

Công
chúa
INGOANI
một chút =
MẬT TRÀ KHÚC KỶ

Logo of the brand, featuring a stylized character.

Mục lục

Chương 1: Chúc Yếu 【 Đại Tu 】

Chương 2: Ban Trưởng 【 Đại Tu 】

Chương 3: Làm Việc Thiên Tư 【 Đại Tu 】

Chương 4: Lên Lớp

Chương 5: Nguyên Trạch

Chương 6: Wechat

Chương 7: Dạy Người

Chương 8: Quan Tâm

Chương 9: Thư Tình

Chương 10: Tài Nghệ

Chương 11: Tì Bà

Chương 12: Ngã Ngón

Chương 13: Mời

Chương 14: Thứ Bảy

Chương 15: Ôm Một Cái

Chương 16: Ôn Nhu

Chương 17: Ổn Trọng

Chương 18: Rất Ngọt

Chương 19: Cố Lên

Chương 20: Bút Ký

Chương 21: Cười Yếu Ốt

Chương 22: Rất Ấm

Chương 23: Công Bằng

Chương 24: Thẹn Thùng

Chương 25: Dắt Tay

Chương 26: Bình Dấm

Chương 27: Hoàn Mỹ 【 Canh Một 】

Chương 28: Hôn 【 Canh Hai 】

Chương 29: Nũng Nịu

[Chương 30: Tập Hợp](#)
[Chương 31: Thức Ăn Cho Chó](#)
[Chương 32: Ấm Tay](#)
[Chương 33: Thành Thật](#)
[Chương 34: Nhịp Tim](#)
[Chương 35: Thật Xấu 【 Thêm Tiểu Kịch Trường 】](#)
[Chương 36: Giáng Sinh](#)
[Chương 37: Phim](#)
[Chương 38: Váy Ngắn](#)
[Chương 39: Ảnh Chụp](#)
[Chương 40: Coi Là](#)
[Chương 41: Phi Tiên](#)
[Chương 42: Ăn Ý](#)
[Chương 43: Ghen Ghét](#)
[Chương 44: Ôm Một Cái](#)
[Chương 45: Thú Vị](#)
[Chương 46: Thư Tình](#)
[Chương 47: Hâm Mộ](#)
[Chương 48: Kết Giao](#)
[Chương 49: Ô Mai](#)
[Chương 50: Con Rể](#)
[Chương 51: Tinh Thông](#)
[Chương 52: Công Chúa](#)
[Chương 53: Về Sau](#)
[Chương 54: Thi Đại Học](#)
[Chương 55: Đại Học](#)
[Chương 56: Khoe Khoang](#)
[Chương 57: Lợi Hại](#)
[Chương 58: Không Cho Phép 【 Canh Ba Sát Nhập 】](#)
[Chương 59: Xấu Hổ](#)
[Chương 60: Hiếu Kì](#)
[Chương 61: Phòng Cho Thuê](#)

Chương 62: Nát Rồi 【 Đồi Càng Sát Nhập 】

Chương 63: Ở Chung

Chương 64: Nhu Thuận

Chương 65: Chốt Mở

Chương 66: Cứng Chiều

Chương 67: Hoàn Tất

Chương 68: Phiên

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chúc Yếu 【 Đại Tu 】

Chúc Yếu là bị bảo mẫu Phương di đánh thức.

Bơ sắc màn cửa bị kéo ra, nắng sớm xuyên thấu qua pha lê đồ tiến đến, ấm áp. Chúc Yếu từ trên giường ngồi dậy, tế nhuyễn tóc dài có chút lộn xộn, đưa tay vuốt vuốt nhập nhèm con mắt, mới vén chăn lên xuống tới, giẫm lên đôi băng bông dép lê đi phòng vệ sinh rửa mặt.

Bàn chải đánh răng là màu hồng, xoát mao mềm mại tinh mịn, kem đánh răng bạc hà vị tại khoang miệng lan tràn, sáng khoái mát mẻ.

Đánh răng, tiếp theo là rửa mặt. Trải qua một tuần luyện tập, Chúc Yếu đã bắt đầu thích ứng hiện tại loại cuộc sống này. Đem vắt khô khăn mặt treo ở khăn mặt trên kệ, sau đó từ bồn rửa mặt kim loại bình bên trong lấy một cây da gân, đem một đầu chạm vai tóc dài cao cao chải đầu.

Bên ngoài Phương di đã thay nàng cầm chắc hôm nay muốn mặc quần áo —— màu trắng áo tay ngắn, xanh đậm váy xếp nếp.

Chúc Yếu quá khứ, nhặt lên trên giường đầu kia váy xếp nếp, đặt ở cái hông của mình khoa tay một chút. Váy xếp nếp sợi tổng hợp găng gượng, chất lượng rất tốt, lấy Chúc Yếu ánh mắt xem ra, đúng là đẹp mắt, chính là... Quá ngắn.

Cuối cùng Chúc Yếu không xuyên váy.

Đi phòng giữ quần áo, từ một dãy lớn rục rờ muôn màu trong váy ở giữa, chọn lấy một đầu nông rộng đồng phục quần mặc vào.

Thay xong quần áo xuống lầu.

Bên cạnh bàn ăn Chúc Tấn Ung cùng Tiêu Minh Châu đang dùng bữa sáng.

Thơm ngào ngạt cháo phối hợp thức nhắm, cùng mấy đĩa tinh xảo mặt điểm.

Chúc Tấn Ung mặc đồ ngủ, uể oải, tay trái bóp cái sữa vàng bao, nhìn thấy ngồi tại chủ vị thê tử ăn một nửa liền cúi đầu xem báo chí, nhịn không được nói: "Ăn cơm thật ngon được hay không?"

So với Chúc Tấn Ung nhà ở bộ dáng, Tiêu Minh Châu nghiêm nhiên là hai mươi bốn giờ đều duy trì nữ cường nhân già dặn tư thái. Trang dung tinh xảo hoàn mỹ, tóc ngắn gọn gàng, Chúc Tấn Ung vừa nói xong, mắt đảo liền bay đi, ngữ khí nghiêm nghị: "Ăn của người."

Chúc Tấn Ung há mồm, đem trong tay còn lại nửa cái sữa vàng bao nhét vào miệng bên trong. Giận mà không dám nói gì.

Chúc Tấn Ung một mặt gặp cảnh khốn cùng bộ dáng, cho dù ai cũng không nghĩ ra, một tháng trước đó, vị này mặc một thân tơ lụa buồn ngủ nam tử trung niên, từng ngồi tại Đại Ngự hoàng cung trên long ý, tiếp nhận quần thần triều bái.

Lúc đó Chúc Tấn Ung là Đại Ngự thứ sáu đảm nhiệm đế vương, mà bên người Âu phục giày da Tiêu Minh Châu, còn là hãn cái kia nhàn thực trang nhã, ung dung hoa quý hoàng hậu. Mười bốn tuổi vào cung làm hậu, tuần tự sinh hạ một đôi nhi nữ —— thái tử Chúc Hằng, cùng tiểu công chúa Chúc Yếu.

Thời điểm đó Chúc Tấn Ung là đế vương, Tiêu Minh Châu chỉ là xử lý hậu cung phụ nhân. Dù đã từng diễm tuyệt hoàng thành, tại có mới nói cũ đế vương mà nói, sớm đã hoa tàn ít bướm. Phong lưu hoàn khố đế vương, sủng ái nhất chính là cái kia thiên kiều bá mị Từ Quý phi. Là nhìn đều không muốn xem cái này mặt vàng bà một chút.

Không nghĩ tới hôm đó Vũ Anh điện cung yến. Ăn uống linh đình, hoa tiệc lễ sở sở, sáo trúc quản dây cung không ngừng bên tai, chính là một phái ca múa mừng cảnh thái bình phần hoa chi tượng, nào biết sau một khắc, trên trời liền rơi xuống một cái cực lớn thiên thạch, vừa lúc đập vào Vũ Anh điện trên hàng ghế chủ trì. . .

Về sau con mắt tối đen, một đôi hoàng gia vợ chồng mang nhà mang người chuyển thế đến nơi đây —— thế kỷ 21 Tấn thành.

Hắn đã từng vứt bỏ như giày rách hoàng hậu, lặn mình biến hoá thành Bích Mậu tập đoàn tổng tài, là bất động sản lĩnh vực tiếng tăm lẫy lừng nữ cường nhân.

Mà hắn cái này ngày xưa đế vương, thì thành Tiêu gia phụ thuộc ở rể con rể.

Kết hôn ba năm, sinh xong một đôi nhi nữ, Tiêu Minh Châu liền bắt đầu tiếp quản gia tộc xí nghiệp, đem hắn cái này trượng phu bỏ ở nhà ăn bám.

Theo lý thuyết là luân hồi chuyển thế, có thể hết lần này tới lần khác tất cả mọi người bảo lưu lấy Đại Ngụy cung đình ký ức. . .

Cái này khiến ngậm lấy hoàng gia vững chắc chìa ra đời đế vương, không cách nào diễm nhiên như không có việc gì nuốt xuống Tiêu Minh Châu cho hắn cái này miệng cơm chùa.

Tiêu Minh Châu rất hưởng thụ bây giờ bá đạo nữ tổng tài thân phận.

Hiện tại Chúc Tấn Ung, hẳn đã không phải là Đại Ngụy cao cao tại thượng hoàng đế, một đôi nhi nữ theo hẳn họ, đã là đối với hẳn lớn nhất ân điển. Tiêu Minh Châu nhớ tới ngày xưa cung đình sinh hoạt, liền không cho được Chúc Tấn Ung sắc mặt tốt.

Dưới mắt hẳn ngoan ngoãn ăn bám chính là, nếu có dị nghị, một phong thư thỏa thuận ly hôn xuống dưới, đảm bảo nhường hẳn về nhà trồng trọt.

Chúc Yếu giẫm lên dép lê từ thang lầu xuống tới. Hiển nhiên đã thành thói quen phụ mẫu âm ỉ, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn điếm tâm.

So với Chúc Tấn Ung bọn hẳn có được hai đời ký ức, Chúc Yếu ký ức cũng không hoàn toàn, Đại Ngụy hoàng cung cái kia bộ phận ký ức rất rõ ràng, phảng phất giống như hôm qua. Mà hiện đại Tấn thị ký ức, thì là có chút mơ hồ, có đôi khi đụng một chút quen thuộc người hoặc sự tình, mới có thể từng chút từng chút nhớ lại.

Khả năng này cùng năng chuyên thể trẻ một chút có quan hệ.

Hôm đó thiên thạch rơi xuống, rõ ràng nàng an vị tại mẫu hậu bên người, theo lý thuyết cũng hẳn là làm trận liền đi. Không biết nguyên nhân gì, tựa hồ nhường nàng tại Đại Ngụy sống lâu bảy ngày.

Tiêu Minh Châu dù đối Chúc Tấn Ung lãnh đạm, đối Chúc Yếu nữ nhi này, là đặc biệt sủng ái. Mặc kệ là Đại Ngụy cung đình, vẫn là hiện đại Tấn thành, Chúc Yếu vẫn luôn là Tiêu Minh Châu tâm đầu nhục. Nhìn thấy Chúc Yếu, Tiêu Minh Châu lập tức lộ ra mỉm cười.

Tự mình kẹp một cái sữa vàng bao, phóng tới Chúc Yếu trước mặt bàn ăn.

Chúc Yếu hôm nay là muốn đi đi học, Tiêu Minh Châu rất lo lắng: "Đến trường học, nếu có đồng học khi dễ người, sẽ nói cho người biết ca

ca."

"Ân." Chúc Yếu nhu thuận gật đầu, "Biết mù mù."

Nơi này cùng Đại Ngụy khác biệt, dù cho nàng là nữ hài nhi, cũng có thể xuất đầu lộ diện, cùng nam hài nhi đồng dạng đi thư viện đi học.

Mà Chúc Yếu cùng nàng ca ca Chúc Hằng, ngay tại cùng một chỗ cao trung đọc sách. Nguyên bản Chúc Hằng còn cao hơn nàng một giới, cao nhị học kỳ sau sinh một trận bệnh nặng, nghỉ học một học kỳ, lúc này mới lưu ban.

Năm nay hai huynh muội vừa vịn cùng nhau bước vào cao tam.

Trên lầu truyền tới tiếng vang, là chân đạp đất tấ thanh âm.

Tiếp theo là nam hài nhi vang dội tiếng nói: "Ai dám khi dễ muội muội ta, nhìn ta không đánh chết nàng!"

Mặc kệ là ngày xưa hoàn khố thái tử, vẫn là hiện tại thiếu niên bất lương, Chúc Hằng nhất quán bao che khuyết điểm. Hắn đem trong tay áo thun hướng trên đầu một bộ, tới sờ lên muội muội đầu, một cái tay khác kẹp cái rớt thang bao, chấm dấm liền nhét vào miệng bên trong.

Thanh âm nói hàm hồ không rõ: "Mẹ người yên tâm, ở trường học, có ta bảo bọc yếu yếu, đảm bảo nhường nàng ở trường học đi ngang."

Tiêu Minh Châu rất vui mừng, mở ra màn hình điện thoại di động, đưa vào một chuỗi số lượng, một bút tiền tiêu vật liền chuyển tới.

Điện thoại phát ra một trận thanh thúy tiền thanh.

Chúc Hằng cười đến rất nịnh nọt: "Cám ơn mẫu hậu đại nhân."

Hừ! Chúc Tấn Ung thường thấy loại nụ cười này, cùng lúc trước hầu hạ hẳn lúc cao đức giống nhau như đúc. Chỉ là bây giờ Chúc gia đã mất hoàng vị phải thừa kế, hẳn là cái nhàn tản người lười, chờ xấp xếp việc làm trong nhà, cần dựa vào thê tử mỗi tháng phát ra lệ bạc sinh hoạt.

Trong lúc nhất thời yên tĩnh như gà, cũng không có tư cách trách cứ nhi tử.

...

Chúc gia xe cá nhân bên trên, một cao một thấp hai huynh muội ngồi ở hàng sau. Chúc Hằng tối hôm qua chơi game đánh cho rất trễ, hiện nay hai tay vòng cánh tay, ngựa mặt nuôi dưỡng ở trên ghế dựa ngủ gật.

Chúc Yếu thì lại khác. Thuở nhỏ hoàng gia lễ nghi cho phép, tư thế ngồi đoan chính, xanh lam đồng phục cổ áo chõ, lộ ra một đoạn mảnh khảnh cổ.

Ngoài cửa sổ xe, nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, ngựa xe như nước, người đi đường vắng lai. Cùng nàng mấy ngày nay tại trong TV nhìn thấy giống nhau như đúc.

Không giống Đại Ngụy hoàng thành vàng son lộng lẫy, đặc biệt đặc sắc.

Chúc Hằng chậm rãi mở mắt ra, nhìn xem muội muội, ánh mắt cứng chiều, ngữ khí cũng cùng bình thường khác biệt, phi thường ôn hòa: "Nơi này rất tốt đi, tại hoàng cung, chúng ta mặc dù là hoàng tử công chúa, có thể nào có hiện tại tự do a?"

Không cần bị phụ hoàng răn dạy, mẫu hậu bận bịu, cũng không có thời gian quản bọn họ.

Vừa nói vừa nhớ ra cái gì đó, Chúc Hằng đem hai tay phóng tới sau đầu gối lên, thanh âm lười biếng: "Cũng không cần buộc ta cưới không thích nữ nhân."

Chúc Yếu nhịn không được nói: "Phùng gia tử tử rất tốt."

Chúc Hằng đương thái tử lúc liền thích chơi, tính tình dã cực kì, căn bản không thích cái kia loại đầu gỗ bàn ngơ ngác cô nương. Tại hãn trong trí nhớ, nữ hài nhi kia mỗi lần nhìn thấy chính mình liền rất sợ hãi, đần độn, căn bản không giống hãn phụ hoàng mẫu hậu nói đến như thế có tri thức hiểu lễ nghĩa. Bất quá bây giờ cũng không trọng yếu. . . Đại Ngụy thái tử Chúc Hằng, đã chết, nàng cũng không cần tái giá cho hãn.

"Chỉ là —— "

Chúc Hằng nhượng mày, bỗng nhiên có chút tiếc hận: "Liền là gặp không đến thái phó. . . Còn thật muốn hãn." Thanh âm càng ngày càng nhẹ.

Chúc Yếu thả trên chân tay đột nhiên nắm chặt, không nói gì.

Chúc Hằng không có chú ý, tiếp tục nhớ lại thái phó dạy bảo hãn cái kia đoạn thời gian. Người kia mặc dù tuổi còn trẻ, lại là hãn duy nhất kính nể người. Theo lý thuyết, hãn không cần đón thêm thụ hãn khắc nghiệt dạy bảo, hãn là vui vẻ, có thể đột nhiên thái phó mặc kệ hãn, ngược lại là có chút thất lạc.

Nhớ tới một việc, hãn cùng muội muội nói: "Nhớ ngày đó, nếu không phải thái phó ra mặt nhi, cố gắng phụ hoàng liền đem người đưa đi di quốc hòa thân. . . Liền vì chuyện này nhi, ta Chúc Hằng cảm kích hãn cả một đời."

Chúc Yếu mi mắt run rẩy, nàng đương nhiên nhớ kỹ. . .

Vẫn còn nhớ, xe liền đã dừng lại. Trường học cách Chúc Yếu nhà không xa, không lâu sau, liền đã đến cửa trường học. Chúc Yếu quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ — đều là một đám mặc đồng phục học sinh, tốp năm tốp ba, kết bạn đi vào.

Chúc Yếu chú ý tới những cái kia nữ hài nhi mặc.

Màu trắng áo cùng xanh đậm đến gối váy xếp nếp. Buổi sáng Phương đi chuẩn bị cho nàng cũng là một bộ này, bất quá nàng cảm thấy cái kia váy quá ngắn, truyền đi có chút bất nhã, cho nên mới nhường đổi thành quần dài. Bây giờ xem ra, cái này trang phục tựa hồ cũng đều thỏa, ngược lại là nàng quá mức bảo thủ, có vẻ hơi không hợp nhau.

Chúc Hằng xuống xe, vòng qua đến cho muội muội mở cửa xe.

Đầu tiên là giúp Chúc Yếu đem cặp sách lấy ra, đợi nàng sau khi xuống xe, lại đem cặp sách treo ở nàng trên vai. Hẳn so Chúc Yếu lớn hơn một tuổi, hai năm này cái đầu vọt rất nhanh. Hẳn đóng cửa xe lại, cùng muội muội nói ra: "Tốt, người đi vào trước đi."

Chúc Yếu đem cặp sách cầu vai chỉnh lý tốt, nghe được Chúc Hằng mà nói, nghi ngờ nói: "Người không cùng ta đi vào chung không?"

Hẳn nơi nào sẽ ngoan ngoãn đi học? Còn không có chơi chán đâu. Chúc Hằng xoa nhẹ hạ muội muội đầu, nói: "Ng ngoan, người đi vào trước."

Về sau liền đem cặp sách tùy ý hướng trên vai một lưng, hướng phía phụ cận quán net lộ tuyến đi đến.

Chúc Yếu đeo bọc sách, nhìn một hồi ca ca đi xa bóng lưng, sau đó mới xoay người, nhìn về phía trên đó viết sáu cái chữ — Tấn thị Hành Dương trung học.

Buổi sáng học sinh rất nhiều, từng cái nhìn qua triều khí phồn thịnh. Chúc Yếu cũng đi tới, đi theo đám người cùng nhau tiến cửa trường.

Học sinh hội kiểm tra kỷ luật bộ đang kiểm tra trường học bài. Nam sinh trước ngực treo học sinh hội nhãn hiệu, cầm trong tay bản vở, một đôi mắt nhìn chăm chăm tiến đến học sinh.

Trời nóng nực, đều mặc ngắn tay, nữ sinh cũng đều là thuần một sắc váy xếp nếp, chợt thấy cái xuyên tay áo dài quần dài thân ảnh, ánh mắt tự nhiên ngừng tạm.

Về sau rất nhanh gọi lại nàng: "Vị bạn học này, người trường học bài đâu."

Nam sinh giọng nói rất nghiêm túc, đứng ở trước mặt nàng, gập nàng đồng phục trước ngực trống rỗng, quả thật không có mang trường học bài.

Thế là cầm bút lên, muốn bắt đầu ký danh chữ: "Tên là gì? Cái nào ban?"

Khối kia nhỏ nhỏ danh bài, phía trên có nàng tiểu giống. . . Trường học bài sự tình, Chúc Yếu tối hôm qua còn nhớ rõ. Chúc Yếu nghĩ nghĩ, báo ra lớp học của mình tính danh: "Ta là cao tam ban chín, gọi Chúc Yếu."

Thanh âm ngọt nhu êm tai, nam sinh cầm bút tay không tự chủ ngừng lại.

Cao tam. . . Nữ sinh gầy gò nhỏ nhắn xinh xắn, lớn chừng bàn tay khuôn mặt nhỏ, hươu mắt to mà thanh tịnh, làn da được không cơ hồ tỏa sáng.

Tướng mạo phi thường phát triển.

Nhìn qua rất nhỏ, nói cao nhất hẳn đều tin. Hiện tại muốn bị ký danh chữ chụp lớp phân, nàng biểu lộ bình tĩnh, nhìn qua không có chút nào lo lắng.

Chính quan sát đến, Chúc Yếu mi mắt vừa nhấc, nước sáng con mắt nhìn về phía hẳn.

Nam sinh ra vẻ trấn định ho nhẹ một tiếng, bên tai thiêu đến đỏ bừng. Cầm bút, cúi đầu lẩm bẩm nói: "A, cao tam ban chín a, gọi chúc. . . Chúc cái gì?"

"Yếu."

Chúc Yếu mặt mỉm cười, con mắt cong môi hai đạo trăng non, tính tình rất tốt giải thích, "Yếu điệu thực nữ 'Yếu'."

Ta đi! Đây cũng quá ngoan đi. Nam sinh trong lòng yên lặng nghĩ.

"Đi." Nam sinh trong mắt chứa ý cười, mắt tự nhiên sờ lên cái ót, thanh âm bỗng nhiên trở nên rất ôn nhu, "Cái kia. . . Người tranh thủ thời gian đi vào đi."

Chúc Yếu gật đầu, bước chân không nhanh không chậm đi đến.

"Đây cũng quá đẹp. . . Không phải là học sinh chuyển trường a?" Nam sinh nhìn chăm chăm vở bên trên nhớ kỹ danh tự. Ban chín lúc nào có xinh đẹp như vậy nữ sinh, hẳn làm sao không biết a?

Đang nghĩ ngợi, trong tay vở đột nhiên bị người chiếm đi.

Nam sinh ngẩng đầu, nhìn thấy trước mặt thân ảnh cao lớn, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: "Đúng rồi! Bộ trưởng người không phải cũng là ban chín sao?"

Đối phương không nói chuyện.

Chỉ là một đôi mắt đen nhìn chăm chăm vở bên trên nhớ kỹ danh tự, sau đó dùng ngón tay cái đem bút đóng đi lên đây. Bút đóng yên tĩnh rơi vào hai trang ở giữa.

Thon dài tay nắm lấy màu đen bút mực.

"Hoa ——" một tiếng, đem phía trên danh tự vạch tới.

Tác giả có lời muốn nói:

Nội dung phía sau không có rất lớn cải biến, ta trước đó bất mãn nhất ý liền là mở đầu, để cho ta đem phía trước mấy chương nội dung viết rất đầy đặn một điểm, sau đó lại tiếp tục vung đường.

PS: Thuận tiện ta đem thời gian tuyến nâng lên cao tam 【 . . . Thuận tiện nam nữ chủ yếu đương 】

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ban Trưởng 【 Đại Tu 】

Hành trung sân trường thảm cỏ xanh đậm. Tiểu lá dung, lá đỏ lý, biển đồng cầu, nồng nặc nhất chính là mùi hoa quế.

Mỗi một cái sân cỏ đều có học sinh đang đánh quét, đem lá rụng nhặt đến sạch sẽ. Sân trường không khí trong lành, phóng tầm mắt nhìn tới đều là thanh xuân dào dạt học sinh.

Chúc Yếu ngẩng nhìn bốn phía. Tầng tòa tường trắng ngói đỏ lầu dạy học. Dựa vào ký ức, tìm tới ban chín phòng học chỗ lầu dạy học.

Ban chín phòng học tại lầu số bốn ba tầng, phía đông thứ nhất ở giữa.

Đi đến hai tầng thang lầu liền đến.

Hai tầng khúc quanh thang lầu bên cạnh có một cái đại đại cửa sổ thủy tinh. Cửa sổ thủy tinh trước, có cái cắt sóng sóng đầu nữ sinh đang khóc, bên cạnh là bạn tốt của nàng đang an ủi nàng.

Phi lễ chớ nhìn.

Chúc Yếu mi mắt nhẹ rủ xuống, đeo bọc sách bộ dáng rất ngoan, không có tính toán nhìn nhiều.

Chỉ là không cẩn thận nghe được cái kia an ủi nữ sinh nói lời: "Tểu Giai, sớm nói với người cái kia Chúc Hằng không đáng tin cậy, ba ngày hai đầu bị lão sư gọi vào văn phòng phát biểu, thành tích thứ nhất đếm ngược

không nói, bình thường không phải đánh nhau liền là trốn học. . . Loại người này, người cùng hăn có cái gì tốt liên lụy?"

"Cao trung ba năm, cùng hăn quan hệ không minh bạch nữ sinh có bao nhiêu, người không phải không biết? Đều cao tam, học tập thứ nhất, người ta coi như thi đại học toàn nộp giấy trắng, cũng có biện pháp tiến Tấn đại, người đây? Người thành tích rơi xuống, đến lúc đó nên làm cái gì?"

Nói đến hăn là ca ca của nàng.

Màu trắng giày vải giẫm lên thang lầu bước chân dừng lại. Chúc Yếu sửa sang lại đặt ở trên bờ vai cặp sách cầu vai, mắt nhìn đang khóc thút thít nữ sinh. . . Nàng khóc đến càng thương tâm. Liền nhớ lại hôm qua nàng ở phòng khách xem tivi, ca ca của nàng ôm cái gối dựa ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon chơi game. . .

Trò chơi chơi đến một nửa, có Wechat điện thoại tiến đến. Chúc Hằng nhướn mày, đem điện thoại nhấn rơi.

Về sau đối phương lại đánh tới, hăn trầm thấp mắng câu thô tục liền nhận.

Sau đó là đầu bên kia điện thoại rất ôn ẻn giọng nữ. Nói là tại đạo phố, nhìn thấy một đầu thích vô cùng váy, nhưng là không đủ tiền, nhường Chúc Hằng mua cho nàng.

Chúc Hằng có tiền, xuất thủ cũng hào phóng, lúc ấy bị hồng trò chơi hào hứng, liền không có đáp ứng, ngữ khí cũng không tốt. Về sau liền rùm beng.

Đầu bên kia điện thoại đại khái là nói chia tay loại hình, Chúc Hằng miệng kéo một cái, nói câu: "Phân liền phân."

Gọn gàng cúp điện thoại, sau đó tiếp tục chơi đùa.

Chúc Hằng kế thừa Chúc Tấn Ung phong lưu, Chúc Yếu tập mãi thành thói quen, mặc dù sẽ nhịn không được khuyên nhủ, nhưng là căn bản không được việc. Trước kia đương thái tử lúc là như thế này, hiện tại xem ra. . . Tại Hành trung cũng là như thế.

Chúc Yếu khuôn mặt nhỏ trắng nõn, lão thành vừa bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục đi lên phía trước.

. . .

Đi vào ban chín phòng học.

Còn chưa tới sáng đọc thời gian, bạn cùng lớp đều đã đến đông đủ.

Có tại cúi đầu đọc sách, có cùng ngồi cùng bàn hoặc trước sau bàn đồng học thảo luận đề mục. Hành trung cạnh tranh áp lực lớn, hiện tại tài cao ba đi học kỳ, học sinh nơi này đều có một cỗ thi đại học bản vọt đếm ngược tình thế.

Ai cũng bận rộn sự tình, không người nào để ý nàng.

Ngày xưa Đại Ngụy tôn quý nhất tiểu công chúa, đi tới chỗ nào đều là chúng tinh cùng nguyệt, đối mặt hiện tại loại tình huống này, ngược lại là có chút không quá quen thuộc.

Dựa vào ký ức, Chúc Yếu tìm tới chính mình chỗ ngồi —— tận cùng bên trong nhất gần cửa sổ vị trí cuối.

Đem cặp sách để lên bàn, Chúc Yếu kéo ra cái ghế ngồi xuống.

Nghiêng đầu nhìn một chút bên cạnh mình vị trí, cùng nàng chăm chú kề cùng một chỗ cái bàn. Bên cạnh nàng không ai, trên bàn đặt vào hai quyển sách, ngữ văn cùng số học, còn có một chi màu đen trung tính bút.

Sách giáo khoa sạch sẽ, liền danh tự đều không có viết.

Có cái nữ sinh ôm cốc nước ngồi xuống bên cạnh nàng, ngữ khí rất kích động: "Yếu Yếu người cuối cùng đến lên lớp."

Tóc dài, mặt tròn trịa, chóp mũi có cái nhàn nhạt nốt ruồi. Là Tưởng Diễm Nha, Chúc Yếu bằng hữu tốt nhất.

Tưởng Diễm Nha ngữ khí lo lắng: "Xin phép nghỉ nhiều ngày như vậy, ta cho người phát Wechat người cũng không trở về, ta còn tưởng rằng người xảy ra chuyện rồi đâu."

Wechat. . . Chúc Yếu nhìn về phía bên người nữ hài nhi. Tại nàng vẫn là đại Ngụy công chúa thời điểm, bên người tuy có vô số quý nữ, chúng tinh cùng nguyệt vây quanh nàng, nhưng không có một cái là chân chính có thể nói lời thật lòng. Hiện tại đối Tưởng Diễm Nha, Chúc Yếu cảm thấy rất thân thiết, rất muốn đi tiếp cận nàng.

Chúc Yếu nhìn xem con mắt của nàng, nói: "Để người lo lắng."

Tưởng Diễm Nha nói đến Wechat, Chúc Yếu có chút ấn tượng, cái kia tiểu tiểu phương phương sẽ tỏa sáng xảy ra thanh đồ vật, gọi điện thoại, nàng có chút sẽ dùng, bất quá còn không có quá quen thuộc.

"Người nha." Tưởng Diễm Nha cười, đưa tay nhéo một cái Chúc Yếu non nớt mặt, "Người gốc a, cùng ta khách khí như vậy làm gì?" Nữ hài nhi trước đó hữu nghị có đôi khi rất thuần túy, chỉ cần đối phương tốt là được.

Trước bàn nữ sinh ngay tại lưng Anh ngữ từ đơn, bỗng nhiên dừng lại, âm dương quái khí nói câu: "Tưởng Diễm Nha người bạn tâm cái gì? Người ta thế nhưng là tổng tài thiên kim, nghĩ đọc sách học tập sách, không nghĩ đọc sách liền đi ra ngoài chơi nhi, đến lúc đó không như thường một đồng đại học danh tiếng chờ lấy nàng chọn sao?"

Chúc Yếu tại Hành trung nhân duyên cũng không tốt. Chuẩn xác mà nói, Chúc Hằng Chúc Yếu hai huynh muội tại Hành trung thanh danh rất

kém coi.

Hành Dương cao trung, là Tấn thị tốt nhất cao trung. Tiến Hành trung đại môn, tương đương với một chân đã bước vào đại học danh tiếng. Học sinh nơi này, đều là thuần một sắc chăm chỉ khắc khổ.

Nhưng mà Chúc Hằng cùng Chúc Yếu là đặc biệt.

Hai huynh muội đều không phải loại ham học, án lấy thành tích là tuyệt đối vào không được Hành trung.

. . . Lúc ấy vì để cho Chúc Hằng tiến Hành trung, Tiêu Minh Châu nữ sĩ cho Hành trung góp một tòa thư viện, về sau vì để cho Chúc Yếu tiến Hành trung, Tiêu Minh Châu lại góp một cá thể dự quán. Hiện tại Chúc Hằng Chúc Yếu đọc cao tam, thành tích rơi ở cuối xe, vì có thể để cho hai huynh muội niệm tốt nhất Tấn đại, Tiêu Minh Châu đã để thư ký đi liên hệ Tấn đại giáo trường — không biết Tấn đại còn thiếu hay không lâu dạy học.

Người đọc sách có khí tiết, Hành trung học sinh đều không quen nhìn này đôi dựa vào tiền nện vào tới bao cở huynh muội.

Đương nhiên cũng có nguyên nhân vì tài đại khí thô cố ý đụng lên đến xum xoe. Chúc Hằng bên người liền có rất nhiều loại này hồ bằng cầu hữu, đi theo Chúc Hằng ăn nhờ ở đậu, chiếm một ít tiện nghi.

Ca ca Chúc Hằng có tiền, không yêu đọc sách, yêu gây sự, là có tiếng Hành trung một phương bá chủ.

Muội muội Chúc Yếu hoàn toàn tương phản.

Cao nhất lúc, Chúc Yếu vừa mới tiến Hành trung, cũng bởi vì đi cửa sau bị lớp học nữ sinh cô lập. Tăng thêm nàng càng phát ra hương nội yên tĩnh, tại ban chín cơ hồ là người trong suốt.

Tiêu Minh Châu nữ sĩ dùng tiền nhường Chúc Yếu tiến Hành trung, thụ tốt nhất giáo dục, đúng là vì nàng tốt. Có thể lớp chọn áp lực quá lớn, mỗi lần khảo thí đều là hạng chót, cái này khiến nguyên bản liền hướng nội Chúc Yếu trở nên phi thường tự ti. . .

Tưởng Diễm Nha biết Hứa Du Du là ghen ghét, không có việc gì tổng thích nói hai câu. Thế nhưng là Chúc Yếu tính cách mềm, tự ti yên tĩnh, sợ nàng khổ sở, thật để vào trong lòng.

Thế là liền hướng Hứa Du Du nói: "Người nói đủ không? Yếu Yếu trong nhà có tiền ăn thua gì tới người, ăn người nhà gạo sao?" Nói nhìn về phía Chúc Yếu, ngữ khí nghiêm túc, "Yếu Yếu, người tan học về nhà sẽ nói cho người biết ca, liền nói, lớp học có cái gọi Hứa Du Du khi dễ người, nhìn người ca làm sao trừng trị nàng!"

Chúc Hằng tại Hành trung rất nổi danh. Thanh danh là thối rồi tinh rồi mù, có thể không chịu nổi người ta bao che khuyết điểm, hộ muội cuồng ma không phải nói nói. Mà Tưởng Diễm Nha cũng biết, lấy Chúc Yếu tính cách, căn bản sẽ không hướng ca ca cáo trạng.

Hứa Du Du trừng to mắt "Người. . ." nửa ngày, một câu cũng nói không nên lời. Nàng đích xác không dám chọc Chúc Hằng. Chuẩn xác mà nói, Hành trung không ai dám trêu chọc Chúc Hằng.

Cốc nước bên trong vừa đổ đầy nước, Tưởng Diễm Nha thành thoi nhấp một hớp, vận hảo thủy nạp cốc tử, chuẩn bị đứng dậy thời điểm.

Bỗng nhiên chú ý tới Chúc Yếu trước ngực: "Yếu Yếu, người không mang trường học bài a?" Không có mang trường học bài, nhưng là muốn bị ký danh chụp lớp phân. Buổi sáng người tuy nhiều, lại chạy không khỏi cửa trường học đám kia kiểm tra kỷ luật bộ người hỏa nhãn kim tinh.

Ban chín học sinh đều rất chú trọng lớp vinh dự.

Nghe được Chúc Yếu đi học không có mang trường học bài, lập tức liền có người nói: "Không phải đâu Chúc Yếu, trừ điểm đều không kêu một tiếng?"

Nguyên bản an tĩnh phòng học bắt đầu trở nên hò hét ầm ĩ.

Đổi thành trước kia Chúc Yếu, bị nhiều người như vậy chú ý, cơ hồ hận không thể đem đầu chôn đến dưới nền đất đi. Hiện tại, trắng nõn gương mặt nhìn xem rất bình tĩnh. Đồng học nói nàng, nàng cũng không có ánh mắt lấp lóe yên lặng cúi đầu.

Mà là rất lãnh tĩnh nhìn xem Tưởng Điềm Nha nói: "Có biện pháp bù đắp sao?"

Nàng không biết chụp lớp phân là một kiện chuyện rất nghiêm trọng.

Tưởng Điềm Nha do dự nói ra: "Kiểm tra kỷ luật bộ rất nghiêm. . . Bất quá chúng ta ban trưởng là bộ trưởng, nếu là hiện tại danh sách còn không có tập hợp báo lên mà nói, đi tìm ban trưởng van cầu mời, nói không chừng. . ."

Nói không chừng có thể đem danh tự hoạch rơi. Nói đến phần sau, Tưởng Điềm Nha không có gì lực lượng.

Có đồng học liền thay nàng nói tiếp: "Tưởng Điềm Nha nguời ngu rồi a? Chúng ta ban trưởng là có tiếng thiết diện vô tư, ta nhớ được lần trước Lâm Chỉ Y bị trừ điểm, ban trưởng đều không cho mặt mũi."

Lâm Chỉ Y là ban chín hoa khôi lớp, Hành trung giáo hoa. Học giỏi, tướng mạo thanh tú, nhân duyên cũng tốt.

Lớp phân cùng tiền thưởng móc nối, chủ nhiệm lớp rất coi trọng. Lâm Chỉ Y là học sinh tốt, lần trước trừ điểm cũng là ngoài ý muốn, chủ nhiệm lớp không chút trách cứ nàng.

Có thể Chúc Yếu khác biệt.

Thành tích của nàng kém, nếu như bị chủ nhiệm lớp biết, sợ là tránh không được dừng lại nghiêm khắc răn dạy.

...

Đi tại trên bậc thang, Tưởng Diễm Nha nghiêng đầu nhìn bên người Chúc Yếu.

Làn da trắng nõn, cái mũi kiêu đĩnh, cánh môi phấn ónh như cánh hoa. Con mắt trong suốt nước sáng, không giống bình thường như thế lấp lóe vô thần, ngược lại hào quang rạng rỡ, giống như có ngôi sao rơi tại bên trong.

Chúc Yếu rất xinh đẹp, so với Lâm Chỉ Y nhạt nhẽo, kiêu diễm được nhiều. Bình thường nàng luôn luôn yên lặng đem phần này mỹ giấu ở nơi hẻo lánh, không dám cùng đồng học kết giao nói chuyện, dần dà, căn bản liền sẽ không có người chính thật đi chú ý Chúc Yếu.

Chỉ có Tưởng Diễm Nha. Luôn luôn yên tĩnh thưởng thức Chúc Yếu vẻ đẹp, trong lòng âm thầm mắng những cái kia tuyển Lâm Chỉ Y vì giáo hoa không có ánh mắt.

Tưởng Diễm Nha kéo Chúc Yếu dưới cánh tay lâu. Muốn đi phòng gác cửa, liền muốn trải qua sân bóng rổ. Không tới sớm thời gian tự học, có nam sinh ở chơi bóng rổ, Chúc Yếu trải qua thời điểm, có cái bóng rổ từ sân bóng chui ra, trên không trung xẹt qua một đạo đường cong, trùng điệp rơi xuống, lăn mấy lần, đúng lúc nện trúng ở Chúc Yếu giày trên mặt.

Màu trắng mũi giày bộ phận là bằng da, bị nện ra một đạo màu đen dấu vết.

Có nam sinh tới, mồ hôi nóng lâm ly, hướng phía Chúc Yếu bên này xấu xa cười: "Học muội, nhật cái cầu chứ sao." Nhìn Chúc Yếu dáng dấp nhỏ, tưởng rằng cao nhất cao nhị.

Đổi lại ngày xưa, dáng dấp này cùng đại Ngụy công chúa nói chuyện, sợ là đế vương còn chưa hạ lệnh, cái kia hoàn khổ thái tử đã ôm đổi phương cổ áo, kéo tới nơi hẻo lánh chính là dừng lại ôn nhu đánh tơi bời.

Bóng rổ yên tĩnh lăn xuống đến Chúc Yếu bên chân. Lúc này có người chậm rãi đi tới, đứng yên nàng trước người, thân hình cao lớn, đỉnh đầu ánh nắng ngăn trở, đưa nàng lồng tại bóng ma phía dưới.

Bỗng nhiên rất yên tĩnh.

Hắn dáng đi ung dung đứng thẳng, sau đó là khom lưng, đem cái kia bóng rổ nhặt lên. Khớp xương cân xứng tay phải nhẹ nâng bóng rổ, hướng phía trước ném đi. Một đạo phi thường xinh đẹp vòng tròn.

Bóng rổ chuẩn xác không sai nhập vào nam sinh kia trong ngực. . .

Người kia thanh âm ôn nhuận trong sáng, lại rất trầm ổn: "Nàng là cao tam. . ." Dừng một chút, bổ sung một câu, "Ta ngồi cùng bàn."

Tác giả có lời muốn nói:

Đằng sau mấy chương chủ yếu là bổ sung một phần nhỏ nội dung + văn chương trau chuốt, sẽ sửa chữa nhanh một chút.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Làm Việc Thiên Tư 【Đại Tu】

Nam sinh mặc Hành trung thống nhất đồng phục, thân hình thẳng, tóc ngắn gọn gàng, hắc quét sạch trạch.

Không có nhìn Chúc Yếu, mà là nghiêng thân, mặt hướng vị kia ôm bóng rổ nam sinh. Chúc Yếu nhìn qua gò má của hắn, mũi cao thẳng, môi nhếch, không có nửa phần đường cong. Không biết là có hay không bởi vì thân cao duyên cố, nhìn như ôn nhuận trầm ổn, lại khiến người cảm giác được một cỗ rõ ràng xa lánh.

Là, là thái phó.

Chúc Yếu bình tĩnh ánh mắt phút chốc bắt đầu run rẩy, ánh mắt ba quang liễm diễm, rất nhanh liền bịt kín một tầng hơi nước, cánh môi mấp máy, rất kích động: "Quá, quá. . ."

"Quá đẹp rồi!"

Tường Điềm Nha càng kích động bấm một cái Chúc Yếu cánh tay, rất nhỏ giọng nói một câu.

Ôm bóng rổ nam sinh biểu lộ rất nhanh liền trở nên nịnh nọt, cười nói: "Nguyên lai là Nguyên Trạch học trưởng ngồi cùng bàn a, thất kính thất kính, ta còn tưởng rằng là cao nhất học muội đâu."

Nguyên Trạch là Hành trung trấn trường học chi bảo. Từ cao nhất nhập trường học lên, liền lấy cơ hồ biến thái ưu tú thành tích, ổn thỏa niên cấp thứ nhất bảo tọa. Càng biến thái chính là, vị này học bá nhan giá trị nghịch thiên, đương khác nam đồng học còn tại phát dục trường cái nhi vệt đực tiếng nói thời điểm, người ta đã là tiêu chuẩn đôi chân dài, vai rộng hẹp eo hoàn mỹ đáng người.

Tại nam sinh đồng bên trong, nghiêm nhiên hạc giữa bầy gà, cây có mọc thành rừng.

Bóng rổ nam sinh hướng phía Chúc Yếu xin lỗi: "Tiểu học tử, vừa thật là thật có lỗi, không có tạp thương người a?" Còn nói, "Không phải đến lúc đó ta mua cho người cốc sữa trà bồi tội."

Đã xin lỗi, Chúc Yếu đương nhiên sẽ không truy đến cùng, cũng không cần hẳn mua cái gì trà sữa. Thế là lắc đầu, thanh âm mềm mại lại ổn trọng: "Không có việc gì. Người lần sau cẩn thận một chút là được rồi."

Con mắt một mực tại nhìn Nguyên Trạch, đồng dạng danh tự, đồng dạng tướng mạo, Chúc Yếu không tin đây là trùng hợp. Mà lại, nàng dù cùng thái phó tiếp xúc không nhiều, lại rất rõ ràng trên người hẳn khí chất. Trước mắt người này, hẳn rõ ràng liền là thái phó. Ngoại trừ tuổi trẻ ngây ngô chút, còn lại giống nhau như đúc.

Nam sinh kia "Ai" âm thanh, vận lấy bóng rổ liền tiến sân bóng rổ.

Nguyên Trạch đem ánh mắt thu hồi, sau đó nhàn nhạt đảo qua Tưởng Diễm Nha, rơi vào Chúc Yếu trên mặt.

Nữ hài nhi gương mặt trắng nõn mà tú mỹ, hốc mắt ướt át, hai mắt giống như như trong rừng nai con, sờ sờ xinh đẹp. Hẳn nhìn thật lâu, khe mí mắt môi môi giờ lên một cái rất nhạt độ cong.

Tưởng Diễm Nha gặp Chúc Yếu bộ dáng ngu ngơ, nghĩ đến bình thường nàng cùng ban trưởng tuy là ngồi cùng bàn, nhưng ban trưởng lạnh lùng, Chúc Yếu hướng nội, căn bản không có giao lưu. Nàng nhát gan như vậy, nào dám cùng ban trưởng nói chuyện?

Thế là chỉ có chính mình mở miệng: "Ban trưởng, cái kia. . ." Tưởng Diễm Nha bình thường rất hoạt bát sáng sủa, có thể luôn cảm thấy ban trưởng trên người có khí tràng, không để cho nàng dám nói chuyện lớn tiếng, "Buổi sáng Yếu Yếu nàng quên mang trường học bài, bị nhớ danh tự, người nhìn có thể hay không. . ."

Không có trong dự liệu lạnh lùng cự tuyệt, Nguyên Trạch nói câu: "Ân, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Đây là. . . Nhường ý tứ? Tưởng Diễm Nha cơ hồ không thể tin vào tai của mình.

Cái này cái này cái này. . . Bọn hăn cái này bất cận nhân tình ban trưởng, làm sao bỗng nhiên liền trở nên có tình vị rồi?

Tưởng Diễm Nha liên tục cảm tạ: "Cám ơn ban trưởng, ban trưởng người người thật tốt, chúng ta Yếu Yếu có người cái này ngồi cùng bàn thật sự là đời trước đã tu luyện phúc khí."

Còn kéo lại Chúc Yếu ồng tay áo: "Tranh thủ thời gian cảm ơn người ta a."

Chúc Yếu nhìn qua hăn, bởi vì gặp lại thái phó mà cảm thấy vui vẻ, lại bởi vì thái phó phảng phất không biết mình cảm thấy thất lạc. Nàng thả xuống rử xuống mắt, âm sắc trong veo: "Cám, cám ơn."

Nguyên Trạch lẳng lặng nhìn chăm chú nàng, lông mi rất ôn hòa: "Nhanh sớm tự học, đừng có lại chạy loạn."

Tướng Điền Nha liên tục gật đầu, biết hiện tại Nguyên Trạch mới từ gác cổng chỗ trở về, chuẩn bị đi học sinh sẽ làm công thất tập hợp trừ điểm danh sách. Sự tình giải quyết, cũng không tại trì hoãn hẳn thời gian.

...

"Ta nói. . ." Nguyên Trạch đi theo phía sau kiểm tra kỷ luật bộ nam sinh Trịnh Hàng, liền là buổi sáng cho Chúc Yếu ký danh cái kia, "Bộ trưởng, không nghĩ tới người đối ngồi cùng bàn còn rất tốt a."

Trịnh Hàng vừa mới tiến kiểm tra kỷ luật bộ liền theo Nguyên Trạch làm việc, hết sức quen thuộc hẳn xử sự tác phong, không gặp hẳn từng có một lần làm việc thiên tư. Trước đó bọn hắn lớp học cái kia hoa khôi lớp liền đến chiều quá Nguyên Trạch, lúc ấy hắn ngay tại bên cạnh, xinh đẹp như vậy văn khí nữ hài nhi, hẳn người bộ trưởng này nhìn đều không có nhìn nhiều, thế nhưng là một chút mặt mũi cũng không cho. Cuối cùng nhìn thấy cái kia giáo hoa thất lạc ánh mắt, hắn nhìn xem đều đau lòng.

Bởi vì chuyện này, hắn liền hiếu kỳ, dạng gì nữ hài nhi mới có thể để cho bọn hắn bộ trưởng từ bỏ nguyên tắc đi giữ gìn.

Bất quá. . . Bộ trưởng cái này ngồi cùng bàn, dáng dấp thật là xinh đẹp. Trịnh Hàng liền rất hiếu kì: "Ban chín ta cũng đi quá không ít hồi, cũng không có chú ý đến xinh đẹp như vậy tiểu học tử. Ta nói bộ trưởng, cái này tiểu học tử có phải hay không vừa mới chuyển tới nha? Làm sao trước kia chưa thấy qua?"

Nguyên Trạch bước chân dừng lại, rất khó được, sẽ trả lời hắn loại này nhàm chán vấn đề. Hắn không có nhìn Trịnh Hàng, chỉ nhẹ nhàng "Ân" thanh: "Đúng vậy a. . . Vừa tới."

Hôm nay vừa tới.

Trịnh Hàng nhất thời cũng không nghĩ tới tiếng tăm lừng lẫy Chúc Hằng Chúc Yếu hai huynh muội, dù sao trường học phần lớn Chúc Hằng nghe đồn, muội muội Chúc Yếu rất điệu thấp. Tăng thêm lúc trước gặp được lúc, cái kia tiểu học tử tự nhiên hào phóng bộ dáng, cùng theo như đồn đại cái kia hương nội Chúc Hằng muội muội hoàn toàn không cần, cũng sẽ không nghĩ tới kia là cùng là một người.

Vừa mới chuyển tới tiểu học tử a.

Trịnh Hàng gãi gãi đầu, cười nói: "Trách không được a. . . Có thể làm ban trưởng ngồi cùng bàn, cái này tiểu học tử thành tích khẳng định rất tốt."

...

Cùng Trịnh Hàng nghĩ đến hoàn toàn tương phản, Chúc Yếu thành tích rất kém cỏi.

Sẽ chỉ học vẹt, không hiểu cũng không dám hỏi, tiểu học sơ trung còn tốt, đến cao trung, tệ nạn liền bắt đầu bại lộ. Mặc kệ nàng đọc sách đọc được nhiều muộn, dùng nhiều công, thành tích không có chút nào khởi sắc. Mà bây giờ, Tưởng Điềm Nha bồi Chúc Yếu trở lại phòng học, ngồi vào bên người nàng nhìn nàng chỉnh lý cặp sách, hai tấm toán học bài thi một mảnh trống không.

Tưởng Điềm Nha đem toán học bài thi nhắc lên, có chút kinh ngạc: "Yếu Yếu, lớp số học đại biểu an vị tại bên cạnh người, người bài thi đều không viết a."

Mở ra toán học sách bài tập, cũng không có viết.

Nhìn về phía Chúc Yếu, mặt mũi tràn đầy viết "Câu tử, người thay đổi".

Chúc Yếu sợ nhất toán học, nhưng là bởi vì Nguyên Trạch là lớp số học đại biểu, cho nên mỗi lần trước hết nhất hoàn thành liền là toán học bài tập. Không phải là bởi vì ngồi cùng bàn là khóa đại biểu, mà là bởi vì. . . Chúc Yếu thầm mẩn khóa đại biểu. Thời học sinh thầm mẩn nam sinh đều rất đơn thuần, đối phương là lớp số học đại biểu, liền nghĩ đem toán học học được tốt nhất. Đã học không đến tốt nhất, vậy liền cố gắng đem mỗi lần toán học bài tập nghiêm túc viết xong.

Chúc Yếu tự ti, mỗi lần đem toán học bài tập cái thứ nhất viết xong, liền là thầm mẩn Nguyên Trạch làm được cố gắng nhất sự tình.

Chúc Yếu mặc dù xin phép nghỉ một tuần, nhưng là Tiêu Minh Châu mỗi ngày đều sẽ phái người ghi chép cùng ngày dạy học video, thuận tiện đem bài tập lĩnh trở về. Mà vừa lúc Chúc Yếu chuyển thế đến tận đây, những này việc vặt căn bản không nhớ nổi. Mơ mơ hồ hồ, liền công lên cập sách đến Hành trung đi học.

Bộ trưởng, ban trưởng, lớp số học đại biểu. . . Quả nhiên thái phó ở đâu đều là như vậy ưu tú, trái lại chính mình. . . Chúc Yếu cắn môi. Kim tôn ngọc quý Đại Ngụy tiểu công chúa, không khỏi đem cái này hoàng gia cao quý đầu lâu thấp lại thấp.

Mặc kệ thái phó phải chăng nhớ kỹ năng, nàng cũng không thể cho thái phó rơi xuống cái cùng nàng ca ca đồng dạng bất học vô thuật hoàn khổ ấn tượng. Thế là khó được thất thố, dùng sức nắm lấy bên cạnh người Tưởng Diễm Nha tay, ngữ khí nghiêm túc nói: "Người có thể dạy ta sao?"

"Ta. . ." Tưởng Diễm Nha con mắt mở rất lớn.

Làm sao Tưởng Diễm Nha thành tích cũng không phải quá tốt.

Tuy nói cái này toán học bài thi là viết xong, nhưng là mình làm về làm, nhường nàng giảng giải, lại là một chuyện khác.

Trái lại Chúc Yếu, cầm bút, bưng đến một bộ hết sức chăm chú tư thế. Tưởng Diễm Nha ngại ngùng bịa chuyện, liền đem đầu tiến tới, lặng lẽ đề nghị: "Nếu không. . . Người chép ta sao?"

Hả?

Tiểu công chúa con mắt đột nhiên sáng lên.

Chúc Yếu cùng nhà mình cái kia hoàn khố ca ca khác biệt, bị Tiêu hoàng hậu nuôi rất khá, gian lận đạo văn bực này bị ối sự tình, là tuyệt đối không thể nhiễm. Mà giờ khắc này, Chúc Yếu lật xem trước mắt lớp số học, cái kia cấp trên cực nhỏ chữ nhỏ nhìn thấy người thật là đau đầu.

Tại Đại Ngụy, nữ tử không tài chính là đức. Hoàng gia công chúa cũng không ngoại lệ.

Đã từng dễ hỏng đại Ngụy công chúa, đến cái này hiện đại, xem như tiêu chuẩn mù chữ một viên.

Cứ việc nguyên thân ký ức đang từ từ khôi phục, trong đầu tri thức cũng chậm chậm chong chát bắt đầu, có thể cái này lớp số học bên trên, cái gì sắp xếp cùng tổ hợp, nhị thức định lý, ly tán hình ngẫu nhiên lượng biến đổi loại hình, nhìn vẫn là không hiểu ra sao.

Chuyện này chỉ có thể nói rõ, lúc đầu Chúc Yếu cũng không biết những thứ này.

Một mặt là giống như thiên thư đề toán, một mặt là muốn thu toán học bài thi thái phó, luôn luôn kêu ngạo tiểu công chúa cần rằng, cuối cùng không thể không hướng hiện thực thấp đầu.

Một đôi thanh tịnh mắt to nhìn xem bạn tốt, cũng lặng lẽ nói: "Ân, cũng được."

Chỉ cần không bị thái phó phát hiện là được rồi.

Chúc Yếu tiếp nhận Tường Điềm Nha đưa tới sách bài tập, tư thế ngồi đơan chính, chậm ung dung, có chút chột dạ tóm lấy.

Tác giả có lời muốn nói:

...

Chương này tiếp tục tiếp tục đưa hồng bao, hết hạn buổi tối 2 4 điểm.

Người mất tích trở về thật phi thường cần mọi người ăm trận, ngôi sao mắt thấy các người.

Cùng, phi thường cảm tạ tiểu tiên nữ xuân Khúc gia gạo nếp đoàn viết trường bình, nhớ kỹ Weibo tư tin ta lĩnh thực thể sách nha

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lên Lớp

Tại Tường Điền Nha canh chừng dưới, Chúc Yếu bắt đầu khẩn trương lại kích thích chép toán học bài tập.

Trong lúc đó Tường Điền Nha nhìn nàng một bộ lạnh nhạt vụng về bộ dáng, kinh nghiệm phong phú lão tài xế nhìn không được mở miệng chỉ đạo: "Cái này đề trình tự người đừng viết giống nhau như đúc a, dạng này lão sư sẽ phát hiện. Ta tóm tắt bước này, người ở giữa thêm vào đi. . . Ai nha, cái này hoạch rơi chính là ta viết sai trình tự, người không cần cũng cố ý viết sai hoạch rơi."

Chép phần bài tập thế mà cũng có nhiều như vậy học vẫn ở bên trong. . . Đến từ Đại Ngụy tiểu công chúa xem như mở rộng tầm mắt.

Chép đến cuối cùng một đề lúc, nguyên bản an tĩnh phòng học bắt đầu trở nên hò hét ầm ĩ. Chúc Yếu cầm bút ngừng đầu, liền thấy cái kia cao lớn thân ảnh tiến đến, bắt đầu thu tổ thứ nhất toán học bài tập.

Các nam sinh đã sớm ngoan ngoãn đem toán học bài tập chuẩn bị kỹ càng, mà các nữ sinh càng là đỏ mặt đem trong tay sách bài tập hai tay dâng lên.

Chúc Yếu tay dừng lại, chợt nhớ tới mới gặp thái phó tràng cảnh ——

Khi đó nàng niên kỷ còn nhỏ, hai tay dâng cái cùng nàng mặt bình thường lớn mặt đào, là biên giới tiểu quốc tiến cống, đặc biệt ngọt.

Nàng an tĩnh ngồi tại phụ hoàng long ý sau bình phong hạ. Mà trong điện chính vào khoa cử điện tuyến, do đế vương tự mình mô phỏng đề, chủ yếu là thi thời sự chính trị hoặc kinh nghĩa sử sự tình, cống sĩ nhóm đáp xong đề sau, do quan chủ khảo đọc chậm, cuối cùng đế vương quyết định, tuyển ra thứ nhất giáp trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa. Đọc sách người phần lớn cổ hủ chất phác, dù đầy bụng kinh luân, tại tiểu công chúa xem ra, từng cái nhìn qua ngơ ngác mộc mộc, giống cái kia mặt ao cạc cạc gọi bậy gốc đầu ngỗng, ồn ào lại không thú vị.

Chỉ có thiếu niên kia lang, mặt như bạch ngọc, dáng người thẳng.

Giống cán thúy trúc, di thể mà độc lập.

Đối mặt uy nghiêm đế vương lúc ung dung không vội, đối đáp trôi chảy, chữ chữ châu ngọc.

Năm gần tám tuổi tiểu công chúa nơi nào nghe hiểu được những cái kia vẻ nho nhã mà nói kịp thời sự tình kiến giải, chỉ cảm thấy cái kia thần tiên bàn thiếu niên lang thanh âm êm tai, âm sắc lọt vào tai lúc như băng tuyết chợt phá, xuân quang trạm ấm, như vậy cảnh đẹp ý vui, mà ngay cả trong tay bưng lấy thơm ngọt mật đào đều quên ăn, hận không thể đem cái này tròn căng mắt to trừng đến lớn hơn. Về sau Chúc Yếu mới biết được, vị này tuấn mỹ thiếu niên, liền là tam triều nguyên lão Nguyên hầu đích tôn, tên Nguyên Trạch, năm mười lăm.

Nghe nói cái này Nguyên hầu đích tôn năm tuổi có thể văn, bác liên quan kinh sử, sau lại tập võ, thiện kỵ xạ, kiếm thuật kỳ giai. Văn võ song toàn, lại ngày thường trượng thần tiên bàn mặt, chính là cái kia bình sinh nhất là bắt bẻ hà khắc Nguyên hầu tác phẩm đặc ý.

. . . Ngày xưa nàng nhìn thái phó quên ăn đào, hiện nay nàng nhìn thái phó, cũng cơ hồ quên chép bài tập. Thẳng đến tổ thứ hai bài tập dẹp xong,

Chúc Yếu mới bỗng nhiên hoàn hồn, vụng về cầm bút đem cuối cùng một đạo đề mục chép xong.

Cặp kia màu trắng giày chơi bóng đi đến bên cạnh mình, Chúc Yếu giương mắt.

Trước hết nhất đập vào mắt là chồng thật dày bài thi, sau đó là hãn khoác lên bài thi bên trên thon dài tay, móng tay tu được sạch sẽ, hiện ra khỏe mạnh quang trạch. Hãn cứ như vậy đứng ở trước mặt mình, cảm giác áp bách trong nháy mắt đánh tới, thanh âm lại ôn nhuận trong sáng: "Bài tập giao một chút."

Chúc Yếu đem chỉnh lý tốt sách bài tập đưa cho hãn.

Hãn liễm lấy mi thu bài tập, đưa tay tiếp nhận bài tập của nàng, chỉnh lý tốt, sau một khắc lại đột nhiên nhắc tiếp. Chúc Yếu vội vàng không kịp chuẩn bị, ánh mắt thẳng tắp ngã tiến hãn đen nhánh tinh mịch đồng tử bên trong.

Bốn mắt nhìn nhau, hiếm khi tiếp xúc khác phái tiểu công chúa trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, ngay tiếp theo mang tai đều trở nên nóng hổi.

...

Tiết thứ nhất là lớp số học.

Giáo toán học lão sư gọi Tiêu Thục Tuyết, đã hơn bốn mươi tuổi, đeo phó màu đen khung kính mắt, tóc chải thành một cái tiểu búi tóc, nhìn qua nghiêm cẩn mà trí tuệ.

Tiêu Thục Tuyết chính kể xong một đạo hàm số ví dụ mẫu, theo bản năng hướng phía nhà mình ban trọng điểm chú ý đối tượng nhìn lại.

Nguyên Trạch là ban chín ban trưởng kiêm lớp số học đại biểu, cũng là bọn hãn ban chín kiêu ngạo.

Thiếu niên mặt trắng như ngọc, mi như núi xa, mỗi một lần nhìn, Tiêu Thục Tuyết liền không nhịn được cảm khái, trên đời này lại có như thế hoàn mỹ học sinh, thành tích tốt không nói, còn nhan giá trị nghịch thiên.

Quả thực là lão thiên gia sủng nhi, mà lại là sủng đến thực chất bên trong cái chủng loại kia.

Tiêu Thục Tuyết hài lòng gật đầu, bỗng nhiên chú ý tới Nguyên Trạch bên người nữ hài nhi.

Mặc dù Chúc Yếu là thương lượng cửa sau tiến đến, thành tích cũng không tốt, có một bộ phận lão sư không quá ưa thích nàng. Có thể Tiêu Thục Tuyết vẫn là thật thích đứa bé này. So với ca ca của nàng Chúc Hằng, thường thường đánh nhau trốn học, Chúc Yếu quả thực là nhu thuận đến không tưởng nổi.

Khuyết điểm đâu, liền là không quá thích nói chuyện.

Chúc Yếu toán học bài tập nàng cũng có chút chú ý, viết rất nghiêm túc, chữ cũng rất tinh tế, bất quá đáp án đều là sai.

Học tập áp lực lớn, dẫn đến tiêu cô nương này quá mức tự ti. Mỗi lần nàng lên lớp, dạy xong ví dụ mẫu, ra luyện tập để chuẩn bị rút người trả lời thời điểm, tiêu cô nương này càng là đem đầu chôn đến trầm thấp, liền sợ chính mình sẽ rút đến nàng.

Giáo sư dục nhân gần hai mươi năm, các học sinh trong lòng nghĩ cái gì, nàng nhìn cái ót đều có thể nhìn ra được.

Chúc Yếu vốn là tự ti, đã không biết làm, nàng cũng sẽ không cố ý khó xử nàng. Chuẩn bị tìm thời gian thật tốt cùng nàng trò chuyện, khuyên

bảo khuyên bảo.

Về phần hiện tại, Tiêu Thục Tuyết ra xong đề, chuẩn bị rút đồng học bên trên qua lại đáp lúc, liền thấy ngồi tại Nguyên Trạch bên cạnh Chúc Yếu tư thế ngồi đoan chính, ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy thanh xuân tinh thần phấn chấn. Trước kia còn không có nhìn kỹ, hiện tại xem xét, nữ hài nhi tự tin tươi đẹp, xinh đẹp đến không tưởng nổi. Thân là nhà giáo, cảm thấy có chút trấn an. Tiêu Thục Tuyết đương nhiên biết —— đây là học sinh muốn cơ hội biểu hiện.

Cái này bình thường tự ti nữ hài nhi, không giống thường ngày nhìn thấy tiếp xúc đến ánh mắt của mình liền cúi đầu xuống, một đôi nước sáng sáng mắt to nhìn xem chính mình, phảng phất có chút ngậm lấy ý cười.

Ánh mắt bên trong nghiêm nhiên viết: "Lão sư đạo này đề ta sẽ làm, để cho ta tới."

Nàng nguyên bản liền nghĩ cho tiểu cô nương này dựng nên lòng tự tin, bây giờ nhìn học sinh một bộ nóng lòng biểu hiện đáng vẻ, ngậm hiếu.

Thế là mỉm cười, năm vuốt phấn viết, nhìn qua cái kia thân ảnh nho nhỏ, phi thường khéo hiếu lòng người nói: "Chúc Yếu, cái này đề người đi lên viết đi."

Hả?

Làm mười bảy năm đại Ngụy công chúa, hiếm có người dám như vậy gọi thẳng tên, Chúc Yếu chưa hoàn toàn thích ứng, bất quá vừa rồi nàng ngồi ở phía dưới nghe vị này số học lão sư giảng bài, mặc dù nghe không hiếu, nhưng cũng biết đây là một vị tràn ngập trí tuệ nhà giáo.

Tiểu công chúa phi thường hiếu lễ, đứng lên, ngẩng đầu.

Sau đó nhìn lão sư, dùng đến trong veo tiếng nói, tự nhiên hào phóng hỏi: "Hồi lão sư, cái này đề ta sẽ không."

Phốc. . .

Có đồng học cười. Không chỉ một.

Cơ hồ mọi ánh mắt đều rơi vào Chúc Yếu trên thân, mà nàng lại thần thái tự nhiên.

Ngoài cửa sổ ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu nhập.

Nữ hài nhi đáng người tinh tế đơn bạc, lại mềm mại đáng yêu.

Trắng nõn mặt hiện ra vàng sáng, thon dài nồng đậm mi mắt giống như hồ điệp vung cánh, một chút, một chút. Bình thường trốn ở trong góc, yên lặng phảng phất người trong suốt bàn nữ hài nhi, hiện tại thật giống như đang nháy tránh phát sáng giống như.

"Cái này Chúc Yếu làm sao cùng bình thường không giống nhau lắm a?"

Có đồng học lặng lẽ nghị luận.

Trước bàn Hứa Du Du bên cạnh nam sinh nhện không được trầm thấp nói một câu: "Thật đáng yêu a."

Lớp chọn học sinh cơ hồ người người đều có chuẩn bị bài thói quen, tại lớp học, thành tích chính là của người địa vị. Lên lớp đối mặt lão sư rút hỏi, đáp thật tốt, bị khen ngợi, các bạn học tự nhiên hâm mộ; đáp không được, lão sư mặc dù sẽ không nói người cái gì, nhưng là vẫn sẽ hạ ý thức cảm thấy xấu hổ.

Giống Chúc Yếu loại này, thần thái tự nhiên trả lời sẽ không, cùng những cái kia học sinh kém lộn chết không sợ bóng nước sôi nói sẽ không

nghiêm nhiên khác biệt.

Nàng nói sẽ không, cũng không có người nghĩ chế giễu nàng. Mà là theo bản năng nghĩ đến, có phải hay không chính mình giảng giải không tốt.

A? Tiêu Thục Tuyết lược mở ra miệng, cũng sửng sốt một chút. Nhìn xem nữ hài nhi mỉm cười mặt, nhường nàng nhin không được bản thân tỉnh lại, có phải hay không chính mình ra đề quá khó khăn.

Trí tuệ nhà giáo lấy lại tinh thần thái.

"Mọi người im lặng."

Ho nhẹ một tiếng, đưa tay đẩy trên sống mũi kính mắt khung, nói tiếp đi: "Vậy được, Chúc Yếu đồng học người ngồi xuống trước. . ." Sau đó ánh mắt rơi vào ở giữa hai hàng đồng học bên trên, "Có vị bạn học kia nguyện ý chủ động đi lên đáp?"

Cuối cùng là Lâm Chỉ Y nhắc tay: "Lão sư, ta tới đi."

Tiêu Thục Tuyết gật gật đầu, nhường Lâm Chỉ Y đi lên viết đề mục.

"Những bạn học khác viết chính mình luyện tập bản bên trên, năm phút sau ta tới nói giải."

Chúc Yếu thu thập một chút đồng phục học sinh rộng rãi, một lần nữa ngồi xuống, đánh bạo, ánh mắt hướng phía bên cạnh người thiếu niên nhìn sang. Từ góc độ của nàng nhìn sang, thiếu niên khuôn mặt góc cạnh phân biệt, hàm dưới tuyến rõ ràng trôi chảy.

Hắn cúi đầu, đen như mực toái phát che khuất trán của hắn, mi mắt liễm, thấy không rõ thần thái.

Thế nhưng là vừa rồi. . . Hắn có phải hay không cười?

Chúc Yêu nhíu mày.

Vẫn là nàng nhìn lầm rồi?

Nàng không dám xác định, lại cảm thấy tựa như là, không thấy rõ, cũng liền không thèm nghĩ nữa.

Thu hồi ánh mắt, từ bút trong túi tuyển chỉ hắc bút, đem trên bảng đen ví dụ mẫu thu lấy, chuẩn bị bài thi.

"Không hồ là Lâm Chỉ Y, nhìn một chút liền biết làm sao làm, viết thật nhanh a."

Có đồng học cảm khái.

Lâm Chỉ Y thành tích tốt, nhân duyên tốt, tướng mạo thanh tú, là Hành trung công nhận giáo hoa, nghe nói còn đạn đến một tay thép tốt cầm. Từ nhỏ đã là cái kia loại gia trưởng trong miệng "Hài tử của người khác".

Trên bảng đen chữ viết xinh đẹp tinh tế. Luyện tập đề mặc dù không khó, nhưng là cái này đề đáp được hoàn chỉnh trôi chảy, trình tự rõ ràng, Tiêu Thục Tuyết vẫn là hài lòng gật đầu, nhường Lâm Chỉ Y trở lại trên vị trí của mình.

Rất nhanh những bạn học khác cũng đều nhao nhao đáp xong đề.

"Tốt, ta tới nói đề. Ngồi cùng bàn đem luyện tập bản trao đổi, lẫn nhau phê chữa một chút."

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nguyên Trạch

Trao đổi sách bài tập? Chúc Yếu cầm bút tay nắm chặt lại, nhìn chăm chăm chỉ dò xét đề mục, viết một cái "Giải" chữ sách bài tập, phiền não nhú mày.

Mặc dù nàng không thấy Nguyên Trạch, nhưng là biết thái phó đã sớm đáp xong đề, buông xuống bút.

So sánh với bực giảng bài thi Lâm Chi Y nhanh rất nhiều. . .

Nguyên Trạch hoàn toàn chính xác đã sớm đáp xong. Đây là cơ sở đề, mạch suy nghĩ cùng lão sư giảng được đồng dạng, thay cái số lượng đi lên một bộ là được, bình mới rượu cũ.

Thế nhưng là mặc kệ là đối với đã từng Chúc Yếu, vẫn là nuôi dưỡng ở thâm cung Đại Ngụy tiểu công chúa, đều là vô cùng vô cùng khó khăn đề mục. Sợ là không biết từ đâu hạ bút.

Lão sư nói dứt lời về sau, Nguyên Trạch gặp bên cạnh nữ hài nhi năm vuốt bút trầm mặc một lát, sau đó hết sức chăm chú nói: ". . . Ta vẫn còn đang suy tư."

"Ân."

Nguyên Trạch gật đầu, ngữ khí là hiếm thấy ôn hòa: "Cái này đề là có chút khó."

...

Tiết thứ nhất toán học, tiết thứ hai sinh vật. Hai tiết khóa sau là nghỉ giữa khóa thao, ở giữa có thời gian nghỉ ngơi, chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu đặc biệt tìm Nguyên Trạch nói chuyện.

Lớp số học lúc, Ứng Úc Lưu vừa lúc đi ngang qua lớp.

Liên đứng ở phía sau cửa nhìn một hồi, vừa vặn nhìn thấy Tiêu lão sư rút người bài thi, kêu Chúc Yếu.

Trừ chủ nhiệm lớp bên ngoài, Ứng Úc Lưu còn kiêm ban chín Anh ngữ lão sư.

Cái kia Chúc Yếu tiến đến thành tích cùng bình thường biểu hiện, nàng là nhìn ở trong mắt. Tạt tiền vào thiên kim tiểu thư, đọc sách không chú ý, lên lớp tùy tiện hỗn, thành tích lại kém, có cái tổng tài lão mục, cái gì đại học danh tiếng vào không được? Nhưng là Hành trung những bạn học khác không đồng dạng. Cho nên Ứng Úc Lưu là có chút xem thường Chúc Yếu.

Nàng giáo sư dục nhân nhiều năm rồi. Có thể nói, Nguyên Trạch là nàng dạy học kiếp sống bên trong gặp phải học sinh ưu tú nhất. Nàng thân là chủ nhiệm lớp, cùng có vinh yên.

Nhưng mà dạng này một cái học sinh ưu tú, lại đem thành tích hạng chót Chúc Yếu an bài cho hẳn đương ngồi cùng bàn, là ủy khuất hẳn.

Mấy ngày nay liền suy nghĩ, cho Nguyên Trạch thay cái ngồi cùng bàn.

". . . Lâm Chỉ Y không sai, nàng các khoa thành tích đều rất tốt, liền là toán học hơi kém một chút, nữ sinh nha, khoa học tự nhiên kém chút rất bình thường, vừa vặn người bình thường có thể chỉ đạo chỉ đạo nàng."

Lâm Chỉ Y mặc dù kém xa Nguyễn Trạch, nhưng là tại nữ sinh bên trong cũng là bạt tiêm, phần lớn giáo sư đều thật thích nàng. Ứng Úc Lưu cũng thật thích cái này học sinh.

"Ứng lão sư, không cần."

Hả? Ứng Úc Lưu nhìn về phía Nguyễn Trạch.

Thiếu niên lông mi thưa lãng, dáng người nghiêm nghị, trên người có cỗ không thuộc về cái tuổi này lực uy hiếp. Rõ ràng làn da trắng nõn kiể, ôn nhuận hiên ngang, cỗ khí thể này lại mâu thuẫn cùng tồn tại. Trong lúc giờ tay nhấc chân, càng là tự phụ giống là từ cỗ trang kịch bên trong đi ra thế gia công tử.

Nguyễn Trạch nhìn về phía trước mắt nhà giáo, nói ra: "Chúc Yếu đồng học nàng. . ." Dừng một chút, khẽ nhả ra hai chữ."Rất ngoan."

Ngoan? Ứng Úc Lưu biết Nguyễn Trạch không phải cái kia loại sẽ ở phía sau nói đồng học nói xấu người, bất quá nghĩ đến cái này Nguyễn Trạch thích yên tĩnh, cái kia Chúc Yếu tuy nói thành tích không tốt, bất quá thắng ở hưởng nội, cùng Nguyễn Trạch đương ngồi cùng bàn, cũng cùng cái người trong suốt giống như.

So với bên người có cái thường xuyên hỏi vấn đề quấy rầy ngồi cùng bàn, chắc hẳn Nguyễn Trạch liền nhìn trúng điểm này.

Cũng được đi.

Ứng Úc Lưu vốn chỉ muốn, là có thể để cho Nguyễn Trạch cùng Lâm Chỉ Y giúp đỡ cho nhau. Hiện tại bản thân không nguyện ý, nàng cũng không tốt cưỡng cầu nữa.

...

Có Tướng Điền Nha người bạn tốt này, Chúc Yếu thích ứng rất nhanh, cùng với nàng cùng nhau làm nghỉ giữa khóa thao, cùng tiến lên nhà vệ sinh, vừa nhắc tay kéo tay trở về phòng học.

Lúc này tại đầu bậc thang, Hứa Du Du gọi lại nàng:

"Uy, người nào, Chúc Yếu."

Chúc Yếu nhìn về phía Hứa Du Du, khuôn mặt nhỏ mang theo hỏi thăm, không giống bình thường như thế hướng nội, khúm núm, mà là mỉm cười nói: "Đồng học, có chuyện gì sao?"

So với tiểu công chúa lúc chúng tinh cùng nguyệt, Chúc Yếu càng ưa thích nơi này trong đám bạn học ở chung hình thức.

Nhưng là thực chất bên trong hoàng gia giáo dục vẫn còn ở đó. Mặc dù ngữ khí đã rất ôn hòa, lại làm cho người cảm giác được một cỗ cự cao lâm hạ khí thế.

Cỗ này hoàng gia khí độ, tại người thích nàng xem ra là cao quý, nhưng tại không thích nàng người xem ra, liền là ngạo mạn.

Tựa như hiện tại Hứa Du Du, nghiêm nhiên thuộc về cái sau.

Hứa Du Du không phải một người, đứng bên cạnh Lâm Chỉ Y.

Nói lên Lâm Chỉ Y, thân là hảo bằng hữu Hứa Du Du đặc biệt kiêu ngạo, từ khai giảng đến nay, liền có rất nhiều người muốn cùng Lâm Chỉ Y làm bằng hữu. Có thể Lâm Chỉ Y hết lần này tới lần khác cùng nàng quan hệ tốt nhất, cái này đại đại thỏa mãn nàng lòng hư vinh. Bình thường cũng càng thêm che chở Lâm Chỉ Y.

Hứa Du Du lôi kéo Lâm Chỉ Y đi tới.

Nàng giật xuống khoe miệng, đánh giá Chúc Yếu, ánh mắt có chút khinh miệt: "Lớp số học, chúng ta chỉ gợn thể nhưng là mắt nhìn đề mục liền biết làm sao làm, không giống người nào đó. . ." Câu nói kế tiếp không cần nói cũng biết, nói đến liền là Chúc Yếu.

Tiểu công chúa đương nhiên nghe hiểu được Hứa Du Du châm chọc.

Bất quá dưới cái nhìn của nàng, chưa từng đọc lướt qua, không hiểu cũng không phải một kiện cái gì cần tự ti sự tình.

Chúc Yếu nhìn về phía Lâm Chỉ Y. Màu đen tóc thẳng, ngũ quan thanh lịch, đeo đỉnh đơn giản băng tóc, có loại nhã nhặn thư quyển khí tức.

Nàng loáng thoáng có chút ký ức. Cái này Lâm Chỉ Y là bạn hăng ban chín ngữ văn khóa đại biểu, phẩm học kiên ưu. Tựa như bên trên lớp số học lúc, Lâm Chỉ Y bài thi quá trình trôi chảy dứt khoát, chữ viết dù không đại khí, nhưng cũng không mất nữ nhi gia dụ dàng.

"Ân. . ." Chúc Yếu nhướng mày lên nghiêm túc nhớ một chút, nhìn xem Lâm Chỉ Y, "Lâm Chỉ Y đồng học thành tích xác thực rất tốt."

A. Hứa Du Du cảm thấy Chúc Yếu đây là nhận sợ.

Ngay sau đó, chỉ gặp Chúc Yếu khẽ vuốt cằm, môi khẽ cong: "Ta đã biết, nếu có cần, ta sẽ hướng người thỉnh giáo."

Lâm Chỉ Y khuôn mặt trơn nhìn bạch.

Chúc Yếu mà nói rất giống châm chọc, có thể hết lần này tới lần khác. . . Ánh mắt chân thành hào phóng.

Loại cảm giác này, thật giống như chính mình đột nhiên thấp một đoạn, giống như là tại chợ bán thức ăn bên trên bị chọn lựa su hào bắp cải,

nếu như không có tốt hơn su hào bắp cải, người mua mới có thể lùi lại mà cầu việc khác cân nhắc nàg.

Nhìn thấy Hứa Du Du dử dẫn trườg nàg một chút, cùng Lâm Chỉ Y đi, Chúc Yếu tiểu lông mà lại nhú một chút, nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh bạn tốt, nghĩ hỏi thăm ngôn ngữ của mình phải chẳng có không khéo léo địa phương.

Lại nhìn thấy Tưởng Điềm Nha một trườg đáng yêu mặt tròn bởi vì nén cười đỏ bừng lên.

Hả?

Chúc Yếu con mắt trợn to, đưa tay bóp một chút bạn tốt trên mặt thịt thịt. Thế nào đâu?

"Phốc phốc." Tưởng Điềm Nha cười ra tiếng, nói, "Được a, cùng ban trườg làm ngồi cùng bàn liền là không đồng dạng."

...

Buổi sáng là bốn tiết khóa, bốn tiết khóa sau là cơm trưa thời gian. Các học sinh sớm đã bụng đói kêu vang, nhìn chăm chăm đồng hồ đeo tay nhìn một lần lại một lần, lấy giây làm đơn vị đếm ngược.

Chúc Yếu liền lộ ra bình tĩnh rất nhiều.

Tại Đại Ngụ lúc, một ngày chỉ ăn hai bữa ăn, theo thứ tự là triều thực cùng bộ thực, hiện tại một ngày ba bữa, theo lý thuyết nên không cảm thấy đói.

Bình tĩnh về bình tĩnh, nhưng mà đến thời gian điểm, trong bụng cái kia ùng ục ục thanh âm lại hiện lạnh nhắc nhở hiện tại tiểu công chúa, đã

bắt đầu các phương diện dung nhập tập thể. Đã từng kiêu căng tiểu công chúa, cũng sắp chẳng khác người thường.

Ban chín tuy là Hành trung ưu tú nhất lớp chọn, nhưng đã đến thời gian ăn cơm, cái kia bản vọt tư thế, cùng ban phổ thông không hai.

Chúc Yếu chính là như vậy bị Tưởng Điềm Nha lôi kéo đi nhà ăn cửa sổ, xếp hàng mua cơm.

Chúc Yếu cầm bộ đồ ăn, cảm giác quen thuộc chậm rãi dâng lên.

Đến phiên nàng mua cơm lúc, hết thầy đều thành bản năng.

Bên tai là Tưởng Điềm Nha nhắc tới thanh âm: "Người sinh bệnh mới vừa vụn, ăn nhiều một chút bồi bổ thân thể, đùi gà tới một cái. . . Cái này sườn xào chua ngọt người thích nhất, còn có còn có, cái này tương bọ quả cà cùng cà chua xào trứng, ăn mặn tố phối hợp dinh dưỡng thật sao."

Chúc Yếu biết nghe lời phải, điếm tốt về sau cầm phiếu ăn quét một cái, không có chút nào chú ý tới chung quanh các bạn học thấy được nàng trong thẻ số dư còn lại năm chữ số kinh ngạc biểu lộ, đi theo Tưởng Điềm Nha đi tìm chỗ ngồi.

Trong phòng ăn thanh âm ồn ào, ô ương ương, bóng người nhốn nháo. Chúc Yếu theo bản năng, đi tìm cái nào đó thân ảnh.

Liền thấy một cái cao bóng lừng, nổi bật không nhóm.

Là thái phó.

Đợi đến thân ảnh kia bỗng nhiên quay người, hướng phía nhìn bên này lúc.

Chúc Yếu ánh mắt hơi ngừng lại, bưng bàn ăn tay đột nhiên nắm chặt bỗng nhiên liền trở nên cà lăm: "Quá quá quá. . ."

Tướng Điem Nha đi theo cảm thán: "Không hổ là chúng ta trấn ban chi bảo."

Hành trung nữ sinh phần lớn thâm mẫn bọn hãn nguyên ban trưởng, từ cao tam, cho tới sơ trung bộ tiểu học bộ, cũng không thiếu bên ngoài trường, nhưng là lại xinh đẹp giáo hoa hoa khôi lớp, bọn hãn lớp này trường đều thờ ơ, thỏa thỏa cao lĩnh chi hoa, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền.

Thân là bằng hữu tốt nhất, Tướng Điem Nha đương nhiên phi thường hiểu chuyện, dẫn Chúc Yếu liền hướng bên cửa sổ tấm kia bàn ăn đi đến.

"Ban trưởng, thể dục uỷ viên, chúng ta có thể ngồi chỗ này sao?"

Trình Gia Úy là ban chín thể dục uỷ viên, cùng Nguyên Trạch từ sơ trung liền là đồng học, quan hệ rất tốt, bình thường cũng cùng nhau ăn cơm trưa. Thấy là Tướng Điem Nha cùng Chúc Yếu, ngược lại là thật nhiệt tình. Cười một tiếng, lộ ra một ngụm rõ ràng rằng: "Đều là bạn học cùng lớp, khách khí như vậy làm cái gì, ngồi đi."

Là một trương gần cửa sổ bàn nhỏ, có thể ngồi bốn người, Tướng Điem Nha nhường Chúc Yếu ngồi bên trong.

Chỗ ngồi vừa vặn cùng Nguyên Trạch mặt đối mặt.

Đại Ngụy bảy tuổi nam nữ không chung chiếu, mà nàng là hoàng gia công chúa, cũng không có thể gia quý nữ có tư cách cùng nàng cùng bàn dùng bữa.

Mà nàng hiện tại, muốn cùng thái phó cùng bàn dùng bữa. . . Nói không chừng về sau cũng có thể.

"Chúc Yếu người mặt làm sao hồng như vậy? Rất nóng sao?" Chéch đối diện Trình Gia Úy quan tâm hỏi.

A? Chúc Yếu không có nhìn nói chuyện Trình Gia Úy, chỉ cấp tốc ngẩng đầu nhìn một chút đối diện Nguyên Trạch, vội vàng nói: "Có, có một chút. . . Vừa rồi quá nhiều người."

Trình Gia Úy gật gật đầu, cũng sẽ không nói, cầm lấy đĩa tăng thêm một khối ngọc gạo, ánh mắt bỗng nhiên nghiêng mắt nhìn đến Chúc Yếu trên bàn ăn, kinh ngạc nói: "Oa, không nghĩ tới Chúc Yếu đồng học người vóc dáng như thế nhỏ, khẩu vị không tệ a."

Toàn bộ đùi gà, sườn xào chua ngọt, tương bào quả cà, cà chua xào trứng, củ cải canh sườn. . . So với những bạn học khác một ăn mặn một chay, Chúc Yếu trong bàn ăn nghiêm nhiên là xa hoa tiệc.

Nghe Trình Gia Úy mà nói, Chúc Yếu lúc này mới ý thức được chính mình trong bàn ăn đồ ăn.

Đang nhìn cùng nàng sát bên thái phó bàn ăn, vô cùng đơn giản một ăn mặn một chay một chén canh.

Tiểu công chúa mặt càng đỏ hơn.

Nếu như. . . Hiện tại nàng nói chỉ là mua không ăn còn kịp sao? Chúc Yếu lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Cái này khắc nghiệt thái phó tất nhiên sẽ cảm thấy mình kiêu xa lãng phí.

Cuối cùng là Tường Điềm Nha thay nàng giải vây:

"Chúng ta Yếu Yếu khẩu vị rất nhỏ. Đùi gà này là ta muốn ăn, vừa quên một chút."

Nói liền từ Chúc Yếu trong bàn ăn đem con kia trợn sang sáng đùi gà kẹp quá khứ, bắt đầu ăn, đọc trong miệng, "Ân, thật là thơm."

Chúc Yếu ánh mắt cảm kích nhìn về phía bạn tốt, cảm thấy nàng giờ phút này ngay tại chiếu lấp lánh.

...

Vì cảm kích Tường Điềm Nha, Chúc Yếu cố ý đi quầy bán quà vặt, mua cho nàng xúc tiến tiêu thực sữa chua cùng một chút đồ ăn vặt.

Chính mình thì mua một bình coke.

Cái này chua xót ngọt ngào lại kích thích đồ uống, nhường Chúc Yếu phi thường mê muội.

Hành trung có quy định, trong phòng học không thể mang đồ ăn vặt. Chúc Yếu cùng Tường Điềm Nha ngay tại quầy bán quà vặt trước mặt dưới đại thụ ăn vặt.

Cái này chai coke miệng đặc biệt gấp, Chúc Yếu vụng mấy lần đều không có vụng đến, trường lấy khuôn mặt nhỏ, lòng bàn tay làn da cũng bị ma sát đến đỏ bừng.

"Ta tới đi."

Đang lúc Chúc Yếu khó xử thời khắc, một cái thanh âm quen thuộc từ đỉnh đầu truyền đến, Chúc Yếu sửng sờ ngẩng đầu, người kia liền đã đưa tay, từ trong tay của mình tiếp nhận coke. Cái kia tay thon dài, cực kỳ đẹp đẽ.

Nhẹ nhàng vụng một cái, nghe được "Xùy" một tiếng liền mở ra.

Tiếp lấy đem vụng ra coke cùng cái nắp cùng nhau đưa cho nàng.

Tường Điềm Nha vừa uống xong sữa chua, cười tùm tùm trêu ghẹo mới nói: "Ai nha, trường lớp chúng ta lúc nào quan tâm như vậy ngồi cùng bàn rồi?"

Còn cần cùi chỏ nhẹ nhàng va vào một phát Chúc Yếu.

Chúc Yếu nhỏ giọng nói câu "Cám ơn" liền nhận lấy, uống một ngụm coke, đặc biệt đặc biệt ngọt. Sau đó cẩn thận từng li từng tí đem cái nắp một lần nữa vụn bên trên.

Liền nghe hẳn đối bên cạnh Tường Điềm Nha nói: "Ta có chuyện muốn cùng Chúc Yếu nói."

Tường Điềm Nha đầu như giã tỏi, thuận tay làm cái OK thủ thế.

...

Trên bãi tập học sinh tốp năm tốp ba, nơi này rất yên tĩnh, hạ ve từng tiếng, trong không khí là nhàn nhạt hương hoa. Nguyên Trạch trường thân ngọc lập, đứng tại trước người nàng, cơ hồ ngăn trở sở hữu ánh nắng. Hẳn giải thích nói: "Trước mặt người khác không phương diện, cho nên thần không có hành lễ, mong rằng công chúa điện hạ thứ tội."

Chúc Yếu rất vui vẻ, sao lại trách cứ hẳn? Lắc đầu, nói: "Đã đến nơi này, ta đã không phải là công chúa, thái phó. . ." Dừng một chút, cải chính, "Người cũng không cần tại câu tại Đại Ngụy cấp bậc lễ nghĩa. Chỉ là ta. . . Thật cao hứng, ta cho là ta đời này, sẽ không còn được gặp lại người."

Nói đến phần sau, thanh âm có chút yếu ớt.

. . . Hôm đó thi đình, Nguyên Trạch niên kỷ còn nhẹ, cuối cùng nàng phụ hoàng khâm điểm hẳn vì thám hoa, từ đây nhập sĩ, cùng hẳn tổ phụ là quan đồng liêu. Nhất thời phong quang vô hạn. Có thể nói, tại Đại Ngụy, từ tám mười, cho tới tám tuổi, hơn phân nửa nữ tử đều muốn gả cho Nguyên Trạch.

Ở trong đó bao quát nàng, Gia Phúc công chúa. . . Tuổi nhỏ lúc được chứng kiến dạng này châu ngọc, phía sau quý tộc công tử ở trong mắt Chúc

Yếu đều là mộc độc, gạch ngói vụn.

Chúc Tấn Ung dù ngu ngốc, lại yêu thương vô cùng nữ nhi. Giống Nguyên Trạch dạng này vẫn võ song toàn lại tướng mạo tuấn mỹ nam tử, tự nhiên là nghĩ đến phù sa không lưu ruộng người ngoài. Nhưng mà Đại Ngụy hoàng thất sớm có quy định, phò mã không được tham chính.

Nếu là Nguyên Trạch còn công chúa, vậy liền mang ý nghĩa, đời này không cách nào tại bước vào quan trường một bước. Từ đây xuất nhập có khi, sinh hoạt thường ngày có tiết, động tác ăn hơi thở, không được tự do, cũng không thể nạp thiệp.

Phò mã dù tôn quý, lại là một chức suông.

Hắn tại triều đình phía trên quá loá mắt. Một người như vậy, sinh ra là thuộc về triều đình. Nếu để cho hắn rời xa triều cục, từ đây bình thường, Chúc Yếu là tuyệt đối không đành lòng. Và lại nói, Nguyên hầu năm thế đã cao, dưới gối liền Nguyên Trạch như thế một cái tôn nhi. Hắn tận trung vì nước, cúc cung tận tụy, cơ hồ dâng hiến cả đời, bây giờ tóc trắng xoá, còn muốn phụ tá nàng phụ hoàng dạng này một vị ngu ngốc hoàng đế, biết rõ đế khó đỡ, lại đem tâm tư đặt ở thái tử trên thân, đem suốt đời sở học giao cho Nguyên Trạch, vì thái tử nuôi dưỡng như thế một cái ưu tú thái phó.

Cho nên về sau, đương Tiêu hoàng hậu muốn vì nữ nhi chọn rể, hỏi thái phó như thế nào lúc, tiểu công chúa không do dự, khe khẽ lắc đầu. . .

Nếu như nói lúc trước chuyển thế đến tận đây có cái gì tiếc nuối, đó chính là nàng cái kia mười bảy năm công chúa kiếp sống, không có trải nghiệm quá tình yêu nam nữ. Nàng ngưỡng mộ thái phó, mới đầu giấu ở trong tim, về sau chôn sâu ở đáy lòng, khi biết được chính mình đi vào cái thế giới mới này, cái này không có thái phó thế giới, trong nội tâm nàng vô cùng vô cùng thất lạc.

Tiếp lấy Chúc Yếu đem chính mình phụ hoàng mẫu hậu cùng nhau chuyển thể đến đây sự tình đều nói cho Nguyên Trạch. Nguyên Trạch nghe xong cũng không có cảm thấy thật bất ngờ.

Sau đó lại cùng hắn nói lên Chúc Hằng, ngữ khí nho nhỏ phàn nàn: "Không có thái phó quản giáo, ca ca luôn luôn trốn học. . ." Về sau nhìn xem hắn, lặng lẽ nói, "Ta trước không nói cho ca ca, đến lúc đó hắn trông thấy thái phó, khẳng định rất kinh hi."

Nàng là hoàng gia công chúa, cùng ngoại nam gặp nhau rất ít, mà đại đa số nàng cùng thái phó gặp nhau, nàng cao cao tại thượng, hắn cung kính có lễ. Rất ít giống như bây giờ, nói riêng nhiều lời như vậy.

Nguyên Trạch nghe được rất chân thành.

Nàng có phải hay không quá nhiều lời? Đều là nàng đang nói chuyện, thái phó đều không nói. Chúc Yếu nhú nhú mày.

Không dám ở nhìn thái phó đen nhánh lại thâm thúy con mắt, Chúc Yếu điều chỉnh một chút ngữ khí, nói tiếp đi: "Bây giờ chúng ta là đồng học, không cần lại nghĩ sự tình trước kia. Người ta. . . Cũng không còn là công chúa cùng thái phó, lấy, về sau, người có thể gọi ta danh tự."

Tiểu công chúa. . . Khuê danh. Nguyên Trạch "Ân" một tiếng.

Cái kia êm tai giọng mũi nghe được tiểu công chúa trong lòng run lên.

Lấy lại tinh thần, mới nghĩ đến một chuyện, ngữ khí thử thăm dò, nói tiếp: "Cái kia. . . Ta về sau, cũng bảo người danh tự."

Nữ hài nhi thanh âm nho nhỏ, ngữ khí co quắp. Nguyên Trạch khẽ gật đầu, nói: "Có thể."

Có thể! Chúc Yếu vui mừng nhường mà, khóe miệng cong cong, lấy dũng khí nhìn hẳn.

Con mắt lóe sáng sáng, thanh âm ngọt nhu gọi hẳn: "Nguyên, Nguyên Trạch."

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyên Trạch: Ta muốn lập tức yêu đương!

...

Cất giữ tướng đến thật chậm, không có cất giữ tiểu thiên sứ nhớ kỹ động động tay nhỏ cất giữ một chút thôi ~

Tác giả-kun xin xuống xung quanh bảng danh sách, là dựa theo cất giữ sắp xếp, vô cùng vô cùng cần sự ủng hộ của mọi người.

—— chương này ta nhìn bình luận ngẫu nhiên đưa hồng bao ~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Wechat

Chúc Hằng trọ ở trường, chỉ có cuối tuần mới có thể về nhà. Chúc Yếu tan học về đến nhà, Tiêu Minh Châu còn tại công ty đi làm, mà Chúc Tấn Ung thì mặt âm trầm ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon.

Trong tay đặt một phần báo chí.

Phía trên trèo lên lấy nghiêm nhiên là Bích Mậu tập đoàn Tiêu Minh Châu tổng tài ảnh chụp, bất quá bên cạnh nàng còn có một cái nam nhân, cùng Tiêu Minh Châu cử chỉ thân cận, phảng phất quan hệ không tệ.

Nam nhân tuổi chừng chừng chạc, Âu phục giày da, trong lúc giơ tay nhắc chân là nho nhã học giả khí tức.

Chúc Tấn Ung biết, tại Đại Ngụy lúc, hãn hoàng hậu Tiêu Minh Châu có cái thanh mai trúc mã biểu ca Nhiếp Trăn, khuê các lúc liên quan hệ mập mờ, vẫn là đại Ngụy Minh đế Chúc Tấn Ung rất là không chào đón hãn.

Dù là cái này Nhiếp Trăn đọc đủ thứ thi thư, tại xưa nay bá đạo đế vương xem ra, bất quá là cái gỏi thêu hoa.

Hoàng đế có thành kiến, Nhiếp Trăn một thân tài hoa không chỗ thi triển, mà cái kia luôn luôn kính cẩn nghe theo hiền lương, am hiểu sâu hậu cung không được can chính hoàng hậu, đã từng vì Nhiếp Trăn sự tình cùng hãn gợi lên xung đột.

Cảm thấy mình đối với hãn nắm giữ thành kiến, đối với hãn không công bằng.

Để vương có kiêu ngạo, càng như vậy, cái này Nhiếp Trăn càng là tại triều đình phía trên như giẫm trên băng mỏng, bị người xa lánh.

Mà nơi này Tiêu Minh Châu, mặc dù không có một vị tên là Nhiếp Trăn biểu ca, lại có một vị tên là Nhiếp Hoài Trăn mỗi tình đầu.

Phần này trên báo chí viết Bích Mậu tổng tài Tiêu Minh Châu cùng vị này danh giáo viện trưởng Nhiếp Hoài Trăn hai người tài tử giai nhân cố sự, nói cái gì yêu nhau không thể gần nhau.

Thế mà còn viết Tiêu Minh Châu kỳ thật đã ly hôn, cùng Nhiếp viện trưởng tình cũ phục nhiên, gần đây có thể sẽ công bố cưới tin tức.

Không tuân thủ phụ đạo!

Chúc Tấn Ung cảm thấy mình trên đầu xanh mượt.

Đợi đến buổi tối bảy giờ thời điểm, Tiêu Minh Châu mới trở về. Tiêu Minh Châu giẫm lên đôi lớp sơn giày cao gót, chạy như bay, đi đường như giẫm trên đất bằng, một đường tiến đến khí tràng toàn bộ triển khai. Hiện tại ngay tại cửa trước chỗ đổi dép lê.

Chúc Tấn Ung ngồi tại mềm mại bằng da trên ghế sa lon nhìn phim truyền hình, ngữ khí nghe nhàn nhạt, phảng phất không thèm để ý chút nào, lại có một cổ không hiểu âm dương quái khí: "Cái kia họ Nhiếp chính là chuyện gì xảy ra?"

Tiêu Minh Châu một chân vừa thay đổi dép lê, muốn mặc một cái khác thời điểm, bỗng nhiên ngừng lại, trả lời Chúc Tấn Ung mà nói: "Cái này không liên hệ gì tới người."

Tại Đại Ngụy, Tiêu Minh Châu hoàn toàn chính xác cùng biểu ca Nhiếp Trăn thanh mai trúc mã, mà một thế này, Nhiếp Hoài Trăn hiển nhiên là Nhiếp Trăn chuyển thế, mặc dù không giống bọn hãn dạng này có ký ức, nhưng vẫn như cũ đối Tiêu Minh Châu rất tốt. Không có Chúc Tấn Ung trở ngại, Nhiếp Trăn tài hoa có thể phát huy, bây giờ đã là văn đàn ngôi sao sáng.

Chúc Tấn Ung hừ lạnh nói: "Người muốn rõ ràng, người bây giờ là phụ nữ có chồng."

Tiêu Minh Châu đi theo hừ lạnh: "Làm sao? Chỉ cho phép người tâm tâm niệm niệm của người Từ Quý phi, ta liền không thể cùng lão bằng hữu tự ôn chuyện? Chúc Tấn Ung, cái kia Từ Quý phi không có đi theo người cùng đi, người có phải hay không rất thất vọng a?"

Đương nhiên thất vọng. Cái kia ôn nhu quan tâm Từ Quý phi, cũng không so cái này mặt vàng bà phải tốt hơn nhiều.

Thế nhưng là Chúc Tấn Ung không dám nói, sợ trễ quá không có cơm ăn.

...

Buổi tối, Chúc Yếu đổi một thân bằng bông màu lam nhạt mảnh vụn hoa áo ngủ, tế nhuyễn tóc đen dán tại bên mặt, trắng muốt hai gò má bị trong tay đèn bàn mờ nhạt tia sáng nổi bật lên giống như noãn ngọc. Trên tủ đầu giường điện thoại chấn động một cái, Chúc Yếu đứng dậy cầm tới, vụng về mở ra màn hình điện thoại di động.

Là Tường Điềm Nha gửi tới Wechat, hỏi nàng đang làm gì. Phía trước còn có mấy đầu tin tức, trước đó Chúc Yếu còn sẽ không dùng di động, cho nên đều không có hồi.

Nường tựa theo phần tay cơ bắp ký ức, Chúc Yếu hỏi: 【 chuẩn bị đi ngủ. 】

Tường Diễm Nha tốc độ viết chữ rất nhanh: 【 không phải đâu, sớm như vậy? 】 .

Sớm sao? Chúc Yếu nhìn một chút chính đối vòng tròn lớn giường đồng hồ trên tường.

Biểu hiện hơn tám giờ.

Nếu là tại Đại Ngụy, đã qua tất chính, tự nhiên nên nghỉ ngơi, nhưng là nếu đổi lại là hiện tại học sinh cấp ba Chúc Yếu, người lớn tuổi này làm việc và nghỉ ngơi thời gian không khỏi có chút không quá thích hợp. Cầm cái này nho nhỏ điện thoại liền có thể cùng ở xa trong nhà Tường Diễm Nha nói chuyện phiếm, mới đến tiểu công chúa hiếu kì lại mới mẻ, nhất thời nhin không được, ngược lại là cùng Tường Diễm Nha hàn huyên tiểu một hồi.

Từ trên hướng xuống vẽ một chút bạn tốt liệt biểu, lác đác không có mấy.

Chúc Yếu ánh mắt hơi dừng lại, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. . .

Dưới ánh đèn thiếu nữ trắng nõn mặt có chút nổi lên phấn hồng, dưới hàm răng ý thức cắn hạ phấn nộn môi dưới, nho nhỏ ngón tay một chút một chút điểm trên bàn phím nút bấm, hỏi bên kia bạn tốt: 【 người có Nguyên Trạch Wechat sao? 】

Tường Diễm Nha lại rất nhanh hồi phục nàng: 【 người quên rồi? Ban trưởng Wechat cự tuyệt thêm bạn tốt. 】

Ban chín có lớp nhóm, bất quá là QQ, Nguyên Trạch thân là ban trưởng, lớp đồng học phần lớn đều có hẵn QQ bạn tốt, nhưng là không nói

chuyện phiếm. Mà lại ngoại trừ một chút cần thiết thông tri, Nguyễn Trạch căn bản không quá thượng tuyến. Về phần Wechat, có hẳn Wechat bạn tốt ít càng thêm ít.

Trước đó liền có nữ sinh từ Trình Gia Ủy trong tay vụng trộm muốn tới nick Wechat, nào biết được Nguyễn Trạch Wechat trong nháy mắt liền bị thêm phát nổ.

Về sau Nguyễn Trạch liền thiết trí bạn tốt quyền hạn, cự tuyệt tăng thêm bạn tốt.

Nguyễn Trạch là Hành trung trăm năm vừa gặp cao nhan giá trị học bá, muốn truy hãn độ khó hệ số cùng hãn hiếm thấy độ thành có quan hệ trực tiếp. Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, Tưởng Điềm Nha nhìn xem dạng này một vị ban trưởng cũng cảnh đẹp ý vui.

Nhưng là đâu, cái này cao linh chi hoa, nhìn xa xa thưởng thức một chút là được.

Bất quá. . .

Tưởng Điềm Nha phát tới một đầu tin tức quá khứ: 【 ta nhìn hôm nay hãn đối người rất chiếu cố, người thử nhìn một chút hỏi hãn muốn cái bạn tốt vị chứ sao. 】

Ngô. . . Nàng không dám. Nhìn thấy tin tức Chúc Yếu lập tức lắc đầu.

Chúc Yếu ánh mắt nhìn chăm chăm trên màn hình điện thoại di động chữ nhìn hồi lâu, thân thể mới chậm rãi rút vào mềm mại chần mông bên trong, đem chính mình quyển đến nghiêm nghiêm thật thật. Cái kia nho nhỏ một đoàn ở trong chần bên trong rụt thật lâu, đợi đến trên tường đồng hồ biểu hiện chín giờ đúng, một đôi tay nhỏ mới bỗng nhiên đem chần xốc lên.

Lộ ra một cái đầu nhỏ, từng ngậm từng ngậm thở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị buồn bực đến đỏ bừng, ánh mắt lại sáng tỏ phát sáng.

. . . Thái phó Wechat, nàng thật rất muốn thêm a!

. . .

Ngày thứ hai Chúc Yếu liền không lại xuyên quần dài, đổi lại cùng Hành trung nữ sinh đồng dạng màu xanh đậm váy xếp nếp.

Váy có áo lót, quá gối đóng, nhìn qua rất bảo thủ.

Chúc Yếu bấp chân tiêm bạch thẳng tắp, mắt cá chân gân nhượng chân tinh tế, đường cong trôi chảy, hai chân so cùng tuổi nữ hài nhi ít hơn một chút, nhìn qua tinh xảo lại khéo léo.

Trước kia Chúc Yếu bởi vì thành tích tự ti. Lại thêm nàng không phải mình tới gần Hành trung, mà là thương lượng cửa sau tiến đến, các bạn học tự mình thường xuyên nghị luận, Chúc Yếu đã nghe qua nhiều lần, cứ như vậy, liền càng thêm e sợ tại cùng người tiếp xúc.

Hiện tại là Đại Ngụy tiểu công chúa Chúc Yếu, vừa tiến đến, coi như không nói lời nào, cũng đủ để hấp dẫn bất luận người nào ánh mắt.

Tựa như hiện tại, mặc dù cùng bình thường đồng dạng, nhưng khi mọi người thấy Chúc Yếu lúc tiến vào, vẫn là theo bản năng thả tay xuống bên trong chuẩn bị bài sách giáo khoa, nhìn lên một cái, ánh mắt kinh diễm. Rõ ràng là cùng ở tại ban một lên lớp đồng học, nhưng thật giống như là vừa mới chuyển đến, cảm thấy mới mẻ vừa lại kinh ngạc.

Thiếu nữ xinh đẹp trên mặt là tràn đầy nhựa cây nguyên lòng trắng trứng, không có chút nào bởi vì ánh mắt của mọi người mà cảm thấy không được tự nhiên, rất quen đi đến chính mình chỗ ngồi trước, đem cặp sách buông ra chỉnh lý thư tịch.

Trước bàn nam sinh vừa quay đầu, nhìn thoáng qua Chúc Yếu.

Nữ hài nhi xinh đẹp đáng chú ý, thấy đang đứng ở tuổi dậy thì nam sinh có chút xấu hổ, ánh mắt lấp lóe, ấp úng nói: "Chúc Yếu đồng học, cái kia. . . Có thể mượn một chút của người màu đỏ bút mực sao?"

Màu đỏ bút mực a. Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, vừa định nói tốt.

". . . Ta có."

Bỗng nhiên có một thanh âm nói.

Năng sớm xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, nghiêng nghiêng đổ tiến đến. Chúc Yếu biểu tình ngưng trọng, ngẩng đầu, liền thấy được tắm rửa dưới ánh mặt trời thiếu niên, cặp kia không có chút nào gợn sóng con mắt, thấy nàng trong lòng run lên.

Dáng tươi cười lập tức thu vào, chặn lại nói: "Sớm, sớm, buổi sáng tốt lành."

Nguyên Trạch ừ một tiếng, rất nhẹ, trên mặt cũng không có gì biểu lộ, tiếp theo từ trong ngăn kéo xuất ra một chi màu đỏ bút mực, cho trước bàn nam sinh, thanh âm cực kì nhạt: "Ta cho người mượn."

A?

Ban trưởng lúc nào làm sao nhiệt tình? Trước bàn nam sinh gãi đầu một cái, thụ sủng nhược kinh nhận lấy.

Nam sinh bên cạnh Hứa Du Du trừng mắt liếc hẩn một cái, lầm bầm một câu: "Chính người sẽ không mua a."

. . .

Tiết thứ nhất là lớp số học, Nguyễn Trạch đi một chuyến văn phòng, đem số học lão sư Tiêu Thục Tuyết phê duyệt xong toán học sách bài tập lấy tới, phát cho đồng học. Chúc Yếu ngồi tại vị tử bên trên, tiếp nhận trước bàn truyền thừa toán học sách bài tập.

Không phải hôm qua nàng viết quyển kia.

Toán học bài tập phân A, B hai quyển, thay phiên nộp lên, lấy làm dụ lão sư phê chữa thời gian. Hôm qua giao là A sách, cái kia bài tập đề Chúc Yếu không biết làm, cuối cùng chép phải là Tưởng Diễm Nha, hiện tại phát đến trên tay nàng chính là B sách.

Chúc Yếu đưa tay đọc qua sách bài tập, thấy vở bên trên chính mình đoạn chính, bài tập đề trình tự cũng viết tràn đầy, nhưng là. . . Rất nhiều đều là sai.

Mới nhất phê chữa giao diện bên trên, càng là thành linh hai trang gạch đỏ, rất là bắt mắt.

Chúc Yếu bận bịu đem sách bài tập che.

Lặng lẽ, dùng ánh mắt còn lại nhìn một chút bên người Nguyễn Trạch, gặp hẳn đang cúi đầu tại chuẩn bị bài bài tập, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Thiếu niên thon dài tay nắm lấy bút máy, tại trang giấy bên trên vạch ra một đầu tuyến, tiêu ký cường điệu điếm.

Bút pháp dừng lại.

Mấy không thể xem xét, khoe miệng nhẹ nhàng câu một chút.

...

Buổi trưa Chúc Yếu bởi Tưởng Diễm Nha đi thư viện mượn sách.

Chủ yếu là mượn mấy quyển tiểu thuyết tình cảm, lại thuận đường mượn bản danh lấy hoặc là phụ đạo sách loại hình đắp lên phía trên cài bộ đáng. Tưởng Diễm Nha đang chọn, Chúc Yếu không có ý định mượn, chỉ là tại đối diện nàng trên giá sách tùy ý đảo.

Buổi trưa thư viện nội nhân rất nhiều, nhưng là hết sức yên tĩnh.

Nghe Chúc Yếu nói còn chưa mở miệng hỏi ban trưởng muốn Wechat, Tưởng Diễm Nha ngoái đầu lại, ngữ khí nghiêm túc nói ra: "Cái này có cái gì tốt giày vò khốn khổ, không thử một chút nhìn làm sao biết được hay không?"

Còn tưởng rằng bạn tốt dừng lại tự tin nữa nha. Không nghĩ tới vừa gặp phải ban trưởng liền giây sợ.

"Ân. . ." Chúc Yếu tại nghiêm túc suy nghĩ.

Tại Đại Ngụy lúc, nàng như vậy tôn quý, đối mặt thái phó lúc, đều không có gì lực lượng, càng không nói đến hiện tại.

Thái phó ưu tú như vậy, thế nhưng là nàng đâu. . .

Chúc Yếu tay buồn bực ngán ngẩm đăm trên giá sách sách, không cần thận, "Ba" một tiếng, có một quyển sách rớt xuống.

Chúc Yếu ngồi xổm người xuống, đem sách nhặt lên, lại đem rơi ra ngoài thẻ mượn sách nhặt lên, chuẩn bị một lần nữa bỏ vào.

Nào biết ánh mắt tùy ý thoáng nhìn, liền thấy thẻ mượn sách bên trên danh tự. . . Cái kia chữ viết là nàng quen thuộc, bút pháp tinh xảo, chữ viết cứng cáp hữu lực, rất có khí khái. Nàng phảng phất có thể tưởng tượng thiếu niên kia bộ dạng phục tùng viết chữ bộ đáng.

Nhất thời trong lồng ngực tâm phanh phanh cuồng loạn, vui mừng nường mảy. Chúc Yếu thận trọng đem trang sách kẹp tốt, đem trong tay thư tịch ôm vào trong ngực.

Tưởng Diễm Nha đã chọn tốt sách, thuần một sắc bá đạo tổng tài ngôn tình văn, ngoại gia vừa mới ở chỗ này tùy tiện cầm một bản Anh ngữ phụ đạo sách, hỏi: "Yếu Yếu người chọn xong chưa?"

Nhìn thấy Chúc Yếu trong ngực ôm một quyển sách gật đầu, "Liên quyển này a, muốn hay không lại nhiều mượn mấy quyển, lần hai tiểu thuyết đặc biệt đẹp đẽ, ta có thể cho người giới thiệu một chút."

Chúc Yếu lắc đầu, con mắt sáng tỏ thanh tịnh, ngậm lấy nhàn nhạt ý cười: "Không cần, một bản là đủ rồi."

Biết Chúc Yếu bình thường cũng không quá nhìn những cái kia tiểu thuyết tình cảm. Tưởng Diễm Nha "A" một tiếng, cũng liền không có lại tiếp tục.

Bất quá bạn tốt quá nhất gan, liền cái ngồi cùng bàn Wechat cũng không dám muốn, Tưởng Diễm Nha dọc theo con đường này liền cho nàng làm tư tưởng công việc: "Nói thế nào đều làm lâu như vậy ngồi cùng bàn. Mọi người đều nói 'Mười năm tu được cùng thuyền độ, trăm năm tu được chung gối ngủ', người đây cũng là tu vài chục năm đi? . . ."

Đang nói, vừa đi ra thư viện đại môn, liền thấy Nguyên Trạch chính hướng bên này đi.

Mà thiếu niên dáng người thẳng tắp, bộ pháp trầm ổn, tay phải cầm hai quyển sách, hiển nhiên là đến thư viện trả sách mượn sách.

Tưởng Diễm Nha ghé mắt nhìn Chúc Yếu, nhãn châu xoay động, dùng cùi chỏ đỉnh đỉnh Chúc Yếu cánh tay, như tên trộm nói câu: "Xem ra người cùng ban trưởng duyên phận cũng không chỉ tu vài chục năm a. . ."

Nói, liền lôi kéo Chúc Yếu đi đến Nguyên Trạch trước mặt, cười nói: "Ban trưởng, Chúc Yếu có lời muốn cùng người nói nha."

Chúc Yếu: "..."

...

Hành trung xanh hoá làm được rất tốt, con đường cái khác biến cây đồng bị tu bổ mượt mà chính tề, xanh biếc đoàn, tuyết lấy điểm điểm tiêu hoa, hoặc vàng, hoặc bạch, mùi hương mùi thơm ngào ngạt, lịch sự tao nhã tập kích người.

Hiện tại nơi này chỉ có hai người bọn họ.

Nguyên Trạch cúi đầu, ánh mắt rơi vào cô gái trước mắt nhi đỉnh đầu bên trên, cái kia mềm mại tóc đen hiện ra khỏe mạnh quang trạch. Tới gần, có thể nghe được trên người nàng hương vị.

Là cái kia cổ thiếu nữ đặc hữu hương khí, nhàn nhạt, rất dễ chịu.

"Có chuyện gì không?" Thiếu niên mở miệng, âm sắc lãnh nhuận.

Mượn sách Tường Điềm Nha đã quan tâm giúp nàng cầm đi, hiện ở trong tay nàng chỉ có một cái trường túi tiền, hai tay khẩn trương nắm chặt, khớp nối có chút trắng bệch.

Chúc Yếu do dự hồi lâu, cái mũi phát ra một tiếng nhẹ nhàng "Ân". Gật gật đầu: "Có."

Đón lấy, cúi đầu kéo ra túi tiền khóa kéo, từ bên trong lấy ra thật mỏng điện thoại, đưa tới.

Một cái khác tay nhỏ, nhẹ nhàng nâng lên, nắm lấy trước mặt thiếu niên ống tay áo.

Lỗa, lộ thủ đoạn tiêm trắng như ngọc, mà nàng tay rất nhỏ, lại rất thon dài, gầy yếu. Phấn phấn đầu ngón tay nắm vuốt ống tay áo của hắn, ngón tay đang từ từ thu nạp. . .

Nguyễn Trạch nhìn sang, đối đầu nữ hài nhi con mắt.

Thanh âm của nàng rất mềm, rất nhẹ, là nhu nhu tiểu sữa âm: "Có thể. . . Thêm một chút Wechat sao?"

Ngày thường tinh táo thiếu niên hoảng hốt một chút, trong lòng xiết chặt.

Tác giả có lời muốn nói:

. . .

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dạy Người

Điện thoại kiểu dáng là mới nhất. Màu trắng, cạnh góc bóng loáng, thật mỏng một chi, không có bộ điện thoại xác.

Là Tiêu Minh Châu đặc biệt vì nữ nhi chọn. Công việc bận quá, không có cách nào giống cái khác mẫu thân như thế từng li từng tí quan tâm nữ nhi, cho nên tại cái khác phương diện, sẽ tận lực đền bù. Đặc biệt là ăn mặc phương diện.

Trong nhà có cái phòng giữ quần áo, độc thuộc về Chúc Yếu, bên trong đều là cái tuổi này nữ hài nhi thích nhất váy liền áo, giày cùng túi xách loại hình. Chúc Yếu lên Hành trung phần lớn mặc đồng phục, cơ hồ cũng không quá động, đại bộ phận liền nhãn hiệu đều không có hái.

Tiêu Minh Châu tuyển đến cái điện thoại di động này, công năng phương diện không thể chê, liền là Chúc Yếu tay nhỏ, cầm có chút lớn, không có cách nào một tay thao tác. Mà bây giờ, chi này điện thoại yên lặng nằm tại Nguyên Trạch lòng bàn tay, ngược lại là có vẻ hơi tiểu xảo.

Nguyên Trạch điểm hạ điện thoại chủ khóa, không có thiết mật mã, điện thoại giấy dán tường là phổ thông phim hoạt hình truyện tranh. Về phần Wechat, phía trên bạn tốt lác đác không có mấy. Liếc một cái. . . Liệt biểu bên trong không có những nam sinh khác.

Xuất ra điện thoại di động của mình, tặng thêm Wechat bạn tốt sau, Nguyên Trạch đưa di động đưa trả lại cho Chúc Yếu.

Biểu lộ nhìn qua rất hiền hoà, giống như muốn hắt nỉc Wechat không có chút nào khó.

"Điện thoại tốt nhất thiết cái mật mã." Hắt nghĩ nghĩ, nói một câu.

Lúc đầu Chúc Yếu liền không quá dùng di động, cũng liền không có thiết trí cái gì mật mã. Hiện tại Chúc Yếu ngược lại là thật thích chơi điện thoại di động, chỉ là vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc.

Tiếp nhận điện thoại, Chúc Yếu cúi đầu nhìn xem bạn tốt liệt biểu bên trên mới thêm người, mặt mày nhiễm cười, gật đầu nói: "Àn, tốt."

Về sau ngửa đầu nhìn về phía Nguyên Trạch. Biết hắt là tới trả sách mượn sách, học sinh cấp ba lúc nghỉ trưa ở giữa vốn là không nhiều, cũng liền không chiếm dụng: "Vậ, vậ người đi trước trả sách đi, ta trở về phòng học đi."

Chúc Yếu là chạy chậm đến trở về, bên kia Tưởng Điềm Nha còn đang chờ nàng. Nữ hài nhi váy bay lên, hai đầu mảnh khánh chân trắng óng ánh, bước chân vôi vàng, giống đóa lượn vòng hoa.

Nguyên Trạch cúi đầu, ánh mắt tại bị nàng nắm qua ống tay áo bên trên dừng lại chốc lát.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, rất nhạt nói câu: ". . . Thật đáng yêu."

. . .

"Thế nào? Thế nào? Tặng thêm không?" Tưởng Điềm Nha trong ngực ôm thật dày vài cuốn sách, nhìn thấy Chúc Yếu liền hỏi.

Chúc Yếu hé miệng, bên môi dù chưa cong lên, cái kia tràn đầy ý cười lại sớm đã từ đôi mắt to sáng ngời bên trong tràn ra ngoài.

Ngưỡng mộ thái phó nhiều năm, nàng còn là lần đầu tiên như hôm nay như thế dũng cảm.

Tại Đại Ngụy thời điểm, mới đầu nàng xấu hổ mở miệng, chỉ có thể ở xa xa tại bên cạnh nhìn thấy một chút, hay là mượn đi tìm thái tử ca ca ngẫu nhiên gặp thái phó.

Về sau, nàng không nghĩ chậm trễ thái phó tiền trình, càng là không còn dám tìm bất kỳ lý do cùng thái phó gặp mặt.

Giống hãn ưu tú như vậy nam tử, tại chưa trở thành đế vương khâm điểm thám hoa lang trước đó, liền đã danh mãn hoàng thành, vô số bà mối đập phá cửa hạm; chờ hãn đi quan lễ, rút đi thiếu niên ngây thơ, thành nhẹ nhàng ngọc lập nam tử trưởng thành lúc, cầu thân người ta càng là nối liền không dứt.

Mỗi lần nàng nghe được có quan hệ Nguyên Trạch nghị thân tin tức, một trái tim luôn luôn nắm chặt bắt đầu, ăn ngủ không yên. Về sau biết được việc hôn nhân không có nghị thành, nàng càng là nhịn không được trong lòng còn có vui vẻ.

Ngưỡng mộ đối phương, là nên nhớ hãn tốt. Hãn luôn luôn muốn thành nhà, hãn là có cái có tri thức hiểu lễ nghĩa thê tử tại bên cạnh hãn phục thị, thay hãn sinh con dưỡng cái.

Có thể nàng làm không được.

Nàng gả không được thái phó, lại không nghĩ hãn cưới khác cô nương, ích kỷ lại mâu thuẫn.

Tướng Điem Nha làm cái tư thế chiến thắng, vừa đi vừa nói: "Ta đã nói rồi, Yếu Yếu người muốn tự tin một điểm. . ."

Sau đó nói lên Lâm Chi Y, "Lớp này đáng dập nick Wechat thế nhưng là liền Lâm Chi Y đều không có thêm đến, trước mấy ngày cái kia Hứa Du Du còn khuyến khích Lâm Chi Y tới, kết quả đây? Cái kia Lâm Chi Y xấu hổ quá khứ, còn không phải bị chúng ta cái này không dính khói lửa trần gian lớp trưởng đại nhân, một câu nhẹ nhàng 'Không tiện' cho đuổi."

"Cho nên a. . ."

Tưởng Diễm Nha ánh mắt chân thành, vỗ vỗ Chúc Yếu bả vai, lời nói thấm thía ra kết luận: "Ta cảm thấy hẳn đối người còn là không giống nhau."

Bất đồng nơi nào, Chúc Yếu tâm tâm bên trong phi thường rõ ràng. Dù sao hẳn còn tưởng là chính mình là đại Ngự công chúa, hẳn là thần tử, tự nhiên không tiện cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Nghĩ như vậy, Chúc Yếu khuôn mặt nhỏ một cú, vừa rồi trang đầy ngập vui sướng, đều tụt trong khoảnh khắc thối lui.

...

Trở về phòng học trước trải qua lão sư văn phòng, trước bàn làm việc Tiêu Thục Tuyết giúp đỡ hạ kính mắt khung, gọi lại Chúc Yếu: "Chúc Yếu, người qua đây một chút."

Hả? Chúc Yếu con mắt lợc trợn to chút, bước chân dừng một chút, có chút thấp thỏm đi vào văn phòng.

Làm việc giấy rất lớn, bên trong có hai hàng bàn làm việc, mỗi sắp xếp ba bàn lớn, Tiêu Thục Tuyết ngồi hàng thứ hai ở giữa tấm kia.

Nàng giáo hai cái ban toán học. Phía trước chính tề chất đồng hai chồng chất toán học sách bài tập, dựa vào cạnh ngoài đã đổi tốt, là các lớp

khác cấp; hiện tại trong tay chất đồng lấy một đồng mở ra sách bài tập, ngay tại đối, là Chúc Yếu bọn hăn ban.

Chẳng lẽ. . . Là nàng chép bài tập bị phát hiện sao?

Nghĩ như vậy, Chúc Yếu bỗng nhiên có chút khẩn trương. Mặc kệ là Đại Ngụy, vẫn là hiện tại, giáo thư dục nhân đều là một cái phi thường lệnh người tôn kính nghề nghiệp, nàng lễ phép mở miệng: "Tiêu lão sư tốt, ngài tìm ta có chuyện gì không?"

Tiêu Thục Tuyết đem trong tay sách bài tập thay đổi, phóng tới đối tốt đồng kia phía trên nhất, nhìn về phía trước mắt học sinh, ngữ khí hiền hoà: "Chúc Yếu đồng học, người không cần khẩn trương, lão sư đâu, liền là muốn cùng người nói một chút, tâm sự, người buông lỏng một chút là được rồi."

Giống như không phải phê bình nàng. Chúc Yếu yên tâm, thanh âm khoan khoái một chút: "Tốt."

Tiêu Thục Tuyết trên mặt mang cười nhạt ý, nhìn xem rất thân thiết. Trước mặt nữ hài nhi này thanh xuân tinh thần phấn chấn, phi thường xinh đẹp, đặc biệt đôi mắt này, ngày thường cực đẹp.

Nàng bắt đầu nói: "Lão sư một mực rất chú ý người, biết người áp lực thật lớn, bất quá lão sư tin tưởng, người là thông minh hài tử, chỉ là không đủ tự tin, kỳ thật có đôi khi, người có thể hỏi nhiều hỏi bạn học bên cạnh, đừng cái gì không hiểu liền tự mình để tâm vào chuyện vụn vặt. . ."

Nào có trời sinh ngu dốt học sinh? Có đôi khi thành tích kém, chỉ là phương pháp học tập không đối mà thôi.

Lão sư nói rất đúng. Tiểu công chúa thuở nhỏ sinh trưởng tại thâm cung không thông thơ văn, bất quá cái này cơ bản đạo lý vẫn hiểu. Chúc

Yếu trọng trọng gặt đầu: "Ta sẽ thêm hướng chung quanh đồng học thỉnh giáo."

Thành tích kém lại hướng nội học sinh là sợ nhất cùng lão sư nói chuyện, trước đó Tiêu Thục Tuyết còn muốn, có thể hay không nài như thế nói chuyện, cái này Chúc Yếu áp lực tâm lý càng lớn hơn, ngược lại là lên phản tác dụng.

Hiện tại nha. . . Tiêu Thục Tuyết nhìn xem học sinh trên mặt nụ cười tự tin, ung dung không vội.

Phần này trước núi thái sơn sụp đổ mà sắc không đổi khí chất, giống như cùng Nguyên Trạch giống nhau đến mấy phần.

Gần đèn thì rạng. Tiêu Thục Tuyết cảm giác sâu sắc trấn an.

Nếu là về sau thành tích này cũng hướng Nguyên Trạch tới gần, thì tốt hơn.

Không giống trước kia nhát gan hướng nội, Tiêu Thục Tuyết ngữ khí cũng đã thả lỏng một chút: ". . . Liên nói một chút người ngồi cùng bàn Nguyên Trạch đi, mỗi khoa thành tích đều là niên kỷ thứ nhất, mỗi ngày lên lớp ngồi cùng một chỗ, dù sao cũng nên nhiều chút học tập động lực."

Nhớ ngày đó, mấy khoa lão sư đều muốn để Nguyên Trạch đứng chính mình khóa đại biểu. Cũng may tiết thứ nhất là lớp số học, Tiêu Thục Tuyết mới nhanh chân đến trước.

Ân. . . Kiêu ngạo tự tin tiểu công chúa bỗng nhiên xấu hổ, thanh âm trầm thấp, phi thường tự giác nói: "Là ta cho hấn mất thể diện."

Học sinh có chút đáng yêu.

Tiêu Thục Tuyết cười cười, tiếp tục kiên nhẫn dạy bảo: "Lão sư không phải ý tứ này, chỉ muốn nói tốt nhất phụ đạo sách ngay tại bên người, những bạn học khác đều hâm mộ người đây."

"Người a, thật tốt cố gắng, bây giờ còn chưa vòng thứ nhất ôn tập, thừa dịp học tập cường độ không lớn, đem kiến thức căn bản lại ôn cố ôn cố. Học tập a, tựa như lượm nhà đồng dạng, muốn trước đánh tốt nền tảng, nội tình vững chắc, góp một viên gạch cũng sẽ thuận lợi rất nhiều, không phải đắp lên tối cao cũng vô dụng. . ."

Tiểu công chúa lên lớp mới hai ngày, nhưng cũng có thể cảm nhận được các khoa lão sư thái độ đối với chính mình, đều đối nàng có chút xem nhẹ. Chỉ có cái này Tiêu lão sư, đối nàng phảng phất có chút chiếu cố, tựa như hôm qua lên lớp quát nàng bắt đầu bài thi. Mặc dù nàng sẽ không, nhưng là Tiêu lão sư trong mắt cũng không có bất kỳ cái gì khinh thị.

Cùng Tiêu lão sư nói chuyện kết thúc, Chúc Yếu bước chân có chút nặng nề đi ra văn phòng.

Nghỉ trưa đã bắt đầu, các bạn học chỉnh tề ngồi tại chỗ ngồi của mình.

Khoảng thời gian này là trường học là an bài ngủ trưa, bất quá đại bộ phận học sinh đều tại làm buổi sáng lão sư lưu bài tập, chỉ có hàng sau một phần nhỏ học sinh tại gục xuống bàn ngủ trưa.

Nguyên Trạch cũng đang ngủ. Hai tay khoanh đặt tại trên mặt bàn, mặt gối lên trên cánh tay, mặt hướng bên trong, chỉ lộ ra cái ót.

Sợ quấy rầy đến hẳn, Chúc Yếu bước chân rất nhẹ, vòng qua phía sau hẳn, ngồi trở lại đến chỗ mình ngồi.

Bên nàng đầu nhìn sang. Bên cạnh thiếu niên nhắm mắt nghỉ ngơi, khí tức đều đều. Lông mày hắc mà trường, mi phong nghiêm nghị, mũi cao

thẳng, cánh môi lại phấn mà mỏng, mỗi một chỗ đều giống như tinh điêu tế trác. Hăn nhắm mắt lại, giống như thời gian đều dừng lại.

Vừa ngồi xuống, trước bàn nam sinh liền quay lại, cho Chúc Yếu đưa sách.

Là Chúc Yếu buổi trưa đi thư viện mượn quyển kia.

Tưởng Điềm Nha một mực thay nàng cầm, hiện tại nương đồng học đưa qua cho nàng.

Nam sinh mắt nhìn văn bản bên trên tiếng Anh, tiện tay lật một cái, là lít nha lít nhít kiểu chữ tiếng Anh, rất là kinh ngạc: "Chúc Yếu người nhìn toàn tiếng Anh a, thật là lợi hại a. . ."

"Không đúng." Nam sinh nói nhú mày lại, phảng phất là đang nhớ lại, "Ta nhớ được người lần trước Anh ngữ đơn nguyên kiểm tra một chút 47 phân a."

Chúc Yếu Anh ngữ thành tích rất kém cõi a.

Phát giác được bên người người không biết lúc nào mở mắt, lúc này đang nhìn nàng.

Trong lòng quẩn bách vạn phần tiểu công chúa, mặt không đổi sắc tiếp nhận trước bàn nam sinh sách, tay nhỏ nhẹ nhàng khoác lên thư tịch bìa, sau đó chững chạc dàng hoàng hướng về phía trước bàn nam sinh giải thích: ". . . Ta nghĩ cố vũ chính mình."

. . .

Tan học về nhà, Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha cùng đi ra khỏi cửa trường.

Học sinh cấp ba không giống tiểu học sơ trung như thế cần gia trưởng tiếp. Học sinh ngoại trú đại bộ phận rời nhà gần, ba lượng kết bạn đi bộ, cũng có bộ phận học sinh cưỡi xe đạp, bất quá trường học có quy định, trong trường không thể cưỡi xe đạp, chỉ có đem xe đạp đẩy lên cửa trường học mới có thể ky.

Tưởng Diễm Nha liền có một cỗ xe đạp của mình. Mới tinh, nhan sắc là phấn, có cái trước túi, nhìn qua rất khéo léo.

Mà giống Chúc Yếu loại này, đều do xe cá nhân đưa đón, cũng chiếm một phần nhỏ. Hành trung không thiếu kẻ có tiền. Gia đình sung túc, sinh trưởng hoàn cảnh hậu đãi lại càng dễ bồi dưỡng hài tử.

Bình thường đến tan học thời gian, lái xe tiểu Trương luôn luôn thật sớm ở cửa trường học chờ lấy, xe sang trọng cao điệu mà đáng chú ý. Hôm nay vẫn còn không đến.

Tưởng Diễm Nha là nghĩ bồi Chúc Yếu cùng nhau chờ, Chúc Yếu cảm thấy không cần, liền để nạng về nhà trước.

"Oa, người nhìn người nhìn, vậy có phải hay không ban chín Nguyên Trạch?"

"Đây cũng quá soái đi!" Có nữ sinh kích động bóp lấy bên cạnh đồng học cánh tay.

Quầy bán quà vặt trước chật ních học sinh, Oden bốc hơi nóng, lòng nướng cơ bên trong chuyển động, lạp xưởng xoát cọ sáng dầu, da xộp giòn, chất thịt đạn răng.

Rộn rộn ràng ràng, chen chúc ồn ào. Nguyên Trạch biểu lộ bình tĩnh, đẩy xe của mình hướng mặt ngoài đi.

Vừa ra cửa trường học, liền thấy cách đó không xa đứng thẳng một cái tiêm lệ thân ảnh.

Hai vai bàng đặt ở nàng gầy yếu trên bờ vai, hai chân của nàng lại đứng được rất thẳng, trên chân đạp đôi màu trắng giày vải, giày đều sạch sẽ.

Nàng yên lặng đứng tại chạy bằng điện co duỗi ngoài cửa, không vội, không nóng nảy. Phảng phất giống như vẫn là vị kia trong thâm cung ngọc chất cao vút tiểu công chúa.

Nguyên Trạch đẩy xe đạp chậm rãi đi qua.

Nàng chính hơi cúi đầu, thần sắc chuyên chú tại nghe.

Tế duyên toái phát dán gương mặt, làn da non mà bạch. Nữ hài nhi thanh âm rất nhẹ, âm cuối mang theo vài phần lơ đãng mềm nhu, ngữ khí nghiêm túc: "Ân. . . Không có quan hệ, người không có việc gì liên tốt. Không cần tới tiếp ta, ta tự đánh mình xe trở về là được."

Là lái xe tiểu Trương gọi điện thoại tới. Nói là xe trên đường xảy ra chút vấn đề, bây giờ còn chưa xử lý tốt, tới muốn hơi trễ một điểm.

Nguyên Trạch quá khứ, năm vuốt xe đạp năm tay keo kiệt gấp, sắc mặt nhàn nhạt đứng ở trước mặt của nàng, đối bị bao phủ tại chính mình trong bóng tối lấy nhỏ nhắn xinh xắn một đoàn, mở miệng nói: "Muốn thần đưa công chúa về nhà sao?"

...

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng năm lấy trước người thiếu niên quần áo, thu nạp, lại thu nạp. Cách thật mỏng vải vóc, là thiếu niên rắn chắc thân thể.

Nàng có thể cảm giác được rõ ràng nhiệt độ của người hần, từ ngón tay truyền đến.

Chỉ dám bắt quần áo, cẩn thận từng li từng tí không dám đụng vào sờ thân thể của hần. Chúc Yếu ngồi tại xe đạp chỗ ngồi phía sau, còn không có lấy lại tinh thần. Thái phó thế mà lại tự mình chở nàng về nhà.

Trước mấy ngày nàng không chuyện làm, liền bồi nàng phụ hoàng trong phòng khách xem phim. Trong đó có như thế một màn: Tuổi trẻ thiếu niên cười xe đạp, chở thích nữ hài nhi, nữ hài nhi chải lấy hai đầu bím tóc, màu lam nhạt vấy theo gió bay lên, thanh xuân mỹ hảo.

Chúc Yếu phi thường hâm mộ.

Ngẩng đầu nhìn thiếu niên bóng lưng, Chúc Yếu khoe môi cong cong, con mắt sáng tỏ, giống như có ngôi sao muốn từ bên trong chạy đến. Nàng mấp má môi, thanh âm nho nhỏ: "Người, người biết ta ở nơi nào sao?"

Vừa rồi hần giống như cũng không hỏi, thế nhưng là đi được đường lại là đúng.

Nguyên Trạch "Ân" một tiếng, cùng nàng giải thích: "Trước đó thần đăng ký quá bạn cùng lớp địa chỉ gia đình."

Trách không được. Chúc Yếu gật gật đầu, không nói gì thêm.

Chúc Yếu ở tại Đế Cảnh Hào đình, là Tấn thị trú danh khu biệt thự, cách Hành trung cũng không xa, hai mươi phút đường xe tả hữu.

Nàng có chút hiếu kỳ, hần hiện tại ở nơi nào. Còn chưa mở miệng, hần trước tiên là nói về lời nói: "Buổi trưa Tiêu lão sư tìm người nói chuyện?"

Hần làm sao biết? Chúc Yếu không có hỏi, thành thật trả lời hần vấn đề: "Ân, ta. . . Thành tích của ta quá kém."

Nàng có chút uế oải, âm lượng cũng yếu một chút.

Đã từng nàng cho là mình cùng hắn cũng không có bao nhiêu chênh lệch, liền nàng phụ hoàng cùng mẫu hậu đều nói, nàng là Đại Ngụy nhất nhận người thích cô nương. Khả thi đến nay nhật nàng mới phát hiện, nguyên lai không có công chúa thân phận, đưa nàng cùng thái phó đặt chung một chỗ, nàng chính là cái kia trên đất bùn đất, mà thái phó, vẫn là treo cao với thiên tế vàng trắng sáng kia.

"Công chúa rất thông minh."

Thanh âm thiếu niên trầm thấp, trấn an nói, "Chỉ là cần thời gian thích ứng."

Biết rất rõ ràng đây là tự an ủi mình mà nói, có thể Chúc Yếu nghe, vẫn cảm thấy phi thường vui vẻ.

Có thể đón lấy, liền nghe hắn lại nói một câu: ". . . Về sau đừng chép bài tập."

A?

Chúc Yếu con mắt đột nhiên trợn to.

Vừa vặn đi ngang qua đèn xanh đèn đỏ, biểu hiện đèn đỏ. Xe đạp bỗng nhiên ngừng lại, ngồi ở phía sau tòa Chúc Yếu một cái không có chú ý, dưới thân thể ý thức hướng phía trước nghiêng, khuôn mặt dính sát vào trước người thiếu niên trên sống lưng.

Cái kia ấm áp xúc cảm, khiến cho Chúc Yếu bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Sau đó lập tức một lần nữa ngồi xuống.

Nàng sờ lên bị đâm đến có chút đau chóp mũi, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cái kia nàng hôm qua chép Tường Điền Nha bài tập, hẳn đã sớm thấy được. . . Hẳn hẳn định là muốn trách cứ nàng.

Đang lúc Chúc Yếu bứt rứt bất an, không thể nào giải thích lúc, cái kia ấm ôn hòa cùng thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, nói với nàng: "Có cái gì sẽ không, liền hỏi ta. . ."

". . . Ta dạy cho người."

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu công chúa: Cái gì đều giáo sao?

Thái phó: Ân.

Tiểu công chúa: Yêu sớm cũng giáo sao?

Thái phó cười: . . . Giáo,

. . .

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Quan Tâm

Sau khi về nhà Chúc Yếu ghé vào trên bàn sách viết rờng rã hai giờ bài tập. Rốt cục viết xong, Chúc Yếu giơ cánh tay lên duỗi lưng một cái. Quần áo ở nhà ống tay áo trượt xuống, hai đầu cánh tay sáng choang, tinh tế bất lực.

Đem trên bàn sách sách bài tập chỉnh lý tốt, Chúc Yếu nằm trên giường, đem mặt chôn ở mềm mại trên gối đầu.

Phòng ngủ nhan sắc lấy màu trắng màu hồng làm chủ, sắc điệu ấm, trang trí đến ấm áp ngọt ngào, dù không kịp tiểu công chúa tại Đại Ngụy lúc ở lại cung điện, lại ở rất dễ chịu. Cánh tay chậm rãi vươn đi ra, trên giường sờ một vòng, đái ngón tay chạm đến cái kia băng lạnh buốt lạnh vật cứng, Chúc Yếu mới đem đầu nâng lên.

Đã cởi xuống dây cột tóc, tóc dài xoa vai tùy ý rủ xuống, sợi tóc có chút lộn xộn, nổi bật lên nguyên bản liền nhỏ mặt càng thêm tinh xảo tiểu xảo.

Chúc Yếu ngồi dậy, đem thân thể dựa vào hương gối dựa. Ấn mở điện thoại Wechat, ánh mắt rơi vào bạn tốt liệt biểu bên trong thêm ra tới cái đầu kia giống.

Wechat tên cũng là vô cùng đơn giản hai chữ, Nguyên Trạch, tên của hắn. Liệt biểu bạn tốt là dựa theo chữ cái sắp xếp, hắn tại bạn tốt liệt biểu vị trí trung tâm, cũng không thu hút.

Chúc Yếu nhẹ nhàng căn căn môi dưới, đưa tay đụng vào màn hình điện thoại di động, sửa đổi xong bạn ghi chú.

Ở phía trước tăng thêm một cái viết kép chữ cái A.

Nhìn thấy thái phó nick Wechat ở bạn tốt liệt biểu thứ nhất, Chúc Yếu mới hài lòng gật đầu. Điềm đi vào, ngón tay đang đối thoại cửa sổ dừng thật lâu, căn thận từng li từng tí đánh ra mấy chữ, nghĩ nghĩ lại tranh thủ thời gian xóa bỏ.

Giày vò một hồi lâu, Chúc Yếu vẫn là lui ra.

Nữ tử nên thận trọng. Mười lăm năm đại Ngụy công chúa giáo dưỡng, không để cho nàng có ý tốt chủ động cùng thái phó nói chuyện phiếm.

Lại căn môi dưới, Chúc Yếu đưa di động buông xuống.

Nghĩ nghĩ, vẫn là một lần nữa cầm lên, chậm rãi đang đối thoại khung bên trong đánh một hàng chữ:

【 cảm ơn người đưa ta về nhà. 】

Phát, phát ra ngoài!

Tâm phù phù phù phù cuồng loạn, Chúc Yếu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như giờ phút này thái phó liền đứng ở trước mặt của nàng cùng nàng đối thoại giống như.

Rất nhanh, bên kia liền hồi đáp:

【 công chúa không cần phải khách khí. 】

Chúc Yếu con mắt cong cong.

Rõ ràng có thể không cần lại để nàng công chúa, thế nhưng là tự mình, hẳn còn giống như là quen thuộc gọi nàng công chúa. . . . Liên giống như nàng, có đôi khi cũng sẽ theo thói quen gọi hẳn thái phó. Chúc Yếu bưng lấy điện thoại nhìn thật lâu, trong lòng khẩn trương cũng chầm chậm biến thành vui sướng, tựa hồ có từng tia từng tia ý nghĩ ngọt ngào chầm rãi ăn mòn trái tim của nàng, đem nàng toàn bộ tâm đều của được mật bình bên trong.

Nhớ tới hẳn lúc, đã cảm thấy là ngọt.

Không còn dám tiếp tục cùng thái phó nói chuyện, lui ra, lại đâm mở Tủng Điền Nha ảnh chân dung.

Bên kia Tủng Điền Nha đã sớm viết xong bài tập, lúc này ngay tại truy mới nhất phim Hàn.

Nhìn thấy Chúc Yếu Wechat, liền hỏi: 【 ta đang đuổi mới nhất rất hỏa cái kia bộ phim Hàn, nhân vật nam chính thật rất đẹp trai a! Cái kia đôi chân dài, quả thực giống như là từ truyện tranh bên trong đi ra tới! 】

Liên tục dùng hai cái dấu chấm than, cũng đủ để chứng minh bộ này kịch đẹp cỡ nào, nhân vật nam chính đẹp trai cỡ nào.

【 . . . Bất quá chỉ là còn không có đổi mới xong, mỗi tuần hai tập, hiện tại mới càng đến tập 10. Yếu Yếu người muốn nhìn sao? Ta giới thiệu cái APP cho người? 】

Chúc Tấn Ung thích xem một chút tiểu thanh tân văn nghệ phim, Chúc Yếu cùng hẳn nhìn qua mấy lần. Về phần phim Hàn, tiểu công chúa là chưa từng nhìn qua.

Chúc Yếu đâm ngón tay, một chút một chút, tại điện thoại trên màn hình đánh ra một hàng chữ, phát quá khứ:

【 phim Hàn, thật đẹp mắt như vậy sao? 】

...

Buổi sáng, Chúc Yếu đình hai cái tròng điệp mắt quầng thâm đi học.

Tiến phòng học lúc, có cái nam sinh ở gần đen tấm, nhìn thấy Chúc Yếu mặt liền hỏi: "Chúc Yếu đồng học, người tối hôm qua học tập đến rất muộn sao? Nhìn người cũng không chút ngủ ngon?"

Là Chúc Yếu trước bàn nam sinh Triệu Khiêm Trác, trước kia Chúc Yếu yên lặng không đáng chú ý thời điểm, liền rất lưu ý nàng, hiện tại Chúc Yếu trở nên không còn như vậy tự ti hướng nội, mặc dù thành tích vẫn là rất kém cỏi, có thể tính cách nhận người thích rất nhiều, thì càng thích nói chuyện cùng nàng.

Chúc Yếu làn da bạch, dưới mắt xanh lông mày nhìn qua thì càng rõ ràng.

Hai mắt mang theo ủ rũ, khuôn mặt nhỏ cũng mặt ủ mày chau, giống như một con sê phải ngủ đông tiêu động vật, phi thường đáng yêu.

Nàng hàm hồ "Ân" một tiếng, bước chân phù phiếm ngồi vào chỗ mình ngồi.

"Ta nói Triệu Khiêm Trác, người có phải hay không thích Chúc Yếu a? Quan tâm như vậy nàng?" Có nam sinh trêu ghẹo.

Mặc kệ là trọng điểm ban vẫn là ban phổ thông, đều là một đám mười bảy mười tám tuổi hoa quý thiếu niên thiếu nữ, mới biết yêu niên kỷ, cảm tình rất đơn thuần.

Triệu Khiêm Trác cũng không phải cái kia loại da mặt rất mỏng con mọt sách, bên tai mặc dù đỏ lên, trên mặt biểu lộ lại là rất tự nhiên.

Liên từ phấn viết trong hộp cầm cái phấn viết đã đánh qua: "Tổng Dương người nói mò gì đâu."

"Nha, còn nổi giận? Thích liền đi thổ lộ thôi, không chùng người ta đại tiểu thư cũng coi trọng người nữa nha."

Nam sinh này đã có nhất định thâm mỹ, giống giáo hoa Lâm Chỉ Y như thế thành tích tốt, tướng mạo thanh tú, đích thật là rất nhiều nam sinh trong suy nghĩ đối tượng thầm mến, nhưng cũng hiện tại không đồng dạng, Chúc Yếu dáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn tinh xảo, thanh âm mềm mềm, lại có cổ nhà giàu sang tiểu công chúa khí độ, tự nhiên hào phóng cùng Lâm Chỉ Y đứng chung một chỗ, chỉ là bằng mặt, liền đã đem Lâm Chỉ Y đè xuống.

Dáng dấp đẹp mắt như vậy, trước kia làm sao lại như thế hướng nội, cùng cái người trong suốt giống như.

Thanh âm ồn ào, lỗ tai bên cạnh phảng phất đều là ong ong ong thanh âm. Bất tri bất giác nhìn một đêm phim Hàn, Chúc Yếu vậy được không được, cũng không có lưu ý trong phòng học các nam sinh đối thoại, để sách xuống bao liền nằm sấp trên mặt bàn đi ngủ.

Nguyên Trạch lúc đi vào, liền thấy bên cạnh nữ hài nhi nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ trắng nõn, ấm ức.

Theo bản năng đưa tay, nghĩ đi chụp bờ vai của nàng.

Đợi đến hấn tay muốn đụng phải nữ hài nhi cái kia gầy yếu đầu vai lúc, Nguyên Trạch bỗng nhiên ngừng lại, ngón tay chậm rãi thu nạp, buông xuống, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu: "Chúc Yếu?"

"Ân. . ."

Tiểu công chúa mi mắt run rẩy, mơ mơ màng màng, úng thanh nói, "Buồn ngủ quá, để cho ta ngủ tiếp một lát."

Nguyên lai chỉ là buồn ngủ.

Còn tưởng rằng là sinh bệnh. Nguyên Trạch nhú lại lông mày giãn ra, cùng nàng nói: "Vậy ta chờ một lúc bảo người."

Ban chín không có học sinh dám lên khóa đi ngủ, cũng sẽ không có học sinh hội lên lớp đi ngủ. Chúc Yếu tại sớm tự học trước nho nhỏ ngủ một hồi, tiếp xuống hai tiết khóa, mặc dù lên lớp nghe không biết rõ, cũng đều ráng chống đỡ lấy ngẩng đầu, nghiêm túc nghe giảng trên đài lão sư giảng bài.

Tiết thứ ba là sinh vật khóa.

Sinh vật lão sư Thẩm Vụ ngay tại giảng chương 3: Tiết thứ hai động vật phôi thai phát dục cùng phôi thai công trình.

Cùng giáo ban chín cái khác mấy cái lão sư không đồng dạng, vị này sinh vật lão sư rất trẻ trung, mà lại tướng mạo soái khí, mặc ngắn nấp xinh đẹp, mỗi ngày một bộ quần áo không giống nhau, kiểu tóc cũng là bắt chước hiện nay lưu hành nhất Hàn Quốc nam minh tinh kiểu tóc.

Mà lại vị này Thẩm lão sư không chỉ có nói chuyện hài hước khôi hài, nghe nói trong nhà còn phi thường có tiền.

Ngày đầu tiên đến ban chín lên lớp, liền ngữ trọng tâm trường xin nhờ đồng học: "Nếu như giáo không tốt sách, ta sẽ phải về nhà kế thừa gia nghiệp, cho nên a, hi vọng các bạn học phối hợp một điểm, về sau thật tốt nghe giảng bài."

Tuổi trẻ nam lão sư trên thân không có vẻ kiêu ngạo gì, nói chuyện khôi hài, cơ hồ cùng các học sinh hoà mình, ban chín các bạn học cũng đều

rất thích nghe hẳn giảng bài. Mỗi lần sinh vật khóa lớp học bầu không khí đều rất tốt

". . . Cái này tri thức điểm nhớ một chút, khảo thí muốn thi."

Thẩm Vụ dừng một chút, liếc một cái dưới đáy học sinh, "Ta nói ——"

"Tận cùng bên trong nhất cái kia sắp xếp một tên sau cùng nam đồng học. . ."

Các bạn học cùng nhau hướng phía tận cùng bên trong nhất vị cuối cùng nhìn lại. Tận cùng bên trong nhất cái kia sắp xếp một tên sau cùng nam đồng học, chính là trấn ban chi bảo ban trưởng.

Bất quá bây giờ bọn hắn ban trưởng cũng không phải là trọng điểm, nhất gây cho người chú ý chính là hẳn bên cạnh Chúc Yếu.

Thế mà ngủ thiếp đi.

Còn, còn đem mặt gối lên ban trưởng trên cánh tay.

Thẩm Vụ hai tay chống trên bục giảng, tay phải còn kẹp một đoạn phấn viết, ngữ khí uể oải: "Người như thế quan tâm, muốn hay không cho người thêm ngồi cùng bàn khoác cái áo khoác?"

Phốc ——

Toàn bộ đồng học đều cười.

Chúc Yếu ngủ được rất nhạt, bị như thế một chú ý, lập tức liền tỉnh.

Coi là lão sư đang gọi nàng, tỉnh tỉnh đến liền đứng lên.

Nữ hài nhi mang theo mới tỉnh buồn ngủ, con mắt nhập nhèm, có mấy sợi toái phát dính sát gương mặt.

Thẩm Vụ nhìn xem học sinh, đem thân thể đứng thẳng, giữa ngón tay kẹp lấy phấn viết tùy ý quăng ra, chuẩn bị không sai ném vào phấn viết trong hộp.

Hắn phúi tay bên trên phấn viết xám, nhất định phải hài hước nói một câu: "Đại khái là ta giảng được khóa quá dễ nghe. Bất quá, vị này nữ đồng học —— người đã thành công đưa tới chú ý của ta, về sau lên lớp ta sẽ thêm chú ý của người."

"Ngồi xuống đi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa nha."

Thẩm Vụ không chút khó xử Chúc Yếu. Dù sao hắn cũng là người từng trải, học sinh cấp ba học tập áp lực lớn, ngẫu nhiên trên lớp học chợp mắt, cũng không phải việc ghê gớm gì nhi. Mà lại cái này học sinh nhìn qua ngoan ngoãn, xem chừng cũng là tiểu thuyết tình cảm phim Hàn loại hình nhìn quá muộn.

Nữ hài nhi nha, có thể lý giải.

Lão sư tiếp tục lên lớp, Chúc Yếu cũng đã tỉnh cả ngủ, đầu óc phi thường thanh tỉnh. Nàng cúi đầu, cầm bút tiêu ký sách bên trên trọng điểm, hướng phía bên cạnh nhìn một chút.

Thiếu niên mặt mày sơ lãng, trên mặt không có biểu lộ.

Giống như vừa rồi lão sư giễu cợt không phải hắn giống như.

Mặc kệ là Đại Ngụy thái phó Nguyên Trạch, vẫn là hiện tại Hành trung học sinh xuất sắc Nguyên Trạch, đều là bị ngưỡng vọng tồn tại. Hiện tại bởi vì nàng, thái phó bị lão sư điểm danh chế giễu.

Chúc Yếu phi thường áy náy.

Mặc dù là khi đi học một cái nho nhỏ nhạc đệm, nhưng là bởi vì quan hệ đến Nguyên Trạch, các nữ sinh đều tự mình đang nghị luận. Cùng lớp nữ sinh đều có chính mình vòng quan hệ, ngủ chung phòng, ngồi cùng bàn, hoặc là một cái sơ trung tốt nghiệp tiểu học, đều là thành lập hữu hảo quan hệ mỗi quan hệ.

Lâm Chi Y nhân duyên là tốt nhất, lớp học rất nhiều nữ sinh đều thích vây quanh ở bên người nàng nói chuyện phiếm.

Bây giờ đang ở nghị luận sinh vật trên lớp sự tình: "Chúc Yếu thành tích kém như vậy, nếu như không phải là bởi vì nàng mù mù là Bích Mậu tập đoàn tổng tài, làm sao có thể cùng ban trưởng ngồi một chỗ nhỉ?"

Đây là ban chín đều công nhận. Bởi vì phía trên "Chiếu cố", cho nên mới đem thành tích tốt nhất Nguyên Trạch an bài cho Chúc Yếu đương ngồi cùng bàn.

Tất cả mọi người thích cùng học sinh tốt ngồi cùng bàn, hưởng chi vị này ưu tú học sinh tốt vẫn là nhan giá trị cao nhất giáo thảo. Mỗi ngày ngồi cùng một chỗ lên lớp, có nhiều học tập động lực a.

"Ai, người nói cái này Chúc Yếu có phải là cố ý hay không, muốn gây nên chúng ta ban trưởng chú ý?" Chỉ là Chúc Yếu lên lớp đi ngủ, lại dám gối lên ban trưởng trên cánh tay.

"Không biết a, ta nhìn nàng rất đơn thuần, hẳn là sẽ không như thế tâm cơ đi." Cũng có nữ sinh vì Chúc Yếu nói tốt.

"Cái này cũng không nhất định, người không thể xem bề ngoài nha. Ban ba Chúc Hằng là nàng anh ruột, cả ngày trốn học đánh nhau, còn đùa bỡn nữ hài tử cảm tình, tuổi còn trẻ liền là tình trường lão tài xế. Có kỳ huynh liền có kỳ muội, ta nhìn Chúc Yếu cũng không khá hơn chút nào."

Dù sao cũng là cùng cái ban, các nữ sinh nghị luận thời điểm tận lực giảm thấp xuống thanh lượng, Chúc Yếu ngồi tại nhất nơi hẻo lánh bên trong, căn bản nghe không được.

Chúc Yếu nắm vuốt bút ngay tại viết lên buổi trưa lão sư lưu toán học bài tập, vở bên trên chữ một bút một họa, viết rất chân thành. Do dự hồi lâu, bỗng nhiên dừng lại bút, nhin không được mở miệng: "Nguyên Trạch. . ."

"Ta về sau lên lớp cũng không tiếp tục đi ngủ." Chúc Yếu bảo đảm nói. Phim Hàn đẹp hơn nữa, nàng cũng không dám tại thức đêm nhìn.

Sinh vật trên lớp sự tình, Nguyên Trạch không chút để ở trong lòng, bây giờ nhìn nàng để ý như vậy, đành phải nói: "Không có việc gì. Về sau đi ngủ sớm một chút là được rồi, đừng thức đêm."

Đường đường đại Ngụy công chúa, lại tới đây, khác còn không có học được, ngược lại là học xong chép bài tập cùng lên lớp đi ngủ.

Chúc Yếu cắn môi "Ân" thanh.

Nghĩ tới điều gì, Nguyên Trạch trong tay vừa viết xong sách bài tập khép lại, một đôi mắt nhìn về phía Chúc Yếu.

Kỳ thật Nguyên Trạch tướng mạo thiên ôn nhuận tuấn mỹ, là cái kia loại hào hoa phong nhã lại khiêm tốn tướng mạo, thế nhưng là hết lần này tới lần khác, ánh mắt lạnh lùng, làm cho không người nào có thể tới gần.

Chúc Yếu xưa nay không dám nhìn hấn con mắt. Nhưng bây giờ, nàng không cẩn thận cùng ánh mắt của hấn đối đầu, nhìn qua giống như. . . Thật ôn hòa. Ánh mắt của hấn cực kỳ đẹp đẽ.

"Chúc Yếu." Thiếu niên môi mông mở ra, nghiêm túc gọi tên của nàng.

Chúc Yếu tỉnh tỉnh ừ một tiếng, tư thế ngồi đoan chính.

"Bình thường lên lớp, người có phải hay không nhìn không rõ lắm trên bảng đen chữ?" Hấn hỏi.

A? Không nghĩ tới hấn lại đột nhiên hỏi cái này. Chúc Yếu con mắt lược mở to một điểm, nhưng là sau một khắc, hai tay khẩn trương nắm.

Nàng nhìn trên bảng đen chữ, hoàn toàn chính xác có chút mơ hồ. Tăng thêm nàng vốn là không quá nghe được rõ ràng lão sư giảng bài nội dung, cho nên mỗi lần lên lớp đều mơ mơ hồ hồ.

Nguyên Trạch nói: "Người ngồi quá dựa vào sau, thấy không rõ lắm trên bảng đen chữ, lão sư nói cái gì người cũng không dễ lý giải, dạng này lên lớp rất khó tập trung tinh thần." Thành tích cũng sẽ dạy không nổi. Câu nói này Nguyên Trạch không nói, sợ đả kích lòng tự ái của nàng.

Tiểu công chúa không nói chuyện, lược buông thông mắt. Nguyên Trạch lại kêu nàng một tiếng: "Chúc Yếu."

"Ân." Tiểu công chúa rốt cục có phản ứng. Không xem qua vành mắt có một chút phiếm hồng, con mắt của nàng sương mù mông lung, thanh âm cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở, rất nhẹ rất nhẹ nói: "Ta, ta không nghĩ đổi chỗ ngồi. . ."

Nguyên Trạch ánh mắt hơi dừng lại, dừng một chút, mới thoải mái cười một tiếng, giảm thấp xuống âm lượng, ngữ khí trấn an nói: "Không đổi."

Hả? Chúc Yếu nhìn về phía hấn.

Nguyên Trạch thanh âm nhẹ nhàng nói: "Ý tứ của ta đó là, người cần phối một bộ kính mắt."

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thư Tình

Tối hôm đó Chúc Yếu liền đi phối kính mắt. Cũng may nàng số độ không cao, hai trăm độ, thuộc về cường độ thấp cận thị, không ảnh hưởng sinh hoạt hàng ngày, chỉ cần đang đi học thời điểm đeo con mắt là đủ.

Thấu kính tuyến phải là tốt nhất, khung kính cũng là kiểu mới nhất.

Chúc Yếu vẫn cảm thấy rất khó coi.

Tiểu công chúa thẩm mỹ là từ nhỏ nuôi ra, mặc dù Đại Ngụy hoàng cung cùng hiện tại có chỗ khác biệt, có thể đại khái phương hướng vẫn là không sai biệt lắm. Mặc kệ lúc nào, lộ ra một đôi ánh mắt sáng ngời, luôn luôn so mang theo vụng về kính mắt bộ dáng muốn trông tốt được nhiều.

Hết lần này tới lần khác lên lớp cần đeo kính.

Nói cách khác, nàng mỗi ngày muốn đem xấu nhất một mặt lưu cho thái phó nhìn.

Chúc Yếu rũ cụp lấy khuôn mặt, trong lòng buồn buồn.

Trước kia Đại Ngụy tiểu công chúa, mặt thứ "Ngẫu nhiên gặp" thái phó lúc, mặc trên người thủy chung là đẹp nhất hoa phục, đeo là tinh xảo nhất đồ trang sức, trên mặt trang dung càng là họa đến cần thận lại cần thận, toàn thân trên dưới đều là không thể bắt bẻ.

Về phần hiện tại, Hành trung mệnh lệnh cấm chỉ học sinh trang điểm. Cũng may Chúc Yếu nội tình tốt, làn da trắng nõn kiêu nộn, tốt đẹp làm việc và nghỉ ngơi cùng âm thực thói quen mà thôi, trên mặt liền khóa đậu đều đều không có.

Đồ hộp chỉ lên trời, cũng là thanh thủy ra phù dung mỹ.

Tại cửa hàng kính mắt thời điểm, cũng có nhân viên cửa hàng cho Chúc Yếu giới thiệu kính sát tròng, nhưng là cảm thấy Chúc Yếu vẫn là học sinh cấp ba, mà lại kính mắt số độ cũng thấp, không cần một mực đeo, phổ thông kính mắt sẽ càng thích hợp một chút.

Chúc Yếu trước kia có chút tâm động.

Chỉ là nghe xong muốn đem cái kia thật mỏng mềm mại thấu kính bỏ vào kính mắt của nàng bên trong, hiển nhiên mới tới nơi đây Đại Ngụy tiểu công chúa vẫn không dám nếm thử.

Cuối cùng lắc đầu, tuyên phổ thông kính mắt.

Phối kính mắt về sau, Chúc Yếu lên lớp nhìn lão sư viết bảng lúc liền có thể rõ ràng cảm giác được rõ ràng rất nhiều, lên lớp cũng càng thêm chuyên chú. Lúc đầu Chúc Yếu cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu, một chút cơ sở chỉ là biết đến.

Chỉ là tiểu công chúa cố nhiên nghiêm túc, nhưng là so với ban chín những bạn học khác, chênh lệch vẫn còn rất lớn.

Dù sao nàng đang cố gắng, người khác cũng đang cố gắng, mà nàng điểm xuất phát so người khác thấp quá nhiều, giữa này kém đến một mảng lớn khoảng cách, từ đầu đến cuối tồn tại.

Hôm nay Tưởng Điềm Nha thường xuyên bồi Chúc Yếu đi thư viện mượn sách.

Trước kia nàng mượn ba bốn bản tiểu thuyết tình cảm, ngoại gia một bản phụ đạo sách, bây giờ nhìn Chúc Yếu cố gắng như vậy, cũng không tiện, liền mượn ba bốn bản ngôn tình sách, ngoại gia hai quyển phụ đạo sách.

Còn không có buổi trưa tự học, trên bãi tập đều là người. Tưởng Diễm Nha ôm sách cùng Chúc Yếu ra, cùng nàng nói: "Ban trưởng ngồi cùng bàn không dễ làm đi, bên người ngồi cái ưu tú như vậy đồng học, nếu là ta, ta cũng áp lực đại a." Coi là Chúc Yếu là tự ti, muốn cố gắng một chút giống Nguyễn Trạch tới gần.

Mà trên thực tế cũng kém không nhiều.

Nàng muốn cùng thái phó đọc cùng một trường đại học.

Dựa theo thái phó ưu tú như vậy thành tích, đến lúc đó khẳng định sẽ đọc Tấn đại. Mà nàng thành tích bây giờ, muốn thi đỗ Tấn đại, cơ hồ là không thể nào.

Tưởng Diễm Nha gặp Chúc Yếu phảng phất tại suy nghĩ gì sự tình. Nàng biểu lộ phi thường chuyên chú, trắng men khuôn mặt lộ ra kiên nghị.

Một hồi lâu, xoay đầu lại, không hiểu thấu hỏi nàng một câu: "Người nói ta có thể thi đậu Tấn đại sao?"

Mức. . . Nếu như bây giờ mới cao nhất, cái kia cố gắng còn có thể. Mặc dù là bằng hữu tốt nhất, mà thân là bạn tốt, hẳn là cố vũ nàng, nhưng là Tưởng Diễm Nha bây giờ nói không ra miệng.

Đây cơ hồ là rất không có khả năng sự tình.

Vừa vặn đi ngang qua sân bóng rổ, bên kia bu đầy người, bình thường đều là nam sinh nhiều, lúc này một đoàn nữ sinh canh giữ ở chỗ ấy, tiếng hét chói tai liên tục.

"Thật náo nhiệt a, chúng ta cũng qua xem một chút đi." Vừa vắn đôi chủ đề, Tưởng Điềm Nha lôi kéo Chúc Yếu liền hướng trong sân bóng rổ chạy.

Cùng bình thường đồng dạng, các nam sinh lâm thời tổ đội đang đánh bóng rổ, toàn trường nhiệt huyết, đổ mồ hôi như mưa. Có nam sinh dứt khoát thoát áo, lộ ra cơ bụng, nhìn các nữ sinh mặt đỏ tới mang tai.

Phi lễ chớ nhìn, dạng này hở ngực lộ, sữa, thân là nữ sinh là không tốt nhìn thẳng.

Chúc Yếu quay đầu, không nhìn.

"Yếu Yếu, Yếu Yếu, người mau nhìn!" Tưởng Điềm Nha không ngừng túm nàng.

"Ta không nhìn." Chúc Yếu kiêu kiêu lăm bằm một tiếng.

"Người ngồi cùng bàn cũng không nhìn sao?"

A? Chúc Yếu lập tức đem đầu quay tới, ánh mắt lập tức liền bắt được trên sân bóng chói mắt nhất thiếu niên kia.

Đại Ngụy triều đường phía trên Nguyên Trạch, là ôn nhuận cơ trí, ngồi tại bên người nàng Nguyên Trạch, là yên tĩnh lạnh lùng, nhưng là bây giờ tại trên sân bóng Nguyên Trạch, là muốn nhất cái tuổi này nên có nam nhi nhiệt huyết đáng vẽ.

Thoát đồng phục, lộ ra bên trong ngắn tay, uốn lên vận rủi động lên thủ hạ bóng rổ, ánh mắt lạnh thấu xương, tại sân bóng bên trong xuyên qua. Dáng người mạnh mẽ mà mau lẹ, nhảy lên thật cao, "Ba" một tiếng đem cầu rớt vào trong vòng rổ.

Động tác biên độ lớn, vạt áo hạ cơ bụng có thể thấy rõ ràng.

"Má ơi. . ." Tường Diễm Nha phát ra tiếng kêu.

Sau đó ngữ khí hết sức chăm chú nói: "Yếu Yếu, người nhất định phải thi đỗ Tấn đại."

Phù sa không lưu ruộng người ngoài ruộng người ngoài.

— loại này cực phẩm, vẫn là tự sản từ tiêu tương đối tốt.

Ngô. . . Nàng chẳng những thấy được thái phó cơ bụng, còn chứng kiến thái phó. . . Bị mồ hôi thấm ướt toái phát, ẩm ướt cộc cộc dán tại cái trán, bởi vì vận động phiếm hồng mặt, còn có miệng lớn thở dốc lúc lồng ngực kịch liệt chập trùng. Hào hoa phong nhã thiếu niên, dưới giáo phục cất giấu một bộ nhiệt huyết căng phồng thân thể.

Tiểu công chúa mặt đỏ tới mang tai, nhìn không chuyển mắt.

Nguyên Trạch vừa đánh xong bóng rổ, con mắt hướng bên kia thoáng nhìn, ngay tại trong đám người thấy được một cái nho nhỏ đại Ngụy công chúa.

Bên cạnh Trình Gia Úy cũng nhìn thấy, tròn mắt hơi híp, chế nhạo nói: "Nha, đây không phải là Chúc Yếu sao?"

Trình Gia Úy ánh mắt phức tạp, có chút ý vị thâm trường nói: "Ta nói lớp trưởng đại nhân, ta nhìn người gần nhất. . . Đối Chúc Yếu rất chiều cổ nha, trả lại cho nàng giảng đề đâu." Nguyên Trạch nhưng cho tới bây giờ không có cho nữ sinh nói qua đề.

Nguyên Trạch người này, cái nào chỗ nào đều tốt, liền là quá mức thanh tâm quả dục. Cái tuổi này nam sinh, nào có không thanh xuân xao động? Hết lần này tới lần khác hẳn, như cái ăn chay niệm tổ khổ hạnh tăng.

Nguyễn Trạch nhàn nhạt trả lời một câu: "Chúc Yếu là ta ngồi cùng bàn."

". . . Tốt tốt tốt, ngồi cùng bàn, tốt ngồi cùng bàn nha, ta hiểu được."

Trình Gia Úy cười đến càng thêm mập mờ.

"Ai, ban trưởng có phải hay không trông thấy chúng ta?" Tưởng Diễm Nha có chút kích động, sau đó nghĩ đến một việc, cùng Chúc Yếu nói, "Nguyễn Trạch mỗi lần tới nơi này chơi bóng rổ, đều có một đám nữ sinh chờ lấy đưa nước, thế nhưng là lâu như vậy, hẵn nhưng là một người nữ sinh nước đều không có tiếp nhận. . ."

Ánh mắt liếc về phía Chúc Yếu trong tay vừa mua nước, cười hì hì đề nghị: "Yếu Yếu, muốn hay không, người quá khứ đưa nước thử một chút?"

Vạn nhất thu đâu?

Trên mặt đỏ ửng còn chưa tan đi đi, Chúc Yếu lấy lại tinh thần, chững chạc đàng hoàng nói câu: "Ta còn có bài tập không có viết xong."

Liền vội vàng chạy mất.

. . .

Nhanh đến buổi trưa thời gian tự học, trên sân bóng rổ nam sinh cũng cũng dần dần tán đi. Nguyễn Trạch mặc quần áo tử tế, đi vòi nước bên kia rửa mặt, liền chuẩn bị trở về phòng học.

Mới vừa lên ba tầng, góc rẽ có cái nam sinh gọi hẵn lại: "Cái kia. . . Nguyễn Trạch đồng học."

Nam sinh là trên lầu mười hai ban, đeo cặp kính mắt, nhã nhặn, tướng mạo thanh tú. Mặc dù không có tiếp xúc qua, nhưng là Nguyễn Trạch vừa

mới tiến Hành trung lúc, liền đã gây nên rất lớn oanh động, trường học cơ hồ không ai sẽ không biết hẳn. Cũng biết Nguyễn Trạch là ban chín.

"Khả năng giúp đỡ chuyện sao?"

Nam sinh vóc dáng không tính là thấp, 1m75 tả hữu, nhưng là đứng tại Nguyễn Trạch bên người, lại không đáng chú ý.

Nguyễn Trạch bước chân dừng lại, ánh mắt nhìn về phía nam sinh.

Nam sinh ho nhẹ một tiếng, sau đó khăn trương đẩy gác ở trên sống mũi con mắt, ngữ khí hơi có vẻ co quắp: "Ta nhớ được Nguyễn Trạch đồng học, người hẳn là ban chín a?"

"Ân."

"Vậy phiền phức người. . ." Nam sinh đem giấu ở đồng phục trong túi xanh lam phong thư đem ra, đưa tới, "Có thể giúp ta, đem phần này tin, giao cho các người ban. . . Chúc, Chúc Yếu sao?"

Mặt không thay đổi thiếu niên ánh mắt trầm xuống, rốt cục có chút phản ứng.

Nhìn qua không giống bình thường như vậy ôn nhuận lạnh lùng, không biết có phải hay không là bởi vì cái trán dán mấy sợi tóc ẩm nguyên nhân, phảng phất nhiều hơn mấy phần không hợp khí chất lệ khí.

Hắn cúi đầu liếc một cái nam sinh trong tay phần xanh phong thư, không có nhận.

Chỉ là quan sát một chút nam sinh mặt, mặt kia bên trên mang theo ngại ngùng. . . Đây là cái gì tin, rõ ràng rành.

Nguyễn Trạch rốt cục mở miệng. Hắn đôi mắt thâm thúy, thanh âm có chút lạnh, nói: "Chúc Yếu đồng học sẽ không yêu sớm."

A? Nam sinh ngậy ngấn cả người, biểu lộ tinh tinh: "Vì, vì cái gì a?"

". . . Bởi vì nàng ngồi cùng bàn không đồng ý."

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tài Nghệ

Trong phòng học Chúc Yếu ngay tại làm bài tập. Nàng cúi đầu, mi mắt nhẹ che, bỏ ra hai đạo bóng ma. Bên mặt trắng nõn, cái cằm tinh xảo tiểu xảo, mang theo hài nhi mập. Nhìn qua nhu thuận lại yên tĩnh.

Nhìn thấy Nguyên Trạch tới, ánh mắt hơi có chút khẩn trương, rõ ràng cùng một chỗ làm ngồi cùng bàn đã vài ngày, thế nhưng là mỗi lần trông thấy hẳn, luôn luôn khống chế không nổi tâm tình của mình.

Mắt của nàng tiếp run lên một cái, ngữ khí tận lực giữ vững bình tĩnh, cùng hẳn phàn nàn: "Hôm nay đề toán thật là khó a."

Tiêu lão sư đã giảng được rất cẩn thận, mà Chúc Yếu trước đó cũng chuẩn bị bài quá, có thể hết lần này tới lần khác, lão sư giảng được thời điểm nàng giống như nghe hiểu, muốn chính nàng làm thời điểm, liền không hiểu ra sao, hoàn toàn không có mạch suy nghĩ. Chúc Yếu cái khác mấy môn thành tích cũng không tốt, cũng bởi vì Nguyên Trạch là lớp số học đại biểu, cho nên nàng cũng có chút yêu ai yêu cả đường đi, nghĩ trước tiên đem toán học thành tích đề cao đi lên.

Tiểu công chúa vắn lấy tú khí lông mày, nghiêm nhiên một bộ cầm toán học bài tập không có cách bộ dáng.

Nguyên Trạch nhìn thoáng qua trong tay nàng đề toán, nói: "Ta dạy cho người."

Ân.

Chúc Yếu con mắt "Cọ" một chút sáng lên.

Lúc trước nàng liền phi thường hâm mộ Chúc Hằng, có thể có Nguyên Trạch dạng này một vị thái phó. Kỳ thật lúc ấy Chúc Tấn Ung ý tứ, là muốn cho Nguyên hầu Nguyên Hạc Niên đương thái tử thái phó, về sau Nguyên hầu cho thấy chính mình tuổi tác đã cao, liền đề cử tôn nhi của mình Nguyên Trạch.

Còn nói đã sớm đem chính mình cả đời sở học thụ cùng tôn nhi.

Nguyên Trạch học phú ngữ xa không giả, nhưng tại đế vương xem ra, Nguyên Trạch niên kỷ còn thấp, lịch duyệt không đủ. Thái tử chính là đại Ngụy trữ quân, thái phó chức vụ, không thể đùa bỡn.

Lại không nghĩ rằng, cuối cùng cái này trẻ tuổi thái phó, càng đem xưa nay hoàn hảo thái tử thu thập ngoan ngoãn, học vấn cũng đột nhiên tăng mạnh. Cái này khiến đế vương long nhan cực kỳ vui mừng, đối Nguyên Trạch tán dương liên tục.

Nàng là công chúa, là nữ hài nhi, không cần học tập những này tứ thư ngũ kinh, cùng đạo trị quốc. Cho nên cũng liền vô duyên trở thành thái phó học sinh. Chỉ có Chúc Hằng khi đi học, tiểu công chúa mượn đi tìm ca ca cố, len lén nhìn lên một cái ngay tại truyền đạo học nghề thái phó.

Nguyên Trạch ngồi xuống, từ bút trong túi xuất ra một cây bút, lật ra bản nháp bản.

Chúc Yếu đem sách bài tập chuyển đến ở giữa, thân thể khuynh hướng Nguyên Trạch.

Lấy xuống bút đóng, Nguyên Trạch tại bản nháp bản bên trên cho nàng giảng đề: "Đạo này đề giảng chính là. . ."

"—— ban trưởng."

Lâm Chỉ Y ôm một chồng chất thật dày ngữ văn sách bài tập tiến đến, thanh âm nhu nhu hô Nguyên Trạch: "Tiêu lão sư gọi người đi chuyển văn phòng."

"Không phải là ngày hôm qua toán học bài thi đổi ra a?" Có đồng học đoán.

"Không phải đâu, Tiêu lão sư cũng quá thần tốc."

Ngày hôm qua toán học khảo thí, Chúc Yếu ký ức vẫn còn mới mẻ. Nàng giương mắt nhìn một chút Nguyên Trạch, nói: "VẬY người đi trước văn phòng đi, chính ta nghiên cứu thêm một chút."

"Ân." Nguyên Trạch gật đầu, bỏ bút xuống, "Đợi chút nữa cho người thêm giảng."

Sau đó liền đứng dậy tới phòng làm việc.

Vừa vận cùng trên giảng đài phát tác nghiệp bản Lâm Chỉ Y gặp thoáng qua. Ngồi tại hàng thứ nhất chính giữa nữ sinh tiếp nhận bài tập, hướng phía Lâm Chỉ Y nháy mắt ra hiệu, còn học nàng lời mới vừa nói: "Ban trưởng —— "

Lâm Chỉ Y trong nháy mắt đỏ mặt.

Khóe miệng nàng cong lên, đem sách bài tập ném cho nữ sinh, vừa thẹn vừa xấu hổ thì thềm một câu: "Người lại cười."

Rất nhanh Nguyên Trạch liền trở lại. Quả nhiên, trong tay là một chồng đã đổi xong bài thi.

Ngay tại làm bài tập đồng học đều nhao nhao để bút xuống, có đồng học liền nói: "Ban trưởng lại là mẫn phân đi."

Tờ thứ nhất liền là Nguyễn Trạch bài thi, thành tích là mãn phân. Trong dự liệu.

Bất quá. . .

"Ai, Lâm Chỉ Y, người thi hần là cũng không sai a?" Lâm Chỉ Y là ngữ văn khóa đại biểu, toán học thành tích so ra kém Nguyễn Trạch, nhưng ở nữ sinh bên trong, cũng coi là xuất chúng.

Lâm Chỉ Y lắc đầu, cau mày nói: "Không có, ta hôm qua phát huy không tốt." Một bộ thi rớt dáng vẻ, "Chỉ là bổ khuyết đề liền có mấy đề không quá sẽ làm, cuối cùng thời gian không đủ, cũng không kịp kiểm tra."

Đều là học sinh tốt thức trả lời, mỗi lần thi xong đều sẽ nói chính mình không tốt, đâu có đâu có khả năng viết sai.

Thăng đến bài thi phát hạ tới. . .

"Lâm Chỉ Y người 148 gia, chúng ta ban liền ban trưởng một cái mãn phân, người đây là thứ hai a."

Bài thi đã phát hạ đến, đến Lâm Chỉ Y trong tay, 148 phân.

Liền sai một ô nhỏ bổ khuyết đề.

Hỗ trợ phát bài thi Hứa Du Du đặc biệt tự hào: "Nhà chúng ta Chỉ Y lợi hại nhất, về nhà cũng không quá ôn tập, còn có thể thi tốt như vậy. Bài thi cho ta mượn đính chính đính chính chứ sao."

Cái khác cũng nghĩ mượn Lâm Chỉ Y bài thi đính chính.

Trong phòng học bỗng nhiên náo nhiệt lên, Chúc Yếu bên này rất yên tĩnh, trước bàn Triệu Khiêm Trác quay tới hỏi nàng: "Chúc Yếu, người thi mấy phần a, ta nhìn người mấy ngày này lên lớp rất nghiêm túc." Triệu Khiêm Trác tại lớp học thành tích trung đẳng, có chênh lệch chút ít khoa,

Anh ngữ không được, nhưng toán học đặc biệt tốt. Lần thi này 148 phân, cùng Lâm Chi Y đặt song song thứ hai.

A? Chúc Yếu cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình 37 phân toán học bài thi, thật sự là không lấy ra được, có chút ngượng ngùng, rất trả lời thành thật: "Thi. . . Không tốt lắm."

Cùng Lâm Chi Y trong miệng "Thi không tốt lắm" nghiêm nhiên là hai cái ý tứ. Nàng là thật không tốt lắm.

Triệu Khiêm Trác thức thời, cũng liền không hỏi, còn an ủi Chúc Yếu: "Không có chuyện, lần sau cố gắng là được rồi."

"Ân, cảm ơn." Thành tích không có khả năng một lần là xong, nàng không phải thái phó, làm không được đã gặp qua là không quên được, một điểm liền thông, rất nhiều thứ cũng phải cần cơ sở đến đặt vững.

Chúc Yếu cúi đầu, nhìn chăm chăm trong tay bài thi góc trái trên cùng bắt mắt số lượng, khuôn mặt nhỏ biểu lộ nghiêm túc.

Nguyên Trạch trở lại chỗ ngồi bên cạnh, chuẩn bị ngồi xuống.

Nhìn thấy Chúc Yếu phát giác chính mình đến, cánh tay duỗi ra, động tác rất nhanh đem toán học bài thi che bắt đầu.

Hắn cong cong môi, không nói chuyện. Chờ ngồi vào bên cạnh nàng, mới ngữ khí bình tĩnh nói một câu: "Bài thi là ta phát, ta đều nhìn qua."

Chúc Yếu mặt trong nháy mắt biến đỏ.

Các bạn học đều tại tương hồ hỏi điểm số, đính chính bài thi. Lúc này đi tới hai cái đồng học, một cái nam sinh cùng một người nữ sinh, nữ sinh đi ở phía trước, cúi đầu, cao gầy nam sinh theo ở phía sau, cũng yên lặng.

Là Chúc Yếu cái này tiểu tổ hàng thứ nhất một đôi ngồi cùng bàn.

Nữ sinh trở lại trên chỗ ngồi liền nằm sấp bắt đầu khóc, thanh âm rất nhẹ, là nhỏ giọng nức nở cái chủng loại kia, chỉ là bả vai run rẩy, nhìn qua phá lệ yếu đuối.

Nam sinh thì là yên lặng chuyển chính mình bàn học, đem treo ở trên ghế dựa cặp sách nhét vào bàn trong bụng. Cặp sách bên cạnh đút lấy cầm chắc dù che mưa không cần thận rơi trên mặt đất, lăn vài vòng.

Nam sinh xoay người lại nhặt, cuối cùng tay vừa thu lại, trùng điệp tại trên dù đập hai cước.

Tiếp lấy nhắc lên cái ghế, trực tiếp đem bàn học đem đến phía ngoài cùng một loạt. Cùng vị thứ ba bên trái nữ sinh đổi chỗ ngồi.

Lớp đồng học đều biết là chuyện gì xảy ra. Có người liền nhỏ giọng nghị luận: "Nghe nói Tiết Dịch Tài cùng Văn Tĩnh sơ trung liền quen biết, vẫn là cùng cái ban. Người nói hai người bọn họ cùng một chỗ, cũng không có ảnh hưởng thành tích a, làm sao chúng ta chủ nhiệm lớp cứ như vậy bất cận nhân tình."

Nữ sinh gọi Văn Tĩnh, cùng nàng danh tự đồng dạng, là cái rất văn khí an tĩnh tiểu cô nương. Nam sinh gọi Tiết Dịch Tài, tại trong lớp thành tích chéch xuống dưới, bình thường nhân duyên rất tốt. Lúc đầu Tiết Dịch Tài liền đối Văn Tĩnh có hảo cảm, chia lớp sau hoàn thành ngồi cùng bàn. Tiết Dịch Tài liền thường xuyên mượn hỏi vấn đề lấy cớ nói chuyện với Văn Tĩnh, thỉnh thoảng trêu chọc nàng, rất nhanh hai người liền thành tình lữ.

Bạn cùng lớp cũng sẽ thường xuyên nói đùa với bọn hắn, đại đa số đều là thiện ý cùng ước mơ.

Ai biết vận khí không tốt, trên lớp truyền tờ giấy nhỏ bị chủ nhiệm khóa lão sư phát hiện, giao cho chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu. Lập tức liền bị nghiêm túc xử lý.

Yêu sớm a. Chúc Yêu đem đồng học nhỏ giọng nghị luận nghe vào trong tai, trên mặt rất là chấn kinh.

Đại Ngụy nữ tử mười bốn tuổi liền có thể xuất các, mà nơi này nữ hài nhi, mười bảy mười tám tuổi, đàm cái yêu đương đều muốn bị chủ nhiệm lớp phê bình.

Nàng đưa ánh mắt hướng bên cạnh người nghiêng nghiêng.

Thiếu niên mặt mày sơ lãng, chính là một bộ việc không liên quan đến mình bộ dáng. Hắn quay người, một lần nữa cầm bút lên, nói ra: "Ta kể cho người đề."

...

Tiết thứ ba sau khi tan học, vui chơi giải trí uỷ viên Triệu Thiển Đình liền đi đến bục giảng, trùng điệp chụp mấy lần bục giảng, lớn tiếng nói: "Hạ tiết lớp hoạt động khóa tại số 7 lầu âm nhạc phòng học cử hành, mọi người cùng ta cùng đi, nắm chặt thời gian."

"Tại lớp phòng học cử hành không được sao? Thật xa đây không phải giày vò sao?"

"Đúng a, ta toán học bài tập còn có hai đạo đề liền viết xong."

Các bạn học cũng không quá nguyện ý đi, Triệu Thiển Đình liền cười cười, xuất ra đòn sát thủ: "Chờ một lúc Lâm Chỉ Y sẽ đánh đàn dương cầm a? Xác định đừng đi sao?"

Lâm Chỉ Y sẽ đánh đàn dương cầm, lớp đồng học đều biết, bất quá chỉ là chưa thấy qua. Hiện tại nghe Triệu Thiển Đình nói chuyện, bắt đầu rất nhiều lời không nguyện ý không muốn đi đồng học, đều nhắc lên hứng thú.

Chúc Yếu cùng Tưởng Diễm Nha kết bạn đi âm nhạc phòng học, xuống thang lầu đi chậm ung dung.

Phía trước là Lâm Chi Y bọn hăn, sáu bảy nữ sinh vây quanh ở Lâm Chi Y bên người, líu ríu, thật náo nhiệt. Lâm Chi Y phẩm học kiêm ưu, càng khó hơn chính là, học tập sau khi, còn luyện được một tay thép tốt cầm. Các nữ sinh phi thường hâm mộ, nhìn nàng bình thường học tập cũng không phải phi thường chăm chỉ, nên chơi thời điểm chơi, chỉ là đem lão sư bố trí bài tập viết xong, khác cũng không có báo cái gì trường luyện thi.

Mỗi lần có đồng học hỏi nàng học tập bí quyết, nàng luôn luôn cười cười nói mình cũng không phải rất cố gắng, chỉ là trên sách học tri thức, nhìn mấy lần cơ bản đều sẽ. Sinh ra học tập liền so người khác nhẹ nhõm, tùy tiện liền thành tích ưu dị, càng làm cho người không ngừng hâm mộ.

Tưởng Diễm Nha liền không phục, cảm thấy Lâm Chi Y người này rất trang.

Hết lần này tới lần khác đâu, rất nhiều người đều ăn nàng một bộ này.

". . . Cái gì về nhà chỉ nhìn một chút TV, chỉ cần trên lớp học thật tốt nghe là được rồi. Ta nhìn a, nói không chừng sau lưng so chúng ta còn khắc khổ, mỗi ngày buổi tối đọc sách xem đến nửa đêm đâu."

Tưởng Diễm Nha cũng là thuận miệng nói, chí ít Lâm Chi Y có thể bảo trì loại này phẩm học kiêm ưu hình tượng, cũng coi là một loại bản sự. Chỉ là Lâm Chi Y thăm mến Nguyên Trạch, cố ý đem nhân vật thiết lập hướng Nguyên Trạch bên này gần lại gần, khiến cho nàng giống như Nguyên Trạch, đều là đã gặp qua là không quên được học bá, rất không quen nhìn.

Chúc Yếu không có nhận lời nói gốc rạ, yên lặng.

Nàng đi đường không thấy đạo, không có chú ý thang lầu đã đi đến, theo bản năng lại đi giảm, toàn bộ thân thể lập tức hướng phía trước nghiêng.

"Yếu Yếu!" Tưởng Diễm Nha hô nàng một tiếng.

Sau đó là có người rất nhanh từ phía sau bắt lấy bả vai, dễ dàng, đem nàng cả người đều vịn trở về.

Chúc Yếu hô hấp trì trệ, lưng ở sau người dán tại người trên lồng ngực, mũi thở ở giữa tràn đầy người kia khí tức trên thân, không giống bình thường mát lạnh, mang theo lấy có chút mùi mồ hôi, không quá rõ ràng, chỉ có dựa vào rất gần mới có thể nghe được.

Chúc Yếu nghiêng người, nâng lên đầu, từ góc độ của nàng, vừa vặn có thể nhìn thấy cái cằm của hắn.

Cái này tư thế nhìn qua mập mờ, thật giống như hắn từ phía sau ôm lấy nàng giống như.

Chúc Yếu khống chế không nổi, bỗng nhiên liền lắp ba lắp bắp: "Nguyên, nguyên. . ."

Nguyên Trạch nắm tay buông ra, thần sắc nghiêm nghị, ngữ khí cũng không muốn ngày thường ôn hòa, nói câu: "Thật tốt đi đường."

Nha. . . Chúc Yếu trong lòng lên tiếng.

. . .

Âm nhạc phòng học rất rộng thoáng, Triệu Thiển Đình chỉ huy mọi người, đem cái bàn đều đem đến hai bên, sau đó nhường các bạn học từ thấp đến cao xếp hàng. Chúc Yếu vốn là cùng Tưởng Diễm Nha đứng cùng

một chỗ, Tường Điềm Nha cao hơn nàng chút, nàng liền đứng tại Tường Điềm Nha phía trước.

Triệu Thiển Đình nhìn thoáng qua trong đội ngũ bỗng nhiên lồm xuống đi một cái kia đầu, quá khứ đem Chúc Yếu xách ra: "Người đứng Hứa Du Du phía trước đi."

Chúc Yếu dáng người tinh tế, nho nhỏ một cái, ra khỏi hàng thời điểm đặc biệt đáng yêu. Triệu Thiển Đình vừa nói, tất cả mọi người nhin cười không được.

Thế là Chúc Yếu phối hợp đứng ở Hứa Du Du phía trước, thay thế Hứa Du Du, trở thành đội ngũ vị thứ nhất.

"Đi, mọi người đầu đuôi đụng vào nhau làm thành vòng ngồi xuống."

Đội ngũ uể oải động lên, Chúc Yếu hướng bên cạnh đi, cùng một tên sau cùng đồng học giáp giới. Chúc Yếu bước chân đi rất chậm, đợi đến phía trước đồng học đến gần thời điểm, chân mới ngừng lại được.

Chúc Yếu trên chân giẫm lên giày vải, giày mặt thêu lên tinh xảo đường viền, giày đầu tròn trịa.

Mũi giày vừa vặn cùng phía trước đồng học đụng nhau.

Đối phương cũng là giày vải, thuần trắng hắc một bên, cùng nàng cùng một cái nhãn hiệu.

Mũi chân thân mật đụng chạm, Chúc Yếu tâm run lên, theo bản năng ngẩng đầu.

Quả nhiên. . .

Không có vừa rồi bối rối, Chúc Yếu theo bản năng liền cười.

Nàng cười lên rất ngọt, con mắt khê cong, giống hai vòng trăng non.

Âm nhạc phòng học sàn nhà là chất gỗ, quét dọn đến sạch sẽ, các bạn học làm thành vòng ngồi xuống. Từ trước đến nay tôn quý tiểu công chúa, hiện tại không có chút nào chú trọng, vui vẻ ngồi trên mặt đất.

Cùng người bên cạnh chăm chú kể cùng một chỗ.

Lớp hoạt động cũng không phải là rất có ý mới, phi thường cũ đánh trống truyền hoa. Chỉ là đánh trống đổi thành đánh đàn dương cầm.

Do Lâm Chi Y đánh đàn dương cầm. Đợi đến tiếng đàn dương cầm dừng lại, bạn học kia trong tay lẫn nhau truyền lại luyện tập bản rơi vào trong tay ai, ai liền biểu diễn tiết mục.

Liên nuôi dưỡng ở trong thâm cung tiểu công chúa đều cảm thấy không thú vị.

Lâm Chi Y hát lên một đầu tú lệ tóc dài, ngồi ở phía trước dương cầm đỡ trước, hai tay rất quen sờ nhẹ phím đàn, nghiêng đầu, tư thái ưu nhã.

Tiếng đàn dương cầm vang lên, xanh lam sách bài tập tại các bạn học trong tay không ngừng truyền lại, sợ sơ ý một chút, ngừng ở trong tay chính mình. Đợi đến tiếng đàn dương cầm sắp kết thúc, Chúc Yếu bên người Hứa Du Du tay dừng lại, lập tức đem vở nhét vào Chúc Yếu trong ngực.

Tiếng đàn im bật mà dừng.

"Là Chúc Yếu gia."

Tính tình hướng nội người sợ nhất chơi loại hoạt động này, càng là sợ hãi, thường thường càng là sẽ đến phiên chính mình. Trước kia Chúc Yếu, chỉ có thể ở các bạn học ồn ào âm thanh bên trong bối rối luống cuống, yên

lặng dùng lưng thơ cổ loại hình lừa dối quá quan, các bạn học cố nhiên cảm thấy nàng dạng này có chút mất hứng, cũng cảm nàng không có cách nào.

"Chúc Yếu giống như không có gì tài nghệ a?"

"Lúc này sẽ không lại muốn lưng thủ thơ cổ a?"

Chủ trì Triệu Thiên Đình trên mặt dáng tươi cười, dò hỏi: "Chúc Yếu, nếu không người hát một bài a? Nhạc thiếu nhi cũng được." Thiên ý thay Chúc Yếu nghĩ biện pháp.

Chúc Yếu bên trên Hứa Du Du mở miệng, cười nói: "Chúc Yếu thế nhưng là đại tiểu thư, những cái kia trên TV đại tiểu thư, không phải từ tiểu đều học tập dương cầm ballet loại hình sao? Vừa vặn nơi này có dương cầm, nếu không người đi lên bộc lộ tài năng. Nhìn xem người cùng Lâm Chỉ Y ai đạ thật tốt?"

Trong lớp có đã từng sơ trung liền rất Chúc Yếu cùng lớp, biết Chúc Yếu căn bản sẽ không dương cầm ballet. Mà lại Hứa Du Du cũng là biết đến. Nói như vậy, rõ ràng là có chủ tâm muốn để Chúc Yếu mất mặt.

Nguyên Trạch mặt bỗng nhiên trầm xuống.

Chúc Yếu lại là khuôn mặt bình tĩnh, không có chút nào bối rối cùng bất an. Nàng hai tay ôm đầu gối, thanh âm không vội không chậm: "Dương cầm cùng ballet, ta sẽ không."

Nàng đương nhiên biết nàng sẽ không. Hứa Du Du liền là không quen nhìn Chúc Yếu luôn luôn cùng Nguyên Trạch thân cận như vậy, cảm thấy chỉ cần Lâm Chỉ Y dạng này học bá, mới có thể phối ngẫu tại ban trưởng bên người.

Hoàng gia công chúa tôn quý, là tuyệt đối không có khả năng ở trước mặt mọi người hiển vui.

Tình huống bây giờ khác biệt. Chúc Yếu nghĩ nghĩ, thế là nhìn về phía Hứa Du Du, nói: ". . . Ta tì bà đàn rất khá."

Nơi này liền một khung dương cầm, Hứa Du Du cảm thấy Chúc Yếu là cố ý nói như vậy, để cho mình xuống đài.

Nàng khẽ hừ một tiếng, nói ra: "Thật đúng là không khiêm tốn. Người nói đàn thật tốt liền đàn thật tốt, tiền vi trung học đệ nhất cấp và người cùng lớp, cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua người sẽ đàn tì bà. Ta nói Chúc Yếu, sẽ không liền sẽ không nha, mọi người cũng sẽ không làm khó dễ người, người vung cái gì dối a?"

Không biết là ai, đứng dậy đề nghị: "Ta nhớ được ba tầng nhạc khí phòng có tì bà, bằng không ta hiện tại đi mượn?"

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tì Bà

Nói chuyện nữ sinh bình thường cùng Hứa Du Du Lâm Chỉ Y quan hệ bọn hắn rất tốt, cũng không quá thấy quen Chúc Yếu. Hứa Du Du lập tức đứng lên, chủ động nói ra: "Tốt, vậy ta giúp người đi mượn."

Cái này Chúc Yếu hẳn là không nghĩ đến, trường học nhạc khí phòng thật sự có tì bà.

Cũng có triển vọng Chúc Yếu nói chuyện, tỉ như nói đã từng cùng Chúc Yếu cùng cái sơ trung tiền vi. Chúc Yếu thành tích là kém, nhưng cũng không có ảnh hưởng đến người khác, bởi vì dạng này liền không thích nàng, khó xử nàng, chân thực có chút quá phận.

Liền không nhịn được vì Chúc Yếu nói tốt: "Ta nhìn quên đi thôi. Một tiết khóa vốn là không có nhiều thời gian, hiện tại đi mượn nhạc khí, nhiều phiền phức a."

Đều cảm thấy Chúc Yếu là bị bức ép đến mức nóng nảy, mới có thể nói ra dạng này nói dối. Dù sao nữ hài nhi sĩ diện.

Hứa Du Du không nghe, kêu cái cùng mình quan hệ tốt nữ sinh cùng đi ba tầng mượn tì bà.

Lớp hoạt động bầu không khí có chút ngưng trọng, Lâm Chỉ Y trên mặt mang ý cười nhợt nhạt, cùng Triệu Thiển Đình nói: "Chờ lấy cũng là nhàm chán, ta trước đạn thủ khúc đi."

Triệu Thiến Đình phi thường cảm kích.

Lâm Chỉ Y cúi đầu, mặt mỉm cười diễn tấu lấy nhẹ nhàng từ khúc. Đợi đến một khúc hoàn tất, Hứa Du Du thật cho mượn một thanh tì bà tới.

Nàng nhìn về phía Chúc Yếu, ở trên cao nhìn xuống nhìn về phía Chúc Yếu: "Đại tiểu thư, tì bà cho người mượn tới. . ." Sợ nàng lại chơi xấu, "Người đừng nói cái này tì bà không được, không phải định chế mới xứng với thân phận của người?"

Chúc Yếu đương nhiên nghe ra được trong giọng nói của nàng trào phúng, đứng lên, hai tay từ trong hộp lấy ra tì bà.

Chủ trì Triệu Thiến Đình nhìn nàng một bộ thật muốn đạn dáng vẻ, đành phải từ bên cạnh dời một cái ghế, đặt ở chính giữa.

Chúc Yếu chậm rãi ngồi xuống, không có nửa phần lâm trận ý lùi bước.

Ngồi tại Nguyên Trạch bên người Trình Gia Úy, nhìn xem ôm tì bà thanh lệ thiếu nữ, ngoẹo đầu nói: "Khoan hãy nói, Chúc Yếu dáng dấp là thật xinh đẹp, làn da bạch, con mắt to, cười lên còn ngọt. Như bây giờ nhi, đại khái liền là trong truyền thuyết 'Còn ôm tì bà nửa che mặt' a? Nếu là thay đổi cổ trang, liền là một hiển nhiên cổ đại nuôi dưỡng ở khuê các kiều tiểu thư a."

Ánh mắt lẳng lặng rơi vào nữ hài nhi trên thân. Nguyên Trạch không nói gì.

Bất quá ——

Trình Gia Úy rất là thay Chúc Yếu lo lắng: "Nếu là không sẽ đạn, nhiều mất mặt a."

Quả nhiên, gặp ôm tì bà nữ hài nhi, đưa tay kích thích mấy lần dây đàn, tiếng tỳ bà có chút chói tai.

Hứa Du Du "Phốc phốc" một tiếng cười. Nàng liền biết Chúc Yếu căn bản sẽ không.

Chuẩn bị chế giễu, đã thấy trên ghế nữ hài nhi biểu lộ nhàn nhạt, tiếp tục kích thích dây đàn, tiếp xuống, dễ nghe thanh âm từ ngón tay uyển chuyển chảy xuống.

Toàn trường yên tĩnh.

Chỉ có Trình Gia Úy kinh ngạc một câu: "Ta đi! Nàng thực sẽ đàn a?"

Đạn chính là một khúc « Nguyệt nhi cao », từ khúc miêu tả chính là mặt trăng từ lên tới trằm quá trình.

Đầu tháng lúc âm sắc thanh tịnh linh hoạt kỳ ảo, sau đó triền miên uyển chuyển.

Nữ hài nhi ôm tì bà, thủ đoạn ngọc bạch, mười ngón tiêm tiêm, thần thái theo làn điệu tiến dần lên, mi mắt nhẹ liễm, có chút rung động, hai đầu lông mày toát ra mấy phần ôn nhu vũ mị, tì bà âm âm cuối kéo dài. Chậm rãi âm nhạc bắt đầu dần dần tăng tốc, thanh mắt đảo mắt mỹ nhân tiếng đàn bắt đầu trở nên lưu loát rõ ràng, nguyên bản ưu mỹ kiều diễm âm điệu chuyển hướng hùng vĩ bao la hùng vĩ.

Cuối cùng Nguyệt nhi chìm vào đáy biển, hoàn toàn yên tĩnh. Âm nhạc im bật mà dừng.

Nữ hài nhi sụp xuống bên mặt, tú lệ mà đoan trang, phảng phất một bộ an tĩnh tranh mỹ nữ, lặng yên dừng lại.

Tướng Điền Nha cơ hồ là nhìn ngậy người: "Yếu Yếu thật là lợi hại a."

Mà vừa rồi, tại các bạn học yên tĩnh nghe Chúc Yếu đàn tấu thời điểm, Hứa Du Du mặt mũi trắng bệch. Đợi đến một khúc thôi, càng là một câu đều nói không nên lời.

Cái này Chúc Yếu. . . Thế mà thật sẽ!

Lâm Chỉ Y yên tĩnh ngồi tại trước dương cầm, Chúc Yếu tì bà khúc, là nghe từ đầu đến cuối. Loại trình độ này, tuyệt đối không phải người mới học, rõ ràng là từ nhỏ đã bắt đầu luyện. Có thể rõ ràng, cái này Chúc Yếu nhìn qua, không hề giống.

Không đúng. . . Trước kia khả năng không giống, nhưng là bây giờ, Chúc Yếu đàn tì bà thần sắc cử chỉ, ánh mắt ung dung không vội mà tràn ngập tự tin. Cùng vừa khai giảng Chúc Yếu đã hoàn toàn khác biệt.

Nàng có phát giác được biến hóa của nàng.

Lại không phát giác được, biến hóa của nàng như thế lớn. Vẫn là. . . Trước đó tận lực giấu diếm thực lực.

"Không nghĩ tới Chúc Yếu đồng học thâm tàng bất lộ a, chiêu này tì bà quả thực tuyệt!"

"Ta cảm thấy có thể cùng Lâm Chỉ Y tịnh xưng chúng ta ban chín song bích a."

Một mực bị đồng học chế giễu sơ sót học sinh kém, đột nhiên liền cùng mình đặt ở cùng một chỗ. Lâm Chỉ Y trong lòng đương nhiên là không vui, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra ngoài.

Chúc Yếu căn bản không có chú ý nghe bọn hắn nói chuyện. Nếu như nói đạn tì bà trước đó, trong nội tâm nàng cũng bởi vì Hứa Du Du thái độ không thoải mái, như vậy đàn xong về sau, nàng là không có chút nào đem nàng để ở trong lòng.

Mà là không nhìn được, nhìn về phía Nguyên Trạch.

Hắn vừa vặn cũng đang nhìn chính mình, nàng trông đi qua, ánh mắt mới vừa cùng hắn đụng vào. Ánh mắt của hắn hắc bạch phân minh, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người mình, phi thường ôn hòa.

Nàng tì bà đạn rất khá, đã từng nàng phụ hoàng cùng mẫu hậu cùng huynh trưởng, đều khen không dứt miệng. Chỉ là công chúa chi tôn, chỉ có hoàng gia gia yến, rải rác mấy người lúc, mới có thể gảy một khúc. Văn võ bá quan, là tuyệt đối không có tư cách thưởng thức công chúa hiển vui.

Nàng rất muốn đạn cho thái phó nghe, muốn để ngưỡng mộ người phát hiện nàng mỹ hảo một mặt.

Nhưng vẫn không cơ hội.

Hiện tại. . . Chúc Yếu cong cong môi.

Đương ánh mắt nhìn về phía thái phó lúc, cái kia tràn đầy tự tin, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Thả xuống rủ xuống mắt, hai gò má nổi lên đỏ ửng.

Vừa rồi nàng hắn là có thể đạn đến tốt hơn.

Chúc Yếu biểu diễn xong lúc, Trình Gia Ủy bàn tay trống vang nhất, ánh mắt kích động mà kinh diễm, dùng cùi chỏ đỉnh đỉnh Nguyên Trạch: "Người cái này ngồi cùng bàn, thật sự là một tiếng hót lên làm kinh người a."

Đợi đến Chúc Yếu xuống tới. Hứa Du Du không biết làm sao nói, làm như thế một chỗ, trên mặt có chút không nhịn được, chỉ âm dương quái khí nói một câu: "Chúc Yếu, người giấu rất sâu a."

Không nghĩ tới bình thường nhìn xem rất nhát gan mềm yếu, tâm cơ sâu như vậy.

Hứa Du Du vừa dứt lời, vừa đi xuống tới Chúc Yếu ngược lại là chưa kịp nói chuyện, bên cạnh nàng Nguyên Trạch lại đứng lên. Nhìn nàng một cái, thanh âm rất lạnh: "Hứa Du Du, hướng Chúc Yếu xin lỗi."

"Ta. . ." Hứa Du Du sắc mặt càng khó coi hơn.

Hồi tưởng vừa rồi Hứa Du Du thái độ, hoàn toàn chính xác gắng gượng qua phen. Kỳ thật cũng có ngẫu nhiên khó xử hạ Chúc Yếu tình huống, đều là một chút chuyện rất nhỏ, tại tăng thêm Chúc Yếu rất hướng nội, cho nên các bạn học cũng đều sẽ không chú ý tới, đương nhiên sẽ không có người nghĩ đến đi giúp nàng.

Nhưng là hiện tại, Hứa Du Du có thể muốn để Chúc Yếu xấu mặt, từ đầu tới đuôi, tất cả mọi người nhìn ở trong mắt.

Ban trưởng làm sao. . . Chúc Yếu thì bà kỹ thuật tinh xảo, Triệu Thiên Đình xem như nhẹ nhàng thở ra, nghe xong Nguyên Trạch mở miệng, trong nháy mắt sững sốt.

Các bạn học ở giữa mâu thuẫn, phần lớn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có, nếu như ban trưởng không đề cập tới, cái này Hứa Du Du cũng coi là từ lúc miệng. Đã rất đánh mặt, chuyện này cũng coi như quá khứ.

Thế nhưng là hết lần này tới lần khác hiện tại, luôn luôn không để ý đến chuyện bên ngoài ban trưởng, thế mà chủ động vì Chúc Yếu ra mặt.

Nghĩ khuyên can, lời nói đến bên miệng, Triệu Thiển Đình xem xét ban trưởng biểu lộ, một câu cũng không dám nói.

Bình thường là xa cách, lạnh lùng, tăng thêm tuấn mỹ tướng mạo và khí chất, chỉ cảm thấy hãn như cái quý công tử, quá mức hoàn mỹ, không tiếp đất khí.

Hiện tại. . . Nguyên lai Nguyên Trạch cũng sẽ tức giận. Mặc dù trên mặt không có rõ ràng cố gắng, biểu lộ vẫn như cũ rất nhạt, nhưng là trên thân tán phát khí tràng cùng bình thường hoàn toàn khác biệt.

Không ai dám thay Hứa Du Du nói chuyện.

Bao quát bình thường bằng hữu tốt nhất Lâm Chi Y

Hứa Du Du cắn môi, hiển nhiên là bị hù dọa, nước mắt rất nhanh liền lăn xuống tới. Nữ sinh vừa khóc, nhìn qua liền rất yếu đuối. Cái bộ dáng này, cùng vừa rồi hùng hổ dọa người bộ dáng hoàn toàn khác biệt.

Biết không ai sẽ giúp nàng. Nàng há to miệng, thanh âm nức nở nói: "Chúc, Chúc Yếu. . ." Dừng một chút, mỗi chữ mỗi câu tiếp tục, "Thật xin lỗi."

Chúc Yếu đi lòng vòng mắt to, nhìn một chút bên cạnh Nguyên Trạch, lại nhìn một chút khóc đến rồi tỉnh rồi mù Hứa Du Du.

Nàng gật gật đầu, trả lời một câu: ". . . Nha."

Triệu Thiển Đình cảm thấy chuyện này xem như dừng ở đây rồi, liền nói với Hứa Du Du: "Hứa Du Du, người đem tì bà trả lại đi." Cũng coi là cho nàng một cái hạ bậc thang, nhường nàng ra ngoài yên tĩnh yên tĩnh.

. . .

Lớp hoạt động kết thúc, các bạn học công lên cặp sách về nhà. Chúc Yếu còn muốn lưu lại làm trực nhật.

Trở lại phòng học, Tường Điềm Nha đặc biệt cao hứng, dọn dẹp sách bài tập, bỏ vào trong túi xách, càng nghĩ càng thấy thật tốt cười, nhin không được dừng lại nói: "Cái này Hứa Du Du thật đúng là mất mặt, ăn trộm gà bắt thành còn mất năm gạo, người nhìn nàng vừa rồi đáng vẻ đó. . ."

Còn run run bả vai, làm bộ nước nở, học Hứa Du Du khóc bộ đáng.

Chúc Yếu đánh thẳng một chậu nước, vắn khối khăn lau, đem bảng đen lau sạch sẽ. Trước tiên đem dưới bảng đen mặt lau sạch sẽ, sau đó chậm rãi đi lên.

Chúc Yếu nhón chân lên, đem bàn tay đến cao cao.

Vẫn là với không tới. . .

Chúc Yếu trống trống quai hàm có chút nhụt chí, nghĩ đi chuyên đem ghế.

Lúc này, sau lưng bỗng nhiên duỗi ra một cánh tay đến, từ trong tay nàng lấy qua khăn lau.

Chúc Yếu xoay người, mặt hướng hướng người đứng phía sau. Gặp hẳn mở miệng, thanh âm thanh nhuận nói: "Ta giúp người."

Hắn rất nhanh liền lau. Cái đầu cao hơn nàng ra một mảng lớn, gần đen tấ trên cùng vùng ven, đều là dễ dàng. Chúc Yếu có chút tỉnh tỉnh, đứng ở bên cạnh, nhìn hẳn gần đen tấ: "Hôm nay. . . Cám ơn người."

Đã thu thập xong cặp sách Tường Điềm Nha, nhìn xem trước tấ bảng đen hai cái thân ảnh.

Ánh mắt trở nên như tên trộm, sau đó ngồi ở trên mặt bàn, hướng về phía Nguyễn Trạch bộn hăn nói ra: "Ban trưởng người đối Yếu Yếu thật là tốt, có người dạng này ngồi cùng bàn thật đổ kị muốn chết. Ban trưởng, ta cũng rất nhớ cùng người làm ngồi cùng bàn a. . ."

Trước kia nàng nào dám mở cái này Hành trung giáo thảo kiêm ban chín ban trưởng Nguyễn Trạch trò đùa a, về phần hiện tại nha, luôn cảm thấy lớp này trường nhiều chút ân tình mùi vị.

Tiểu công chúa nghe không hiểu Tưởng Diễm Nha trò đùa lời nói, vênh một chút miệng, mềm nhũn lẩm bẫm một câu: ". . . Không được."

Ngay tại gần đen tấm tay lập tức dừng lại, Nguyễn Trạch cúi đầu, ánh mắt rơi vào tiểu công chúa trên mặt. Tiểu yếu ớt bao dáng vẻ, giống như ai muốn đoạt đồ đạc của nàng giống như.

Hăn bỗng nhiên cong một chút môi, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Vì cái gì không được?"

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngả Ngớn

A? Chúc Yếu miệng khê nhếch, con mắt mở rất lớn.

Mới phản ứng kịp phản ứng, Tường Điềm Nha là thuận miệng nói đùa. Nàng nhìn qua bên cạnh người thiếu niên, không biết có phải hay không là bởi vì tuổi trẻ nguyên nhân, hăn giống như cùng ban đầu ở trong triều đình trầm ổn trí tuệ bộ dáng hơi có khác biệt.

Thời điểm đó Nguyên Trạch, thấy hoàng gia công chúa, chưa từng nhìn thẳng, chỉ cung kính hướng nàng hành lễ, cùng nàng khoảng cách cũng cách rất xa.

Tại tiểu công chúa trong lòng, Nguyên Trạch thái phó liền là thần tiên bàn nhân vật, không dính pháo hoa, không nhiễm trần thế, dù ở triều đình, lại phong khinh vân đạm.

Giống như không có chuyện gì có thể làm khó được hăn, cũng sẽ không có sự tình gì có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hăn.

Đại khái là tiếp xúc không nhiều, chỗ sâu thâm cung tiểu công chúa, luôn luôn đem hăn nghĩ đến phi thường mỹ hảo.

Hiện tại, hăn cứ như vậy nhìn xem chính mình, ánh mắt rất nhu.

Dù ngây thơ, nhưng cũng không phải vô tri. Chúc Yếu có thể cảm giác được. . . Phảng phất có chút khinh bạc ý vị ở bên trong.

Hết lần này tới lần khác nàng, không ghét. . . Ngược lại gương mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên, một câu đều nói không nên lời.

Phía dưới Tưởng Diễm Nha còn tại nói: "Bất quá hôm nay chúng ta Yếu Yếu thật là đẹp, cái kia còn ôm tì bà nửa che mặt đáng vẻ, quả thực là tuyệt, ta đều nhìn ngây người."

Chúc Yếu cũng không có chú ý Tưởng Diễm Nha nói chuyện, trong đầu vẫn là kêu loạn. Nguyên Trạch nhìn nàng bộ dáng này, cũng không còn nói tiếp cái đề tài kia, chỉ là nhanh chóng đem bảng đen lau sạch sẽ, cùng nàng nói: "Người chinh đốn xuống về nhà đi."

Chúc Yếu ừ một tiếng, nhìn xem Nguyên Trạch bưng lên nhựa chậu rửa mặt ra ngoài đổ nước.

Bóng lưng thon dài, cánh tay rắn chắc hữu lực, một bộ rất có sinh hoạt khí tức bộ dáng. Nhìn một hồi, trên mặt đỏ ửng cũng chầm chậm tán đi, Chúc Yếu trở lại trên chỗ ngồi, đem muốn viết sách bài tập bỏ vào trong túi xách.

Bút túi khóa kéo không có kéo tốt, bên trong bút chì rơi ra, rơi vào trên mặt đất.

Chúc Yếu đem cặp sách để lên bàn, xoay người lại nhặt bút chì. Thân thể cúi xuống đi thời điểm, bỗng nhiên ở bên cạnh bàn học bàn trong bụng, thấy được hai dạng đồ vật.

Nguyên Trạch bàn học bàn bụng luôn luôn thu thập đến sạch sẽ chỉnh tề, càng sẽ không giống những bạn học khác như thế vụng trộm giấu đồ ăn vặt. Cho nên trông đi qua, liếc qua thấy ngay.

Bàn trong bụng lẳng lẳng đặt vào một phong màu hồng giấy viết thư, cùng một cái chứa rất nhiều nhựa ngôi sao nhỏ ngôi sao năm cánh bình

thủy tinh. Bình thủy tinh đặt ở phong thư bên trên, lơ mờ lộ ra nửa cái "Nguyên" chữ, đại khái là viết Nguyên Trạch thân khái loại hình.

Đây là. . .

Chúc Yếu biết. Là thư tình.

"Là thư tình a. . ."

Tưởng Diễm Nha không biết lúc nào tới, ngồi ở Nguyên Trạch vị trí bên trên. Nhìn xem bàn trong bụng ngôi sao bình, ghét bỏ lắc đầu, "Thật cũ."

Chúc Yếu đem ngồi thẳng người, trong lòng có chút không quá dễ chịu.

Tưởng Diễm Nha nói ra: "Nguyên Trạch tiến Hành trung sau, rất nhiều nữ sinh đều vụng trộm thăm mẩn hẩn, còn tại tan học thời điểm cố ý trên dưới thang lầu đi ngang qua chúng ta ban phòng học, tao thủ lộng tư. Đại khái là biết cái này giáo thảo xưa nay không thu nữ sinh thư tình, cho nên thừa dịp hôm nay chúng ta đi âm nhạc giáo sư làm lớp hoạt động, vụng trộm nhét thư tình. . ."

Nàng an ủi Chúc Yếu, "Người yên tâm đi, chúng ta ban trưởng là chắc chắn sẽ không nhìn."

Bất quá ——

Tưởng Diễm Nha suy nghĩ sau, nhỏ giọng nói: "Ta còn thật bội phục những nữ sinh này, mặc dù không có gì cơ hội, nhưng người ta dù sao có dũng khí, biết thử một lần. Ta nói Yếu Yếu a. . . Người không thể luôn thăm mẩn, rất chán nản a, nếu không ——"

Nếu không cái gì? Chúc Yếu nhìn nàng.

Tường Diễm Nha cười đến giống con hồ ly: "Người cũng thử một chút?"

...

Tiếng sấm âm âm, nước mưa dày đặc nện ở thảm cỏ xanh đậm trên lá cây, nhánh cây lay động, mùi thơm hoa quế càng thêm nồng đậm.

Tường Diễm Nha đem ô rơi vào phòng học, hiện tại chính đi lấy. Chúc Yếu đứng tại dưới hiên đợi nàng, nghĩ đến Tường Diễm Nha mới vừa nói mà nói.

Nàng. . . Không dám. Kia là nàng phản ứng đầu tiên.

Hiện tại yên tĩnh suy nghĩ, trong lòng lại có chút ít chờ đợi. Nàng cũng không phải là đại Ngụy công chúa, không cần cầu tại thân phận, cũng không cần cầu tại cấp bậc lễ nghĩa. Nàng hẳn là dừng cảm chút.

Chỉ là. . . Chúc Yếu nhớ tới kia đối bị chủ nhiệm lớp tách ra ngồi cùng bàn. Nữ sinh kia khóc đến rất thương tâm. Cái tuổi này, hẳn là lấy việc học làm trọng, những nữ tư tình, là mệnh lệnh rõ ràng cấm chỉ.

Chúc Yếu nhụt chí.

Bên này đầu bậc thang, Lâm Chỉ Y vừa lúc gặp được xuống lầu Nguyên Trạch.

Thiếu niên đơn vai cũng viết sách bao, khí chất xa lánh mà lãnh đạm, lại có cổ không hiểu tự phụ. Cái tuổi này nam sinh, có đang đứng ở phát dục kỳ, có mặt mũi tràn đầy thanh xuân đậm, có rất ít lớn lên giống hẳn như thể hoàn mỹ, giống như là từ truyện tranh bên trong đi ra tới.

Lâm Chỉ Y run sợ rung động.

Tuy là cùng cái ban, nhưng bình thường tiếp xúc cũng không nhiều, kỳ thật nàng rất hâm mộ Chúc Yếu, có thể trở thành Nguyên Trạch ngồi cùng bàn, coi như không nói lời nào, cũng có thể danh chính ngôn thuận ngồi tại bên cạnh hẳn.

Lâm Chỉ Y gọi hẳn lại: "Ban trưởng."

Nguyên Trạch xuống lầu bước chân dừng lại, nhìn nàng một cái: "Có việc?"

Nguyên Trạch mặc dù không nói nhiều, nhưng là đảm nhiệm ban trưởng đến nay, sự tình xử lý đâu vào đấy, gọn gàng. Thanh âm của hẳn thanh lãnh, lại phá lệ êm tai, Lâm Chỉ Y mặt có chút đỏ, thanh âm so bình thường mềm điếm: "Mưa thật lớn, người mang dù sao? Có muốn hay không ta cho người mượn a?"

Lâm Chỉ Y chú ý tới Nguyên Trạch trong tay cũng không có lấy ô.

Hiện tại trời mưa, đều là bạn học cùng lớp, mượn cái ô không có cái gì. Chỉ là, không có người đi học sẽ mang hai cây dù, Lâm Chỉ Y cũng thế, cái gọi là mượn ô, cuối cùng đương nhiên là hai người cùng chống đỡ một cây dù.

Ánh mắt của thiếu niên nhìn lại, rất nhanh cự tuyệt nàng: "Không cần."

Hẳn nói câu, "Ta có ô."

Lâm Chỉ Y cầm dù dưới ngón tay ý thức thu nạp.

Nàng tướng mạo thanh tú văn khí, là rất điển hình mỗi tình đầu mặt, xấu hổ đáng vẻ, mười phần động lòng người. Kỳ thật nàng cũng chỉ là thử một chút thôi, biết rất không có khả năng, thế nhưng là vẫn là trong lòng còn có may mắn.

Nàng rất nhanh khôi phục tốt biểu lộ, mỉm cười nói: "Hôm nay Chúc Yếu sự tình. . ."

Nguyên Trạch ánh mắt hơi ngừng lại. Nhìn xem nàng nói tiếp.

Lâm Chỉ Y cũng không có thay cả ngày như hình với bóng hảo bằng hữu nói tốt, trong ngôn ngữ ngoài ý muốn giữ gìn Chúc Yếu.

"Hứa Du Du hoàn toàn chính xác gắng gượng qua phân, cũng may mà Chúc Yếu tính tình tốt. . ."

Nụ cười của nàng nhìn qua rất chân thành, "Không nghĩ tới Chúc Yếu từ bà đạ đến như thế tuyệt, ta thật bội phục nàng."

Lâm Chỉ Y còn nói: "Lúc ấy ta cũng nghĩ nhường Hứa Du Du hướng Chúc Yếu nói xin lỗi, giữa bạn học chung lớp, phải cùng hòa thuận ở chung. Chỉ là không nghĩ tới. . ." Không nghĩ tới Chúc Yếu vừa xuống tới, Nguyên Trạch liền để Hứa Du Du xin lỗi.

Lại nghĩ tới trước kia cùng Chúc Yếu ở chung phương thức, các bạn học cơ hồ đều không để ý đến nàng. Lâm Chỉ Y biểu hiện rất nhiệt tình: "Ta nhìn Chúc Yếu gần nhất rất cố gắng, ta thành tích mặc dù không phải rất tốt, chẳng qua nếu như Chúc Yếu về sau có gì cần lời nói, ta phi thường vui lòng cùng nàng học hỏi lẫn nhau."

Phi thường khiêm tốn lời nói.

Lâm Chỉ Y thành tích rất tốt, bạn cùng lớp đều rất thích thỉnh giáo nàng một vài vấn đề, Lâm Chỉ Y mỗi lần cũng đều giảng được rất cẩn thận. Mà Chúc Yếu thành tích, cũng không có đáng giá nàng "Học hỏi lẫn nhau" địa phương.

Lâm Chỉ Y quan sát đến nét mặt của hã, gặp đôi mắt của thiếu niên nhìn về phía chính mình, cuối cùng rất nhạt phun ra hai chữ: "Không cần."

Hả? Lâm Chi Y sửng sờ.

Cuối cùng, hắn nói một câu: "Ta sẽ dạy nàng."

Lâm Chi Y mặt bá đến một chút liền trợn nhìn.

Bọn hắn đã cao trung, không phải học sinh tiểu học. Nam nữ giữa bạn học chung lớp, không còn là trước kia đơn thuần như vậy.

Đổi lại người khác còn chưa tính, thế nhưng là cái này Nguyên Trạch, lúc nào cùng nữ sinh từng có cái gì tiếp xúc? Nghe nói hắn tại sơ trung thời điểm liền là nổi danh học bá, lên cao trung sau, không chỉ là học bá, cùng người ở chung lúc, đều bảo trì một khoảng cách, nghiêm nhiên là cái cao lãnh học bá.

Có thể hết lần này tới lần khác. . . Không biết từ lúc nào lên, hắn đối Chúc Yếu phảng phất phá lệ để bụng.

Sẽ cho nàng giảng đề, có đôi khi đi máy đun nước đổ nước, sẽ chủ động mang lên Chúc Yếu cốc nước. Hôm nay, càng là công nhiên ra mặt giữ gìn Chúc Yếu.

Nguyên Trạch đi xuống cầu thang, đi lên lầu một.

Trời mưa rất lớn, nhánh cây chập chờn. Hắn đưa tay kéo ra cặp sách bên trên khóa kéo, chuẩn bị cầm dù che mưa.

Lại tại cách đó không xa dưới hành lang, thấy được một con lạc đàn đại Ngụy tiểu công chúa. Đeo bọc sách, cầm trong tay một thanh dù che mưa.

Nhìn thoáng qua. Nguyên Trạch đem cặp sách khóa kéo tốt, chậm rãi đi tới.

Các học sinh tan học về nhà đều rất tích cực, đã không có người nào. Người ít, tại tầng thêm Nguyễn Trạch đáng dấp vốn là dễ thấy, Chúc Yếu rất nhanh liền thấy được hẳn.

Hắn hướng phía nàng bên này đi tới, trên thân là một thân cùng nàng cùng khoản đồng phục, trắng xanh đan xen.

Đồng phục rộng rãi to béo, kiểu dáng kỳ thật rất xấu, có thể hết lần này tới lần khác mặc trên người hẳn, cùng lúc trước cái kia cấm bào ngọc quan phong thái kỳ tú thám hoa lang không có gì khác biệt.

Chúc Yếu mặt mày khẽ cong, kêu tên của hẳn: "Nguyễn Trạch."

Tiểu công chúa gặp hẳn cùng mình song song đứng cùng một chỗ, con mắt nhìn một chút mưa bên ngoài thế. Nàng cúi đầu, phát giác được Nguyễn Trạch hai tay trống trơn, cũng không có lấy ô.

Thế là ngữ khí quan tâm, nhỏ giọng hỏi một câu: "Người. . . Không mang ô sao?"

Trong sáng thiếu niên một lần nữa ánh mắt rơi vào Chúc Yếu trên mặt, rất mau trở lại đáp vấn đề của nàng.

Hắn gật đầu: ". . . Ân."

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mời

Mưa rơi rất lớn, "Vù vù" cọ rửa lấy sân trường. Chúc Yếu cầm dù che mưa cán dù, nghĩ nghĩ nói: "Cái kia nếu không... Dừng ta." Nói liền đem dù che mưa chống ra.

Ngón cái nhấn ấn xuống tay cầm, "Hoa" một tiếng, tự động ô chống ra, giống đóa trong nháy mắt nở rộ hoa.

Mặt dù in màu hồng mảnh vụn hoa, liền bên trong, đều là vỡ nát ngôi sao. Chúc Yếu đồ vật đều là mẫu thân Tiêu Minh Châu tự mình đặt mua, lớn đến phòng ngủ tủ quần áo, nhỏ đến nội y tất, bao quát cái này ô. Rất thích hợp tiểu nữ sinh. Mà lại ô đến hình dạng giống nửa cái dừa hấu, so với bình thường ô tốt hơn đến che gió che mưa.

Chính là...

Quá nhỏ.

Nguyễn Trạch bỗng nhiên cười.

Nguyễn Trạch rất ít cười, hiện tại trong mắt có rất rõ ràng ý cười, rất sáng, rất xinh đẹp. Hắn nhìn chăm chú lên trước mặt tiểu công chúa, thanh âm trầm thấp êm tai: "Cái này ô không chống được hai người... Ta chờ mưa nhỏ một chút lại đi."

Chúc Yếu cũng sớm đã nhìn ngậy người. Gò má nàng đỏ bừng, khóe miệng lại nhin không được đến cong bắt đầu.

Nhìn xem trong tay ô, Chúc Yếu lại có chút tiếc nuối, nếu là nàng ô lớn chút, liền có thể cùng thái phó chung chống đỡ một ô. Đem ô thu vào, Chúc Yếu nói: "Vậy ta cùng người cùng nhau chờ đi."

Nguyên Trạch nhìn về phía nàng, gặp nàng biểu lộ nghiêm túc, con mắt trong vắt sáng, nhìn qua chân thực quá nhu thuận.

Không nhiệm thế tục tiểu công chúa, bị hoàng gia bảo hộ quá tốt. Ngày xưa mặc kệ là ngu ngốc minh đế, vẫn là hoàn khố thái tử, đối với cái này tiểu công chúa, có thể nói là coi như trân bảo. Hãn cùng tiểu công chúa tiếp xúc không nhiều. Tiến cung trở thành thái phó lúc, ngẫu nhiên mới có thể gặp phải đưa qua đến thăm huynh trưởng nàng. Lục đục với nhau trong cung đình, chỉ có cô bé này đáng tươi cười từ đầu đến cuối sạch sẽ thuần túy.

Bị hãn thấy quá lâu, Chúc Yếu có chút không tốt lắm ý tứ. Nàng theo bản năng nắm chặt cán dù, nói: "Người..."

Đã thấy trước người ngọc lập thiếu niên đem thân thể ngồi xổm xuống, quỳ một gối xuống tại trước người của mình.

Chúc Yếu vô ý thức lui về sau một bước.

"Đừng nhúc nhích..." Hãn nhẹ nhàng nói.

Chúc Yếu ngoan ngoãn đứng vững, cúi đầu đi xem đầu của hãn.

Ngày xưa nàng là công chúa chi tôn, quen thuộc bị người kính trọng quỳ lạy. Nhưng bây giờ, nàng đột nhiên cảm giác được rất không quen.

Ánh mắt thuận đầu của hắn nhìn xuống, Chúc Yếu gặp hắn cứ như vậy quỳ gối trước người mình, đưa tay, thay mình đem cái kia không biết lúc nào buông ra dây giày một lần nữa buộc lại.

Dây giày lúc nào tán, nàng đều không có chú ý tới.

Chúc Yếu nhìn chăm chăm giày trên mặt cái kia tiêu chuẩn nở con bướm, trong lòng không hiểu. Nàng ngơ ngác nhìn Nguyên Trạch, gặp hắn mở miệng nói: "Công chúa vẫn là sớm đi trở về đi."

...

Đảo mắt đến thứ sáu.

Nghỉ giữa khóa thao thời gian, Hành trung trên bãi tập, mặc đồng phục học sinh chỉnh tề xếp thành khối lập phương. Tập thể dục theo đài đã kết thúc, hiện tại trên đài hội nghị, là cái nhuộm một đầu tóc vàng nam sinh ở đợc trong tay giấy kiểm điểm.

Ngữ khí uể oải, cà lơ phất phơ bộ dáng, cùng Hành trung cái khác triều khí phồn thịnh học sinh hoàn toàn khác biệt.

Đứng ở phía sau nữ sinh, lặng lẽ đem đầu lại gần, nhỏ giọng nói một câu: "Chúc Yếu, ta nhớ đợc cái này cao tam Chúc Hằng, là người anh ruột a?"

Ở phía trên niệm giấy kiểm điểm, liền là Chúc Yếu ca ca Chúc Hằng.

Chúc Hằng tại Hành trung là có tiếng gây sự, so với Chúc Yếu nhu thuận hướng nội, quả thực là cao điệu lại khác người. Bởi vì trong nhà có tiền, bên người cả ngày đều vây quanh một đám hồ bằng cầu hữu.

Nghe nói hai ngày trước tại nhà vệ sinh nữ bên ngoài chặn lại một người nữ sinh, không phải để người ta làm hắn bạn gái. Vừa vặn bị đi

ngang qua hiệu trưởng đụng vào.

Nữ sinh kia là ban bảy, phẩm học kiêm ưu ngoan ngoãn nữ, bình thường cũng không có gì cơ hội tiếp xúc Chúc Hằng, không biết thế nào, liền bị cái này tiểu bá vương cho coi trọng. Mà xảo chính là, nữ sinh này vừa lúc là Hành trung hiệu trưởng con gái một.

Nữ sinh kia bình thường quá vô danh, tính cả ban đồng học cũng không biết nàng lại là Hành trung hiệu trưởng nữ nhi.

Chúc Hằng cũng là không may. Khi dễ ai không tốt, hết lần này tới lần khác khi dễ đến hiệu trưởng nữ nhi trên đầu tới.

Chúc Hằng tại trên đài hội nghị nhớ kỹ trong tay giấy kiểm điểm, vàng óng ánh tóc dưới ánh mặt trời chiếu lấp lánh. Cái này giấy kiểm điểm viết cực sâu khắc, chỉ là niệm sai mấy cái chữ. Không cần nghĩ, liền biết là bên người đám kia có chút mực nước hồ bằng cầu hữu cho hẩn viết.

"Ân..." Tiểu công chúa gật đầu.

Mặc dù không có ngày xưa thái tử thân phận tôn quý, thế nhưng là nàng vị này thái tử ca ca, rõ ràng thích vô cùng loại cuộc sống này, tại Hành trung trôi qua phong sinh thủy khởi. Khi đó cấp trên còn có một vị thái phó quản quản hẩn, mà bây giờ, cái kia nghiêm khắc bác học thái phó, thành hẩn tiểu học đệ, Chúc Hằng cái đuôi đều muốn vểnh lên trời.

Sau lưng nữ sinh cười hì hì nói: "Khoan hãy nói... Cái này Chúc Hằng, đáng dấp thật đẹp trai."

Hành trung phần lớn cả ngày vui đầu khổ học học sinh, mà nữ sinh cũng tương đối thích thành tích tốt nam sinh. Nhưng là tuổi dậy thì nữ hài nhi, đối tượng Chúc Hằng loại này ly kinh bạn đạo, cà lơ phất phơ thiếu niên bất lương, hay là vô cùng chú ý. Tại tăng thêm Chúc Hằng trong nhà có tiền, tướng mạo không sai, liền càng thêm có lực hấp dẫn.

Nghỉ giữa khóa thao kết thúc, các ban học sinh dựa theo trật tự xếp hàng trở về phòng học.

Tưởng Diễm Nha lôi kéo Chúc Yếu đi nhà cầu. Thời gian này điểm nữ sinh nhà vệ sinh người nhiều nhất, hò hét ầm ĩ. Đi nhà cầu xong trở lại phòng học, Chúc Yếu tiếp tục đính chính trước đó phát hạ tới hóa học sách bài tập.

Mỗi lần nhìn thấy những cái kia phương trình hoá học Chúc Yếu liền đau đầu.

Nguyên Trạch trở lại chỗ ngồi, thấy được nàng nhú mày vô kế khả thi bộ dáng, an vị phía dưới hướng nàng: "Cái nào đề không biết làm?"

Chúc Yếu cũng không có ngại ngùng, cầm bút chỉ chỉ sách bài tập bên trên sai đề. Là một đạo bổ khuyết đề, tính toán thị bán nồng axit sulfuric bên trong H_2SO_4 vật chất lượng nồng độ.

Nguyên Trạch cho nàng giảng đề. Chúc Yếu ngoái đầu lại, cùng hấn ở rất gần, có thể rất rõ ràng nghe được trên người hấn mát lạnh hương vị cùng độ thuộc về thiếu niên dương cương khí tức. Hấn buông thông mi mắt, mũi cao thẳng, Chúc Yếu ánh mắt không cẩn thận rơi vào trên môi của hấn...

Rõ ràng nên thật tốt nghe hấn giảng, Nguyên Trạch biết nàng nội tình kém, cho nên mỗi lần đều giảng được rất nhỏ.

Nhưng là Chúc Yếu căn bản không có biện pháp tập trung lực chú ý.

"Chúc Yếu, ta muốn cùng ngươi nói sự tình." Trước mặt Triệu Khiêm Trác xoay người, ghé vào Chúc Yếu trên bàn sách, "Ta thứ bảy sinh nhật, dự định đi KTV ca hát, ngươi cũng cùng một chỗ đến chứ sao. Ta cùng Tưởng Diễm Nha cũng nói xong, đến lúc đó nàng cũng sẽ đi."

Biết Chúc Yếu bình thường liền cùng Tưởng Diễm Nha quan hệ tốt nhất, cho nên Triệu Khiêm Trác trước mời Tưởng Diễm Nha. Tưởng Diễm Nha thích náo nhiệt, Triệu Khiêm Trác tại lớp học nhân duyên không sai, liền rất mau trả lời ứng.

Sinh nhật a. Chúc Yếu có thể cảm giác được, từ khi cái kia này lớp hoạt động khóa sau, bạn cùng lớp thái độ đối với nàng cải biến thật lớn. Không giống trước kia coi nhẹ nàng, sẽ chủ động nói chuyện cùng nàng. Mà Chúc Yếu cũng vui vẻ kết giao bằng hữu.

Chúc Yếu cuối tuần cũng không có an bài, lại nói Triệu Khiêm Trác cùng nàng chung đụng cũng rất tốt, thế là gật đầu một cái nói: "Tốt a."

Dù sao Tưởng Diễm Nha cũng đi.

"VẬY ĐƯỢC." Triệu Khiêm Trác cười cười, hỏi nàng, "Người có Wechat a? VẬY CHÚNG TA THÊM CÁI WECHAT THÔI, ĐẾN LÚC ĐÓ THUẬN TIỆN LIÊN HỆ."

Đều là đồng học, Chúc Yếu cũng không có hướng nơi khác nghĩ. Nhìn thấy Triệu Khiêm Trác đưa di động lấy ra, cũng chỉ đành để bút xuống, từ trong túi xách bên cạnh trong túi, lấy điện thoại cầm tay ra, thêm Triệu Khiêm Trác Wechat.

Thêm xong Wechat, Chúc Yếu đưa di động cất kỹ, tiếp tục nghe Nguyễn Trạch giảng đề.

Nguyễn Trạch cầm bút, trắng nõn tuấn lãng mặt, biểu lộ rất nhạt.

Kia là ngày bình thường, các bạn học nhiều nhất nhìn thấy bộ dáng. Nhìn xem giống như cũng không có rất lạnh lùng, lại làm cho người cảm thấy khó mà tới gần. Thân là ngồi cùng bàn Chúc Yếu, là rất ít nhìn thấy hăn loại vẻ mặt này.

Tựa như là... Tự mình làm sai sự tình gì giống như. Chúc Yếu ánh mắt hồ nghi nhìn xem hần, ngữ khí cẩn thận từng li từng tí: "Nguyên Trạch?"

"Ân." Hần lên tiếng, cũng không thấy chính mình, chỉ nhìn chăm chăm trong tay đề, "Tiếp tục."

Nhấn nại tính tình, đem đề hoàn hoàn chỉnh chỉnh cho nàng kể xong.

Giảng được rất tường tận, nhưng là cũng không nghĩ trước đó như thế, mỗi lần giảng một bước nhỏ đột nhiên đều dừng lại hỏi nàng phải chăng nghe hiểu.

Bản nháp bản bên trên, chữ viết của hần rất khá, nét chữ cứng cáp, cùng Chúc Yếu chỉ có sạch sẽ như thế một cái ưu điểm hình chữ thành rất mãnh liệt so sánh.

Chúc Yếu nhìn xem giải đề trình tự nhìn thật lâu, sau đó ghé mắt, vụng trộm dò xét gò má của hần. Hần đọc sách bộ dáng nghiêm túc mà chuyên chú, bên mặt hình dáng rõ ràng mà tinh xảo. Thái phó như thế ưu tú, đều còn tại chăm chỉ học tập, mà nàng đâu, mỗi lần khảo thí hạng chót, thế mà còn muốn...

Muốn cùng hần yêu sớm.

...

Thứ sáu buổi tối, Chúc Yếu thổi xong tóc, uốn tại phòng ngủ trên ghế sa lon, cùng Tưởng Diễm Nha nói chuyện phiếm. Thương lượng ngày mai nên mua cái gì quà sinh nhật.

Tưởng Diễm Nha phát tới một hàng chữ: 【 đưa lễ vật gì a, người có thể đến liền đã rất cho mặt mũi. 】

Nam đồng học sẽ không so đo nhiều như vậy, sinh nhật cũng bất quá là mọi người cùng nhau họp gặp, náo nhiệt một chút.

Còn cùng nàng nói: 【 giống như Lâm Chỉ Y cùng Hứa Du Du các nàng cũng sẽ đi, người ngày mai nhớ kỹ mặc nhìn một điểm. 】

Lâm Chỉ Y nhân duyên rất tốt, bạn cùng lớp sinh nhật đều sẽ mời nàng. Tuy nói Lâm Chỉ Y nhìn xem đồ hộp chỉ lên trời, giống như không thể nào cách ăn mặc, kỳ thật rất có tiểu tâm tư, đại đa số thích mặc những cái kia thực nữ màu trắng váy liền áo, hoặc là váy xếp nếp loại hình. Nam sinh thích nhất cái kia loại ăn mặc.

Trước đó bình chọn giáo hoa, là có người đập tới Lâm Chỉ Y mặc đồ trắng váy liền áo dáng vẻ, lại thêm đen dài thẳng tóc cùng mỉm cười thản nhiên, lập tức liền leo lên giáo hoa bảo tọa.

Chúc Yếu hướng nội, không có đồng học sinh nhật thời điểm sẽ mời nàng. Có đôi khi mọi người cơ hồ đều quên, cái này yên lặng nữ hài nhi, người ta thế nhưng là Bích Mậu tập đoàn Tiêu Minh Châu hòn ngọc quý trên tay, chính thật thiên kim tiểu thư.

Ngày xưa tiểu công chúa áo gấm, mặc trên người mang không có chỗ nào mà không phải là trân bảo. Từ khi lại tới đây, Chúc Yếu ăn mặc nhiều nhất liền là đồng phục.

Phòng giữ quần áo bên trong có rất nhiều đẹp mắt váy, Chúc Yếu một kiện cũng không mặc quá.

Trong ngực ôm lông xù búp bê, Chúc Yếu chậm rãi đánh chữ, hỏi Tưởng Điềm Nha:

... 【 ngày mai Nguyên Trạch sẽ đi sao? 】

Bên kia Tưởng Diễm Nha ngay tại đánh răng, miệng đầy bọt, cầm bàn chải đánh răng tay dừng lại, tiếp lấy dùng tay trái rất nhuần nhuyễn đánh chữ: 【 chúng ta ban trưởng thế nhưng là không dính khói lửa trần gian, loại địa phương kia hẳn làm sao lại đi? 】

Biết Chúc Yếu rất hi vọng Nguyên Trạch đi. Nhưng là đây cơ hồ là rất không có khả năng. Nguyên Trạch cho tới bây giờ không có có mặt quá loại trường hợp này.

Tưởng Diễm Nha thẩu xong miệng, đem bàn chải đánh răng ném vào súc miệng trong cốc, tiếp tục đánh chữ: 【 bằng không, người thử nhìn một chút mời hẳn? 】

... 【 bằng không, người thử nhìn một chút mời hẳn? 】

Chúc Yếu nhìn chăm chăm trên màn hình điện thoại di động chữ, từ cùng Tưởng Diễm Nha nói chuyện giao diện rời khỏi, lật đến bạn tốt liệt biểu.

Cái tên đó, lẳng lẳng nằm xuất hiện biểu thủ vị.

Về phần nói chuyện phiếm nội dung...

【 cảm ơn người đưa ta về nhà. 】

【 công chúa không cần phải khách khí. 】

Nàng cùng Tưởng Diễm Nha nói chuyện phiếm ghi chép kéo đều kéo không hết, mà nàng cùng thái phó nói chuyện phiếm vài câu, cũng chỉ có cái này ngắn ngủi hai câu đối thoại. Nàng mỗi lần trước khi ngủ đều sẽ xem trọng mấy lần.

Chúc Yếu thần sắc chuyên chú, nhìn chăm chăm đối phương ảnh chân dung... Vô ý thức căn môi, tiểu công chúa khẩn trương lại thấp thỏm.

Không biết nếu như nàng mời hẳn, hẳn sẽ đi hay không? Nghĩ như vậy, tay phải liền bắt đầu đánh chữ:

Nguyên Trạch, người đã ngủ chưa?

—— xóa bỏ.

Nguyên Trạch, người ngày mai có sắp xếp sao?

—— tiếp tục xóa bỏ.

Nguyên Trạch, ngày mai là Triệu Khiêm Trác sinh nhật, người có muốn hay không ra cùng nhau chơi đùa a?

—— vẫn là xóa bỏ.

Chúc Yếu ảo não đem khoanh tròn bên trong đánh chữ xóa bỏ.

Nàng là choáng váng. Triệu Khiêm Trác ước nàng thời điểm, Nguyên Trạch an vị tại bên cạnh nàng, nếu như hẳn muốn đi, khi đó liền sẽ nói.

Lại nói khi đó nét mặt của hẳn lãnh đạm như vậy, khẳng định là đối loại chuyện này không có hứng thú. Hẳn chăm chỉ như vậy, cuối tuần mới sẽ không giống nàng nghĩ như vậy đi chơi, khẳng định trong nhà thật tốt ôn bài.

Thật mỏng màu trắng điện thoại bị Chúc Yếu ném tới mặc vào, Chúc Yếu thân thể nho nhỏ đoàn tạt ghế sofa bên trong.

"Leng keng" Wechat thanh âm nhắc nhở vang lên, màn hình điện thoại di động bày ra. Chúc Yếu quá khứ, ngồi vào trên giường, đưa di động cầm lấy.

Tưởng rằng Tưởng Diễm Nha.

Chờ Chúc Yếu cúi đầu, lại nhìn thấy Wechat bên trên, cái kia ở vào nòng liệt biểu vị thứ nhất ảnh chân dung, góc trên bên phải nhiều một cái nho nhỏ vòng tròn màu đỏ —— vòng tròn bên trong, là cái bắt mắt "1" chữ.

Chúc Yếu vui vẻ đem ảnh chân dung đậm mở, nhìn thấy hắn gửi tới một hàng chữ:

【 ngày mai muốn hay không cùng ta cùng nhau xem phim. 】

Tác giả có lời muốn nói:

Buổi tối đôi mới chương mới!

Chủ yếu viết lại trước ba chương, đằng sau cơ bản đồng dạng. Kỳ thật muốn thay đổi thiết lập rất nhiều, nhưng là ta sợ nhịn không được viết thành mới văn, liền không cải biến.

—— chương này lưu bình đều đưa hồng bao, hết hạn buổi tối đôi mới trước, đang bò nguyệt bảng, hi vọng mọi người nhiều đánh mấy chữ, vượt qua 25 cái chữ mới có điểm tích lũy a **【** khóc chút chút

】

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thứ Bảy

Lần thứ tư "Đối phương ngay tại đưa vào. . ." Sau.

Một đầu tin tức khoan thai mà đến: 【 tốt lắm. 】

Vừa tắm rửa xong, tóc đen như mực, lọn tóc ẩm ướt cộc cộc, có giọt nước lăn xuống, nhiệt khí chưa tiêu, nổi bật lên ngũ quan mông lung nhu hòa. Nguyên Trạch lau sạch lấy tóc ẩm, hai mắt nhìn chăm chú trên màn hình chữ, sau đó quay lại: 【 xế chiều ngày mai ba giờ rưỡi, Tây Thành Thiên Nhai, có thể chứ? 】

Wechat bên kia, tiểu công chúa mặt phấn ónh ónh, trong ngực ôm hông nhưng búp bê, mặt cơ hồ đều chôn vào, con mắt đặc biệt sáng, tràn đầy vui vẻ như muốn từ bên trong tràn ra. Thu được Nguyên Trạch Wechat lúc, nàng cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Rõ ràng ước hẹn trước đây, có thể hết lần này tới lần khác cái kia nháy mắt trong đầu tràn đầy thái phó ôn nhu đáng tươi cười, là thế nào đều không chế không nổi mình tay, không do dự liền một lời đáp ứng.

Điện thoại còn tại sáng, là Tưởng Điềm Nha gửi tới tin tức.

Chúc Yếu cả người tỉnh tỉnh, liên hô hấp đều không trôi chảy. Nàng dạng này, ngày mai làm sao cùng hãn đơn độc ở chung? Bất quá. . . Hãn cũng không nói, đến lúc đó chỉ có hai người bọn hãn a? Chúc Yếu nhúu

mày, không còn nghĩ lại, trở về Tường Điền Nha Wechat, liền chạy đi phòng giữ quần áo tuyến ngày mai muốn mặc quần áo.

...

Tây Thành Thiên Nhai là Hành trung phụ cận trừ danh trung tâm thương mại, mỹ thực mua sắm giải trí một con rồng, tầng cao nhất liền có rạp chiếu phim. Ở vào phần hoa khu vực, trùng hợp cuối tuần, thương trường rất náo nhiệt, có rất nhiều tình lữ ra dạo phố, nữ hài nhi ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp, bạn trai mang theo bao lớn bao nhỏ, thẳng lợi trở về.

Tiến thương trường liền có khắp tường tấm gương, Chúc Yếu nhìn xem bên trong nữ hài nhi, ngây ngô xinh đẹp, chính là nhất thanh xuân niên kỷ. Nàng tỉ mỉ chọn váy liền áo, đã lộ ra không phải rất long trọng, nhìn xem lại rất thỏa đáng, thích hợp với nàng niên kỷ.

Trước khi ra cửa đã chiếu quá đến mấy lần tấm gương, đã là hài lòng nhất. Có thể hết lần này tới lần khác hiện tại, cảm thấy cái nào chỗ nào đều không tốt. . . Váy có phải hay không ngắn chút? Cái này nhan sắc có phải hay không không sẵn làn da? Tóc nhìn xem giống như cũng có chút loạn loạn.

Chúc Yếu nhìn không được sửa sang lại một chút hai bên hơi cuộn tóc, nhẹ nhàng vuốt đến sau tai, lộ ra trơn bóng ngọc bạch phần cổ.

Nàng đứng đấy soi gương, có ba bốn cái học sinh cấp ba bộ dáng nam sinh chính hướng chỗ này nhìn.

Ở giữa cái kia xuyên ngăn chứa áo sơ mi, mi thanh mục tú, bị đồng bạn thôi táng, đổ mặt đi đến Chúc Yếu trước người, do dự đưa lên điện thoại, trên màn hình là Wechat mã hai chiều, cũng không dám nhìn Chúc Yếu, ấp úng nói: "Người tốt, có thể, có thể kết bạn sao?"

Nói, vụng trộm giương mắt dò xét.

Nữ hài nhi làn da trắng nõn tinh tế tỉ mỉ, không có bất kỳ cái gì tì vết, không có trang điểm, lại đôi mắt sáng nòng tiệp, nhìn quanh sinh huy.

Nam sinh mặt trong nháy mắt trở nên càng đỏ.

Hắn bằng hữu còn tại ồn ào: "Mỹ nữ, ta cái này anh em phẩm học kiêm ưu, tuyệt đối không phải người xấu, người cho kết giao bằng hữu chứ sao."

Nói thật, nam sinh này tướng mạo không sai, mà lại then thùng dáng vẻ còn thật đáng yêu. Đối lại những nữ sinh khác, như thế chủ động kết giao bằng hữu, đại khái đã sớm đỏ mặt. Chúc Yếu lại rất bình tĩnh, tăng thêm trước khi ra cửa, Tiêu Minh Châu cố ý dặn dò qua, ở bên ngoài bớt tiếp xúc người xa lạ.

Chúc Yếu nhìn xem trước mặt nam sinh, liền nói: "Ta hẹn bằng hữu, thời gian đang gấp."

Rất rõ ràng cự tuyệt.

Nam sinh có chút thất vọng, chuẩn bị để điện thoại di động xuống. Hắn bằng hữu cũng không theo không buông tha, vây quanh: "Đừng nha, thêm cái Wechat không chậm trễ người thời gian, liền cho thêm một cái chứ sao."

Nam sinh nhỏ giọng nói câu: "Quên đi thôi."

Nghĩ thêm Wechat nam sinh không nghĩ miễn cưỡng người ta nữ hài tử, cảm thấy nàng niên kỷ nhìn qua rất nhỏ, dáng dấp rất ngoan, sợ bọn họ đem nàng dọa cho khóc.

Hắn bằng hữu cảm thấy thật mất mặt, còn tiếp tục chặn lấy.

Chúc Yếu nhíu mày một cái, trên mặt không có một vẻ bối rối, chỉ là đơn thuần cảm thấy phiền. Về sau chỉ nghe thấy một trận tiếng bước chân từ xa tới gần, phảng phất ý thức được cái gì, đợi nàng nhìn sang thời điểm, liền thấy một trương quen thuộc khuôn mặt tuần tú.

Gặp hẳn đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra trước người nàng nam sinh, mặt mày lãnh đạm, nhìn không quá ra cảm xúc.

Chúc Yếu ánh mắt sáng lên, vô ý thức đi về phía trước một bước nhỏ, kêu tên của hẳn: "Nguyễn Trạch."

Mấy cái kia nam sinh nguyên bản còn hai tay vòng cánh tay vây quanh ở Chúc Yếu trước người, thấy được nàng có bằng hữu, cũng là thức thời, không có tại tiếp tục dây dưa.

Nguyễn Trạch dáng người rất tốt, vai rộng hẹp eo, hiện nay mặc vào kiện áo sơ mi trắng, sợi tổng hợp ủi bóng đến vuông vức, cắt xén vừa vặn, nổi bật lên cả người hẳn ưu nhã ôn nhuận. Ngữ khí của hẳn cũng rất ôn hòa, cúi đầu hỏi nàng: "Có hay không bị hù dọa?" Nói đúng vừa rồi mấy cái kia nam sinh.

Ở rất gần, lại là lần thứ nhất nhìn thấy hẳn dạng này mặc. Chúc Yếu mặt có chút nóng, lắc đầu nói: "Không có."

Chúc Yếu đi theo hẳn đi đi thang máy. Vừa vặn bên trên một đài trên thang máy đi, bọn hẳn muốn chờ một hồi. Nàng không hề đơn độc cùng khác phái chung đụng kinh nghiệm, không biết nên nói cái gì, bầu không khí có chút xấu hổ.

Đợi đến tiếp theo đài thang máy, Chúc Yếu cái thứ nhất đi vào.

Bên trong không gian rất lớn, Chúc Yếu nguyên bản đứng ở chính giữa, đằng sau tiến thang máy người càng đến càng nhiều, liền bị chen đến ở giữa nhất bên cạnh.

Ngắm cảnh thang máy ở giữa nhất bên cạnh là pha lê, đứng ở bên cạnh có thể thấy rõ ràng thang máy chậm rãi dâng lên, càng ngày càng cao. Trong nháy mắt đó, Chúc Yếu bỗng nhiên cảm giác được có loại rất nhỏ mê muội, vô ý thức bắt lấy trước người người cánh tay. Ấm áp xúc cảm từ ngón tay truyền đến, Chúc Yếu vừa định buông ra, liền nghe hẳn nói: "Sợ hãi liền nắm lấy ta."

Muốn buông ra tay lần nữa nắm chặt. Trong thang máy rất chen chúc, nàng lại bị hẳn bảo hộ ở nơi hẻo lánh, không ai có thể chen đến nàng.

Đến tầng cao nhất, Chúc Yếu đi theo hẳn cùng đi tuyến phim.

Chọn xong phim, Nguyên Trạch quá khứ xếp hàng mua đồ uống bắp rang, Chúc Yếu đứng tại chỗ đợi nàng.

...

Ban chín học sinh đã tập hợp.

Trong thang máy, có nam sinh hỏi Triệu Khiêm Trác: "Không phải nói Chúc Yếu cũng tới sao? Làm sao bỗng nhiên không tới?"

Tối hôm qua Chúc Yếu cố ý cho hẳn phát Wechat nói, Triệu Khiêm Trác mặc dù tiếc nuối, bất quá cũng không miễn cưỡng. Hẳn trả lời: "Khả năng lâm thời có chuyện gì đi. Cũng không quan hệ, lần sau có cơ hội sẽ cùng nhau chơi nha."

Hứa Du Du lầm bầm câu: "Chúc Yếu cũng sẽ không ca hát, tới cũng chỉ sẽ phá hư bầu không khí, đến lúc đó còn có người nào không đi chiếu cổ nàng a."

"Hứa Du Du người làm sao như thế thích ở sau lưng nói người ta nói xấu a?" Tưởng Điềm Nha tức giận trở về câu.

Hứa Du Du mặc vào đầu màu vàng nhạt Âu rã sa váy liền áo, sáng hắc đầu tròn tiểu giày da, còn vẽ lên nhàn nhạt trang, nguyên bản ngây ngô học sinh cấp ba, nhìn qua lập tức thành thực không ít. Muốn tiếp tục đổi trở về, nhìn thấy điện thoại gửi tới Wechat, Hứa Du Du lập tức liền cao hứng nói: "Nói cho các người biết một tin tức tốt —— Chỉ Y vừa vặn ở chỗ này dạo phố, chờ một lúc các người thế nhưng là có sướng tai rồi."

Lâm Chỉ Y a.

Có nam sinh kiểm chế không được: "Lần này không uống công a, có thể nghe được giáo hoa ca hát."

Lâm Chỉ Y muốn tới, ban chín các nam sinh lập tức bắt đầu xao động.

Hứa Du Du dương dương đắc ý nhìn thoáng qua Tưởng Điềm Nha. Giống như như thế được hoan nghênh người là chính nàng giống như. Tưởng Điềm Nha khe khẽ hừ một tiếng.

Ban chín trùng trùng điệp điệp một đám người, tại cửa thang máy chờ Lâm Chỉ Y đi lên. Có nam sinh ở nghị luận Lâm Chỉ Y hôm nay mặc cái gì: "Ta cảm thấy giáo hoa mặc váy trắng tử đẹp mắt nhất, chân lại dài."

Tưởng Điềm Nha chờ hơi không kiên nhẫn, nếu không phải là bởi vì Triệu Khiêm Trác sinh nhật, nàng mới không muốn cùng Hứa Du Du mang cùng một chỗ. Huống chi hiện tại lại tới một cái Lâm Chỉ Y.

"Đến rồi đến rồi."

Cửa thang máy "Đình" một tiếng mở ra, một cái tịnh lệ thân ảnh liền xuất hiện tại bọn hắn trước mắt. Bên trong là Lâm Chỉ Y, trên gương mặt thanh tú mang theo mỉm cười thản nhiên, một thân thuần trắng váy liền áo, nhìn qua thanh thuần ôn nhu.

Nàng đi ra thang máy, nói chuyện cũng là dùng lời nhỏ nhẹ, ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi a, chờ thang máy đợi rất lâu."

Hứa Du Du lập tức buổi tối Lâm Chỉ Y cánh tay, nàng hóa thành trang, tại Lâm Chỉ Y bên người một trạm, càng thêm nổi bật lên Lâm Chỉ Y thanh thủy ra phù dung. Nàng cúi đầu mắt nhìn Lâm Chỉ Y váy, ngữ khí rất khoa trương: "Chỉ Y, người cái váy này thật xinh đẹp a, nhìn cái này cách thức, nhất định rất đắt đi."

"Không có a." Lâm Chỉ Y nói, "Cũng liền một hai ngàn, rất rẻ."

Học sinh cấp ba một hai ngàn váy không rẻ, nghe Lâm Chỉ Y ngữ khí, không có chút nào cảm thấy quý.

Lâm Chỉ Y vừa đến, các nam sinh lập tức liền sôi trào. Tuy nói là bạn học cùng lớp, thế nhưng là trong trường học chỉ mặc đồng phục, nơi nào so ra mà vượt hiện tại loại này váy trắng bông bành mỹ. Triệu Khiêm Trác mắt nhìn Lâm Chỉ Y, không thể phủ nhận, hoàn toàn chính xác rất xinh đẹp, nhưng là hăn gặp nhiều lớp học cái kia càng xinh đẹp, trong mắt ngược lại là không có bao nhiêu kinh diễm.

Hăn phui tay, dặt cuống họng nói: "Đi, đã người đều đến đông đủ, mọi người cùng đi với ta phòng khách đi."

Đám người nhốn nháo, đều đi theo Triệu Khiêm Trác đi vào chung.

Đi KTV, liền muốn trải qua rạp chiếu phim. Rạp chiếu phim ngoài có rất nhiều người ngồi chờ phim mở màn, không biết là ai trước chú ý tới, tấm kia dựa vào tường bàn nhỏ bên cạnh, đứng thẳng một cái mảnh khánh thân ảnh, điềm tĩnh ôn nhu.

Đi ở đâu bên cạnh nam sinh vô ý thức nhìn nhiều một chút, không cần thận liền nhìn ngây người, chờ nhìn thấy nữ hài nhi kia bên mặt lúc, mới kinh ngạc thốt lên nói: "Cái kia. . . Đây không phải là Chúc Yếu sao?"

Ban chín đồng học đều nhìn sang ——

"Cái gì Chúc Yêu? Đây rõ ràng liền là tiểu tiên nữ mà!"

Tác giả có lời muốn nói:

Ta mặc kệ, dù sao ta tiểu công chúa thiên hạ đệ nhất mỹ!

Chương này tiếp tục đưa hồng bao a ~~~ nhân lại số lượng từ vượt qua 25 cái chữ liền có.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ôm Một Cái

Chúc Yếu nắm vuốt hai tấm vé xem phim, con mắt nhìn qua ngay tại xếp hàng mua bắp rang Nguyên Trạch.

Xem phim tình lữ rất nhiều, cử chỉ thân mật.

Mà thân hình của hắn cao tuấn lãng, cứ như vậy đứng ở trong đám người, có rất nhiều nữ sinh đều tại hướng về thân thể hắn len lén liếc, có quang minh chính đại, thậm chí còn đụng lên đi muốn Wechat. Chúc Yếu ngón tay xiết chặt, tại chỗ lông mày liền nhíu lên, muốn đi qua, cũng không biết Nguyên Trạch nói cái gì, nữ sinh kia hướng phía nàng nhìn bên này một chút, sau đó liền không có tiếp tục dây dưa.

Thái phó phong thái vô song, tại đại Ngụy lúc nàng liền đã lĩnh giáo qua. Hoàng thành quý tộc vừa độ tuổi nữ tử, đều có nghĩ qua gả cho hắn.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe có người đang gọi nàng danh tự. Chúc Yếu nghiêng đầu thoáng nhìn, liền thấy bên ngoài trùng trùng điệp điệp đứng đầy một bang khuôn mặt quen thuộc, con mắt đột nhiên trợn to. . . Đều là ban chín đồng học.

Ban chín đồng học cũng đều hướng Chúc Yếu nhìn bên này.

Hành trung có quy định, nữ sinh không thể tóc tai bù xù, phần lớn nữ sinh đều bới kiểu đuôi ngựa, Chúc Yếu cũng thế. Về phần hiện tại, chỉ gặp Chúc Yếu tóc dài xoa vai, uốn thành lười biếng hờn nhàn tóc quăn. Đối

một thân học viện phong cách tử váy liền áo, phần eo là nếp uốn chống nạnh thiết kế, nhìn xem vòng eo tinh tế, trần trụi tế chân trắng nõn thon dài. Giờ phút này cánh môi hé mở, con mắt hơi trợn to, ngậm lấy một chút kinh ngạc, nhìn qua. . . Cũng không liền là cái vừa rơi vào nhân gian tiểu tiên nữ nha.

Chúc Yếu nơi nào nghĩ đến, Triệu Khiêm Trác sinh nhật tụ hội cũng ở nơi đây.

Nàng cầm trong tay vé xem phim nắm chặt, đi ra ngoài.

Tưởng Diễm Nha con mắt đều sáng lên, dùng sức kéo ở Chúc Yếu tay, nói: "Yếu Yếu hôm nay thật xinh đẹp a, ta lần thứ nhất gặp người mặc váy."

Trước đó Chúc Yếu một khúc tì bà đã điểm kinh bốn tòa, hôm nay dạng này ra sân, lớp đồng học ánh mắt mọi người cũng nhìn không được bị nàng hấp dẫn. . . Đây mới là đại tiểu thư đáng vẻ đi.

Vừa rồi cái kia nghe được Lâm Chỉ Y muốn tới, ồn ào lợi hại nhất nam sinh, hiện tại thì là dùng cùi chó đỉnh lấy Triệu Khiêm Trác cánh tay, chế nhạo nói ra: "Còn nói không đến, không nghĩ tới là muốn cho chúng ta một kinh hỉ a. Triệu Khiêm Trác, người đại tiểu thư thật là có ý tứ a."

Triệu Khiêm Trác là Chúc Yếu trước bàn, bình thường đi được gần, các nam sinh liền thường xuyên mở hẳn trò đùa. Mà trên thực tế, Triệu Khiêm Trác hoàn toàn chính xác đối Chúc Yếu có phương diện kia ý tứ, dù sao xinh đẹp đáng yêu nữ hài nhi, ai không thích a.

Triệu Khiêm Trác ngượng ngùng gãi gãi đầu, bình thường tùy tiện, lúc này cũng có chút đỏ mặt: "Chúc Yếu, người có thể đến thật sự là quá tốt."

Chúc Yếu nghĩ giải thích, chỉ là nghĩ đến hiện tại ban chín nhiều bạn học như vậy tại, nếu như nàng nói nàng là cùng Nguyên Trạch đến xem

phim, không biết sẽ bị hiểu lầm thành bộ dáng gì. Nghĩ nghĩ, cũng liền không nói, bị Tưởng Điềm Nha lôi kéo đến nữ sinh trong đội, mơ mơ hồ hồ đi theo Triệu Khiêm Trác phía sau bọn họ.

Tiền Vi lặng lẽ lấy tay sờ lên Chúc Yếu váy, hâm mộ nói: "Ta nhớ được đây là miumiu kiểu mới nhất váy, đến hơn hai vạn đi, vật thật quá nhiên càng đẹp mắt."

Chúc Yếu cũng không rõ ràng cái gì kiểu mới không kiểu mới. Tại trong tủ quần áo chọn lấy nửa ngày, có so cái váy này càng hoa lệ, cũng có so cái váy này càng tiên khí bông bành, nhưng là cuối cùng vẫn là lựa chọn đầu này mang theo học sinh khí tức.

Tưởng Điềm Nha cảm thấy đặc biệt dài mặt.

Lúc đầu cái này Lâm Chỉ Y liền là một tiểu tư gia đình, làm cái gì bạch phú mỹ nữ thần nhân vật thiết lập.

Lâm Chỉ Y đến sau Hứa Du Du vẫn rất ồn ào, bây giờ thấy Chúc Yếu xuất hiện, cơ hồ biến thành câm điếc. Nghe được Tiền Vi nói lời, thốt ra muốn nói "Cái này váy cũng có thể là bắt chước", nhưng là Chúc Yếu mẹ mẹ là Bích Mật tập đoàn tổng tài, Hành trung trong trường học, mới kiến không lâu thư viện cùng sân vận động là thực sự. . . Chúc Yếu nhà là thật có tiền.

Mà Hứa Du Du bên cạnh Lâm Chỉ Y cũng môi mím thật chặt môi, không nói chuyện.

Đến phòng khách, các nam sinh rất quan tâm, cố ý nhường Chúc Yếu ngồi ghế sofa ở giữa, cùng Lâm Chỉ Y ngồi chung một chỗ nhi. Lâm Chỉ Y đích thật là nam sinh thích cái kia một cái, mà dù sao thấy thời gian lâu dài, lại nói Chúc Yếu là lần đầu ra cùng mọi người cùng nhau chơi. Mà lại, nàng nhìn xem nhỏ nhắn xinh xắn nhu thuận, để cho người ta đặc biệt nghĩ đi bảo hộ nàng.

Không tự chủ, liền lấy Chúc Yếu làm trung tâm.

Tiểu công chúa từ khi ra đời liền chúng tinh vòng nguyệt, ngược lại là đã thành thói quen, chỉ là tất cả mọi người tại bên người nàng, nàng không có cách nào cho Nguyên Trạch phát Wechat.

Hứa Du Du nghĩ tới điều gì, đứng dậy nói: "Đã người đều đến đông đủ, cái kia nếu không trước hết mời Chỉ Y hát một bài đi." Ý đồ đem lực chú ý gom lại Lâm Chỉ Y trên thân.

Quả nhiên, Hứa Du Du dứt lời, các nam sinh liền bắt đầu ồn ào.

Lâm Chỉ Y đầu tiên là có chút xấu hổ, sau đó chậm ung dung nói: "Cái kia. . . Nếu không ta trước hát một bài." Còn đặc biệt khiêm tốn nói, "Chạy điều không nên cười ta à."

Lâm Chỉ Y ca hát rất êm tai, tiếng nói uyển chuyển, am hiểu hát nhu hòa trữ tình hình chậm ca.

Bạn cùng lớp cũng bắt đầu vỗ tay, Chúc Yếu cũng phối hợp phẩy tay. Triệu Khiêm Trác một mực rất lưu ý Chúc Yếu, gặp nàng thần bất thủ xá bộ dáng, cho là nàng tính cách hướng nội không được tự nhiên, cũng biết Chúc Yếu không quá biết ca hát, thế là rất tri kỷ nói: "Chúc Yếu, người ngồi điểm ca đài bên kia thay mọi người điểm ca đi."

Chúc Yếu đang muốn tìm cơ hội cho Nguyên Trạch gửi nhắn tin, sau khi nghe lập tức gật đầu, ngồi đi điểm ca đài bên kia.

Bên tai là Lâm Chỉ Y nhu hòa tiếng ca, Chúc Yếu cúi đầu, điểm ca đài màn hình phát ra ánh sáng chiếu vào trên mặt nàng, tại mờ tối trong phòng, nhìn qua mờ lung. Chúc Yếu từ túi xách bên trong lấy ra điện thoại di động, cho Nguyên Trạch phát tin tức:

【 thật xin lỗi, không thể cùng người xem chiếu bóng. Ta gặp Triệu Khiêm Trác bọn hần. 】

...

Rạp chiếu phim bên ngoài, tình lữ trẻ tuổi có đôi có cặp, trên mặt tường dán đầy nóng chiếu mảng lớn áp phích. Nguyên Trạch vuốt vuốt điện thoại, nghe được "Leng keng" một tiếng, một đầu tin tức phát tới. Ngón tay hoạch khai bình mạc, tiểu công chúa ảnh chân dung chiếu lấp lánh, ấn mở đến, là nàng vừa mới gửi tới tin tức.

Vừa rồi Nguyên Trạch là nhìn thấy ban chín đồng học đem nàng dẫn đi. Hần rất nhanh trở về một đầu tin tức quá khứ, sau đó sau một khắc, lại một đầu tin tức tới. Tiểu công chúa phát Wechat tốc độ rất chậm, dĩ nhiên không phải nàng.

Nguyên Trạch rời khỏi giao diện, nhìn thấy chính là Trình Gia Úy tin tức: 【 Triệu Khiêm Trác sinh nhật, người ngồi cùng bàn cũng tới nha, mà lại hôm nay còn mặc vào váy, lớp học đám kia tiểu tử con mắt đều nhìn thẳng, muốn tới lời nói tốc độ. 】

Về sau phụ bên trên địa chỉ cùng phòng khách hào.

Nguyên Trạch hai mắt thâm thúy, có chút hăng hái nhìn chăm chăm phía trên mấy dòng chữ.

...

Lâm Chi Y hát hai bài ca, tiếp lấy có nam sinh đề nghị tới chơi trò chơi. KTV cũ mà kinh điển lời thật lòng đại mạo hiểm, tất cả mọi người làm thành một vòng, có Triệu Khiêm Trác tới trước, chuyển trên bàn chai bia, chuyển tới ai liền từ ai tại lời thật lòng cùng đại mạo hiểm bên trong chọn một, hoàn thành nhiệm vụ thì quá quan, nếu như thất bại liền phạt một

chén rượu. Về sau do hấn chuyển động chai bia tuyền định mục tiêu kế tiếp.

Chúc Yếu đi theo ngòi vây quanh tại trước bàn, tựa ở Tường Điền Nha bên người.

Triệu Khiêm Trác chuyển động chai bia, ánh mắt mọi người đều rơi vào chai bia bên trên, nhìn xem chai bia chậm ung dung dừng lại, cuối cùng miệng bình hướng Lâm Chỉ Y.

"Lâm Chỉ Y! Lâm Chỉ Y! Lâm Chỉ Y!" Tất cả mọi người đi theo ồn ào.

Lâm Chỉ Y mặt có chút đỏ, nghĩ nghĩ nói: "Ta tuyền lời thật lòng đi."

Các nam sinh cho Triệu Khiêm Trác suy nghĩ vấn đề: "Nếu không người hỏi giao quá mấy người bạn trai? Nụ hôn đầu tiên còn ở đó hay không? Hoặc là thích nhất đang ngòi cái nào nam sinh, nhất định phải tuyền." Lâm Chỉ Y đơn phương yêu mến Nguyên Trạch, chuyện này mọi người lòng dạ biết rõ, liền muốn hỏi một chút cái này thanh thuần giáo hoa tình sử, cùng ngoại trừ ban trưởng, bọn hấn lớp học còn có cái nào nam sinh có cơ hội.

Vấn đề đều không có rất quá đáng. Triệu Khiêm Trác cũng không muốn quét mọi người hưng, liền hỏi Lâm Chỉ Y: "Vậy liền hỏi nụ hôn đầu tiên đi."

Hứa Du Du kéo qua Lâm Chỉ Y bả vai, thay nàng nói tốt: "Chỉ Y gia giáo rất nghiêm, bình thường đều không thể nào cùng nam sinh tiếp xúc, đương nhiên không có giao du bạn trai."

Lâm Chỉ Y gật gật đầu, ngữ khí rất tự nhiên nói: "Ân, ta không có giao du bạn trai, cho nên nụ hôn đầu tiên vẫn còn ở đó."

Trước sau như một học sinh tốt. Nhìn thấy Lâm Chi Y nghiêm túc như vậy trả lời, một vòng này xem như đi qua. Về sau lại chuyển tới mấy người, đều nhao nhao lựa chọn lời thật lòng. Cuối cùng chai bia hương Hứa Du Du, đồng dạng cũng là lựa chọn lời thật lòng.

Nàng trước mặt nam sinh kia hỏi: "Nếu như muốn tại lớp chúng ta chọn một nam sinh làm bạn trai người, người tuyển ai?"

Hứa Du Du nghĩ nghĩ, luôn luôn tùy tiện nữ sinh, bỗng nhiên trở nên then thừng, nàng mắt nhìn đối diện Triệu Khiêm Trác. Bên cạnh hẳn nam sinh lập tức liền ồn ào: "Không hổ là ngồi cùng bàn a, lâu ngày sinh tình a."

Triệu Khiêm Trác vội nói: "Đừng nói lung tung."

Hắn thái độ lãnh đạm, Hứa Du Du có chút không cao hứng, bất quá cũng coi là quá quan. Sau đó do nàng chuyển chai bia. Hứa Du Du sức lực lớn, cái kia bia đóng lãn lặc cộc chuyển vài vòng, chậm rãi đảo qua mấy người, cuối cùng đứng tại Chúc Yếu trước mặt.

"Đúng a, Chúc Yếu đều không nói lời nào? Cùng lớp lâu như vậy, nếu không ta hỏi điếm kích thích."

Tướng Điem Nha bận bịu bảo vệ Chúc Yếu: "Uy, Trương Kha, đừng cho là ta nhà Yếu Yếu dễ khi dễ a." Trương Kha liền là câu nói kia nhiều nhất nam sinh.

Hứa Du Du khuấy động lấy trên bàn chai bia, câu được câu không nói: "Tất cả mọi người trả lời vấn đề, làm sao đến phiên Chúc Yếu liền nói chúng ta khi dễ nàng. Có phải hay không người ta đại tiểu thư liền so chúng ta quý giá a." Nói, tay nắm chặt chai bia, đứng ở trên mặt bàn, nhìn về phía Chúc Yếu, "Lời thật lòng vẫn là đại mạo hiểm, người chọn một thôi, đừng nói đến người chỗ này liền làm đặc thù, mọi người tốt không dễ dàng ra chơi, cũng đừng quét mọi người hưng a."

Lời thật lòng cùng đại mạo hiểm. Lúc trước mặc dù không có đến phiên Chúc Yếu, nhưng là đồng học hỏi những vấn đề kia, đối với tư tưởng bảo thủ tiểu công chúa tới nói, vẫn là rất rõ ràng. Suy nghĩ một lát, thế là trả lời Hứa Du Du: "Ta tuyển đại mạo hiểm."

"Nha." Hứa Du Du cười. Nàng còn đang suy nghĩ chút làm khó dễ Chúc Yếu vấn đề đâu, không nghĩ tới cái này Chúc Yếu lại dám tuyển đại mạo hiểm.

"Được a, vậy liền. . ." Hứa Du Du ra vẻ suy nghĩ, ngừng tạm, mới nhìn Chúc Yếu con mắt, nói, "Hiện tại ra ngoài, ôm cái thứ nhất gặp phải người. . . Một phút. Nơi này phục vụ viên không tính."

Trương Kha hoảng sợ nói: "Oa, cái này đại mạo hiểm có chút kích thích a. Ai biết là nam hay là nữ, nếu như là cái nam, cái kia Chúc Yếu chẳng phải là. . ."

Chẳng phải là muốn bị chiếm tiện nghi.

Hứa Du Du hai tay vòng cánh tay, nghiêng đầu, ánh mắt khiêu khích hỏi nàng: "Làm sao? Người không dám a?"

. . .

Căn cứ Trình Gia Ủy cung cấp phòng khách hào, Nguyên Trạch dọc theo hành lang, đi tới ban chín phòng khách ngoài cửa. KTV thanh âm ồn ào, ánh đèn lấp lóe, phòng khách rất náo nhiệt, đại khái là đang chơi trò chơi gì. Nguyên Trạch đưa tay, chuẩn bị đẩy cửa đi vào, sau một khắc. . . Cửa mở.

Nguyên Trạch trông đi qua, phía sau cửa đứng thẳng một vòng tiêm lệ thân ảnh, hơi cuộn tóc dài tán ở đầu vai, nhìn thấy hấn lúc, trong suốt hai mắt hình như có kinh ngạc, bộ dáng ngu ngơ đáng yêu. Nguyên Trạch mặt

mày nhu hòa, có chút hăng hái nhìn qua nàng. Nàng nhìn xem chính mình, phần môi hé mở, há to miệng muốn nói cái gì, không dám nói.

Ban chín đồng học ngay tại đằng sau, tụ tại cùng một chỗ hướng chỗ này nhìn. Hãn đại khái hiểu, thế là thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem hướng trước mặt tiểu công chúa: "Muốn làm gì?"

Chúc Yếu há mồm, nói đằng hoàng: "Muốn. . . Muốn ôm cái thứ nhất gặp phải người, một phần. . ." Một chữ cuối cùng còn chưa nói xong. Nam tính mát lạnh khí tức xông vào mũi.

Nguyên Trạch giang hai cánh tay, thân thể thoáng khẽ cong, một tay vượt lưng của nàng, một tay chụp lấy sau gáy nàng, hướng ngực của mình nhẹ nhàng một nhấn, tiếng nói trầm thấp hỏi: ". . . Là thế này phải không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Không có gì bất ngờ xảy ra chương kế tiếp bắt đầu nhập V. Cái này văn rất ngắn, liền là cái thuần ngọt văn, số liệu rất kém cỏi, nhưng là ta viết đến thật vui vẻ, không cầu kiếm mấy đồng tiền, chỉ hi vọng mọi người tiếp tục làm bạn ta, nhiều tại văn hạ theo giúp ta lắm nhảm tán gẫu.

—— chương này tiếp tục đưa hồng bao nha, nhấn lại 25 cái chữ xông vọt! ! !

【 thuận tay nhận nuôi cất giữ một chút tác giả-kun chuyên mục đi, về sau mở mới văn hội có nhắc nhở ↓ 】

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ôn Nhu

Chúc Yếu trắng nõn mặt dán chặt lấy bộ ngực của hấn, cách thật mỏng áo sơ mi sợi tổng hợp, là hấn nhảy lên kịch liệt trái tim, phù phù, phù phù. Cái ót bị hấn rộng lượng bàn tay hoàn toàn bao trùm, nhường cả người nàng hướng phía trước nghiêng, cứ như vậy thân mật dựa vào hấn trong ngực, chung quanh trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh. . . Phòng khách mở ra cái kia một cái chớp mắt, Chúc Yếu liền đã sửng sốt.

Chỉ là trả lời theo bản năng hấn vấn đề.

Bản năng. . . Tại bị hấn ôm lấy thời điểm, đưa tay, nắm lấy áo sơ mi của hấn một góc.

Nữ hài nhi thân thể so với hấn tưởng tượng càng thêm kiều nhuỷễn, mùi thơm ngào ngạt hương thơm, thuận theo tựa ở trong ngực của hấn, an tĩnh giống con con cừu nhỏ. Nguyên Trạch lông mi giãn ra, đáy mắt một mảnh nhu hòa. Hấn từ trước đến nay là tính cách không ngoài lộ vẻ người, rất đa tình tự đều rất khắc chế rất tốt, mà bây giờ, đang ngồi ban chín đồng học, có thể thấy rõ ràng hấn ánh mắt bên trong ôn nhu.

Lâm Chỉ Y ánh mắt thẳng tắp, thanh tú mặt trở nên trắng bệch, hoàn toàn không có vừa mới dịu dàng thân thiết.

Sau lưng nàng Trương Kha trước hết nhất nói chuyện: "Ta ban trưởng đây là. . . Cây vạn tuế ra hoa, băng sơn tan rã a." Hành trung người nào không biết, thân kiêm học bá giáo thảo đôi chức Nguyên Trạch hơn hai

năm qua phiến lá không dính vào người, lại xinh đẹp hoa khôi lớp giáo hoa, trong mắt hần đều như mây khói, lúc nào sẽ chủ động ôm một người nữ sinh a?

Trương Kha đưa tay vỗ xuống Trình Gia Úy bả vai, hỏi một câu: "Người kêu sao? Như thế đại mặt mũi."

Trình Gia Úy gật đầu, câu môi cười một tiếng. Người là hần kêu, về phần mặt mũi này. . .

Hứa Du Du là nghĩ trên cột Chúc Yếu, hiển nhiên hiện tại hình tượng năm ngoài dự liệu của nàng. Bất mãn lầm bầm câu: "Phối hợp hoàn thành nhiệm vụ mà thôi. . ."

Tướng Điền Nha một đôi mắt cong thành hồ ly mắt, vui vẻ trên chọc nói: "Nếu không người cũng đi thử một chút, nhìn xem ban trưởng có thể hay không phối hợp người?"

Hứa Du Du lập tức ghen lời.

Ròng rã một phút.

Nhẹ nhàng đưa nàng buông ra, Nguyên Trạch cúi đầu nhìn lại, gặp tiểu công chúa buông thông đầu, biểu lộ yên lặng, không rên một tiếng. Hần gọi nàng một tiếng, quan tâm hỏi: "Thế nào?" Hần tiếng nói trầm thấp thanh nhuận, mặc tuyết trắng áo sơ mi, so sánh đồng phục tăng mấy phần thành thực.

Hần hỏi sau, dừng mấy giây, mới gặp cúi đầu tiểu công chúa chậm rãi ngửa mặt lên. . .

Lớn chừng bàn tay mặt ngọc, hiện ra phấn, run rẩy mi mắt, đôi mắt triệt sáng, trong mắt phản chiếu lấy cái bóng của hần.

"Ta tại. . ."

Lỗ tai của nàng tử nóng lên, tiếng nói trong veo, mềm mềm nói câu, ". . . Hại, then thùng."

Nguyên Trạch nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Nguyên Trạch đến vì tụ hội làm rạng rỡ không ít. Đều là một đám học sinh lớp mười hai, còn có giống Chúc Yếu, Lâm Chỉ Y dạng này điển hình ngoan ngoãn nữ, gia giáo nghiêm, không dám lâu chơi, chơi đến tám điểm liền tan cuộc. Tụ hội kết thúc, tiểu Trương thật sớm tại Tây Thành Thiên Nhai bên ngoài chờ, chờ Chúc Yếu tới, liền xuống xe cho nàng mở cửa xe.

Chúc Yếu ngồi vào trong xe, tư thái đoan chính, nâng khê cằm, lộ ra một đoạn thon trắng cái cổ, đen nhánh tế nhuyễn tóc quấn xoã tung lười biếng. . . Yên tĩnh tọa hạ lúc, là một cỗ thực chất bên trong lộ ra tới dễ hỏng.

Tiền Vi đôi mắt hơi trợn to, thì thào cảm khái: "Trước kia còn tưởng rằng Chúc Yếu là hướng nội, hiện tại xem ra, ta cảm thấy hẳn là điệu thấp. . ."

Ban chín đồng học gật đầu đồng ý.

Đầu tiên là Chúc Yếu, tiếp theo là Nguyên Trạch, lực chú ý đều bị bọn hắn hấp dẫn đi, ngược lại là có chút không để ý đến Lâm Chỉ Y. . . Hứa Du Du quan tâm nhất Lâm Chỉ Y, có thể rõ ràng cảm giác được, Chúc Yếu sau khi xuất hiện, tâm tình của nàng vẫn luôn không tốt. Đặc biệt là Nguyên Trạch ôm Chúc Yếu sau, cái kia cảm xúc là che giấu đều không thể che giấu. Nàng là biết Lâm Chỉ Y thầm mến Nguyên Trạch, cứ như vậy bị Chúc Yếu đè xuống, trong lòng khẳng định không dễ chịu.

Thế là cố ý cười cười, kéo lên Lâm Chỉ Y cánh tay, hỏi: "Chỉ Y, ta nhớ được bình thường tan học, người nhà cũng có xe tới đón người. Chờ một

lúc cũng tới tiếp người đi? Chúng ta thuận đường, nếu không người đưa ta một chút chứ sao."

Lâm Chỉ Y biểu lộ trầm mặc, Hứa Du Du kéo cánh tay của nàng rung mấy lần, "Chỉ Y", "Chỉ Y" kêu hai tiếng. Lâm Chỉ Y phảng phất bỗng nhiên lấy lại tinh thần, bỗng nhiên hất ra Hứa Du Du cánh tay, nghiêm nghị nói: "Hứa Du Du người có phiền hay không!"

Âm sắc bén nhọn, Hứa Du Du cơ hồ tại chỗ sửng sốt.

Ban chín đồng học cũng nhao nhao nhìn về phía Lâm Chỉ Y. Lâm Chỉ Y ngày bình thường trên mặt luôn luôn treo nhàn nhạt mỉm cười, đặt cổ đại, liền là có tri thức hiểu lẽ nghĩa tiêu thư khuê các hình tượng, rất ít gặp đến nàng phát cáu. Chớ nói chi là trước mặt người khác dạng này rống chính mình bằng hữu.

Hứa Du Du cắn cắn môi, trong mắt hình như có lệ quang, run thanh nói ra: "Thật, thật xin lỗi, người đừng nóng giận a. . . Ta không phiền người chính là." Sợ nàng tức giận.

Lâm Chỉ Y lúc này mới chú ý tới ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên mặt của mình, rất nhanh điều chỉnh tốt cảm xúc, đưa tay nắm chặt Hứa Du Du tay, thanh âm rất ôn nhu: "Không có việc gì, là ta không đúng." Sau đó mỉm cười giải thích với nàng, "Ta hôm nay thân thể có chút không thoải mái."

...

Buổi tối về đến nhà, Chúc Yếu còn có chút phiêu. Mà Chúc Hằng ngược lại là không có giống bình thường như thế đêm không về ngủ, lúc này uốn tạy trên ghế sa lon chơi game. Mở ti vi lên.

Bên cạnh là Chúc Tấn Ung, đang nhìn gần nhất nhiệt bá cỡ lớn cổ trang nữ tính dốc lòng kịch. Nhìn thấy Chúc Yếu tiến đến, Chúc Tấn Ung

đầu tiên là ngẩng đầu tùy ý mắt nhìn, lần nữa nhìn về phía TV lúc, đầu dừng lại, lại đem đầu nghiêng đi đến, nhìn xem nữ nhi mặc con mắt khẽ híp một cái, ngữ trọng tâm trường hỏi: "Ta nói Yếu Yếu, hôm nay lớp các người đi ra ngoài chơi. . . Có phải hay không có rất nhiều nam sinh a?"

Chúc Yếu ngay tại đối giày, đập đôi màu hồng dép lê, không yên lòng, nghe được Chúc Tấn Ung thanh âm, biểu lộ hơi trì trệ, nhu thuận kêu một tiếng ba ba, sau đó trả lời nói: "Còn tốt a, nữ sinh cũng rất nhiều."

Ngày xưa Chúc Yếu là đại Ngự công chúa, nuôi dưỡng ở thâm cung, cơ hồ tiếp xúc không đến ngoại nam. Hiện tại khác biệt, tiểu công chúa kinh nghiệm sống chưa nhiều, tuy nói ở trường học có Chúc Hằng cái này bá đạo ca ca bảo bọc, không ai dám khi dễ nàng, có thể đến cùng không thể mỗi thời mỗi khắc trông coi nàng, dưỡng nữ hài nhi nhất quan tâm, huống hồ vẫn là xinh đẹp như vậy đáng yêu nữ hài nhi.

Chúc Tấn Ung liền rất lo lắng: "Không muốn đơn độc cùng nam hài tử nói chuyện, người niên kỷ còn nhỏ, muốn lấy học tập làm trọng, tuyệt đối đừng học người ta yêu đương."

Chúc Hằng chơi đùa chính hăng say nhi, không ngẩng đầu, lăm bẫm tranh cãi: "Niên kỷ không nhỏ, tại đại Ngự thời điểm, ngài đều đem hoàng thành vừa độ tuổi công tử chân dung vợ vét một vòng cho Yếu Yếu nhìn. . ."

Còn dám đỉnh phụ hoàng miệng!

Chúc Tấn Ung giơ chân lên liền đập tới.

"Cha cha cha." Chúc Hằng hét lên, "Ta chính vào sân thu hoạch dâu, ngài đừng ảnh hưởng ta phát huy."

Cả ngày liền biết đánh nhau trốn học, về đến nhà liền chơi đùa. Chúc Tấn Ung vừa định lần nữa nhắc chân, Chúc Hằng thân thể linh hoạt về sau

vừa trốn, vội vã vội nói: "Cha, ta hiện tại đánh cho thế nhưng là ngài hào."

Nha. Không nói sớm. Chúc Tấn Ung khí định thần nhàn đem chân thu hồi, tiếp tục xem hướng nữ nhi, biểu lộ nhu hòa, ngữ khí từ ái: "Yếu Yếu a, ba ba đâu, cũng là khai sáng người, chờ người lên đại học, nghĩ yêu đương cũng sẽ không ngăn cản người. Chỉ là a, con mắt muốn đánh bóng. . ." Nói chỉ chỉ bên người Chúc Hằng, ngữ khí bỗng nhiên tăng thêm, "Hàng vạn hàng nghìn, đừng tìm hướng người ca loại này."

Chúc Hằng không phục, miệng cong lên: "Ta làm sao vậy, dáng dấp đẹp trai lại bao che khuyết điểm, không rất tốt nha."

"—— vậy người liền đem người ta nữ hài nhi chặn nhà vệ sinh!" Chúc Tấn Ung nhớ tới liền đầy bụng tức giận. Nếu không phải Tiêu Minh Châu công ty nhiều chuyện, cũng sẽ không yên tâm đem trường học sự tình giao cho Chúc Tấn Ung. Chúc Hằng ở trường học gây sự mời gia trưởng loại hình, đều là Chúc Tấn Ung ra mặt. Bình thường việc nhỏ còn chưa tính, trước mấy ngày thế mà khi dễ người ta Phùng hiệu trưởng khuê nữ.

Chúc Hằng nói thầm câu, mơ hồ không rõ.

Đợi đến Chúc Yếu đi lên lầu thay quần áo, Chúc Tấn Ung ánh mắt rơi vào nữ nhi trên bóng lưng, dùng cùi chỏ đỉnh đỉnh Chúc Hằng, nhíu mày, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ nói: "Người nói —— Yếu Yếu có thể hay không thật công chúng ta vụng trộm yêu đương a?"

Cái tuổi này nữ hài nhi yêu đương, đương nhiên là muốn công phụ mẫu. Chúc Hằng mí mắt không ngừng, hết sức chăm chú thao túng trong trò chơi nhân vật, linh hoạt xuyên qua tại địch nhân trong trận doanh, đại sát đặc sát, cuối cùng tiêu sái rời sân, ngữ khí nhàn nhạt nói ra: "Ngài yên tâm, Yếu Yếu có thể ngoan."

Chúc Tấn Ung nơi nào yên tâm? Bây giờ tại trong nhà, hẳn cũng không thực quyền, mỗi tháng tiền bạc toàn bộ nhờ cái kia mặt vàng bà tâm

tình cấp cho, nơi nào còn có thể cùng ngày xưa như vậy, khắp nơi che chở nữ nhi bảo bối, đem hoàng thành tốt nhất bọn nam tử đều đặt ở trước mặt nàng cung cấp nàng chọn lựa.

Chúc Tấn Ung lắc đầu, chuẩn bị nghĩ mình lại xót cho thân, chợt thấy TV quảng cáo đã truyền hình xong, bắt đầu tiếp theo tập, thế là đem thân thể ngồi thẳng, tập trung tinh thần tiếp tục đuổi kịch.

...

"Leng keng". Màn hình điện thoại di động sáng lên, Chúc Yếu cầm lên nhìn, là Tưởng Diềm Nha gửi tới Wechat: 【 thế nào? Ban trường ôm ấm không ấm áp? Trọn vẹn một phút nha. 】 đằng sau còn có kèm theo một tấm hình, trong tấm ảnh, nhỏ nhắn xinh xắn nhỏ yếu nữ hài nhi, bị cao lớn tuấn lãng nam sinh ôm vào trong ngực, chính là đêm nay Nguyên Trạch ôm nàng hình tượng.

Thế mà. . . Võ xuống tới.

Chúc Yếu mặt "Đắng" lần nữa nóng lên. Có thể hết lần này tới lần khác, con mắt lóe sáng sáng, thẳng tắp nhìn chăm chăm ảnh chụp, nhìn không chuyển mắt. . . Nguyên lai, Nguyên Trạch ôm nàng thời điểm, là như vậy biểu lộ, vô cùng vô cùng ôn nhu. Vừa rồi ôm ấp ký ức vẫn còn mới mẻ, trên người hân hương vị cùng hân cực nóng nhiệt độ cơ thể, phảng phất còn lưu lại tại trên người nàng.

Còn có hân tay. . . Tiểu công chúa con mắt nhìn chăm chăm trên tấm ảnh Nguyên Trạch tay, tuyết trắng thon dài, đẹp mắt cực kỳ, thế mà cứ như vậy che ở đầu của nàng bên trên.

Chúc Yếu chậm ung dung trở về Tưởng Diềm Nha Wechat, sau đó đỏ mặt. . . Lặng lẽ đem ảnh chụp bảo tồn lại, lại lặng lẽ, lặng lẽ đem tấm này ảnh chụp làm thành điện thoại giấy dán tường.

Thiết trí hoàn tất, một lần nữa trở lại Wechat giao diện, Chúc Yếu nhìn xem Wechat bên trên lác đác không có mấy người liên hệ, đem Nguyên Trạch Wechat đâm mở. . . Đọc qua ghi chép, mặc dù không có nhìn thành phim, nhưng là đêm nay nàng vẫn là rất vui vẻ. Chúc Yếu khẽ cắn môi dưới, có chút khẩn trương, nhưng không có lùi bước.

Không vội không chậm đang đối thoại trên lan can đánh ra một hàng chữ, sau đó hít sâu một hơi, chọc lấy một chút "Gửi đi" ấn phím.

【 hôm nay, cảm ơn người giúp ta hoàn thành nhiệm vụ. 】

Bên kia, Nguyên Trạch vừa về đến nhà, ngay tại tải điện tử cửa mật mã, nghe được điện thoại Wechat âm thanh, lấy ra xem xét, thông tri trên lan can đầu thứ nhất, liền là tiểu công chúa Wechat tin tức.

Hành lang bên trên ánh đèn rạng rỡ, chiếu lên thiếu niên trắng nõn mặt hết sức nhu hòa, nổi bật lên áo sơ mi trắng đều phẳng phát dát lên một tầng vàng sáng nhàn nhạt. Khóe miệng của hắn ngậm lấy nhàn nhạt cười, an tĩnh đánh chữ.

Chúc Yếu khẩn trương cầm di động, mà bên kia cơ hồ là giây hồi:

【 bảo hộ công chúa, là thần trách nhiệm. 】

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm tạ các vị ủng hộ chính bản tiểu thiên sứ “(づ(´▽`)/3)”*

Chương này tiếp tục đưa hồng bao, nhân lại vượt qua 25 cái chữ là được, sau đó thứ 8, 88, 188, 288 đầu hồng bao, sẽ đưa 200 điểm Tấn Giang tệ hồng bao.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ôn Trọng

Thứ hai sáng sớm, Hành trung sân trường không khí ướt át, kẹp ở lấy nhàn nhạt cỏ xanh cùng bùn đất mùi thơm ngát.

"Bá bá bá" thanh âm, cái chổi đem mặt đất xi măng bên trên lá rụng quét đến sạch sẽ. Tưởng Diễm Nha cầm cây chổi hướng trên mặt đất đâm một cái, hai tay khoanh, chống tại đầu chuôi, nói: "Nguyên lai. . . Ngày đó người bỗng nhiên nói không đi KTV ca hát, là muốn cùng ban trưởng cùng đi xem phim a. . .

". . . Chặt chặt chặt, Yếu Yếu, không nghĩ tới a, tiến triển còn rất nhanh. Ta đã nói rồi, ban trưởng đối người khẳng định có ý tứ."

Nào có.

Chúc Yếu một tay cầm sắt lá lon, cúi người, ngoan ngoãn đem bên trong lá cây rót vào trong thùng rác.

Nắng sớm mờ mờ, mặt của nàng trắng nõn thấu phấn, khóe môi cong cong, nghĩa chính ngôn từ nói: "Người nói lung tung. . . Chỉ là xem phim mà thôi." Nguyên Trạch chỉ hỏi nàng muốn hay không cùng hẳn cùng nhau xem phim, lại không nói cái khác.

Tưởng Diễm Nha nghiêng nghiêng liếc nàng một chút, ngữ khí khoa trương: "Cái này còn không có cái gì a? Hiện tại ban chín người nào không biết, ta không gần nữ sắc ban trưởng, chủ động ôm qua người, ròng rã một

phút gia. . . Lúc ấy người cũng không thấy được, Lâm Chi Y mặt đều tái rồi."

Lâm Chi Y là Hành trung giáo hoa, Nguyên Trạch là Hành trung giáo thảo, cái này hai nghiễm nhiên là nhất xứng đôi kim đồng ngọc nữ, có thể hết lần này tới lần khác đâu, cùng lớp hai năm có thừa, sừng sốt một điểm bát quái đều không có truyền tới.

Tưởng Diễm Nha còn nói: "Yếu Yếu, người nói. . . Có thể hay không ban trưởng cũng một mực tại yên lặng thăm mẩn người a."

Chúc Yếu không hề nghĩ ngợi, đã cảm thấy Tưởng Diễm Nha lời này không đáng tin cậy.

Kiếp trước nàng cùng thái phó cũng không gặp nhau, chỉ có nàng tại chỗ sâu cung đình, yên lặng ngưỡng mộ hẩn. Nếu không phải chuyển thế đến tận đây, bọn hẩn đều mang ký ức, Nguyên Trạch đãi nàng chỉ sợ cùng người bên ngoài không hai. Cũng không tiếp tục như vậy chủ đề, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, bưng ngọc bạch khuôn mặt nhỏ, cùng Tưởng Diễm Nha nói: "Người vui vẻ là được rồi."

Chúc Yếu thanh âm rất ngọt, cái kia loại rất tự nhiên ngọt nhu, để cho người ta cảm thấy rất dễ chịu, rất muốn an tĩnh lại tiếp tục nghe nàng nói.

Trước kia đâu, nàng hướng nội mềm yếu, phảng phất tự giam mình ở nơi hẻo lánh, không thích cùng người tiếp xúc. Mà bây giờ, nàng hoạt bát sáng sủa, tại chăm chỉ học tập sau khi, cũng sẽ từ từ học tiếp xúc một chút vật mới mẻ, mà đại bộ phận, đều là đến từ mạng lưới.

Chúc Yếu rất cố gắng tại học tập mạng lưới từ ngữ ——

Có đôi khi Tưởng Diễm Nha phát vòng bằng hữu, Chúc Yếu liền sẽ ở phía dưới bình luận: Lão thiết 666. Còn có cùng nàng nói chuyện trời đất thời điểm, ngẫu nhiên cũng sẽ chừng chạc đằng hoàng đặng tới một câu

"Lợi hại ta ca", hoặc là lắc đầu, hai tay một đám thờ dài một tiếng "Hữu nghị thuyền nhỏ nói phiên liền phiên".

Cổ sớm mạng lưới từ ngữ cùng mới mẻ mạng lưới từ ngữ hỗn hợp, phi thường không phù hợp Chúc Yếu thuận theo cổ điển khí tức. Nhưng là thanh âm mềm nhũn nói ra những này từ nhi, lại để cho Tưởng Điềm Nha cảm thấy, đặc biệt đặc biệt đáng yêu, rất muốn xoa bóp mặt của nàng.

Nghịch ánh sáng, Tưởng Điềm Nha bật cười: "Yếu Yếu, người làm sao đáng yêu như thế nha."

Chúc Yếu nghiêm túc nhắc nhở nàng: "Tranh thủ thời gian quét."

Chờ một lúc nàng còn có rất nhiều từ đơn muốn lưng đầu.

...

Ngày hôm đó lớp số học, Tiêu Thục Tuyết rút Lâm Chỉ Y trả lời vấn đề, rất khó được Lâm Chỉ Y ấp úng trả lời không ra, lúng túng đứng tại trên chỗ ngồi.

Toàn lớp ánh mắt đều rơi ở trên người nàng.

Lâm Chỉ Y mặt phát nhiệt, hai tay chăm chú nắm chặt, thân thể nhẹ nhàng rung động. Tiêu Thục Tuyết không có khó xử nàng, nói câu: "Coi như thành tích tốt, cũng muốn thật tốt nghe giảng bài, ngồi xuống đi."

Kỳ thật ngẫu nhiên bị lão sư điểm danh cũng không có gì, mà lại Lâm Chỉ Y thành tích bày ở chỗ ấy, Tiêu Thục Tuyết thái độ đối với nàng vẫn là rất từ ái. Chỉ là học sinh tốt luôn luôn đem vấn đề nghĩ đến quá nghiêm trọng, nguyên một tiết khóa tinh thần hoảng hốt.

Cuối cùng tan học, Hứa Du Du tới an ủi: "Chỉ Y, người không có chuyện gì chứ? Kỳ thật vừa rồi Tiêu lão sư cũng không nói người cái gì,

người đứng để trong lòng, lại nói, cái này không phải cũng là đối người coi trọng nha."

Lâm Chỉ Y gặt gao cắn môi, không nói chuyện. Nàng đối với mình yêu cầu rất nghiêm ngặt, có lẽ đối những bạn học khác tới nói, lên lớp trả lời không ra vấn đề rất bình thường, nhưng là nàng không được, nàng nhất định phải trả lời so sở hữu đồng học đều tốt hơn, mà lão sư nhìn nàng ánh mắt, cũng chỉ có thể là thưởng thức và khen ngợi, mà không phải nghĩ vừa rồi như thế. . . Là thất vọng.

Lâm Chỉ Y biểu lộ uể oải, vừa vặn có các lớp khác cấp học sinh đi ngang qua, truyền lời cho Lâm Chỉ Y: "Lớp các người chủ nhiệm tìm người có chuyện gì."

Lâm Chỉ Y trong lòng "Lộ bộ" một tiếng, không biết vì cái gì, trước kia tới phòng làm việc không có gì, lúc này lại ẩn ẩn cảm giác được có chút khác biệt. Nàng điều chỉnh tốt cảm xúc, đứng dậy đi ra phòng học, đi chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu văn phòng.

Ứng Úc Lưu ngay tại đăng ký Anh ngữ thành tích, đem Lâm Chỉ Y bài thi đặt ở phía trên nhất.

Nhìn thấy ngoài cửa Lâm Chỉ Y thân ảnh, mỉm cười, vẫy vẫy tay để cho nàng đi vào.

"Ứng lão sư." Lâm Chỉ Y lưng thẳng tắp, nhu thuận đạo, "Ngài tìm ta có chuyện gì sao?"

Ứng Úc Lưu đem bài thi cho nàng, Lâm Chỉ Y cúi đầu xem xét, đồ tươi "115", Lâm Chỉ Y sắc mặt tại chỗ liền thay đổi, hốc mắt hiện ra nước mắt: "Ứng lão sư, ta. . ."

"Lão sư biết người các khoa thành tích đều rất ưu tú, ngẫu nhiên phát huy thất thường không có gì, chỉ là thành tích này so với người bình

thường, kém hơn quá nhiều. . ." Ứng Úc Lưu bình thường rất nghiêm khắc, đối đãi giống Chúc Yếu cái kia loại không có thuốc nào cứu được học sinh kém, không có bao nhiêu sắc mặt tốt. Đối đãi Lâm Chi Y khác biệt, thành tích của nàng ưu dị, lại là nữ hài nhi, cho nên nói chuyện cũng là dùng lời nhỏ nhẹ.

"Lão sư muốn hỏi một chút, lần này thật là phát huy không tốt, vẫn là có khác nguyên nhân. . . Ta nghe nói, vừa rồi khi đi học, người lực chú ý có chút không tập trung. Người ba ba mù mù cố ý cùng ta đề cập qua, bình thường chiếu cố nhiều người, người nhìn, gần nhất học tập bên trên có không có gặp được vấn đề gì, nói ra, nhường lão sư cũng tốt giúp người một chút."

Lâm Chi Y buông thông keo kiệt năm, chằm chước sau, mới chậm rãi nói: "Bình thường. . . Bình thường Chu Tư Tề thường xuyên sẽ hỏi ta vấn đề, ta muốn. . . Khả năng này, hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng đến ta học tập."

Chu Tư Tề là Lâm Chi Y ngồi cùng bàn, tại ban chín thành tích thuộc về trung thượng, thuộc về chăm chỉ hiếu học một loại kia.

Nói đến rất uyển chuyển, Ứng Úc Lưu minh bạch nàng ý tứ.

Suy nghĩ một lát, liền nói: "Đã dạng này. . . Người về trước đi, thật tốt điều chỉnh một chút cảm xúc, mặc kệ là ta, vẫn là Tiêu lão sư, đều đối người rất xem trọng, thích hợp cho người một điểm áp lực, đối người cũng là có trợ giúp."

Dừng một chút, lại nói câu, "Giúp ta đi gọi hạ Chúc Yếu."

Lâm Chi Y đi ra văn phòng, rất nhanh, liền đem Chúc Yếu kêu tới. Mặc dù thành tích kém, Chúc Yếu ngược lại là không có cái khác học sinh kém tiến văn phòng thấp thỏm, biết chủ nhiệm lớp không quá ưa thích

chính mình, cũng là ghi nhớ tôn sư trọng đạo, lễ phép ân cần thăm hỏi: "Ứng lão sư."

Mười bảy mười tám tuổi nữ hài nhi, chính là nhất thanh xuân tươi non niên kỷ, mà Chúc Yếu lại thuộc về cái kia loại, tướng mạo đẹp đặc biệt, cười lên đặc biệt sáng rỡ cái kia loại. Vừa tiến đến, ngay tiếp theo cái này trăm muện văn phòng, đều phảng phất sáng rỡ bắt đầu. . .

Mà Ứng Úc Lưu lại là không thích Chúc Yếu, cảm thấy thành tích của nàng kém còn không biết xấu hổ. Theo lý thuyết, đại bộ phận giống nàng đệ tử như vậy, nhìn thấy chính mình cũng chỉ có xấu hổ cúi đầu phần. Nàng ngược lại tốt, không lấy lấy làm hổ thẹn. . .

Lúc này Ứng Úc Lưu ngữ khí ngược lại là rất tốt, từ bài thi dưới đáy đem Chúc Yếu bài thi rút ra, phóng tới phía trên: "Mặc dù vẫn là thất bại, bất quá lão sư nhìn ra được, người bình thường có đang từ từ tiến bộ."

Nàng đích xác có ngày thiên ở lưng từ đơn.

Chúc Yếu cũng là không phải cái kia loại đơn thuần đến vô tri thiếu nữ, tại đại Ngụy trong thâm cung, nàng là công chúa, không cần tham dự cái kia loại lục đục với nhau sự tình, có thể cơ bản nhất nhìn mặt mà nói chuyện vẫn là có biết một hai. Nàng một đôi ánh mắt sáng ngời nhìn xem Ứng Úc Lưu, ngữ khí rất có vài phần bình tĩnh: "Ứng lão sư, có lời gì, ngài cứ việc nói thẳng đi."

Nghỉ giữa khóa thời gian không nhiều, nàng còn phải trở về chuẩn bị hạ tiết khóa phải dùng sách giáo khoa.

Ứng Úc Lưu biểu lộ rõ ràng dừng lại, giương mắt, đối với phía trên trước học sinh xinh đẹp con mắt, đột nhiên cảm giác được có chút không được tự nhiên. . .

Nàng ho nhẹ một tiếng, đôi đũa học sinh kém, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói: "Lão sư gọi người tới, là muốn cho người thay cái chỗ ngồi. . . Chu Tư Tề Anh ngữ thành tích không sai, lão sư liền muốn để người cùng nàng làm ngồi cùng bàn, bình thường có cái gì không hiểu, người cũng có thể hỏi nhiều hỏi nàng."

Chu Tư Tề.

Gần nhất ban chín đồng học đối nàng thái độ không sai, cùng nàng giao lưu cũng thật nhiều, Chúc Yếu đương nhiên biết Chu Tư Tề, là Lâm Chỉ Y ngồi cùng bàn. Chỉ là. . . Nàng cùng Chu Tư Tề làm ngồi cùng bàn, đây chẳng phải là, muốn để Nguyên Trạch ngồi vào Lâm Chỉ Y bên người đi.

Chủ nhiệm lớp an bài chỗ ngồi, học sinh chỉ có yên lặng tiếp nhận phần, nàng thật là an lòng sắp xếp, học sinh cũng không có lý do cự tuyệt. Ứng Úc Lưu nói ra: "Tốt như vậy, đợi chút nữa tiết khóa tan học, làm xong nghỉ giữa khóa thao, người liền cùng Lâm Chỉ Y đổi một chút. . ."

Thon dài cân xứng tay nâng lấy cao cao một chồng chất toán học sách bài tập, trong văn phòng, là Ứng Úc Lưu thanh âm. . . Nguyên Trạch bưng lấy sách bài tập tay đột nhiên nắm chặt, khớp xương chỗ có chút hiện ra bạch, chuẩn bị đi vào.

Lại nghe thấy cái kia dễ hồng tiểu công chúa khó được âm vang hữu lực ngữ khí: "Không được, ta chỉ muốn cùng Nguyên Trạch làm ngồi cùng bàn."

Ngoài cửa, Nguyên Trạch mắt đen một dạng, bước chân lập tức định trụ.

. . .

Chúc Yếu trở lại phòng học, Tưởng Điềm Nha liền vây quanh hỏi: "Yếu Yếu, chủ nhiệm lớp tìm người làm cái gì a? Không có mắng người a?" Ứng Úc Lưu từ trước đến nay không chào đón Chúc Yếu, cảm thấy thành tích của nàng kém còn không cố gắng, dựa vào Tiêu Minh Châu bá chiếm trọng điểm ban học sinh danh ngạch, mặc dù không giống ca ca của nàng như thế yêu gây chuyện nhi, có thể thành tích kém liền là nguyên tội.

Chúc Yếu khẽ mím môi môi, thanh âm rất nhẹ, như nói thật: "Khả năng muốn cho ta đổi chỗ ngồi đi. . . Bất quá ta không có đồng ý." Nàng tôn trọng sư trưởng, có thể Nguyên Trạch là nàng ranh giới cuối cùng, nàng liền muốn cùng Nguyên Trạch ngồi cùng một chỗ, không muốn cùng người khác cùng nhau ngồi. . . Mặc dù lần này không có đồng ý, có thể Chúc Yếu tâm tình vẫn là rất hạ, nếu là chủ nhiệm lớp cưỡng chế đổi, chỉ sợ đến lúc đó nàng cũng không có cách nào.

"Không phải đâu. . ."

Tưởng Điềm Nha cảm thán một tiếng, về sau con mắt trợn to, đột nhiên nói, "Cái gì? Người không có đồng ý?"

Chủ nhiệm lớp nhường học sinh đổi chỗ ngồi, còn có quản học sinh "Có đồng ý hay không"?

Chúc Yếu không có nói tiếp, trầm mặc trở lại chỗ ngồi cầm cốc nước, đi máy đun nước bên kia tiếp nước. Phía trước là Hứa Du Du, cầm hai cái cốc nước, chính nàng, cùng Lâm Chỉ Y. Trước cho Lâm Chỉ Y đánh đầy nước, sau đó lại giả bộ chính mình, chứa vào hơn phân nửa, máy đun nước liền không có nước.

Hứa Du Du đem cái nắp đậy kín, mắt nhìn Chúc Yếu, ánh mắt khinh miệt, ngược lại là không nói chuyện, trực tiếp xuống dưới.

Triệu Khiêm Trác ngay tại gần đen tấm, hướng máy đun nước nhìn bên này mắt, mặt hướng đồng học lớn tiếng hỏi: "Hôm nay đến phiên ai

nhắc nước?"

Phía dưới có người không nhịn được hỏi: "Đều nhanh lên lớp, hạ tiết khóa tan học lại nói chứ sao."

Chúc Yếu đem không cốc nước cái nắp đậy lên, yên tĩnh ngồi trở lại chỗ ngồi. Bên cạnh Nguyễn Trạch mới từ văn phòng trở về, đem sách bài tập cho hàng thứ nhất đồng học, ngữ khí nhàn nhạt nói câu: "Giúp ta phát một chút."

Tiết thứ hai là ngữ văn khóa.

Chuông vào học vang, các bạn học tại chỗ ngồi trước tư thế ngồi đoan chính. Ngữ văn lão sư ôm sách giáo khoa tiến đến, học sinh vẫn an sau, bắt đầu lên lớp.

Chúc Yếu từ bàn trong bụng đem ngữ văn sách giáo khoa lấy ra, nghiêng đầu, nhìn bên cạnh trống rỗng chỗ ngồi. . . Nguyễn Trạch còn chưa có trở lại. Nàng vô ý thức nhíu mày, quả nhiên, rất nhanh trên bục giảng ngữ văn lão sư chú ý tới bên này, đẩy hạ tờ vàng khung con mắt, hỏi: "Nguyễn Trạch đâu? Đi đâu."

Chúc Yếu há to miệng, chuẩn bị mở miệng: "Lão sư, Nguyễn Trạch hẳn. . ."

"Báo cáo."

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu vào. . . Nguyễn Trạch liền đứng ở ngoài cửa, thân hình thon dài hai chân thẳng tắp, mặt trắng như mỹ ngọc, đôi mắt thâm thúy mà bình tĩnh, không có chút nào gợn sóng.

Hắn là cái hoàn mỹ đến không cần bất luận cái gì lão sư quan tâm học sinh, trầm ổn nội liễm, hiện ra vĩnh viễn là tỉnh táo nhất lạnh nhạt một mặt,

rất ít giống như bây giờ. . . Vẫn bình tĩnh, nhưng khí tức thở nhẹ, hiển nhiên là vừa mới một đường chạy tới. . .

Ngũ văn lão sư không nói gì, mỉm cười nói: "Vào đi."

Nguyên Trạch chậm rãi tiến đến, ngồi trở lại đến chính mình chỗ ngồi. Chúc Yếu bưng lấy sách giáo khoa, đem ánh mắt thu hồi, yên lặng đem sách giáo khoa lật đến lão sư muốn giảng giải cái kia một tờ.

Sau đó. . .

Ngồi tại bên cạnh nàng người, đem bàn tay đi qua sau. . . Đem một bình nước, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt bàn của nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Đều cho ta đi mỉm cười!

Cùng, hướng 25 cái chữ nhắn lại xông vọt! ! !

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Rất Ngọt

Ngoài cửa sổ nhìn thấy ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu nhập, trong bình nhựa nước hiện ra sáng long lanh ánh sáng, óng ánh tinh khiết.

Rất yên tĩnh.

Chúc Yếu hai con người nhìn chăm chú nửa ngày, sau đó lặng lẽ nhìn về phía hần bên mặt. . . Nguyên Trạch khí tức đã cân xứng, biểu lộ bình tĩnh không gợn sóng, cúi đầu, khớp xương rõ ràng tay chậm rãi lật qua lật lại trang sách, hình tượng tĩnh mịch mà mỹ hảo. Chúc Yếu lặng yên không tiếng động thu hồi ánh mắt, buông thông mắt, kim lòng không được có chút mỉm cười, trái tim đi theo "Phù phù" "Phù phù" nhảy, tâm thần dập dờn.

Nước còn không có uống đâu, nàng đã cảm thấy. . . Rất ngọt a.

Ngữ văn lão sư ngay tại trên giảng đài rút người đọc thuộc lòng cổ văn, ánh mắt hướng phía dưới quét một vòng, sau đó dừng lại.

Các học sinh đều ngẩng đầu, tinh thần phấn chấn, chỉ có Nguyên Trạch bên người nữ sinh cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Nguyên Trạch là sở hữu chủ nhiệm khóa lão sư trọng điểm chú ý đối tượng, ngay tiếp theo hẳn ngồi cùng bàn, tự nhiên cũng sẽ thêm lưu ý chút. Thế là điểm Chúc Yếu: "Chúc Yếu, bắt đầu đem bài khoá lưng một lần. . ."

Hả?

Chúc Yếu có chút hoảng hốt, ngoan ngoãn đứng lên, vô ý thức liền đi nhìn bên người Nguyên Trạch, vừa vặn hấn nghiêng đầu, tầm mắt của nàng cùng hấn khó khăn lăm đối đầu. Thanh tịnh đôi mắt khẽ run, đem ánh mắt dịch ra. Chúc Yếu đem dáng người đứng thẳng. Tiếp lấy bắt đầu đọc thuộc lòng bài khoá:

"Thần mật nói: Thần lấy hiểm hấn, túc bị mẫn hung. Sinh hài thánng sáu, từ phụ tạ thế; đi năm bốn tuổi, cừu đoạt mẫu chí. Tổ mẫu Lưu mẫn thần ốm yếu, tự mình làm nuôi dưỡng. Thần thiếu nhiều tật bệnh, chín tuổi không được, cô độc cơ khổ. . ."

Đọc được là Lý Mật « trần tình biểu ». Tại Chúc Yếu mà nói, ngữ văn so với cái khác khoa mục, lược đơn giản chút.

Nàng đọc thuộc lòng rất trôi chảy, âm sắc ngọt mềm, giống như là trợn lẫn ngọt ngào mật, từng tia từng sợi, xông vào trong lòng người.

Nguyên Trạch hơi nghiêng đầu, ngón tay tùy ý khoác lên trang sách bên trên, ánh mắt thâm thúy mà ôn hòa, nghiêm túc lắng nghe nàng lưng bài khoá. . .

Kỳ thật trước kia Chúc Yếu ngữ văn thành tích không tính quá kém, nên lưng bài khoá, cũng đều rất nghiêm túc đi lưng, chỉ là quá mức nhát gan, mỗi lần lão sư rút đến nàng, luôn luôn đọc được gập ghềnh. . . Càng là sốt ruột, càng là dễ dàng lưng sai. Ngữ văn lão sư chỉ coi nàng không có thật tốt ôn tập, bởi vì Chúc Yếu tiến trường học tình huống đặc thù, cũng không nhiều lời, chỉ là ánh mắt hơi có thất vọng. Mà trên thực tế, ngầm, nàng tại Tưởng Diềm Nha trước mặt lưng thời điểm, phi thường trôi chảy.

Tựa như lần này, Chúc Yếu liền đọc được phi thường tốt, thông thiên xuống tới, không có một chỗ dừng lại.

Ngữ văn lão sư hài lòng gật đầu, trên mặt là mỉm cười thản nhiên, ngữ khí từ ái nói ra: "Đọc được rất tốt. Chính là. . . Thiên văn chương này biểu

đạt chính là tác giả đối tổ mẫu lòng cảm kích, cùng từ quan phụng dưỡng tổ mẫu, không cách nào hiệu trung để vương bất đắc dĩ chi tình. Cho nên —— Chúc Yếu đồng học, về sau đọc được thời điểm, không nên cười đến ngọt như vậy. . ."

Phốc —— bạn cùng lớp đều cười.

Chúc Yếu trên mặt quẫn bách. Nàng vừa rồi. . . Có cười thật ngọt ngào sao?

Chúc Yếu rủ xuống cái đầu nhỏ, tọa hạ tiếp tục nghe giảng bài.

Lớp thứ hai sau là kéo cờ nghi thức, kết thúc sau, Chúc Yếu bởi Tưởng Điềm Nha đi nhà cầu. Nữ sinh nhà vệ sinh nhiều người, hò hét ầm ĩ. Chúc Yếu trước ra, tẩy xong tay sau chờ ở bên ngoài nàng. Bỗng nhiên chung quanh một trận nho nhỏ xao động, Chúc Yếu ngửa mặt lên, liền thấy Nguyên Trạch cùng Trình Gia Úy ——

Trình Gia Úy là ban chín thể dục uỷ viên, ngày thường nhân cao mã đại, làn da là khỏe mạnh màu lúa mì. Mà Nguyên Trạch đứng ở bên cạnh hắn, làn da trắng nõn, hơi có vẻ gầy gò, cái đầu lại so Trình Gia Úy còn muốn hơi cao chút. Hắn đại khái là không có chú ý tới mình, tiến nam sinh nhà vệ sinh.

Mấy nữ sinh ở bên ngoài che mặt cười ngây ngô, đỏ mặt trầm thấp nghị luận, ngữ khí phi thường kích động:

"Quả nhiên đến trên lầu ba nhà vệ sinh là sáng suốt lựa chọn, thế mà có thể gặp được Nguyên Trạch. . ."

"Giáo thảo không hổ là giáo thảo, khí chất nhất lưu, liền là nhìn lạnh một chút."

"Làm sao bây giờ? Ta cảm thấy giáo thảo bên người nam sinh kia đáng dấp cũng thật đẹp trai. Giống như gọi Trình Gia Úy đi."

Chúc Yếu nghĩ, vậy đại khái chính là vì cái gì, mỗi lần ba tầng nữ sinh nhà vệ sinh người đặc biệt nhiều nguyên nhân. Ngày xưa tại đại Ngụy, nàng cũng là thường thấy những cái kia hoàng thành quý nữ, thấy Nguyên Trạch liền từ bỏ nhất quán thận trọng, hai gò má ửng hồng, mặt hiện hoa đào, hai chân như nhũn ra đường đều đi không được rồi. . .

Bên trong, Trình Gia Úy nghiêng đầu, hướng về phía Nguyên Trạch nói: "Vừa trông thấy người nhà tiểu ngòi cùng bàn không, trốn ở trong góc, thật sự là đáng yêu. Trước kia luôn luôn không chú ý, hiện tại càng xem càng xinh đẹp, ta nhìn a, ta cái này Hành trung giáo hoa bảo tọa sớm muộn muốn đổi người. . ."

Nói, hẩn nháy mắt mấy cái.

Thấp giọng hỏi, "Ta nói ngày đó —— người nhà tiểu ngòi cùng bàn ôm thế nào? Có phải hay không rất mềm rất thơm. . . Ai, đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta cam đoan đối nàng không có ý nghĩa, chỉ là hiếu kì. . . Hiếu kì."

Trình Gia Úy cùng Nguyên Trạch là từ nhỏ đồng học, bởi vì hai nhà ở đến gần, cho nên mới hướng mật thiết chút. Dù cho nhận biết lâu như vậy, hẩn cũng không thể không thừa nhận, gia hỏa này thật sự là hoàn mỹ đến tìm không ra bất kỳ khuyết điểm. Thành tích vĩnh viễn bảo trì tại hạng nhất, về phần nhân phẩm, mặc dù chiêu hoa đào, có thể cự tuyệt nữ sinh, kia là một sạch sẽ lưu loát.

Thẳng đến gần nhất, hẩn thái độ đối với Chúc Yếu quá mập mờ.

Nguyên Trạch chưa từng có dạng này hộ quá một nữ hài nhi.

Trình Gia Úy còn nói: "Đừng trách anh em ta không nhắc nhở người, giống Chúc Yếu cái kia loại thiên kim đại tiểu thư, rất đơn thuần, không thiếu nam sinh nhìn chăm chăm nàng đâu, nếu không phải trở ngại nàng ca, chỉ sợ đang bị người bức tường góc không biết bao nhiêu trở về. Người đây, cũng đừng quá giày vò khốn khổ, đừng nuôi nuôi, để người khác tha đi."

Nguyên Trạch môi mỏng khẽ mím môi, trầm mặc.

Hắn là cái biểu đạt tình cảm rất hàm súc người, có mười phần, sẽ giấu đi tám phần, đại khái là từ nhỏ giáo dục cho phép, hắn không muốn để cho quá nhiều cảm xúc bộc lộ tại mặt ngoài, không nghĩ quá bại lộ một vài thứ. Kia là ngày xưa triều đình, loại này xử sự phương thức, tại đơn thuần sân trường, cũng không áp dụng.

Về phần tiểu công chúa. . . Nguyên Trạch ánh mắt trong nháy mắt nhu hòa.

"Chặc chặc chặc."

Trình Gia Úy nhìn bên cạnh bạn tốt biểu lộ, lắc đầu bất đắc dĩ có kết luận, "Nguyên Trạch, người xong. . ."

. . .

Nguyên Trạch trở lại phòng học thời điểm, Chúc Yếu đang cùng Triệu Khiêm Trác thảo luận đề toán.

Nàng nghiêng đầu, rất nghiêm túc đang nghe Triệu Khiêm Trác giảng. Biết Chúc Yếu toán học kém, hắn giảng giải rất cẩn thận, mỗi một bước nhỏ kể xong, đều sẽ hỏi nàng, hắn có hay không phương diện kia không có nói rõ. Mà cái kia khiêm tốn thỉnh giáo tiểu công chúa nghiêm nhiên rất hài lòng hắn giảng giải, đầu tiên là có chút nhú mày, chờ Triệu Khiêm Trác kể xong, ánh mắt sáng lên, bình tĩnh đại ngộ. . .

Con mắt của nàng linh động có thần, trong mắt bỗng nhiên, liền là đối giảng giải người nhất im ắng tán thưởng.

Hiển nhiên Triệu Khiêm Trác rất được lợi. Kể xong một đề, gặp nàng buông thông mi mắt nghiêm túc chải vuốt giải đề quá trình, hẳn thận trọng nhìn xem mặt của nàng, thiếu niên trong mắt lộ ra ái mộ, nhìn một cái không sót gì. . . Nguyên Trạch nhìn xem hẳn, ánh mắt lạnh dần, bỗng nhiên liền nhớ lại vừa rồi Trình Gia Úy nói lời.

Nàng là cái rất dễ dàng bị người thích nữ hài nhi, đại khái là hai đời đều được bảo hộ quá tốt, tiếp xúc người không nhiều, chính nàng đều chưa từng ý thức được. . . Nàng có bao nhiêu nhận người thích.

Làm bài quá nghiêm túc, Nguyên Trạch ngồi vào bên người nàng sau, Chúc Yếu mới chú ý tới hẳn. Nàng cầm bút, ngẩng đầu nhìn hẳn một chút, sau đó nói với Triệu Khiêm Trác: "Cám ơn người, ta lời đầu tiên mình làm một hồi, đến lúc đó sẽ không lại hỏi người."

Triệu Khiêm Trác rất nguyện ý cho nàng giảng đề, vừa rồi nhìn lên đến chính nàng cúi đầu suy nghĩ, vô kể khả thi đáng vẻ, liền không nhận được chủ động hỏi, muốn hay không cho nàng giảng.

Hắn cười gật đầu: "Không có vấn đề, nếu là có sẽ không, lúc nào đều có thể hỏi ta." Toán học là hẳn cường hạng, mà nam sinh thích nhất làm sự tình, liền là đem chính mình am hiểu nhất một mặt, hiện ra ở nữ hài nhi trước mắt.

Triệu Khiêm Trác chuyển tới, đứng dậy đi máy đun nước bên kia tiếp nước.

Chúc Yếu cầm bút chậm tay chậm nắm chặt, nhẹ nhàng căn môi, mặt hướng Nguyên Trạch, hỏi dò: "Vừa rồi. . . Chủ nhiệm lớp có hay không tìm người a."

Nguyên Trạch sắc mặt lạnh nhạt, nhìn xem nàng, trả lời vấn đề của nàng: "Không có."

Sau đó hỏi: "Thế nào?"

"Chính là. . ." Chúc Yếu nhỏ do dự một chút, vẫn là tư tâm chiếm thượng phong, nhìn xem Nguyên Trạch con mắt, nhẹ nhàng nói, "Vừa rồi chủ nhiệm lớp tìm ta, muốn để ta đổi chỗ ngồi, để cho ta. . . Cùng Chu Tư Tề làm ngồi cùng bàn. Thế nhưng là —— ta không nguyện ý."

Nàng nói, nàng không nguyện ý.

"Nguyên Trạch, nếu như chờ một lúc chủ nhiệm lớp bảo người, để người đổi chỗ ngồi, người. . . Người đừng đáp ứng, có được hay không?"

Thanh âm của nàng rất nhẹ, nhưng là rất kiên định. Con mắt thẳng tắp nhìn chăm chú chính mình, bức thiết đạt được hẳn trả lời chắc chắn. Cùng trước đó ở văn phòng đồng dạng, nàng nhìn xem là cái rất yếu đuối nhu thuận người, nhưng là thực chất bên trong hoàng gia uy nghiêm vẫn còn, muốn làm sự tình, quyết định sự tình, không muốn thay đổi, cũng sẽ không đi cải biến.

Nguyên Trạch gật đầu: "Ân."

Một cái kia nhẹ nhàng "Ân" chữ, âm cuối giương lên, cùng hẳn ôn nhuận khí chất hoàn toàn khác biệt, mang theo vài phần lười biếng mỉa mai hoặc. . . Chúc Yếu tâm bị cào đến ngứa một chút.

Bất quá ——

Nguyên Trạch nhìn xem nàng, đột nhiên hỏi: "Ta bình thường kể cho người đề, giảng được không tốt sao?"

Chúc Yếu lập tức lắc đầu, ánh mắt chắc chắn: "Không có, người giảng được rất tốt."

Thật sao? Nguyên Trạch trầm mặc nhìn xem nàng, im ắng hỏi thăm.

Đại khái là bởi vì vừa rồi Triệu Khiêm Trác cho nàng giảng đề. . . Chúc Yếu có thể cảm giác được, hần giống như không quá cao hứng. Mặc dù nét mặt của hần không có thay đổi gì, thế nhưng là cùng hần ở chung lâu, vẫn có thể phát giác được tâm tình của hần biến hóa. Hoặc là nói, kỳ thật hần ở trước mặt nàng, một chút cảm xúc vẫn là rất rõ ràng.

Chúc Yếu cau mày, không biết nên nói thế nào. . .

Nguyên Trạch từng là đại Ngụy thái phó, giáo chính là trữ quân, tương lai thiên tử. Truyền đạo học nghề giải hoặc tự nhiên là nhất lưu, dạy nàng thời điểm rất cẩn thận cũng rất kiên nhẫn, chỉ là. . . Chúc Yếu tay thật chặt nắm chặt bút, là chính nàng bất tranh khí. Mỗi lần hần cho nàng giảng đề, luôn luôn cùng nàng ở rất gần, hô hấp của hần, trên người hần hương vị. . .

Còn có nàng tùy thời giương mắt, liền là hần nghiêm túc chuyên chú bộ dáng, gần trong gang tấc. . .

Nàng nơi nào còn nghe được xuống dưới? Tối tâm thâm thúy con mắt nhìn về phía nàng, thật mỏng môi mở ra, thanh âm trầm thấp thanh nhuận, hỏi nàng có hiểu hay không. Nàng kỳ thật một chút cũng không có nghe lọt, nên nói không hiểu, nhưng là lại không nghĩ tại chính mình thậm mẫn mặt người trước xấu mặt. Chỉ có thể ra vẻ hiểu biết, sau đó về nhà chậm rãi nghiên cứu.

Nàng đường đường đại Ngụy công chúa, ở trước mặt hần, cùng bình thường tiểu nữ hài nhi cũng giống như nhau. . . Bị hần mê đến thần hồn điên đảo.

Chúc Yếu mặt mũi tràn đầy uể oải, thấp giọng nhận lầm: "Là ta không chuyên chú."

Nguyên Trạch cũng không có muốn trách cứ nàng ý tứ.

Chúc Yếu khẩn trương nắm vuốt bút trong tay, một cái tay khác theo bản năng đi gảy nắp viết, sau đó nhẹ nhàng "Ba" một tiếng, nắp viết rơi vào trên mặt đất. Nàng cúi người, vội vội vàng vàng đi nhặt lên. . . Đợi nàng tay muốn đụng phải bên chân nắp viết lúc, một con khoan hậu đại thủ, lại so với nàng trước một bước, nhặt lên nắp viết.

Tiểu công chúa vội vàng ngẩng đầu, vừa vặn cùng trán của hấn chạm vào nhau. . . Nàng đau đến nhúu mày, đứng dậy lúc, không biết chuyện gì xảy ra, cảm giác được một cổ tóc lôi kéo thanh âm, đau đến nàng nước mắt lúc này tuôn ra.

"Đừng nhúc nhích." Nguyên Trạch lập tức nói, ngữ khí nghe vào rất nghiêm túc.

". . . Ân." Chúc Yếu giống như là bị ấn tạm dừng khóa, không nhúc nhích.

Nguyên Trạch cúi đầu, nhìn xem tiểu công chúa rũ xuống sợi tóc, quần ở trước ngực hấn trường học bài bên trên, ngữ khí ôn hòa nói: "Tóc cuốn lấy, loạn động sẽ kéo tới, ta giải một chút."

"Ân." Chúc Yếu tiếp tục nhẹ ân, có thể cảm giác được, hấn tay, đang cởi ra nàng cuốn lấy tóc.

Bỗng nhiên an tĩnh lại, Chúc Yếu sát lại hấn rất gần. Nàng cúi đầu, phát hiện Nguyên Trạch quần áo vạt áo hơi có chút đi lên quyển, phần bụng lộ ra nho nhỏ một mảnh, rất rõ ràng cơ bắp hình dáng. . .

Theo hô hấp của hấn, trên dưới chậm rãi chậm trùng.

Chúc Yếu lập tức nhắm mắt lại.

Chỉ là vừa nhắm mắt, chớp mũi khứu giác thì càng thêm linh mãnh, tràn đầy nam tính nhiệt liệt dương cương khí tức.

Mi mắt run rẩy kịch liệt, hô hấp dồn dập, sau đó con mắt tựa hồ không bị khống chế bàn chậm rãi, chậm rãi, híp mắt mở một cái khe nhỏ. . . Len lén ngắm.

Quý thần xui khiến, liền chính Chúc Yếu cũng không dám tưởng tượng.

Đợi nàng kịp phản ứng thời điểm, nàng tay đã che ở đối phương cái kia phương răn chắc trên bụng, sau đó là bàn tay nàng dưới, Nguyên Trạch thân thể rõ ràng run lên một cái. . .

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu công chúa: Ta, ta có thể giải thích.

—— tối nay ngăn cất chứa, số liệu cũng không lý tưởng, tiểu đáng yêu nhóm lưu thêm nhãn lại cổ vũ hạ bản bánh bột ngô đi, tiếp tục hưởng 25 cái chữ xông vệt! ! !

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cố Lên

Cái kia xúc cảm là đốt - nóng mà rắn chắc, rất rõ ràng lồi lõm cảm giác, theo thân thể của hắn căng cứng, càng lộ vẻ kiên - cứng rắn. Chỉ là... Đỉnh đầu truyền đến Nguyên Trạch thanh âm, cùng vừa rồi thanh nhuận hơi có khác biệt, mang theo vài phần trầm thấp, gọi là tên của nàng: "Chúc Yếu..."

Chúc Yếu trên mặt nóng bỏng bỏng, cùng bình thường thấy hắn thẹn thùng lúc nóng bỏng khác biệt, hiện tại là "Đằng" lập tức, giống như cả người trong nháy mắt bị đun sôi.

Như giật điện đưa tay thu hồi, trong đầu nghĩ đến tìm từ, mấy giây sau, Chúc Yếu chợt dạ, chật vật từ trong hàm răng tung ra mấy chữ: "Ta... Ta muốn giúp người kéo quần áo một chút." Nàng thật không có muốn khinh bạc hắn ý tứ. Nàng nuôi dưỡng ở đại Ngụy thâm cung mười bảy năm, liền cái lạ lẫm nam tính ngón tay đều không có chạm qua, làm sao lại, làm sao lại như thế đường đột đi đụng vào bụng của hắn. Có thể đích đích xác xác, nàng tay đụng phải.

Nguyên Trạch thanh âm rất bình tĩnh: "Tốt."

Chúc Yếu đầu tỉnh tỉnh, mới hiểu được hắn nói là cuốn lấy tóc giải khai. Nàng khẩn trương mím môi, "Ân" một tiếng, ngời thẳng người sau, keo kiệt trương năm chặt bít, đem nắp viết đắp kín, lại lấy xuống, lại đắp kín, lại lấy xuống. Lập đi lập lại mấy lần, chuông vào học tiếng vang lên.

Nàng đem cái này tiết khóa phải dùng sách từ bàn trong bụng lấy ra, mới lấy dùng khí lạng lẽ liếc một cái bên người Nguyên Trạch.

Hắn buông thông mặt mày, thấy không rõ biểu lộ. Chúc Yếu suy nghĩ sau, lật ra trong tay bản nháp bản, lấy xuống nắp viết, lại viết một hàng chữ, sau đó mặt hướng bảng đen, tay phải chậm rãi đem bản nháp bản đẩy quá khứ...

Đẩy lên Nguyên Trạch trong tay.

Nguyên Trạch cúi đầu đi xem, trên đó viết một nhóm sạch sẽ tú khí chữ nhỏ:

【 ta không phải cố ý muốn đụng của người. 】

Ánh mắt đi lên chuyển, rơi vào tiểu công chúa trắng nõn bên mặt bên trên, ngừng mắt chốc lát, Nguyên Trạch chấp bút, tại bản nháp bản bên trên viết một hàng chữ, sau đó học nàng tiểu động tác, đem bản nháp bản đẩy quá khứ.

Chúc Yếu nhìn như trấn định, trong lòng lại hoảng đến không được, phát giác được hắn tại cúi đầu viết chữ, càng là khẩn trương đến ngừng thở. Đợi nàng cúi đầu đi xem thời điểm, liền thấy, nàng hàng chữ nhỏ kia đằng sau, hắn đi theo trả lời một câu:

【 không có việc gì, chuyên tâm nghe giảng bài. 】

Cùng nàng viết chình chình tề tề bày ở cùng nhau, có loại nói chuyện trời đất cảm giác.

Tốt a. Chuyên tâm nghe giảng bài. Chúc Yếu đem bản nháp bản thu lại, chỉ là... Nàng hiện tại chuyên tâm không được a...

Nguyên Trạch cầm bút, hoạch sách bên trên trọng điểm bộ phận, cúi đầu một lát, mới chậm rãi đem đầu nghiêng đi, thói quen nhìn thoáng qua... Chỉ gặp bên người tiểu công chúa phảng phất không quan tâm, hơi thấp lấy đầu, chính ngơ ngác nhìn chăm chăm tay trái của nàng nhìn... Nữ hài nhi mềm mại, tuyết trắng, mười ngón tiêm tiêm, cực xinh đẹp.

Cái kia tay vừa rồi...

Nguyên Trạch cầm bút tay bỗng nhiên xiết chặt, quay đầu qua, trên mặt không có chút nào gợn sóng, chỉ có thính tai dần dần phiếm hồng. Càng ngày càng đỏ.

...

Tan học về nhà lúc, Chúc Yếu còn không có vào nhà, liền nghe được bên trong Tiêu Minh Châu thanh âm, phần nộ mà lẳng lẽ.

Là nói với Chúc Tấn Ung: "Thật tốt ở trong nhà là được, hôm nay đây coi là cái gì? Người không ngại mất mặt, ta còn ghét bỏ mất mặt đâu."

Đại khái là thật quá khí, Tiêu Minh Châu liền giày cao gót đều không có đổi, thường ngày cẩn thận tỉ mỉ tóc ngắn cũng có vẻ hơi lộn xộn.

Ngược lại là Chúc Tấn Ung, ôm cái gối dựa ngồi ở trên ghế sa lon, cái cằm chống đỡ ở cạnh trên gối, cái trán dán một cái băng dán cá nhân. Hắn cầm điều khiển từ xa, nhìn xem trên màn hình TV kênh chuyển đổi, không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ dám nhỏ giọng thăm thì: "Người có thể ra ngoài hẹn hò tình nhân cũ, ta là lão công người, làm sao lại không thể xuất hiện ở nơi đó? Chẳng lẽ lại trở mặt nhìn xem người mang cho ta nón xanh?"

Bên cạnh Chúc Hằng tại gặm hạt dưa, hảo tâm nhắc nhở: "Cha, xin chú ý của người tìm từ."

Tiêu Minh Châu quả thực giận không chỗ phát tiết.

Nhiếp Hoài Trăn là nàng mỗi tình đầu không sai, nhưng bây giờ giữa bọn hăn kết giao thanh bạch, giống như tri kỷ. Hết lần này tới lần khác cái này Chúc Tấn Ung luôn luôn nghĩ đến bản thủ, hôm nay nàng cùng Nhiếp Hoài Trăn đang nói Tấn đại lâu ký túc xá đối mới có quan hệ công việc, trong lúc đó chuẩn bị đi chuyển phòng rửa tay, không cẩn thận bị thảm đập phải. Nhiếp Hoài Trăn hảo tâm giúp đỡ nàng một thanh. Đột nhiên, Chúc Tấn Ung liền từ đối diện trong phòng xông tới, không nói hai lời liền đem Nhiếp Hoài Trăn đánh một trận.

Nếu không phải nàng bất đắc dĩ nói ra hăn là trượng phu của nàng, chỉ sợ hiện tại Chúc Tấn Ung không phải êm đẹp ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, mà là đả tại đồn công an.

"Còn có người —— "

Tiêu Minh Châu nhìn về phía nhi tử: "Không hảo hảo đọc sách, tận đi theo người ba ba hồ nháo. Chúc Hằng, có phải hay không cảm thấy hiện tại không ai quản người, người mừng rỡ tự tại rồi?"

Không nghĩ tới sẽ dẫn lửa thiêu thân, Chúc Hằng khẩn trương ho một tiếng, ngồi xuống, yếu ớt nói: "Mụ mụ, ta cũng là..." Hăn mắt nhìn Chúc Tấn Ung, biết hăn cũng không có quyền nói chuyện, đành phải ủy khuất nói, "Ta cũng là vì nhà ta hạnh phúc hòa thuận suy nghĩ."

Tiêu Minh Châu cả ngày có xử lý không hết công sự, về đến nhà còn muốn đối mặt hai cha con này, nhìn xem đã cảm thấy phiền, nhịn không được giáo dục nhi tử: "Ta nói cho người, Chúc Hằng, nếu như sang năm người thi không đậu đại học, về sau ta liền để Yếu Yếu kế thừa sở hữu gia sản —— "

Ngay tại đối diện lê Chúc Yếu giật mình tại nguyên chỗ, mặt nhỏ tràn đầy nhu thuận... Đại Ngụy lúc, ca ca kế thừa hoàng vị thiên kinh địa nghĩa,

mà bây giờ, nàng cũng căn bản không nghĩ cùng ca ca tranh đoạt gia sản ý tứ a. Chúc Yếu sững sờ ngẩng đầu, nói ra: "Mụ mụ, ta không nghĩ..."

"Ta đồng ý." Chúc Hằng nói. Tại đại Ngụy, hẳn liền căn bản không nghĩ kế thừa hoàng vị, làm sao hoàng tộc liền hẳn một cái nam đinh, chỉ có thể kiên trì bất đắc dĩ.

"Ta cũng đồng ý." Chúc Tấn Ung theo một câu, đang cùng hẳn ý. Nữ nhi biết điều như vậy, dù sao cũng so nhìn cái này mặt vàng bà sắc mặt muốn tốt.

Tiêu Minh Châu tức giận đến trước ngực đập trùng lên xuống, cảm thấy nhi tử thật sự là theo hẳn cha, thế là đưa mắt nhìn sang nữ nhi, thanh âm trong nháy mắt thả nhẹ: "Yếu Yếu, trở về phòng hảo hảo đi làm bài tập, thật tốt đọc sách, cho mụ mụ tranh khẩu khí."

Nghĩ đến chính mình cái kia rồi tinh rồi mù thành tích, Chúc Yếu nắm vuốt hai vai bao cầu vai tay bỗng nhiên xiết chặt, cảm thấy áp lực rất lớn.

Về đến phòng, Chúc Yếu để sách xuống bao, đem bên trong sách bài tập lấy ra, đặt tại trên bàn sách. Tiếp lấy lấy điện thoại di động ra, "Răng rắc" một tiếng, đối thật dày sách bài tập chụp một tấm hình, cuối cùng học Tưởng Điềm Nha, phát Wechat vòng bằng hữu: 【 áp lực như núi nha. 】

Chuẩn bị để điện thoại di động xuống bắt đầu làm bài tập, phát hiện vòng bằng hữu biểu hiện có tin tức mới. Chúc Yếu lần nữa cầm điện thoại di động lên, dăm mở xem xét.

Là Nguyên Trạch cho nàng điểm một cái "Tán", đằng sau bình luận một câu: 【 cố lên. 】

Cố lên.

Hắn... Vừa vặn đang chơi điện thoại sao? Chúc Yêu mặt đỏ lên, bưng lấy điện thoại nhin không được cười.

...

Sáng sớm, Hành trung học sinh đeo bọc sách lục tục ngo ngoe tiến cửa trường. Kiểm tra kỷ luật bộ Trịnh Hàng đứng tại cửa kiểm tra học sinh trường học bài.

Cửa trường học, có bốn năm cái nữ sinh đái ở bên ngoài hồi lâu, cái kia bị vây quanh ở ở giữa, eo nhỏ chân dài tóc dài nữ sinh, Trịnh Hàng nhận biết, là cao nhất ban ba hoa khôi lớp, tại sơ trung bộ liền rất nổi danh, người mỹ ca ngọt, nghe nói còn là từ tiểu học ballet, khí chất rất tốt.

Trịnh Hàng đương nhiên biết, cái này ban ba hoa khôi lớp không phải đến xem chính mình. Hắn đứng thẳng tắp, hướng phía trong phòng gác cửa bộ trưởng nhìn thoáng qua... Không biết cái này ban ba hoa khôi lớp từ nơi nào lấy được bộ trưởng trực ban biểu, biết sáng nay là bọn hắn bộ trưởng trực ban, cố ý tới chỗ này ôm cây đợi thỏ.

Chỉ là nữ sinh then thùng, lẽ mà lẽ mề, không dám tới. Cũng liền cao nhất tiểu học muội mới có lá gan này, cao nhị cao tam nữ sinh, đều biết bọn hắn bộ trưởng là chỉ có thể nhìn từ xa cao lĩnh chi hoa, tính cả ban giáo hoa Lâm Chỉ Y đều bắt không được, càng không nói đến những người khác.

Rốt cục, nàng phía sau nữ sinh đẩy cái kia hoa khôi lớp một thanh, cái kia ban ba hoa khôi lớp mới đỏ mặt, bước chân chậm rãi vào cửa vệ phòng.

Hành trung đồng phục váy đến gối, nàng tựa hồ là cố ý đối ngấn qua, lộ ra một nửa thon trắng đùi, hai chân lại trường lại thẳng, bởi vì lâu dài khiêu vũ, chân có chút bên ngoài tám, cũng không ảnh hưởng chính thể khí chất.

Nguyên Trạch liền tại bên trong, lấy Hành trung thống nhất đồng phục, cổ áo chỉnh tề rất giàu, cái kia xanh lam nổi bật lên hấn phá lệ nhẹ nhàng khoan khoái tuần lãng. Hoa khôi lớp hai tay nắm vuốt trong tay sữa bò, thanh âm ỏn ẻn ỏn ẻn kêu một tiếng: "Học trường tốt."

Nguyên Trạch một chút ngẩng đầu, mắt sắc lạnh nhạt, ngữ khí rất xa lánh: "Có chuyện gì sao?"

Lớp này hoa bình thường rất hoạt bát to gan, lúc này nhìn thấy Nguyên Trạch ánh mắt quét tới, rõ ràng là rất bình thản biểu lộ, nàng lại cảm thấy rất có cảm giác áp bách. Nam sinh cao lớn tuần tú, khí chất xuất trần, nghiêm nhiên là cái rất khó đánh hạ đối tượng, bằng không Hành trung nữ sinh cũng sẽ không tùy ý cái này cực phẩm giáo thảo vô chủ.

Nàng cũng không có nói thẳng cái gì, chỉ là hướng về phía hấn ngòn ngọt cười, sau đó đem trong tay một hộp sữa bò đưa tới... Tuổi trẻ thiếu nữ khuôn mặt ngượng ngùng, rất là xinh đẹp.

Nguyên Trạch nhìn thoáng qua nữ sinh trong tay sữa bò, nói một câu: "Cám ơn, bất quá ta không thích uống sữa tươi."

Hoa khôi lớp gương mặt xinh đẹp sững sờ, ngượng ngùng thu tay lại, thẹn nói: "Là ta cân nhắc không chu toàn, nam sinh là không quá ưa thích uống sữa tươi..." Chỉ là nàng còn không nghĩ từ bỏ, cầm sữa bò hộp tay nắm chặt, lấy dũng khí lại hỏi câu, "Người học trường kia người thích uống cái gì? Ta đi cấp người mua."

"Không cần." Nguyên Trạch rất mau trở lại đáp. Hấn cúi đầu, chỉnh lý trong tay kiểm tra kỷ luật bộ tư liệu, không tiếp tục để ý.

Đến cùng là nữ hài nhi, da mặt mỏng, hai mắt thoáng chốc nổi sưng mù, cắn cắn môi liền chạy đi.

Nữ hài nhi váy bay lên, thanh xuân mỹ lệ. Trịnh Hàng hai tay đặt ở sau lưng, hơi có chút thương hương tiếc ngọc, thở dài lắc đầu... Bọn hắn bộ trưởng cũng quá tuyệt tình.

Chúc Yếu từ xe cá nhân bên trên xuống tới, tiến cửa trường lúc, nhìn thấy Trịnh Hàng, biết hắn tại kiểm tra kỷ luật bộ cùng Nguyên Trạch quan hệ tốt nhất, liền đi qua chào hỏi.

Chúc Yếu dáng tươi cười ngọt ngào, con mắt đẹp đặc biệt, cứ việc gặp được nhiều lần, vẫn là nhìn xem có chút xấu hổ. Trịnh Hàng đỏ lên bên tai gãi gãi đầu, nói ra: "Tiểu học tử sớm."

Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, con mắt hướng phía phòng gát cửa xem xét, liền thấy Nguyên Trạch cũng tại hướng chỗ này nhìn... Giống như hắn luôn luôn có thể liếc nhìn chính mình. Nàng ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, hỏi trước mặt học đệ: "Ta có thể đi vào nói chuyện với Nguyên Trạch sao?" Hắn giống như tại trực ban, không biết có thể hay không quấy rầy đến hắn.

Biết nàng là bộ trưởng ngồi cùng bàn, mà lại bộ trưởng rất chiều cố nàng, thế là Trịnh Hàng gật đầu: "Đương nhiên có thể."

"Ân." Chúc Yếu cười chạy chậm quá khứ, vào cửa vệ phòng thời điểm, bước chân mới thả chậm một chút. Nàng đi qua, Nguyên Trạch lập tức đứng lên, cúi đầu nhìn xem nàng.

Nguyên Trạch lặng lẽ nhìn xem nàng, không nói gì, nhếch môi im ắng cong lên một cái rất nhạt độ cong. Thấy được nàng yên lặng, hai tay chấp sau lưng, do dự một hồi, mới đem đưa tay đồ vật đưa cho hắn... Là một hộp sữa bò.

Tiểu công chúa nhìn có chút ngượng ngùng, con mắt trong trẻo, nhìn lấy mình, nhẹ nhàng nói: "Cái này cho người... Hôm qua, cảm ơn người nước."

Hắn cho nàng một bình nước, nàng còn cho hắn một bình sữa bò.

Nguyễn Trạch đưa tay, từ trong tay của nàng tiếp nhận, rử xuống mắt thấy mắt sữa bò, về sau mi mắt vừa nhấc, nhìn xem nàng trắng nõn gương mặt, nói: "Cám ơn."

"Không cần..." Chúc Yếu nho nhỏ nhíu mày một cái, thanh âm rất thấp nói thầm câu, "Ta còn lo lắng cho người không thích đâu."

"Không có." Nguyễn Trạch đem sữa bò một mực giữ tại trong lòng bàn tay, nhìn xem con mắt của nàng, tiếng nói nặng nề cùng nàng nói, "... Ta rất thích."

Tác giả có lời muốn nói:

Sữa bò: Lừa gạt giấy!

PS: Không ảnh hưởng mọi người đọc, trước thiếp một bộ phận bá vương phiếu cảm tạ danh sách. Vô cùng vô cùng cảm tạ các vị tiểu thiên sứ.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bút Ký

Chúc Yếu tiến phòng học, Triệu Khiêm Trác vừa lúc ở hàng thứ nhất cùng đồng học thảo luận đề toán.

Nhìn thấy Chúc Yếu, lập tức tràn ra một cái cười mở dáng tươi cười: "Chúc Yếu, sớm a."

Chúc Yếu gật gật đầu, cũng đi theo chào hỏi: "Người cũng sớm a." Nàng đeo bọc sách, hướng ở giữa nhất sắp xếp đi đến.

Nữ hài nhi lưng thẳng tắp, mặc dù yên lặng, nhưng dáng vẻ vô cùng tốt, Triệu Khiêm Trác nắm trong tay lấy màu đen bút mực, ánh mắt không tự chủ đi theo bóng lưng của nàng.

Lấy lại tinh thần lúc, cùng hẳn thảo luận đề toán nam sinh hướng phía hẳn nháy mắt ra hiệu, dáng tươi cười rất là dập dờn. Triệu Khiêm Trác kịp phản ứng, thần sắc không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, chùng chất hạ bút, lẩm bẩm một câu: "Đơn giản như vậy đề cũng không biết... Tự mình làm."

Hứa Du Du đang ngồi ở Lâm Chỉ Y bên cạnh, cùng nàng đối ngày hôm qua bài tập đề. Nhìn thấy Triệu Khiêm Trác thái độ đối với Chúc Yếu, vênh xuống miệng, trên mặt không vui, nhỏ giọng nói: "Không hảo hảo đọc sách, liền biết thông đồng nam sinh."

Nhớ tới ngày đó Triệu Khiêm Trác sinh nhật, nàng cố ý sớm cách ăn mặc tốt, ai biết cái này Chúc Yếu, rõ ràng không hợp ý nhau, hết lần này tới lần khác cố ý làm niềm vui bất ngờ, tỉ mỉ cách ăn mặc tốt mới tới. Thật sự là quá có tâm cơ.

Hứa Du Du nhìn xem Lâm Chỉ Y khuôn mặt thanh tú, nói: "Chỉ Y, người hôm qua không phải nói có thể muốn đổi chỗ ngồi sao? Làm sao không đổi a?"

Lâm Chỉ Y cầm bút tay dừng lại, trên mặt lộ ra mỉm cười thản nhiên, nói: "Ta cũng không biết..." Nàng giương mắt, nhìn một chút ở giữa nhất sắp xếp Chúc Yếu.

Kia là ban chín đồng học ai cũng muốn làm vị trí.

Nhớ tới hôm qua chủ nhiệm lớp nhường nàng gọi Chúc Yếu, Lâm Chỉ Y trong lòng rõ ràng, đại khái là muốn đem nàng đổi được Nguyên Trạch bên người đi, trong nội tâm nàng là cao hứng, dù sao Nguyên Trạch thành tích tốt, cái này Chúc Yếu, không phải liền là bởi vì cùng Nguyên Trạch ngồi ngồi cùng bàn, hẳn mới có thể cho nàng giảng đề nha.

Hứa Du Du trầm thấp "A" âm thanh, không tiếp tục tiếp tục hỏi.

Nàng tiện tay lật ra Lâm Chỉ Y toán học vở, bỗng nhiên con mắt trợn to, âm lượng cũng tăng lên không ít: "Chỉ Y, người toán học bút ký đều chỉnh lý tốt a..." Cao tam lớp số học giảng được không sai biệt lắm, tiếp xuống liền là ba lượt ôn tập.

Nàng lật xem Lâm Chỉ Y chỉnh lý tốt toán học bút ký, chữ viết xinh đẹp, rõ ràng chỉnh tề, liền tiến tới, cười cười nói: "Cho ta mượn sao chép một phần chứ sao."

Lâm Chỉ Y mặt cứng đờ, nhìn xem Hứa Du Du vui vẻ bộ dáng, đành phải cười gật đầu: "Đương nhiên có thể..."

Bên cạnh đồng học nhìn thấy, cũng muốn một phần. Dù sao cũng là học bá bút ký, tất cả mọi người muốn.

Hứa Du Du coi như trân bảo ôm vỡ, đối vừa trở lại trên chỗ ngồi Triệu Khiêm Trác nói: "Triệu Khiêm Trác, người muốn sao? Nếu không ta lúc in cũng cho người mang một phần."

Triệu Khiêm Trác vừa ngồi xuống, uống một hớp nước, lắc đầu nói: "Không cần."

Biết Triệu Khiêm Trác toán học thành tích cùng Lâm Chỉ Y tương xứng, Hứa Du Du cũng liền không có tiếp tục.

Chúc Yếu yên tĩnh ngồi tại chỗ mình ngồi, lật ra toán học sách bài tập, nàng trước mặt Triệu Khiêm Trác rất nhanh liền xoay đầu lại, ngữ khí rất nhiệt tình: "Có hay không cái nào đề cần ta giảng?"

Toán học là hạng đại công trình, Chúc Yếu chỗ nào không hiểu rất nhiều. Nàng giương mắt nhìn hướng trước mặt Triệu Khiêm Trác, liền nhớ lại hôm qua Nguyên Trạch cùng nàng nói đến lời nói, thế là lắc đầu: "Cám ơn a, chính ta làm là được rồi."

Triệu Khiêm Trác nụ cười trên mặt cứng đờ, liền một cái chớp mắt, rất nhanh lại một bộ sáng sủa biểu lộ, nói: "Vậy được, ta không quấy rầy người."

Chúc Yếu nắm tay bên trong bút, cau mày đọc sách ăn ảnh giống như ví dụ mẫu. Triệu Khiêm Trác nhìn nàng một bộ bộ dáng nghiêm túc, nhìn chăm chú một hồi, liền đem thân thể quay trở lại, đứng dậy đi nhà cầu... Nguyên Trạch lúc tiến vào, nhìn thấy liền là bức tranh này mặt.

Nguyên Trạch đi đến Chúc Yếu bên người, nàng mới chú ý tới.

Hắn mặc vào đôi màu trắng giày vải, đôi giày này tử cùng nàng trên chân này đôi là một cái thẻ bài, lần trước phát hiện sau, Chúc Yếu đến trường học ăn mặc nhiều nhất liền là đôi giày này, mà Nguyên Trạch tựa hồ cũng rất thích đôi giày này, thường xuyên xuyên.

Nguyên Trạch đem cặp sách bỏ lên trên bàn, đem bên trong vài cuốn sách lấy ra. So với cái khác cao tam đồng học, cái kia phó hận không thể đem sở hữu tư liệu sách đều mang về nhà nhìn tư thế tới nói, Nguyên Trạch mỗi lần mang sách đều rất ít. Hắn tay rộng lớn thon dài, đem cặp sách khóa kéo kéo tốt, khom lưng đem cặp sách treo ở trên ghế dựa.

Liền thấy bên người tiểu công chúa, xinh đẹp con mắt nhìn xem chính mình.

Nàng do dự một chút, thanh âm rất yếu nói câu: "Ta... Ta không có nhường hẳn cho ta giảng đề."

Tiểu công chúa thanh âm nhất quán ngọt ngào, bên mặt tiểu xảo tinh xảo, làn da là sáng long lanh hoàn mỹ trắng nõn, mang theo vài phần nhỏ nhỏ hài nhi mập, mười phần đáng yêu. Nghe nàng, Nguyên Trạch môi mỏng hơi cong, dáng tươi cười rất rõ ràng, con mắt nhìn chăm chú nàng, nửa ngày, mới nói: "Ta kể cho người."

Chúc Yếu đôi mắt sáng tỏ, nhu thuận "Ân" thanh.

Chỉ gặp Nguyên Trạch từ nàng bên cạnh ngồi xuống, tiếp theo từ mặt bàn mấy quyển vở ở giữa, rút ra một bản mềm xác vở, dọc theo mặt bàn, chậm rãi đẩy lên bên người nàng: "Cho người."

Cái gì? Chúc Yếu liền giật mình, ánh mắt rơi vào vở bên trên, sau đó đưa tay cầm lấy, chậm rãi lật ra một tờ... Bên trong là toán học bút ký, chữ viết cường tráng mạnh mẽ, cốt khí kinh tẩu, tương đối bình thường viết, nhiều hơn mấy phần đoạn chính, cho nên nhìn qua không chỉ có cảnh đẹp ý vui, mà lại chính tề tinh mỹ.

Chúc Yếu lật vài tờ.

Bao gồm cao trung ba năm sở hữu toán học tri thức điểm, trật tự rõ ràng, chợt nhớ tới mình bình thường làm được cái kia loạn thất bát tao bút ký, chợt cảm thấy xấu hổ.

Chúc Yếu nhin không được tán thưởng nói: "Người nhớ kỹ thật tốt..." Nghĩ đến cái gì, mặt nàng vừa nhấc, đối đầu ánh mắt của hắn, ngữ khí thăm dò vừa vui sướng, "Đây là... Cho, cho ta sao?"

Nguyên Trạch nhẹ nhàng dạy: "Dựa theo bản bút ký này ôn tập, hắn là sẽ đối người có trợ giúp."

Chúc Yếu ngẫm hạ mừng thầm, chợt nhớ tới, lúc trước Nguyên Trạch thân là thái phó lúc, dạy nàng ca ca lúc, có phải hay không cũng là dạng này. Con mắt của nàng rất sáng, cẩn thận từng li từng tí bưng lấy vở, ngây ngốc trong chốc lát, mới ngẩng đầu lên, nhìn xem hắn nói: "Ta nhất định sẽ thật tốt học toán học."

Nàng không thể để cho hắn thất vọng.

Nguyên Trạch tay khoác lên trên bàn học, mặt mày thanh tuyền, lẳng lặng nhìn chăm chú nàng, trầm mặc thật lâu, sau đó ôn hòa phun ra một chữ: "... Tốt."

...

Cơm trưa thời gian, Tưởng Diễm Nha nắm lấy Chúc Yếu tay một đường chạy về phía nhà ăn. Trong phòng ăn người rộn rộn ràng ràng, đội ngũ sắp xếp lão dài.

Tưởng Diễm Nha nhướng mày, nói ra: "Xem ra hôm nay lại không có gì tốt thức ăn." Mỗi khi buổi trưa chuông tan học vang, Hành trung học

sinh hận không thể chấp cánh hướng nhà ăn chạy. Thiếu chạy mấy bước, cái này nhà ăn đồ ăn đều sẽ lấy kinh người lượng chột giảm.

Tưởng Diễm Nha con mắt lóe sáng, liếc mắt liền thấy được tận cùng bên trong nhất xếp hàng Trình Gia Úy cùng bên cạnh hẳn Nguyễn Trạch.

Nhìn thấy có nữ sinh cười muốn xếp hạng đến Nguyễn Trạch sau lưng, Tưởng Diễm Nha một cái phi nước đại, đón lấy, cũng không chút nào do dự đem trong tay Chúc Yếu đẩy quá khứ...

Đầu trong nháy mắt đụng phải trước mặt người lưng, cứng rắn, Chúc Yếu một chút nhú mày, đang muốn vặn đầu nói chuyện với Tưởng Diễm Nha, bỗng nhiên liền nghe được Trình Gia Úy thanh âm: "Là các người a, thật là đúng dịp a."

"Là, đúng vậy a, thật là đúng dịp a."

Chúc Yếu giữa đầu, Nguyễn Trạch cứ như vậy đứng trước mặt của hẳn, chính xoay người nhìn nàng... Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt minh bạch Tưởng Diễm Nha dụng tâm lương khổ. Hẳn chỉ là nhìn nàng một hồi, nơi này âm ỉ, cũng không nói chuyện, tiếp tục quay đầu bắt đầu xếp hàng.

Chúc Yếu đưa tay vuốt vuốt cái trán, quay đầu nói chuyện với Tưởng Diễm Nha.

Mà Tưởng Diễm Nha thì là đem cái cằm tựa ở nàng đầu vai, hì hì ha ha cười.

Rõ ràng không nói gì, Chúc Yếu mặt không biết vì cái gì liền đỏ lên.

Nàng đưa tay, nhú mày chọc lấy hạ Tưởng Diễm Nha cái trán, nho nhỏ vừa bất đắc dĩ nói câu: "Người nha." Thật sự là tình nghịch.

Xuất ngũ chậm chạp tiến lên, Tường Điềm Nha nhón chân lên, đầu kéo dài lão trường, cùng nàng nói: "Yếu Yếu, giống như sườn xào chua ngọt liền ba phần, không biết đến phiên của người thời điểm, còn có hay không..."

Hành trung nhà ăn đồ ăn chất lượng không tệ, nhất là sườn xào chua ngọt, Chúc Yếu rất thích ăn. Chỉ là hôm nay sau khi tan học bởi Tường Điềm Nha đi lên nhà vệ sinh, đến nhà ăn chậm.

Nhà ăn cửa sổ sắp đặt hai nhóm, tả hữu cái một cái mua cơm a di. Chúc Yếu phía trước còn có ba vị, ở giữa là Trình Gia Úy cùng Nguyên Trạch, phía trước nhất là cái nữ sinh, vừa vặn muốn một bàn sườn xào chua ngọt, còn bên cạnh xếp trước mặt mấy vị đều là nữ sinh, phía trước nhất vị kia cũng điểm một phần sườn xào chua ngọt.

Chúc Yếu nói: "Hẳn là không."

Còn lại cuối cùng một phần.

Đến phiên Nguyên Trạch lúc, hẳn đối liệt nữ sinh trước điểm.

Nữ sinh kia đang muốn đi tiếp, bỗng nhiên liền nghe được bên cạnh có cái giọng trầm thấp, nói: "Người tốt, phần này xương sườn có thể nhường cho ta sao?"

Nữ sinh sững sờ, con mắt bỗng nhiên trợn to.

Nữ sinh kia đương nhiên đã sớm chú ý tới bên này, Hành trung ai không biết Nguyên Trạch a, mặc dù không dám nhìn thẳng, nhưng là dư quang một mực hướng chỗ này ngấm. Chỉ là không nghĩ tới... Nhìn bên cạnh nam sinh cao lớn tuấn lãng thân hình, nữ sinh mặt một chút liền đỏ lên. Không nghĩ tới hẳn thế mà lại chủ động nói chuyện với mình.

Mà phía sau nàng đi theo nữ sinh, hẳn là bạn tốt của nàng, hết sức hưng phấn, không ngừng đâm lưng của nàng, thì thào thúc giục nói: "Nhường một chút nhường, nhất định phải nhường."

Nữ sinh dáng tươi cười xán lạn, nói ra: "Đương nhiên có thể."

"Cám ơn."

Nguyên Trạch đưa tay, tiếp nhận cái kia đĩa sườn xào chua ngọt, sau đó quay đầu, nhìn về phía sắp xếp sau lưng hẳn tiểu công chúa, ngữ khí rất tự nhiên hỏi, "Còn muốn cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả-kun một năm rưỡi không có mở văn, làm thu cơ bản không có trưởng, mới tới huyện nói kên, hẳn là có rất nhiều không có cất giữ qua tiểu đáng yêu.

Hiện tại cất giữ 26515, đến 27000, tác giả-kun liền dâng lên ngọt ngào canh hai, có được hay không?

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cười Yếu Ốt

Ánh mắt của hắn thâm thúy sáng, Chúc Yếu ánh mắt vội vàng không kịp chuẩn bị liền ngã đi vào, trái tim là thấy hắn lúc quen thuộc nhảy lên kịch liệt. Phanh phanh phanh phanh, khổng chế không nổi. Chúc Yếu gương mặt phát nhiệt, kịp phản ứng tranh thủ thời gian trả lời: "Quả cà. . . Cùng sợi khoai tây."

Đến nhà ăn đã lâu, không còn giống vừa mới bắt đầu như thế loạn điểm. Hiện tại chỉ chọn một ăn mặn hai tố là được.

Nguyên Trạch gật đầu, quay người đối cửa sổ bên trong nhà ăn a di nói: "Cà tím ngư hương, lại một phần sợi khoai tây."

Hắn lại hỏi Chúc Yếu, thanh âm rất rõ ràng hạ thấp: "Còn cần không?"

Chúc Yếu lắc đầu, gặp Nguyên Trạch xuất ra phiếu ăn muốn cày tiền, lập tức liền đưa tay, đem trong tay phiếu ăn nhấn đang cày thẻ trên máy, vội vàng nói: "Ta tự mình tới là được rồi." Đã giúp nàng điểm đồ ăn, nàng không nghĩ lại dùng cơm của hắn thẻ.

Mà Nguyên Trạch cũng không nói cái gì, xoát xong thẻ, Chúc Yếu từ trong tay hắn tiếp nhận bàn ăn, nhỏ giọng nói câu "Cám ơn".

Tưởng Diễm Nha ở phía sau cười đến một mặt mẹ già bàn vui mừng, sau đó mới cùng Trình Gia Úy nói: "Người trước cùng Yếu Yếu đi tìm vị trí đi."

Thế là Trình Gia Úy liền dẫn Chúc Yếu đi tìm ghế trống vị.

Nhà ăn nhiều người, Trình Gia Úy cái đầu cao, trong bàn ăn là chua cay sơi khoai tây, rau xào thịt, ngoại gia một cái nhiều nước mùi hương đậm đặc thịt kho tàu đại sắp xếp, cơm đống lên cao một tòa. Hãn nghiêng đầu nhìn nhìn bên người Chúc Yếu. Thường ngày cùng với Nguyên Trạch thời điểm, hãn cũng không dám tế dò xét nàng.

Hiện tại như thế nhìn lên.

Nữ hài nhi này trắng nõn nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo xinh đẹp không nói, trên người có loại đặc biệt cổ điển khí chất, dễ hồng mà yên tĩnh, nhìn xem người đặc biệt nghĩ đi bảo hộ nàng.

Tìm một trương gần cửa sổ bàn nhỏ ngồi xuống. Trình Gia Úy biết Nguyên Trạch không nói nhiều, liền nghĩ giúp hãn nói tốt: "Ta nhìn Nguyên Trạch đối người. . . Giống như đặc biệt tốt a. Hãn bình thường cơ hồ đều không cùng nữ sinh nói chuyện."

Há lại chỉ có từng đó là nữ sinh a, cùng hãn tại một khối lời nói cũng rất ít. Nhưng là đối Chúc Yếu, cũng quá chiếu cố.

Ở trong mắt Trình Gia Úy, nàng chỉ là Nguyên Trạch ngồi cùng bàn, lúc trước cũng không gặp nhau. Không biết trước đó nàng là đại Ngụy công chúa, mà Nguyên Trạch là thái phó sự tình, cho nên tại bọn hãn nhìn qua, giống như Nguyên Trạch đối nàng liền rất đặc thù. Mặc dù. . . Nàng cảm thấy Nguyên Trạch đối nàng hoàn toàn chính xác có chút quá tốt, cũng nghĩ qua, bỏ qua một bên ngày xưa thân phận không nói, hãn có phải hay không, cũng có một chút như vậy thích chính mình? Chỉ là nàng không dám khẳng định, nàng làm nhiều năm như vậy dễ hồng công chúa, tại Nguyên Trạch trước mặt, vô cùng vô cùng tự ti.

Chúc Yếu gật đầu: "Ân. Hãn đối ta. . . Là rất chiếu cố."

Trình Gia Úy cười hắc hắc, lộ ra hai hàng răng trắng, sáng loáng sáng loáng. Chúc Yếu đem bàn ăn bỏ lên trên bàn, nhìn Trình Gia Úy ngu đần cười, cảm thấy đặc biệt khờ, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, nhất thời con mắt cong cong.

Nguyên Trạch bưng bàn ăn quá khứ, nhìn thấy tiểu công chúa cùng Trình Gia Úy trò chuyện vui vẻ, ánh mắt hơi dừng lại, đem bàn ăn một đặt, ngữ khí rất nhạt nói với Trình Gia Úy: "Người đi thịnh canh."

Trình Gia Úy đứng lên nói: "Được." Không nói hai lời liền đi đánh canh.

Nguyên Trạch đem trong tay đĩa cùng thìa đưa cho Chúc Yếu, sau đó là bên người nàng vừa dứt tòa Tượng Diễm Nha. Chúc Yếu đưa tay tiếp nhận, một giọng nói "Cám ơn". Bên cạnh nàng Tượng Diễm Nha, nhìn thấy ban trưởng đưa tới bộ đồ ăn, con mắt đột nhiên trợn to, thụ sủng nhược kinh. . . Quả thực là sinh thời a.

Rất nhanh Trình Gia Úy liền đánh bốn bát cải bẹ thịt băm canh tối, phân cho bọn hắn.

Bốn người bắt đầu dùng cơm.

Nguyên Trạch kiệm lời, Chúc Yếu yên tĩnh, may Trình Gia Úy cùng Tượng Diễm Nha hơi nhiều lời. Trình Gia Úy phàn nàn chính mình toán học không tốt: "Vừa nhìn thấy đề toán liền đau đầu, không giống một ít người, học cái gì đều dễ dàng."

Một ít người chỉ đương nhiên liền là bên cạnh Nguyên Trạch.

Đại khái là bên người ngồi Chúc Yếu, Tượng Diễm Nha phi thường có lực lượng, chủ động hỏi Nguyên Trạch: "Ta nói ban trưởng, người thành tích tốt như vậy, có phương pháp gì không có thể truyền thụ truyền thụ a?"

Mặc dù Nguyễn Trạch có ngày phân, có thể Tưởng Diễm Nha luôn cảm thấy, cho dù là học bá, luôn có một bộ chính mình học tập tâm đắc.

Chúc Yếu ăn sườn xào chua ngọt, cũng vênh tai gõ sờ sờ nghe.

Nguyễn Trạch còn chưa mở miệng, Trình Gia Úy liền thay hẳn nói: "Cái gì phương pháp học tập a?" Hẳn cười cười, "Gia hỏa này đã gặp qua là không quên được, từ nhỏ đến lớn, liền bút ký đều không nhớ, thứ gì nhìn một lần liền nhớ kỹ, người nói còn muốn cái gì kỹ xảo?"

Tưởng Diễm Nha "Oa" thanh. Trước đó còn tưởng rằng đã gặp qua là không quên được hơi có khuếch đại, nghe Trình Gia Úy nói như vậy, giống như không có chút nào khuếch đại. Nàng hơi kinh ngạc: "Xưa nay không làm bút ký. . . Thật hâm mộ. Ta cũng rất nhớ đã gặp qua là không quên được a."

Kẹp lấy sườn xào chua ngọt đưa hơi dừng lại, Chúc Yếu lòng tràn đầy đập dòn, chậm rãi ngẩng đầu, đi xem đối diện Nguyễn Trạch. Trước hết nhất đập vào mắt là hẳn tay, đồng dạng là nắm đũa, bị hẳn tay nắm lấy, ngay tiếp theo cặp kia đũa đều đặc biệt đẹp đẽ.

Ánh mắt chậm rãi đi lên rời. . . Bên tai là trong phòng ăn ồn ào nói chuyện âm thanh, bộ đồ ăn thu về lúc tiếng va chạm, còn có đỉnh đầu ào ào quạt âm thanh, mà ánh mắt rơi vào trên mặt hẳn cái kia một cái chớp mắt, những âm thanh này giống như đều biến mất.

Trong mắt của nàng, chỉ nhìn đạt được hẳn.

Lúc trước tiêu công chúa chỉ là xa xa nhìn qua hẳn, liền đã thật sâu ngưỡng mộ, khi đó nàng thậm chí tự an ủi mình, đại khái là cùng thái phó tiếp xúc không sâu, nếu là ở chung lâu, có thể sẽ ở trên người hẳn phát hiện một chút khuyết điểm, cố gắng nàng liền không như vậy thích hẳn. Mà bây giờ. . . Vừa vặn tương phản. Nàng cùng hẳn sát lại càng gần, ở chung càng lâu, càng thêm mê luyến.

Nguyên Trạch để đũa xuống, cầm lấy thìa múc một ngụm canh. Tầm mắt hơi cuộn lên, cái kia nhìn chăm chăm vào chính mình nhìn tiểu công chúa đã thu hồi ánh mắt, chính tiếp tục đang ăn cơm. . . Cùng ngày xưa cung yến lúc dùng bữa đồng dạng, buông thông mắt, nhai kỹ nuốt chậm, má phấn một trắng một trắng, yên tĩnh đáng yêu.

Bên cạnh hai người trò chuyện hăng say nhi. Tưởng Diễm Nha phàn nàn đồ ăn, nghiêng đầu nói: "Nhà ăn đồ ăn đều chán ăn, thật muốn ăn bún thập cẩm cay a."

Trình Gia Úy nói: "Hai tầng không phải có bún thập cẩm cay sao?"

"Hai tầng bún thập cẩm cay khó ăn chết rồi." Tưởng Diễm Nha cau mày, rất là ghét bỏ. Tiếp lấy báo ra trường học phụ cận một nhà bún thập cẩm cay cửa hàng tên, "Cửa tiệm kia mới tốt ăn, ta mỗi cái tuần lễ đều muốn đi ăn, trăm ăn không ngán."

Trình Gia Úy chủ động đề nghị: "Cái kia nếu không ta sau khi tan học cùng đi ăn chứ sao. . ." Hắn nhìn về phía Chúc Yếu, "Chúc Yếu, người cũng cùng đi nha, ta mời khách a."

Tưởng Diễm Nha vội nói: "Không được a, Yếu Yếu nhà lái xe sau khi tan học ngay tại cửa trường học chờ lấy, nàng mụ mụ quản được rất nghiêm, vừa để xuống học được liền về nhà." Tưởng Diễm Nha mặc dù tùy tiện, nhưng đối Chúc Yếu phá lệ để bụng, trước kia Chúc Yếu hưởng nội, không thích cùng người xa lạ tiếp xúc, nàng cũng rất ít mang nàng đi nhiều người địa phương. Tỉ như nói bún thập cẩm cay quán nhỏ.

Mà bây giờ tiểu công chúa, ngược lại là thật muốn ném thử. Nàng cười cười nói: "Có thể a, ta gọi tiểu Trương tối nay tới đón ta là được rồi."

Tiêu Minh Châu là biết Tưởng Diễm Nha, Chúc Yếu cùng với nàng, nàng rất yên tâm. Mà lại nàng cũng rất tình nguyện nữ nhi thêm ra đi chơi.

Tưởng Diễm Nha thật cao hứng: "Vây thì tốt quá, ta sau khi tan học động tác nhanh nhẹn điếm, thẳng đến bún thập cẩm cay." Nói vồ vồ Chúc Yếu bả vai, "Yếu Yếu người yên tâm, ta cam đoan người ăn một lần liền yêu."

"Ân."

Chúc Yếu gật đầu. Nàng hai tay nắm vuốt đũa, lẽ mề một chút, sau đó nhỏ giọng hỏi, "Nguyên Trạch, người đi không?"

Nguyên Trạch vừa vắn ăn xong, không vội không chậm đem đũa gác lại, ánh mắt đối đầu nàng, không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng một tiếng: "Ân."

...

Tan học thời gian, Hành trung phụ cận cái này nhà danh tiếng lâu năm bún thập cẩm cay tiêu điếm đã kín người hết chỗ. Phần lớn là Hành trung học sinh, cùng phụ cận trường học học sinh cấp ba.

Trình Gia Úy bốn người hưởng chỗ này một trạm, nghiêm nhiên hấp dẫn rất nhiều người ánh mắt, một chút chỉ là đi ngang qua học sinh, cũng đều cùng theo vào. Thế là người càng nhiều.

Đỏ canh bún thập cẩm cay, nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, ma mà hương, cay mà thoải mái. Tưởng Diễm Nha thị cay, áp huyết cá viên khoai tây phiến, xương sườn bánh mật oa oa đồ ăn, nấm hương rong biển lạp xưởng hun khói. . . Các loại món thập cẩm, phía trên tung bay thật dày một tầng tương ớt, tô điếm một chút màu xanh biếc hành thái, vàng nhạt tỏi giã, mùi thơm cùng tê cay mùi vị kẹp lấy cái này nhiệt khí thẳng bức mà tới.

Sớm đã trong bụng trống trơn, Tưởng Diễm Nha ăn đến thoải mái, đối bên người Chúc Yếu nói: "Thế nào? Ăn ngon a?"

"Ân."

Chúc Yếu cảm thấy rất hương, không có giống Tượng Diễm Nha như thể lựa chọn nặng cay, hơi cay đầy đủ. Đại Ngụy cung đình cùng Chúc gia thức ăn, phần lớn thiên ngọt, thiên thanh đậm. Lúc trước Chúc Yếu còn lo lắng cho mình ăn không quen cay.

Hiện tại cảm thấy cái này vị cay rất đã, ăn đến chóp mũi đổ mồ hôi, cánh môi cũng cay đến đỏ bừng.

Tượng Diễm Nha cười nói: "Cái kia ta về sau thường xuyên đến ăn."

Bên cạnh Trình Gia Úy chính đại nhanh cắn ăn, cũng không quên nói tiếp đề: "Cũng kêu lên ta chứ sao."

Bên này đang lúc ăn, bên cạnh bàn hai nữ sinh vừa ăn xong, tới muốn Nguyên Trạch số điện thoại. Mặc đồ chơi ở giữa đồng phục, không phải Hành trung.

Trình Gia Úy cùng Nguyên Trạch ở chung lâu, những này đều tập mãi thành thói quen.

Lúc này vừa định thay hẳn cự tuyệt rơi, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, con mắt mím cười, chỉ vào đối diện Chúc Yếu: "Không thấy được bên này còn ngồi hai cô nương sao? Người trước tiên cần phải hỏi một chút người ta có đồng ý hay không."

Chúc Yếu chính nhai lấy cá viên, cầm đũa tay dừng lại, chậm rãi đem cá viên nuốt xuống. Nàng vô ý thức đi xem Nguyên Trạch biểu lộ, nhất quán nhàn nhạt, đại khái là bị bắt chuyện quen thuộc. . .

Bình thường mà nói, Trình Gia Úy lời này rõ ràng là ý cự tuyệt, nữ sinh cũng sẽ không lại tiếp tục da mặt dày. Mà rõ ràng, trước mắt hai vị này, không có gì nhân lực sức lực, thật đúng là đi hỏi Chúc Yếu, con mắt

lóa sáng sáng, mặt mũi tràn đầy chờ mong hỏi: "Tiểu tử tử, người đồng ý không?"

Chúc bở môi phiếm hồng, rút tờ khăn giấy tư nhĩ nhận ân lau miệng. Bưng một trượng trắng nõn khuôn mặt nhỏ, ánh mắt nghiêm túc, phi thường quả quyết cự tuyệt: "Không đồng ý."

Thanh âm của nàng mềm, nhưng rất kiên định.

Trình Gia Úy nhịn không được cười, ho nhẹ vài tiếng, lại nhìn về phía cái kia hai nữ sinh, thanh âm còn lộ ra ý cười: "Nghe được không, người ta ngồi cùng bàn nói không đồng ý."

Cái kia hai nữ sinh đành phải tiếc nuối rời đi.

Chúc Yếu cúi đầu, nhìn chén này bên trong bún thập cẩm cay. Về sau Trình Gia Úy cùng Tưởng Diễm Nha cũng không nói cái gì, cũng tiếp tục cúi đầu ăn. . . Rất yên tĩnh, trầm mặc một đoạn thời gian rất dài.

Mới nghe được "Phốc ——" một tiếng, là Trình Gia Úy cười ra tiếng.

Đón lấy, Tưởng Diễm Nha cũng không nín được nở nụ cười.

Hả? Chúc Yếu cầm đũa, hồ nghi ngẩng đầu, khó khăn lắm đối đầu Nguyên Trạch cặp kia tròn mắt đen nhánh, cũng ngậm lấy nhàn nhạt ý cười. Trên mặt như bị phồng, Chúc Yếu tranh thủ thời gian cúi đầu. . .

Có buồn cười như vậy sao? Không phải Trình Gia Úy nhường nàng nói đến sao?

Nàng liền là không đồng ý a.

. . .

Những ngày tiếp theo, cao trung chương trình học đều đã bên trên xong, bắt đầu ba lượt ôn tập, cũng là Chúc Yếu thống khổ nhất thời điểm. Người khác kiến thức căn bản đều đã nắm giữ, bắt đầu quy nạp tập hợp, mà nàng đối mặt những kiến thức kia lúc, nhưng thật giống như là mới học giống như. Mặc dù có Nguyên Trạch phụ đạo, có thể nàng luôn luôn phiền phức người ta, trong lòng cũng băn khoăn.

Thời tiết lạnh dần, luôn luôn sợ lạnh tiểu công chúa, cũng không thể không bắt đầu mặc vào Phương di chuẩn bị cho nàng thu quần. Tưởng Diễm Nha biết sau, phi thường kinh ngạc: "Không phải đâu Yếu Yếu, người bây giờ liền mặc thu quần a." Cái tuổi này nữ hài nhi chính là yêu nhất xinh đẹp thời điểm, có rất ít nữ hài nhi như thế tự giác mặc vào thu quần.

Tưởng Diễm Nha xoa bóp Chúc Yếu mặt, cứng chiều nói: "Yếu Yếu người thật là ngoan a." Nàng mụ mụ luôn luôn muốn nhắc tới đến mấy lần, nàng mới bằng lòng xuyên.

Chúc Yếu ngay tại nghiêm túc học thuộc từ đơn, dừng lại, rất thành thật nói: "Ta lạnh nha."

Trước kia tiểu công chúa, tấm cung đốt có địa long, vừa đến mùa đông liền cơ hồ không ra khỏi cửa. Hiện tại thế nào, mặc dù còn không phải rất lạnh, có thể sáng sớm muốn đứng lên đi học, mặc thật mỏng đồng phục, căn bản cũng không đủ chống lạnh. Thu quần mặc dù xấu, nhưng thật là cái thứ tốt.

Sớm tự học tan học, chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu tiến đến.

Đằng sau đi theo cái nam sinh. Vừa tiến đến, liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Ứng Úc Lưu mặt lộ vẻ mỉm cười, cho mọi người giới thiệu: "Đây là chúng ta ban vừa tới học sinh chuyển trường, đến, Đường việt, người cho mọi người làm tự giới thiệu."

Bạn học mới dáng dấp mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, cao cao gầy teo, rất sạch sẽ tướng mạo.

Chúc Yếu ngay tại học thuộc từ đơn, cũng theo bản năng hướng phía bục giảng nhìn thoáng qua. Cũng là không phải tướng mạo duyên cố, chẳng qua là cảm thấy bạn học mới giống như có chút quen mắt.

Hắn trên bục giảng làm tự giới thiệu, thanh tuyến cùng hắn tướng mạo nhất trí, rất thanh tịnh. Ánh mắt hướng phía đang ngồi đồng học nhìn lại, rơi xuống đất Chúc Yếu trên mặt lúc, rõ ràng khẽ giật mình.

Nguyên Trạch đang đọc sách. Nguyên bản không có lưu ý thêm, chỉ là tùy ý liếc qua, nhìn thấy người kia ánh mắt chỗ đến, theo bản năng nghiêng đầu. . . Liên nhìn thấy bên người tiểu công chúa cũng đang nhìn người kia. Hơn nữa nhìn thật lâu.

Nguyên Trạch biểu lộ rất nhạt, chậm rãi đem trong tay sách khép lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu công chúa: Rõ ràng liền ba giây, nào có nhìn thật lâu.

Thái phó: Đủ lâu.

...

Hôm nay đường là chua.

Chương này phát 100 cái tiểu hồng bao, nhấn lại 25 chữ xông vệt vệt trứng vệt!

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Rất Ấm

Tự giới thiệu xong, bạn học mới ngồi vào vị trí của mình, tổ thứ ba vị cuối cùng. Ngay tại Nguyên Trạch sát vách. Ở giữa cách lối đi nhỏ.

Hắn để sách xuống bao, hướng Chúc Yếu nhìn bên này, Chúc Yếu ngược lại là bắt đầu tiếp tục học thuộc từ đơn, hiện tại cúi đầu. Ánh mắt của hắn thoáng nhìn, vừa vắn cùng Nguyên Trạch chạm vào nhau. Có loại bị bắt bao cảm giác. . . Rất nhanh liền hoảng hốt quay đầu, cúi đầu thu thập cặp sách.

Nghỉ giữa khóa thao kết thúc sau, Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha trở về phòng học.

Trên bậc thang, Tưởng Điềm Nha lặng lẽ tại Chúc Yếu bên tai nói: "Yếu Yếu, người có chú ý đến hay không, bạn học mới một mực tại nhìn người a." Đại khái là bạn học mới tương mạo không sai, Tưởng Điềm Nha trên mặt cười hì hì, suy đoán nói, "Người nói, hẳn có phải hay không là đối người vừa thấy đã yêu a."

Chúc Yếu nơi nào còn có tâm tư đi chú ý bạn học mới, mấy ngày này nàng mỗi ngày đọc sách nhìn thấy rất muộn, buổi sáng năm điểm liền muốn ngồi dậy, mỗi ngày liền ngủ năm tiếng. Trong đầu toàn bộ đều là đề toán cùng hóa học công thức, liền nghĩ Nguyên Trạch thời gian đều ít đi rất nhiều.

Nàng nhú mày, nói: "Chớ nói lung tung."

Tường Điền Nha muốn nói nàng mới không có nói loạn, liền thấy cái kia bạn học mới đi đến bên cạnh bọn họ đến, còn chủ động cùng các nàng chào hỏi: "Cùng, đồng học, người tốt."

Bạn học mới thanh âm êm tai, rụt rè, thận trọng. Giống như rất ngại ngùng hướng nội đáng vẻ.

Tường Điền Nha nhẹ nhàng bóp một chút cánh tay của nàng, Chúc Yếu mới ghé mắt nhìn hẳn. . .

Cùng Nguyên Trạch tuấn mỹ tướng mạo khác biệt, trước mắt vị này nam sinh, ngũ quan mặc dù không có rất phát triển, nhưng là ghép lại với nhau, cho người ta một loại cảm giác rất thoải mái. Con mắt ươn sũng, có điểm giống trước đó nàng tại đại Ngụy nuôi qua con kia Pekingese chó.

Chúc Yếu lễ phép đáp lại: "Ân, người cũng tốt."

Nữ hài nhi thanh âm nho nhỏ, rất ngoan ngoãn.

Đụng vào nàng sáng doanh doanh con mắt, Đường Việt có chút xấu hổ, một đôi mắt thả xuống rủ xuống, lại tiếp tục nâng lên, nhỏ giọng thử hỏi: "Người thật. . . Không nhớ ta sao?"

Đối đầu đối phương ánh mắt nghi hoặc, tiếp tục giải thích, "Ngày đó tại Tây Thành Thiên Nhai, chúng ta thấy qua, chỉ là. . ."

Chúc Yếu con mắt đột nhiên trợn to. Trách không được nàng cảm thấy nhìn quen mắt, nguyên lai là lần trước tại thương trường nhìn thấy nam sinh kia.

"Nhớ kỹ. . ." Nàng cười cười, "Nhất thời không nghĩ bắt đầu."

Nói lên lần trước, Đường Việt ngượng ngùng gãi đầu một cái.

Da của hắn so với bình thường nam sinh bạch, trên mặt cũng không có đậu đậu, đại khái là rất ít cùng nữ sinh nói chuyện, mặt lập tức liền trở nên hồng hồng. Hắn nói: "Cái kia ngây thơ ngại ngùng, ta chỉ là muốn cùng người kết giao bằng hữu. Bằng hữu của ta có phải hay không hù đến người rồi?"

Đường Việt tính cách hướng nội, kia là lần thứ nhất, lấy dũng khí hỏi nữ sinh muốn Wechat. Hắn không nghĩ tới muốn hù dọa nàng, chỉ là về sau nhớ tới, hắn cùng mấy người bằng hữu như thế vây quanh nàng, thật sự là rất giống đang khi dễ nàng. Không có muốn tới Wechat, hắn rất ảo não, mà càng ảo não chính là, hắn hù đến nàng. . . Hắn rủ xuống mi mắt, thanh âm hạ thấp: "Thật rất xin lỗi."

Chúc Yếu trả lời: "Không quan hệ, ta không có để ở trong lòng."

Đường Việt nhẹ nhàng "Ân" âm thanh, trên mặt rất nhanh lộ ra ý cười, nhìn về phía Chúc Yếu con mắt sáng tỏ mà đen nhánh.

". . . Ta nói, cái này mới bạn học có phải hay không đối người ngồi cùng bàn có ý tứ a." Bên này Trình Gia Úy vừa cùng Nguyên Trạch lên lầu, liền thấy phía trước đầu bậc thang, bạn học mới cùng Chúc Yếu bọn hắn đang nói chuyện. Hắn nhìn nhìn bên cạnh Nguyên Trạch biểu lộ, nhìn không ra cái gì tới.

"Người cũng đừng nói, rất nhiều tiểu nữ sinh thích loại này tiểu bạch kiếm loại hình, người nhưng phải cẩn thận một chút nhi."

Nguyên Trạch quét nhẹ một chút, lông mi xa cách, trầm mặc một lát.

Tiến phòng học, rất nhiều đồng học cầm cốc nước đi máy đun nước bên cạnh múc nước. Đường Việt đi theo Chúc Yếu đến nàng chỗ ngồi bên cạnh, còn tại nói chuyện cùng nàng: "Chúc Yếu, về sau chúng ta liền là bạn học, nếu như học tập bên trên có vấn đề gì, có thể giúp đỡ cho nhau."

Học tập a. Chúc Yếu nhũu mà, rất thành thật hồi: "Ta học tập không tốt lắm. . ."

Đường Việt cho là nàng là khiêm tốn, thế là nói ra: "Không quan hệ, ta cũng bình thường."

Hứa Du Du vừa vắn chứa đầy nước tới, cầm trong tay cốc nước, đang dùng khăn tay sát cốc nước bên ngoài ướt nhẹp địa phương. Nghe được liền cười âm thanh, hướng phía Chúc Yếu thoáng nhìn, cùng Đường Việt nói: "Bạn học mới người vừa tới, chỉ sợ còn không rõ ràng lắm đi. Chúng ta ban mặc dù là trọng điểm ban, Chúc Yếu thành tích thế nhưng là tại bình thường ban đều hạng chót."

Đường Việt nho nhỏ "A?" âm thanh, rõ ràng là không nghĩ tới.

Hứa Du Du cười, sau đó tiếp tục nói: "Vừa rồi tự giới thiệu thời điểm, nghe nói người cờ vây hạ đến không sai. . ." Nàng đưa tay chọc chọc ngồi cùng bàn Triệu Khiêm Trác, "Triệu Khiêm Trác cờ vây hạ đến cũng rất tốt, đến lúc đó các người có thể tỷ thí với nhau luận bàn a."

Triệu Khiêm Trác ngay tại chỉnh lý bài thi, hai tay dưng một xấp thật dày, hướng trên mặt bàn dựng lên, mới ngữ khí ung dung nói: "Ta sao có thể cùng hăn so a? Người ta thế nhưng là cờ vây thiên tài." Triệu Khiêm Trác tương đối thích cờ vây, cho nên đối với phương diện này hiểu rất rõ, đối Đường Việt cái tên này tự nhiên cũng như sấm bên tai.

Hứa Du Du kinh ngạc: "Không phải đâu." Triệu Khiêm Trác cờ vây thật lợi hại, trước đó còn cầm qua thưởng đâu.

Bên cạnh Lâm Chỉ Y cũng khó được chen vào nói: "Ta cũng đã được nghe nói, trước đó còn đại biểu Tấn thị đi tham gia tranh tài, cầm quán quân, rất lợi hại."

Đường Việt mọc ra một trường học bá mặt, không nghĩ tới thế mà còn là cờ vây cao thủ. Hứa Du Du thật bất ngờ.

Đường Việt dù hướng nội, nhưng cũng quen thuộc phương diện này lấy lòng, biểu lộ tự nhiên. Ngoại trừ thành tích, cờ vây liền là hẳn đáng tự hào nhất. Nghe các bạn học tán dương, lặng lẽ đi xem Chúc Yếu —— tựa hồ cũng nghĩ từ trên mặt của nàng nhìn ra đối với mình thương thức.

Chúc Yếu đối với hẳn hoàn toàn chính xác có chút lau mắt mà nhìn, cũng không tiếc sắc vẻ tán thưởng. Cùng hẳn nhìn nhau cười một tiếng, trong lúc này liếm cờ vây thiên tài trong nháy mắt liền đỏ bừng cả khuôn mặt.

Thật đáng yêu. Chúc Yếu nhịn không được cười.

Nguyên Trạch cầm cái cốc quá khứ, liền thấy tiểu công chúa cười thật ngọt.

Nàng là cái rất yêu cười nữ hài nhi, vô ưu vô lự, dáng tươi cười tự nhiên cũng sạch sẽ thuần túy. Chỉ bất quá đối mặt hẳn lúc, luôn luôn che dấu dáng tươi cười, ngay cả nói chuyện cũng không trôi chảy, rất khẩn trương dáng vẻ. Hiện tại ở chung có một đoạn thời gian, cũng thường là dạng này, nói chuyện với Tưởng Điềm Nha thời điểm cười đến rất hoan, vừa nhìn thấy chính mình, lập tức không có dáng tươi cười.

Nguyên Trạch khom lưng ngồi xuống, nhẹ nhàng đem cái cốc phóng tới trên bàn của nàng.

Đường Việt xử ở bên cạnh, bỗng nhiên cảm giác được có chút xấu hổ. Bọn hẳn nhìn qua giống như rất thân mật, mà lại lần trước tại Tây Thành Thiên Nhai, giống như cũng là nam sinh này. . .

Nghĩ tới điều gì, Đường Việt ánh mắt cô đơn, về sau lại tập hợp lại, buông thõng hai tay dùng sức một nắm, nhìn nói với Chúc Yếu: "Chúc

Yếu, ta vừa tới trường học, còn không phải rất quen thuộc, buổi trưa hôm nay, người có thể theo giúp ta tham quan tham quan sao?"

Chúc Yếu hai tay chính bưng ly nước sủi ấm, nghe được Đường Việt mà nói, thanh âm mềm nhũn, lại rất có nguyên tắc: "Không được a, ta buổi trưa muốn đi thư viện trả sách."

Hắn ngồi cùng bàn ngược lại là nhiệt tình, là cái nam sinh, kẻ vai sát cánh, cùng hắn nói: "Ta cùng người đi a."

Đường Việt "A" âm thanh, gật gật đầu ngồi trở lại đến chỗ mình ngồi.

Chúc Yếu mở nước cốc, nhẹ nhàng thổi mấy lần, nhiệt khí quanh quần, gương mặt cũng sương mù mờ lung, phảng phất phủ lên một tầng thật mỏng sa. Sau đó ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống vào nước nóng.

Miệng của nàng rất nhỏ, cánh môi sung mãn kiêu nộ, dính nước, giống ướt nhẹp cánh hoa, càng lộ vẻ xinh xắn. Uống nước nóng, hai gò má cũng chằm chằm bắt đầu hồng nhuận, Chúc Yếu cảm thấy toàn thân sáng khoái, đem cái nắp đậy kín.

Thói quen đi nhìn lên bên cạnh Nguyên Trạch.

Bình thường nàng lặng lẽ nhìn, hắn luôn luôn tại cúi đầu đọc sách, nếu không ngẩng đầu nhìn bảng đen. Có đôi khi nàng nhìn nhiều vài lần, hắn cũng sẽ không phát hiện. Mà lần này, nàng vừa mới chuyển đầu, liền đối mặt ánh mắt của hắn.

Chúc Yếu lập tức khẩn trương: "Ta. . ." Nàng luôn luôn như thế không có tiền đồ, nhìn hắn con mắt, cũng không biết nên nói cái gì.

Vẫn là Nguyên Trạch nói chuyện trước: "Muốn giảng đề sao?"

Chúc Yếu lập tức gật đầu. Nàng đem bài thi chuyển tới một chút, đánh giá mặt mày của hắn, càng xem càng đẹp mắt, giảng đề thời điểm, nhin không được hỏi một câu, "Nguyên Trạch, người hắn là sẽ đi Tấn đại a?"

"Ân." Nguyên Trạch gật đầu.

Chúc Yếu có chút nhụt chí, lông mày vô ý thức nhăn khép. Lấy nàng thành tích, muốn thi Tấn đại rất khó khăn. Thế nhưng là nàng rất muốn cùng hắn niệm cùng một trường đại học.

Bên này tại yên tĩnh giảng đề, cách một đầu lối đi nhỏ, bạn học mới Đường Việt bên người bu đầy người. Biết hắn thành tích tốt, am hiểu hạ cờ vây, các nữ sinh càng là rất hiếu kì, đều đến nói chuyện cùng hắn. Còn nữa, Đường Việt tướng mạo vốn chính là thanh tú thảo hỉ cái chủng loại kia, phi thường chiêu nữ sinh thích.

Bên kia trò chuyện hăng say nhi, thanh âm liền có chút ồn ào. Không để ý, Chúc Yếu lực hấp dẫn cũng đều chạy đến bên kia đi.

Nguyên Trạch giảng giải đến cực kiên nhẫn, hỏi nàng nàng không nên, một chút ngược mắt, liền phát hiện trước mắt cái này tiểu công chúa nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua chính mình, hướng phía bên kia nhìn lại. Cũng một bộ cảm thấy rất hứng thú bộ dáng.

...

"Nói như vậy. . . Thật đúng là xảo." Thư viện bên trong, Tưởng Diễm Nha ôm mấy quyển tiểu thuyết tình cảm, như có điều suy nghĩ, "Theo ta thấy, vị này bạn học mới hắn là thật đối người vừa thấy đã yêu, tâm tâm niệm niệm. Hơn nữa còn có duyên như vậy, thế mà chuyển tới chúng ta lớp học. Mặc dù nói sao, bạn học mới nhan giá trị cùng ban trưởng không cách nào so sánh được, bất quá. . . Ta cảm thấy vẫn là thật đáng yêu."

Nói đến phần sau, Tưởng Diễm Nha cười đến có chút hèn mọn, nghiêng đầu một cái, tinh tế hồi ức: "Dáng dấp đâu, trắng tinh; nói chuyện đâu, nhã nhặn nhu thuận. Nhìn giơ tay nhắc chân, gia giáo không sai. Vẫn là thiên tài cờ vây thiếu niên, cái kia tay ta xem qua, lại bạch vừa mịn. . . Chặt chặt, tiêu chuẩn cún con một viên."

Chúc Yếu đem sách thả lại giá sách, suy nghĩ chốc lát. Lúc trước Đường Việt đích thật là hỏi nàng muốn Wechat tới, khả năng thật đối nàng có chút ý tứ. . . Đại khái là nàng thâm mến kinh nghiệm phong phú, cho nên dù cho không có nói qua yêu đương, đối phương đối với mình là có phải có hảo cảm, nàng vẫn có thể nhìn ra một chút.

Chúc Yếu nói: "Ta chỉ muốn học tập, khác mới không nghĩ nhiều như vậy."

Tưởng Diễm Nha không tin: "Nếu là bạn trưởng cùng người tỏ tình đâu?"

Nguyễn Trạch a. . . Chúc Yếu căn bản không dám suy nghĩ.

Có thể Tưởng Diễm Nha kiểu nói này, lúc này Chúc Yếu thật nhịn không được suy nghĩ. Nghĩ đi nghĩ lại, khoe miệng khổng chế không nổi có chút nhếch lên. Từ trên giá sách cầm xuống một quyển sách, nhịn không được đem cái trán chống đỡ đi lên. . . Tưởng Diễm Nha từ phía sau ôm lấy nàng, khanh khách cười nhẹ, chọc thủng nàng: "Người xem một chút người, còn nói không nghĩ?"

Kia là Nguyễn Trạch, không đồng dạng. Chúc Yếu cảm thấy nói thầm một câu.

Tưởng Diễm Nha cũng không lộn xộn, buông nàng ra, nói: "Ta đi trước trên lầu trả sách, chờ một lúc đến tìm người."

Chúc Yếu gật đầu. Chờ Tưởng Điềm Nha sau khi rời khỏi đây, mình ôm lấy sách, chậm rãi đi đến bên cửa sổ. Thư viện là mới xây, bên cạnh là cửa sổ sát đất, ngày mùa thu ánh nắng cũng không nhiệt liệt, từ chỗ này nhìn xuống, có thể nhìn thấy thao trường trường ngay tại huy sai mồ hôi học sinh, cùng chậm ung dung tản bộ học sinh. Chúc Yếu nhìn một hồi, nghe được bên cạnh có tiếng bàn luận xôn xao.

Thư viện rất yên tĩnh, thanh âm phá lệ rõ ràng:

". . . Ai, thấy không, vừa rời cái kia, liền là trên tấm ảnh ta giáo thảo ôm nữ hài nhi kia, nghe nói còn là ngồi cùng bàn."

"Giống như dáng dấp thật đúng là thật đẹp mắt, ta cảm thấy so với bọn hãn ban Lâm Chi Y còn tinh xảo hơn."

"Còn tưởng rằng ta giáo thảo thanh tâm quả dục, cái này cao trung ba năm, là không nhìn thấy hãn đàm bạn gái, không nghĩ tới a."

"Ta dám đánh cược, bọn hãn khẳng định vụ trộm kết giao rất lâu."

Là mấy nữ sinh, nhìn thấy bị Chúc Yếu phát hiện sau, rón rén chạy đến bên người nàng đến, rất đáng yêu. Ở giữa là cái viên viên mặt nữ sinh, trong tay bưng lấy điện thoại, nhìn xem màn hình điện thoại di động, lại ngẩng đầu nhìn một chút Chúc Yếu, phảng phất lại xác nhận cái gì.

Tiếp lấy thận trọng hỏi: "Đồng học, cái này trên tấm ảnh người, là người sao?"

Chúc Yếu đem đầu đưa tới, đi xem nữ sinh màn hình điện thoại di động. Phía trên là trương quen thuộc ảnh chụp, Triệu Khiêm Trác sinh nhật đi phòng khách ca hát lần đó, Nguyên Trạch ôm lấy nàng tấm kia. Cùng Tưởng Điềm Nha quay chụp góc độ hơi có khác biệt, đại khái cũng là lúc ấy ban chín một vị nào đó đồng học chụp. . . Không biết làm sao truyền ra ngoài.

Chúc Yếu nghĩ nghĩ, gật đầu: "Là ta. . ." Nhìn các nàng cái bộ dáng này, Chúc Yếu cũng không muốn bởi vậy cho Nguyễn Trạch mang đến cái gì lời đồn, rất nghiêm túc giải thích, "Các người lời nói mới rồi, ta đều nghe được. Ta cùng Nguyễn Trạch chỉ là ngồi cùng bàn, tấm hình này cũng là lúc ấy chơi đại mạo hiểm thời điểm chụp. . ."

"Nguyễn lai là dạng này a, chúng ta còn tưởng rằng. . ." Mặt tròn nữ sinh có chút thất vọng.

Chúc Yếu gương mặt trắng nõn, treo nhàn nhạt dáng tươi cười, không nhanh không chậm nói: "Cho nên chỉ là trò chơi, các người không nên đến chỗ nói lung tung."

Ba cái kia nữ sinh đáp ứng, thất vọng mà về.

Chúc Yếu trở lại về phía sau giá sách tìm sách, sau một khắc, một đôi quen thuộc giày vải xuất hiện tại tầm mắt của nàng bên trong. . . Ôm sách dưới hai tay ý thức nắm chặt, Chúc Yếu ánh mắt từ hắt giày chậm rãi đi lên chuyển, hai chân thon dài, vai rộng hẹp eo, chậm rãi rơi vào trên mặt của hắt.

Khó khăn lẫm đụng vào ánh mắt của hắt. . .

Mắt đen thâm thúy, thấy tiểu công chúa trong lòng một dạng, mang tai lạng lẽ phiếm hồng, ngữ khí tận khả năng tùy ý nói: "Người cũng tới mượn sách a."

"Ân." Nguyễn Trạch gật đầu, ánh mắt rơi vào nàng hồng hồng vành tai bên trên.

Cũng không biết hắt có nghe hay không đến những nữ sinh kia nói chuyện, Chúc Yếu nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: "Đại mạo hiểm lần kia, không biết ai chụp hình. . ."

Ánh nắng rất nhu, nhẹ nhàng ấm áp, miễn cưỡng rơi vào nữ hài nhi ngọc bạch trên hai gò má. Nàng lẳng lặng đứng tại giá sách bên cạnh, nhìn qua trước mặt Nguyễn Trạch, chậm rãi nói: "Lại nói lần kia. . . Lần kia, vốn chính là trò chơi nha."

"Ân." Nguyễn Trạch nhìn xem nàng một bộ dáng vẻ khẩn trương, đáy mắt ôn hòa, nhẹ nhàng cười.

Hắn rất ít cười, dáng tươi cười lại nhìn rất đẹp, rất ấm. Chúc Yếu ánh mắt có chút ngu ngơ, trong lòng có chút kỳ quái, không biết hắn vì cái gì cười. Rõ ràng chuyện này, giống như không có cái gì buồn cười địa phương a. Còn đang nghi hoặc, đỉnh đầu ánh nắng trong nháy mắt bị người che đi, là hắn khom lưng hướng nàng nghiêng tới. . .

Nguyễn Trạch đưa tay, khoan hậu bàn tay ấm áp nhẹ nhàng dán sát vào nàng phần gáy, thoáng dùng sức, nàng liền bị nhẹ nhàng đưa đến trong ngực hắn.

Sau đó là hắn trầm thấp thuận hậu tiếng nói:

". . . Lần này không phải."

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu công chúa: Người. . . Người phạm quy!

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Công Bằng

Che ở nàng phần gáy bàn tay nóng rực.

Chúc Yếu chóp mũi chống đỡ tại hăn kiên cố lồng ngực, cái kia cổ nam tính khí tức phô thiên cái địa cuốn tới, cùng hăn lạnh nhạt nội liễm khí chất khác biệt, mãnh liệt mà trực tiếp. . . Chúc Yếu ngừng thở, mi mắt khê run, cảm giác hết thấy chung quanh cũng không còn tồn tại, yên tĩnh đến cực hạn. Nàng như cái như đầu gỗ xử, không biết nên làm sao bây giờ. Phương diện này, nàng thật sự là không có kinh nghiệm.

Nàng không rõ ràng hăn ý tứ, vì cái gì bỗng nhiên. . .

Nữ hài nhi làn da tinh tế tỉ mỉ ấm trợt không thể tưởng tượng nổi, Nguyên Trạch dưới bàn tay ý thức thu nạp. Trên mặt của hăn là xưa nay bình tĩnh thần sắc, phảng phất không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến hăn. Ngày xưa hăn gặp mặt công chúa, cũng là như thế. Đầu tiên là quân thần có khác, lại là nam nữ có khác, hăn luôn luôn đứng tại chỗ rất xa, cùng nàng giữ một khoảng cách.

Hoàng gia công chúa, kim tôn ngọc quý, ai cũng nhiễm không được. Chớ nói chi là giống bây giờ như vậy, ủng nàng vào lòng.

Vẫn là Nguyên Trạch mở miệng trước: "Công chúa."

Thanh âm của hăn chân thực êm tai, không giống cái khác tuổi dậy thì nam sinh tiếng nói. Thanh âm của hăn, bình thường thanh nhuận lãnh đạm,

hết lần này tới lần khác nói chuyện cùng nàng thời điểm, phảng phất tận lực chậm dần, mang theo vài phần ôn nhu. . . Giống gió mát nhẹ như vậy nhẹ phẩy qua cảm giác. Đặc biệt là có đôi khi tại trên lớp học, hẳn đề thấp tiếng nói nói chuyện cùng nàng lúc, dù cho giảng được là lại buồn tẻ nhàm chán đề toán, nàng đều sẽ cảm thấy mặt đỏ tim run.

Chúc Yếu muốn nói chuyện, liền nghe được một trận tiếng bước chân, sau đó là Tưởng Diềm Nha tìm nàng thanh âm: "Yếu Yếu. . ."

Chúc Yếu bận bịu từ trong ngực của hẳn ra.

Tưởng Diềm Nha trong ngực ôm thư viện mới nhất đến tiểu thuyết tình cảm, tìm tới Chúc Yếu, cao hứng phi thường nói: "Yếu Yếu, quyển tiểu thuyết này đặc biệt đẹp đẽ, ta gần nhất siêu mê loại này mặt ngoài thanh lãnh nội tâm lửa nóng xao động cảm - muốn hệ nam chính, ta nói với người a ——" nhìn thấy Chúc Yếu bên cạnh còn có người, Tưởng Diềm Nha đọc qua trang sách tay dừng lại, ánh mắt kinh ngạc, rất nhanh liền khẽ cười nói, "Ban trưởng, người cũng tại a."

Cùng Nguyên Trạch chào hỏi, con mắt nhìn lại là Chúc Yếu.

Chúc Yếu làn da bạch, cho dù là thu mùa đông tiết, cũng non đến có thể bóp xuất thủy giống như. Hiện ở trong tay nàng cầm sách, giống như một bộ rất nghiêm túc bộ dáng, gương mặt đã sớm lặng lẽ bò đầy đỏ ửng.

Nguyên Trạch gật đầu ứng tiếng, sau đó nói với Chúc Yếu: "Người mượn trước sách."

Nguyên Trạch rời đi, Tưởng Diềm Nha đem bỗng nhiên quá khứ từng thanh từng thanh Chúc Yếu ôm lấy, không nói gì lời nói, chỉ là một cái sức lực nhìn chăm chăm mặt của nàng, trong mắt tràn đầy đều là ý cười. Chúc Yếu đối đầu con mắt của nàng, biết lấy Tưởng Diềm Nha duyệt văn vô số lý luận kinh nghiệm, khẳng định đã nhìn ra.

Thế là thẹn thùng tiểu công chúa đỏ lên mặt, ngữ khí rất kiêu ra lệnh: "Không cho phép cười nữa."

Kết quả Tường Điềm Nha cười đến càng sáng lạn hơn. Cảm thấy hiện tại Chúc Yếu bộ dáng đặc biệt đáng yêu, muốn nàng là nam sinh, nàng cũng thích a. Tường Điềm Nha đem mặt lạnh lẽ tiến tới, giấu trong lòng hiếu kì, rất nhẹ rất nhẹ hỏi một câu: "Thân không?"

Chúc Yếu đem đầu xoay quá khứ, không nói chuyện.

Tường Điềm Nha cũng đi theo đem mặt tiến đến bên kia, kéo cánh tay của nàng năn nỉ nói: "Yếu Yếu người nói nha, cảm giác gì a."

Nào có thân a. Chỉ là ngẫm lại đã cảm thấy đỏ mặt, Chúc Yếu đối đầu con mắt của nàng, ngữ khí chân thành nói: "Thật không có. . ." Khí tức của hãn phảng phất còn lưu lại ở chung quanh trong không khí, Chúc Yếu nhẹ nhàng cắn môi dưới, hơi thấp phía dưới, thẹn thùng, thanh âm nhỏ nói, "Liên. . . Liên ôm một hồi."

. . .

Tận tới đêm khuya làm bài tập, Chúc Yếu trong đầu đều là thư viện lúc cái kia ôm.

Bàn đọc sách đèn chân không tia sáng sáng tỏ, bột củ sen sắc nát hoa áo ngủ nổi bật lên thiếu nữ càng thêm phần nhuận nhu thuận, Chúc Yếu cầm bút, ánh mắt thả hự, suy nghĩ bay tới rất xa. Lần trước còn có thể giải thích là bởi vì chơi đùa, hãn nói hãn là thần tử, bảo hộ nàng là trách nhiệm, hôm nay nàng thật sự là tìm không ra lý do tới. Hãn không phải cái kia loại đường đột tính cách, vậy có phải hay không nói rõ. . .

Chúc Yếu không dám nghĩ tiếp, hít sâu, tạm thời đem đầu đưa ra đến nghĩ đề mục.

Tới gần mười một giờ, dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa, là Tiêu Minh Châu từ công ty tăng ca trở về. Cơm đã nếm qua, vào nhà sau thoát áo khoác, hỏi Phương di: "Yếu Yếu đã ngủ chưa?"

Phương di cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận âu phục, nói lên Chúc Yếu, liền rất đau lòng: "Gian phòng đèn vẫn sáng, hẳn là còn ở làm bài tập. . . Yếu Yếu tiểu thư gần nhất thật rất dụng công."

Tiêu Minh Châu rất đau lòng. Mặc kệ là đại Ngụy hay là hiện tại, nữ nhi luôn luôn đặc biệt nhu thuận, cho dù là hoàng gia công chúa, trên thân cũng không có chút nào kiêu căng chi khí. Có đôi khi nàng liền muốn, nếu là nữ tử có thể có nữ nhi một nửa nhu thuận liền tốt.

Tiêu Minh Châu tiến phòng khách lúc, gặp Chúc Tấn Ung chính uốn tại trên ghế sa lon xem tivi, một bộ rất bộ đáng nhàn nhã.

Chúc Tấn Ung đương nhiên chú ý tới Tiêu Minh Châu trở về, con mắt không có trực tiếp hướng nàng bên kia nhìn, cũng đã len lén liếc mấy mắt. Hẳn không có chủ động cùng thê tử nói chuyện, chờ lấy nàng mở miệng, thói quen huấn hẳn, đợi một hồi ngược lại là không đợi được, chỉ chờ đến nàng lên thang lầu thanh âm.

Hừ. Chúc Tấn Ung nhỏ giọng lầm bầm một câu, không vui nhấn lấy điều khiển từ xa nút bấm.

Tiêu Minh Châu đứng ở ngoài cửa, nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có động tĩnh, mới mở cửa đi vào. Liền thấy nữ nhi thân ảnh nho nhỏ ghé vào trên bàn sách.

Đi qua, ánh đèn đánh vào nữ nhi khuôn mặt trắng nõn bên trên, mi mắt yên tĩnh che dưới, hô hấp đều đều, ngủ rất say. Ánh mắt rơi vào trên tay của nàng, còn nắm thật chặt bút. . . Tiêu Minh Châu vô ý thức nhú mày, sau đó cẩn thận từng li từng tí quăng ra trên tay nàng bút, đem nàng để lên giường, đắp chăn, nhẹ nhàng dịch tốt góc chăn.

Nhìn chăm chú nửa ngày, Tiêu Minh Châu liền đi thu thập trên bàn sách bài tập. Lật đến mấy trương bài thi lúc, phía trên thành tích tuy nói không phải rất lý tưởng, nhưng so với trước kia, tiến bộ rất rõ ràng. Đem bài thi xếp lại, Tiêu Minh Châu tay rơi vào bên cạnh mềm xác vở bên trên, đưa tay đi khép lại lúc, ánh mắt chợt sửng sờ.

Cầm lên đọc qua.

Trong số chữ viết tinh tế nhưng không mất khí khái, bút tấu long xà, rất có đại gia phong phạm, dạng này gân cốt sẵn sàng, cương kinh thẳng tắp chữ viết, nghiêm nhiên là không thuộc về nữ hài nhi. Chữ nếu như người, Tiêu Minh Châu là thưởng thức. Chỉ là Tiêu Minh Châu biết nữ nhi tính cách bảo thủ, ở trường học nhân tình chỉ có Tưởng Điềm Nha, chưa nghe nói qua nàng cùng cái nào nam sinh đi được gần.

Nuôi con gái chính là điểm này lo lắng. . .

Đem bút ký khép lại, Tiêu Minh Châu nhìn xem lẳng lẳng đặt ở trên bàn sách điện thoại, nghĩ nghĩ, cầm tới, điểm một cái màn ảnh chính khóa.

Phía trên biểu hiện cần điền mật mã vào.

Tiêu Minh Châu cầm điện thoại, hai mắt nhìn chăm chú ngủ trên giường thơm ngọt nữ nhi, nghĩ nghĩ đưa điện thoại di động buông xuống, nhẹ chân nhẹ tay ra gian phòng, tướng môn đóng lại.

Chúc Hằng trọ ở trường nhìn tâm tình, thí dụ như hôm nay, liền cao hứng về nhà. Chúc Hằng tiến nhân viên nhà trường cách thức đặc thù, trường học phần lớn mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không còn đi trên chọc Phùng hiệu trưởng khuê nữ, cái khác đều dễ nói.

Chúc Hằng bình thường đều ở nhà chơi game, lúc này Tiêu Minh Châu đi vào lúc, lại là lần đầu tiên, ghé vào trên mặt bàn làm bài tập.

Tiêu Minh Châu cũng hoài nghi chính mình nhìn lầm, hơi sững sốt một chút.

Nhìn thấy Tiêu Minh Châu tiến đến, Chúc Hằng vui vẻ kêu một tiếng: "Mẹ." Sau đó giương lên bút trong tay, ngữ khí đặc biệt ý, "Ngài nhìn con trai của ngài hiện tại nhiều nghiêm túc a."

Tiêu Minh Châu coi hăn là cái bộ dáng, cũng không vạch trần hăn, chỉ cùng hăn nói Chúc Yếu sự tình. Chúc Hằng nghe xong, con mắt đột nhiên trợn to, kinh ngạc nói: "Không thể nào. . . Ai dám của ta muội muội."

Hành trung một phương bá chủ tên tuổi không phải gọi không, Hành trung nam sinh cũng không dám đắc tội Chúc Hằng, là lấy Chúc Yếu sân trường sinh hoạt cũng vẫn luôn rất bình tĩnh.

Tiêu Minh Châu không muốn bởi vì chuyện này bởi vì nữ nhi tâm tình, thế là nói: "Người mấy ngày nay lưu ý thêm lưu ý là được, đừng để Yếu Yếu biết."

Chúc Hằng lưu loát đáp ứng. Tiêu Minh Châu ánh mắt nhìn sang bàn đọc sách, Chúc Hằng có chút chột dạ đem bài thi sau vở che đến càng chặt chẽ chút.

Tiêu Minh Châu mắt sắc, hình bóng ước ước ngăm đến một cái "Phùng" chữ, ánh mắt trở nên sắc bén, hỏi: "Trong khoảng thời gian này, người có hay không lại quán lấy Phùng hiệu trường khuê nữ?"

Chúc Hằng khẩn trương đến nuốt một ngụm nước bọt, cười cười nói: "Sao có thể a?" Thanh âm yếu dần, "Cô gái xinh đẹp nhi còn nhiều, rất nhiều, ai coi trọng cái kia con mọt sách. . ."

. . .

Hành trung nghị giữa khóa thao kết thúc, phố hàng rong bên kia chắn đầy người.

Chúc Hằng ngồi xõm ở dưới cây bồn hoa một bên, bằng da giày chơi bóng giẫm lên phía dưới thanh bạch gạch men sứ. Chuyển thể đến tận đây, Chúc Hằng rất thích nhuộm tóc, một tháng muốn đi tiệm cắt tóc đến mấy lần, về phần nhan sắc, xanh xanh đỏ, khoa trương nhất một lần, nhuộm thành cầu vồng sắc, kết quả về nhà một lần liền bị Chúc Tấn Ung đánh một trận tơi bời.

Trong khoảng thời gian này, ngược lại là không tiếp tục nhuộm tóc, lấy mái tóc xách về màu đen, chỉ làm cái đơn giản soái khí kiểu tóc, tăng thêm nhan giá trị không sai, đi ngang qua nữ sinh cũng có ngẫu nhiên quay đầu nhìn.

"Lão đại, ngài nhìn đây không phải là Phùng. . ."

Chúc Hằng miệng bên trong điều rề ô mai vị kẹo que, không ngang bên cạnh tiêu đệ mở miệng, cũng sớm đã nhìn thấy. Hắn nghiêng đầu, ánh mắt tà khí, cà lơ phất phơ biểu lộ, nhìn qua du côn du côn. Cứ như vậy có chút hăng hái nhìn chăm chăm cả buổi.

Bên cạnh nàng nữ sinh phảng phất cùng nàng nói cái gì, nàng cảnh giác nhìn nhìn bên này mắt, sau đó rất khẩn trương liền chạy rơi mất.

"Lão đại, muốn truy không?"

Chúc Hằng đưa tay, đẹp mắt bờ môi một trương, tiếp lấy chậm rãi phun ra ba chữ: "Truy cái rắm."

Sau đó phố hàng rong bên trong, Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha ra.

Nhìn thấy muội muội, Chúc Hằng ánh mắt lập tức trở nên cứng chiều. Đứng lên, hai tay cầm túi quần, liền thấy Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha

sau lưng, còn đi theo cái thanh tú nhả nhặn nam sinh. . . Chúc Hằng bình thường đánh nhau trốn học, trong lớp mình đồng học cũng còn không có nhận toàn, chớ nói chi là Chúc Yếu đồng học, không khỏi nhú mày lại lăm lăm nói: "Gia hỏa này ai vậy?"

Nghĩ đến nhiệm vụ của mình, Chúc Hằng từ trong túi quần lấy điện thoại cầm tay ra, giơ lên, "Răng rắc" một chút chụp lại.

Đến lầu số bốn ba tầng đầu bậc thang, tiện tay bắt cái nam sinh, hỏi: "Lớp mấy?"

Nam sinh nhìn thành thật, nhìn thấy Chúc Hằng, lắp bắp hỏi: "Chín, ban chín."

Vừa vắn. Chúc Hằng dẫn theo cổ áo của hắn, đem người tới nơi hẻo lánh. Chúc Hằng là Hành trung một phương bá chủ, nam sinh mặt đều dọa bạch, khẩn trương nói: "Có, có chuyện gì không?"

"Không có chuyện, liền muốn hỏi người mấy vấn đề." Chúc Hằng buông ra cổ áo của hắn, yêu ai yêu cả đường đi, quan tâm thay hắn sửa sang lại trong cổ áo, sau đó đem trong điện thoại di động ảnh chụp cho hắn nhìn, "Nam này ai, có phải hay không bình thường cùng mọi người ta rất thân cận a?"

A? Nam sinh sửng sờ, nghe xong hắn không phải tìm đến mình phiền phức, thân thể lập tức trở nên buông lỏng. Cúi đầu đi xem ảnh chụp, nghiêm túc hỏi đáp: "Đây là chúng ta ban vừa tới học sinh chuyên trường, gọi Đường Việt, nghe nói thành tích rất tốt, tham gia qua thị cờ vây tranh tài, cầm qua quán quân. Cùng Chúc Yếu. . . Chúc Yếu đồng học nha. . . Giống như trước đó liền nhận biết, đi được thật gần."

Chúc Hằng tức giận đến mắng câu thô tục, giống con xù lông mèo.

Nam sinh dọa thân thể run rẩy.

Chúc Hằng trấn an đến vỗ vỗ bờ vai của hấn: "Người chớ khẩn trương. . ." Sau đó ánh mắt đột nhiên biến lạnh, rất rõ ràng uy hiếp, "Hôm nay ta hỏi người chuyện này, nếu để cho muội muội ta biết —— "

"Người thả, thả yên tâm. Ta cái gì cũng không nói."

Chúc Hằng câu môi cười một tiếng, hài lòng vỗ vỗ: "Đi, trở về lên lớp đi."

. . .

Chúc Yếu cùng Tưởng Diễm Nha tiến phòng học, vừa vặn gặp Nguyễn Trạch ra, ánh mắt nghĩ đặng, bận bịu thu hồi, sau đó vội vàng trở lại trên chỗ ngồi.

Tưởng Diễm Nha đuổi theo, ngồi tại bên người nàng, lặng lẽ nói: "Căn cứ ta thức đêm xem hết quyển kia tiểu thuyết kinh nghiệm, bạn học mới cùng người đi được gần như vậy, không ra ba ngày, ban trưởng khẳng định sẽ kìm nén không được, sau đó ghen mạnh. . ."

"Ngô!"

Chúc Yếu chăm chú che Tưởng Diễm Nha miệng, không cho phép nàng lại nói lung tung. Che một hồi, mới buông ra, thúc giục nói: "Nhanh đi ôn tập."

Nhà vệ sinh nam bên trong, Trình Gia Úy thay Nguyễn Trạch sốt ruột: "Ai, người cũng không có chú ý nha, cái này bạn học mới đi theo người ngồi cùng bàn, cùng cái cái đuôi nhỏ, đợi cơ hội liền cùng người ngồi cùng bàn nói chuyện. Ta nói người ——" hấn tinh tế dò xét Nguyễn Trạch biểu lộ, nghi ngờ nói, "Người thật không có chút nào lo lắng sao?"

Bình thường lớp học cũng có nam sinh đối Chúc Yếu có ý tứ, các nam sinh tự mình cũng hội nghị luận, cho nên ai đối với người nào có ý tứ, đều

lòng dạ biết rõ. Triệu Khiêm Trác biểu hiện liền đặc biệt rõ ràng, chỉ là các phương diện điều kiện kém Nguyên Trạch quá nhiều, cũng không có rất rõ ràng truy Chúc Yêu, Trình Gia Úy tự nhiên không lo lắng. Bạn học mới khác biệt, dáng dấp bạch tịnh tư văn, vừa mới chuyển đến, liền có rất nhiều đùng ban nữ sinh đến nghe ngóng, xem ra cái này tiểu bạch kiểm loại hình rất thụ nữ sinh hoan nghênh.

Dự bị chuông reo, nam sinh lục tục ngo ngoe đi ra nhà vệ sinh, rất nhanh liền trống rỗng. Trình Gia Úy thanh âm liền đặc biệt rõ ràng: "Dù sao ta lời nói liền nói đến nơi này, chính người chú ý một chút."

Trình Gia Úy rời đi, Nguyên Trạch đứng ở bên trong trầm mặc một lát, an tĩnh đi ra ngoài, đi vòi nước rửa tay.

Vừa vặn Đường Việt tại tây cốc nước. Chung quanh đã không ai, Nguyên Trạch khi đi tới, hẩn một chút liền chú ý tới. Hẩn rửa cái cốc, nghiêng đầu liếc một cái, mặc dù đối phương cái đầu so với hẩn hơi cao chút, nhưng là trong lòng của hẩn không có chút nào lùi bước, đi thẳng vào vấn đề, chậm rãi nói: "Ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng thời điểm, liền thích nàng. . ."

Nguyên Trạch tay dừng lại.

Đường Việt tiếp tục: "Khi đó, ta cảm thấy nàng như cái tiểu tiên nữ. Ta biết người cũng thích nàng. . ." Ánh mắt của hẩn chăm chú nhìn hẩn, mỗi chữ mỗi câu âm vang hữu lực, "Ta sẽ cùng người công bằng cạnh tranh."

Nguyên Trạch biểu lộ không có chút nào gợn sóng, liễm tiệp mắt cúi xuống, ngũ quan tinh xảo mà tuấn mỹ, khớp xương cân xứng tay bị nước trôi rửa, ngón tay trắng nõn thon dài, rắn chắc hữu lực.

Sau đó chậm rãi đem vòi nước đóng lại. Tiếng nước lập dừng.

Hắn không nhìn hắn, mím môi, thanh âm cực kì nhạt: ". . . Chỉ sợ công bằng không được."

Tác giả có lời muốn nói:

Táo bạo thái tử: Tên tiểu bạch kiếm này, dám của ta muội muội, nhìn ta không đánh chết hắn!

Thái phó (để bút xuống, một mặt bình tĩnh đưa lên cây gậy): Ủng hộ.

. . .

Cuối tháng, nếu như mọi người có dư thừa dịch dinh dưỡng có thể tưới tiêu một chút nha, của của nha.

—— cùng, chương này chọn 100 cái nhắn lại đưa tiểu hồng bao, tiếp tục 25 chữ lên lên lên ~~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thẹn Thùng

Thứ tư sớm tự học là Anh ngữ. Chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu rất sớm đã tới trường học, các học sinh lớn tiếng đọc chậm, có mấy cái nam sinh ở vụng trộm nói chuyện, nhìn thấy chủ nhiệm lớp, lập tức đem Anh ngữ sách lật đến cuối cùng từ ngữ biểu, bắt đầu học thuộc từ đơn.

Ứng Úc Lưu chấp tay sau lưng, dọc theo lối đi nhỏ đi một vòng, đi đến ở giữa nhất sắp xếp lối đi nhỏ, bước chân hơi dừng lại.

Nguyễn Trạch cầm Anh ngữ sách, âm sắc thanh nhuận, ngay tại cho ngòi cùng bàn rút học thuộc từ đơn: "Danh dự, danh vọng."

Chúc Yếu lược nghiêng đầu, con mắt rất sáng, thanh âm mềm nhu rõ ràng: "r-e-p-u-t-a-t-i-o-n, reputation ."

Mặc dù chống lạnh công việc đã làm được rất tốt, Chúc Yếu vẫn còn có chút cảm mạo, thanh âm mang theo một chút giọng mũi, bờ môi cũng có chút khô ráo.

Nguyễn Trạch tiếp tục cho nàng rút lưng. Chúc Yếu đều có thể rất trôi chảy đọc ra. Nàng nội tình đúng là không tốt lắm, thẳng ở trong trí nhớ không sai, những này từ đơn học bằng cách nhớ, cũng là ngành sinh sinh đều nhét vào trong đầu.

Ứng Úc Lưu là không quá ưa thích Chúc Yếu. Thành tích kém là một mặt, trọng yếu nhất một mặt là bởi vì Chúc Yếu không cố gắng, cảm thấy

mình trong nhà có tiền, không đọc sách cũng có thể dễ dàng lên đại học. Bây giờ thấy nàng cố gắng học thuộc từ đơn bộ dáng, nhiều ít vẫn là có chút vui mừng, chỉ ít không hoàn toàn là không có thuốc chữa. Quay đầu nhìn về phía một bên khác, Ứng Úc Lưu ánh mắt rơi vào Đường Việt trên mặt lúc ——

Ánh mắt hơi chút bỗng nhiên, nhú mày, sau đó ngữ khí nghiêm khắc nói: "Đường Việt, người đến văn phòng một chuyến."

Đường Việt đi theo chủ nhiệm lớp đi ra phòng học, trong phòng học lưng Anh ngữ thanh âm trong nháy mắt nhỏ, đều tại nhao nhao nghị luận.

Trước bàn Triệu Khiêm Trác cũng quay đầu, hỏi Chúc Yếu: "Ai, Chúc Yếu, người biết Đường Việt chuyện gì xảy ra sao?"

Bạn học mới đến lớp học thời gian không lâu, ban chín học sinh đều rất thích hẳn. Đường Việt thành tích rất tốt, nghe nói tại nguyên lai trường học lâu dài bảo trì ba hạng đầu, khó được không thiên khoa, mỗi khoa thành tích đều rất phẳng đồng đều, mà lại phát huy ổn định. Tướng mạo cũng là rất ngoan cái chủng loại kia, hết lần này tới lần khác hôm nay, mắt trái mang theo máu ứ đọng, mũi cũng dán trướng băng dán cá nhân. Xem xét liền là đánh nhau tạo thành.

Chúc Yếu miệng hơi mở hớp lại, cũng từ đơn. Nhìn xem Triệu Khiêm Trác, lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm."

Hắn vừa tới Hành trung, theo lý thuyết cũng không có gì cơ hội đắc tội với người.

Triệu Khiêm Trác mắt nhìn Chúc Yếu mặt, bởi vì cảm mạo, làn da của nàng càng thêm hiển bạch, con người đen bóng mà thủy nhuận, nhìn qua phi thường mảnh mai. Đại khái là bờ môi khô ráo, nàng vô ý thức liếm liếm.

Triệu Khiêm Trác vừa hay nhìn thấy.

Liếm qua sau, nữ hài nhi cánh môi kiều nhuận, phấn phấn. Giống cánh hoa.

Hầu kết nhấp nhô, Triệu Khiêm Trác vô ý thức dịch ra, vừa lúc cùng nàng bên người Nguyên Trạch ánh mắt chạm vào nhau.

Cùng bình thường bình tĩnh ánh mắt hoàn toàn tương phản, Nguyên Trạch con mắt hắc trầm, rất lạnh.

Lập tức lưng run lên. Triệu Khiêm Trác đi xem Chúc Yếu, ngữ khí rất tùy ý, ánh mắt lại không tự giác nhìn Chúc Yếu phản ứng: "Ta còn tưởng rằng ngươi biết đâu, ta nhìn ngươi cùng Đường Việt quan hệ rất tốt."

Chúc Yếu bận bịu không có chú ý Nguyên Trạch biểu lộ, trả lời nói: "Không có a. . ." Nàng không có cùng Đường Việt quan hệ rất tốt, đại đa số thời điểm đều là Đường Việt thích lại gần cùng nàng nói chuyện, đều là đồng học, nàng cũng không tốt cố ý không nói chuyện với hắn. Mà lại đều là nàng cùng Tưởng Diềm Nha tại cùng một chỗ thời điểm. Vừa rồi tiến phòng học lúc nàng liền thấy Đường Việt trên mặt đã thương, cũng đã hỏi. Hắn ấp úng nói không có gì, nàng cũng không có tiếp tục hỏi lại.

Triệu Khiêm Trác nói thật nhỏ: "Nha." Nghe được Chúc Yếu ho hai tiếng, nhin không được hỏi, "Thuốc cảm mạo ăn sao?"

Chúc Yếu gật đầu dạ, giọng mũi mang theo vài phần lười biếng.

Bỗng nhiên có trận gió rét thổi tới, hai bên toái phát thổi lên, Chúc Yếu thân thể khẽ run rẩy, trên cổ da thịt lên mụn nhỏ, vô ý thức rụt rụt.

Là trước mặt Hứa Du Du mở cửa sổ. Triệu Khiêm Trác bỗng nhiên nói: "Hứa Du Du ngươi nổi điên làm gì a?" Nói đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Hứa Du Du dựng thẳng lên Anh ngữ sách, bất mãn nói: "Người có thể hay không thật tốt sớm tự học, đừng luôn luôn quay đầu đi nói chuyện a?"

Triệu Khiêm Trác lăm bằm câu, lười nhác cùng nàng ồn ào.

Đường Việt trở lại phòng học, ngồi cùng bàn nam sinh rất quan tâm đụng lên đi hỏi: "Người không có chuyện gì chứ?"

Đường Việt làn da bạch, trên mặt máu ứ đọng nhìn xem phá lệ rõ ràng. Hãn lắc đầu, đen nhánh sạch sẽ con mắt hướng phía Chúc Yếu nhìn bên này mắt, buông thông tay thật chặt nắm chặt đồng phục vạt áo.

...

Cơm trưa sau, Chúc Yếu trở lại phòng học. Tưởng Diễm Nha đưa tay dán trán của nàng, tiếp lấy thả lại đến trán mình, nghiêm túc tương đối một phen, nhíu mày nói: "Ta cảm thấy lấy có chút bông, nếu không ta vẫn là đi chuyển phòng y tế đo đạc nhiệt độ cơ thể."

Chúc Yếu ngồi trở lại chỗ ngồi, đưa tay vịn ra cốc nước uống nước, nói: "Không có chuyện." Cảm mạo đều là loại bệnh trạng này, kiếp trước tiểu công chúa tại cung đình, cho dù là tốt nhất thái y, loại thuốc tốt nhất, đều là khổ, về phần hiện tại, cảm mạo chỉ cần ăn đơn giản vài miếng tiểu viên thuốc là được.

Nàng đem cốc nước đắp lên, cùng Tưởng Diễm Nha nói, "Ta mang theo thuốc cảm mạo, ăn mấy ngày là khỏe."

Tưởng Diễm Nha gật đầu, nhắc nhở: "Vậy người chờ một lúc nhớ kỹ ăn a."

Chúc Yếu gật đầu đáp ứng, sau đó lật ra một bộ toán học bài thi, bắt đầu làm bài.

Đề toán buồn tẻ, thường ngày Chúc Yếu luôn luôn bức bách chính mình chuyên chú, hiện tại cảm mạo, vầng đầu, tập trung không được lực chú ý, tăng thêm ôn tập gần nhất luôn luôn ngủ không đủ, vậy được lợi hại, bất tri bất giác con mắt liền chậm rãi đóng lại. Buổi trưa ánh nắng nhẹ nhàng ôn hòa, Chúc Yếu ngủ được cạn, nhưng rất dễ chịu.

Mơ mơ màng màng ở giữa, có một cái tay dán tại nàng cái trán.

Tưởng rằng Tưởng Điềm Nha, Chúc Yếu lẩm bẩm nói: "Ta thật không có phát sốt. . ." Nói, đưa tay nắm chặt.

Ấm áp, rộng lớn.

Cái kia tay chủ nhân ngừng tạm. Không nhúc nhích.

Chúc Yếu chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy chính là trương tuần tú khuôn mặt quen thuộc. Ánh mắt thốt nhiên tương giao, Chúc Yếu đầu tiên là trong lòng run lên, sau đó mới nghĩ đến cái gì, ánh mắt chậm rãi hạ chuyển, rơi vào bị nàng nắm lấy trên ngón tay của hắn. Hắn tay rất lớn, nàng chỉ là tùy ý bắt lấy hắn mấy cây ngón tay.

Chúc Yếu lập tức thanh tỉnh, lập tức đưa tay thu hồi, ngồi đoan chính. Ngượng ngùng nói: "Ta còn tưởng rằng. . ." Nàng còn tưởng rằng là Tưởng Điềm Nha đâu.

Nguyên Trạch phảng phất không để ý, ánh mắt khóa lại nàng, hỏi: "Thuốc cảm mạo ăn sao?"

Chúc Yếu lập tức nói lại: "Còn không có, ta. . ."

"Uống thuốc trước đã." Nói đem nàng cốc nước cầm lên, đi máy đun nước bên kia đổ nước nóng. Trở lại trên chỗ ngồi, Chúc Yếu đã đem thuốc cảm mạo lấy ra. Nguyên Trạch đem nước đưa cho nàng, động tác tự nhiên thay nàng đem bao con nhộng lấy ra, phóng tới trong lòng bàn tay nàng.

Giống như có loại quen thuộc bị hấn chiếu cố cảm giác. Chờ thuốc cảm mạo đặt ở trong lòng bàn tay nàng lúc, Chúc Yếu mới phản ứng được. Nàng nhẹ nhàng cắn môi, nhìn về phía hấn mặt. Nàng bỗng nhiên muốn hỏi hấn, nếu như nàng không phải đại Ngụy công chúa, hấn sẽ còn dạng này đối nàng được không? Về sau tưởng tượng, nào có nhiều như vậy thế nhưng là a.

Chúc Yếu bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, môi khẽ cong, ngoan ngoãn đem dược hoàn nuốt vào.

Chỉ là. . . Chúc Yếu nhúu mày. Nguyên Trạch nhúu mày: "Thế nào?"

Con mắt của nàng có chút ẩm ướt, nhỏ giọng nói: "Không có nuốt xuống. . ." Đưa tay sờ sờ yết hầu, sắc hai tiếng, "Giống như kẹt lại."

Bao con nhộng kẹt tại trong cổ họng, có chút đắng, lại rất khó chịu.

Nàng lông mày nho nhỏ nhăn bắt đầu, thanh âm không tự chủ có chút nũng nịu: "Làm sao bây giờ nha?"

Nguyên Trạch ánh mắt hơi trầm xuống, sau đó ôn nhu trấn an: "Không có chuyện gì, uống nhiều nước sẽ hạ đi."

Thật sao? Chúc Yếu bưng lấy cái cốc, ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống nước.

Nguyên Trạch nghĩ nghĩ, nhắc nhở: "Miệng lớn một điểm."

Tiểu công chúa từ nhỏ đã là miệng nhỏ ăn cơm, miệng nhỏ uống nước, làm chuyện gì đều là đầu vào đáy, không nóng không vội. Tại Nguyên Trạch trước mặt, càng là chú ý hình tượng, hiện tại. . . Uống non nửa chén nước, vẫn là không có xuống dưới, Chúc Yếu cúi đầu, có thể cảm giác được, hấn một mực tại nhìn chính mình. Do dự một chút, Chúc Yếu quyết

định chắc chắn, ừng ực ừng ực mấy ngụm nước, cái kia kẹt tại trong cổ họng được hoàn liền thuận dưới nước đi.

"Thế nào?"

"Tốt, tốt." Cảm thấy rất mất mặt, Chúc Yếu không dám giương mắt nhìn hẳn.

Tiểu công chúa mi mắt che dưới, dịu dàng ngoan ngoãn đáng yêu. Nguyên Trạch đậy mắt mỉm cười, kiên nhẫn nói: "Bình thường uống nhiều nước, cảm mạo chẳng mấy chốc sẽ tốt."

Bên tai là hẳn giọng trầm thấp, nhàn nhạt, đặc biệt nhu. Chúc Yếu cúi đầu, nhẹ nhàng ân, rất ngoan, mà khóe miệng lại vụng trộm đi lên vênh lên, liền thích hẳn dạng này quan tâm nàng.

...

Buổi chiều lớp thứ hai là khóa thể dục. Chuông vào học vang, Ứng Úc Lưu ôm giáo án tiến đến, nói cái này tiết khóa giáo viên thể dục có việc, lâm thời đổi thành lớp Anh ngữ. Điều tập mãi thành thói quen, mà các nam sinh vẫn là không nhịn được gào. Đã liên tục ba tuần không có khóa thể dục.

Kể xong Anh ngữ bài thi, Ứng Úc Lưu không đi, đứng tại trên giảng đài giảng tháng sau tết nguyên đán tiệc tối sự tình. Cao nhất cao nhị coi trọng chút, cao tam đều bận rộn ôn tập, tết nguyên đán tiệc tối cũng đều là tùy ý lấy lệ. Ứng Úc Lưu nghĩ đến nhường các bạn học nghĩ cái tiết mục giao nộp.

Có đồng học nói: "Lâm Chi Y không phải hàng năm đều sẽ biểu diễn dương cầm sao?"

Lâm Chỉ Y là Hành trung giáo hoa, cao nhất tiến đến liền có thụ chú mục, không chỉ có thành tích tốt, cũng bởi vì đạ đến một tay thép tốt cầm, tham gia qua rất nhiều tiết mục. Có độc tấu đàn dương cầm, hoặc là đại hợp xướng dương cầm nhạc đệm, cao nhất cao nhị nha, việc học còn không phải rất nặng, có thể rút thời gian đi chuẩn bị những thứ này.

Hứa Du Du biết Lâm Chỉ Y piano đàn thật tốt, nhưng bây giờ ôn tập cũng không kịp, đâu còn có thời gian tiêu vào những này việc vặt bên trên.

Thế là thay Lâm Chỉ Y nói chuyện: "Không thể mỗi lần đều để Lâm Chỉ Y tham gia a."

Lâm Chỉ Y cũng nhu nhu nói: "Ta gần nhất ôn tập, thật lâu không có đụng dương cầm." Xem như uyển chuyển cự tuyệt.

Ứng Úc Lưu cũng nghĩ như vậy. Nàng cũng không muốn nhường Lâm Chỉ Y đối với chuyện như thế này phân tâm.

Không biết là ai nói câu: "Lần trước Chúc Yếu tì bà đạ đến cũng rất tốt nha."

Chúc Yếu sẽ tì bà? Ứng Úc Lưu lập tức nhìn về phía Chúc Yếu. Hứa Du Du cũng nói tiếp đi: "Đúng a, trước đó Chúc Yếu đều rất ít tham gia loại này tiết mục, đã người tì bà đạ đến tốt như vậy, vì chúng ta lớp vinh dự, nếu không lần này người lên đi."

Ai bên trên đều đợc, chỉ cần không lãng phí chính mình thời gian. Hứa Du Du một đề nghị, lớp đồng học đều đi theo đồng ý.

Chúc Yếu còn không có lên tiếng, phảng phất liền đã định ra.

Chỉ gặp hàng cuối cùng, có người chậm rãi nhấc tay, nói câu: "Nếu không. . . Ta cùng Chúc Yếu hợp tấu đi."

Lớp đồng học đều là nhìn hẩn.

Là Đường Việt. Trên mặt hẩn có tổn thương, con mắt hắc bạch phân minh, có chút ngại ngùng, lại rất có lực lượng: "Ta dương cầm cũng biết một chút." Vừa dứt lời, liền có nam sinh ồn ào, trên mặt lộ ra mập mờ dáng tươi cười. Đường Việt bên tai lặng lẽ phiếm hồng.

Ứng Úc Lưu gật đầu: "Được thôi, vậy liền tạm thời định như vậy. Tan học trước người cùng Chúc Yếu thảo luận hạ muốn diễn tấu từ khúc, ngày mai báo cho Triệu Thiển Đình."

Đường Việt cười đáp ứng. Chúc Yếu cũng mơ mơ hồ hồ nhẹ gật đầu.

Nguyên Trạch mặt không biểu tình, nhẹ nhàng cầm trong tay bút buông xuống.

...

Tan học trước, ban chín đồng học tốp năm tốp ba rời đi phòng học, chỉ có trực nhật sinh lưu lại quét dọn vệ sinh. Chúc Yếu thu thập xong cặp sách, lưu lại cùng Đường Việt thảo luận muốn biểu diễn từ khúc, cuối cùng định ra « xuân sông hoa nguyệt đêm ». Chúc Yếu sẽ, không cần bao nhiêu thời gian chuẩn bị, đến lúc đó chỉ cần cùng Đường Việt hợp tấu luyện tập mấy lần là được.

Phòng học cái khác vệ sinh quét dọn không sai biệt lắm, còn kém bảng đen, hôm nay đến phiên Chúc Yếu lau bảng đen. Đường Việt thấy thế, làm bộ muốn giúp nàng xoa, Chúc Yếu cự tuyệt nói: "Thật không cần, ta tự mình tới là được."

Chúc Yếu đứng dậy, nhìn thấy ngoài cửa Nguyên Trạch tiến đến. Trong tay hẩn bưng chậu rửa mặt, cầm khăn lau, đầu tiên là dùng bảng đen xoát đem phấn viết chữ lau đi, sau đó dùng khăn lau từ trên xuống dưới,

sáng bóng sạch sẽ, đem bực giảng lau xong chỉnh lý tốt sau, lại bưng chậu rửa mặt ra ngoài.

Lần nữa trở lại phòng học, Nguyễn Trạch trực tiếp lướt qua Đường Việt, cầm qua Chúc Yếu trong tay trùng điệp cặp sách, nói: "Đi, ta đưa ngươi về nhà."

A? Chúc Yếu liền giật mình, đầu còn không có kịp phản ứng, thân thể đã không nghe sai khiến, vô ý thức cùng ở phía sau hắn, đi ra phòng học.

Lầu số bốn học sinh đã đi hết, cửa phòng học yên tĩnh hợp lấy, chung quanh rất yên tĩnh.

Xuống thang lầu tiếng bước chân liền phá lệ rõ ràng.

Chúc Yếu chăm chú cùng ở phía sau hắn, trên lưng nhẹ nhàng linh hoạt, cặp sách bị hắn cầm ở trong tay, nàng đi trên đường, đặc biệt nhẹ nhàng.

Trời chiều ném quá cửa sổ nghiêng nghiêng sái nhập, từ phía sau nhìn lại, bóng lưng của hắn cao lớn lạ thường, bả vai rộng lớn, cho người ta vô cùng an toàn an tâm cảm giác. Hắn toàn bộ thân ảnh bị ráng chiều bao phủ, giống như biết phát sáng giống như.

Chúc Yếu khóe miệng cười mỉm.

Một bậc một bậc quen thuộc thang lầu, cùng hắn cùng đi, bỗng nhiên đã cảm thấy mỹ diệu cùng mới lạ.

Trên người nàng mặc giống như hắn đồng phục, một cái thẻ bài giày. Cùng hắn sóng vai đi cùng một chỗ, ngay tiếp theo không khí đều trở nên ấm áp. Đi lên lầu một khúc quanh thang lầu, Chúc Yếu suy nghĩ thật lâu, mới nhẹ nhàng gọi hắn lại: "Nguyễn Trạch. . ."

Nữ hài nhi thanh âm rất mềm, người phía trước thân hình lập tức dừng lại.

Thủ hạ của nàng ý thức nắm lấy đồng phục học sinh rộng rãi ống tay áo, ngón tay tinh tế bạch bạch, nhỏ nhỏ. Hai mắt liễm diễm hiện ra thủy quang.

Nghĩ tới điều gì, rất thẹn thùng, lại càng muốn biết đáp án. Rõ ràng chỉ gọi tên của hắn, còn chưa nói cái gì, nhìn thấy hắn dừng bước lại, nàng tâm liền bắt đầu "Phù phù phù phù" nhảy loạn.

Chúc Yếu tuyết trắng gương mặt bắt đầu nóng lên, lại lạnh gió đều thổi không tiêu tan trên mặt nhiệt khí, con mắt không có nhìn thẳng hắn, chỉ nhìn chăm chăm hắn buông thông tay. Nhỏ giọng, rất nhẹ rất nhẹ hỏi: "Người, người có phải hay không. . . Có phải hay không. . ."

Rất đơn giản một câu, nổi lên hồi lâu, đến bên miệng, lại gập ghềnh nói không nên lời.

". . . Là."

Hả? Chúc Yếu trái tim bỗng nhiên nhảy một cái, vội vàng đi xem hắn.

Hắn con mắt thần ôn nhu nhìn lấy mình, con mắt đen nhánh thâm thúy, bên trong phản chiếu lấy nàng đỏ rục mặt.

Bên trong thang lầu càng an tĩnh. Nguyên Trạch nhìn chăm chú nàng, nói tiếp: "Cho nên —— về sau không nên cùng nam sinh khác nói chuyện."

Tác giả có lời muốn nói:

Bốn bỏ năm lên đây xem như kết hôn rồi chứ

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Dắt Tay

Về đến nhà, Chúc Yếu mặt còn rất đỏ. Tròng mắt đổi giày, đen đặc mi mắt nhẹ nhàng che, đem đáy mắt vui vẻ che rất chặt chẽ. Khóe miệng vênh lên, làm sao đều không ép xuống nổi, đành phải chăm chú mím môi, khống chế nhếch lên độ cong.

Nhu thuận đem giày thay xong, nghe được ghế sofa bên kia, là Chúc Hằng đang gọi nàng.

Chúc Yếu hoảng hốt ngừng đầu, đứng thẳng quá khứ, đi đến Chúc Hằng bên người: "Ca ca."

Chúc Hằng cầm điện thoại đang chơi trò chơi, cùng Chúc Tấn Ung song song vòng chân ngồi ở trên ghế sofa lon mớ hắc. Chúc Hằng lẩm bẩm, ngữ khí rất có vài phần bất đắc dĩ: "Cha, ngài thật tốt ngồi xổm cỏ, đừng thò đầu ra a."

Ngày xưa đế vương, bây giờ không tổ trọng phu Chúc Tấn Ung, nghe ngấm hạ nhíu mày, chậm ung dung nói: "Người biết cái gì, ta đây là đang câu dẫn."

Chúc Hằng tranh cãi, chế giễu nói: "Thôi đi ngài. Nhìn xem ngài chiến tích, 0-8-1, hiến tế lưu trung đan, ngài ngay tại đài tháp hạ kiếm chế binh không được sao?" Nhả rãnh xong, biết Chúc Tấn Ung chân muốn đi qua, cái mông cấp tốc hướng bên cạnh xô dịch, không có đá phải, Chúc Hằng cười hắc hắc. Lúc này nghe được muội muội lời nói, con mắt không ngừng,

ngữ khí lập tức biến nhu, "Yếu Yếu a, hôm nay người đồng học không cùng người nói cái gì a?"

Chúc Yếu nghi hoặc: "Người bạn học nào?"

Chúc Hằng hiểu rõ, cười lấy lệ nói: "Không có gì. . ." Nghiêm túc thao túng màn hình điện thoại di động bên trong anh hùng, tiếp tục nói, "Nếu là trường học có đồng học khi dễ người, cứ việc cùng ca nói, ca thay người ra mặt."

Chúc Yếu nhú mày, thanh âm mềm mềm khuyên: "Đánh nhau không tốt." Ngày xưa Chúc Hằng vẫn là trử quân lúc, Chúc Yếu không ít nhắc tới hấn, hấn đâu, nàng nói cái gì hấn liền gật đầu, xong quay người liền quên.

Tựa như hiện tại, Chúc Hằng lưu loát gật đầu: "Đi ta đã biết, người mau tới lâu làm bài tập đi."

Chờ Chúc Yếu lên lầu, Chúc Tấn Ung cầm vừa mới hắc ngân điện thoại, nhắc chân chọc chọc Chúc Hằng đùi, đề thấp tiếng nói hỏi: "Tiểu tử kia, người giáo huấn qua?"

Chúc Hằng hừ nhẹ một tiếng, nghiêng miệng tự hào nói: "Đó là đương nhiên, cũng không nhìn một chút ta là ai Hành trung lão đại, cái này tiểu tử thối đoán chừng vừa mới chuyển học không rõ ràng, dám đụng đến ta Chúc Hằng muội muội. . ."

Xế chiều hôm đó hấn liền ngồi xổm cửa trường học chặn người, bắt lấy tiểu bạch kiểm kia liền trực tiếp kéo vào cái hẻm nhỏ. Bất quá. . ."

Chúc Hằng như có điều suy nghĩ, "Tiểu tử kia nhìn xem yếu gà, ngược lại là rất có cốt khí. Nghe nói phâm học kiêm ưu, đích thật là Yếu Yếu thích cái kia một cái."

Chúc Yếu từng là đại Ngụy công chúa, mười bảy chưa gả. Trong lúc đó Tiêu hoàng hậu thay nàng thu xếp không ít thanh niên tài俊, Chúc Tấn Ung bởi vì cái kia cái cộc hòa thân sự tình, về sau cũng tận lượng đền bù, đem hoàng thành tốt nhất chưa lập gia đình nam tử chân dung đều cho nàng làm ra, hoặc là thỉnh thoảng an bài một trận ngẫu nhiên gặp. Làm sao tiểu công chúa phương tâm như sắt, không từng có nửa phần dao động, ngược lại là có chỉ có một lần, cùng một cái ôn tồn lễ độ thanh tú thiếu niên nhìn nhau quá. Mặc dù cũng là không giải quyết được gì, nhưng đại khái cũng xác định tiểu công chúa yêu thích.

Ôn nhuận, bác học, cử chỉ tự phụ.

Chưa từng nghĩ chuyển thế đến tận đây, vẫn là tốt cái này miệng.

Chúc Tấn Ung gần nhất chơi game học được không ít thô tục, trừng mắt, mắng to: "Người đại gia, không che chở muội muội của người, còn giúp lấy bên ngoài cái kia tiểu tử thói nói chuyện. . . Dù sao ta mặc kệ, hiện tại thế cục khác biệt, hai mươi tuổi trước kia, ai cũng không cho chạm vào ta khuê nữ."

Chúc Hằng liếc bên người phụ hoàng một chút, muốn nói thôi đi, đầu năm nay nhà trẻ đều yêu đương. Hãn bữu môi, hòa theo nói: "Đi, ta nhìn nhiều lấy điểm chính là."

...

Viết xong bài tập, Chúc Yếu ngẩng đầu, treo trên tường chuông biểu hiện mười một giờ đúng. Có thừa cảm mạo, học tập hiệu suất giảm xuống, nàng viết bài thi cũng chậm rất nhiều.

Trắng noãn đèn chiếu sáng vào trên mặt của nàng, thiếu nữ mặt mày ô nong, ngây ngô xinh đẹp, giống như nụ hoa chớm nở. Tay nắm lấy bút, sau đó nhẹ nhàng buông xuống, hai tay đem đặt ở toán học sách bên trên vở lấy tới, cúi đầu, lẳng lặng đọc qua.

Xanh nhạt đầu ngón tay vuốt ve phía trên chữ viết, Chúc Yếu nhớ tới về nhà trước Nguyễn Trạch nói với hẳn. . . Hẳn không thích nàng cùng nam sinh khác nói chuyện.

Tường Điem Nha thường xuyên nói với nàng, nàng nhìn Nguyễn Trạch lúc, con mắt sẽ tỏa sáng, nói lên hẳn lúc, con mắt sẽ cười, cong cong.

Nàng coi là giấu rất tốt, kỳ thật có nhiều thứ, căn bản là không giấu được.

Đã từng bề nghề triều đình thái phó, hiện nay cùng nàng sớm chiều ở chung, hẳn thông minh như vậy, khẳng định rất sớm đã nhìn ra. . . Nghĩ tới đây, Chúc Yếu vô ý thức dựng thẳng lên vờ che khuất nửa gương mặt, chỉ lộ ra một đôi sáng doanh doanh con mắt. Cái kia bình thường nàng vụng trộm nhìn hẳn, hẳn có phải hay không cũng đều chú ý tới.

Có chút then thùng, nhưng càng nhiều hơn chính là cao hứng.

Nàng thích hẳn. Muốn để hẳn biết.

Chúc Yếu đem trong tay vờ buông xuống, cẩn thận vuốt lên, nàng bảo tồn rất tốt, mỗi lần đều là kẹp ở hai quyển trong sách ở giữa, là lấy nhìn lâu như vậy, cạnh góc đều là bằng phẳng. Để sách xuống, cầm điện thoại di động lên, úp sấp trên giường. Gian phòng bên trong mở ra ấm điều hoà không khí, nàng mặc bằng bông áo ngủ, hất lên tóc, sợi tóc theo động tác của nàng tản mát tại hai bên.

Trượt ra Wechat, Chúc Yếu ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chú cái tên đó, ấn mở sau, không biết phải nói gì.

Ánh mắt nghiêng mắt nhìn đến khung chat phía dưới video nói chuyện phiếm, đâm ra, vẫn là không dám. . . Chuẩn bị đi điểm kích "Hủy bỏ", không biết trượt đến cái gì.

Một trận Wechat điện thoại thanh âm nhắc nhở vang lên.

Gian phòng yên tĩnh, âm thanh phá lệ rõ ràng. Chúc Yếu đầu không còn, sừng sốt trọn vẹn ba giây, bện bịu yếu điểm kích hủy bỏ lúc.

Liên nghe được "Bữu" một tiếng.

Ngón tay phảng phất bị ổn định ở trên màn hình. Sau đó là bên kia thanh âm vang lên: "... Công chúa."

". . . Ân." Chúc Yếu lập tức ngồi dậy, tư thế đoan trang, mấp máy môi, nhỏ giọng giải thích, "Ta, ta không cần thận ẩn sai."

Bên kia Nguyễn Trạch mím môi cười nhẹ, an tĩnh đại khái hai giây, mới thấp giọng nói câu: "Về sau ta gọi cho người."

Thanh âm trầm thấp trôi tại dòng điện bên trong, có loại đặc biệt cảm giác tê dại. Cùng bình thường không giống nhau lắm, giống như, tựa như là cú tại người bên tai nói chuyện.

Chúc Yếu mặt nóng bỏng bỏng, nhưng lại rất vui vẻ, buông thông mặt. Trống ra tay không tự chủ trên chân vẽ lên vòng vòng, khoe miệng của nàng khê cong, thanh âm lập tức liền hoạt bát: "Tốt lắm."

Nàng cắn môi dưới, hỏi: "Đã trở thế như vậy, người vẫn chưa ngủ sao?"

"Ân." Nguyễn Trạch nói tiếp đi, "Vừa tắm rửa xong."

Vừa tắm rửa xong a. Chúc Yếu nhin không được suy nghĩ một ít chuyện, hít sâu một hơi, nói: "Vậy người điếm nhỏ, cài lấy lạnh" trầm thấp nói lầm bầm, "Cảm mạo có thể khó chịu."

Nguyễn Trạch nói tốt.

Nói vài câu, lại an tĩnh. Chúc Yếu không nói gì, bên kia cũng không nói gì, nàng liền hô hấp cũng không dám lớn tiếng. Gian phòng tĩnh mịch, thông qua điện thoại, nàng có thể nghe hẩn khí tức. Đều đều, chậm chạp. . . Nàng đột nhiên cảm giác được, hô hấp của hẩn đều dễ nghe như vậy. Giống như nàng cứ như vậy nghe một đêm, cũng sẽ không dính.

Nguyên Trạch tựa hồ có thể tưởng tượng đến nàng thẹn thùng lại mỉm cười bộ dáng. Buông thông tiếp, ánh mắt của hẩn cũng ngậm lấy ý cười, một mực lặng lẽ lan tràn đến đuôi lông mày, hẩn nhẹ nói: "Không còn sớm, người đi ngủ sớm một chút, ngày mai trường học của chúng ta gặp, trưa mai. . . Chúng ta cùng đi nhà ăn ăn cơm."

"Ân "

Chúc Yếu chăm chú mím môi, dáng tươi cười vẫn là tiết ra, rất thanh thúy. Nàng ngoan ngoãn nói: "Tốt." Cuối cùng, nàng hạ giọng, nói câu, "Ngủ ngon."

Bên kia cũng thế.

"Ngủ ngon "

Treo Wechat, Chúc Yếu bưng lấy điện thoại tĩnh tọa hai giây, sau đó bỗng nhiên bổ nhào trên giường. . ." Đông" một tiếng, đầu đụng phải đầu giường, rất đau.

Chúc Yếu mặt vắn thành một đoàn, nước mắt đều đi ra, tranh thủ thời gian đưa tay vò.

Nghiêng đầu xoa xoa, "Phốc phốc" một tiếng, lại nhin không được bật cười.

...

Buổi sáng đi học, Chúc Yếu cố ý đổi kiện mới áo len, màu trắng trường nhung, cổ áo là cái nơ con bướm, kiểu dáng ngọt ngào.

Sáng sớm sương mù lớn, không khí ẩm ướt lành lạnh, gió là lạnh. Chúc Yếu từ xe cá nhân bên trên xuống tới, gió phá ở trên mặt, dưới ánh mắt ý thức híp híp, đem cặp sách cầu vai sửa sang lại một chút, liền chuẩn bị tiến cửa trường. Nàng vừa đi hai bước, bên người liền có cỗ xe đạp chậm rãi kỳ quá, đứng tại nàng hai bước có hơn địa phương.

Chúc Yếu nắm vuốt cặp sách rủ xuống dây lưng, ngẩng đầu nhìn lại.

Nguyễn Trạch cầm xe đạp nắm tay, ngoái nhìn nhìn nàng một cái, sau đó xuống xe.

Chúc Yếu tâm vui mừng, nhàn nhạt cười, chậm rãi đi lên hai bước, đứng ở bên cạnh hẳn, thanh âm rất ngọt. "Sớm a."

"Sớm." Nguyễn Trạch trở về câu, nhìn xem nàng, "Đi vào chung đi."

"Ân." Chúc Yếu gật đầu, cùng hẳn vai sóng vai cùng nhau tiến cửa trường.

Đã cao tam, học sinh hội chuyện bên kia cũng đều giao cho cao nhất cao nhị học đệ học muội. Nguyễn Trạch lui ra đến, hiện tại kiểm tra kỷ luật bộ bộ trưởng là Trịnh Hàng, bất quá vẫn là quen thuộc sớm đến trường học.

Tới sớm, sân trường học sinh không nhiều. Sương mù nồng, tĩnh mịch, cỏ cây kiến trúc tựa như phủ lên một tầng hơi mỏng lụa mỏng, mộng lung mơ hồ. Bên tai là xe đạp thanh âm, bánh răng kéo theo dây xích, một vòng một vòng chuyển, quy luật êm tai. Còn có nàng cùng tiếng bước chân của hẳn, nhẹ nhàng giẫm trên mặt đất, bộ pháp đặc biệt nhất trí.

Ngày xưa tiểu công chúa không hề nghĩ rằng có thể dạng này sóng vai đứng tại thái phó bên người mà bây giờ, nàng cùng hẳn đứng chung một

chỗ, rất tự nhiên.

Xe đạp có quy định an trí thùng xe, lão sư đang giáo sư tòa nhà văn phòng phía trước, học sinh đặt ở túc xá lầu dưới thùng xe. Nguyên Trạch nói với nàng: "Ta đi buông xuống xe đạp, người tại. . ."

"Ta và người cùng đi." Thốt ra, Chúc Yếu sững sờ, sau đó lặng lẽ giữa đầu, thanh âm thấp chút, "Có được hay không?"

Thân hình hảnh cao lớn, nhìn nàng thời điểm muốn cúi đầu, đối đầu tiểu công chúa trắng nõn gương mặt, một vòng ý cười từ khóe miệng đổ xuống mà ra, nhẹ nhàng nghiêng đầu, thanh âm không tự giác thả nhẹ: "Tốt."

Chúc Yếu mặt mày mỉm cười, cùng cái cái đuôi nhỏ, cùng hảnh cùng đi thùng xe thả xe đạp.

Nguyên Trạch đem xe đạp đẩy lên vàng tuyến bên trong, chân rất quen đạp xuống giá đỡ chân, khom lưng đem xe khóa kỹ.

Trong nhà xe không có người nào, Chúc Yếu đứng ở một bên mắt không chớp nhìn hảnh, nhìn hảnh bên mặt, nhìn hảnh bóng lưng, nhìn hảnh khóa xe lúc trắng nõn thon dài hai tay, cùng rủ xuống trước mắt yên tĩnh che hạ lông mi. Giống như bỗng nhiên có lý do, không cần thừa dịp hảnh không chú ý lúc len lén nhìn, hiện tại có thể quang minh chính đại nhìn hảnh.

Nguyên Trạch chậm rãi đi đến bên người nàng, nói ra: "Đi."

"Ân." Chúc Yếu gật đầu.

Cùng nàng sóng vai đi ra thùng xe. Nguyên Trạch ghé mắt dò xét nàng, nhìn xem nàng nhu thuận bộ dáng, giữa lông mày thẹn thùng. Sau một khắc, an tĩnh, bất động thanh sắc, nhẹ nhàng cầm con kia buông thông tay nhỏ.

Rất nhỏ, mềm nhũn, mềm mại không xương.

"Oanh" một chút, Chúc Yếu đầu trong nháy mắt nổ tung, bước chân hơi ngừng lại, ngay sau đó thân hình trở nên vụng về, phảng phất vừa học đi đường, bắt đầu cùng tay cùng chân.

Nguyên Trạch ý cười thẳng tới đáy mắt. Hắn rất ít lộ ra rõ ràng như vậy dáng tươi cười, mà tiếng nói thanh tịnh, lúc nói chuyện không nhanh không chậm, cùng hắn giảng đề lúc đồng dạng: "Hiện tại học tập làm trọng, chờ. . . Chờ tốt nghiệp cấp ba, chúng ta lại chính thức kết giao, có được hay không?"

Cao tam đích thật là muốn lấy học tập làm trọng, lại nói thành tích của nàng kém như vậy. . . Chúc Yếu gật gật đầu, nói tốt.

Về sau nghĩ tới điều gì, gắp, bận bịu ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt bức thiết: "Vậy, vậy ngày mai chúng ta còn dắt tay sao?"

Nguyên Trạch bước chân cứng đờ, sừng sốt ước chừng hai giây, sau đó dụng lực nắm chặt nàng tay.

"Dắt."

Tác giả có lời muốn nói:

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, chương này sắp chữ khả năng có vấn đề, mọi người chấp nhận lấy xem đi.

Cùng, cầu to dài nhẫn lại a

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bình Dấm

Chỉ dặt mấy bước đường. Trở về phòng học, cũng là tách ra, một trước một sau tiến. Tựa hồ cùng thường ngày không hề khác gì nhau.

Giờ Ngọ nghỉ ngơi, sân trường trên bãi cỏ chất đống rả rác lá rụng, có học sinh đang đánh quét.

Ánh nắng ấm áp, gió thu hơi khô.

Tưởng Diễm Nha lược híp mắt, miệng bên trong ngậm sữa chua ống hút, ngồi tại quây bán quà vặt phía ngoài trên ghế dài. Ngoạ đầu chậm rãi nói: "Cho nên nói. . . Ta ban trường đây coi như là dự định?" Nàng lắc đầu, chặc chặc ghét bỏ, "Ta nói Yếu Yếu, cái này đều niên đại gì, các người đàm cái yêu đương còn như thế hàm súc, tốt nghiệp cấp ba lại chính thức kết giao. Liên một yêu đương, về phần nha."

Cái tuổi này yêu đương phần lớn rất ngắn, lúc đến oanh oanh liệt liệt ngọt ngào kích thích, được chia cũng nhanh, một câu, một kiện rất rất nhỏ sự tình, một đoạn cảm tình liền tuyên bố kết thúc.

Chúc Yếu hít một hơi sữa chua, suy nghĩ sau hồi: "Thận trọng điểm không có gì không tốt a."

Tưởng Diễm Nha ngữ trọng tâm trường cùng nàng nói: "Chúng ta ban trường là cực phẩm không sai, có thể Yếu Yếu người cũng không thể so với hẳn kém a. . ." Dừng một chút, ho nhẹ một tiếng, "Đương nhiên, ta không

thể so với thành tích. Chỉ so hình dạng cùng gia thế. . . Ta nói với người a, kỳ thật ta lớp học có rất nhiều nam sinh đều thâm mến người. Người nói — ban trưởng dựa vào cái gì liền ăn chắc người rồi?"

Chúc Yếu không thiếu tự tin. Cao cao tại thượng, nuông chiều từ bé, như châu giống như bảo súng ái lớn lên, đều là người bên ngoài hâm mộ phần của nàng. Đại Ngụy tôn quý tự tin tiểu công chúa, chỉ có tại Nguyên Trạch trước mặt, luôn cảm giác mình cái nào chỗ nào đều không đủ tốt.

Mà bây giờ. . . Nghĩ đến Nguyên Trạch, nghĩ đến bị hấn dặt qua tay, Chúc Yếu trong lòng cảm thấy ngọt, có chút muốn cười.

Nhìn Chúc Yếu biểu lộ, Tưởng Diễm Nha đã cảm thấy lời nàng nói nàng đoán chừng đều nghe không vào. Kỳ thật nàng cũng có thể lý giải, sớm chiều ở chung, bị mê đến thần hồn điên đảo cũng là hợp tình lý. Nàng đưa tay kéo qua Chúc Yếu bả vai, nói: "Người nha, thật sự là không có tiền đồ."

Chúc Yếu yên lặng uống sữa chua, cười yếu ớt lấy không nói chuyện.

Nguyệt thi thành tích ra, Nguyên Trạch lấy tiếp cận hoàn mỹ thành tích chiếm cứ hạng nhất bảo tọa. Xem hết Nguyên Trạch thành tích, Chúc Yếu mới tại xếp hạng biểu dựa vào sau vị trí tìm tới chính mình. Bên cạnh đồng học cũng đang thảo luận thành tích, thanh âm rất ồn ào, Tưởng Diễm Nha nắm chặt Chúc Yếu tay, khích lệ nói: "Không tệ lắm Yếu Yếu, tiến bộ mấy tên đâu."

Chúc Yếu gật đầu.

Thành tích là có tiến bộ, nhưng còn thiếu rất nhiều.

Bên cạnh Hứa Du Du cho Lâm Chỉ Y nhìn thành tích, ban chín thứ hai, danh tự một mực đi theo Nguyên Trạch đằng sau.

Chính Hứa Du Du thi cũng không tệ, bình thường tại lớp thuộc về trung hạ, lần này miễn cưỡng chen vào trước hai mươi tên. Thế là thân mật kéo Lâm Chi Y cánh tay, nhìn thấy Chúc Yếu ánh mắt mờ mịt, hướng xếp hạng bề ngoài nhìn, tiếp lấy xùy một tiếng bật cười: "Chúc Yếu, ta nhìn người bình thường rất dụng công, làm sao một điểm tiến bộ đều không có. . . Toán học 57 phân, người làm sao thi ra?"

Toán học là Chúc Yếu tốn thời gian nhiều nhất một môn, hết lần này tới lần khác cũng là thi kém nhất một môn. Lần này lần đầu tiên, liền Anh ngữ đều thi 95 phân, duy chỉ có toán học không có khởi sắc. Nỗ lực không có hồi báo, Chúc Yếu trong lòng khó tránh khỏi thất lạc. Nàng nhìn thoáng qua Hứa Du Du, thanh âm rất nhạt, rõ ràng không cao hứng: "Cái này cùng người có quan hệ sao?"

Hứa Du Du lập tức nói không ra lời.

Tan học trước, chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu cố ý tìm Chúc Yếu nói chuyện, nghĩ khuyên nàng chuyển tới ban phổ thông đi.

Nàng tay phải cầm giữ ấm cốc, phồng, bốc hơi nóng, tay trái chấp phiếu điểm, nhìn xem Chúc Yếu lần này thành tích, cùng nàng nói: "Người cái thành tích này, tại ban chín chỉ có thể hạng chót, chuyển tới ban phổ thông, áp lực sẽ nhỏ rất nhiều."

Ứng Úc Lưu đối Chúc Yếu có thành kiến, vừa vặn làm người sư, vẫn là cần vì học sinh suy nghĩ. Nàng nhìn về phía Chúc Yếu: "Lão sư nhìn ra được người là bỏ ra thời gian, mặc dù nói đã cao tam, có thể chỉ cần nghĩ cố gắng, lúc nào đều không muộn. Chúc Yếu, hi vọng người có thể suy nghĩ thật kỹ một chút lão sư đưa cho người ý kiến."

Chúc Yếu căn bản không có do dự: "Ứng lão sư, ta tạm thời còn không có quyết định này. Ban chín rất tốt."

Ứng Úc Lưu ánh mắt ngơ ngẩn, sau đó buông xuống giữ ấm cốc, nhẹ nhàng đem cái cốc đắp lên. Ngữ khí bất đắc dĩ: "Đã dạng này, tùy người."

Chúc Yếu chuẩn bị ra ngoài, mới vừa đi tới cửa phòng làm việc, Ứng Úc Lưu lại gọi lại nàng. Nàng quay đầu, nghe được Ứng Úc Lưu ngữ khí rất tùy ý nói câu: "Ta nghe nói, gần nhất Nguyên Trạch thường xuyên cho người phụ đạo —— "

Nâng lên Nguyên Trạch, Chúc Yếu biểu lộ trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, cẩn thận từng li từng tí "Ân" một tiếng.

Nguyên Trạch là ban chín trọng điểm chú ý đối tượng, thân là chủ nhiệm lớp, Ứng Úc Lưu đương nhiên biết rõ. Nguyên Trạch nhìn như ôn nhuận yên tĩnh, kỳ thật cũng không tốt tiếp cận, hẳn làm việc gọn gàng, thành thực ổn trọng, đối xử mọi người lại rất lạnh, đặc biệt là nữ sinh. Cái tuổi này học sinh thanh xuân xao động, Nguyên Trạch nên không ngoại lệ. Mà bây giờ, Nguyên Trạch đối Chúc Yếu vị này ngồi cùng bàn, đặc biệt chiếu cố. . . Nên có lo lắng tự nhiên là có.

Lại nói. . .

Ứng Úc Lưu nhìn qua thẳng tắp đứng tại cửa Chúc Yếu.

Nữ hài nhi ngày thường nhỏ yếu trắng nõn, bàn tay khuôn mặt nhỏ, đôi mắt sáng chiếu nguyệt. Dù là đối nàng có thành kiến, Ứng Úc Lưu cũng không thể không thừa nhận, nữ hài nhi này là nàng gặp qua đáng dập xinh đẹp nhất.

Thế là nghiêm túc nói: "Các người hiện tại trọng yếu nhất chính là học tập, không nên đem thời gian lãng phí ở học tập bên ngoài sự tình bên trên. Biết sao?"

Mặc dù không tính chính thức yêu đương, Chúc Yếu vẫn còn có chút chột dạ, gật gật đầu đáp ứng, đi ra văn phòng.

Đã tan học, hành lang thượng nhân rất ít. Đi đến đầu bậc thang, trên lầu xuống tới người, người tới bước chân vội vàng hấp tấp, chạy rất nhanh, Chúc Yếu còn đến không kịp phản ứng, liền cùng đối phương đụng vào nhau. Thân hình bởi vì va chạm về sau lùi lại mấy bước mới đứng vững.

"Thật, thật xin lỗi."

Chúc Yếu nghe vậy ngẩng đầu, đập vào mi mắt là trường thanh tú quen thuộc mặt. Ánh mắt khẽ run, hấp hấp môi: "Phùng. . ."

. . .

Phùng Tinh Văn chạy rất nhanh, trở lại ban bảy phòng học đã thờ hồng học. Phòng học yên tĩnh, chỉ có ba bốn cái trực nhật sinh.

Ngồi cùng bàn Từ Diễm cầm đồ lau nhà đi đến trước mặt nàng, do dự một chút, nhỏ giọng hỏi: "Có phải hay không Chúc Hằng lại tìm đến người rồi?" Nói lên Chúc Hằng, Từ Diễm liền đến khí, hết lần này tới lần khác lại không dám chọc hấn, đành phải đề nghị, "Nếu không người vẫn là nói cho người ba ba a?"

Phùng Tinh Văn ba ba là Hành trung hiệu trưởng.

Phùng Tinh Văn nhẹ nhàng lắc đầu. Phòng học nhiệt độ không cao, trán của nàng chảy ra tinh mịn mồ hôi. Nói với Từ Diễm: "Không có chuyện gì." Sau đó yên tĩnh trở lại chỗ ngồi, thu thập cặp sách.

Từ Diễm cũng không có nói tiếp, nghiêm túc lê đất.

Phùng Tinh Văn nhịp tim rất nhanh, cảm xúc thật lâu không yên tĩnh phục. Tay nắm lấy màu hồng bút túi, nghĩ đến vừa rồi gặp phải người, ánh mắt khẽ run. . . Là công chúa.

Tại đại Ngự lúc, nàng liền thường xuyên tiến cung làm bạn công chúa tả hữu, cùng tiểu công chúa quan hệ còn không sai. Công chúa kim chi ngọc diệp, tính tình lại rất tốt, nàng thật thích, cũng hâm mộ nàng, luôn luôn có thể cười đến vui vẻ như vậy. Mà chính mình. . . Nàng vừa ra đời liền là thái tử phi, hết lần này tới lần khác thái tử ngang bướng, từ nhỏ đã yêu khi dễ nàng. Nghĩ đến ngày sau muốn gả cho thái tử, nàng liền đối tượng lai không có nửa điểm kỳ vọng.

Thái tử không thích nàng, luôn luôn ghét bỏ nàng chất phác không thú vị.

Chuyển thế đến tận đây, nàng ngoài ý muốn vừa vui mừng. Có thể hết lần này tới lần khác, thái tử cũng tại. Nàng giả bộ như không biết hấn, hấn lại làm trầm trọng thêm, càng khi dễ nàng, thậm chí còn. . . Phùng Tinh Văn đưa tay sờ lên bờ môi chính mình, nhẹ nhàng cắn môi.

Cái kia hỗn trưởng thái tử vô sỉ lưu manh lời nói văng vẳng bên tai bờ, thậm chí liền nói chuyện lúc thối ra nhiệt khí phật lấy nàng lỗ tai cảm giác, đều nhớ rõ ràng: "Người nếu là sẽ nói cho người biết cha, ta về sau gặp người một lần liền thân người một lần. . ."

Rõ ràng lúc trước hấn ghét bỏ chính mình ghét bỏ muốn chết, hiện tại bọn hấn không có hôn ước, hấn vì cái gì còn muốn quấn lấy nàng không thả?

Đem bút túi bỏ vào cặp sách, Phùng Tinh Văn chậm chạp đem khóa kéo kéo tốt. Nàng bây giờ căn bản không dám chọc Chúc Hằng, đại khái là sợ hấn sợ đã quen, hiện tại chỉ có thể chờ đợi lấy hấn ngán. Dù sao hấn chê nàng chất phác, hấn là quấn không được bao lâu.

. . .

Nguyên Trạch đẩy xe đạp. Bước chân tận lực chậm dần, bên người đi theo tiểu công chúa, hấn cúi đầu nhìn qua nàng, cùng nàng nói: "Cái kia

Phùng cô nương nhưng có cùng công chúa nói cái gì?"

Không có. Phùng Tinh Văn nhìn thấy nàng liền chạy. Mặc dù không có nói chuyện cùng nàng, có thể Chúc Yếu có thể cảm giác được, nàng cũng là mang theo ký ức.

Lại nghĩ tới một ít chuyện, Chúc Yếu ngửa đầu nói: "Trước đó ta còn kỳ quái, ca ca mặc dù thường xuyên giao bạn gái, nhưng cho tới bây giờ sẽ không miễn cưỡng nữ hài nhi, tốt như vậy bưng quả nhiên, sẽ khi dễ Phùng hiệu trưởng nữ nhi. . ." Nguyên lai Phùng hiệu trưởng nữ nhi là Phùng Tinh Văn, ngày xưa ca ca của nàng khâm định thái tử phi.

Chúc Yếu bất đắc dĩ: "Kỳ thật ta cũng rõ ràng, Phùng tỷ tỷ vẫn luôn rất sợ ca ca, hiện tại chuyển thế, đoán chừng cũng không muốn lại cùng ca ca có tiếp xúc." Cho nên ngay tiếp theo chính mình, nàng đều giả bộ như không biết.

Tiểu công chúa nhẹ nhàng cau mày, thì thào ngôn ngữ, bộ dáng đáng yêu. Nguyên Trạch ánh mắt dần dần nhu, tiếng nói hơi thấp: "Đã như vậy, công chúa cũng không cần miễn cưỡng."

Chúc Yếu gật gật đầu. Phùng Tinh Văn không muốn cùng nàng có tiếp xúc, nàng đương nhiên sẽ không đi miễn cưỡng. Chỉ là Chúc Yếu hay là cảm thấy có chút mới lạ. . . Nàng lẳng lẳng đánh giá Nguyên Trạch mặt mày, khóe miệng cười mỉm, thanh âm nho nhỏ: "Kỳ thực hiện tại dạng này, cũng rất tốt. . ."

So với tại đại Ngụy, nơi này sinh hoạt phảng phất muốn càng vui vẻ hơn. Mặc kệ là nàng mẫu hậu vẫn là ca ca. . . Cùng chính nàng, đều thích cuộc sống bây giờ.

Nàng cúi đầu, lẳng lẳng nhìn qua Nguyên Trạch buông thông tay. Lặng lẽ ngắm nhìn bốn phía, do dự hồi lâu, hai tay bóp quyền, buông ra, lại

xiết chặt, lại buông ra. . . Mới giật giật ngón tay, thử thăm dò đưa tay, dẩy vào ngón tay của hắn.

Rất nhỏ đụng vào. Nguyên Trạch thân thể run lên, cúi đầu.

Chúc Yếu gương mặt ửng đỏ, hai mắt ướt sũng, thanh âm nhỏ yếu: "Người đã nói. . . Có thể."

Âm sắc kiêu nhuyển, nhu nhu. Phảng phất có tiếng tăm tại nhẹ nhàng cào tâm của người, ngứa một chút.

Nguyên Trạch trầm mặc, đưa tay muốn đi dắt. . .

Liên nghe tiểu công chúa lẩm bẩm nói: "Cũng không biết, ngoại trừ Phùng tỷ tỷ, còn có hay không những người khác cũng tới đến nơi này."

Nguyên Trạch tay đột nhiên dừng lại, gập tiểu công chúa mặt mày vui vẻ lại hiếu kỳ, nghĩ đến một chút sự tình, thanh âm hơi nhạt: "Công chúa còn hi vọng ai cùng đi? Trần tứ công tử?"

Trần tứ công tử? Chúc Yếu hơi có chần chờ, con mắt trợn to. Nhớ lại một cộc sự tình. Đó chính là Chúc Yếu mười sáu tuổi năm đó, Tiêu hoàng hậu thay nàng an bài một cộc ra mắt.

Ngày đó Tiêu hoàng hậu đưa rất nhiều hoàng thành đến lúc lập gia đình thiếu niên chân dung quá khứ, Chúc Yếu chưa từng nhìn nhiều, chỉ có nhìn thấy một bộ ôn nhuận thiếu niên cây mai hạ hạ cờ chân dung có chút thất thần. Mặc dù cuối cùng Chúc Yếu vẫn lắc đầu, có thể Tiêu hoàng hậu cho là nàng là thẹn thùng, mới cố ý an bài như thế một cộc nàng không biết rõ tình hình ra mắt.

Vị kia họa bên trong thiếu niên, liền là danh mã hoàng thành Trần tứ công tử Trần Tiệp Chi. Lúc đó Nguyên Trạch đã chiếm giữ thái phó, vị này Trần gia tứ công tử, chính là kế Nguyên Trạch về sau, lại một vị nhẹ nhàng

thiên tài thiếu niên. Nếu bàn về hình dạng tài hoa, so với Nguyên Trạch hơi có kém, cũng là đủ để mê đảo hoàng thành xuân khuê thiếu nữ.

Là có ấn tượng, chỉ là tại Nguyên Trạch trước mặt, Chúc Yếu không dám thừa nhận, chỉ nhú mày làm suy nghĩ trạng: "Ai vậy? Ta làm sao không nhớ rõ?"

Nguyên Trạch mặt không biểu tình, rất nhanh nhắc nhở một câu: "Minh Đức mười hai năm, mừng chín tháng tám. Giờ Mùi. Ngự hoa viên Vạn Xuân đình."

A? Chúc Yếu kinh ngạc đứng ở tại chỗ, cặp sách do Nguyên Trạch thay nàng cầm, nhìn qua thân hình đơn bạc thon gầy.

Nàng nhìn về phía trước đẩy xe đạp dần dần từng bước đi đến bóng lưng, bất tri bất giác liền kéo ra một khoảng cách. Vỗ quạt rắng chiều đem hắt ảnh tử kéo lão trường, bóng lưng thẳng tắp cao lớn, bộ pháp chậm chạp, đẹp đến mức giống bức họa.

Dư vị tới, Chúc Yếu khóe miệng khống chế không nổi gương lên, con mắt lóe sáng phảng phất trang ngôi sao, thân ảnh nho nhỏ lập tức đuổi theo.

"Người chờ ta một chút nha."

Tác giả có lời muốn nói:

Đại Ngụy tiểu phân đội thành viên tập kết hoàn tất.

...

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hoàn Mỹ 【 Canh Một 】

Chúc Yếu gần nhất cảm mạo, đêm qua ho hai tiếng, hôm nay Phương đi liền cho nàng làm đường phèn hầm tuyết lê.

Noãn ngọc sắc lê, tuyết lấy vỏ quýt cầu kỷ, đường phèn tan chảy, nướng ra lê nước trong veo, mang theo một chút chua.

Nhuận phổi thanh nhiệt, nước miếng giải khát.

Chúc Yếu rất thích. Sau khi ăn xong, cho Chúc Hằng gọi điện thoại, nói Phùng Tinh Văn sự tình.

Điện thoại vang lên thời điểm, Chúc Hằng đang đánh bi-a, lập tức liền đem trong tay cán cây cơ ném một bên, đưa di động từ túi quần móc ra, nhìn thấy điện báo biểu hiện, mặt mày lặng yên giãn ra.

Nghiêng đầu bắt đầu giảng điện thoại, ngữ khí rất cứng chiều.

Nghe xong là liên quan tới Phùng Tinh Văn, Chúc Hằng lập tức nhíu mày, nhạt tiếng nói: "Nàng cùng người nói cái gì rồi?"

Chúc Hằng vừa tới liền gặp Phùng Tinh Văn.

Lần thứ nhất là ở trường học bên ngoài. Chúc Hằng hồi ký tức xá, Phùng Tinh Văn tan học về nhà, nàng đi đường bên trên, không biết đang suy nghĩ gì, đằng sau tới chiếc xe gắn máy cũng không biết tránh, Chúc

Hằng bản năng lôi nàng một cái, nhìn thấy nàng tướng mạo thời điểm, Chúc Hằng sửng sốt nửa ngày.

Nàng đâu, thấy chính mình, đừng nói là hành lễ, liền câu cảm ơn đều không nói, co cẳng liền chạy.

Chúc Hằng lấy lại tinh thần, trơ mắt nhìn xem nàng chạy trốn, rõ ràng chẳng hề nói một câu, hăn liền khẳng định, Phùng Tinh Văn khẳng định cũng mang theo ký ức. Nhìn nàng chạy trốn tư thế, nhiều thuận thực a.

Phùng Tinh Văn là mặc Hành trung đồng phục, Chúc Hằng không có chút nào sốt ruột, nhìn xem bóng lưng của nàng, khoe miệng nghiêng nghiêng nhất câu. Rất nhanh tra ra nàng tại ban bầy. Về sau đi ban bầy cửa chặn lại mấy lần, nàng còn cố ý giả bộ như không biết hăn. . .

Chúc Hằng đậy mắt bật cười, nhẹ nhàng sờ một cái bờ môi, nghe đầu bên kia điện thoại muội muội đang lo lắng, liền nói: "Người yên tâm, ta không nghĩ tới khi dễ nàng. . ."

Phùng Tinh Văn là hăn thái tử phi, trước kia là, hiện tại cũng thế.

Chúc Yếu nghi hoặc: "Ca ca trước người không phải không thích Phùng tử tử sao?" Bởi vì cái này cái cộc việc hôn nhân, Chúc Hằng từ nhỏ liền không chào đón Phùng Tinh Văn. Phùng Tinh Văn lần thứ nhất tiến cung thời điểm, Chúc Hằng liền cau mày ghét bỏ tương lai thái tử phi xấu xí. Người ta tiểu cô nương tại chỗ liền khóc. Về sau hai người ở chung hình thức không sai biệt lắm, đại bộ phận là Chúc Hằng khi dễ Phùng Tinh Văn, Phùng Tinh Văn khóc.

Chúc Hằng không nói chuyện.

Thật sự là hăn ghét bỏ Phùng Tinh Văn chất phác, ngơ ngác ngốc ngốc, nhát gan. Mỗi lần còn không có nói chuyện cùng nàng, nàng liền là một bộ muốn khóc lên dáng vẻ. Lúc ấy vẫn là xuân phong đặc ý thái tử gia,

tự nhiên không thích Phùng Tinh Văn bộ này khóc sướt mướt bộ dáng. Có thể chuyển thể đến tận đây, không có chuyện hôn ước này, hẳn lại cảm thấy không được tự nhiên. . .

Từ nhỏ đã quyết định thái tử phi, dựa vào cái gì đến chỗ này liền không có quan hệ gì với hẳn rồi?

Chúc Hằng không biết mình là không phải thích nàng, dù sao liền xem như không thích, nàng cũng phải là hẳn. Bất quá hẳn cũng không dám cứ như vậy cùng muội muội nói, đành phải thật sự nói: "Ta là thật thích nàng."

Chúc Hằng đối bạn gái chịu khó, Chúc Yếu vẫn là lo lắng, đặc biệt nghiêm túc: "Phùng tử tử cùng cô gái khác nhi không đồng dạng, ca ca nếu như người thật thích, liền đối nàng tốt đi một chút nhi. . ." Không phải dựa vào Phùng Tinh Văn đối Chúc Hằng sợ hãi, chắc chắn sẽ không thích hẳn.

Chúc Hằng nên được rất nhanh: "Yên tâm, ta khẳng định thật tốt hống."

. . .

Hôm sau nghỉ giữa khóa thao kết thúc trở về phòng học, Chúc Yếu tại đầu bậc thang lần nữa gặp được Phùng Tinh Văn.

Mượt mà mặt trứng ngỗng, mắt hạnh lẳng môi, rất dịu dàng tướng mạo. Nhìn thấy Chúc Yếu, Phùng Tinh Văn đôi mắt sững sờ, tựa hồ có chút do dự, bên cạnh có nữ sinh tại nói chuyện cùng nàng, nàng không quan tâm ứng với, sau đó bị lôi kéo lên thang lầu. Đi lên lúc, trả về mắt nhìn về bên này một chút.

Tướng Điem Nha cùi chỏ nhẹ nhàng đỉnh hạ Chúc Yếu, thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

Chúc Yếu nhìn về phía Tưởng Điềm Nha: "Người biết Phùng Tinh Văn sao?"

Tưởng Điềm Nha thích nghe chút bát quái, nghe qua một chút liên quan tới Phùng Tinh Văn sự tình: "Phùng Tinh Văn rất điệu thấp, nếu không phải lần trước Chúc Hằng. . ." Ngừng lại, nhìn xem Chúc Yếu, nói tiếp, "Người ca. Người ca để người ta chặn nhà vệ sinh, liền nàng bạn học cùng lớp cũng không biết, nguyên lai nàng là Phùng hiệu trưởng nữ nhi."

Chúc Yếu cũng biết chuyện này, chỉ biết là nữ sinh kia họ Phùng, cũng không có trước kia nhật khâm định thái tử phi Phùng Tinh Văn phương diện này nghĩ.

"Bất quá ta nghe nói Phùng Tinh Văn trước kia học tập rất sai lầm, không biết chuyện gì xảy ra. . . Cái này nửa học kỳ tiến bộ thần tốc, bây giờ tại ban bảy thành tích sắp xếp tiến lên năm, thật lợi hại."

Phùng Tinh Văn có tri thức hiểu lẽ nghĩa. Tại đại Ngụy lúc, nữ hài nhi đều chú trọng không tài chính là đức, lại cứ nàng thích đọc sách.

Chúc Yếu cảm thấy uế oải. . . Giống như chỉ có chính mình không phải đọc sách liệu oa.

. . .

Thứ bảy buổi sáng, Nguyên Trạch ước Chúc Yếu đi phụ cận thư viện ôn tập.

Tối hôm qua nhiệt độ chợt hạ xuống, Chúc Yếu sợ lạnh, giữ ấm áo không nói, chỉ là dê lông tơ áo chỉ mặc hai, một mỏng một dày, bên ngoài bọc kiện sừng trâu chụp áo khoác. Nguyên Trạch phát Wechat nói đã đến, Chúc Yếu vội vàng chạy đến cửa trước chỗ đổi đôi ủng ngắn, công lên cập sách liền chạy ra khỏi đi.

Phương di cầm khăn quàng cổ từ dưới bậc thang đến, Chúc Yếu đã mất tung ảnh.

Nguyên Trạch tại tiểu khu bên ngoài chờ.

Hắn đơn vai công viết sách bao, ánh mắt nguyên là bình thản, Chúc Yếu vừa xuất hiện, ánh mắt liền bắt được nàng nho nhỏ thân ảnh. Môi mỏng nhếch, giơ lên một cái rất nhỏ độ cong.

Chờ Chúc Yếu đi đến trước mặt hắn, tiến lên hai bước, cử chỉ tự nhiên từ trong tay nàng tiếp nhận cặp sách, cúi đầu nói: "Chậm rãi đi là được rồi."

Chúc Yếu thở phì phò, áo khoác cổ áo một bên dựng thẳng lên, một bên mềm oặt rũ sụp lấy. Hồng nhuận khuôn mặt hãm ở giữa, thở hào hển, bên miệng bốc lên bạch bạch nhiệt khí, nhìn xem hơi có mấy phần mộng lung.

Nàng nhìn xem hắn, con mắt lóe sáng doanh doanh, mềm nhũn nói câu: "Ta sợ người chờ gấp nha."

"Không nóng nẩy."

Nguyên Trạch đưa tay, giúp nàng đem một bên khác cổ áo dựng thẳng lên, đem áo khoác phía trên nhất nút thắt cài tốt. Trực tiếp liền che khuất Chúc Yếu non nửa khuôn mặt.

Chúc Yếu nhẹ nhàng cười, lộ ra ngoài cặp mắt kia trong nháy mắt trở nên cong cong.

Nguyên Trạch nhìn xem nàng, nói: "Đi thôi."

"Ân." Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu, đi vài bước, ngoẹo đầu hỏi nàng, "Người hôm nay làm sao không có cưỡi xe đạp a?"

Nguyễn Trạch bước chân chậm dần: "Thời tiết quá lạnh, chờ một lúc chúng ta ngồi xe buýt xe."

Chúc Yếu đi học đều là có xe cá nhân đưa đón, mà tại nàng trong trí nhớ, trước kia giống như cũng không có ngồi qua xe buýt. Còn thật tươi.

Chúc Yếu dạ.

Ra tiểu khu đi hai trăm mét liền có trạm xe buýt, đến lúc đó vừa lúc có xe buýt đến trạm. Cuối tuần người còn thật nhiều, chen lên xe lúc, trên xe đã không có vị trí. Chúc Yếu đi theo Nguyễn Trạch hướng bên trong xe dịch, đứng tại sau xe cửa vị trí. Bên cạnh có tay vịn, có ba bốn cái học sinh cấp ba bộ dáng nữ sinh khoác lên trên lan can, không trống không vị trí.

Xe buýt đóng cửa, phát động, toa xe một trận lắc lư.

Chúc Yếu thân hình vô ý thức hướng phía trước nghiêng, rất nhanh liền có một cánh tay hoành ở trước mặt nàng, đưa nàng bảo vệ. Thân hình ổn định, Chúc Yếu lẳng lặng nhìn xem trước mặt cánh tay, bên cạnh là Nguyễn Trạch lồng ngực, cách gần đó, nàng ngửi được trên người hân hương vị rất dễ chịu.

Mi mắt run rẩy, Chúc Yếu do dự gõ sờ sờ đưa tay, ống tay áo lộ ra một đoạn thon trắng thủ đoạn. Áo khoác là xanh đen sắc, nổi bật lên nàng làn da càng thêm hiển bạch.

Mảnh khảnh thủ đoạn được không lắc người. Nguyễn Trạch một chút bộ dạng phục tùng, lẳng yên không tiếng động đem nó nắm chặt, ngay tiếp theo lấy cái kia tiểu đoàn mềm mềm tay nhỏ, cuốn vào lòng bàn tay của hắn. Tay là mềm mại, đầu ngón tay lộ ra tia tia lạnh buốt.

Nguyễn Trạch nắm, sau đó cất vào trong ngực.

Chúc Yếu cười trộm, đầu nâng lên đi xem Nguyễn Trạch, nhìn xem hần trôi chảy hoàn mỹ cầm đường cong, hầu kết đột xuất, rất nhỏ trên dưới nhấp nhô. Nàng tay có chút ngứa, trong lòng thầm nghĩ, không biết sờ lên là cảm giác gì.

Tay bị hần cầm, rất nhanh liền biến ấm. Nếu không phải thân cận, Chúc Yếu không hề nghĩ rằng, cái kia lúc trước như cách đám mây đại Ngụy thái phó, hần tay là như vậy nóng rực. Cùng khí chất của hần quá không tương xứng.

Tiểu khu cách thư viện thành phố rất gần, ba đứng liền đến. Hạ xe buýt, Nguyễn Trạch tay cũng không có tưng, trực tiếp mang nàng tiến thư viện.

Thư viện thành phố thứ ba đến chủ nhật mở ra, thứ hai đóng quán, một tầng tầng hai là văn hiến mượn đọc trung tâm, tầng hai là âm nhạc thư viện, có cái tự học khu.

Tại tầng hai lấy cái gần cửa sổ cái bàn, Nguyễn Trạch đem cặp sách buông xuống, bắt đầu cho nàng học bổ túc. Chúc Yếu kéo ra cái ghế ngồi xuống, yên lặng đem nguyệt bài thi tử lấy ra.

Nhìn thấy Nguyễn Trạch tiếp nhận nàng bài thi tình tế đọc qua, nhin không được liền là một trận đỏ mặt. Tiếp lấy ra vở bình tình lấy ra bút túi cùng bản nháp bản, Chúc Yếu nhỏ giọng nói: "Lần này phát huy không tốt lắm, kỳ thật có chút đề mục ta là sẽ làm. . . Đăng sau thời gian không đủ."

Nguyễn Trạch cầm bài thi ngồi vào bên người nàng, đem đặt ở cuối cùng một trương toán học bài thi chọn trước ra: "Trước giảng toán học."

57 phân toán học bài thi sáng loáng bày ở trước mắt. Chúc Yếu nhỏ nhỏ "A" một tiếng, ghé mắt đi xem hần rử xuống mặt mày, rất nghiêm túc nghiêm chỉnh bộ dáng. Nhưng Chúc Yếu nhớ tới lúc trước Nguyễn Trạch

giáo Chúc Hằng thời điểm, chính là như vậy, nhà giáo khí tràng lập tức liền ra.

Chúc Yếu có chút không có sức, câu được câu không vượt vượt bút, thanh âm rất yếu: "Nguyên Trạch. . . Ta cùng ca ca ai tốt giáo một điểm a?"

Lúc trước Chúc Hằng không học vấn, ngang bướng cực kì, thế nhưng là rơi vào tay Nguyên Trạch, lập tức trở nên ngoan ngoãn, bất quá mấy ngày, học vấn rất có tiến bộ. Hiện tại Nguyên Trạch dạy nàng nửa học kỳ, nàng toán học vẫn là thất bại.

Nguyên Trạch nghiêng người, nhìn qua bên cạnh bị toán học đè sập tiểu công chúa, mày nhăn lại, khuôn mặt trắng nõn thấu phẫn, cánh môi rất nhỏ vểnh lên, nho nhỏ, rất đáng yêu.

Hơi có thất thần, Nguyên Trạch mi mắt che dưới, che khuất cảm xúc, biết tiểu công chúa trong lòng đang suy nghĩ gì, nói ra: "Công chúa rất ngoan, tốt giáo một chút."

Chúc Yếu vậy mới không tin. Thế nhưng là ngăn không được vui vẻ, miệng nhếch, con mắt nhìn xem hẳn.

Đại khái là gần nhất có chút thân cận, ngữ khí của nàng đều mang mấy phần hoạt bát: "Nếu là ta có thể có người một nửa thông minh liền tốt." Lúc trước Nguyên Trạch, mười lăm tuổi đã là đại Ngụy xuân phong đặc ý thiếu niên thám hoa lang, ngự tiền cực thụ thánh sủng.

Nguyên Trạch có chút do dự nói: "Kỳ thật. . . Thần khi còn bé, cũng rất ngang bướng."

Chúc Yếu mở to hai mắt, không tin: "Thế nhưng là ta nghe nói, người năm tuổi liền có thể làm thơ. . ."

"Là có chút tiểu thông minh."

Nguyên Trạch chậm rãi mà nói, ngữ khí rất bình tĩnh, tựa như là đang giảng người khác cố sự, "Chỉ là so với bình thường nhiều người mấy phần thiên phú, tuổi còn nhỏ, thụ vài câu tán dương liền dương dương đắc ý, thôi học kiêu căng. Về sau. . . Về sau đột nhiên bị biến cố, cũng liền hiểu chuyện, bắt đầu dụng công."

Nguyên Trạch bảy tuổi năm đó, song thân lần lượt qua đời. Thân là hầu phủ đích tôn, Nguyên hầu đem sở hữu hi vọng đều ký thác trên người Nguyên Trạch. Chúc Yếu biết những này, lại không biết, nguyên lai khi còn bé Nguyên Trạch, cũng có nghịch ngợm ngang bướng một mặt.

Chúc Yếu không đi đề hấn chỗ đau, chỉ mỉm cười nói: "Lão hầu gia rất hòa ái, có hồi tuyết rơi, ta tại ngự hoa viên đóng tuyết người, hấn còn giúp ta tới."

Nguyên Trạch cười cười: "Kia là công chúa nhận người thích. . . Tổ phụ đối thần liền rất nghiêm khắc."

Cùng nói là nghiêm khắc, không bằng nói là hà khắc, yêu cầu hấn đem hết thầy đều làm được hoàn mỹ, làm không được liền lại đến, thẳng đến đạt tới mục tiêu. Cùng tuổi hài tử có thể chơi, hấn hết thầy cũng không thể dụng. Cực độ tự hạn chế, liền là vào lúc đó dường thành. Không có phụ mẫu yêu thương, thời gian dần trôi qua, cũng mất đồng bạn. Mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, còn lại, liền là đi theo tổ phụ học tập, đi theo hấn đi xã giao. Quan sát hết thầy, học tập hết thầy.

Học văn tri thức, mưu lược, đạo trị quốc. . . Cũng hiểu được tại hấn cái kia niên kỷ không nên hiểu được quỷ quyệt lòng người.

Thời gian mười mấy năm, hấn bị tổ phụ đúc thành một thanh vô cùng sắc bén kiếm, dùng để thủ hộ đại Ngụy.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này đưa 88 cái tiêu hồng bao, trước 20 nhãn lại tất có, đăng sau ngẫu nhiên. 【. . . Chỉ có thể dùng hồng bao lừa gạt một chút nhãn lại để duy trì sinh hoạt bộ dáng này 】

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hôn 【 Canh Hai 】

Mặt mày của hắn rất bình tĩnh, ánh mắt nhu hòa. Chúc Yếu nhìn không chuyển mắt nhìn xem hắn, nghe hắn trầm thấp nặng nề tiếng nói, trong đầu tưởng tượng hắn khi còn bé bướng bỉnh bộ dáng. . . Hắn khi còn bé, khẳng định dáng dấp rất đáng yêu. Sau đó là hắn chậm rãi lớn lên, tại hầu phủ học tập bộ dáng. Ngày xưa thái phó ở trong mắt nàng quá mức hoàn mỹ, hiện tại có chút nho nhỏ hiểu rõ, càng muốn cùng hắn thân cận.

Nguyên Trạch nói tiếp đi: "Kỳ thật thần là cái rất vô vị người, cũng có rất nhiều khuyết điểm. Khả năng ngày sau ở chung lâu, công chúa sẽ cảm thấy mệt buồn bực. . ." Nàng cùng hắn khác biệt, hồn nhiên ngây thơ, bên người có một đồng người lấy lòng, sinh hoạt an nhàn, nuôi ra tính tình kiêu nhuyển thiện lương.

Chúc Yếu nhất thời khẽ giật mình, gáp: "Mới sẽ không đâu, ta cảm thấy người cái nào chỗ nào đều tốt, ta đặc biệt vui ——" im bật mà dừng. Còn lại chữ cứng ngắt kẹt tại trong cổ họng.

Lập tức liền an tĩnh.

Nguyên Trạch biểu lộ cũng là rõ ràng sững sờ.

Ánh mắt tương giao. Tiểu công chúa con mắt ô nhuận, cánh môi hé mở, ngọc mặt trắng trứng rất nhanh đỏ bừng một mảnh, trong nháy mắt lan tràn đến bên tai, vành tai đỏ muốn chảy máu. Nàng hốt hoảng dịch ra mắt,

thuận theo rủ xuống tiệp, cái kia cỡ nữ hài nhi thận trọng nội liễm thận thung làm thế nào đều không che giấu được.

Nàng bút rút năm vuốt bút, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ: "Giảng, giảng đề nha."

Nguyên Trạch hoàn hồn, môi khê cong, nhìn chăm chăm nàng đỉnh đầu nửa ngày, chậm rãi nói: "Tốt."

Thanh âm kia đặc biệt ôn nhu, Chúc Yếu cảm thấy mặt mình lại nóng ba phần. Cúi đầu, nhìn xem trước mặt bài thi, là thận thung, nhưng trong lòng lại nhin không được vui vẻ. Một bên mặt bông, vừa mỉm cười, ngay tiếp theo bài thi bên trên đề toán, đều cảm thấy thân thiết đáng yêu.

Nguyên Trạch nhìn kỹ nàng bài thi, đích thật là thời gian không đủ, đằng sau có chút đề nghiêm túc làm vẫn có thể đạt được. Trước không cho nàng giảng, cho nàng thời gian, an tĩnh lại đem đằng sau sẽ làm đề mục đáp xong. Chúc Yếu nghe hẳn, bắt đầu nghiêm túc làm bài. Không biết có phải hay không là bởi vì bên người có hẳn đặc biệt an tâm. Chúc Yếu đem ý nghĩ thu hồi, chỉ muốn đề mục, có chút đề dần dần có mạch suy nghĩ.

Làm xong một đề, Chúc Yếu nghiêng đầu mắt nhìn Nguyên Trạch. Hẳn ở bên cạnh nhìn nàng cái khác mấy môn khóa bài thi, chuyên chú bộ dáng, cực kì đẹp đẽ. Chúc Yếu mỉm cười, tiếp tục cúi đầu bài thi.

Nguyên Trạch cầm bài thi, khoe môi lược dương.

Không nói lời nào, chỉ có bút viết trên giấy phát ra rất nhỏ âm thanh, còn có nhỏ xíu tiếng hít thở. Mà Chúc Yếu bên tay phải, cách một cái bàn, bên kia có đôi tiểu tình lữ cũng tại ôn tập bài tập.

Nữ sinh gục xuống bàn trơ mắt nhìn nam sinh, nam sinh thì cầm Anh ngữ sách, tại cho nàng rút từ đơn. Nữ sinh nhỏ giọng lửng, thanh âm rất

nhẹ. Đưa lưng về phía hai cái từ đơn, nữ sinh liền cười nhẹ nhàng mân mê miệng, nam sinh kia liền đụng lên đi hôn một chút.

Từ Chúc Yếu cái góc độ này nhìn lại, có thể thấy rõ ràng nữ sinh nụ cười trên mặt, mà nam sinh, chỉ có thể nhìn thấy sau gáy của hắn.

Tình lữ hôn, là kiện chuyện rất bình thường. Tưởng Diễm Nha cùng nàng nói qua rất nhiều trường học tiểu tình lữ sự tình, cũng cho nàng đề cử rất thật tốt nhìn phim truyền hình, trong đó không thiếu có thân mật ống kính. Mới đầu Chúc Yếu nhìn xem đỏ mặt, mỗi lần nhìn thấy phim truyền hình bên trong có nam nữ nhân vật chính hôn, vô ý thức liền đi che con mắt, sau đó tay chỉ lạng lẽ mở cái lỗ, hoàn toàn là giấu trong lòng hiếu kì tâm thái thấy. Bây giờ nhìn phim truyền hình đã thành thói quen, thế nhưng là dạng này sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt nàng, mà lại. . .

Nguyên Trạch vẫn ngồi ở bên người nàng.

Kia đối tiểu tình lữ còn tại thân. Vừa mới bắt đầu chỉ là miệng đối miệng nhẹ mỗ, đằng sau chậm rãi dính cùng một chỗ, thân rất triển miên. Niên kỷ cũng không lớn, ngây ngô, thanh xuân, vẫn là học sinh cấp ba bộ dáng.

Chúc Yếu gương mặt nóng bỏng bỏng. Nơi nào còn có làm bài mạch suy nghĩ, cầm bút xoắn xuýt không thôi.

Nguyên Trạch nghiêng đầu đi xem tiểu công chúa, gặp nàng gương mặt ửng đỏ, ánh mắt thẳng tắp quá khứ, liền thấy cách đó không xa ngay tại hôn tình lữ.

Trầm ổn thiếu niên, lúc này trên mặt cũng có một tia thuộc về cái tuổi này nam sinh nên nên có xấu hổ. Nguyên Trạch trên mặt bình tĩnh, ngữ khí cũng rất bình tĩnh, nhỏ giọng đề nghị nói: "Chúng ta đổi bàn lớn đi."

Chúc Yếu không ngẩng đầu, thính tai đỏ bừng, gật đầu một cái nói "Tốt". Thế là đem bài thi thu hồi, bút bỏ vào bút trong túi, đồ vật hết thảy nhét vào cặp sách, khóa kéo không có rồi, trực tiếp đi theo Nguyên Trạch đứng dậy.

Đổi bàn lớn.

Chúc Yếu làm xong đề, Nguyên Trạch cẩn thận cho nàng phê chữa. Nàng nói sẽ làm mấy đạo đề, hiện tại một lần nữa đáp, hoàn toàn chính xác đều đúng rồi. Chúc Yếu cầm bút, cẩn thận từng li từng tí quan sát Nguyên Trạch biểu lộ, lặng lẽ hỏi: "Thế nào?"

"Ân." Nguyên Trạch gật đầu.

Liên nói đi. Cố gắng như vậy, làm sao có thể không có tác dụng gì. Chúc Yếu cảm thấy hài lòng, ngẩng đầu nhìn xem Nguyên Trạch, không biết thế nào, ánh mắt kìm lòng không được rơi vào trên môi của hắn. . . Nguyên Trạch môi hình nhìn rất đẹp, hơi mỏng, lược phấn. Giống như rất mềm.

Ngơ ngác nhìn chăm chăm thật lâu. Đãi đựng vào Nguyên Trạch đen nhánh hai mắt, mới phút chốc hoàn hồn, sau đó cúi đầu.

Nguyên Trạch trên mặt hiển hiện rất rõ ràng ý cười. Biết nàng thích xem hắn. Lúc ấy tại đại Ngụy cung đình, cũng là dạng này. Phần lớn thời gian hắn giả bộ như không biết, để tùy nhìn.

...

Ôn tập đến buổi trưa 11.30, Nguyên Trạch mang nàng đi phụ cận thương trường ăn cơm. Thua một tầng hai là mỹ thực, giờ cơm nhiều người, Chúc Yếu cũng không chút chọn, tìm nhà sạch sẽ gọn gàng tiệm mì an vị xuống tới ăn cơm. Gọi hai phần mì thịt bò. Chờ nóng hồi mì thịt bò bùng lên thời điểm, Chúc Yếu trong túi xách điện thoại di động vang lên.

Là Tiêu Minh Châu gọi điện thoại tới. Chúc Yếu tiếp lên, ngọt ngào kêu một tiếng: "Mụ mụ."

Bên kia Tiêu Minh Châu cuối tuần cũng ở công ty, vừa họp xong, ăn thư ký điểm tốt thức ăn ngoài, nhớ tới hôm nay nữ nhi đi ra ngoài, liền gọi điện thoại hỏi thăm có hay không đúng hạn ăn cơm. Chúc Yếu tiếp nhận Nguyên Trạch đưa tới đĩa, trả lời Tiêu Minh Châu.

Tiêu Minh Châu không yên lòng: "Đừng ăn bậy quán ven đường, cẩn thận ăn xấu bụng. . ." Sau đó báo ra mấy nhà thư viện phụ cận phòng ăn danh tự.

Tiêu Minh Châu là đồng ý Chúc Yếu thường cùng đồng học đi ra, lại nói là học tập, có thể nên lo lắng vẫn là lo lắng. Luôn cảm thấy nữ nhi ở bên ngoài không yên lòng.

Chúc Yếu liên tục ứng với. Vừa tiếp xong Tiêu Minh Châu điện thoại, tiếp lấy Chúc Tấn Ung cũng gọi điện thoại tới. Vào cuối tuần, Tiêu Minh Châu bận bịu không trở về nhà, Chúc Hằng yêu ở bên ngoài sống, bình thường liền Chúc Yếu bồi tiếp Chúc Tấn Ung. Hiện tại Chúc Yếu cũng không ở bên người, Chúc Tấn Ung đối mặt cả bàn đồ ăn quạnh quẽ, cảm thấy nhỏ yếu bất lực, đành phải gọi điện thoại tới, hỏi Chúc Yếu lúc nào trở về.

Chúc Yếu có chút dở khóc dở cười, nhu thuận nói: "Ta cơm nước xong xuôi còn muốn đi thư viện đâu, ân. . . Ta tận lực sẽ về sớm một chút."

Bên kia Chúc Tấn Ung ủy khuất ba ba "A" âm thanh, tắt điện thoại trước lại hỏi câu: "Ngoại trừ Tưởng Diễm Nha còn có hay không nam sinh a? Đừng luôn luôn cùng các người bạn cái kia học sinh chuyển trường cùng một chỗ, vừa tới không lâu, không mò ra nội tình, cẩn thận bị người khác khi dễ. . ."

Chúc Yếu đi ra ngoài, chỉ nói muốn cùng Tưởng Diễm Nha đi thư viện làm bài. Lúc này có chút chột dạ, vô ý thức mắt nhìn ngòai ở phía đối diện Nguyễn Trạch, sau đó quay đầu chỗ khác, thanh âm đẽ thấp: "Không có, liền Tưởng Diễm Nha." Sau khi nói xong, mới giảng điện thoại quải quải điệu.

Sau đó cầm lấy đũa, bắt đầu ăn mì.

Mì thịt bò canh hương xông vào mũi, mặt hương cùng mùi thịt xen lẫn tại cùng một chỗ, mặt chất tinh đạo, phía trên tung bay vài miếng thịt bò cùng rau thơm.

Chúc Yếu không thích rau thơm, vừa rồi quên nói, lúc này cầm đũa chậm rãi chọn. Nguyễn Trạch thấy thế, từ ống trúc bên trong cầm đôi mới đũa, cùng nhau giúp nàng chọn rau thơm. Chúc Yếu nhỏ giọng nói câu: "Cám ơn."

Chọn xong, Nguyễn Trạch để đũa xuống, tiếp tục ăn mì. Hẳn hai đời kiếp lời, tặng thêm ăn không nói ngủ không nói thói quen, rất ít nói chuyện. Nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng trước: "Thần vẫn là tìm thời gian, tới cửa bãi phỏng một chuyến đi."

Chúc Yếu cầm đũa tay dừng lại. Trên chiếc đũa vòng quanh mì sợi, chảy xuống mì nước thuần hương mê người. Nàng gật gật đầu, thật cao hứng: "Tốt lắm."

Nguyễn Trạch ưu tú, kiếp trước Chúc Tấn Ung cùng Tiêu hoàng hậu liền rất thích hẳn, Chúc Hằng cũng kính sợ hẳn. Nàng cũng chờ mong hẳn đến nhà nàng.

Cơm nước xong xuôi, Nguyễn Trạch tại xếp hàng mua trà sữa, Chúc Yếu đi thương trường phòng vệ sinh rửa tay. Tiếng nước ào ào, đưa tay rửa sạch hong khô, đi ra nhà vệ sinh nữ, một trận xốc xếch tiếng bước chân nường theo lấy mùi rượu nồng nặc nhi tới.

Chúc Yếu mắt nhìn.

Chạm mặt tới chính là cái chùng hai mươi tráng kiện nam tử, mặc vào kiện màu đen áo jacket, lộ ra phần cổ kim lắc lư dây xích, mặt mũi tràn đầy đỏ hồng, trên thân một cỗ mùi rượu, râu ria lôi thôi bên miệng điều điều thuốc. Đi đường đung đung đưa đưa, nghiêng đầu nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt phiêu hốt.

Chúc Yếu bước chân hướng một bên khác xê dịch, vô ý thức tránh đi.

Vừa muốn trải qua, thủ đoạn xiết chặt, giống như là bị thứ gì cố ở, ngay sau đó, là nam tử cà lơ phất phơ thanh âm, mang theo ngả ngón: "Đừng có gấp đi a, bồi ca ca trò chuyện chứ sao."

Xa lạ kia đụng vào, Chúc Yếu lập tức lên một trận nổi da gà, đầu mọng hai giây, sau đó lập tức bắt đầu giãy dụa.

Đối phương lực tay nhi lớn, dắt lấy nàng tay liền hướng hồi lạp. Thủ đoạn bị bóp run lên, Chúc Yếu dùng sức tại chân hấn trên lưng đạp một cước, đối phương bị đau, bện bện buông lỏng tay, đợi cơ hội, Chúc Yếu tranh thủ thời gian hướng mặt ngoài chạy.

Chạy lão đảo, vừa vặn Nguyên Trạch cầm trà sữa tới, giang hai tay liền tiếp được nàng.

Sau đó là Nguyên Trạch khẩn trương thanh âm: "Thế nào?"

Chúc Yếu ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyên Trạch chột cảm thấy an tâm: "Có người uống say, bắt, nắm lấy ta tay không thả. . ."

Mặt của nàng rất trắng, hốc mắt ướt sũng, ngược lại là không khóc, có thể rõ ràng có chút bị hù dọa. Nguyên Trạch bắt đầu lo lắng, hạ giọng trấn an: "Đừng sợ." Cúi đầu, ánh mắt rơi vào nàng nắm lấy cánh tay mình trên cổ tay.

Làn da của nàng bạch, thủ đoạn tinh tế kiêu nhuyễn, hiện tại phía trên có đạo rất rõ ràng vết đỏ.

Nguyên Trạch vốn là ôn nhu trấn an nàng, thấy được nàng thủ đoạn, ánh mắt lúc này trầm xuống, đen sì.

Hắn lồng ngực đập trùng, lược giật xuống khoe miệng, ánh mắt nghiêm nghị, giữa lông mày hàn ý rõ rệt. Đem nóng hồi trà sữa nhét vào trong tay nàng, sau đó cúi người sờ lên mặt của nàng, ôn nhu cùng nàng nói: "Ngoan, ở chỗ này chờ ta."

Chúc Yếu tâm run lên, theo mấy bước.

Liền thấy Nguyên Trạch bước nhanh đi đến nhà vệ sinh nam bên ngoài, nhìn thấy xiêu xiêu vẹo vẹo tựa tại trên khung cửa tráng kiện nam tử, trực tiếp nắm vuốt hắn cổ áo, liền lôi kéo vào nhà vệ sinh nam.

Ngay sau đó, bên trong truyền đến một trận quyền đấm cước đá thanh âm. . .

Chúc Yếu có chút mộng, cũng không đoái hoài tới khác, đi theo tiến nhà vệ sinh nam.

Bên trong không có những người khác, cái kia tráng kiện say rượu nam tử bị đánh ngã trên mặt đất, lúc này rượu đã tỉnh, trên mặt xanh tím xanh tím một mảnh, cái mũi ra máu, hồng hồng khét một mặt, ngay tại ai hô cầu xin tha thứ. Mà Nguyên Trạch thì mặt lạnh như sương, nắm chặt năm đấm gân xanh nhô lên, trên thân hoàn toàn không có nửa phần ngày xưa ôn nhuận khí chất, ánh mắt băng lãnh dọa người.

Chúc Yếu hô hấp hơi dừng lại, sợ nháo ra chuyện nhi, bện bện chạy đến bên cạnh hắn, giật hạ ống tay áo của hắn, nhỏ giọng nói: "Nguyên Trạch, chúng ta đi thôi."

Nguyên Trạch nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt ngang ngược lập tức thu hồi. Nhìn nàng một chút, sau đó dặt nàng tay, đi ra nhà vệ sinh nam.

Đem nhét vào ngoài cửa cặp sách treo ở trên bờ vai. Trực tiếp mang Chúc Yếu ra thương trường.

Chúc Yếu tim đập loạn, cúi đầu đi xem bị hấn cầm tay, nắm đấm của hấn khớp nổi phấm hồng. Là vừa rồi đánh. Chúc Yếu bước chân có chút mềm, bỗng nhiên nghĩ đến một việc ——

Đó chính là nàng mười lăm tuổi năm đó, đại Ngụy cùng đi quốc giao chiến, đại Ngụy chiến bại, về sau trải qua văn võ bá quan thương nghị, quyết định lấy hòa thân giải quyết.

Chúc Yếu là đại Ngụy hoàng thất duy nhất công chúa, hòa thân sự tình, tự nhiên rơi vào trên đầu nàng. Khi đó Chúc Tấn Ung cũng không có cách, trong triều võ tướng tàn lụi, đều là chút cao tuổi đề không động đao, không người dám ứng chiến. Chúc Yếu mặc dù không muốn, có thể nàng là công chúa, đã hưởng thụ công chúa tôn vinh, muốn nàng gánh chịu một ít chuyện thời điểm, đương nhiên không thể từ chối. Tại nàng chuẩn bị sẵn sàng hòa thân lúc, Nguyên Trạch chủ động xin đi, xuất chiến đi quốc.

Hấn là quan văn, phủ thêm chiến bào, cuối cùng dùng trọn vẹn một năm chém giết, đập bằng đi quốc.

Nàng cũng đã gặp hấn mặc quan văn triều phục bộ dáng, chưa từng mắt thấy hấn tại chiến trường chém giết tròng cảnh. Tại trong ấn tượng của nàng, hấn là cái không nhiễm phàm trần nam tử, nho nhã tự phụ, vĩnh viễn là một bộ ôn nhuận văn nhược bộ dáng.

Chúc Yếu nhẹ nhàng mở miệng, gọi hấn: "Nguyên Trạch. . ."

Nguyên Trạch lên tiếng, trên trán toái phát bị mồ hôi ướt nhẹ, ánh mắt đã khôi phục nhu hòa, ôn nhuận vô hại, nhưng vẫn là cùng bình thường

có chút khác biệt. Hãn nghĩ nghĩ, hỏi: "Có sợ hay không?"

"Cái gì?" Chúc Yếu vô ý thức hỏi, ánh mắt mê mang đáng yêu.

Nguyễn Trạch ánh mắt chăm chú khóa lại khóe mắt của nàng, nói: "Nhìn thấy ta đánh nhau, người có sợ hay không?" Hãn rất ít lộ ra dạng này một mặt. Mặc kệ là tại đại Ngụy, vẫn là hiện tại.

Chúc Yếu lắc đầu, cười cười, thanh âm rất mềm: "Không sợ."

Nguyễn Trạch mím môi: "Vậy là tốt rồi." Hãn còn lo lắng sẽ hù đến nàng.

Ra thương trường lúc, bên ngoài đã nổi lên tuyết. Như là lông ngỗng nhẹ bay nhẹ nhàng, bay lả tả rơi xuống. Chúc Yếu mở to hai mắt "Oa" một chút, đưa tay đón bông tuyết. Lạnh buốt trắng noãn bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, rất nhanh liền hòa tan, băng lạnh buốt lạnh.

Bông tuyết rơi vào tóc nàng bên trên, trên bờ vai. . . Nguyễn Trạch đưa tay, thay nàng đem áo khoác mũ túi đeo lên, đè ép ép vành nón.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị mũ túi che đậy đến nghiêm nghiêm thật thật, trên mặt mang dáng tươi cười, ánh mắt cùng Nguyễn Trạch đụng vào nhau lúc. Ánh mắt của hãn quá ôn nhu, Chúc Yếu dáng tươi cười dần dần ngưng kết, con mắt ngơ ngác nhìn xem hãn.

Có bông tuyết theo cơn gió bay tới lông mi của nàng bên trên, lặng yên hòa tan, con mắt ướt át lạnh buốt, Chúc Yếu vô ý thức nhắm lại hai mắt.

Ngay sau đó, có đồ vật gì rơi xuống, nương theo lấy mát lạnh khí tức, dán tại nàng trên môi.

. . . Rất nhẹ rất nhẹ một nụ hôn.

Thân thể nhẹ nhàng run lên một cái, vô ý thức về sau, có một tay nâng nàng eo.

". . . Mạo phạm." Nguyên Trạch thanh âm có chút tối cảm.

Chúc Yếu mở to mắt, nhất thời quên thẹn thùng, không biết nên có dạng gì phản ứng, mấp máy môi, mới dần dần nghiêm túc trả lời: "Không, không quan hệ."

Nguyên Trạch nhìn xem nàng biểu lộ, cười ra tiếng.

Cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, nhìn chăm chú nửa ngày, mới hai tay bưng lấy mặt của nàng, hơi nghiêng đầu, trùng điệp hôn lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhà khác nữ bần bạn trả lời đề liền có hôn hôn ban thưởng, người nhìn sát vách tiểu công chúa đều thèm khóc.

Thái phó cười: . . . Tới.

—— chương này tiếp tục đưa 88 cái tiểu hồng bao, trước 20 nhẫn lại tất có, đăng sau ngẫu nhiên. Ngày mai cùng bên trên chương cùng nhau phát.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nũng Nịu

Cùng vừa rồi lướt qua liền thôi khác biệt, hãn hôn đến rất dùng sức. Chúc Yếu cảm giác được mặt mình cứ như vậy bị hãn nâng ở trong lòng bàn tay, thận trọng, như xem trân bảo cảm giác.

Rét lạnh gió tuyết rót vào mũ túi, Chúc Yếu hoàn toàn không cảm giác được lạnh, chỉ cảm thấy môi của hãn cùng hãn tay đồng dạng nóng rực, đôi môi mút vào dây dưa, hô hấp xen lẫn. Trong tay nàng còn cầm trà sữa, vụng về ngậy người tại nguyên chỗ, tùy theo hãn tùy ý hôn. . . Đầu tỉnh tỉnh. Thẳng đến hãn buông nàng ra, đáy mắt đen kịt một màu thâm trầm, thở hào hển, yên tĩnh nhìn xem nàng.

Chúc Yếu con mắt sương mù mờ lung, giống như là phủ một tầng thật mỏng sa, đỏ mặt cắn hạ bị thân đỏ bừng môi, không biết làm sao phản ứng. Trầm mặc nửa ngày, nhỏ giọng hỏi một câu: "Ta, chúng ta buổi chiều còn ôn tập sao?"

Đầu ngón tay tựa hồ còn lưu lại cái kia tinh tế tỉ mỉ ấm trợt xúc cảm, Nguyên Trạch ngón tay khẽ nhúc nhích, đôi mắt thâm thúy, lẳng lặng nhìn qua vành nón dưới đáy tiểu công chúa đỏ hồng khuôn mặt, sau đó đưa tay thay nàng phủi đi mũ túi chạm vai trên vai tuyết.

"Ân, hiện tại liền đi." Hãn tiếng nói còn rất khàn khàn.

Chúc Yếu rử xuống mắt, lòng bàn tay chạm rãi vuốt ve trà sữa cái cốc, khớp nối bị đông cứng đến có chút đỏ lên, làn da bạch, nhìn qua thì càng rõ

ràng. Nguyên Trạch rất nhanh nắm chặt nàng tay, nắm nàng đi thư viện ôn tập.

Giảng tiếp xuống hai phần bài thi.

Thư viện mở ra điều hoà không khí, rất ấm áp. Cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, bên ngoài thiên không ám trầm, bông tuyết nhao nhao. Chúc Yếu ngưng thần, nghe Nguyên Trạch cho nàng giảng ngữ văn bài thi.

Nguyên Trạch là khó được ngữ số kiêm tu, dù sao ngày xưa đại Ngụy khoa cử, thi liền là văn thái. Mười lăm tuổi đã tên đề bảng vàng, hiện tại thi đại học với hãn mà nói tất nhiên là một bữa ăn sáng.

Hãn giảng giải cẩn thận, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, tiếng nói trầm thấp nhập bên tai của nàng, bất tri bất giác liền kể xong một trường bài thi.

Thư viện ánh đèn rạng rỡ, hãn nghiêng đầu giảng đề, làn da lạnh bạch, mặt mày ưu nhã thanh tuyền, có loại thanh tâm quả dục cảm giác. . . Cùng vừa rồi hôn nàng thời điểm bộ dáng không hề giống. Chúc Yếu là phản ứng chậm, đi theo hãn tiến thư viện sau mới phát giác lấy thẹn thùng, có thể hết lần này tới lần khác hãn giống như sự tình gì đều chưa từng xảy ra, rất bình tĩnh.

Buổi chiều thời gian lặng lẽ trôi qua, thư viện yên lặng.

Nguyên Trạch cầm sách, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chúc Yếu. Buông thông mắt, tiêm bạch tay nắm lấy bút yên tĩnh viết, bên mặt tiểu xảo thuận theo. Bộ dáng rất chăm chú. Dù là hai đời, tiểu công chúa vẫn như cũ ngây ngô non nớt. . . Nàng còn quá tiểu.

Vừa rồi chuyện như vậy. . . Nguyên Trạch trầm mặc mím môi, ngón tay chậm rãi lật qua một trang sách, chậm rãi đem tâm tư thu hồi lại.

Ra thư viện lúc đã ba giờ rưỡi. Tuyết ngừng. Thư viện trước có mặc màu cam quần áo bảo vệ môi trường công nhân tại quét tuyết. Chúc Yếu nhìn thấy một mảnh trắng xóa liền vui vẻ, con mắt lóe sáng doanh doanh, ngữ khí rất vui vẻ: "Thật xinh đẹp nha. . ." Sau đó ngửa đầu cùng hần nói, "Nguyên Trạch, chúng ta đi trở về có được hay không?"

Liền ba đứng đường, đi một chút đường nửa giờ liền đến.

Nguyên Trạch cúi đầu, nhìn thấy tiểu công chúa bị đông cứng đến phát tím bờ môi, liền nói: "Quá lạnh. . . Công chúa cảm mạo còn chưa tốt."

Chúc Yếu cắn môi dưới, con mắt ba ba nhìn xem hần, không nói chuyện. Sau đó đưa tay giặt hạ ống tay áo của hần.

Nguyên Trạch ánh mắt dừng lại.

Mười phút sau. Hai bên đường yên tĩnh, ủng ngăn giẫm lên tuyết, phát ra "Két két két két" thanh âm. Mà Chúc Yếu trên cổ vây quanh đầu rất dày rất dày dê nhung khăn quàng cổ, áo khoác cổ áo dựng thẳng lên, sừng trâu chụp chụp đến phía trên nhất một viên. Cả viên cái đầu nhỏ bị áo khoác mũ túi bao vây lấy, bên ngoài dùng khăn quàng cổ cuốn lấy cực kỳ chặt chẽ, chỉ lộ ra một đôi tròn căng con mắt tới.

Trên tay còn đeo phó lông xù lỗ tai thỏ bao tay.

Chúc Yếu nghiêng đầu, nhìn hần: "Người không lạnh sao?" Bị bao bọc quá chặt chẽ, thanh âm nghe vào có chút buồn buồn. Vừa rồi đi mua khăn quàng cổ, liền mua cho nàng, hần không muốn.

Nàng bao thành một đoàn, vụng về cồng kềnh. Mà hần đứng tại bên người nàng, thon dài ngọc lập, bộ pháp thông dong thanh thản, mặt mày không nhìn thấy một tia sương lạnh.

Nguyên Trạch đưa tay thay nàng đè ép vành nón, cảm thấy nàng bộ dáng này rất đáng yêu, mỉm cười nói: "Không lạnh."

Chúc Yếu ánh mắt hâm mộ, thì thào nói: "Ta đáng sợ lạnh. . . Trước kia chỉ cần mùa đông liền trốn ở trong tấm cung, không dám đi ra ngoài. Tuyết rơi thời điểm, ca ca liền gọi ta ra ngoài ném tuyết đống tuyết người. Người biết nha, hãh người này có thể nghịch ngợm, mỗi lần đống xong người tuyết, liền đem cóng đến đổ lên tay nhét vào người trong cổ, liền yêu trêu chọc người. . ." Nói nàng hì hì cười, "Bất quá đối với ta tốt nhất rồi, từ nhỏ đến lớn, đều không có khi dễ qua ta."

Nguyên Trạch "Ân" âm thanh, nghe nàng nói hồi nhỏ sung sướng sự tình. Đều là một chút rất ấm áp bình thường việc nhỏ, cũng là hãh không có trải nghiệm qua sự tình. Hãh không nói nên lời, nghe được rất chân thành. Tương đối trường học lúc ngại ngùng, ra đến bên ngoài, nàng liền lập tức liền có thêm bắt đầu. Nàng là cái hoạt bát tính tình, đối người thân cận lời nói cũng rất nhiều.

Nửa giờ cứ như vậy quá khứ. Đến cửa tiểu khu, Chúc Yếu tiếp nhận cặp sách, do dự nhỏ giọng cùng hãh nói: "Ngày mai, chúng ta cùng nhau ăn điểm tâm có được hay không?"

Cao tam chủ nhật cũng phải lên khóa.

Nguyên Trạch gật gật đầu: "Tốt."

Chúc Yếu cười cười. Không biết vì cái gì, nàng là đại Ngụy công chúa thời điểm, chỉ có thể nhìn xa xa hãh, thật lâu mới có thể đụng một lần mặt, mà bây giờ, cơ hồ mỗi ngày đều cùng hãh ở cùng một chỗ, buổi sáng ngày mai liền có thể gặp mặt, nàng nhưng thật giống như muốn chờ thật lâu. Lúc này con mắt ba ba nhìn xem hãh, không nỡ cùng hãh tách ra.

Nàng không nói chuyện, hãh nhìn xem nàng cũng không nói chuyện, hai người ngơ ngác đứng đấy, có chút đần độn.

Nghĩ nghĩ, Chúc Yếu lấy xuống bao tay, đem trên cổ khăn quàng cổ cởi xuống, đưa tay, nhón chân lên. Nguyên Trạch khẽ giật mình, phối hợp với khom lưng. Nàng đem khăn quàng cổ quấn ở trên cổ hẳn.

Tay nhỏ tiêm bạch yếu đuối, một vòng, hai vòng, trọn vẹn quấn ba vòng, cuối cùng đem phần đuôi nhét tốt. Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn xem hẳn, thanh âm ngọt nhu: "Cái kia. . . Vậy chúng ta ngày mai gặp rồi."

Một bên khác, Chúc Hằng vừa tới tiêu khu, tự trọng hình xe máy xuống tới, một tay lấy mũ giáp bỏ nút cài trên xe, tiếp lấy động tác thành thạo từ trong ngực móc ra khói, điều tại bên miệng. Vừa mới chuẩn bị móc cái bật lửa đốt thuốc, liền thấy cách đó không xa nhà mình muội muội thân ảnh. Tròng mắt hơi híp, nhìn thấy bên cạnh còn có cái nam.

Lúc này liền đem khói quăng ra, dùng sức giảm mạnh. Cả người cùng cái pháo đốt giống như lập tức liền nổ!

Tay áo cấp tốc lật lên, vô cùng lo lắng chạy tới.

Dắt giọng táo bạo quát: "Người mẹ nó dám chạm thử muội muội ta thử một chút!"

Tác giả có lời muốn nói:

Táo bạo thái tử, online chờ huấn.

...

Tác giả đã héo, ngưng ngưng ngăn cản.

Đãi ngày mai mua Viagra tái chiến!

—— chương này tiếp tục đưa hồng bao, trước 20 tất có, sau 68 xem ai đáng yêu!

...

PS: Cảm tạ trở xuống mọi tử nhóm bá vương phiếu ~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tập Hợp

Cả nhà cửa hàng tiện lợi. Chúc Yếu ngồi cạnh cửa sổ khu nghỉ ngơi, trong tay bưng lấy Oden, nhiệt khí mờ mịn, miệng nhỏ uống vào ngon nước canh, gương mặt dần dần khôi phục hồng nhuận.

Mà bên trái nàng, ngày xưa ngang bướng thái tử, hiện tại Hành trung giáo bá chính hai tay co quắp vuốt vuốt trong tay kim loại cái bật lửa, gãi gãi đầu, một đôi mắt ba mong chờ mắt Chúc Yếu bên tay phải Nguyên Trạch, lấp ba lấp bấp hỏi nói: "Ngài. . . Ngài đến đây lúc nào?"

Bên ngoài lại bắt đầu tuyết rơi, cách cửa sổ thủy tinh, thanh tuyết bay tán. Nguyên Trạch thanh âm rất nhạt: "Được một khoảng thời gian rồi."

Chúc Hằng khẩn trương mím môi.

Ngày xưa thái phó chỉ so với năm nào trường năm tuổi, liền một bộ ổn trọng lão thành bộ dáng.

Mới đầu Chúc Hằng cũng là không phục hấn, có thể hết lần này tới lần khác cứ như vậy cái phong khinh vân đạm nam tử trẻ tuổi, luôn luôn có biện pháp thu thập hấn. Hấn chơi ná cao su đánh tổ chim, hấn là có thể đem hấn đánh ra viên đạn bắn trở về; hấn lên lớp trên cột hấn, hấn liền có thể bất động thanh sắc, nhường hấn tự thực ác quả; hấn vẫn không kịp hấn, không tự chuốc nhục nhã, cứ như vậy phó vẫn nhược thanh nhã bộ dáng, lại tùy tiện động động hai ngón tay là có thể đem hấn đánh ngã. . . Một đoạn thời gian rèn luyện, hấn bị giáo huấn ngoan ngoãn, khó được bình tĩnh lại

nghe hẳn giảng bài, phát hiện hẳn nghe nhiều biết rộng, nội tình thâm hậu, trên thông thiên văn dưới rành địa lý, giống như không có chuyện gì là hẳn không biết.

Chúc Hằng ngẫm hạ lúng túng: "Vậy ngài làm sao không cùng ta nói đâu?"

Chúc Yếu vừa ăn xong một chuỗi cá viên, âm sắc mềm mại: "Nguyên. . . Thái phó tại Hành trung mỗi lần khảo thí đều thứ nhất, là ca ca người luôn luôn trốn học, mới chưa nghe nói qua."

Chúc Hằng không yêu đọc sách, bạn cùng lớp đều nhận không được đầy đủ, nơi nào sẽ quan tâm ai niên kỷ thứ nhất a. . . Bất quá —— Chúc Hằng ánh mắt sáng lên, đánh giá Nguyên Trạch mặt, gặp hẳn dung mạo dù chưa đối, lại rõ ràng trẻ trung hơn rất nhiều. Chúc Hằng lưu quá cấp, không phải hẳn lúc này liền là đang học đại nhất.

Chúc Hằng lộ ra một vòng dáng tươi cười: "Nói như vậy. . . Ngài hiện tại vẫn còn so sánh ta tiểu rồi."

Còn rất đặc ý.

Cá viên còn ăn rất ngon, Chúc Yếu chuẩn bị lại đi mua hai chuỗi. Ngồi ghế có chút cao, hai chân treo lẩy, đụng không chạm đất, đi xuống thời điểm, ghế theo động tác của nàng bắt đầu xoay tròn, Chúc Yếu thân hình bất ổn. . . Phía sau có cái bàn tay thác nàng một chút, mới an ổn rơi xuống đất.

Bị Nguyên Trạch chiếu cố có chút quen thuộc, Chúc Yếu không có cảm thấy cái gì. Quá khứ mua Oden.

Chúc Hằng con mắt trợn thật lớn, hận không thể đem nâng ở muội muội của hẳn trên lưng cái tay kia chặt! Có thể chớp mắt, ánh mắt rơi vào Nguyên Trạch hơi có vẻ nhu hòa trên mặt, cảm thấy có chút bờ ngỡ.

Muốn vươn đi ra năm đấm lập tức suy sụp, bóp mấy cái, mới chậm rãi buông ra, ngữ khí có chút không được tự nhiên thử thăm dò hỏi: "Ngài. . . Thích ta muội?"

Nguyên Trạch không nói chuyện, liền nhìn hấn.

Chúc Hằng nơi nào vẫn không rõ, biểu lộ bất đắc dĩ phần nộ lại sợ hãi, phi thường phức tạp: "Ngài. . . Phi, người thật thích ta muội a."

Nguyên Trạch gật đầu, nhẹ nhàng "Ân" thanh.

Chúc Hằng không biết nên nói thế nào.

Vẫn là thái phó lúc, Nguyên Trạch hai mươi lăm đều chưa từng thành thân, có một lần hấn theo thái phó ra ngoài, nhìn xem hấn quang phong tể nguyệt bộ dáng, liền càng muốn dẫn hấn đi uống hoa tửu, cô nương xinh đẹp đều hướng bên cạnh hấn dựa vào, hấn đâu, yên tĩnh uống rượu, những cô nương kia liền cái ống tay áo đều không có sờ lấy. Đến cùng là niên kỷ kém đến không nhiều, hấn dù kính sợ hấn, tự mình ở chung lúc, cũng tò mò quá hấn thích gì dạng cô nương? Hấn duyệt nữ vô số, hấn còn có thể giới thiệu với hấn giới thiệu. . . Thay vào đó thanh tâm quả dục thái phó chỉ bình tĩnh xem xét hấn một chút, không có đáp.

Chúc Hằng trong đầu hiển hiện vừa rồi hấn nổi giận ùng ùng chạy tới một màn kia. . .

Là chuẩn bị đánh tơi bời tiểu tử kia dừng lại. Coi là vẫn là ban chín cái kia chuyển đến không lâu tiểu bạch kiểm, ai biết nhìn thấy sẽ là thái phó tẩm kia tuần mỹ quen thuộc mặt. . . Cùng tại triều đình cùng dạy bảo hấn lúc khác biệt, thời điểm đó thái phó một thân ửng đỏ triều phục, mặt như ngọc, ôn nhuận lịch sự tao nhã, mà không phải hấn nhìn thấy dạng này

---

Trên cổ vây quanh rẽ xấu không kéo mấy khăn quàng cổ, lỗ tai cùng phía dưới mặt trực tiếp rơi vào đi, càng đáng sợ chính là, hăn còn tại cười, còn thật vui vẻ. . .

Chúc Hằng cảm thấy mình khăng định mù.

Chúc Hằng nghĩ nghĩ, nói: "Yếu Yếu nàng. . . Nàng còn nhỏ."

Nguyễn Trạch bình tĩnh trả lời: "Thần biết, cho nên sẽ tại sau khi tốt nghiệp sẽ cùng công chúa kết giao."

Chúc Hằng liếc hăn một chút. Muốn nói hăn đánh rắm! Vào cuối tuần hẹn hăn muội muội ra ngoài, cửa tiểu khu còn như nhốt méo mó lưu luyến không rời bộ dáng. . . Không chừng bí mật đều dặt tay ôm qua, lại hoặc là. . . Chúc Hằng càng nghĩ càng phiền. Nếu là nam sinh khác cái kia còn tốt, không nói hai lời trực tiếp mở đánh.

Chúc Hằng có chút nhụt chí, rũ cụp lấy đầu, biểu lộ ỉu xìu ỉu xìu.

Kêu lên trả tiền Chúc Yếu, nhường nàng mua mấy bình bia tới.

Hai phút sau, ba bình bia đặt ở trên bàn dài. Chúc Hằng nắm vuốt lon bia, "Cùm cụp" một tiếng kéo ra móc kéo, ngẩng lên đầu ừng ực ừng ực uống nửa bình, sau đó đưa tay lau đi khóe miệng, thật sâu hô hấp một ngụm.

Có chút băng, lại rất dễ chịu.

Nguyễn Trạch cũng cầm một bình, mở ra sau uống hai ngụm.

Chúc Yếu nhẹ nhàng nhíu mày, con mắt đi lòng vòng, quan sát bên cạnh người hai người biểu lộ. Yên lặng, bầu không khí có chút cổ quái. Tại trên ghế ngồi xuống sau, Chúc Yếu lẳng lẳng nhìn chăm chăm còn lại cái kia bình không có mở ra bia, tiếp lấy đưa tay, chậm rãi, chậm rãi, đưa tới. . .

Tiêm tay không chỉ muốn đụng phải lon bia đầu một khắc này, trên mu bàn tay bỗng nhiên đè xuống một con ấm áp đại thủ.

Chuẩn xác mà nói, hẳn là hai con.

Chúc Yếu sững sờ.

Che ở nàng trên mu bàn tay tay là Nguyên Trạch, sau đó. . . Chúc Hằng tay đặt ở Nguyên Trạch trên mu bàn tay.

Ba người tay cứ như vậy chồng lên nhau.

Chúc Hằng nhú mày, nhìn về phía Nguyên Trạch. Hai mặt nhìn nhau, mới đem chậm tay chậm thu hồi lại. Nguyên Trạch cũng rất nhanh đưa tay, đem Chúc Yếu dưới tay cái kia bình bia đẩy lên một bên, ôn nhu nói câu: "Không cho phép uống."

Nha. Chúc Yếu nhu thuận rút tay về.

Chúc Hằng muốn nói, cái này mẹ nó chính là muội muội ta vẫn là muội muội của người? Mà lại. . . Bộ này ôn nhu quan tâm bộ đáng, muội muội của hẳn nơi nào chống đỡ được a? Bình thường ở trường học lên lớp đều như vậy ở chung, muội muội của hẳn không coi trọng hẳn mới là lạ chứ. Chúc Hằng trong lòng buồn đến hoang, bỗng nhiên uống một hớp lớn bia, "Ba" đem lon bia đập vào trên mặt bàn.

Tiếp theo nói câu: "Không còn sớm, Yếu Yếu chúng ta về trước đi. Còn lại sự tình sau này hãy nói. . ."

Nói dừng lại, từ trong túi quần lấy điện thoại cầm tay ra, hỏi: "Người có Wechat a? Chúng ta thêm hạ Wechat đi, thuận tiện liên hệ."

...

Tiểu khu đèn đường liên tiếp sáng lên, ánh đèn mờ nhạt, lảng lảng đánh trên người Chúc Hằng. Hai tay của hắn cất trong túi, đi đường nhún nhảy một cái, đến lúc này còn không có tỉnh táo lại.

Thở ra một ngụm nhiệt khí. Chúc Hằng liếc mắt, nói chuyện với Chúc Yếu: "Yếu Yếu, lúc này không giống ngày xưa, cô nương gia đâu, cũng không phải cả một đời liền thích một cái nam nhân. Người muốn nói yêu đương, ca không phản đối, chỉ là. . ."

Chúc Yếu biết, ca ca khẳng định nhìn ra được nàng cùng Nguyên Trạch quan hệ. Trắng nõn khuôn mặt có chút phấm hồng, Chúc Yếu bước chân chậm chạp nhẹ nhàng, nhỏ giọng hỏi: "Người cảm thấy —— Nguyên Trạch không tốt sao?"

Nguyên Trạch là nàng gặp qua tốt nhất nam tử, hai đời, không ai sánh nổi hắn.

Chúc Hằng ngẫm hạ nói thầm câu, có chút mập mờ, nghe không rõ ràng, hắn dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn về phía muội muội, nói: "Dĩ nhiên không phải." Hắn cùng Nguyên Trạch ở chung lâu, biết thật sự là hắn hoàn mỹ. Giống như sự tình gì đều tại hắn chưởng khống bên trong. Cái loại cảm giác này. . . Chúc Hằng nhíu mày lại, ánh mắt không có cái kia cổ ngang bướng sức lực, là hiếm thấy thành thực.

"Người không hiểu rõ hắn. Hắn người này đi, nhìn xem khiêm khiêm quân tử hình dáng, muốn thật cùng với hắn một chỗ. . . Cứ như vậy nói đi, người không phải đối thủ của hắn, người ăn thiệt thòi, hiểu không?"

Chúc Hằng kính nể hắn, là một chuyện, muội muội cùng với hắn một chỗ, là một chuyện khác. Làm trưởng bối, nhà giáo, hắn chỉ cần học tập hắn giáo sư tri thức, đạo trị quốc; nhưng là hắn muốn làm hắn muội phu, nói thật, hắn không có cách nào yên tâm đi muội muội giao cho hắn. Bởi vì hắn

hiếu được, nếu là ngày nào muội muội bị khi phụ, hẳn muốn tìm hẳn tính số sách, đều không phải đối thủ của hẳn.

Cái này khiến Chúc Hằng nhớ tới lúc trước Chúc Yếu muốn hòa thân thời điểm. Hẳn cảm thấy mình đặc biệt uất ức, đặc biệt bất lực.

Chúc Yếu nghe hiếu được. Nàng nhẹ rú xuống mặt mày, lặng im lấy đứng tại chỗ.

Chúc Hằng vỗ vỗ trên người nàng tuyết, ngữ khí cởi mở: "Đi, về nhà trước."

Chúc Yếu nện bước bước nhỏ, cùng sau lưng Chúc Hằng.

...

"Người là nói —— thái phó cũng tại Hành trung?" Bể nghề giới kinh doanh nữ cường nhân Tiêu Minh Châu, dưới mắt đôi mắt hơi trừng, tinh xảo đoan trang khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc. Trong tay đưa kẹp nhanh thít kho tàu, cũng không lo được ăn, con mắt lóe sáng đến phát sáng, "Vẫn là Yếu Yếu bạn học cùng lớp. . ."

Chúc Yếu gật đầu: "Hẳn thường xuyên cho ta phụ đạo."

Chúc Tấn Ung uống vào canh, vô ý có chút sặc đến, rút khăn tay lung tung lau, mới phảng phất nhớ ra cái gì đó: "Trước mấy ngày tiếp vào người chủ nhiệm lớp điện thoại, khen người thành tích tiến bộ rất lớn đâu."

Tiêu Minh Châu liếc mắt trừng hẳn: "Làm sao không nói sớm?"

Chúc Tấn Ung tội nghiệp lầm bầm: "Người bận rộn như vậy, hai ta có nói thời gian sao? Nếu không phải hành trình hủy bỏ, hôm nay người không phải còn muốn phi Hồng Kông. . ." Đừng nói vợ chồng sinh hoạt, hẳn cái này trượng phu muốn cùng nàng ăn một bữa cơm đều muốn hẹn trước thật

lâu, có đôi khi nói là muốn về nhà ăn cơm, lâm thời lại lật lọng, cái gì muốn hợp muốn ký hợp đồng loại hình. Hãn cũng rất tức giận nha.

Tiêu Minh Châu hừ lạnh: "Vậy người sẽ không lấy trọng điểm nói a."

Nhìn Chúc Tấn Ung là cái nào chỗ nào không quen nhìn. Tựa như lúc trước có được cung phi để vương, nhìn vị kia cười hỏi đàng hoàng đoan trang không thú vị hoàng hậu, cái nào chỗ nào đều ghét bỏ.

Để đưa xuống, Tiêu Minh Châu trên mặt chất đầy vui sướng, càng nghĩ càng cao hứng. Nàng đối Chúc Hằng thở dài: "Lúc đầu ta còn muốn lấy người bộ dáng này không cứu nổi, hiện tại thái phó cũng tại. . . Thật sự là quá tốt." Rất kích động, lập tức liền nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Tại đại Ngụy lúc, Tiêu Minh Châu rất bội phục Nguyên Trạch. Từ lúc Nguyên Trạch mang binh diệt di quốc sau, cái này đoan trang hiền thực hoàng hậu, mỗi lần thấy Nguyên Trạch liền kích động rơi lệ.

Giáo tốt con của nàng, lại cứu nàng nữ nhi tại trong nước lửa. Còn chững chạc đại Ngụy cục diện.

Tiêu Minh Châu vui vẻ nói: "Nếu không dạng này, ngày mai Yếu Yếu người tan học, mời thái phó tới nhà ăn một bữa cơm. . ." Nhớ tới ngày mai còn muốn phi Hồng Kông ký một cái rất trọng yếu hợp đồng, lúc này tất cả đều quên sạch sành sanh, "Ta sáng sớm ngày mai đi về nhà. Ta muốn đích thân xuống bếp, làm mấy đạo thức nhắm."

Chúc Tấn Ung trừng to mắt. Muốn nói hai người bọn họ vợ chồng hai đời, đều chưa từng ném qua nàng làm đồ ăn. . .

Không đúng. Uống vào canh sườn, Chúc Tấn Ung lại bị sặc. Hãn căn bản không biết Tiêu Minh Châu biết nấu ăn có được hay không?

"Cũng không biết thái phó cái gì khẩu vị. . ." Tiêu Minh Châu nghĩ đến, nhìn về phía Chúc Hằng, "Nếu không dạng này, người có thái phó Wechat a? Người trước tiên đem thái phó kéo nhóm bên trong, ta chờ một lúc ăn cơm xong cùng nhau trò chuyện chút."

Cái này. . . Chúc Hằng yên lặng nhắm nuốt thịt kho tàu, cau mày do dự: ". . . Không tốt a?"

Tiêu Minh Châu nghiêm khắc nói: "Muốn người thêm bạn liền thêm, nhanh, hiện tại liền thêm. . . Tránh khỏi chờ một lúc chơi game lại quên."

"Nha. . ."

Chúc Hằng chậm rãi để chén cơm xuống, một tay lấy ra điện thoại di động, ở trên màn ảnh thao tác một trận.

. . .

Hành lang ánh đèn sáng choang. Nguyên Trạch ngay tại trước cửa điện mật mã vào, khuỷu tay bên trên dựng lấy đầu dày đặc khăn quàng cổ. Răng rắc. Cửa mở ra, Nguyên Trạch đi vào, mở đèn. Trong túi có Wechat tin tức âm thanh, không vội không chậm đem cặp sách buông xuống, Nguyên Trạch lấy điện thoại cầm tay ra, trượt khai bình mạt khóa.

Khớp xương rõ ràng ngón tay đụng vào cửa số chat.

Màn hình sáng ngời oánh oánh, chiếu lên hắc đôi mắt thâm thúy sáng tỏ, Nguyên Trạch rất nhỏ mím môi, nhìn thấy Wechat bên trên thêm ra tới nhóm, bờ môi lặng yên nở rộ một vòng nhàn nhạt mỉm cười.

"Trong bầu trời đêm sáng nhất hằng tinh" mời ngài gia nhập group chat 【 đại Ngụy hoàng thất gia đình nhóm 】 , group chat tham dự người còn có: Đáng yêu Yếu Yếu mẹ, mang nhi tử bên trên vương giả, Yếu a Yếu

Tác giả có lời muốn nói:

Đại Ngụy tiêu phân đội chính thức thành đoàn.

— chương này tiếp tục đưa 88 cái tiêu hồng bao, trước 20 tất có, phía sau tiếp tục xem ai đáng yêu.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thức Ăn Cho Chó

Wechat nhóm tên là Chúc Hằng nghĩ, trước kia chuẩn bị gọi 【 đại Ngụy hoàng gia thiên đoàn 】 , bị Tiêu Minh Châu ghét bỏ không đủ ấm áp, mới đổi thành 【 đại Ngụy hoàng thất gia đình nhóm 】 .

Wechat nhóm chung bốn người. Chúc Hằng là chủ nhóm, Tiêu Minh Châu cùng Chúc Yếu là nhân viên quản lý.

Hiện tại Nguyên Trạch thêm tiến đến, Chúc Yếu bên này rất nhanh nhận được tin tức: "Trong bầu trời đêm sáng nhất hằng tinh" mời "Nguyên Trạch" gia nhập group chat

Sau buổi cơm tối, Tiêu Minh Châu khó được không có đi thư phòng xử lý công sự, Chúc Hằng không có chơi game, Chúc Yếu cũng không có vội vã lên lầu ôn tập. Người một nhà uốn tại phòng khách trên ghế sa lon, ngồi chỉnh chỉnh tề tề, con mắt nhìn chăm chăm Wechat.

Mà Chúc Tấn Ung thì câu được câu không nhấn lấy điều khiển từ xa, con mắt quay tròn, khi thì ngó ngó bên người Tiêu Minh Châu, gập nàng mặt mũi tràn đầy di cười, cũng lặng lẽ đưa tay, đem kẹp tại ghế sofa trong khe điện thoại móc ra, vụng trộm dòm ngán.

Tiêu Minh Châu làm việc từ trước đến nay lời lệ phong hành ta, bình sinh không có gì kính nể người, duy chỉ có đối Nguyên Trạch vị này thái phó nhất là tôn trọng. Nguyên Trạch tiến nhóm sau, Tiêu Minh Châu nói chuyện phiếm ghi chép cơ hồ xoát ngán, nói năng lộn xộn, phi thường kích

động. Ngược lại là Nguyên Trạch bên kia, nhất quán bình tĩnh, cùng Tiêu Minh Châu trò chuyện rất tốt.

Hỏi trường học tình huống, Chúc Yếu ngẫu nhiên chen vào mấy câu.

Trong màn hình TV phát hình cỡ lớn gia đình luân lý kịch. Chúc Yếu đưa di động thả trên bàn trà, từ mâm đựng trái cây bên trong cầm khóa long nhãn lột bắt đầu. Óng ánh thịt quả nhét vào miệng bên trong, Chúc Yếu sai lệch hạ đầu nhìn Tiêu Minh Châu. . . Nhìn thấy Tiêu Minh Châu cùng Nguyên Trạch trò chuyện cao hứng như vậy, Chúc Yếu trong lòng cũng nhin không được cười. Chỉ là trong lòng cười cười, không biết thế nào, khéo miệng cứ như vậy tự nhiên mà nói hết lên.

Vừa cười, ánh mắt lướt qua ngòai một mình trên ghế sa lon Chúc Hằng, gặp hẳn chính nhìn thấy chính mình, ánh mắt thẳng tắp, phảng phất đoán được tâm tư của nàng, bận bịu che dấu dáng tươi cười, tiếp tục cúi đầu lột long nhãn.

Có thể là nàng hay là muốn cười nha.

Cuối cùng, Tiêu Minh Châu chậm rãi để điện thoại di động xuống, cười đến mặt đều có chút cứng ngắc, quay đầu nói với Chúc Yếu: "Cùng thái phó nói xong, ngày mai tan học về nhà, hẳn cùng người cùng nhau tới."

Nhóm ghi chép nàng đều nhìn xem đâu. Chúc Yếu gật đầu: "Tốt."

Chúc Hằng nhìn một hồi nói chuyện phiếm ghi chép liền bắt đầu chơi game, lúc này hai tay thao tác màn hình điện thoại di động, chăm chú nhú mày, chỉ có thể cầm bên trong trò chơi nhân vật xuất khí. Nghe được Tiêu Minh Châu mà nói, cúi đầu bất mãn trở về câu:

"Mẹ người dạng này có thể hay không quá nhiệt tình? Tuy nói hẳn trước kia là ta thái phó, nhưng bây giờ cùng Yếu Yếu một cái niên kỷ,

chúng ta cái này cũng bắt đầu cuộc sống mới, làm gì lại nhắc lên đời trước sự tình?"

Tiêu Minh Châu lập tức trở về câu "Không có lương tâm".

Nhớ tới quá khứ đủ loại, Tiêu Minh Châu biểu lộ nghiêm túc: "Thái phó đối người có tái tạo chi ân, còn liều chết bảo vệ muội muội của người hạnh phúc. Trong mắt của ta, phần ân tình này, coi như tiếp qua hai đời cũng còn không hết."

Chúc Hằng tiếp tục tranh cãi, nhẹ nhàng nói thêm câu: "Người cũng đừng đem người nghĩ đến quá tốt rồi."

Vừa dứt lời, Tiêu Minh Châu cầm lấy phía sau gối dựa ném hướng phía Chúc Hằng ném tới. Chúc Hằng phản ứng nhanh, thân thể hướng bên cạnh lệch ra, gối dựa vượt qua hẳn trực tiếp rơi xuống đất trên nệm. Tiêu Minh Châu con mắt trừng đến tròn trịa, bóp lấy eo nói: "Chúc Hằng, người là gậy tinh sao? Ở trường học khác không có học được, liền học được tranh cãi đúng không?"

Chúc Hằng ủy khuất, giơ lên chân bắt chéo hai chân phất chốc thu hồi, ngồi xổm trên ghế sa lon làm tội nghiệp như chó con, con mắt đen lúng liếng, ngửa đầu yếu ớt nói: "Sao có thể a mẫu hậu? Được rồi, ngài nói cái gì là cái gì chứ sao. Lại nói, ta cũng thật muốn thái phó."

Bên cạnh chơi điện thoại di động Chúc Tấn Ung hừ nhẹ một tiếng, biểu lộ khinh thường.

Quay đầu hỏi Chúc Yếu: "Yếu Yếu, ở trường học thái phó đối với người như vậy?"

A? Chúc Yếu lộ long nhãn tay ưỡn một cái, biểu lộ ngờ ngẩn. Vô ý thức mắt nhìn Chúc Hằng, thoáng mím môi. Tiếp lấy đôi mắt lưu chuyển, trắng nõn khuôn mặt tràn đầy nhu thuận, chậm rãi nói: "Rất tốt, thái phó

học rất giỏi, niên cấp thứ nhất, giúp ta không ít. Còn thường xuyên cho ta mượn bút ký. . ."

"Người nghe một chút. . ." Tiêu Minh Châu âm điệu cao vút, là nói cho Chúc Hằng nghe, "Thái phó chiếu cố như vậy muội muội của người, người còn nói người ta nói xấu."

Chúc Hằng rất muốn nói. Thái phó ở đâu là chiếu cố muội muội nàng, là coi trọng muội muội nàng, muốn cùng nàng yêu sớm có được hay không?

Tiêu Minh Châu lẩm bẩm nói: "Lấy thái phó thành tích, đoán chừng không cần thi đại học, trực tiếp liền có thể cử đi Tấn đại. Ngày mai ta hỏi một chút nhìn, nếu là hãn nguyện ý cho người hai phụ đạo bài tập liền tốt. . ."

Chúc Hằng liền sợ Nguyên Trạch, nếu là Nguyên Trạch dạy hãn, hãn khẳng định học được đi vào.

Bên cạnh Chúc Tấn Ung có chút không nguyện ý, nói: "Ta nhi tử còn chưa tính, Yếu Yếu nàng đến cùng là nữ hài nhi, nam nữ hữu biệt, nhường thái phó giáo. . ."Hãn bữu môi, đành lấy Tiêu Minh Châu khí thế nói hết lời, "Không thích hợp đi."

Tiêu Minh Châu hai tay ôm ngực, nói một câu: "Người biết cái gì!"

...

Cửa gian phòng đóng lại. Phòng ngủ tia sáng vàng ấm lờ mờ. Chúc Yếu cứ như vậy tựa ở phía sau cửa, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, tại Wechat tin tức khung bên trên bắt đầu đưa vào: 【 Nguyên Trạch, người bây giờ đang làm gì? 】【

Bây giờ rưỡi, thời gian này điểm, hãn hãn là tại ôn tập đi.

Một giây sau, điện thoại bắt đầu chấn động kịch liệt bắt đầu.

Cầm di động tay nắm chặt lại. Chúc Yếu con mắt nhìn chăm chăm màn hình, giữa lông mày tràn ra vui vẻ. Thân hình đứng nghiêm, lại ho nhẹ hạ cuống họng. Cảm thấy cuống họng hơi khô khô, bận bịu vội vàng chạy đến bên bàn đọc sách, mở ra cái cốc, cũng không để ý nước đã lạnh buốt, ừng ực ừng ực uống hai ngụm.

Cảm thấy cuống họng nhuận, mới tranh thủ thời gian kết nối điện thoại.

"Uy. . ."

Đầu bên kia điện thoại, là tiểu công chúa ngọt ngào tiếng nói. Nguyên Trạch đứng tại cửa sổ sát đất trước, mặc vào thân màu lam nhạt quần áo ở nhà, bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, nói chuyện cùng nàng: "Trở về phòng sao?"

Hắn làm sao biết? Mềm mại khuôn mặt dán chặt lấy điện thoại ngăn, Chúc Yếu mím môi, bờ môi bởi vì vừa dính nước, phấn nộn sung mãn. Nàng nhẹ nhàng gật đầu. Nghĩ đến hắn nhìn không thấy chính mình gật đầu, mới trả lời một tiếng: "Àn. . . Vừa hồi."

Tay trái để trống, không biết nên làm những thứ gì, đành phải theo bản năng khoác lên trên cổ tay phải, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve thủ đoạn bên trong trắng nõn làn da.

Sợi tóc nhẹ rủ xuống, nàng chôn lấy đầu, giống con chim cú nhỏ.

Mềm nhũn thanh âm cũng là từ yết hầu ngọn nguồn chậm ung dung xuất hiện, "Ca ca hắn hôm nay ngữ khí có chút không tốt, người chớ để ở trong lòng."

Nguyên Trạch nói: "Điện hạ cũng là quan tâm công chúa."

"Ân." Chúc Yếu gật gật đầu, liền biết hẳn sẽ không so đo, "Hôm nay ta và người ra ngoài, hẳn cũng không cùng mụ mụ ba ba nói."

Thanh âm của nàng rất êm tai, nhu thuận, lại dẫn một chút ngưng ngưng. Nguyên Trạch giương mắt, nhìn xem ngoài cửa sổ nhà nhà đốt đèn, cùng tuyết trắng mịt mù.

Tuyết một chút, toàn bộ thế giới đều phẳng phất yên tĩnh. Chỉ có thanh âm của nàng, tại hẳn bên tai nhẹ nhàng ní non. Giống tiếng tăm, nhu hòa, một chút, lại một cái, gãi hẳn. Nguyên Trạch môi mỏng hé mở: "Điện hạ hiểu phân tấc, về sau sự tình, ta sẽ hưởng hoàng thượng cùng nương nương bàn giao."

Chuyện sau này. . . Bàn giao. . .

Biết hẳn nói là cái gì. Chúc Yếu nhin không được mừng rỡ, cười nhẹ lên tiếng. Giống như bị đút một muôi mật, ngay tiếp theo tâm can tỳ phổi đều là ngọt. Nàng cảm thấy thật là cao hứng, trước kia xa xa liếc hẳn một cái, nàng đã cảm thấy là vui vẻ nhất sự tình, chuyển thế đến tận đây, nàng để hoà hợp hẳn ngời ngời cùng bàn, liền là vui vẻ nhất sự tình, càng về sau. . . Hẳn ôm nàng, dắt nàng thời điểm, nàng đã cảm thấy đây chính là vui vẻ nhất sự tình. Hiện tại mới phát hiện, cùng với hẳn một chỗ, còn có rất nhiều càng vui vẻ hơn sự tình.

Hẳn làm sao lại. . . Như thế nhận người thích đâu.

Tiếng cười rất nhạt, lại rất rõ ràng truyền tới.

Nguyên Trạch cơ hồ có thể tưởng tượng đến, bên kia tiêu công chúa bưng lấy điện thoại, cúi đầu, vui vẻ cùng hẳn giảng điện thoại, sau đó ngốc ngốc cười trộm. Nàng luôn luôn đem trong lòng muốn biểu đạt viết tại trong mắt, hẳn vừa nhìn thấy, nàng không nói, hẳn liền đã hiểu.

Hẳn cũng đi theo nàng nhẹ nhàng cười.

Mặt khá nóng, Chúc Yếu ở trên ghế sa lon ngồi xuống, đem gối ôm ôm vào trong ngực thưởng thức, tiếp tục cùng hấn nói chuyện phiếm. Đều là một chút rất vụn vặt sự tình, thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, liền hàn huyên một giờ. Treo Wechat trước, Chúc Yếu kêu hấn một tiếng: "Nguyên Trạch."

"Ân."

Tay trái xoa gối ôm, Chúc Yếu bên tai bắt đầu phiếm hồng. Gian phòng rất yên tĩnh, điện thoại bên kia cũng rất yên tĩnh. Lặng yên yên tĩnh. Mà trái tim của mình thanh bịch bịch cuồn cuộn, càng nhảy càng nhanh, cả người đầu cũng là choáng váng.

Chen lẩn nửa ngày, mới từ trong cổ họng gạt ra một câu: "Người hôm nay hôn ta. . . Người cảm thấy. . . Người cảm thấy ta được không?"

Người cảm thấy ta được không?

Nữ hài nhi thanh âm mềm nhu, rất nhẹ rất thận trọng một câu. Nguyên Trạch trông về phía xa cảnh tuyết mắt đen dừng lại, biểu lộ nhu hòa lạnh nhạt, bên tai thoáng chốc liền đỏ lên. Nhưng là hấn nói chuyện thời điểm rất bình tĩnh, mỗi chữ mỗi câu, lưu luyến ôn nhu: "Công chúa rất tốt."

Nín hơi năm vuốt điện thoại, thấp thỏm, đem nửa gương mặt vùi vào gối ôm tiểu công chúa rốt cục lộ ra mỉm cười. Nàng chậm rãi đem mặt nâng lên, sau đó nghe được bên kia Nguyên Trạch, tiếng nói khàn khàn chậm rãi nói:

"Cho nên, thần cũng không phải. . . Mỗi lần đều có thể nhịn xuống."

Tác giả có lời muốn nói:

"Mời các người tại chỗ động phòng được không!" Bọc lấy chăn, chỉ lộ ra mặt và tay độc thân tác giả gõ bàn phím hung tợn nói.

— chương này tiếp tục đưa hồng bao, trước 20, sau tùy tâm

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ấm Tay

Hôm sau tuyết ngừng.

Chúc Yếu sáng sớm đánh răng rửa mặt. Dưới lầu phòng khách đã chuẩn bị kỹ càng điểm tâm.

Chúc Tấn Ung lại ố chần không có rời giường. Trước bàn ăn chỉ có Tiêu Minh Châu đang ăn điểm tâm, mặc quần áo ở nhà, khó được thanh thản. Chúc Yếu đi qua cùng Tiêu Minh Châu nói chuẩn bị đi trường học ăn điểm tâm, Tiêu Minh Châu ngược lại không có phản đối, chỉ căn dặn Chúc Yếu mặc ấm cùng điểm.

Chúc Yếu gật đầu, đi cửa trước chỗ đổi đất tuyết giày. Mặc giày, tiếp nhận bên cạnh Phương di đưa tới mũ khăn quàng cổ.

Mang khăn quàng cổ lúc, trên bậc thang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Chúc Yếu xem xét. Chúc Hằng đang đánh ngáp đi xuống lầu.

Cùng Chúc Yếu giữ ấm mặc so sánh, Chúc Hằng ăn mặc liền rất ít ỏi. Áo khoác còn không có xuyên, bên ngoài chụp vào kiện thật mỏng màu trắng áo len, phía dưới một đầu màu đen lỗ rách quần bò. Đại khái là mới từ trong chăn đứng lên, màu đen tóc ngắn lộn xộn, mấy túm gốc mao nghịch ngợm đứng thẳng. Hai mắt trống rỗng lại vô thần.

Tiêu Minh Châu xem báo chí tay run một cái, kinh ngạc nói: "Hôm nay làm sao dậy sớm như thế? Cái nào gân dưng sai rồi?"

Chúc Hằng thường xuyên đến trễ, trời lạnh sau nhất là. Buổi tối suốt đêm chơi game, ban ngày ngủ đến mặt trời lên cao. Không phải Chúc Tấn Ung đi vén hăn chặn, lạnh buốt lạnh tay đi sờ cổ của hăn, mới có thể tức hõn hển vừa bất đắc dĩ từ trên giường nhảy dưng lên.

Chúc Hằng mí mắt rũ sụp lấy, rõ ràng không ngủ đủ, vuốt mắt uể oải lệch qua bên cạnh bàn ăn. Tiếp lấy lấy cái bánh bao nhét miệng bên trong, mơ hồ không rõ đáp: "Ta cùng Yếu Yếu cùng đi học."

Mặc áo khoác, Chúc Hằng hai tay ngắt lời túi, nhẹ vén mí mắt, đối Chúc Yếu nói: "Đi thôi. Đi học đi."

Chúc Yếu nghĩ, hăn đại khái là biết sáng nay nàng hẹn Nguyên Trạch ăn điểm tâm.

...

Học sinh lớp mười hai tốp năm tốp ba đi tại trên đường. Đội mũ bọc lấy áo lông, vừa đi vừa chơi tuyết, hì hì đùa giỡn.

Gió phá ở trên mặt đao giống như đau nhức. Trình Gia Úy gần nhất có chút ho khan, bọc lấy kiện cồng kền áo lông, cười xe đạp, đi theo Nguyên Trạch phía sau, hỏi hăn: "Ai, ta nói hôm qua người đi đâu vậy rồi?"

Trình Gia Úy cùng Nguyên Trạch ở cùng một tiểu khu. Nguyên Trạch cha mẹ qua đời đến sớm, hăn là bị gia gia hăn Nguyên Hạc Niên một tay nuôi nấng. Nguyên Hạc Niên là trứ danh nhà khảo cổ học, nghiêm cẩn bác học, Nguyên Trạch từ nhỏ đi theo hăn, mưa dầm thấm đất, tính cách so sánh với cùng tuổi nam sinh, khó tránh khỏi muốn thành thực rất nhiều. Trình Gia Úy ba ba vừa lúc là Nguyên Hạc Niên môn sinh đặc ý, Nguyên

Hạc Niên thường xuyên mang theo Trình Gia Úy ba ba cùng đi khảo cổ tiền tuyến, có đôi khi vừa đi liền là hơn mấy tháng.

Ở đến gần, Trình Gia Úy mù mù liền đặc biệt chiếu cổ Nguyên Trạch. Hôm qua vừa vận làm sủi cỏ, nhường Trình Gia Úy cho Nguyên Trạch đưa đi, không nghĩ tới đi Nguyên Trạch nhà, hẳn khó được không tại.

Nguyên Trạch mi như núi xa, băng thiên tuyết địa phẳng phất ảnh hưởng chút nào không đến khí chất của hắn. Làn da lạnh bạch lộ ra một cổ xa lánh, ngữ khí ngược lại là hòa hoãn: "Không có gì."

Trình Gia Úy gắt một cái. Chân dài thoải mái nhàn nhã giẫm lên xe đạp bàn đạp, chậm rãi hướng phía Nguyên Trạch dựa sát vào.

Tiếp lấy quá khứ đỉnh đỉnh cánh tay của hắn, dè thấp tiếng nói nói: "Các người ngồi cùng bàn hai sự tình, coi ta là mù a." Lại là giảng đề lại là mua cơm, liền tan học về nhà đều lẳng nhà lẳng nhăng, cái này dính sức lực quả thực.

Có thuận gió lấy cổ áo rút vào, Trình Gia Úy nắm thật chặt hàm răng, ngữ khí còn rất khoan khoái, "Khoan hãy nói, ta trước đó còn tưởng rằng, như người loại này tính cách, sợ là đạt được đại học mới yêu đương."

Nguyên Trạch không có đáp lại.

Trình Gia Úy tiếp tục, cười nói: "Đừng tưởng rằng người giấu sâu, người bên cạnh cũng nhìn không ra. Chính người là không biết, người nhìn Chúc Yếu lúc, ánh mắt kia có bao nhiêu ôn nhu. . . Chặc chặc, nói chuyện cũng là dùng lời nhỏ nhẹ, có đôi khi ta cùng Tưởng Điềm Nha ngồi bên cạnh, đều ghét bỏ bản thân chướng mắt."

Nói như tên trộm trừng mắt nhìn, hỏi một câu: "Ta nói. . . Người không phải là —— rất sớm đã thăm mền Chúc Yếu đi?"

Vừa nói xong, Trình Gia Úy liền cảm giác được bên người xe đạp rõ ràng tăng thêm tốc độ, mới một hồi, đem hẳn bỏ lại đằng sau, kéo ra lão dài một đoạn khoảng cách. Trình Gia Úy cười, ho nhẹ hai tiếng, vẫn là không nhìn được bật cười, trên chân động tác tăng tốc, tại gió lạnh bên trong lớn tiếng hô: "Chờ ta một chút chứ sao."

Đến Hành trung phụ cận một nhà thang bao cửa tiệm, Trình Gia Úy đi theo trước mặt Nguyên Trạch đem xe đạp dừng lại, chân chống đất, thân thể lợc đi phía trái bên cạnh nghiêng, thuận Nguyên Trạch ánh mắt nhìn lại, lông mày nhướn lên, nhẹ ôi một tiếng: "Đây không phải là người nhà tiểu ngòi cùng bàn nha."

Chúc Yếu mặc vào kiện màu nâu nhạt áo choàng, buộc lên khăn quàng cổ đội mũ, che phủ kín kẽ, chỉ lộ ra nửa gương mặt. Buông thông mềm mại tóc dài choàng tại sau đầu, nàng vừa xuống xe, thấy là Nguyên Trạch, đưa tay giật hạ khăn mặt, ướm sưng con mắt tựa hồ trong nháy mắt được thắp sáng. Sau đó khước miệng khe cong, đất tuyết giày giẫm lên tuyết liền "Két két két" đi qua.

Chúc Hằng xuống xe theo, rụt cổ một cái, đi sau lưng Chúc Yếu.

Hai phút sau, bốn người tiến thang bao cửa hàng, chọn lấy trương bàn nhỏ ngòi xuống.

Gió tuyết băng hàn ngăn cách tại bên ngoài. Chúc Yếu ngòi bên trong, bên cạnh là Chúc Hằng, đối diện là Nguyên Trạch. Sáng bóng sạch sẽ trên mặt bàn, rất nhanh liền bưng lên mấy thế thịt tươi thang bao, cùng bốn bát vung lấy hành thái bốc hơi nóng sữa đậu nành.

Thang bao - da mỏng nhân bánh đủ, miệng vừa hạ xuống, nước canh miệng đầy. Chúc Yếu ăn một cái, miệng nhỏ hiện ra bóng loáng, khước miệng có nước canh tràn ra. Chuẩn bị đưa tay đi rút khăn tay, có một tay lại nhanh hơn nàng, rút hai tấm khăn tay đưa tới bên tay nàng.

Chúc Yếu giơ lên tay dừng lại, mi mắt phát động, đối đầu Nguyên Trạch con mắt, chậm rãi tiếp nhận.

Nhìn thấy những này tiểu động tác, Chúc Hằng không dám lên tiếng, một hơi lấp hai món canh bao đến miệng bên trong. Ăn đến gấp, có chút bị sặc đến, Trình Gia Úy cũng tranh thủ thời gian rút hai tấm khăn tay, đưa cho Chúc Hằng.

Chúc Hằng nhàn nhạt nói câu: "Cám ơn." Lau lau miệng, liếc mắt nhìn Nguyên Trạch. Biết sáng nay muội muội không ăn điểm tâm, khẳng định là muốn cùng Nguyên Trạch cùng nhau ăn, cho nên mới lần đầu tiên sáng sớm, bồi muội muội cùng đi học.

Chúc Hằng là Hành trung một phương bá chủ, Trình Gia Úy cũng đã được nghe nói, bất quá không chút tiếp xúc với hẳn quá. Thằng đến nói lên mấy tháng trước một việc, Chúc Hằng mới chọn lấy hạ mi, biểu lộ nghi ngờ hỏi: "Tiểu Giai?"

"Đúng vậy a, mười một ban Hứa Tiểu Giai." Trình Gia Úy xấu hổ vò đầu, "Lúc ấy ta thật thích nàng, trả lại cho nàng viết thư tình ước nàng cuối tuần đi xem phim, không nghĩ tới. . ."

Không nghĩ tới Hứa Tiểu Giai cùng Chúc Hằng thuê phòng đi.

Đây cũng là thật lâu sau Trình Gia Úy mới biết.

Chúc Hằng tay trái nắm tay, đặt bên miệng ho nhẹ hai tiếng: "Cái kia thật ngại ngùng." Trên mặt nhưng không có nửa phần ngại ngùng.

Trình Gia Úy cười cười: "Không có chuyện, đều đi qua."

Hơn nữa lúc trước Trình Gia Úy thích Hứa Tiểu Giai, cũng là cảm thấy nữ sinh này thanh thuần đáng yêu. Không nghĩ tới cùng bên ngoài những cái kia nữ hài nhi đồng dạng, nhìn thấy Chúc Hằng có tiền, liền ba

ba dán đi lên. Về sau cùng Chúc Hăng chia tay, vẫn là quấn quít chặt lấy, đuổi theo Chúc Hăng không thả. Vừa mới bắt đầu Trình Gia Úy còn rất chán ghét Chúc Hăng, cảm thấy hăn hoành đao đoạt ái, đằng sau là nghĩ thông, nếu không phải Chúc Hăng xuất hiện, xem chừng hăn tại Hứa Tiểu Giai chỗ ấy còn phải cầm cái ngã nhào.

Chúc Hăng ăn ròn rã một thế rót thang bao, chuẩn bị uống sữa đậu nành, con mắt như thế liếc một cái, bên ngoài trải qua cái kia hai thân ảnh, lông mày đột nhiên nhăn lại, đem đũa gác lại.

Đứng dậy đối Nguyên Trạch nói: "Ngài. . . Người nhớ kỹ mang tranh thủ thời gian mang ta muội đi trường học, đừng bút tích quá lâu. Ta đi trước."

Mới vừa rồi còn vậy được không được, còn buồn ngủ, cái này thang bao vào trong bụng, cùng cái chạy như bay, hùng hùng hổ hổ liền đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài có cái nam sinh vừa mới chuẩn bị tiến đến, đưa tay đẩy cửa, thấy bên trong Chúc Hăng ra, bước chân co rụt lại, vội vàng đứng một bên, cho Chúc Hăng đường vòng.

Trình Gia Úy xoay người sợ trên ghế dựa, nhìn một lát, mới tốt kỳ hỏi Chúc Yếu: "Vừa rồi quá khứ chính là ban bảy Phùng Tinh Văn đi. . . Người ca còn thích nàng a?" Hai tháng trước liền có Chúc Hăng cùng Phùng Tinh Văn lời đồn, từ lúc bị Phùng hiệu trưởng phát hiện sau, cái này Chúc Hăng yên tĩnh không ít.

Chúc Hăng hoa tâm, bên người nữ sinh đôi lấy đôi đi, cơ hồ đều không có vượt qua một tháng. Nguyên lai tưởng rằng cùng Phùng Tinh Văn cứ như vậy xong, dù sao người ta có cái hiệu trưởng cha. Lại cứ như vậy, cái này Chúc Hăng cũng không tốt tại người ta dưới mí mắt cửa nữ nhi của hăn.

Trình Gia Úy không biết mấy người tại đại Ngụy sự tình, Chúc Yếu cũng không tốt cùng hãn giải thích cặn kẽ, liền nói: "Ân, ta ca hãn. . . Thật thích Phùng Tinh Văn."

Chúc Hằng hai đời cũng không thiếu nữ nhân, lại là lần thứ nhất, nói với nàng, thích một nữ hài nhi.

Trình Gia Úy cười, lấp cái thang bao tiến miệng bên trong, ung dung nói: "Ta cảm thấy lúc này người ca đến cảm."

. . .

Phùng Tinh Văn chính vừa đi đường một bên học thuộc từ đơn, bước chân bình ổn, cùng bên cạnh nam sinh người một câu ta một câu, đọc được chính hăng say nhi. Sau đó sau một khắc, một đôi giẫm lên giày thể thao chân cứ như vậy thẳng tắp xử ở trước mặt nàng, phách lối ngăn lại đường đi của nàng.

Không ngẩng đầu, Phùng Tinh Văn cảm thấy liền "Lộ bộ" một tiếng, mặt thoáng chốc liền trợn nhìn.

Quả nhiên, cái kia quen thuộc lại thanh âm phách lối từ đỉnh đầu nàng vang lên: "Hừm, cùng một chỗ đi học a. Còn lưng Anh ngữ, có thể đủ nghiêm túc nha."

Phùng Tinh Văn trong lòng bàn tay xuất mồ hôi, theo bản năng vẫn là sợ hãi. Nàng cẩn cẩn môi, bước chân hướng bên trái một chuyển, cặp kia chân cũng đi theo dờn đến bên trái, nàng nhú mày, hướng mặt phải đi một bước, hãn đi theo gọi được bên phải, còn trực tiếp hướng trên người nàng dựa vào. . . Phùng Tinh Văn vô ý thức lui ra phía sau, ngẩng đầu lên nói: "Người đi ra."

Chúc Hằng nghiêng đầu, hai tay vòng cánh tay, một bộ phóng đảng dạng, con mắt ngậm lấy cười, cười đến rất xấu: "Còn rất tím a người."

Hiệu trưởng nữ nhi liền là kiên cường. Hấn không phải thái tử, nàng liền có thể lẫn mất hấn xa xa? Không có cửa đâu.

Phùng Tinh Văn bên người nam sinh là cùng nàng đồng bạn, tới trên đường vừa lúc đụng phải. Dáng dấp trắng tinh, bộ dáng coi như không tệ. Lúc này đứng Chúc Hăng trước mặt, vóc dáng tròn vẹn kém mười centimet, càng thêm lộ ra yếu đuối. Hấn nhìn xem Phùng Tinh Văn, lại nhìn xem Chúc Hăng, biết cái này giáo bá chuyện gì đều làm được. Trước mấy ngày hấn còn mắt thấy quá cái này Chúc Hăng đem một cái nam sinh kéo vào cái hẻm nhỏ ấu đả. . . Hành trung học sinh không ai dám trêu chọc hấn.

Chúc Hăng cứ như vậy đứng đấy, không nhường đường. Con người đảo một vòng, xem xét mắt bên cạnh nam sinh, thanh âm biến lạnh: "Làm gì? Còn không đi? Chưa thấy qua lão tử truy nữ hài nhi a?" Nói tay liền từ trong túi vờn ra, trùng điệp vỗ xuống nam sinh đầu.

Bị vỗ một cái, nam sinh lão đảo lui ra phía sau hai bước, định trụ sau, nam sinh hai chân run lên, cúi đầu cấp tốc đối Phùng Tinh Văn nói câu: "Ta, ta đi trước."

Nói xong co cẳng liền chạy.

Chúc Hăng hừ lạnh một tiếng, chỉ vào nam sinh kia vội vội vàng vàng bóng lưng, đối Phùng Tinh Văn nói: "Thấy rõ ràng không? Cùng nam sinh như vậy tại cùng một chỗ, người gặp nguy hiểm, hấn chạy còn nhanh hơn người, còn trông cậy vào hấn bảo hộ người."

Phùng Tinh Văn hoàn toàn chính xác có chút tâm lạnh, nam sinh kia bình thường cùng nàng quan hệ không tệ, tại lớp học nhân duyên cũng rất tốt. Nhưng là nàng biết Chúc Hăng ác liệt, đặc tội hấn không có kết cục tốt, cho nên nàng lý giải hấn. Phùng Tinh Văn nhúc nhích đôi môi, nói: "Người có thể hay không, đừng quần lấy ta, ta, ta hiện tại đã không phải là của người. . ."

"Phùng Tinh Văn, người có phải hay không trí nhớ không tốt." Chúc Hằng đột nhiên tới một câu.

Phùng Tinh Văn đi xem hăn.

Thiên không có nhỏ vụn bông tuyết bay xuống, rơi vào hăn màu đen tóc ngắn bên trên, hăn một đôi mắt hẹp dài, ánh mắt sắc bén: "Người từ xuất sinh lên, liền nhất định là ta Chúc Hằng nữ nhân. Đời trước ta là thái tử, người là thái tử phi, đời này ta không phải thái tử, người như thường về ta."

Hăn đã sớm cùng nàng nói qua. Nàng chạy không thoát. Muốn cùng hăn phủi sạch quan hệ, chỉ cần hăn còn nhớ rõ, kiếp sau sau nữa đều không được.

Phùng Tinh Văn không có chút nào thích hăn, mà lại nàng cũng biết, hăn cũng không có chút nào thích chính mình. Tại đại Ngụy thời điểm, hăn có thể ở ngay trước mặt chính mình trái ôm phải ấp, chuyển thế đến tận đây, bên cạnh hăn cũng không thiếu nữ nhân. Hăn như cái bị làm hư hài tử, chính mình đồ không cần, cũng không cho phép người khác nhặt đi.

Nàng không nói lời nào, cúi đầu, một bộ tùy thời chuẩn bị đáng về muốn khóc.

Chúc Hằng cảm thấy bực bội, càng nghĩ càng nổi giận, tới gần một bước, ở trên cao nhìn xuống cúi người hỏi nàng: "Vừa rồi nam sinh kia cùng người quan hệ thế nào? Hăn có phải hay không đang đuổi người? Các người Phùng gia thế hệ thư hương, coi như đối hoàn cảnh, cũng hăn là biết nam nữ thụ thụ bất thân đi. . ."

Cuối cùng nhịn không được hỏi, "Phùng Tinh Văn, người sẽ không thật thích tiểu bạch kiếm kia a?" Âm lượng trong nháy mắt cất cao.

Phùng Tinh Văn nhát gan nhu nhược, bảo thủ cứng nhắc, lúc trước là tuyệt sẽ không dạng này cùng một cái nam tính đơn độc ở chung, chớ nói chi là kết bạn đi học.

Phùng Tinh Văn căn môi: "Chuyện không liên quan tới người."

"Làm sao lại chuyện không liên quan đến ta. . ." Chúc Hằng cảm thấy buồn cười, không biết nơi nào buồn cười, nhưng chính là nhịn không được bắt đầu cười. Chỉ là hần cười là lạnh.

Gặp Phùng Tinh Văn muốn đi, bước lên phía trước ngăn lại đường đi của nàng, nắm vuốt cánh tay của nàng, khuôn mặt cứ như vậy xẹt tới, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, hung tợn nói, "Người nói xem, chuyện không liên quan đến ta, quan ai sự tình?"

Hơi thở phun đến trên mặt của nàng, Phùng Tinh Văn vội vàng đem mặt chuyển tới một bên.

Hần lực đạo rất lớn, Phùng Tinh Văn không tránh thoát, đằng sau bắt đầu gấp, nước mắt lấp lóp bùng lên. Cùng ban đầu ở đại Ngụy thỉnh thoảng bị Chúc Hằng hù đến lúc bộ dáng giống nhau như đúc, nàng nức nở: "Ta. . . Ta không thích người."

Nàng không muốn gả cho hần. Trước kia không nghĩ, hiện tại càng không muốn. Nàng chỉ muốn thật tốt đọc sách.

Con mắt hai mắt đắm lệ mông lung. Chúc Hằng chợt có chút chột dạ, nghe nàng, trong lòng hỏa khí rất lớn, nhẫn nhịn nửa ngày, mới biệt xuất một câu: "Ta làm sao lại. . . Không khai người thích?"

Hần coi trọng nữ nhân, đều sẽ ngoan ngoãn dính sát. Nàng đâu, như thế cái chất phác khuê phòng tiểu thư, làm sao lại không thích hần rồi? Hần nơi nào không tốt? Chẳng lẽ lại vẫn còn so sánh không lên vừa rồi cái kia chạy trốn chết tiểu bạch kiểm?

Phùng Tinh Văn nức nở, trực tiếp làm trả lời: "Ta. . . Ta không thích thành tích kém nam sinh."

Chúc Hằng ánh mắt khẽ giật mình. Còn chưa kịp phản ứng, Phùng Tinh Văn lại thừa dịp hăn không chú ý, quen thuộc tránh thoát, một chút chạy thật xa.

"Cắt."

Đem đông cứng tay cầm về túi áo, Chúc Hằng nhìn qua cái kia chạy còn nhanh hơn thả thân ảnh phát ra một tiếng cười nhạt. Hăn a ra một ngụm sương mù, lông mày càng nhăn càng chặt, cuối cùng ngửa đầu, dặt giọng phách lối hô, "Ta kia là không muốn học, ta nếu là nghiêm túc học, hồi hồi đều thi đệ nhất!"

Đến lúc đó để người thích chết.

...

Trình Gia Ủy thức thời đi trước. Chúc Yếu chậm ung dung đi theo Nguyên Trạch bên người, đến xe đạp lều trước, Nguyên Trạch đi thả xe đạp. Chúc Yếu cẩn thận từng li từng tí đi đến bồn hoa một bên, hái được trên tay bao tay nhét túi, khom lưng, từ trên gạch men sứ, nâng lên một bồi trắng noãn nhẹ nhàng tuyết. Sau đó nho nhỏ bóp thành đoàn.

Nguyên Trạch dọn xong xe đạp, đứng tại bên người nàng, nhìn xem nàng tay nhỏ nắm vuốt tròn trịa tuyết cầu, thấp giọng hỏi: "Quá lạnh, liền chơi trong một giây lát."

Chúc Yếu cúi đầu nhẹ nhàng ân, vừa đi vừa chơi tuyết. Vút xuống tuyết cầu lúc, tay đã bị đông cứng đến đỏ lên. Vô ý thức áp chế bắt đầu tâm.

Nguyên Trạch bộ dạng phục tùng nhìn qua nàng, cười nhạt đem nàng tay bắt được lòng bàn tay.

Cái kia cổ nóng rục từ lòng bàn tay một mực lan tràn đến trong tim. Dưới mũ một bên, Chúc Yếu hai mắt mím cười đi xem hắn, ánh mắt tinh tế miêu tả lấy hắn ngũ quan, mở miệng nói: "Thật ấm áp."

Ấm xong tay, hắn tay cũng không có buông ra, nắm nàng tiếp tục đi.

"Đình linh linh" một tiếng tiếng chuông xe đạp. Chúc Yếu tìm theo tiếng nhìn lại. Ngay phía trước, liền thấy có người đẩy xe đạp chậm rãi tới.

Là số học lão sư Tiêu Thục Tuyết.

Chạy tới trước mặt bọn họ, mang theo phó màu đen bằng da bao tay, đẩy xe đạp, tại trước mặt bọn hắn dừng lại.

Nguyên Trạch cùng Chúc Yếu đồng thời chào hỏi: "Tiêu lão sư buổi sáng tốt lành."

Tiêu Thục Tuyết gật đầu, nhìn trước mắt hai tên học sinh, ánh mắt chậm rãi rơi vào hai người nắm chắc trên hai tay.

Chúc Yếu lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng cùng hắn buông ra. Chôn ở khăn quàng cổ bên trong trắng nõn khuôn mặt lập tức đỏ bừng. Nguyên Trạch ngược lại là trấn định tự nhiên, mặt mày tuấn tú, giống như xanh đậm tùng bách đứng ở đất tuyết, ngạo nghễ quạnh quẽ.

Nghiêm cẩn cứng nhắc lão sư trên mặt khó được hiển hiện mím cười, nói: "Các người cũng tới đến thật sớm a." Không nói thứ gì, tiếp tục đẩy xe đạp, lướt qua người lúc, lại ngừng lại.

Chúc Yếu cổ họng cũng nắm thật chặt.

Mím môi, vô ý thức đi xem Tiêu Thục Tuyết biểu lộ, ánh mắt cẩn thận từng li từng tí, vô cùng gấp gáp.

Chỉ gặp Tiêu Thục Tuyết quay đầu, đưa tay đẩy trên sống mũi khung kính mắt, ngữ khí từ ái nói: "Nguyên Trạch đồng học, học tập đừng chỉ cố lấy chính mình, có thời gian cũng nhiều dạy dỗ người ngồi cùng bàn."

Nguyên Trạch khó được bên tai đỏ lên, sau đó bình tĩnh, tiếng nói thanh nhuận hồi: "Biết, Tiêu lão sư."

Tác giả có lời muốn nói:

Đại Ngụy phụ đạo ban chính thức thành lập.

Tiểu hoa hướng dương lớp học nhập học, sắp mở ra ấp úng ấp úng học bù hình thức.

—— chương này tiếp tục đưa hồng bao, trước 20 sau ngẫu nhiên, tiểu yêu tinh nhóm, mau mau giao ra bình luận của các người đến ~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thành Thật

Hồi ban chín phòng học, đi tạt đầu bậc thang, Chúc Yếu xem xét mắt bên người Nguyên Trạch, hỏi: "Tiêu lão sư hẳn là sẽ không cùng chủ nhiệm lớp nói cái gì a?"

Ứng Úc Lưu phi thường bài xích học sinh yêu đương, lại nói là cao tam loại này khẩn yếu quan đầu. Nàng cùng Nguyên Trạch mặc dù không có chính thức cùng một chỗ, nhưng mới rồi Tiêu Thục Tuyết là nhìn thấy bọn hắn dặt tay. Nguyên Trạch nhắc cánh tay thay nàng sửa sang lại một chút trên đầu mũ, đối đầu tiêu công chúa đen lúng liếng con mắt, thấp giọng đáp: "Yên tâm, sẽ không."

Vậy là tốt rồi. Chúc Yếu rõ ràng Ứng Úc Lưu không thích chính mình. Nếu như là Lâm Chỉ Y dạng này học sinh tốt cùng Nguyên Trạch yêu sớm, đoán chừng sẽ còn mở một con mắt nhắm một con mắt. Nàng lại không được. Thành tích kém, nếu là lại cùng niên kỷ thứ nhất yêu đương, Ứng Úc Lưu khẳng định cảm thấy nàng sẽ liên lụy Nguyên Trạch thành tích.

Ban chín cửa phòng học đóng chặt. Hò hét âm ỉ ùa giỡn thanh truyền ra. Chúc Yếu sửa sang lại một chút trên bờ vai quai đeo cặp sách tử, đẩy cửa đi vào, một cỗ sóng nhiệt bùng lên, tiếp theo là thứ gì vèo bay tới, thẳng tắp đập vào Chúc Yếu trên trán.

Chúc Yếu vô ý thức "Nha" âm thanh, bị đau che cái trán.

Bên trong là Hứa Du Du cùng Trương Kha đang đánh náo. Trương Kha nhìn thấy Hứa Du Du tại bàn dưới bụng vụng trộm dệt khăn quàng cổ, thừa dịp nàng không chú ý một thanh lấy đi, Hứa Du Du vội vàng đuổi theo. Trương Kha cười đùa lấy không cho nàng, hai người tại vây quanh phòng học cái bàn người truy ta đuổi, cuối cùng Hứa Du Du đứng tại trên giảng đài, tức hỗn hển, từ phấn viết trong hộp lấy một nửa phấn viết liền đập tới.

Trương Kha linh xảo né tránh.

Nào biết được Chúc Yếu mới vừa vào cửa. Thật vừa đúng lúc, cứ như vậy nện ở Chúc Yếu trên trán.

Nguyên Trạch đi theo nàng đằng sau, cũng là nghe được tiếng vang mới đi đến nàng bên cạnh, đẩy ra nàng trên trán tay, cẩn thận nhìn nhìn. Nàng làn da thon trắng, trên trán có cái hồng hồng phấn viết dấu.

Cũng là không phải rất đau, chỉ là có chút bị hù dọa. Chúc Yếu hàm hồ một câu: "Không đau."

Trương Kha cầm cuộn len, đối Chúc Yếu nói: "Chúc Yếu người không có chuyện gì chứ."

Trên giảng đài Hứa Du Du cũng không nghĩ tới Chúc Yếu sẽ tiến đến, tuy nói quan hệ không phải là không tốt, dù nói thế nào đều là đồng học. Thế là Hứa Du Du xẹp xẹp miệng, xin lỗi: "Thật xin lỗi a, ta không nghĩ tạt người, ta nghĩ tạt Trương Kha tới."

Thừa dịp Trương Kha lực chú ý đều trên người Chúc Yếu, Hứa Du Du bước lên phía trước từ Trương Kha trong tay đoạt lại dệt một nửa khăn quàng cổ cùng cuộn len. Không ngờ tuyệt châm còn trên tay Trương Kha, bỗng nhiên như thế kéo một cái, cái kia nửa khối khăn quàng cổ liền cùng quân bài domino giống như trong nháy mắt tán vài vòng.

Hứa Du Du tức giận đến chóng mặt rống to: "Người bồi ta!"

Trương Kha nào nghĩ tới cái đồ chơi này dễ dàng như vậy tán, bện bện đem còn lại một đoạn nhỏ khăn quàng cổ nhét trong ngực nàng: "Trả lại người còn không được sao?"

Hứa Du Du cùng Trương Kha còn tại náo, Chúc Yếu về trước chỗ ngồi. Phòng học mở ra điều hoà không khí, mà lại nhiều người, ấm áp. Chúc Yếu đem cặp sách dỡ xuống, tiếp lấy hái được mũ.

Tóc không có đâm, một đầu đen nhánh tế nhuyễn tóc dài cứ như vậy rũ xuống, nhu thuận dán khuôn mặt. Vừa muốn hái trên cổ khăn quàng cổ, Nguyên Trạch tay cứ như vậy duỗi tới, lòng bàn tay rơi vào trán của nàng. . . Nóng bỏng, mềm mại. Lau sạch nhè nhẹ.

Chúc Yếu hô hấp trì trệ. Hái khăn quàng cổ cánh tay cũng liền như thế cương, chỉ có đôi mắt nhẹ nhàng chuyển động, nhìn xem có chút ngu đần.

Nguyên Trạch rất nhanh thu tay lại, nói câu: "Tốt."

". . . Nha." Chúc Yếu lúc này mới kịp phản ứng, hấn là tại thay nàng trên trán phấn viết ấn. Chúc Yếu trong mắt đặng đầy ý cười, hơi thấp lấy đầu, chậm chậm đem mang trên cổ khăn quàng cổ hái xuống, một vòng, hai vòng. Lộ ra một đoạn mảnh khảnh cái cổ.

Nguyên Trạch góc độ nhìn sang, tiểu công chúa làn da tinh tế tỉ mỉ, được không cơ hồ phát sáng. Ngón tay hấn dừng lại, bỏ qua một bên mắt, bắt đầu chỉnh lý cặp sách.

Lầm đông đã tới. Không biết là cái nào ban lên danh tiếng, các nữ sinh bắt đầu vụng trộm dệt khăn quàng cổ. Hứa Du Du liền là trong đó một cái. Cái tuổi này nữ sinh, phảng phất có không dùng hết tinh lực. Dù cho học tập áp lực lại lớn, cũng có thể gạt ra thời gian đến đào sức những thứ này.

Mà Lâm Chỉ Y là xưa nay không đụng những này, thật sớm đi vào phòng học, mặc kệ Hứa Du Du cùng Trương Kha nhiều đùa giỡn, bèn lòng vững dạ ngồi tại vị trí trước làm bài thi.

Nàng ngồi cùng bàn lặng lẽ đối Lâm Chỉ Y đưa mắt liếc ra ý qua một cái, thanh âm ép tới lỗ tai: "Ai, Lâm Chỉ Y, người nói, ta ban trưởng cùng Chúc Yêu, có phải hay không. . . Có phải hay không tại cùng một chỗ nha?" Lúc trước Nguyên Trạch phân đến ban chín lúc, lớp nữ sinh dung mạo xinh đẹp điểm, đều có chút ngo ngoe muốn động. Có thể sau đó thì sao, Lâm Chỉ Y thanh thuần nội liễm, đối Nguyên Trạch biểu hiện đủ rõ ràng, người ta lại là nhìn cũng chưa từng nhìn một chút.

Ngồi cùng bàn gọi Ngụy Giai Vũ, chủ nhiệm lớp đem nàng trước ngồi cùng bàn Chu Tư Tề đối sau khi đi, liền để Ngụy Giai Vũ làm nàng ngồi cùng bàn. Ngụy Giai Vũ thành tích không sai, đầu óc cơ linh. Cao nhất cao nhị thời điểm yêu gây sự, nhuộm tóc yêu đương, đến cao tam, tâm tư lập tức liền thu vào, thành tích tiến bộ nhanh chóng.

Lâm Chỉ Y chấp nhất bút tay nắm gấp, điềm nhiên như không có việc gì nói: "Không có đi."

Ngụy Giai Vũ chuyển bút, bất động thanh sắc quan sát Lâm Chỉ Y biểu lộ. Cuối cùng để bút xuống, cười cười nói: "Cũng thế, coi như ban trưởng muốn yêu, cũng sẽ không tìm thành tích kém như vậy, đúng không?"

Lâm Chỉ Y không có trả lời, thanh âm lãnh đạm: "Ta không rõ ràng."

...

Chạng vạng tối tan học, thiên không mông mông bụi bụi. Lẻ tẻ bay xuống một chút bông tuyết.

Chúc Hằng sụt sụt tựa tại bên cạnh xe, băng thiên tuyết địa cũng không sợ đông lạnh, áo khoác mở, hai chân thẳng tắp thon dài. Tóc đen nhánh, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan lẳng lệ lại lộ ra như vậy một cỗ xấu xa hương vị. Hai ngón tay ở giữa cầm điếu thuốc, sương mù mờ lung, con mắt nhẹ nhàng híp, khi thì ho nhẹ vài tiếng, nhìn xem rất là phách lối.

Học sinh ngoan thấy hẳn liền chủ động đi vòng.

Cũng có nữ sinh cảm thấy Chúc Hằng dáng dấp đẹp trai, vụng trộm nhìn vài lần, cùng băng hữu châu đầu ghé tai, thấp giọng nghị luận.

Chúc Hằng miệng nhẹ nhàng nghiêng một cái, phi thường hưởng thụ loại này có thụ chú mục cảm giác. Chuẩn bị lại rút mấy ngậm khói, nhìn thấy Nguyên Trạch cùng Chúc Yếu đeo bọc sách ra.

"Khục. . . Khụ khụ." Bỗng nhiên sặc đến, Chúc Hằng nắm tay đặt bên miệng, kịch liệt ho khan. Sau đó vô cùng lo lắng thuốc lá đầu ném trên mặt đất, rất quen giẫm ép.

Thật sự là quá chói mắt. Chúc Yếu thật xa đã nghe đến Chúc Hằng đang hút thuốc lá, chạy chậm đến quá khứ, xụ mặt nói hẳn: "Không phải nói không cho phép lại hút thuốc lá sao?" Tiêu Minh Châu bận bịu, Chúc Tấn Ung không đáng tin cậy, có đôi khi chỉ có bị Chúc Yếu bắt lấy, mới nói hẳn vài câu.

Chúc Hằng con mắt mắt liếc sau lưng nàng Nguyên Trạch, biết rất rõ ràng vậy cũng là đời trước sự tình, nhưng lòng dạ vẫn là bản năng rụt rè. Cảm thấy hẳn vân đạm phong khinh bề ngoài phía dưới, luôn có biện pháp trị hẳn.

"Liền rút mấy ngậm, dù sao cũng phải chậm rãi giới nha." Biểu lộ cương chiêu, đưa ra tới tay cầm vào túi, Chúc Hằng ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Lên xe trước."

Chúc Yếu "Ân" âm thanh, mở ra đấng sau cửa xe.

Chúc Hằng tay lại khoác lên trên cửa xe, lông mày nhướn lên, đối muội muội nói: "Người ngồi phía trước, ta cùng quá. . . Ta cùng Nguyên Trạch ngồi đấng sau."

Dĩ vãng Chúc Hằng yêu nhất ngồi tay lái phụ. Nhưng bây giờ nếu là hẳn ngồi tay lái phụ, muội muội liền phải cùng Nguyên Trạch ngồi một chỗ nhi. . . Tuy nói tại lớp học cũng là ngồi cùng bàn, tại hẳn nhìn không thấy địa phương, xem chừng lại thân mật sự tình đều làm qua. Nhưng làm ca ca, tại bản thân dưới mí mắt, cũng nên nhìn một chút.

Lên xe, Chúc Yếu đem cặp sách thả trên đui, nghiêng đầu thắt chặt dây an toàn. Chỗ ngồi phía sau, Chúc Hằng xiêu xiêu vẹo vẹo đổ vào trên chỗ ngồi, hai cái đui một chõng, chuẩn bị vênh lên chân bắt chéo. Bên cạnh Nguyên Trạch ánh mắt bỗng nhiên nhẹ nhàng tới, rơi vào trên đui của hẳn.

Chúc Hằng khẩn trương hăng giọng một cái, bản năng đem chân buông xuống, đem ngồi thẳng người.

Sau khi làm xong mới hậu tri hậu giác sững sờ, cảm thấy mình như cái ngu xuân.

Nhìn xem kính chiếu hậu bên trong Chúc Hằng, Chúc Yếu hai mắt khê cong, nhẹ nhún vai vụng trộm nén cười.

...

Nguyên Trạch bước vào Chúc Yếu nhà lúc, Tiêu Minh Châu ngay tại phòng bếp làm đồ ăn, trực tiếp cầm cái nôi buộc lên tạp dề ra. Dù là từ trước đến nay bình tĩnh Nguyên Trạch, nhìn thấy ung dung hoa quý hoàng hậu nương nương lộ ra dạng này một mặt, cũng đầy đủ sững sốt hai giây.

Sau đó là đi theo phía sau, mặc kẹp bông vải quần áo ở nhà, cắt hành tây cắt mắt đỏ để vương Chúc Tấn Ung.

Nguyên Trạch khiêm tốn ôn nhuận, trong thoáng chốc, tựa như vẫn là lúc trước cái kia tuổi trẻ cơ trí đại Ngụy quăng cổ chi thần: "Hoàng thượng, nương nương."

Tiêu Minh Châu một tay lấy cái nồi nhét Chúc Tấn Ung trong ngực, hai tay tại tạp dề bên trên chà sát, hốc mắt phiếm hồng: "Chưa từng nghĩ sinh thời, còn có thể nhìn thấy thái phó. . ." Không có hai mươi lăm tuổi lúc như vậy thành thực nho nhã, cùng Chúc Hằng Chúc Yếu đứng cùng một chỗ, nghiễm nhiên là cùng tuổi học sinh cấp ba.

"Là thần vinh hạnh."

Tiêu Minh Châu cười nói: "Cái gì hoàng thượng nương nương thần a, đến chỗ này, đừng có khách khí như vậy, coi như người một nhà. . ." Sau đó hướng về phía Chúc Hằng nói, "Xử lý làm gì, tranh thủ thời gian chào hỏi thái phó ngồi xuống."

Không có ngày xưa cung đình phiên phức lễ tiết, Tiêu Minh Châu cũng đột nhiên đối tại thương trường lúc lồi đình bộ dáng, đối Nguyên Trạch ân cần nhiệt tình, mang theo hần ngồi vào phòng khách trên ghế salon. Còn đem mâm đựng trái cây hướng trước mặt hần xê dịch: "Không biết người thích ăn cái gì, liền đều chuẩn bị một chút."

Chúc Tấn Ung ở bên cạnh nghĩ linh tinh: "Đừng đời, lại chuyển rơi trên mặt thảm."

Tiêu Minh Châu dáng tươi cười che dấu, hướng về phía Chúc Tấn Ung quát lớn: "Người ngậm miệng!"

Chúc Tấn Ung ngậm miệng, ngã lệch tại bên cạnh ghế sofa. Chúc Hằng ngồi ghế sofa trên lan can, cầm cái vàng óng quýt tại lật. Vừa lật

hai bên, Chúc Tấn Ung liền ung dung há miệng ra. . . Chúc Hằng hướng miệng bên trong nhét quýt tay dừng lại, sau đó buồn buồn ném vào Chúc Tấn Ung miệng bên trong.

Chúc gia biệt thự rất lớn, bình thường quạnh quẽ, hôm nay bữa tối thời gian phá lệ náo nhiệt. Tiêu Minh Châu xuống bếp làm mấy đạo món ăn hàng ngày, trong tiệc cũng mất ngày xưa quân thần xa lạ, trò chuyện rất là hợp ý.

Chúc Yếu bưng lấy bát cơm, ăn cơm đồng thời, cũng dò xét Nguyên Trạch biểu lộ. Hắn tính cách kiệm lời, nàng mụ mụ nói nhiều, mặc kệ hỏi hắn cái gì, hắn đều đáp rất nghiêm túc. Nói rất nói nhiều.

. . .

Sau bữa cơm chiều, Chúc Yếu mượn hỏi hắn đề toán cố, cùng hắn đi thiên sảnh.

Lật ra bài thi, nhìn xem Nguyên Trạch chấp bút cho nàng giảng giải bài thi quá trình lúc, nhin không được hỏi: "Hôm nay. . . Người có thể hay không cảm thấy không quá quen thuộc? Mẹ ta nàng rất thích người, cho nên mới sẽ cùng người nói nhiều như vậy."

Nói thật, Nguyên Trạch hoàn toàn chính xác có chút không quen. Hai đời hắn đều ngại ít trải nghiệm loại này việc nhà ấm áp, có chút ấm ì, nhưng là hắn cũng không bài xích. Nguyên Trạch thấp mắt nhìn xem tiêu công chúa thuận theo bên mặt, chậm rãi nói: "Ta biết."

Hoàng hậu đoan trang ưu nhã, lại từ trước đến nay không keo kiệt đối với hắn thường thức.

Chúc Yếu than khẽ một hơi: "Vậy là tốt rồi."

Thiên sảnh ánh đèn sáng tỏ. Chúc Yếu ngồi tại bàn nhỏ bên cạnh, nghe Nguyễn Trạch cho nàng giảng giải đề mục mạch suy nghĩ. Mũi thở ở giữa, là Nguyễn Trạch trên người mát lạnh khí tức. Nàng lặng lẽ chuyển mắt. Hấn sát bên nàng giảng đề, ở rất gần. Hấn buông thông mi mắt, lông mi nồng đậm, ở trên mặt bỏ ra hai đạo cắt hình.

Chúc Yếu nhìn chăm chú gò má của hấn, nửa ngày, buông thông tay dùng sức bóp, liếm liếm môi, mới thoáng ngửa đầu.

Cánh môi đụng một cái hấn cắn.

Rất nhẹ một chút. Giống tiếng tăm lướt qua.

Tim đập loạn, tiếp lấy nhanh chóng cúi đầu.

Tại bản nháp bản bên trên viết đại đề trình tự tay dừng lại, hắc bút trên giấy vạch ra trùng điệp một bút. Nguyễn Trạch động tác bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt hắc trầm.

Bỗng nhiên liền an tĩnh.

"Ta. . ."

Là tiểu công chúa ngọt nhu tiếng nói, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, rất thành thật giải thích: "Ta cũng. . . Nhịn không được."

Nguyễn Trạch hầu kết nhấp nhô, sừng sốt hai giây, sau đó "Ba" một tiếng để bút xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Người đây là tại châm lửa biết sao?

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nhịp Tim

Chúc Yếu hơi liễm mi mắt, khuôn mặt trắng nõn nhu thuận.

Tóc vuốt bên tai sau, tai trắng nõn, sung mãn vành tai chậm rãi biến đỏ. Chỉ là nhàn nhạt đụng vào, trên môi tựa hồ còn lưu lại cái kia cỗ mềm mại xúc cảm. Nàng thích cùng hãnh thân cận.

Chúc Yếu thấp hạ đầu, tiếp lấy gương mặt, cẩn thận từng li từng tí đi xem phản ứng của hãnh. . . Nguyên Trạch đang nhìn nàng, ánh mắt có chút cực nóng, con ngươi đen nhánh bên trong, giống như là bị điểm hai đóa nho nhỏ ngọn lửa.

Hãnh tiếng nói có chút câm, thanh âm ép rất thấp: "Công chúa, người có phải hay không không biết. . ."

Hả? Chúc Yếu mở to hai mắt.

Sau đó là sau lưng truyền đến Chúc Hãnh thanh âm: "Đang giảng cái gì đề đâu? Ta cũng nghe một chút."

Chúc Yếu lập tức hoàn hồn.

Chúc Hãnh trong tay nắm vuốt nửa cái quạt, lấp mấy cánh tiến miệng bên trong. Chậm rãi đi đến Chúc Yếu bên cạnh, sau đó ngồi xuống, nghiêng đầu đi theo nghe đề mục. Ánh mắt lại là hữu ý vô ý quan sát đến

Nguyên Trạch, gặp hần vẫn như cũ là một bộ tinh táo lạnh nhạt bộ dáng, cùng ban đầu ở cung đình cho mình giảng bài lúc giống nhau như đúc.

Nguyên Trạch một lần nữa nhật bút, cho Chúc Yếu giảng đề.

Chúc Yếu đi theo hần giải đề mạch suy nghĩ, cẩn thận chải vuốt đề mục liên quan tri thức điểm. Nguyên Trạch hỏi mấy cái phải dùng đến toán học công thức, Chúc Yếu suy nghĩ mấy giây, trôi chảy đáp ra. Ngần ngủi mấy phút, liền đem một vấn đề khó nghiên cứu thấu triệt.

Về phần bên cạnh Chúc Hằng, quýt đã ăn xong, nghe Nguyên Trạch uống Chúc Yếu đối thoại, còn có cái gì liên quan đến toán học công thức, không hiểu ra sao. Hần chợt nhớ tới ban ngày Phùng Tinh Văn nói với hần mà nói, trong lòng chợt chặn lại hạ.

...

Đưa Nguyên Trạch lúc ra cửa, Tiêu Minh Châu phi thường không bỏ: "Về sau thường đến ngồi một chút, trong trường học, Yếu Yếu liền nhờ người."

Trong trường học có Chúc Hằng bảo bọc, Chúc Yếu sẽ không lỗi, nhưng là phương diện học tập, là không trông cậy được. Mấy ngày này Chúc Yếu học tập tiến bộ rõ rệt, toàn quy công cho Nguyên Trạch dạy bảo.

Nguyên Trạch khẽ vuốt cằm: "Sẽ. Về sau cuối tuần có rảnh, thần cũng nguyện ý giúp công chúa học bổ túc."

Tiêu Minh Châu ánh mắt sáng lên, thật cao hứng: "Kia thật là quá tốt rồi."

Nguyên Trạch hiện tại đã không phải thần tử, thái phó, Tiêu Minh Châu cố nhiên muốn để hần giao hảo nhi tử, có thể đến cùng ngại ngại phiền phức người ta. Nguyên Trạch đang đứng ở cao tam thời khắc mẫu

chốt, có thể rút sạch dạy một chút Chúc Yếu đã không dễ, không có đạo lý lại để cho hần thu thập Chúc Hằng cái này cục diện rối rắm.

Tiêu Minh Châu là dự định nhường lái xe đưa Nguyên Trạch về nhà, Nguyên Trạch từ chối nhã nhặn. Tiêu Minh Châu cũng không còn kiên trì, tiễn hần ra cửa. Đường đường Bích Mậu tập đoàn tổng tài, thời gian quý giá, bình thường liền cùng vợ chồng sinh hoạt thời gian đều không có, hiện tại đứng tại cửa, xa xa nhìn qua Nguyên Trạch rời đi bóng lưng, đứng đây một hồi.

Cuối cùng Chúc Tấn Ung lạnh đến phát run, xoa tay hà hơi thúc giục nói: "Người đều đi, có gì đáng xem? Tranh thủ thời gian vào nhà, chết công người."

Nguyên Trạch vừa đi, Chúc Yếu nhẹ giọng cùng Tiêu Minh Châu nói: "Mụ mụ, vậy ta lên lầu ôn tập đi."

Tiêu Minh Châu gật gật đầu: "Đi thôi."

Chúc Yếu cười môi mỉm cười, giẫm lên dép lê nhẹ nhàng linh hoạt lên tầng, giống con linh xảo mèo. Đầu tiên là chậm rãi đi, đến đầu bậc thang lúc, ba chân bốn cẳng, chuyển động cửa phòng nắm tay, mở cửa đi vào, bật đèn, sau đó cấp tốc đóng cửa lại, từ trong túi lấy điện thoại cầm tay ra. Động tác trôi chảy cấp tốc, một mạch mà thành.

Thoát giày, ngồi xếp bằng trên ghế sa lon. Bấm điện thoại, ba giây sau, "Biu" một tiếng, điện thoại bị tiếp lên.

Điện thoại đầu kia truyền tới một trong sáng tiếng nói: "Công chúa."

"Ân."

Chúc Yếu nghiêng đầu kề sát điện thoại. Bên kia ngoại trừ Nguyên Trạch thanh âm, cũng có tiếng bước chân, cùng một chút tiểu hài nhi đại

nhân thanh âm, tựa như là đang chơi tuyệt, còn thật náo nhiệt. Còn kèm theo gió hô hô thổi thanh âm. Nghe liền rất lạnh.

Nàng tròn mắt, ấm giọng thì thầm cùng hấn nói, "Ta sợ người lạnh, vừa rồi tại người trong túi xách lấp một đầu khăn quàng cổ, người nhớ kỹ vậy lên."

Nguyên Trạch bước chân chậm chạp, nghiêng tai lắng nghe, biểu lộ cùng ánh mắt đều rất ôn nhu.

Ở Đế Cảnh Hào đình không phú thì quý, ngẫu nhiên đi ngang qua hai ba cái cách ăn mặc tịnh lệ nữ sinh, giữa mùa đông, mặc váy ngắn trường ngoa, dáng người uyển chuyển, ở bên cạnh hấn trải qua, dừng bước quay đầu. Nguyên Trạch tựa hồ không có chú ý tới, chỉ nghe đầu kia tiểu công chúa quan tâm tế nhuyễn thanh âm, môi khẽch, bất tri bất giác đi lên cong.

Điện thoại bên kia một trận nhỏ xíu khóa kéo âm thanh, là kéo ra cặp sách. Chúc Yếu nhẹ nhàng cười, cùng hấn giảng điện thoại, coi như không nói lời nào, nàng đều ngăn không được khẩn trương, ngọt ngào lại thấp thỏm.

Nàng chậm chạp hạ ghế sofa. Trên chân là đôi gao màu trắng vớ, trực tiếp giẫm tại mềm nhũn trên mặt thảm, đi đến cửa sổ sát đất một bên, đưa tay tại sương mù mờ lung pha lê bên trên viết chữ. Thanh âm mang theo nho nhỏ chờ mong, hỏi: "Thế nào? Ấm áp sao?"

Đèn đường sáng lên, vàng nhạt tia sáng chiếu vào trên mặt của hấn, biểu lộ âm đạm không rõ. Nguyên Trạch nắm trong tay lấy một đầu màu xám nhạt khăn quàng cổ, lòng bàn tay mơn trớn, mềm mại mà ấm áp.

Hấn đổi một tay cầm điện thoại, đem khăn quàng cổ quấn ở cần cổ, quấn một vòng. Mới không nhanh không chậm hỏi: "Rất ấm áp."

Xanh nhạt dài nhỏ ngón tay tại cửa sổ thủy tinh bên trên nhất bút nhất hoạ viết xuống tên của hẳn.

Hẳn nói rất ấm áp thời điểm, Chúc Yếu vừa viết đến chữ thứ hai. Nàng dừng lại, ngón tay có chút cuộn tròn cuộn tròn. Nàng chuẩn bị đồ vật hẳn vừa lúc cần, tâm chột mãnh rung động mấy lần, rất vui vẻ. Tiếp lấy chậm ung dung tiếp tục viết xong. Một lần một lần, đều là tên của hẳn. Chúc Yếu nói: "Ấm áp liền tốt."

Nàng cố ý từ tủ quần áo chọn lấy đầu nhất giữ ấm khăn quàng cổ, kiểu dáng đơn giản hào phóng, không phân giới tính đều có thể mang.

Ra tiểu khu, đến trạm xe buýt.

Đường cái cỗ xe như nước chảy. Bên cạnh đối học sinh bộ dáng tiểu tình lữ đang chờ xe. Nam sinh cầm trong tay cái nóng hồi khoai nướng, kiên nhẫn bóc lấy, nữ sinh nắm tay ngắt lời túi, đầu tiến tới, nhẹ nhàng cắn một cái khoai nướng. Hai người xì xào bàn tán, cười đùa.

Nguyên Trạch ánh mắt nhàn nhạt lướt qua, bóng lưng cao thẳng tắp. Bên tai tiểu công chúa hỏi: "Nguyên Trạch, người về nhà muốn ngồi cái nào đường xe buýt a?"

Nguyên Trạch đứng tại chỗ, vai phải treo cặp sách. Vừa vặn hai bó chiếu sáng đi qua, một cỗ đỏ chơi ở giữa xe buýt chạy tới. Nguyên Trạch ghé mắt, ánh mắt rơi vào xe buýt tuyến đường bài bên trên. Đầu xe LED màn hình biểu hiện 379. Thế là mở miệng, nói: "379 đường."

Chúc Yếu dạ. Nàng nhìn xem cửa sổ thủy tinh bên trên Nguyên Trạch danh tự, ngữ khí vui sướng thương lượng với hẳn: "Vậy chúng ta cho tới người lên xe, có được hay không?"

Bên cạnh. Xe buýt chậm rãi dừng lại."Xùy ——" một tiếng, trước sau cửa xe mở ra. Đội xe tiểu tình lữ gấp chậm rãi lên xe.

Nguyên Trạch đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích, lẳng lẳng nói: "Tốt."

Xe buýt ngừng một lát. Sau đó cửa xe đóng lại, lái đi.

Ven đường có đèn đường, sáng tỏ màu quýt. Đêm đông dần dần bắt đầu tuyết bay, dưới ánh đèn đường, phiêu đến chậm chạp du dương. Phảng phất liền thời gian đều trở nên chậm. Có tuyết thổi vào, rơi vào sợi tóc của hắn trên bờ vai. Nguyên Trạch đưa tay, cẩn thận phủi đi khăn quàng cổ bên trên tuyết mịn.

Nhàn nhạt tiếng hít thở truyền đến. Có đôi khi không biết nói cái gì, cứ như vậy đột nhiên trầm mặc.

Chúc Yếu lại tại cửa sổ thủy tinh bên trên viết một cái Nguyên Trạch danh tự. Nhớ tới cái gì, nàng kêu hắn một chút: "Nguyên Trạch."

"Ân."

Chúc Yếu con mắt nước sáng, hỏi: "Người mới vừa nói. . . Nói ta có phải hay không không biết cái gì?"

Nguyên Trạch như mặc ngọc đôi mắt ngừng lại, tiếp theo dài nhỏ mi mắt rủ xuống. Trong đầu là vừa rồi tiểu công chúa ngượng ngùng thuận theo khuôn mặt. Hắn giơ tay lên, như có điều suy nghĩ, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, đụng đụng cảm cái kia phiến da thịt, khóe miệng tràn ra một cái rõ ràng đáng tươi cười, thấp giọng nỉ non:

"Công chúa, người có phải hay không không biết. . . Người có bao nhiêu đáng yêu."

"Ta. . ." Chúc Yếu yên lặng. Ngu ngơ nửa ngày, tiếp lấy đầy mặt đỏ bừng. Nàng khẽ cắn môi dưới, đầu chôn đến trầm thấp, tựa như là hắn bám vào bên tai của nàng nói chuyện giống như. Ấp úng nửa ngày, ngăn ở trong cổ họng mà nói một chữ đều nói không nên lời. Nàng thẹn thùng, lại nhin

không được vui vẻ, vừa thẹn lại cười, con mắt lóe sáng phát sáng. Tay không xử chí tại cửa sổ thủy tinh bên trên vẽ linh tinh. Đầu ngón tay cóng đến lạnh buốt.

Hắn cười nhẹ vài tiếng. Nói tiếp đi: "Xe tới."

"Ân."

Cúp điện thoại xong, Chúc Yếu nhìn qua ngoài cửa sổ tuyết bay, sáng tỏ đèn đuốc. Bờ vai của nàng thon gầy đơn bạc, đứng một lát. Mới dùng lạnh buốt tay che nóng hồi mặt, bỗng nhiên quay người nhảy đến trên giường. Nằm lấy góc chần chui vào trong, cả người chôn ở trong chăn, khẽ run si mê mà cười.

Hai mươi phút sau, tiểu công chúa đứng lên, xoa xoa mặt. Tỉnh táo lại bắt đầu viết bài thi.

...

Khẩn trương ôn tập một vòng tiếp một vòng, các loại kỳ thi thử theo nhau mà tới. To lớn học tập áp lực, ép tới học sinh lớp mười hai thử không nổi.

Nghỉ giữa khóa thời gian, Tưởng Diêm Nha ngâm cốc rỗ bản lam, bưng lấy cái cốc đứng tại Chúc Yếu chỗ ngồi trước uống, cùng Triệu Khiêm Trác cùng Trình Gia Úy trò chuyện sát vách cao trung sự tình. Có học sinh lớp mười hai chịu không được học tập áp lực, đi học trường học sân thượng la hét muốn nhảy lầu.

Chúc Yếu khuôn mặt nhỏ căng cứng, dừng lại bút hỏi: "Sau đó thì sao?"

Triệu Khiêm Trác quay đầu, nói: "Cuối cùng bị lão sư khuyên ngăn tới. Bất quá chuyện này huyền não thật lớn. Nghe nói học sinh kia bình

thường học tập rất cố gắng, nhưng là liền là tâm lý tổ chất không tốt, sợ khảo thí, bình thường khảo thí còn tốt, vừa đến cỡ lớn khảo thí liền khẩn trương, đầu trống rỗng."

Tưởng Diễm Nha nhấp một hớp rở bản lam, lẩm bẫm nói: "Cái này cũng rất thảm."

Triệu Khiêm Trác gật đầu: "Còn không phải sao."

Buổi sáng hai trận thi thử, buổi trưa học sinh trở lại phòng học, nghỉ trưa chuông reo, đều mệt đến nằm sấp trên bàn ngủ trưa. Từng cái mang theo mệt mỏi. Cứ như vậy híp mắt cái mấy phút cũng là quý giá. Lâm Chi Y viết xong một bộ bài thi, nhìn thấy bạn cùng lớp đều ngủ, nghĩ nghĩ, cũng để bút xuống, lẳng lặng gối lên thật dày bài thi bên trên.

Chúc Yếu sớm ngủ xuống. Tối hôm qua nhin đến trời vừa rạng sáng, sáng nay năm giờ rưỡi liền bắt đầu, tới trường học liền là liên tiếp hai trận khảo thí. Cơm trưa lột mấy ngụm, trở lại phòng học, nhìn thấy đồng học đang ngủ ngủ trưa, cũng đi theo mí mắt cúi, ngủ đầu liền ngủ.

Vốn chỉ muốn lấy híp mắt cái mấy phút, kết quả đánh chợp mắt, buổi trưa tự học cũng nhanh muốn lạng lẽ kết thúc.

Chúc Yếu mông lung mở mắt ra. Trên thân đóng kiện đồng phục học sinh rộng rãi áo khoác, nàng dụi dụi con mắt, sau đó nhìn thấy bên người Nguyên Trạch.

Cũng ghé vào rộng mở Anh ngữ sách bên trên, mặt hướng nàng, nhắm mắt mà ngủ. Tiếng hít thở của hắn đều đều kéo dài. Ngủ thời điểm, không giống bình thường như thế tỉnh táo thành thực, mười bảy tuổi Nguyên Trạch, khuôn mặt cùng mặt mày còn mang theo non nớt. Môi hồng răng trắng thiếu niên cảm giác. Non đến có thể bóp xuất thủy.

Chúc Yếu lẳng lẳng gối lên trên cánh tay, ánh mắt lặng yên miêu tả lấy hẳn ngũ quan.

Ngay sau đó, mắt của hẳn tiếp run rẩy, chậm rãi, con mắt mở ra. Mang theo mới tỉnh lúc mộng lung, đôi mắt đen bóng nhu hòa, ánh mắt cùng nàng ôn nhu va nhẹ.

Phòng học yên tĩnh. Hành lang bên trên cũng đều là yên tĩnh. Tất cả mọi người đang ngủ. Chỉ có hai người bọn họ tỉnh dậy. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như tầm mắt của nàng đụng tới hẳn, đều có một loại rất nhỏ tiếng vang, dẫn động tới tiếng lòng của nàng. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của nàng nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn qua hẳn, liền hô hấp đều đứng im.

Nguyên Trạch cũng nhìn chăm chú nàng, ánh mắt lười biếng. Chốc lát, nhếch môi mỏng cong lên một cái không dễ dàng phát giác độ cong. Tiếp lấy mặt vừa nhấc, đưa tay đem đệm ở dưới cánh tay Anh ngữ sách dựng thẳng lên, nhẹ nhàng ngăn tại phía trước.

Chúc Yếu liền giật mình, cánh môi hé mở. Nhìn hẳn mặt bu lại.

Thật nhanh tại môi nàng nhẹ mỗ một chút.

Sau đó, cấp tốc rút lui.

"Đình linh linh —— "

Bén nhọn tiếng chuông vang lên, nghỉ trưa kết thúc. Ghé vào trên mặt bàn đồng học uể oải bắt đầu, ngáp duỗi người, đổ nước đổ nước, đi WC đi WC. An tĩnh phòng học trong nháy mắt trở nên ồn ào ồn ào.

Liền Chúc Yếu còn đần độn tỉnh tỉnh năm sấp. Nhìn qua bên người thiếu niên ngọc bạch tinh xảo bình tĩnh bên mặt.

Tim đập như trống chầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôn chỉ có 0 thứ cùng vô số lần.

—— chương này đưa 88 cái tiểu hồng bao, trước 20 sau lập tức, xông vọt vọt vọt vọt! ! !

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thật Xấu 【 Thêm Tiểu Kịch Trường 】

Triệu Khiêm Trác đứng dậy đập mạnh đập mạnh run lên chân, hoạt động một chút đầu. Nhìn thấy còn gục xuống bàn Chúc Yếu, vừa ngất nhéo môi như phần gáy bên cạnh hỏi nàng: "Chúc Yếu, người cảm mạo còn chưa tốt sao? Nhìn xem mặt có chút đỏ gia."

"A?" Chúc Yếu biểu lộ mê vông, đôi mắt ướt át, ánh mắt có chút tan rã. Nàng chậm rãi ngồi dậy, choàng tại đầu vai quần áo trượt xuống, duỗi tay ra, thuận thế nắm lấy. Nhịp tim đến vẫn là rất lợi hại, mặt cũng có chút bóng. Chỉ là. . . Hãn vừa rồi thật hôn nàng. Chúc Yếu lặng lẽ nhìn xuống Nguyên Trạch, nhìn không được cười, sau đó nói với Triệu Khiêm Trác, "Không có. Ta cảm mạo sớm tốt."

Chúc Yếu lúc cười lên con mắt sẽ cong thành hình trăng lưỡi liềm. Phi thường ngọt. Triệu Khiêm Trác có một nháy mắt hoảng hốt, cũng cười theo cười, luống cuống đưa tay trượt đến cái ót, nói câu: "Vậy là tốt rồi."

Tưởng Diễm Nha lặng lẽ sờ đến Chúc Yếu sau lưng, ngồi xồm trên mặt đất, hai tay vịn thành ghế, hướng về phía nàng nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng gọi nàng: "Yếu Yếu."

Chúc Yếu quay đầu.

Tưởng Diễm Nha thanh âm dè thấp: "Ta cái kia tới, người có hay không mang cái kia nha. . ."

Tường Diễm Nha đến cùng là nữ sinh, bình thường hoạt bát, cái tuổi này nữ hài nhi, gặp được loại chuyện này tóm lại có chút ngại ngùng. Chúc Yếu lập tức minh bạch, gật gật đầu. Sau đó đi kéo cặp sách khóa kéo. Băng vệ sinh là mới, còn không có mở ra. Mở ra sau cầm một mảnh, Tường Diễm Nha vô cùng lo lắng nhét vào trong túi quần, lôi kéo Chúc Yếu tay, nũng nịu: "Yếu Yếu theo giúp ta cùng đi chứ sao."

Bên cạnh Nguyên Trạch lật sách động tác dừng lại.

Chúc Yếu nói tốt. Dem cặp sách khóa kéo tốt sau, ngẩng đầu thời điểm, vừa hay nhìn thấy Nguyên Trạch bên mặt. Mặc dù nàng nói chuyện với Tường Diễm Nha rất nhỏ giọng, có thể Nguyên Trạch an vị tại bên người nàng. Nói loại chuyện này, bị hắn nghe được, Chúc Yếu có chút mặt bồng. Tranh thủ thời gian bời Tường Diễm Nha đi nhà cầu.

Ba tầng nhà vệ sinh nữ vĩnh viễn kín người hết chỗ. Tường Diễm Nha lôi kéo Chúc Yếu đi bốn tầng. Đi đến đầu bậc thang, liền thấy Lâm Chỉ Y cùng Hứa Du Du xuống tới, bên cạnh còn có cái nam sinh ở nói chuyện cùng bọn họ. Lâm Chỉ Y vốn là mỉm cười, nhìn thấy Chúc Yếu thời điểm, khóe miệng chột cứng một chút.

Gặp thoáng qua.

Lâm Chỉ Y dư quang rơi vào Chúc Yếu cái kia tả hữu rất nhỏ đong đưa đuôi ngựa bên trên. Bên cạnh nam sinh cũng nhìn thoáng qua, thuận miệng hỏi một câu: "Vừa rồi cái kia. . . Liền là lớp các người Chúc Yếu đi. Chúc Hằng muội muội."

Nam sinh là bạn khác. Đối Lâm Chỉ Y có hảo cảm. Gần nhất đợi cơ hội liền cùng Lâm Chỉ Y ngẫu nhiên gặp, nghĩ đến giáng sinh sắp tới, đến lúc đó có thể hay không ước nàng ra ngoài. Lâm Chỉ Y là giáo hoa, thành tích tốt, tính cách tốt, nghe nói trong nhà cũng rất có tiền, tiêu chuẩn bạch phú mỹ. Theo đuổi nàng nam sinh có rất nhiều, bất quá nàng một lòng học

tập, đều uyển cự. Lâm Chi Y giáo hoa danh khí lớn cũng không phải không có nguyên nhân, coi như cự tuyệt người khác, đều phi thường có lẽ phép.

Hứa Du Du trả lời nói: "Đúng vậy a. Bất quá thành tích của nàng có thể kém. Cùng chúng ta Chi Y căn bản không cách nào so sánh được."

Ngữ khí rất tự hào.

Lâm Chi Y kéo một chút Hứa Du Du ống tay áo, nói: "Đều là đồng học, đừng tổng nói như vậy Chúc Yếu. Ta nhìn nàng gần nhất tiến bộ thật lớn."

Hứa Du Du miệng nát. Lại rất nghe Lâm Chi Y mà nói, xẹp xẹp miệng, cũng liền không còn nói.

Cao trung nam sinh tự mình liền thích thảo luận cái nào lớp nữ sinh xinh đẹp, ai ai ai cùng cái nào rõ rệt tiêu vào cùng nhau. Cao nhất cao nhị thời điểm, Chúc Yếu điệu thấp hướng nội, tăng thêm có cái Chúc Hằng dạng này giáo bá ca ca. Ai cũng không dám đi có ý đồ với nàng. Nhưng gần nhất không biết ai làm ra Chúc Yếu ảnh chụp, có tại nhà ăn ăn cơm, có là tan học lúc ở cửa trường học chờ xe, cũng có là tại quầy bán quà vật trước ăn cái gì, thậm chí là quét dọn chịu trách nhiệm cho đến khi xong khu thời điểm. . .

Trong tấm ảnh nữ sinh làn da tuyết trắng tuyết trắng, tinh tế diễm lệ. Một đôi mắt cong cong sáng sáng, phảng phất biết nói chuyện.

Chúc Yếu là thật xinh đẹp.

Đặc biệt là nàng đan tì bà lúc tấm kia chụp hình, bộ dạng phục tùng ngưng thần, da tuyết môi son, bên mặt quả thực là tuyết.

Các nam sinh ngo ngoe muốn động, nếu không phải nghe nói Chúc Hằng đem muốn theo đuổi Chúc Yếu cái nào đó nam sinh kéo tới cái hẻm

nhỏ đánh mãnh đánh một trận, đoán chừng sẽ có rất nhiều nam sinh truy Chúc Yếu.

Nam sinh có chút thất thần, nghĩ đến vừa rồi nữ hài nhi trắng nõn mặt, tiếp lấy mắt nhìn Lâm Chỉ Y. Giống như so Lâm Chỉ Y bạch nhiều. Mà lại như thế vừa so sánh, Lâm Chỉ Y mặt liền có loại nước dùng quả nước cảm giác.

Trở về phòng học trên hành lang. Hứa Du Du kéo Lâm Chỉ Y cánh tay, lầm bầm một câu: "Người nói cái kia Hà Dương hỏi Chúc Yếu làm gì? Hẳn không phải thích người nha."

Đại khái là thích Lâm Chỉ Y nam sinh quá nhiều, nói đến đây loại sự tình, Lâm Chỉ Y trên mặt không có bất kỳ cái gì biểu tình biến hóa. Nàng hốt hoảng, trong đầu một lần lại một lần, đều là vừa rồi lúc nghỉ trưa, Nguyên Trạch thân Chúc Yếu hình tượng.

Mặc dù Anh ngữ sách chặn, nhưng là nàng xác định, Nguyên Trạch khẳng định là thân.

Hắn dạng này tính cách, thế mà lại vụng trộm hôn một cái nữ sinh. . . Nàng rất khiếp sợ.

Cảm thấy giống Nguyên Trạch loại tính cách này, coi như yêu đương, cũng hẳn là là thờ ơ hoàn toàn như trước đây lạnh lùng, sau đó nữ sinh quần lấy hắn, đủ kiểu lấy lòng mới đúng.

Cao nhất đến cao tam, nàng đều cùng Nguyên Trạch cùng lớp.

Biết hẳn tính cách có bao nhiêu nhạt nhẽo. Đồng học đều thích đem nàng cùng hắn đặt chung một chỗ, nàng cũng thích loại cảm giác này. Giống như ở trong mắt bạn học, ngầm thừa nhận nàng là phối hắn. Nguyên Trạch không thích nàng, nàng cũng biết. Dù sao hắn cũng không có thích những nữ sinh khác. Nhưng là hiện tại. . .

Lâm Chi Y trong lòng cảm giác nói không ra lời, tựa như là có cái gì vật rất quan trọng, bị Chúc Yếu cướp đi, nàng nhưng không có biện pháp muốn trở về.

...

Tưởng Diễm Nha ra, tại vòi nước rửa tay. Nước rơi lã chã. Ngay tại hỏi Chúc Yếu lễ Giáng Sinh dự định.

Năm nay lễ Giáng Sinh vừa vắn tại thứ bảy. Dù là Chúc Yếu mỗi ngày hai điểm tạo thành một đường thẳng, học tập sinh hoạt buồn tẻ không thú vị, khi đi ngang qua đường đi, cùng tiểu khu, đều cảm nhận được nồng đậm giáng sinh bầu không khí. Nói đến, đây là đại Ngụy tiểu công chúa lần thứ nhất quá giáng sinh. Chỉ là, nàng căn bản không có tính toán gì.

Chỉ là những cái kia bài thi liền đủ nhường đầu nàng đau.

Tưởng Diễm Nha đem vòi nước bông sen vắn bên trên, dùng khăn giấy sát tay, cùng Chúc Yếu nói: "Gần nhất rạp chiếu phim có thật nhiều mảng lớn chiếu lên. Học tập là trọng yếu, có thể rút ra hai giờ nhìn trận phim vẫn là có thể đi. Người nha, cùng ban trưởng tại cùng một chỗ, cũng không thể quá thuần khiết, quang học tập a. . ." Nàng tiếng nói trầm thấp, như tên trộm, "Ta và người nói a, rạp chiếu phim sơn đen mà hắc, bầu không khí thích hợp nhất yêu đương."

Nói Chúc Yếu có chút tâm động. Nàng mím môi trầm tư, tiếp theo mí mắt vừa nhấc, thử thăm dò nói: "Vậy ta. . . Tìm cơ hội hỏi một chút?"

Hắn hẳn là sẽ đáp ứng a. Trước đó liền ước hẹn quá nàng xem phim.

Tưởng Diễm Nha ôm lấy bờ vai của nàng trở về phòng học. Một đường cùng nàng chia sẻ rất nhiều kỷ xảo. Tỉ như nói gan lớn mà nói có thể tuyến phim kinh dị, đến lúc đó toàn bộ hành trình nhìn Nguyên Trạch trong ngực chui. Cũng có thể tuyến phim tình cảm, tốt nhất là có kích tình hí cái

chúng loại kia. Sau đó chỗ ngồi nhất định phải dựa vào sau, tốt nhất tuyển tình lữ tòa. Tiến phòng học lúc, Tưởng Điềm Nha chính nắm cả Chúc Yếu bả vai, bám vào bên tai nàng xì xào bàn tán.

Mà Nguyên Trạch ngay tại trên giảng đài phát bài thi. Hai nàng còn không có tiến đến, thật giống như cảm giác được, ngừng tay, nghiêng đầu nhìn một cái.

Ánh mắt khó khăn lắm rơi vào Chúc Yếu đầu vai, Tưởng Điềm Nha dựng lấy trên cánh tay.

Hắn nhìn lướt qua, biểu lộ bình tĩnh, nhạt tiếng nói: "Nhanh lên khóa, hồi chỗ ngồi đi."

Chúc Yếu lỗ tai bị Tưởng Điềm Nha thổi đến có chút ngứa, nghiêng đầu nhin không được cười. Nghe được Nguyên Trạch mà nói, dáng tươi cười che dấu, nhẹ nhàng "A" thanh.

Cùng Tưởng Điềm Nha tách ra, hồi chỗ ngồi xuống lúc. Chúc Yếu nhin không được hướng trên giảng đài nhìn. . .

Một bộ lãnh đạm bình tĩnh bộ dáng. Giống như vừa rời vụng trộm hôn nàng người không phải hẳn giống như.

...

Thứ sáu buổi tối, Chúc Yếu bưng lấy điện thoại trên giường lật qua lật lại. Quần áo ở nhà lông xù, nổi bật lên gò má nàng càng thêm phấn nhuận. Xuống giường, chân trần ở trên thảm đi vài vòng, ngẩng đầu nhìn một chút đồng hồ trên tường.

Đồng hồ tí tách vang lên.

Vừa vặn bảy giờ rưỡi.

Đi đến bên bàn đọc sách, giơ lên cốc nước uống một hợp nước, ừng ực vào trong bụng. Mới hít sâu một hơi, mở ra màn hình điện thoại di động, cùng Nguyên Trạch trò chuyện Wechat. Thuận tiện. . . Thuận tiện hỏi hẵn ngày mai muốn hay không cùng nàng xem phim. Màn hình ánh sáng ónh ónh chiếu vào Chúc Yếu trên mặt, nàng tốc độ viết chữ tiến bộ rất nhanh, không giống trước đó chậm như vậy bưng bưng: 【 Nguyên Trạch, người tại ôn tập sao? 】

【 ân, đang đọc sách. 】 hồi rất nhanh.

Nguyên Trạch cầm di động, đem trong tay thật dày một bản khóa ngoại sách đặt trên chân. Hẳn ngồi ở trên ghế sa lon, cùng nàng nói chuyện phiếm: 【 là gặp được cái gì không hiểu được đề mục sao? 】

Chúc Yếu cười: 【 không có. Ta liền muốn hỏi một chút người, ngày mai có rảnh hay không. 】

Nguyên Trạch đem sách cầm lấy, khép lại. Ngón tay thon dài tại màn hình ấn phím bên trên thao tác: 【 có rảnh. 】

Sau đó tiếp tục đánh ra một hàng chữ.

Chúc Yếu đuôi lông mày vui mừng, tranh thủ thời gian đánh chữ: 【 vậy chúng ta ngày mai đi xem phim có được hay không? 】

Biên tập tốt, không do dự, lập tức gửi tới.

Vừa vặn Nguyên Trạch bên kia, cũng một đầu tin tức phát tới. Chúc Yếu tập trung nhìn vào.

Nguyên Trạch: 【 ngày mai còn đi thư viện ôn tập sao? 】

". . ."

Nàng cùng Nguyễn Trạch tin tức gần như đồng thời phát ra ngoài, hẳn đại khái so với nàng hơi nhanh một giây. Chúc Yếu nắm vuốt điện thoại, trong nháy mắt một mộng. Luống cuống tay chân, trường nhấn đầu kia tin tức, nhảy ra mấy cái tuyến hạng, trong điện quang hỏa thạch nhấn một chút rút về ấn phím.

"Tiểu công chúa" rút về một đầu tin tức.

Nguyễn Trạch nhìn chăm chăm màn hình, nhếch môi mỏng nhẹ nhàng kéo một cái, đôi mắt đen như mực, trong nháy mắt trở nên ôn nhu. Cười nhẹ, bất đắc dĩ lại cứng chiều. Tiếp theo tại cửa sổ chat bên trong đưa vào.

Điện thoại chụp tại trên bàn sách, ong ong chấn động một tiếng. Hẳn là Nguyễn Trạch gửi tới tin tức. Chúc Yếu mặt mũi tràn đầy xấu hổ, chậm rãi đưa tay, đưa di động lật lên, liếc một cái tin tức phía trên.

Hắn nói. . .

【 ta thấy được. 】

Tác giả có lời muốn nói:

【 tiểu kịch trường 】

Tiểu công chúa: Người đây trong đầu đều là học tập!

Thái phó: Người nữ danh là học tập sao?

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Giáng Sinh

Chúc Yếu mặt bá một chút trở nên càng đỏ. Trừ trừ cầm điện thoại di động lên, đôi mắt ónh nhuận, cắn môi. Không biết nên làm sao hồi. Trầm mặc một lát, màn hình điện thoại di động lần nữa sáng lên, là Nguyên Trạch gọi điện thoại tới. Nàng do dự mấy lần tiếp lên. Cùng bình thường tiếp Nguyên Trạch điện thoại hưng phấn dạng khác biệt.

Lúc này ừ ừ ừ ừ ừ, phảng phất trên đầu một cặp lông tai tiu nghiu xuống. Thanh âm cũng không có sức: "Uy. . ."

Cùng Nguyên Trạch ở chung dần dần, Chúc Yếu đã cảm thấy cùng nàng lúc trước tưởng tượng có chút khác biệt. Trước kia nàng cảm thấy, thái phó là cái không dính khói lửa trần gian, ôn nhuận lịch sự tao nhã, vĩnh viễn là một bộ thần sắc tự nhiên bộ dáng. Hiện tại thế nào, hẳn ngẫu nhiên cũng có tiểu tỳ khí, có đôi khi sẽ còn đùa nàng. Thậm chí. . . Giống lần trước như thế, vụng trộm hôn nàng. Mà vừa rồi hẳn hồi phục nói thấy được rút về tin tức, mặc dù không nhìn thấy hình dạng của hẳn, nhưng Chúc Yếu cảm thấy, hẳn khẳng định là cười.

Chê cười nàng đâu.

Nguyên Trạch nhẹ ân, thanh âm từ xoang mũi phát ra, ngắn gọn, lại mang theo mấy phần lơ đãng trêu chọc. Chúc Yếu lẳng lặng nghe, má phấn phình lên: "Người chê cười ta."

Nguyên Trạch lập tức nói ra: "Không có."

Chúc Yếu không tin, quyết miệng: "Khẳng định có."

Nguyễn Trạch không nói lời nào, lặng im cười nhẹ, cái này ý cười ngược lại là thuần túy ôn hòa, nói chuyện cũng rất nhu. Hẳn là cái tính tình lãnh đạm, có thể đại đa số nói chuyện cùng nàng lúc, thanh âm đều là ôn nhu như vậy. Giống như nàng là cái gì nhát gan tiểu động vật, hẳn nói chuyện to hơn một tí, liền sẽ đem nàng hù dọa giống như.

Bên kia Nguyễn Trạch tiếng nói thấp nhuần, hỏi nàng: "Công chúa muốn nhìn cái gì phim?"

Gần nhất chiếu lên rất nhiều phim mới. Chỉ là Tường Điềm Nha liền cho nàng đề cử mấy bộ. Giống như đều thật có ý tứ. Nàng còn không có quyết định. Mà lại, nàng không biết Nguyễn Trạch thích xem cái gì. Chúc Yếu sờ lên cằm nhẹ nhàng "Ân. . .", lược ngửa đầu, ánh mắt mê mang mà do dự. Sau đó mới hỏi: "Người không phải mới vừa nói muốn đi thư viện ôn tập sao?"

Hắn lại cười cười, hỏi: "Trước ôn tập, lại đi xem phim."

". . . Ân." Chúc Yếu cuối cùng hài lòng. Chỉ là nàng không muốn để cho hắn cảm thấy chính mình không muốn phát triển. Nghĩ nghĩ, Chúc Yếu vẫn là không nhịn được cho mình giải thích, "Ta gần nhất thật rất cố gắng tại làm bài thi, người cho ta bút ký ta xem nhiều lần, đều học thuộc."

Hắn đương nhiên biết.

Nguyễn Trạch cầm điện thoại di động tư thế không nhúc nhích, phảng phất đứng im. Phòng khách tia sáng gạo bạch, chiếu lên khuôn mặt của hắn hình dáng lập thể mà tinh xảo, mấy sợi toái phát che khuất trơn bóng cái trán, đem phía dưới trong mắt cảm xúc cùng nhau che đi. Cao tam vất vả, sống an nhàn sung sướng tiểu công chúa đại khái không có trải qua loại này bị học tập nghiền ép sinh hoạt. Thời gian dài giấc ngủ không đủ, nghỉ giữa

khóa nghỉ ngơi mấy phút, nàng mí mắt một cú, thỉnh thoảng cứ như vậy đã ngủ.

Nguyên Trạch bỗng nhúc nhích thân thể, khích lệ nàng: "Ân, công chúa rất ngoan."

Bị hấn khích lệ, nụ cười của nàng chợt tràn ra, nghiêng đầu ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Ta muốn cùng người cùng tiến lên đại học." Thái độ rất kiên định.

"Tốt, cùng nhau." Hấn nói.

...

Sáng sớm hôm sau Chúc Yếu tinh thần phấn chấn lên giường. Cái tuổi này nữ hài nhi nhất là thanh xuân dào dạt, cao cường hơn nữa độ ôn tập dưới, ngủ một giấc, lập tức liền khôi phục sức sống. Con mắt triệt sáng có thần, mặt phấn nhào nhào, mặt mũi tràn đầy nhựa cây nguyên lòng trắng trứng.

Tiêu Minh Châu vừa bưng một đĩa rau quả bánh ra, sắc đến kim hoàng giòn hương, hỏi Chúc Yếu: "Cuối tuần làm sao ngủ không nhiều một lát." Thi đại học cần nhờ chính mình, Tiêu Minh Châu cố nhiên đau lòng Chúc Yếu, nhưng cũng minh bạch cái này cao tam là mỗi cái thí sinh dù sao trải qua. Ngoại trừ thường ngày chiếu cố, tại học tập bên trên, nàng không giúp được gấp cái gì.

Chúc Yếu như nói thật: "Nguyên Trạch hẹn cho ta học bù. Liền phụ cận thư viện thành phố."

Dem đĩa sứ để lên bàn, Tiêu Minh Châu cười. Tựa hồ hoàn toàn không lo lắng Chúc Yếu cùng nam sinh đơn độc ở chung. Hài lòng gật đầu: "Vậy người thật tốt nghe, biết sao?"

Chúc Yếu nhu thuận gật đầu.

Chúc Tấn Ung ngáp không ngọt gãi dưới tóc tới thời điểm, vừa vắn nhìn thấy Chúc Yếu thay xong giày đi ra ngoài. Con mắt mông lung, đi đến Tiêu Minh Châu bên người, duỗi ra lưng mới nói lăm bằm: "Hôm nay không phải không lên học sao?"

Còn biết hôm nay là thứ bảy. Tiêu Minh Châu nhìn Chúc Tấn Ung mỗi ngày một bộ sống uống thời gian đòi phế bộ đáng, quả thực không biết nên nói thế nào hẳn mới tốt. Nhìn xem TV, đánh một chút trò chơi, không có đại Ngụy đại bộ phận ký ức thời điểm còn tốt, còn biết ra ngoài uống bằng hữu uống rượu lêu lổng, từ lúc có hai đời ký ức, cái này Chúc Tấn Ung liền khinh thường cùng những cái kia bạn nhậu làm bạn, cảm thấy mất mặt nhi.

Chúc Tấn Ung mang lấy dép lê, lạch cạch lạch cạch, lười nhác đến cực hạn. Tiêu Minh Châu rất cực nhẹn không được, đem đũa một đặt, chống nạnh, quay đầu nói hẳn: "Đừng luôn luôn ở trong nhà."

Chúc Tấn Ung mí mắt ung dung nâng lên, hừ nhẹ một tiếng, phun ra một câu: "Người theo giúp ta a?"

...

Băng tuyết tan rã, trong không khí tràn ngập tia tia hàn ý, cóng đến thấu xương. Mặt trời rất yếu, ỉu xìu nhi bẹp từ tầng mây bên trong lộ ra vài tia ánh nắng tới.

Thư viện thành phố. Vẫn là lần trước tấm kia gần cửa sổ bàn nhỏ. Chúc Yếu ngay tại làm một phần toán học bài thi, cầm bút, phía trước lựa chọn làm được coi như trôi chảy, bình quân ba phút một đề. Bỏ khuyết đề đáp đến gập ghềnh. Cuối cùng tại một đạo chứng minh đề bên trên dừng lại, vắn lấy hai cong đôi mi thanh tú, phiền não suy nghĩ.

Nguyên Trạch ngồi tại nàng bên cạnh, cũng tại viết đồng dạng bài thi. Chú ý tới nàng dừng lại bút. Lược nghiêng đầu. Nhìn thoáng qua nàng đáp không ra đề mục phiền não bộ dáng khả ái. Bỗng nhiên nhớ lại từng màn lúc trước sự tình. . . Giống phim bàn, từng màn tại đầu óc hần lướt qua.

Hôm đó hần trùng hợp tiến vào ngự hoa viên, tiểu công chúa phấn trang ngọc trác, con mắt được một đầu dài nhỏ dây lụa, khoe môi là giơ lên, hai tay cẩn thận thăm dò, từng bước một chậm rãi đi tới, hướng chung quanh thăm dò, váy xoè tua cờ nhoáng một cái nhoáng một cái. . . Sau đó, mũi giày đụng phải hần, bước chân dừng lại. Nàng thử thăm dò, duỗi ra một đôi tuyết trắng non mịn tay, cái kia thủ đoạn cực nhỏ. Đụng chạm lấy đầu ngón tay của hần, nhẹ nhàng nắm chặt. Khóe miệng nhô lên cao hơn, dáng tươi cười thanh thúy: "Hoàng huynh, là người sao?"

Dỡ xuống công chúa đoan trang dáng vẻ, ngữ khí của nàng đặc ý lại đáng yêu. Tuổi trẻ tuấn mỹ thái phó, cứ như vậy lẳng lẳng đứng ở trước mặt của nàng, có như vậy một nháy mắt thất thần. Sau đó là bên người thái tử lúng túng đưa nàng lùi đi: "Là ta."

Ấm áp tay nhỏ từ hần lòng bàn tay rút ra. Thái phó khuôn mặt tuấn tú đậm mạc, màu ửng đỏ quan phục tay áo lớn phía dưới, ngón tay chậm rãi thu nạp. Có nhiều thứ, là hần bắt không được. Người phần lớn sẽ bị chính mình chưa từng có đồ vật hấp dẫn, hần tuổi trẻ, lại tâm tư trầm ổn, cất giấu quá nhiều quý quyết âm trầm. Không bởi vì yêu thích làm quyết đoán, mọi chuyện thích phân tích thấu triệt, cân nhắc lợi hại.

Hần thấy quá lộ, sống được quá bình tĩnh. Mà vị này thân ở quyền thế trung tâm hoàng gia công chúa, đơn thuần, thiện lương.

Khi hần lần đầu tiên đối đầu con mắt của nàng lúc. Hần nhìn thấy, chỉ có một phần hàm súc nội liễm ngưỡng mộ. Trừ này không khác, sạch sẽ.

Hắn cơ hồ không có làm sao cùng nàng nói chuyện qua. Lại biết nàng luôn luôn vụng trộm đang nhìn hắn. Yếu hội, sẵn bản trận, ngự thư phòng, thậm chí thái tử cung điện. Hắn tâm tư nhạy cảm, cơ hồ tại nàng ánh mắt rơi vào trên người hắn một cái chớp mắt, liền sẽ có phát giác. Nàng cho là mình giấu rất tốt, mà hắn cúi đầu, đem hết thấy nhìn ở trong mắt, ngầm đồng ý nàng thăm dò. Tuổi trẻ nữ hài nhi thích đẹp mắt túi da, nàng là công chúa chi tôn, tự nhiên do lấy nàng đi. Chậm rãi, hắn cũng đã quen bị nàng nhìn chăm chú. . .

Chúc Yếu lại một lần đem vẽ xong phụ trợ tuyến lau đi, trống phần phần quai hàm, "Hô" một tiếng, đem bài thi bên trên cao su mảnh thổi rớt. Lúc này, đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một thanh âm: "Công chúa."

Chúc Yếu thủ đoạn trì trệ, thân thể cứng một giây, chợt dạ nhìn hắn: "Cái này đề ta có chút ý nghĩ." Cho là hắn nhìn thấy tự mình làm đề khó khăn. Rõ ràng tương tự đề mục, Nguyên Trạch trước đó dạy qua nàng.

Nguyên Trạch trầm mặc bỏ bút xuống, nghiêng thân, đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực.

"Lạch cạch". Chúc Yếu con mắt chớp hai lần, rơi xuống đất, toàn thân cứng ngắc.

Nàng tựa ở trong ngực của hắn, có chút khẩn trương, nuốt một ngụm nước bọt. Cánh tay của hắn đưa nàng bả vai nhốt chặt, cái cằm chống đỡ tại nàng đỉnh đầu. Lấy một loại che chở tư thế ôm lấy nàng. Bên mặt dán bộ ngực của hắn, Chúc Yếu trong nháy mắt đầu trống không, không biết hắn vì cái gì đột nhiên ôm chính mình. Mà xuống một khắc, khuôn mặt lạnh yên phiếm hồng, khóe miệng là không nhìn được vui sướng.

Trong ánh mắt của nàng dựng đầy ý cười, hai tay luống cuống, thử thăm dò kéo hắn lại vạt áo. Sau đó tay chỉ một cây một cây, lặng lẽ đi lên

trèo, cuối cùng ôm lấy eo của hắn. Mừng thầm, úng thanh hỏi thăm: "Cái này. . . Đây là ban thưởng sao?"

Nữ hài nhi thân thể mềm mại, tóc hắc mềm mại thuận, mang theo một cỗ tươi mát mùi trái cây, còn có mang bên trên nhàn nhạt hương thơm, quanh quần chóp mũi.

Nguyên Trạch ánh mắt ôn nhu lại yên tĩnh, tiếng nói từng từng mềm mềm, là cái kia loại bị ánh nắng miễn cưỡng phơi qua cảm giác: "Đột nhiên liền muốn ôm. . ."

Có chút cảm xúc, hắn không chế không nổi. Muốn ôm nàng, muốn hôn nàng. Càng ngày càng không chế không nổi.

...

Buổi sáng làm xong một bộ bài thi, Nguyên Trạch cho nàng phê chữa. Điểm số so với nàng dự đoán muốn cao. Buổi trưa ăn cơm, lại tại thư viện nhìn một hồi sách. Đến hai giờ đồng hồ, Nguyên Trạch mang nàng đi phụ cận thương trường. Chính vào giáng sinh, lớn như vậy thương trường, phiêu đảng náo nhiệt giáng sinh ca, du dương vui sướng. Một tầng trung ương đứng sừng sững lấy một viên to lớn cây thông Giáng Sinh, treo đầy lễ vật cùng đèn màu, chói lọi sáng chói. Bên cạnh vây quanh các loại tạo hình đăng sức, vòng hoa, con nai, bông tuyết, thả quang rạng rỡ.

Chúc Yếu trong mắt phản chiếu lấy vờ nát quang mang. Nguyên Trạch gặp nàng thích, nắm nàng đến gần cây thông Giáng Sinh nhìn kỹ.

Bên cạnh vừa vặn có người đang quay chiếu. Là một cái tuổi trẻ mũ mũ năm bảo bảo, cái kia tiểu bảo bảo chút điểm lớn, mặc liên thể con nai trang, trên đầu mang theo đỉnh đỏ rực giáng sinh mũ. Tuổi trẻ mũ mũ cũng mang theo giáng sinh mũ. Mà nơi xa, cho bọn hắn chụp ảnh tuổi trẻ nam tử, hắn là trợng phu của nàng.

Chúc Yếu ánh mắt lướt qua. Đại khái là trắng trắng mập mập tiêu bảo bảo quá đáng yêu, tại ống kính trước ngực thơ chân thành. Toét miệng trôi nước bọt, con mắt lóe sáng tinh tinh, sạch sẽ sáng long lanh. Chúc Yếu thấy thất thần, mạch suy nghĩ bỗng nhiên liền phiêu tán. . . Trong thoáng chốc, nghe được Nguyên Trạch hỏi nàng: "Đang suy nghĩ gì?"

Nàng một mộng, nghĩ đến sự tình vô ý thức thốt ra: "Đang nhớ người thích nam hài nhi vẫn là nữ hài nhi. . ."

Mức. . .

Nguyên Trạch dừng lại.

Chúc Yếu cũng ngẩng đầu, ngốc ngốc cùng Nguyên Trạch liếc nhau, nhìn thấy hăn khó được chờ dẫn biểu lộ, mặt "Đằng" một chút đỏ lên. Bận bịu giật ra chủ đề: "Bên kia giống như có bán kem."

Nguyên Trạch khôi phục bình tĩnh thần thái, khẽ vuốt cằm. Nhìn xem nàng vội vàng chạy tới bóng lưng, mím môi cười một tiếng.

Kem trước cửa số đội ngũ rất dài, nữ sinh chiếm đa số. Đại bộ phận là tình lữ. Chúc Yếu yên tĩnh xếp tại phía sau. Nhanh đến phiên nàng lúc, phía trước nữ sinh quay người lại, trên tay kem không có cầm chắc, lắc lắc ung dung liền muốn hướng Chúc Yếu trên thân cầm. Chúc Yếu còn không có kịp phản ứng, cánh tay liền bị một cỗ lực lượng lôi kéo, nhẹ nhàng linh hoạt đưa nàng kéo ra một khoảng cách.

Lảo đảo mấy bước, phía sau lưng dán vào người sau lưng lồng ngực, Chúc Yếu ổn định thân hình. Phía trước nữ sinh nói liên tục: "Ngại ngừng a."

Chúc Yếu tính tính tốt, vội nói: "Không quan hệ."

Đến phiên Chúc Yếu lúc, nàng nhìn xem giới mục biểu bên trên kem chủng loại, hỏi Nguyên Trạch muốn ăn cái gì khẩu vị. Nguyên Trạch lắc đầu, nói không ăn. Chúc Yếu cũng không có miễn cưỡng, tuyển định tốt ô mai vị, tính tiền lúc, phục vụ viên thái độ nhiệt tình nói: "Tiểu muội muội, hôm nay lễ Giáng Sinh hoạt động, kem cái thứ hai nửa giá, thật không cần sao?"

Nửa giá a. Chúc Yếu con mắt trợn to. Tiểu công chúa đã chậm rãi thích ứng Tấn thị sinh hoạt, ngoại trừ học tập, ngẫu nhiên cũng sẽ lên lên mạng, dạo chơi Taobao. Nhìn thấy có chút thương phẩm giảm giá bán hạ giá, so giá gốc tiện nghi rất nhiều, cần kiệm công việc quản gia tiểu công chúa đều sẽ toàn diện mua về. Dù cho cuối cùng phát hiện cũng không cần, cũng cảm thấy rất kiếm.

Hiện tại kem tám khối một cái, nếu là mua hai cái, liền là sáu khối một cái. Chúc Yếu nhìn chăm chăm giới mục biểu, cảm thấy chỉ mua một cái chân thực rất thua thiệt, nhưng là mua hai cái chính nàng ăn không hết.

Thế là Chúc Yếu nghiêng người, nhẹ nhàng nhéo nhéo Nguyên Trạch ngón tay, lưng lay mấy lần, thanh âm mềm mại giống trợn lẫn đường: "Người theo giúp ta cùng nhau ăn có được hay không?"

Nguyên Trạch mắt sắc một sâu, thẳng tắp tú dật thân hình có chút kéo căng ở, môi mỏng hé mở: ". . . Tốt."

Chúc Yếu mặt giãn ra mỉm cười, cúi đầu nhìn xem giới mục biểu, chải ở sau ót đuôi ngựa có chút lỏng lẻo, nghiêng nghiêng lệch ra đến một bên. Phần gáy thẳng tắp tinh tế, bạch như ngà voi, vai trắng nõn non mịn làn da uốn khúc về xấp áo len. . . Nàng đột nhiên quay đầu, đôi mắt hắc mà sáng, hỏi hẩn: "Có sô cô la, hương thảo, xóa trà cùng ô mai, người muốn ăn cái gì khẩu vị?"

Nguyên Trạch ánh mắt thâm thúy kéo dài, cùng nàng nói: "Giống như người."

"VẬY LIỀN Ô MAI."

Kem ngọt ngào băng lãnh. Chúc Yếu thường xuyên ở trường học quây bán quà vặt cùng Tưởng Diễm Nha cùng nhau ăn. Thời tiết chuyển lạnh, cũng rất ít ăn. Đoạn thời gian trước nàng cảm mạo nghẹt mũi, ăn cái gì đều cảm thấy không có tư vị. Liên rất muốn ăn kem. Rất nhanh Chúc Yếu liền ăn một nửa. Bên nàng thân nhìn Nguyên Trạch, gặp hãnh tuyết trắng thon dài tay cầm phẩn phẩn ô mai vị kem, đột nhiên cảm giác được có chút buồn cười. . . Hãnh làm sao cũng sẽ thích ăn cỏ dâu vị.

Nguyên Trạch tướng ăn nhã nhặn, con mắt liếc về phía Chúc Yếu. Nàng lúc này liền vùi đầu, tiếp tục ăn kem.

Thơm ngọt tư vị tại đầu lưỡi lan tràn ra, Nguyên Trạch cầm kem, chậm rãi nói một câu: "Nữ hài nhi."

Cái gì? Chúc Yếu bước chân dừng lại. Đi xem Nguyên Trạch mặt.

Đáy mắt của hãnh đen nhánh thâm trầm, đậm đến giống đoàn tan không ra mực. Môi bộ đường cong kéo căng thành một đầu tuyến, cảm xương góc cạnh rõ ràng. Sau đó khom lưng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, đưa tay, dùng ngón tay cái sát khoe môi của nàng, đem không cẩn thận dính vào kem lau đi.

Khí tức từ từ phun đến trên mặt của nàng. Động tác ôn nhu, tiếng nói càng ôn nhu, trả lời nàng vừa rồi vấn đề: "Ta thích nữ hài nhi."

Tác giả có lời muốn nói:

Tương lai lại xuất sinh nam bảo "Oa ——" một tiếng khóc choáng tại cái nôi.

Điều chỉnh một chút thời gian đổi mới, về sau tranh thủ đem thời gian đổi mới cố định tại 8 giờ sáng.

Mọi người sau khi rời giường có thể tới xoát.

PS: Chương này trước 80 đầu hẳn lại đưa tiểu hồng bao, nhìn xem có bao nhiêu tiểu đáng yêu không ngủ giấc thẳng đâu ~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phim

Đầu lưỡi băng ngọt. Hả lòng bàn tay rất nhỏ xẹt qua, nóng bỏng lấy khöhe môi non mịn làn da. Chúc Yếu chớp mũi nóng hừng hực, đôi mắt phảng phất bị tẩy qua, ướt át sạch sẽ, nhịp tim đi theo hực một nhịp.

Động nửa ngày, vành tai đỏ bừng, nàng mới thanh âm nhỏ yếu trở về câu: "Ta. . . Ta đã biết."

Hồi xong, luôn cảm thấy nơi nào có chút là lạ. Nhất thời bán hội, Chúc Yếu cũng tìm không ra là lạ ở chỗ nào, tóm lại. . . Đầu còn có chút choáng, căn bản không có cách nào bình thường suy nghĩ.

Chúc Yếu thần sắc mờ mịt cắn một cái kem.

Tiếp lấy Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch đi mua vé xem phim. Căn cứ tối hôm qua thương lượng, tuyển một bộ gần nhất lửa nóng thanh xuân sân trường phiến. Nam nữ nhân vật chính đều là người mới, danh tiếng ngoài ý muốn không sai, mạng lưới cho điểm rất cao. Tuyển chỗ ngồi thời điểm, Chúc Yếu đứng tại Nguyên Trạch bên người, chợt nhớ tới Tưởng Diễm Nha đề nghị. . . Tình lữ tòa.

Nàng mắt nhìn thấy Nguyên Trạch bên mặt, hấp môi, lại nhấp bên trên. Ngón tay nắm chặt ống tay áo, càng nắm càng chặt.

Vé chính là vị tuổi trẻ tiểu cô nương, chừng hai mươi bộ dáng. Cùng phía trước mua vé người nói chuyện đều là một bộ lạnh như băng máy móc

cách thức trả lời, đến phiên Nguyễn Trạch, đầu tiên là hờ hững lạnh lẽo, chờ mắt nhìn Nguyễn Trạch mặt, lập tức mặt lộ vẻ mỉm cười, phi thường ân cần giới thiệu.

Dáng dấp đẹp mắt ở nơi nào đều được hoan nghênh. Tiểu cô nương cười nhẹ nhàng nhìn thấy Nguyễn Trạch, lại xem hẩn bên cạnh bạn gái nhỏ, đang thán phục nhan giá trị đồng thời, càng hâm mộ là cái này thời học sinh ngây ngô cảm tình.

Thế là tri kỷ nói: "Này trận thứ tốt nhất xem ảnh vị trí đều bị tuyền, bằng không suy tính một chút cuối cùng sắp xếp tình lữ tóa. . ."

Chúc Yếu tâm nhắc nhắc, khẩn trương, phù phù phù phù nhảy. Vừa rồi tiểu cô nương này luôn luôn nhìn Nguyễn Trạch, nàng còn có chút không cao hứng, bây giờ nghe đề nghị của nàng, chợt cảm thấy thuận mắt. Nàng vụng trộm đi xem Nguyễn Trạch, mà Nguyễn Trạch mặt không biểu tình, cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng.

Tựa hồ thật tại nghiêm túc suy nghĩ: "Người không có đeo kính có thể hay không thấy không rõ?"

Chúc Yếu có chút nghĩ nhảy dựng lên: "Ta thấy rõ."

Tiếng nói thanh thúy, có chút nóng nảy, có chút. . . Vang dội.

Nguyễn Trạch mím môi bật cười, lược nghiêng mắt, cứ như vậy nhìn chăm chú nàng. Chúc Yếu lập tức liền minh bạch, nhất thời đỏ bừng mặt. Hẩn liền là cố ý, có chủ tâm nghĩ đùa hẩn. Hẩn rõ ràng biết tất cả mọi chuyện. . .

Vé tiểu cô nương cũng "Phốc phốc" cười ra tiếng, vui vẻ nói: "Bạn gái của người thật đáng yêu."

Nguyễn Trạch biểu lộ âm áp, khế dạ.

Đều đang chê cười nàng. Chúc Yếu có chút nho nhỏ tức giận, nhưng càng nhiều hơn chính là thẹn thùng, không nói chuyện với hẳn, yên lặng đi đến thùng rác bên cạnh ném kem giấy thác. Bóng lưng của nàng tinh tế mảnh mai, đuôi ngựa khê động, cặp sách bên trên gấu nhỏ vật trang sức đi theo tả hữu đong đưa.

Ném xong kem giấy thác, Chúc Yếu tại đợi ảnh khu tìm một trường tiểu bàn tròn ngồi xuống, cặp sách thả trên chân, sau đó nhìn mình chăm chăm mũi giày ngăn người. Đón lấy, Chúc Yếu đã nghe đến một cỗ nòng đậm diêm hương. . . Có một tay bưng lấy một thùng lớn bấp rang, đưa tới trước gót chân nàng: "Cho."

Bấp rang kim hoàng xốp giòn, đồng đến cao cao tràn đầy. Chúc Yếu con mắt khê cong, không có chút nào nhăn nhó, đưa tay tiếp nhận, một mực ôm vào trong ngực. Nhớ ra cái gì đó, Chúc Yếu đột nhiên nho nhỏ "A" âm thanh, đem bấp rang thùng đặt lên bàn.

Cúi đầu kéo ra cặp sách khóa kéo, từ bên trong xuất ra một cái lễ vật nho nhỏ hộp, hai tay đưa cho Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch ánh mắt chớp lên, thả ra trong tay đồ uống, tiếp nhận hộp quà.

"Người có thể. . . Hiện tại mở ra." Tiểu công chúa thanh âm nho nhỏ.

Nghe nàng mà nói, ngón tay chậm rãi rút mở quấn ở phía ngoài màu đen dây lụa, cẩn thận từng li từng tí mở hộp ra, bên trong lẳng lẳng nằm một cái gấu nhỏ vật trang sức, mặt kính điển màu nâu nhạt áo khoác, mềm manh đáng yêu.

Nguyên Trạch đuôi lông mày khê nhúc nhích, đem gấu nhỏ vật trang sức lấy ra.

Chúc Yếu nhìn không chuyển mắt quan sát nét mặt của hân: "Người. . . Thích không?" Nàng có chút lo lắng, nam sinh không thích loại này đồ chơi nhỏ.

"Thích." Nguyên Trạch mỉm cười, đem gấu nhỏ vật trang sức treo ở cặp sách bên trên. Treo thoả đáng sau, con mắt nhìn ngang nàng, "Đưa tay ra."

Chúc Yếu trên mặt vui mừng, con mắt lóe sáng sáng nhìn xem hân, ngoan ngoãn đưa tay. Vàng nhạt áo khoác ống tay áo, lộ ra áo len bên cạnh một bên, bị Nguyên Trạch đại thủ nắm chặt, hơi lộ lên một đoạn. Nàng thủ đoạn thon trắng, trắng muốt như ngọc. Một đầu ngón sắc vòng tay đeo đi lên, tại ánh đèn chiếu rọi xuống, rạng rỡ lấp lóe. Kích thước hoàn mỹ phù hợp.

Vòng tay nhỏ bé, rơi lấy bông tuyết cùng chuông lục lạc, tạo hình tinh xảo.

Tay bị hân hoàn toàn giữ tại lòng bàn tay, Chúc Yếu nhỏ giọng nói: ". . . Ta rất thích."

Hân luôn luôn, nhường nàng rất thích.

Phim sắp mở màn, Chúc Yếu ôm bắp rang cùng Nguyên Trạch tiến ảnh sảnh. Trong nhà có hình chiếu nghi, Chúc Yếu bồi quá Chúc Tấn Ung nhìn qua đến mấy lần. Mà giống như vậy tiến ảnh sảnh xem phim, là lần đầu. Trở ra, rạp chiếu phim đen nhánh, tia sáng cực yếu. Chúc Yếu giẫm tại mềm mại trên mặt thảm, từ sáng tỏ chỗ đột nhiên tiến vào hắc ám, con mắt có chút không thích ứng. Cảm thấy sơn đen mà hắc.

Là Nguyên Trạch cẩn thận mang theo nàng, từng bước một lên bậc cấp, đi đến hàng cuối cùng, tìm chỗ ngồi xuống.

Tình lữ tòa ở giữa không có tay vịn, hai người ghế sofa kiểu dáng. Bình thường ở trường học, nàng cũng là sát bên hẵn ngồi, cùng hiện tại cảm giác giống như có chút không giống nhau lắm. Tia sáng đen nhánh, giác quan liền càng thêm rõ ràng, nàng cùng hẵn song song ngồi, trên người hẵn cái kia cỗ mát lạnh khí tức càng thêm rõ ràng.

Chúc Yếu ngồi thẳng tắp, cũng may trong tay có cái gì ôm, hóa giải một bộ phận khẩn trương.

Lục tục tiếng bước chân truyền đến. Ánh mắt mơ hồ, căn bản thấy không rõ lắm chung quanh.

Thẳng đến phim mở màn, ảnh sảnh yên lặng. Chúc Yếu ngón tay kẹp lấy bắp rang, một viên tiếp lấy một viên hướng miệng bên trong đưa. . . Trên màn hình lớn, phim hình tượng một tấm một tấm duy mỹ tươi mát, thời học sinh thăm mển chua xót mà ngọt ngào. Thời gian dần trôi qua, Chúc Yếu bị phim nhựa hấp dẫn, khẩn trương thân thể chậm rãi buông lỏng, mắt không chớp, nhìn chăm chăm màn hình.

Đen nhánh ảnh sảnh, Nguyên Trạch chậm chạp quay đầu, lẳng lẳng nhìn qua bên người tiểu công chúa, lẳng yên im ắng.

Phim nhựa giảng thuật là một đoạn tình tay ba ——

Nhân vật nam chính cùng nhân vật nữ chính từ sơ trung thời đại liền lẫn nhau thăm mển, mà nhân vật nam chính bằng hữu tốt nhất nam hai cũng thăm mển nữ chính, đồng thời trước theo đuổi nữ chính. Nam hai ánh nắng ưu tú, hướng nội tự ti nam chính chỉ có thể yên lặng nhìn xem nam hai theo đuổi nữ chính. Mà nữ chính làm đem nam hai thư tình xem như là nam chính, ngượng ngừng lấy đi phó ước. Tại ước định rừng cây nhỏ, chờ đến nam chính lúc, dáng tươi cười ngọt ngào, mà ngay sau đó, nam chính sau lưng, nam hai xuất hiện. . . Biết được chân tướng nữ chính nhìn xem nam chính, đáp ứng cùng nam hai kết giao. Nam chính cũng không nói gì, một

mục yên lặng nhìn xem nữ chính cùng nam hai ân ái. Thẳng đến nhiều năm sau, sự nghiệp thành công nam chính, tại một cái thành thị xa lạ, gặp được nữ chính, củi khô lửa bốc, hết sức căng thẳng. . .

Kiểm chế mấy năm, nam nữ nhân vật chính hôn đến khó bỏ khó phân, một đường từ thang máy đến hành lang, lại từ cửa đến phòng khách, gấp đến độ liền y phục đều không có thoát, ngay tại cửa trước chỗ diễn ra một trận kích tình hí, tiêu chuẩn rất lớn. . .

Ảnh sảnh âm thanh đặc biệt tốt, cái kia tiếng thở dốc phảng phất ngay tại bên tai. Chúc Yếu ôm bắp rang, hắc ám bên trong, mặt đã trở nên đỏ bừng. Nàng lặng lẽ đem ánh mắt từ màn hình dịch chuyển khỏi, mà cái kia tiếng thở dốc lại càng thêm rõ ràng, có chút là từ bên cạnh tình lữ trên chỗ ngồi truyền đến. . . Phá lệ triền miên.

Nàng giống như có chút minh bạch. . . Vì cái gì Tưởng Điềm Nha kiên trì muốn nàng tuyển tình lữ tòa. Còn như thế để cử bộ phim này.

Đặt ở bắp rang trong thùng ngón tay giật giật, Chúc Yếu chậm rãi buông xuống, lặng lẽ, mắt liếc Nguyễn Trạch. . . Hắc bên mặt hình dáng thâm thúy, mũi cao thẳng, đường cong trôi chảy hoàn mỹ. Chỉ là hắc thần thái bình tĩnh, phảng phất không có chút nào bị này trận kích tình hí ảnh hưởng, lạnh nhạt có chút siêu thoát trần thế cảm giác.

Cái này một cái chớp mắt, nhường tiểu công chúa nhớ lại hắc vẫn là thái phó lúc tràn cảnh.

Như cách đám mây.

Chúc Yếu ánh mắt ảm đạm, trong lòng có chút nho nhỏ thất lạc. Nàng còn tưởng rằng hắc sẽ. . .

Không tại nhiều nghĩ, Chúc Yếu thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn bắp rang. Mà trên màn hình, kích tình hí sau, phim cũng chuẩn bị kết thúc. . . Không

phải trong tưởng tượng hoàn mỹ kết cục. Cố sự bên trong nhân vật nữ chính đã đính hôn, đồng thời tháng sau liền muốn kết hôn. Vị hôn phu không phải nam hai, thậm chí không có bất kỳ cái gì ống kính. Nam nữ nhân vật chính cuối cùng không có cùng một chỗ, trận kia kích tình giường hí phảng phất vì đoạn này vô tặc mà chấm dứt tình yêu vẽ lên dấu chấm tròn.

Phim lúc dài chín mươi phút, kết thúc sau, ảnh sảnh ánh đèn sáng lên, lần lượt tan cuộc.

Nguyên Trạch như thường lệ đưa nàng về nhà. Chúc Yếu muốn đi trở về, Nguyên Trạch không nói gì sẽ đồng ý.

Mặt trời lặn hoàng hôn, chân trời một vòng màu quýt. Vẫn là quen thuộc con đường. Gió lạnh ào ào, thổi đến Chúc Yếu gương mặt bên trên mấy sợi sợi tóc nhẹ nhàng đong đưa. Đi một đoạn nhỏ đường, Chúc Yếu cùng hần trò chuyện vừa rồi kịch bản: "Người nói, vì cái gì nam chính không thể dũng cảm tỏ tình đâu? Hần như vậy thích nữ chính. . ."

Nguyên Trạch bước chân chậm chạp, mở miệng: "Bởi vì hần không có tự tin. Mà là, khi đó, hần cái gì đều không cho được thích người."

Phim nhựa cuối cùng, nữ chính cuối cùng không có lựa chọn cùng nam chính cùng một chỗ, cũng là bởi vì thời gian. Đoạn tình yêu này chung quy là bỏ lỡ. Nếu như lúc trước nam chính có thể dũng cảm tỏ tình, cố gắng liền là một cái khác kết cục.

Chúc Yếu xẹp xẹp miệng: "Chỉ cần thích, cái khác đều không trọng yếu a. . ."

Nguyên Trạch mím môi, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn nàng một chút, nói: "Đúng, đều không trọng yếu."

Chúc Yếu chợt dừng bước lại, một đôi mắt nhìn về phía hấn, hỏi thăm: "Nguyên Trạch, nếu như người là cái kia nam chính, người sẽ làm thế nào?"

Chóp mũi của nàng bị đông cứng đến có chút đỏ lên, đôi mắt nhưng rất sáng. Nguyên Trạch bước chân lập tức dừng lại, con mắt thẳng tắp nhìn qua nàng, không nói chuyện.

Chúc Yếu nhẹ nhàng "A" âm thanh, nói: "Tính cách của người cùng nam chính không hề giống, khẳng định cùng hấn không đồng dạng." Nguyên Trạch là thiên chi kiêu tử, nơi nào sẽ giống nam chính như thế tự ti nhu nhược. . . Như vậy thích một người, liền tỏ tình dũng khí đều không có. Không phải sự nghiệp có thành tựu, mới nguyện ý hướng tới nữ chính thổ lộ thực tình.

Tiếp tục đi. Nhanh đến tiểu khu lúc, hai bên đường càng hiển yên tĩnh. Bị lá cây si trôi qua trời chiều pha tạp rơi xuống, ản ản xước xước, vấy vào hai đạo sóng vai thân ảnh bên trên. Chúc Yếu yên lặng, nàng không nói lời nào, Nguyên Trạch càng là không rên một tiếng.

Đường càng chạy càng ngắn, bước chân của nàng càng chạy càng chậm, đến đằng sau, nhẹ nhàng gọi hấn: "Nguyên Trạch. . ."

"Ân."

Nàng cúi đầu, không nhìn hấn, thanh âm rất nhỏ: "Người vừa rồi. . . Người vừa rồi không nghĩ hôn ta sao?"

Hấn không nghĩ hôn nàng sao?

Cái kia loại hoàn cảnh, hấn hấn là sẽ. . .

". . . Nghĩ."

Chúc Yếu bước chân chợt dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu. Ánh sáng lờ mờ dưới, thân hình của hắn thẳng mà tuyến dật, môi mỏng ửng đỏ, ánh mắt có chút tỉnh mịch, nói giọng khàn khàn: "Rất muốn."

Không chỉ thân người.

Tác giả có lời muốn nói:

Không có Tấn Giang tệ, chương này trước 50 đưa tiêu hồng bao, hi vọng mọi người động động tay nhỏ nhiều đánh mấy chữ nha ~~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Váy Ngắn

Một mảnh khô héo lá ngô đồng đánh lầy xoáy nhi rơi vào Chúc Yếu bên chân. Chúc Yếu thu chân đứng vững, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ quen thuộc cảm xúc, rất ngọt, rất hưng phấn.

Nàng rất ưa thích hãnh, đến mức đem những cái kia nữ hài nhi nên có thận trọng về sau xê dịch. Nàng biết hãnh không quá thích nói chuyện, mà chính mình cũng không giống hãnh, dù cho không hỏi nàng, hãnh đều có thể biết trong nội tâm nàng đang suy nghĩ gì. Nàng có lẽ không đủ thông minh, không đủ nhạy cảm, nhưng là nàng có thể hỏi. Không hiểu, không biết, đều có thể hỏi.

". . . Ân." Chúc Yếu khòe môi hơi dương, mi mắt nhẹ quạt hai lần, đôi mắt trong sáng mờ mịt thẹn thùng. Là hậu tri hậu giác thẹn thùng.

Cuối cùng cúi đầu nhìn mình chăm chăm mũi giày, tay từ trong túi lấy ra, theo bản năng, sờ lên trên cổ tay cây kia tinh tế vòng tay.

Nguyên Trạch ánh mắt khóa lại đầu của nàng, tay chậm chạp nâng lên, nắm chặt gương mặt của nàng, lòng bàn tay dùng sức. Tầm kia mềm mại khuôn mặt nhỏ liền bị nâng lên.

Không do dự, khom lưng, tại mặt nàng nâng lên một nháy mắt, sai sững sờ lúc, cấp tốc ngậm lấy cái kia hai mảnh kiều nhuyễn môi.

Nàng vội vàng không kịp chuẩn bị "Ngô" thanh.

Bàn tay cảm giác được rõ ràng thân thể của nàng run lên một cái. Nguyên Trạch tay nắm chặt, một cái tay khác đặt ở cổ của nàng sau. Sau đó, nhẹ nhàng gặm, chậm rãi mút. Tại nàng còn mơ mơ màng màng thời điểm, hắn đã thoáng thả ra một chút xíu đè nén dục vọng.

Chỉ có một điểm. Rất rất ít một điểm.

Chúc Yếu không biết nên hình dung như thế nào cái loại cảm giác này. Chỉ là tại hắn đích thân lên nàng một nháy mắt, bản năng nhắm mắt lại. Ấm áp hô hấp và nóng rực nhiệt độ, thiêu đến gò má nàng phỉm hồng, đưa thân vào chạng vạng tối rét lạnh đường đi, đều thối không tiêu tan cái kia cổ triều nóng. Cánh môi trần trọc gấn bó, phát ra mập mờ tiếng vang, lơ đãng răng va chạm, hơi thở xen lẫn, mỹ diệu mà ngọt ngào, có loại tê tê đại đại cảm giác. Giống như tại cái này nháy mắt, bọn hắn là trên thế giới này người thân cận nhất.

Đồng dạng nhịp tim, đồng dạng nhiệt độ cơ thể.

Nguyên Trạch chậm rãi buông nàng ra, ánh mắt không giống bình thường thanh minh, rất đen, nhưng là rất sáng.

Còn duy trì cúi đầu tư thế nhìn hắn, bưng lấy gò má nàng tay chưa buông ra, ngón tay cái giật giật. Sau đó, lòng bàn tay nhẹ nhàng sát qua cái kia cánh kiều nhuận lẳng môi. . .

Thở nhẹ hơi thở, hầu kết nhấp nhô, thấp giọng gọi nàng: "Công chúa. . ."

". . . Ngoan một chút, đừng tổng trêu chọc ta, hả?" Thanh âm của hắn rất tối cảm, thanh tuyến mang theo một loại rất xa lạ gọi cảm. . . Đôi mắt đen sì, mê hoặc người cảm giác. Giống như lúc này, hắn muốn nàng làm cái gì, nàng đều nguyện ý vì hắn làm. Hết lần này tới lần khác hắn tướng mạo tuấn tú sáng nhưng, liền đuôi lông mày mang theo cổ thanh phong nhã nguyệt tuấn dật.

Ánh mắt một ngã tiến trong ánh mắt của hắn, liền rớt cuộc không leo lên được. Tiếng hít thở của nàng hạ thấp, vụng về trả lời: "Biết, biết."

Nguyên Trạch biểu lộ khôi phục như thường, rũ tay xuống, đứng nghiêm, nói: "Đi thôi."

"Ân. . ." Chúc Yếu lên tiếng, sau đó lại lập tức đưa tay, ngón tay trắng nõn nắm lấy ống tay áo của hắn, "Chờ, chờ một chút."

Nguyên Trạch nhìn lại.

Chúc Yếu vắn mi, khuôn mặt phiêu hồng, có chút xấu hổ: "Ta chân. . . Chân có chút mềm."

Nguyên Trạch đuôi lông mày lần nữa mím cười, nhẹ nhàng thở dài.

Sau đó nhắc cánh tay, đem nàng ôm vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ hạ đầu của nàng: "Vậy thì chờ một hồi."

Chúc Yếu muốn nói nghỉ ngơi hai phút là được, mà tại hắn ôm vào nàng cái kia một cái chớp mắt, nàng đem mặt áp vào bộ ngực hắn, trong mắt đặng đầy ý cười, thanh âm trong veo nói: "Năm phút."

"Ân. Năm phút."

...

Thứ hai kéo cờ nghi thức kết thúc, Chúc Yếu trở về phòng học chỗ ngồi. Triệu Thiển Đình liền đến hỏi nàng, có quan hệ tết nguyên đán tiệc tối biểu diễn lúc ăn mặc tiểu lễ phục sự tình: "Chúc Yếu người mặc cái gì số đo? Trường học phụ cận vừa vặn có cửa hàng có thể thuê lễ phục, bằng không sau khi tan học ta dẫn người đi xem nhìn?"

Triệu Thiển Đình là vui chơi giải trí hội viên. Ban chín các loại giải trí hoạt động đều do nàng phụ trách. Trước đó tại họp lớp bên trên nghe Chúc

Yếu đạn tì bà đã cảm thấy kinh diễm. Lúc này tết nguyên đán tiệc tối do nàng cùng Đường Việt ra sân, khẳng định đặc sắc.

Hứa Du Du trải qua, nghe được Triệu Thiến Đình mà nói, quen thuộc châm chọc một câu: "Người ta là đại tiểu thư, trong nhà chẳng lẽ còn thiếu tiểu lễ phục sao?"

Triệu Thiến Đình ngẩn người. Hứa Du Du thực sự nói thật. Hoàn toàn chính xác, Chúc Yếu nơi nào sẽ xuyên người khác xuyên qua tiểu lễ phục. Nàng có chút xấu hổ: "Ân. . . Cũng đối ha."

Phổ thông học sinh cấp ba, biểu diễn tiết mục thuê tiểu lễ phục rất bình thường, Chúc Yếu là không cần. Đừng nhìn bình thường nàng ăn mặc rất đơn giản tươi mát. Nhưng là các nữ sinh xuyên thấu áo cách ăn mặc cảm thấy hứng thú nhất, trong âm thầm cũng sẽ vụng trộm nghị luận Chúc Yếu trên người mặc. Tỉ như xuyên tại trong giáo phục, chỉ lộ ra một vòng cổ áo áo len, liền muốn hết mấy vạn. Một đôi nhìn như phổ thông giày, là nào đó xa xỉ phẩm nhãn hiệu kiểu mới nhất. Có một lần có nữ sinh cảm thấy Chúc Yếu đâm tóc dây buộc tóc đẹp mắt, đi tra tra, thế mà muốn hơn ba ngàn. . .

Mà đoạn thời gian trước, Hành trung thu được một nhóm nhạc khí quyên tặng. Quyên tặng người là Bích Mậu tập đoàn tổng tài Tiêu Minh Châu, trong đó chỉ là gỗ tử đàn tì bà, một mặt liền muốn hơn vạn. Cái này một bút ketch xù quyên tặng, chỉ là vì Chúc Yếu một trận nho nhỏ tết nguyên đán tiệc tối.

Trước kia Chúc Yếu quá vô danh, dần dà, mọi người có đôi khi đều sẽ xem nhẹ gia đình của nàng tình huống.

Cô gái trẻ tuổi nhi thích mặc xinh đẹp váy áo, cái này rất bình thường. Chúc Yếu trong tủ quần áo, cũng hoàn toàn chính xác trưng bày lấy rất nhiều xinh đẹp tinh xảo tiểu lễ phục. Chỉ là nàng căn bản không có cơ hội

xuyên. Tết nguyên đán tiệc tối nàng muốn đạ tì bà, lại mặc đồng phục không thích hợp, tiểu lễ phục. . .

Chúc Yếu hai đạo đôi mi thanh tú nhãn khép, chợt ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Triệu Thiến Đình: "Váy ngắn có thể hay không tốt một chút?"

"A?" Triệu Thiến Đình ánh mắt hơi dừng lại, hơi nghi hoặc một chút.

Chúc Yếu đổi cái đơn giản từ: "Cổ trang."

Ở bên cạnh yên tĩnh đọc sách Nguyên Trạch, ngón tay khẽ nhúc nhích, ánh mắt lảng lạng nhìn chăm chăm sách vở nội dung, không tiếp tục lật qua lật lại trang sách.

Triệu Thiến Đình con mắt đi theo sáng lên, rất hưng phấn. Nàng nâng cằm lên tinh tế đánh giá Chúc Yếu, nói: "Cũng đúng a, tì bà là cổ điển nhạc khí, mặc cổ trang sẽ thích hợp hơn. Mà lại. . . Trước kia cũng không phát hiện, Chúc Yếu trên người người liền có loại rất cổ điển khí chất, ân. . ." Nàng như có điều suy nghĩ, "Tựa như cái kia loại cổ đại đại môn không ra nhị môn không bước, đại gia khuê tú cảm giác."

Chúc Yếu thật rất xinh đẹp.

Ô mắt môi đỏ, giữa lông mày khắp nơi lộ ra cẩn thận, tinh xảo đến tận xương tủy. Nói chuyện cùng làm việc thời điểm, đều có chút chậm rãi, đầu vào đấy, rất bình tĩnh cảm giác. Đại khái là dung mạo của nàng nhỏ nhắn xinh xắn, cái kia loại kiều diễm xinh đẹp không có tính công kích, ngay tiếp theo nữ sinh đều sẽ thích.

Chúc Yếu có chút nhiễm cười, không nói chuyện.

Trình Gia Úy mức nước trải qua, vừa nghe được các nàng thương lượng lời nói, khoa trương "Oa" thanh: "Chúc Yếu mặc cổ trang a, đến lúc

đó khẳng định rất xinh đẹp." Lúc ấy nàng mặc đồng phục đạn tì bà lúc liền đã diễm kinh bốn tòa, trên đài mặc cổ trang ôm tì bà, tràng diện kia. . .

Nói hưng phấn vỗ một cái Nguyên Trạch bả vai, nháy mắt ra hiệu cười hắc hắc, "Ban trưởng, người cảm thấy thế nào?"

Nguyên Trạch mặt mày đậm mạc, đem hân tay đẩy ra.

Trình Gia Úy không có chút nào bị ảnh hưởng đến nhiệt tình, lúc cười lên lộ ra hai hàm răng trắng, đung đung đưa đưa trở lại chỗ ngồi.

Là nghiêm túc cùng Triệu Thiến Đình thảo luận, nghe Trình Gia Úy nói chuyện với Nguyên Trạch, Chúc Yếu không hiểu cảm thấy có chút xấu hổ. Bất quá. . . Hân cũng không phải chưa thấy qua nàng xuyên váy xoè đáng vẻ.

Khi đó, dù cho nàng xuyên tinh xảo đến đâu váy xoè từ hân bên người trải qua, trẻ tuổi thái phó từ đầu đến cuối biểu lộ bình tĩnh, khí chất nhanh nhẹn.

. . .

Hoàng hôn âm đạm. Hành trung học sinh lục tục ngo ngoe tan học về nhà. Chúc Yếu đeo bọc sách cùng Tường Điềm Nha song song đi ra cửa trường học, bên cạnh còn có Triệu Thiến Đình. Trải qua thương nghị, Triệu Thiến Đình muốn dẫn Chúc Yếu đi thử cổ trang.

Triệu Thiến Đình đẩy màu hồng xe đạp, dáng tươi cười ngọt ngào: "Người yên tâm, ta biểu tỳ phòng làm việc danh tiếng rất tốt. Nàng đặc biệt thích cổ trang, khi còn bé đặc biệt thích cho búp bê làm váy, đọc sách thời điểm, không có tiền mua vải vóc, liền đem trong nhà màn cửa ga giường cắt may y phục, về sau còn chuyên môn đi học thiết kế thời trang. . ."

Vừa vặn Chúc Yếu cần cỡ trang, tuy nói lấy nàng gia thế, tùy tiện làm làm liền có. Nhưng tốt xấu nàng cũng là vui chơi giải trí uỷ viên, lần này tết nguyên đán tiệc tối, cũng nên ra thêm chút sức.

Chúc Yếu nghe được rất cẩn thận.

Bên cạnh Tưởng Diễm Nha đậm đậm bờ vai của nàng, kêu nàng một chút: "Yếu Yếu."

Chúc Yếu hoàn hồn, gặp Tưởng Diễm Nha đưa tay hướng phía bên cạnh chỉ chỉ, nàng thuận chỉ phương hướng nhìn sang. Là Nguyên Trạch uống Trình Gia Úy đẩy xe đạp trải qua. Hắn nhìn về bên này một chút, Chúc Yếu ánh mắt cùng hắn đụng tới. Chúc Yếu nhin không được liền cười.

Triệu Thiến Đình nhìn xem Chúc Yếu nhỏ giọng cảm thán: "Chúc Yếu, con mắt của người đang phát sáng gia."

Thật sáng, giống ngôi sao.

Mặc dù bình thường con mắt của nàng cũng nhìn rất đẹp, nhưng là cười lên một cái chớp mắt, càng xinh đẹp.

Chúc Yếu lẩm bẩm nói: "Có sao?"

Triệu Thiến Đình cười gật đầu: "Có a. . ." Tưởng Diễm Nha tiểu động tác tự nhiên không gạt được con mắt của nàng, huống hồ Nguyên Trạch nhan giá trị cùng bóng lưng thật sự là quá phát triển, bên cạnh Trình Gia Úy cũng là ánh nắng soái ca một viên. Nàng khẽ thấp tiếng nói, dựa vào Chúc Yếu tới gần điểm, "Người thích ban trường, đúng hay không?"

Chúc Yếu có chút xấu hổ. Triệu Thiến Đình tính cách hoạt bát sáng sủa, nói chuyện cũng rất trực tiếp: "Kỳ thật không có gì a, trường học của chúng ta thăm mển ban trường nữ sinh có nhiều lắm. Ta nhớ được đoạn

trước thời gian, cao nhất ban ba hoa khôi lớp còn cho ta ban trưởng đưa sữa bò tới, liền cái kia hoa khôi lớp, người khả năng không rõ ràng, gọi trình Hiếu Oánh, ballet nhảy rất tốt, lần này tết nguyên đán tiệc tối bọn hắn ban liền báo ballet múa đơn."

Có nữ sinh, cho Nguyên Trạch đưa sữa bò. Chúc Yếu nhúu mày. Nàng căn bản cũng không biết có chuyện như vậy a.

Triệu Thiến Đình nói: "Cho nên a, thích ban trưởng không có gì mất mặt, dù sao ban trưởng trong mắt chỉ có học tập, mặc kệ hoa khôi lớp giáo hoa, hẳn đều không để vào mắt." Lớp học liền có cái giáo hoa a, Nguyên Trạch nơi nào cùng Lâm Chỉ Y có cái gì mập mờ? Căn bản một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho.

"Bất quá. . ." Triệu Thiến Đình sờ lên cằm, "Ta cùng Tiền Vi tự mình nghị luận thời điểm, nhất trí cho rằng. . . Ban trưởng xem người ánh mắt không giống nhau lắm. Hai người các người có phải hay không. . ."

Nói đến phần sau, Triệu Thiến Đình lông mày chọn lấy mấy lần, thần thái mập mờ.

Chúc Yếu đỏ bừng cả khuôn mặt.

Bạn cùng lớp cũng không phải mù, mỗi ngày tại một cái phòng học. Từ trước đến nay lạnh lùng ban trưởng, đối Chúc Yếu những cái kia chiếu cố, đều nhìn ở trong mắt. Hẳn lúc nào đối một người nữ sinh tốt như vậy quá?

Triệu Thiến Đình cười cười, cảm thấy Chúc Yếu cái bộ dáng này phá lệ đáng yêu. Làn da thon trắng, hiện ra phấn, lỗ tai nho nhỏ, trắng muốt đến có loại trong suốt cảm giác. Sạch sẽ, trắng nõn, nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại.

. . .

Triệu Thiến Đình biểu tở phòng làm việc khoảng cách Hành trung liền cách hai con đường. Gọi Hải Đường Ổ. Rất văn nghệ danh tự. Chủ đánh Tỳ Đường gió tề ngực váy ngắn.

Mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, nhưng đi vào, bên trong váy áo chế tác đều rất tỉ mỉ. Chúc Yếu từng cái lướt qua. Nàng bình thường nhàm chán đi dạo Taobao thời điểm, cũng chú ý quá váy ngắn, giá cả rất rẻ, đều là một chút làm ầu. Mà cửa hàng này váy áo, cùng Chúc Yếu tại đại Ngụy thời kỳ công chúa váy áo không cách nào so sánh được, nhưng ở thời kỳ này, có thể sử dụng dạng này vải vóc cùng thủ công thủ thừa, xem như rất lương tâm.

Biểu tở cùng Triệu Thiến Đình quan hệ rất tốt, nghe xong nàng muốn tới mượn váy, không nói hai lời liền đáp ứng: "Người muốn xuyên cái nào bộ? Tỳ tiện tuyền."

"Không phải ta xuyên." Triệu Thiến Đình cười chỉ chỉ sau lưng Chúc Yếu, "Là bạn học ta xuyên."

Biểu tở ánh mắt đầu tới, rơi vào Chúc Yếu trên mặt. Ánh mắt chợt ngừng tậm. Nữ sinh trắng tinh, ngũ quan tinh xảo, con mắt đẹp đặc biệt. Không phải sở hữu nữ sinh xinh đẹp đều thích hợp mặc cổ trang. Mà nhìn thấy Chúc Yếu, nàng thốt ra: "Tiểu cô nương xuyên váy ngắn khẳng định đẹp mắt."

Biểu tở rất khách khí để các nàng tuyền. Tưởng Diễm Nha bồi tiếp Chúc Yếu chọn lựa váy áo, tay mò lấy váy, nhỏ giọng cảm khái nói: "Ta khi còn bé liền đặc biệt hâm mộ những cái kia phim truyền hình bên trong tay áo lớn phiêu dật váy, cổ trang thật cực kỳ tốt nhìn. Bất quá a, hiện tại truyền đi, sẽ người khác nói thành là dị loại, đặc biệt là thế hệ trước những cái kia. Luôn cảm thấy là kỳ trang dị phục, giống đi hát vỡ kịch."

Kỳ thật có rất nhiều nữ hài tử trong lòng đều có một cái cổ trang mộng. Nhưng là chỉ có một phần rất nhỏ dám thật xuyên ra ngoài. Dù sao

muốn đình lấy nhiều người như vậy ánh mắt. Đại bộ phận đều là mua về đặt ở trong nhà, bản thân thưởng thức.

Triệu Thiến Đình tới, đem cánh tay khoác lên Tường Điềm Nha trên bờ vai: "Cái kia nếu không thừa dịp hiện tại, người cũng quá đã nghiên?"

Tường Điềm Nha con mắt đều sáng lên, nắm lấy Triệu Thiến Đình hỏi: "Thật sao?"

Triệu Thiến Đình vỗ ngực một cái: "Ta biểu tở cửa hàng, chúng ta là đồng học, bốn bỏ năm lên liền là người biểu tở cửa hàng, người có cái gì ngượng ngùng."

Tường Điềm Nha cảm thấy Triệu Thiến Đình nói rất có lý, liệt môi cười một tiếng: "Vậy ta tuyên nha."

Chọn tốt sau, Chúc Yếu uống Tường Điềm Nha tiến phòng thay quần áo đổi váy. Phòng làm việc liền một cái phòng thay quần áo, cũng may rộng rãi, Chúc Yếu cùng Tường Điềm Nha đi vào chung đổi. Tường Điềm Nha tuyển đầu màu quýt, một bên thoát một bên hưng phấn nói: "Cái váy này cùng trước đó ta tối hôm qua thấy cái kia bộ cổ trang kịch bên trong nữ chính ăn mặc giống như, không biết ta mặc vào có phải hay không cũng là cái hiệu quả này. . ." Nói hì hì nở nụ cười.

Sau đó bỗng nhiên "Oa" một tiếng, nói: "Yếu Yếu, nguyên lai người toàn thân đều trắng như vậy a."

"Oa, cánh tay tốt tể, còn có thịt. Thật mềm." Tường Điềm Nha mắt trợn trừng, rất khoa trương, ánh mắt hướng phía Chúc Yếu xinh đẹp xương quai xanh hướng xuống, thấp giọng nói, "Người gầy như vậy, thế mà còn có ngực, thật trắng."

Chúc Yếu trước kia thay quần áo đều do cung tỳ hầu hạ, cũng không cảm thấy thẹn thùng. Mà bây giờ, Tường Điềm Nha một đôi mắt xích lỏa

khỏa thân ở trên người nàng quét, còn động thủ xoa bóp cái này xoa bóp cái kia, còn nói ngược của nàng. . . Khuôn mặt thoáng chốc biến đỏ, mềm mềm nói: "Đừng làm rộn. Ngứa. . ."

Tưởng Diễm Nha thu tay lại. Ánh mắt lại chuyển không ra. Thon trắng cánh tay nhỏ, làn da trơn mềm, thẹn thùng thời điểm lộ ra phần, toàn thân đều phấn phấn. Nàng ngoẹo đầu, nhin không được cảm khái: "Về sau bạn trai người khẳng định hạnh phúc chết rồi."

Cái gì nha. Chúc Yếu nghi hoặc nhìn nàng.

Tưởng Diễm Nha sờ lên cằm cười hắc hắc. Chúc Yếu đột nhiên liền hiểu.

Trong phòng thay quần áo tia sáng sáng tỏ, làn da của nàng trắng muốt, con mắt đen nhánh sáng tỏ, quay lưng lại thay quần áo, không nói với nàng.

"Oa oa oa. . . Yếu Yếu lưng của người xem thật kỹ a, thật trắng thật trắng, còn có hồ điệp xương. Eo của người cũng tốt tế a, bình thường mặc đồng phục cũng nhìn không ra." Sau lưng Tưởng Diễm Nha thanh âm đột nhiên vang lên.

Thật là. . .

Chúc Yếu không có hồi.

. . .

Hôm nay là Trình Gia Úy mụ mụ sinh nhật. Tiệm bánh bên trong, Trình Gia Úy đang chờ bánh ngọt phiêu hoa. Trong tiệm một cỗ ngọt ngào bánh ngọt mùi hương. Trình Gia Úy thuận đường điểm một cốc trà sữa, ngồi đối diện Nguyên Trạch khó được cùng hẳn cùng nhau tan học về nhà. Cùng hẳn chờ bánh ngọt. Cứ như vậy ngồi cạnh cửa sổ vị trí trước, trên

đường trải qua nữ sinh, nhìn thấy trong cửa hàng ngồi hai tên nam sinh, không khỏi lui về đến, tiến tiệm bánh mượn mua bánh ngọt danh nghĩa nhìn kỹ.

Quả thực sống chiêu bài.

Trình Gia Úy nhìn về phía Nguyên Trạch, ánh mắt ghét bỏ: "Ta nói. . . Người cặp sách bên trên gấu nhỏ vật trang sức, đây không phải là nữ sinh thích sao? Người. . ." Hắn nhần nhịn một đường. Thật sự là nhịn không được, "Người cũng quá sùng người ngồi cùng bàn, nàng đưa người cái gì người cũng mang trên thân a?"

Mặc dù hắn không nói. Nhưng là Trình Gia Úy khẳng định là Chúc Yếu tặng.

Nguyên Trạch ánh mắt nhẹ nhàng quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng bình tĩnh.

Trình Gia Úy hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí chắc chắn: "Ta cảm thấy —— người về sau kết hôn khẳng định là cái thể quản nghiêm." Nói hắn lắc đầu, thở dài, "Có ít người a, mặt ngoài niên cấp thứ nhất, sau lưng liền cái tiểu nữ sinh đều ăn không chừng. . ."

Hắn cảm khái, thần sắc thanh thoi, ngón tay rất quen hoạt động màn hình điện thoại di động. Phút chốc thần sắc khẽ giật mình, trùng điệp vỗ xuống đùi, sợ hãi than nói: "Thảo!"

"Ta thảo!"

Tiệm bánh bên trong nữ sinh đều hướng phía nhìn bên này một chút.

Trình Gia Úy không hề hay biết đến xấu hổ, mắt trợn trừng, nhìn không chuyển mắt. Dừng lại gần năm giây, mới nhìn hướng Nguyên Trạch, thanh âm đè thấp, "Lớp nhóm rất náo nhiệt, người không nhìn sao?"

Nguyễn Trạch mí mắt không nhúc nhích. Hiển nhiên không có hứng thú.

Hắn thân là ban trưởng, mỗi lần đi lớp nhóm, phát xong thông tri liền xuống tuyến, sẽ không quan tâm kỹ càng.

Trình Gia Úy nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: "Triệu Thiến Đình đem người tiểu ngòi cùng bàn mặc cổ trang ảnh chụp phát nhóm bên trong. . . Lớp học đám kia lũ sói con con mắt đều tái rồi!"

Tác giả có lời muốn nói:

Tương lai sẽ hạnh phúc chết thái phó: Giờ khắc này ta thế mà hâm mộ Tưởng Diêm Nha.

Mập chương.

Cùng. . . Chương này hôn hôn nha, tác giả-kun ngoan ngoãn ngòi xuống chờ khích lệ.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ảnh Chụp

Năm phút trước. Phòng thay quần áo.

Tường Điềm Nha trước kia không xuyên qua tề ngực váy ngắn, không được chương pháp, toàn bộ đi lên bộ, làm cho rối bời. Nàng khoanh tay, vè mặt cầu xin xin giúp đỡ: "Yểu Yểu, y phục này làm sao mặc a?"

Chúc Yểu ngoái nhìn. Nàng đã mặc chỉnh tề.

Nhu áo phấn bạch, mỏng mà thấu, ám thêu hoa đào. Trước ngực thắt chặt, dây thắt lưng tự nhiên rủ xuống, thạch lựu váy đỏ bày uốn lượn tại dưới chân. Khuỷu tay là một đầu khinh bạc phiêu dật phi bạch, nhanh nhẹn như tiên.

Tường Điềm Nha ánh mắt sáng lên, lại khoa trương oa oa gọi.

Chúc Yểu khẽ kéo giật một chút phi bạch, thay Tường Điềm Nha chỉnh lý quần áo, thon trắng tay nhỏ linh xảo tại váy áo của nàng bên trên động tác, ánh mắt chuyên chú: "Chớ lộn xộn."

Tường Điềm Nha thân cao so sánh với Chúc Yểu hơi cao, ngoan ngoan bất loạn động. Nghiêm túc quan sát đến Chúc Yểu váy áo, lại nhìn một chút mặt của nàng, cách gần đó, liền trên mặt nàng tinh tế lông tơ đều nhìn thấy rõ ràng.

Thanh âm của nàng rất nhỏ giọng: "Yếu Yếu, ta cảm thấy bộ dạng này tốt hiền lành a." Theo thói quen sờ lên cằm, dò xét Chúc Yếu, "Ta cảm thấy tối hôm qua cái kia phim cổ trang nhân vật nữ chính, đều không có người một nửa đẹp mắt."

Chúc Yếu cười cười, tiếp tục thay nàng buộc lại trước ngực dây thắt lưng.

Bên ngoài. Triệu Thiến Đình đang cùng biểu tỳ nàng đang nói chuyện. Triệu Thiến Đình cúi đầu nhìn xem biểu tỳ thiết kế bản thảo, nhiệt tâm cho nàng đề nghị. Biểu tỳ dờ khóc dờ cười, ghét bỏ phất phất tay: "Lộn xộn cái gì đề nghị, đi một bên, đừng quấy rối."

Triệu Thiến Đình kiên nhẫn: "Thật, ta cảm thấy đổi thành hồ điệp thù thù càng đẹp mắt, thật đẹp a."

Biểu tỳ ghét bỏ phun ra một chữ: "Tục."

Ngay tại thảo luận, sau lưng "Bá" một tiếng, phòng thay quần áo thật dày bị kéo ra. Triệu Thiến Đình cùng biểu tỳ nghe tiếng quay người, sau đó càng có ăn ý mở to hai mắt, an tĩnh gần ba giây. Vẫn là biểu tỳ trước kịp phản ứng, giật giật bờ môi, nhìn không chuyển mắt, chậm rãi nói: "Cái kia. . . Mặc dù có chút mạo muội, nhưng là vẫn muốn hỏi —— tiểu muội muội người có hay không mục đích làm ta người mẫu."

Triệu Thiến Đình ánh mắt trực lăng lăng rơi trên người Chúc Yếu, kịp phản ứng, mấy bước quá khứ liền vòng quanh bên người nàng dạo qua một vòng, ngữ khí kinh diễm: "Quá đẹp. . . So ta biểu tỳ mời người mẫu mặc vào còn dễ nhìn hơn. Chúc Yếu người thật rất thích hợp mặc loại này váy."

Triệu Thiến Đình biết Chúc Yếu dáng dấp đẹp mắt, mặc cổ trang khẳng định xinh đẹp, nhưng là không nghĩ tới, thế mà như thế thích hợp. Thật giống như thật từ phim truyền hình bên trong đi ra tới đồng dạng.

Chúc Yếu khuôn mặt ửng đỏ, sau đó nhìn về phía Triệu Thiển Đình biểu tở, trả lời nói: "Ngại ngùng, ta tạm thời không có quyết định này."

Triệu Thiển Đình lôi kéo Chúc Yếu tay, cũng trở về biểu tở lời nói: "Chúc Yếu không thiếu tiền, biểu tở người liền bỏ bớt tâm đi."

Biểu tở nhớ tới mới vừa ở Chúc Yếu ăn mặc áo len giày cùng lưng cặp sách, đều là điệu thấp hàng hiệu hàng. Xem xét liền là nhà có tiền hài tử. Chỉ là. . . Chúc Yếu mặc thật sự là quá đẹp đẽ. Tướng mạo thật là một phương diện, còn có một mặt là thay đổi tề ngược váy ngắn sau khí chất, giơ tay nhắc chân, không có nửa điểm không hài hòa cảm giác, giống như mặc liền là bình thường quần áo giống như.

Càng xem càng cảm thấy phù hợp, nhin không được hỏi nhiều một câu: "Thật không suy nghĩ một chút sao?"

Chúc Yếu nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười, ngữ khí có chút ngượng ngùng: "Ta thành tích rất kém cỏi, bình thường vội vàng ôn tập, không có thời gian làm cái khác."

Cũng đúng. Cùng nàng biểu muội đồng dạng, cao tam. Học tập làm trọng.

Nghĩ như vậy, biểu tở cũng không nói thêm lời. Chỉ đứng dậy nói câu: "Nếu không đem giày cũng thay đổi đi, hai người chân xuyên bao lớn?"

Tướng Điem Nha cười hì hì xoay quanh vòng, dẫn theo váy đẹp đến mức rất, nghe được lời nói, bước chân dừng lại, váy xoay tròn rủ xuống: "Ta xuyên 37. Yếu Yếu người đây?"

"35 mã." Chúc Yếu trả lời một câu.

Tướng Điem Nha cúi đầu rút mắt Chúc Yếu chân, lại là một tiếng kinh hô: "Yếu Yếu chân người thật nhỏ a."

Biểu tỳ tìm đến hai cặp mới giày thêu, cùng nàng hai váy áo vừa vặn xứng đôi. Tưởng Diễm Nha lưu loát thay xong, dặm chân một cái. Chúc Yếu đem giày thêu mặc.

Giày thêu phối vớ lưới, oánh oánh chân ngọc lập tức bị che đậy tại váy phía dưới, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Lúc này, đằng sau truyền đến một đạo giòn sáng thanh âm: "Chúc Yếu, Tưởng Diễm Nha."

Là Triệu Thiến Đình kêu các nàng một tiếng.

Chúc Yếu hoảng hốt quay đầu, thần sắc chưa định, liền nghe được "Răng rắc" một tiếng.

Triệu Thiến Đình giơ điện thoại, nhìn xem bên trong dừng lại hình tượng, chặc chặc phẩm vị: "Ta chụp ảnh trình độ hoàn toàn như trước đây cao, cái này chụp hình quả thực tuyệt." Dương dương đặc ý cầm ảnh chụp cho Chúc Yếu cùng Tưởng Diễm Nha nhìn.

Tưởng Diễm Nha bụm mặt, thanh âm hàm hồ nói: "Cũng không tệ lắm, chỉ là. . . Mặt ta thật tròn a."

Triệu Thiến Đình cười nói nàng: "Vậy người bình thường ăn ít một chút nha." Nàng ngẩng đầu nhìn một chút Chúc Yếu, nháy mắt mấy cái nhỏ giọng dò hỏi, "Chúc Yếu, ta có thể đem ảnh chụp phát lớp nhóm sao?"

Ảnh chụp mà thôi. Chúc Yếu không có ý kiến, gật gật đầu: "Có thể a."

Sau đó nhìn Tưởng Diễm Nha. Tưởng Diễm Nha chính chính lý trên cánh tay phi bạch, sáng khoái nói: "Đương nhiên không có vấn đề. . . Ha ha, đồ tốt mọi người cùng nhau thưởng thức nha."

Thế là Triệu Thiên Đình liền đem màn hình điện thoại di động trượt đến lớp nhóm, dừng lại thao tác, liền đem Chúc Yếu ảnh chụp phát đi lên. Vừa phát lên một giây, cái này nguyên bản yên tĩnh lớp nhóm lập tức sôi trào.

Trước hết nhất hồi phục chính là Trương Kha, ban chín số hẳn nhất giải quyết nhi: "Ta triệt thảo 犄犄, đây là từ nơi nào xuyên qua tới tiểu công chúa!"

Các nam sinh lập tức đi theo hồi phục:

- "Tết nguyên đán tiệc tối chúng ta ban chín đây là muốn cảm nhận giá trị thủ thắng sao?"

- "Xin hỏi mấy vị đây là ở đâu? Cần ta quá khứ xách giày sao?"

- "Nhắc tay, nơi này thỉnh cầu đề vác."

- "..."

- "Chúc Yếu mặc dù kéo xuống lớp chúng ta bình quân phân, nhưng là nàng đề cao thật lớn lớp chúng ta bình quân nhân giá trị a. Ta quyết định về sau thật tốt bảo vệ nàng."

- "Liếm chó đến cuối cùng không có gì cả."

- "Mọi người yên lặng một chút, đây là lớp nhóm, không phải truy tình nhóm. Hữu nghị nhắc nhở —— chủ nhiệm lớp còn có năm giây đến chiến trường."

- "..."

Sau đó. . . Trở lên tin tức các loại tốc độ ánh sáng rút về.

- "Ta thao, vào xem lấy nhìn ảnh chụp quên thời gian, quá thời gian rút lui không xong."

- "Ha ha ha, vậy liền xoát đi lên, tranh thủ thời gian xoát."

- "Nếu không chúng ta xây cái hậu viện sẽ tiếp lấy trò chuyện đi."

- "Ý kiến hay."

- "Ta tán thành."

- "Ta giơ hai tay hai chân tán thành."

- "..."

Tình như nước đọng lớp nhóm lập tức sôi trào. Thanh xuân xao động các nam sinh nhao nhao buông xuống trong tay bút, điên cuồng xoát ngăn.

Ban chín phòng học. Hứa Du Du đang giúp Lâm Chi Y quét dọn xong phòng học, đóng kỹ bên trong cửa sổ sau, đem trong túi ong ong chấn không ngừng điện thoại lấy ra.

Nhìn thấy lớp nhóm nhóm ảnh chân dung không ngừng lấp lóe, cảm thấy kỳ quái. Làm sao không quan hệ vô cơ nhiều tin tức như vậy. Tưởng rằng cái gì trọng yếu thông tri. Hứa Du Du ấn mở xem xét, trò chuyện chủ đề tất cả đều là liên quan tới Chúc Yếu. Nàng nhú mày, thầm nói: "Cái gì nha. . ."

Ngón tay thật nhanh đi lên trượt.

Lâm Chi Y đem dựa vào hành lang một bên cuối cùng một cánh cửa sổ khóa kỹ, cõng lên cặp sách đi qua, hỏi: "Đang nhìn cái gì?"

Đến gần xem thử, Hứa Du Du ngón tay vừa vịn lật đến Chúc Yếu ảnh chụp.

Lâm Chỉ Y biểu lộ lập tức liền động lại.

Trên tấm ảnh Chúc Yếu mặc tề ngực váy ngắn, tóc dài xõa vai. Chụp tấm hình này lúc, vừa vặn ngoạn nhìn. Hai mắt mờ mịn ngây thơ, hiện ra sáng sáng thủy quang, rất tự nhiên. Tăng thêm nang da thịt trắng nõn cùng ngũ quan xinh xắn, nhất thời phi thường kinh diễm.

Lâm Chỉ Y thản nhiên nói: "Là Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha a. .
."

Mặc dù Lâm Chỉ Y không nói gì, có thể Hứa Du Du có thể cảm giác được, Lâm Chỉ Y đoán chừng cảm thụ không được tốt cho lắm. Tại tăng thêm lớp nhóm bên trong nam sinh từng cái ồn ào, bình thường đều đối Lâm Chỉ Y xum xoe, hiện tại cũng tại khen Chúc Yếu. Hứa Du Du lặng lẽ xem xét nang một chút, tiếp lấy nhìn chăm chăm ảnh chụp, ghét bỏ nói: "Thành tích kém như vậy, còn cả ngày làm những này loè loẹt, người nhìn, ngược đều lộ ra, loại hình này thế mà còn phát lớp nhóm. Thật không biết xấu hổ. . ."

Lâm Chỉ Y không nói chuyện, khuôn mặt thanh tú, tràn đầy trầm mặc.

...

Tiệm bánh bên trong. Trình Gia Úy nhìn chăm chăm cầm điện thoại di động của mình Nguyên Trạch, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Cái kia. . . Người không phải có điện thoại sao? Điện thoại trả lại cho ta a."

Nguyên Trạch mặt mày thâm trầm, trên mặt nhìn không ra biểu lộ, nhẹ nhàng linh hoạt đưa di động ném cho Trình Gia Úy.

Trình Gia Úy một thanh tiếp nhận, mở ra điện thoại di động của mình, sửng sốt mấy giây sau, mới nói: "Thảo, người đem ta bảo tồn ảnh chụp cho xóa."

Nguyễn Trạch ánh mắt nhẹ nhàng quá khứ.

Nguyễn Trạch cảm xúc luôn luôn không lộ ra ngoài, hoặc là nói, căn bản không có gì có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. Nhưng là hiện tại, Trình Gia Úy thật sự rõ ràng cảm giác được hắn tức giận. Hắn lập tức sợ: "Ta. . . Ta đây chỉ là đơn thuần thương thức a. Không có ý tứ gì khác."

Lại nói, trong lớp nhiều như vậy nam sinh, đoán chừng đều giữ. Hắn quang xóa hắn một cái có cái chim dùng.

. . .

"Chúc Yếu. . ." Triệu Thiến Đình hai tay nắm vuốt điện thoại, sững sờ ngẩng đầu, biểu lộ cũng là mộc mộc, sau đó nuốt nước miếng một cái, nói một câu, "Lớp chúng ta nam sinh giống như điên rồi. . ."

"A?" Tưởng Diễm Nha nghi ngờ há to miệng, không rõ nàng ý tứ.

Thế là Triệu Thiến Đình giơ tay lên cơ cho bọn hắn nhìn. Thanh xuân vừa vặn các nam sinh tốc độ tay đều ngạc nhiên nhanh. Lít nha lít nhít tin tức nhấp nhô, một đầu tiếp lấy một đầu, cơ hồ là lấy xoát ngăn tốc độ. Căn bản là thấy không rõ. Mà Chúc Yếu đi xem gặp thời đợi, vừa vặn nói chuyện phiếm màn hình đứng im.

—— "Toàn thể cấm ngôn bên trong, chỉ cho phép chủ nhóm cùng nhân viên quản lý phát biểu."

". . ."

Tưởng Diễm Nha cùng Triệu Thiến Đình hai mặt nhìn nhau, dừng một cái chớp mắt, kinh ngạc hỏi: "Ai cấm?"

Triệu Thiến Đình vặn mi, gấp đến độ dậm chân, khóc không ra nước mắt lấy nhắc tới: "Xong xong xong, khẳng định là chủ nhiệm lớp. . . Ảnh

chụp là ta phát, đoán chừng ngày mai đến tìm ta tính sổ sách."

Chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu không thích nhất lớp đồng học nháo sự, cái này mấu chốt, đều muốn ổn định lại tâm thần học tập. Nàng ở trong nhóm liền phát một trương nho nhỏ ảnh chụp, vốn chỉ là muốn để đồng học sớm nhìn xem Chúc Yếu tết nguyên đán tiệc tối lúc ăn mặc quần áo. Không nghĩ tới lớp nhóm đột nhiên liền nổ. Đừng nói là nam sinh, liền nữ sinh đều ồn ào, còn kích động, cũng nghĩ mặc loại này cổ trang váy quá đã nghiên. Bởi như vậy, nàng liền là quấy đến đồng học không thể học tập cho giỏi kẻ cầm đầu.

Chúc Yếu lặng im không nói, hai lọn tóc nhẹ nhàng dán khuôn mặt của nàng. Con mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm bỗng nhiên an tĩnh lại lớp nhóm. Trong lòng có một loại rất kỳ quái dự cảm, giống như biết tiếp xuống ai sẽ nói chuyện.

Sau đó, một đầu tin tức nhảy ra ngoài:

- "Đừng phát cùng học tập không quan hệ sự tình."

Đây là. . .

Tưởng Diễm Nha thét chói tai vang lên nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn: "Rõ rệt ban. . ."

"Ban trưởng!"

Triệu Thiển Đình cũng lên tiếng kinh hô. Là vạn năm chỉ hướng lớp nhóm phát ngăn gọn thông tri, phát xong liền xuống tuyến Nguyên Trạch.

Thế là, Triệu Thiển Đình dưới ánh mắt ý thức liền đi nhìn Chúc Yếu, "Ban trưởng thế mà thượng tuyến, còn cái gì 'Đừng phát cùng học tập không quan hệ sự tình'. . ." Nàng học Nguyên Trạch bình thản xa lánh ngữ

khí, chững chạc đàng hoàng đem nhóm bên trong câu nói kia thuật lại một bên.

". . . Ta đi. Đủ tao."

Chúc Yếu không nói chuyện.

Tại Nguyên Trạch ảnh chân dung xuất hiện trong chớp mắt ấy, "Bành" một chút, tựa hồ có đồ vật gì, trùng điệp đâm vào nòng trái tim.

Nàng không chế không nổi mặt mày tươi cười, tim đập rộn lên. . . Cảm thấy mặt thật nóng thật nóng.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là tao tao thái phó.

Thứ hai vui sướng nha, tiểu tiên nữ nhóm.

Bình luận thật lâu không có phá vụn, bắt gấp. Chương này trước 50 đưa tiểu hồng bao, mọi người xông vọt!

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Coi Là

Nguyễn Trạch xuất hiện tại lớp nhóm, các nam sinh lập tức yên tĩnh. Giải trừ cấm ngôn sau, cũng đều không dám lại lên tiếng. Tự mình phải chăng có xây mới group chat thiên, vậy liền không được biết.

Tưởng Diễm Nha bụm mặt, con mắt tròn lại sáng, hướng về phía Chúc Yếu chớp hai lần, ngôn từ chắc chắn: "Yếu Yếu, ta cảm thấy ban trưởng đoán chừng tức nổ tung. Nhìn thấy người xinh đẹp như vậy, khẳng định nghĩ giấu đi, mới không cho nam sinh khác nhìn."

Đại khái là tiểu thuyết tình cảm nhìn đến mức quá nhiều. Nàng mặc dù không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng là dẫn chứng phong phú, phân tích ra đạo lý rõ ràng.

". . . Loại này bề ngoài lãnh đạm cấm dục hệ nam sinh, kỳ thật thực chất bên trong có rất mạnh lòng ham chiếm hữu."

Cao trung nữ sinh thích nhất nhìn cái kia loại bá đạo tổng tài, băng sơn giáo thảo, ác ma thiếu gia loại hình tiểu thuyết tình cảm. Tốt nhất là có rất nhiều động một chút lại cường hôn tình tiết.

Tiểu thuyết nhìn đến mức quá nhiều, tư duy phát tán, liền thích đem tình tiết hương trong cuộc sống hiện thực bộ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có đầy đủ nhan giá trị cũng không phải là sở hữu lòng ham chiếm hữu mạnh nam sinh đều là nam chính. Dáng dấp đẹp mắt mới gọi nam chính, gọi thâm tình. Xấu xí đó chính là phổ thông tính cách thiếu hụt.

Chúc Yếu không có nghe Tưởng Diễm Nha nói mò. Nhưng là lại nhịn không được hưởng bên kia nghĩ. Cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Trước khi đi, biểu tỳ cố ý lấp một trương danh thiếp cho Chúc Yếu, hiển nhiên rất thích nàng xuyên váy ngắn dáng vẻ. Danh thiếp thiết kế nếp xưa ngắn gọn, Chúc Yếu đưa tay tiếp nhận, trên đó viết "Hải Đường Ổ bản gốc Hán phục phòng làm việc". Biểu tỳ tên gọi Thư Đường, phía dưới có nàng phương thức liên lạc.

Thư Đường nói: "Chờ người về sau cảm thấy hứng thú có thể tới tìm ta, tùy thời hoan nghênh người."

Chúc Yếu mím cười gật đầu, lễ phép nói: "Tốt."

Thư Đường cho mượn nàng một bộ hoàn chỉnh tề ngực váy ngắn, bao quát giày thêu cùng vật trang sức, đều nhét vào một cái màu hồng trong túi giấy.

Bên ngoài xe cá nhân chờ lấy. Tưởng Diễm Nha cùng Triệu Thiển Đình tiện đường, cười xe đạp về nhà. Chúc Yếu dẫn theo túi giấy lên xe, để sách xuống bao, lấy ra điện thoại di động sau lại mở ra lớp nhóm nhìn một chút.

Cùng vừa rời não nhiệt khác biệt, rất yên tĩnh. Không ai nói chuyện phiếm.

Chúc Yếu rời khỏi sau, lại theo bản năng ấn mở Wechat. Nhìn chăm chăm Nguyên Trạch ảnh chân dung hồi lâu, nghĩ nói chuyện cùng hắn. Bất quá lúc này, hắn hẳn là tại cười xe đạp về nhà. Châm chước nửa ngày, vẫn là quyết định không quấy rầy hắn, đưa di động một lần nữa nhét thư trả lời trong bọc.

Tối hôm đó, Chúc Yếu viết bài thi đến nửa đêm, không cùng Nguyên Trạch trò chuyện Wechat.

...

Ngày kế tiếp đeo bọc sách tiến phòng học, ban chín đồng học đến một nửa. Nhìn thấy Chúc Yếu, liền nhớ lại hôm qua lớp nhóm bên trong ảnh chụp. Tiền Vi đứng lên đến, cùng nàng nói: "Chúc Yếu người tốt cuộc đã đến. Hôm qua nhìn người cùng Tưởng Điềm Nha xuyên váy ngắn ta đều đổ kị muốn chết, sớm biết ta phải cùng các người cùng đi."

Triệu Thiển Đình ngay tại thu thập bọc giảng, giơ lên phía dưới, nói với Tiền Vi: "Dù sao cách gần đó, nếu không hôm nay dẫn người đi quá đã nghiên a."

Tiền Vi con mắt ngó ngó Chúc Yếu, ngữ khí nhăn nhó nói: "Vẫn là quên đi. . . Ta đáng người quá kém." Không phải ai mặc vào cổ trang đều là tiểu tiên nữ. Hôm qua Triệu Thiển Đình phát ảnh chụp, rõ ràng không có thêm lọc kính không có P đồ, tự nhiên chân thực. Mà bên trong Chúc Yếu được không phát sáng không nói, đáng người tinh tế uyển chuyển, nữ sinh nhìn xem đều hâm mộ.

Chúc Yếu cùng bọn hắn nói vài câu liền trở lại chỗ ngồi. Nhìn thoáng qua bên cạnh chỗ ngồi. Nguyên Trạch màu đen cặp sách treo ở trên ghế dựa, gấu nhỏ vật trang sức yên tĩnh buông thông. Mặt bàn chỉnh tề sạch sẽ.

Nghĩ đến cái gì, Chúc Yếu ánh mắt sáng lên, mau đem cặp sách phóng tới trên mặt bàn.

Sau đó một thanh cầm lấy trên bàn cốc nước, liền hướng nhà vệ sinh chạy.

Tại chỗ khúc quanh, liền nghe được có ào ào tiếng nước.

Có cái cao lớn thẳng thân ảnh, đứng tại đồ lau nhà bên cạnh ao tẩy đồ lau nhà. Cái giờ này nhà vệ sinh người ít, chỉ có một cái các lớp khác cấp nữ sinh mới vừa lên xong nhà vệ sinh, ra rửa tay. Nhìn thấy đồ lau nhà bên

cạnh ao nam sinh, bước chân rõ ràng có chút dừng lại, về sau đứng ở trước vòi nước, giặt tay một bên lại một bên.

Chúc Yếu quá khứ, an tĩnh đứng tại nữ sinh kia bên người. Bước chân đứng vững lúc, nghiêng đầu, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Rất sạch sẽ."

A? Nghe được thanh âm, nữ sinh nghiêng đầu, ánh mắt vừa vận dụng vào bên người Chúc Yếu.

Chúc Yếu khuôn mặt treo dáng tươi cười, nháy mắt ra hiệu cho nàng tay, ngữ khí tri kỷ nói: "Ta nói. . . Tay của người tắm đến rất sạch sẽ."

Nữ sinh mặt phút chốc đỏ lên, bẹn bẹn đóng lại vòi nước, vội vàng rời đi.

Chúc Yếu mỉm cười, con mắt lóe sáng oánh oánh. Mà hẳn không biết lúc nào cũng ngẩng đầu lên, vừa lúc ở nhìn nàng. Chúc Yếu lỗ tai ửng đỏ, cúi đầu, đem trong tay cái cốc vận ra, mở ra vòi nước cọ rửa.

Mùa đông nước máy rất lạnh, băng đến thấu xương, Chúc Yếu cóng đến muốn gọi, nhưng là trở ngại Nguyên Trạch ở bên người, duy trì thực nữ dáng vẻ, mặt không đổi sắc rửa cái cốc. Sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Ta hôm qua nghe Triệu Thiên Đình nói. . . Có cao nhất học muội cho người đưa quá sữa bò."

Nghĩ nói chuyện cùng hẳn, không biết sao, mới mở miệng, liền nói lên cái này. Chúc Yếu rửa cái cốc tay rụt rụt. Cảm thấy mình nói lời này lúc. . . Giống như có chút chua. Lại nói, hẳn như thế được hoan nghênh, có nữ sinh cho hẳn đưa sữa bò rất bình thường a. Chúc Yếu nắm vuốt cái cốc, vô ý thức cắn môi.

Hẳn có thể hay không cảm thấy, nàng quá keo kiệt, quá tính toán chi li, quá trông coi hẳn.

Nguyên Trạch đem vôi nước bông sen đóng lại, tiếng nước lập dừng. Ánh mắt dừng lại tại tiểu công chúa trắng nõn bên mặt, nhìn xem nàng nói dứt lời ảo não nhắm một con mắt lại, bờ môi nhếch, một bộ hời hợt lại thấp thỏm bộ dáng.

Hắn dáng tươi cười ấm áp, thanh âm rất rõ ràng: "Ta không thu."

Chúc Yếu nhếch môi lúc này liền vênh lên dưới, nho nhỏ "A" âm thanh, rõ ràng trong lòng rất vui vẻ, lại kìm nén không có quá biểu hiện ra ngoài. Tiếp lấy ngoái đầu lại nhìn hắn, cùng hắn ánh mắt chạm vào nhau, thử thăm dò nói một câu: "Vậy người về sau cũng không cần thu, được không?"

Nguyên Trạch gật đầu: "Ân. Tốt."

Rất dễ nói chuyện dáng vẻ, giống như nàng nói cái gì hắn đều gật đầu đáp ứng.

Chúc Yếu mừng thầm, đem cốc nước cái nắp vụn bên trên. Nhớ tới cái gì, nàng do dự một tiểu dưới, cóng đến đỏ lên ngón tay giật giật, mở miệng nói: "Hôm qua tại lớp nhóm. . ." Con mắt của nàng nhìn không chuyển mắt, ngay thẳng nhìn chăm chăm hắn, mỗi chữ mỗi câu hỏi, "Nguyên Trạch, người có phải hay không. . . Không thích ta tại trước mặt người khác như thế xuyên?"

Tựa như Tưởng Diễm Nha nói, hắn kỳ thật không giống nhìn từ bề ngoài như thế bình tĩnh rộng rãi, kỳ thật đối nàng. . . Vẫn là có lòng ham chiếm hữu.

Tiểu công chúa tính cách chân thực đáng yêu. Rõ ràng so bình thường nữ sinh da mặt mỏng hơn, lại càng dễ thẹn thùng, lại luôn sẽ đem muốn biết hỏi ra lời.

Nguyên Trạch đen nhánh mi mắt nhẹ nhàng động mấy lần, đáy mắt sóng ngầm lưu động, mặt ngoài bất động thanh sắc, bình tĩnh mà ôn nhu: ". . . Ân."

Tiếp lấy buồng xuống đồ lau nhà, nắm tay rửa sạch, lau khô.

Chúc Yếu lẳng lặng nhìn xem hăn.

Sau đó, Nguyên Trạch từ trong tay nàng đem cốc nước cầm lấy, phóng tới bồn rửa tay bên cạnh sạch sẽ trên gạch men sứ. Tiếp lấy hai tay bưng lấy nàng tay, cầm khăn tay, đưa nàng ngón tay một cây một cây cẩn thận lau khô.

Nhìn xem hăn thân ảnh cao lớn đột nhiên hướng mình nghiêng lúc đến, Chúc Yếu sững sờ, khẩn trương con mắt trợn to, cho là hăn muốn. . . Chúc Yếu thân thể căng cứng, vội mở miệng: "Không, không được."

Sau một khắc, hai tay của nàng liền bị hăn mang theo bỏ vào cổ của hăn bên trên.

Ngón tay đụng chạm lấy, là thiếu niên tinh tế tỉ mỉ nóng rục làn da. Nàng cóng đến tay cứng ngắt lập tức một trận thoải mái, giống như có cốt cốt dòng nước ấm thuận giữa ngón tay trôi nhập. Chúc Yếu hô hấp hơi dừng lại, đối hăn đột nhiên cúi xuống gương mặt. . . Tư thế như vậy, tựa như là hai tay của nàng chủ động ôm cổ của hăn. Cùng hăn bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tránh cũng không thể tránh. Hết lần này tới lần khác nét mặt của hăn nghiêm túc, giống như tại làm một kiện chuyện rất bình thường.

Lúc này mới ý thức được hăn là tại thay nàng ấm tay. Chúc Yếu đỏ mặt, nhẹ nhàng hỏi: "Người. . . Không cảm thấy lạnh sao?"

Từ khi có thể dắt tay sau, hăn cũng giúp nàng ấm qua tay. Mà bây giờ hăn tay vừa chạm qua nước lạnh, cũng rất băng. Hăn thế mà đem nàng để tay đến trên cổ hăn thay nàng sưởi ấm. Mặc dù hoàn toàn chính xác rất ấm

áp, mà Nguyên Trạch cũng một bộ biểu lộ lạnh nhạt bộ dáng, thế nhưng là nàng chỉ là ngẫm lại liền muốn rút cổ. . . Quá lạnh.

Nàng hai tay vội hướng về hồi rút.

Lại bị hấn tay ấn xuống, cái kia lực đạo không tính quá nặng, nhưng là vừa vặn có thể ép tới nàng hai tay không cách nào rút ra.

Nguyên Trạch chăm chú nhìn, cảm thụ được hai tay của nàng dần dần biến ấm, mở miệng nói: "Không lạnh. Công chúa chớ lộn xộn."

Chúc Yếu lo lắng, hai đạo đôi mi thanh tú nhíu chặt, thanh âm ép tới trầm thấp, giống như là đang lặng lẽ lời nói: "Sẽ bị người nhìn thấy."

Nàng biết Nguyên Trạch tại Hành trung đồng học trong mắt là thế nào. Như thế cái quang phong tể nguyệt người, nếu như bị người nhìn thấy hấn ở chỗ này cùng nàng như thế thân cận, đoán chừng không bao lâu, toàn Hành trung đều muốn truyền khắp. Đã đến cao tam, nàng không muốn bởi vì những chuyện này ảnh hưởng đến hấn.

Nguyên Trạch nhéo nhéo tiểu công chúa mềm mại tay nhỏ, nói: "Ta đang nghe, hiện tại không ai tới."

Chúc Yếu tâm ấm áp, con mắt lóe sáng sáng nhìn xem hấn. Ánh mắt vô ý bay tới trên môi của hấn, trong lòng liền một trận ngứa. Có thể đến cùng không dám khai thác bất luận cái gì hành động.

Đem hai tay của nàng che đến ấm áp, Nguyên Trạch mới buông tay.

Hấn tiếng nói êm tai, nhìn xem nàng một lần nữa cầm lấy cốc nước, mới cùng nàng nói: "Cái cốc ta đã cho người tắm rồi."

Chúc Yếu cong môi, gật gật đầu "Ân" âm thanh, thanh âm thanh thúy hoạt bát: ". . . Ta biết."

Nguyên Trạch tới sớm, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ trước cho nàng rửa cốc. Đại đa số thời điểm sẽ còn giúp nàng sắp xếp gọn nước nóng.

Nguyên Trạch đứng thẳng, hơi thấp đầu, ánh mắt đen nhánh, lẳng lẳng nhìn chăm chú lên tiểu công chúa treo ý cười mặt. Nàng bưng lấy cái cốc, ngửa đầu, cùng hắn nói: "Ta biết người ở chỗ này tẩy đồ lau nhà, cho nên liền nghĩ qua đến lại tẩy một lần. . ."

Nói nàng nho nhỏ nhéo một cái mi, rầu rĩ: "Ta như vậy. . . Có phải hay không có chút lãng phí nước a."

Nữ hài nhi thanh âm ngọt nhu mà chân thành. Nguyên Trạch khước môi giơ lên, không tự giác tràn ra một trận cười khẽ, nhìn xem ánh mắt của nàng càng thêm ôn nhu.

Chúc Yếu con mắt đột nhiên trợn to, có chút tỉnh tỉnh. Hắn cười lên quá đẹp đẽ. Mà tại đại Ngụy thời điểm, nàng cơ hồ chưa bao giờ từng thấy hắn cười. Đây là nàng vô số lần may mắn, nàng có thể ở chỗ này cùng hắn gặp nhau. Năm vuốt cốc nước ngón tay dần dần thu nạp, nàng tay đã không lạnh, mà lòng bàn tay tựa hồ còn lưu lại hắn da thịt mang theo nhiệt độ.

Vừa rồi hắn đột nhiên cúi người, nàng giật nảy mình. Cho là hắn muốn ở chỗ này hôn nàng.

Nàng thấp hạ đầu, có chút xấu hổ, thẹn thùng nói: "Vừa rồi. . . Vừa rồi người như thế, ta còn tưởng rằng người muốn thân. . ."

Lời còn chưa dứt, nương theo lấy một cỗ khí tức quen thuộc, Nguyên Trạch mặt dần dần phóng đại, sau đó liền là trên môi một trận mềm mại. Một cái nhẹ nhàng mà đơn thuần hôn chuẩn xác không sai rơi vào trên môi của nàng. Hắn nhẹ mỗ một chút.

Lưng hắn chưa thẳng lên, uốn lên thân thể cùng nàng bình thường, nhếch môi dặt một cái rất nhạt rất nhạt độ cong. Ánh mắt sáng tỏ mà ôn

nhu.

Thanh tuyền thanh nhuận nói một câu: "Không phải coi là."

Tác giả có lời muốn nói:

Bài này lại tên « ngồi cùng bàn hăn luôn luôn hôn ta »

Chương này tiếp tục lựa gặt nhãn lại, phi, phát hồng bao. Trước 20 nhãn lại, sau 50 tùy thời.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Phi Tiên

Chúc Yếu nhìn thẳng hẳn, đôi mắt nhuận sáng ngậm lấy ý cười, cái kia cổ yêu đương ngọt ngào cơ hồ đều muốn tràn ra tới.

Loại này thanh xuân ngây thơ yêu đương ngây ngô ngọt ngào. Coi như song phương đều không nói lời nào, chỉ cần con mắt vừa đối đầu, liền là từ trong đáy lòng chảy ra ngọt. Vừa thấy được hẳn liền muốn cười. Ai cũng nhìn không được. Chúc Yếu nhếch môi, ngơ ngác nhìn xem hẳn, khuôn mặt đỏ bừng.

Tiếp lấy khước miệng giơ lên, thanh âm ngọt nhu lại lộ ra vui vẻ: "Người lại hôn ta. . ."

Nguyên Trạch nhìn xem nàng hồng hồng mặt, nhẹ nhàng ân. Biểu lộ rõ ràng nhất vui vẻ.

Chúc Yếu mi mắt run rẩy, thuận theo rủ xuống mắt, trắng nõn hai tay ôm chặt cốc nước, ngón cái khấn trương vuốt ve cốc nước đóng xuôi theo, thẹn thùng lại kiều khiếp.

Nàng muốn nói, hẳn mỗi lần hôn nàng, nàng đều cảm thấy thật là cao hứng. Giống như khi còn bé đi theo nữ tiên sinh học tì bà, bắt bẻ khắc nghiệt tiên sinh khó được lộ ra nhu hòa biểu lộ, tán dương nàng đạn thật tốt. Đại khái là nàng xuất thân quá tốt, ở trong mắt người khác rất trân quý đồ vật, nàng đều có thể dễ dàng đạt được. Mà đạt được lúc, ngược lại không có cái kia loại kiếm không dễ vui sướng. Cho nên, nàng cũng liền

không quá có thể hiểu được những người khác cao hứng tâm tình kích động.

Bất quá. . . Từ khi gặp phải Nguyên Trạch sau, nàng giống như có chút lý giải loại tâm tình này.

Rất muốn rất muốn đồ vật, có một ngày đột nhiên liền cho nàng.

Tiếng bước chân từ xa tới gần, là từ hành lang truyền tới. Có người tới. Nguyên Trạch đứng thẳng, biểu lộ khô khan lạnh nhạt, thanh âm còn rất hợp nhu: "Bên ngoài lạnh lẽo, trở về phòng học đi."

Chúc Yếu gật gật đầu, ngoan ngoãn nói tốt. Bưng ly nước dự bị trở về phòng học, còn chưa đi hai bước, liền có học sinh vui cười đùa giỡn một trước một sau chạy tới, cái trước một mặt cùng đằng sau đồng học nói chuyện, nghiêng về một bên lấy đi đường, trực tiếp liền hướng Chúc Yếu trên thân đụng.

"Ba" một tiếng, Chúc Yếu cốc nước trực tiếp rơi trên mặt đất, lăn lộn cốc lăn thật xa một khoảng cách.

Đồng học nói liên tục xin lỗi, thay nàng nhặt lên cốc nước.

Cũng may cốc nước chất lượng tốt, hoàn hảo không chút tổn hại. Chỉ là. . . Chúc Yếu cầm cốc nước một lần nữa đi đến vòi nước bên cạnh, khóc không ra nước mắt: "Lại lại muốn tẩy một lần."

Nguyên Trạch mỉm cười, đưa tay nói: "Cho ta."

Chúc Yếu đem cốc nước đưa tới. Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn đứng ở bên cạnh hắn, nghe rầm rầm tiếng nước, ngẩng lên đầu, mỉm cười nhìn thấy gò má của hắn.

. . .

Thứ sáu buổi chiều là Hành trung tết nguyên đán hội diễn.

Diễn xuất kết thúc liền là ba ngày tiểu nghỉ dài hạn. Nhưng mà, ngày nghỉ là thuộc về cao nhất cao nhị, không bao gồm cao tam. Cao tam liền tết nguyên đán cùng ngày nghỉ ngơi, ngày thứ hai tiếp lấy đi học.

Bắt đầu trước. Ban chín học sinh lục tục ngo ngoe từ phòng học ra, tại hành lang xếp hàng. Dựa theo nghỉ giữa khóa thao trình tự, từ cao đến thấp. Chúc Yếu hai tay rút vào áo lông trong tay áo, chỉ mơ hồ lộ ra hai cây tinh tế ngón tay, mang theo màu hồng túi giấy. Bên trong chứa nàng chờ một lúc muốn mặc đến váy ngắn giày thêu.

Nguyên Trạch đồng phục sạch sẽ, đứng ở phía trước chỉnh lý lớp đội ngũ, thanh âm thanh tịnh lưu loát. Đến phiên ban chín xuất phát lúc, hần cúi đầu mắt nhìn dưới mí mắt Chúc Yếu, rất nhẹ nói câu: "Đi."

Chúc Yếu mím cười "A" một tiếng, càng chặt bước tiến của hần.

Tết nguyên đán tiệc tối tổ chức sân bãi tại tổng hợp lầu ba tầng, do chủ nhiệm lớp cùng ban trưởng lĩnh đội dựa theo lớp trình tự ra trận. Ban chín đến lúc, phía trước còn có mấy cái ban không tiến vào, ở bên ngoài chờ lấy. Đợi mấy phút, mới đến phiên bọn hần ban.

Trở ra, Chúc Yếu phiên hạ màu đỏ thành ghế ngồi xuống.

Bên trái là lối đi nhỏ, phía bên phải là Tường Diễm Nha, lại bên cạnh là Hứa Du Du, cầm trong tay bài thi còn tại viết đề toán.

Hội trường có chút ồn ào. Tường Diễm Nha đem đầu lệch ra tới, mí mắt rũ sụp lấy: "Buồn ngủ quá a, ngày mai cuối cùng có thể ngủ nướng."

Giấc ngủ đối với học sinh lớp mười hai tới nói quả thực quá mức xa xỉ. Chúc Yếu thanh âm nhu nhu, nói với nàng: "Vây được lời nói liền dựa vào lấy ta ngủ một lát nhi, chờ bắt đầu ta gọi người."

Tường Điềm Nha nức nở ôm chặt Chúc Yếu cánh tay, đem đầu đặt tại nàng đơn bạc mũi tên, con mắt nhắm, thì thào nói: "Yếu Yếu người thật tốt." Nghĩ đến chờ một lúc Chúc Yếu muốn lên đài biểu diễn, Tường Điềm Nha không khỏi có chút bận tâm, mí mắt vén lên, hỏi, "Yếu Yếu người cũng không khẩn trương sao được?"

Chúc Yếu trước kia lá gan rất nhỏ. Nàng là cái kia loại nhìn xem liền mảnh mai hướng nội nữ sinh.

Chúc Yếu mím môi, khuôn mặt trắng nõn nhu thuận: "Vẫn tốt chứ."

Giống như không có gì có thể khẩn trương. Liền là đi lên đàn một bản từ khúc. Hai ngày trước nàng cùng Đường Việt luyện tập quá mấy lần, Đường Việt piano đàn rất khá, nàng thì bà cũng rất thành thạo, dựa theo bình thường trình độ đàn tấu, theo lý thuyết sẽ không ra cái gì sai lầm.

Tường Điềm Nha khẽ nâng đầu, nói thềm một câu: "VẬY là tốt rồi. Ta còn sợ người khẩn trương đâu."

Tường Điềm Nha chuẩn bị lại dựa vào Chúc Yếu híp mắt một hồi, không biết là ai, bỗng nhiên kéo một chút tóc của nàng. Tường Điềm Nha bỗng nhiên thu tay, thấy rõ người phía sau mặt, hung hăng trừng hăn: "Trình Gia Úy người làm gì nha."

Trình Gia Úy vừa vịn ngò tại Tường Điềm Nha đằng sau, hai tay ôm ngực, cười hì hì: "Đừng ngủ cảm giác a, ta đến nói chuyện phiếm chứ sao."

Chúc Yếu cũng đi theo quay đầu.

Trình Gia Úy bên cạnh là Nguyên Trạch vị trí, vừa vịn tại Chúc Yếu đằng sau. Hăn biểu lộ biểu lộ thanh thản lạnh nhạt, tựa hồ chung quanh lại âm ỉ đều không có quan hệ gì với hăn. Con mắt bình tĩnh, tại Chúc Yếu xoay người một cái chớp mắt, chuẩn xác không sai cùng nàng ánh mắt đụng vào nhau.

Chúc Yếu lược rủ xuống mi mắt, mím môi mỉm cười. Vừa rồi hẳn tựa như là đang nhìn nàng, không biết nhìn bao lâu.

Tưởng Diễm Nha lười nhác nói chuyện với Trình Gia Úy, nhìn về phía Nguyên Trạch, nói: "Ban trưởng, chỗ người có tiết mục đơn đi, cho ta mượn nhìn xem chứ sao."

Tết nguyên đán hội diễn tiết mục đơn mỗi cái ban trưởng nơi nào cũng có một phần. Nguyên Trạch đem tiết mục đơn đưa cho Tưởng Diễm Nha. Tưởng Diễm Nha hưng phấn tiếp nhận, lôi kéo Chúc Yếu nhìn. Khoảng chừng hai trang, 35 cái tiết mục. Cao tam ban chín xếp tại thứ 28 cái, rất dựa vào sau.

Tưởng Diễm Nha chỉ vào tiết mục đơn: "« côn múa thanh xuân », người biểu diễn cao tam ban ba Chúc Hằng. Phốc. . . Yếu Yếu, người ca muốn biểu diễn côn nhị khúc a."

Thường ngày tết nguyên đán hội diễn, Chúc Hằng liền nghĩ thừa cơ chuồn đi chơi, nơi nào sẽ còn biểu diễn tiết mục gì.

Năm nay Chúc Hằng tâm huyết dâng trào, khó được có lớp vinh dự cảm giác, tự đề cử mình.

Chúc Yếu liền nói: "Ân, ta trước mấy ngày còn trông thấy ta ca ở phòng khách luyện tập tới, sau đó. . ." Chúc Yếu sờ lên cằm như có điều suy nghĩ. Sau đó cặp kia tiết côn vô ý bay ra ngoài, tạt trên người Chúc Tấn Ung. Chúc Tấn Ung cầm dép lê liền đẩy phòng khách truy Chúc Hằng. Hai cha con người truy ta đuổi, gà bay chó chạy.

Tưởng Diễm Nha cười ha ha: "Người ca thật là đùa."

Dài dòng khô khan lời dạo đầu kết thúc, tết nguyên đán hội diễn chính thức bắt đầu.

Mở màn múa người biểu diễn là cao nhất ban ba Trình Hiếu Oánh, mặc múa ba-lê, mũi chân kiểng, nương theo mỹ diệu âm nhạc, nhu hòa ánh đèn sáng ngời dưới, thân hình ưu nhã mà linh động. Giống một con linh xảo đáng yêu thiên nga, tại trên sân khấu tùy ý múa.

Các nam sinh thấy rất hăng say.

Trình Gia Úy dùng cùi chỏ nhẹ đỉnh một chút bên cạnh người Nguyễn Trạch, thấp giọng nói: "Không hổ là cao nhất ban ba hoa khôi lớp, khí chất coi như không tẻ, dáng dấp cũng đẹp mắt. . . Chắc chắc, đáng tiếc, làm sao lại coi trọng người."

Trình Gia Úy thanh âm tận lực hạ thấp, Chúc Yếu bên này vẫn là nghe rất rõ ràng. Thường thức vũ đạo đồng thời, bỗng nhiên liền kịp phản ứng. Con mắt rất nhỏ nháy mắt. Lẳng lặng nhìn xem trên đài nữ sinh. Đây chính là lần trước Triệu Thiển Đình cùng nàng đề cập qua, cho Nguyễn Trạch đưa quá sữa bò Trình Hiếu Oánh a. Vẫn là bọn hắn ban hoa khôi lớp.

Trình Gia Úy sờ lên cằm lời bình: "Liền là ngực nhỏ một chút."

Tưởng Diễm Nha rốt cục nhịn không được, quay đầu nói hắn: "Trình Gia Úy, người thật là bỉ ổi a."

Trình Gia Úy thân thể hướng thành ghế rụt dưới, con mắt tròn to: "Người nghe lén chúng ta nói chuyện a."

Tưởng Diễm Nha cảm thấy buồn cười: "Là chính người giọng tốt đẹp sao?"

Trình Gia Úy yên lặng. Thanh âm hắn hoàn toàn chính xác rất lớn, có đôi khi cảm thấy mình nói chuyện thanh âm đã rất nhỏ giọng, nhưng kỳ thật rơi vào người khác trong tai, rõ ràng lại vang dội.

Ba bốn cái tiết mục sau, Triệu Thiển Đình mang Chúc Yếu đi trang điểm.

Hậu trường rất loạn, học sinh hò hét ầm ĩ nhét chung một chỗ. Triệu Thiển Đình đem Chúc Yếu đưa đến một chỗ trang điểm trước gương ngồi xuống, chờ đợi thợ trang điểm cho Chúc Yếu trang điểm.

Ban chín là không có chuyên môn mời thợ trang điểm. Sát vách ban bảy bởi vì muốn biểu diễn lịch sử võ đài kịch, cố ý bỏ ra nhiều tiền mời thợ trang điểm. Triệu Thiển Đình cùng ban bảy ban trưởng quan hệ không tệ, đã bắt chuyện qua, thuận tiện giúp Chúc Yếu trang điểm.

Thợ trang điểm rất trẻ trung, là cái cách ăn mặc thời thượng nam tính. Rất tận tụy. Trong lúc đó chỉ cùng Chúc Yếu đơn giản câu thông vài câu, còn lại rất ít nói. Nhưng là trang dung ngoài ý muốn tinh xảo.

Mười bảy tuổi nữ sinh, cũng không cần nhiều điểm lệ trang dung, Chúc Yếu làn da tuyết trắng trong suốt, trực tiếp liền đã giảm bớt đi rất nhiều ngọn nguồn trang trình tự. Chủ yếu đặt ở mắt trang cùng môi trang hai phương diện này.

Sân khấu trang muốn so bình thường khoa trương.

Chúc Yếu mi mắt quyến rũ lên, đeo lên lông mi giả, thủy nhuận hai mắt nhào linh nhào linh phảng phất biết nói chuyện. Mắt trang lấy đào phấn làm chủ, nhãn tuyến trôi chảy phác họa, lại tại đuôi mắt tô điểm mấy đóa nho nhỏ màu hồng hoa đào, sinh động như thật. Gương mặt quét dọn số lượng vừa phải má đỏ, thắm cao quang trang điểm xoát mềm mại đảo qua cái trán cùng mũi, sau đó là tiểu xảo chiếc cằm thon. Mi xương cùng hai má cũng xoát một chút cao quang.

Cuối cùng là môi trang.

Tế nhuyễn đỏ nhạt vành môi bút cần thận phác hoạ, Chúc Yếu lẳng môi sung mãn, hình dạng nhìn rất đẹp, nhan sắc là thấu nhuận phấn. Dùng môi men chậm rãi bổ sung, cánh môi lúc này trở nên kiều diễm ướn át.

Đương thợ trang điểm buông xuống trang điểm xoát một cái chớp mắt, Chúc Yếu mở mắt ra, nhìn về phía mình trong kính.

Đen nhánh tóc dài toàn bộ chải lên, phi tiên búi tóc tinh xảo nhanh nhẹn, hai bên toái phát tự nhiên rủ xuống, khuôn mặt tỉ mỉ trang điểm, nhạt quét mày ngài, mắt trang càn kinh hỉ. Có chút khoa trương, nhưng lại có một loại hai mắt tỏa sáng kinh diễm, là tiểu công chúa tại đại Ngụy cung đình lúc chưa từng thử qua trang dung.

Triệu Thiển Đình có chút nhìn ngốc: "Đây cũng quá đẹp đi."

Bên cạnh ban bảy ban trưởng cũng nhìn lại, trêu chọc một câu: "Oa, vừa rồi cho chúng ta ban trang điểm thời điểm đều không có xinh đẹp như vậy."

Thợ trang điểm nắm vuốt phấn nhào, ngón út vẩy lên, nghiêng thân cho Chúc Yếu định trang. Cuối cùng sửa một chút lông mày, cười nói: "Không có cách, tiểu cô nương quá đẹp, tùy tiện vẽ tranh cũng đẹp."

Vẽ xong trang, Chúc Yếu dẫn theo cái túi đi phòng thay quần áo thay quần áo. Mấy cái phòng thay quần áo chiếm hết người.

Phùng Tinh Vân bưng lấy quần áo tiến đến đổi thời điểm, vừa lúc đụng phải Chúc Yếu chờ lấy. Hai người ánh mắt đụng vào nhau, ngẩn ngủ sửng sờ.

Phùng Tinh Vân nhìn xem xinh đẹp xinh đẹp Chúc Yếu, cùng nàng trong trí nhớ cái kia đại Ngụy lúc trong thâm cung không rành thế sự tiểu công chúa dần dần chõng vào nhau. Khi đó tiểu công chúa, là nàng hâm mộ

nhất đối tượng. Có thể thích làm cái gì liền làm những gì, có thể muốn gả cho ai liền gả cho ai.

Lúc trước tiếp xúc, Phùng Tinh Văn cũng không có cùng Chúc Yếu nhận nhau. Nhưng đây đều là bởi vì muốn tránh đi Chúc Hằng, chỉ là. . . Phùng Tinh Văn chủ động mở miệng, kêu một tiếng: "Công chúa."

Chúc Yếu nghĩ, nếu như Phùng Tinh Văn không muốn cùng nàng có tiếp xúc, cái kia nàng cũng có thể giả bộ như không biết nàng. Hiện tại Phùng Tinh Văn chủ động mở miệng, Chúc Yếu sửng sốt hai giây, mới nhàn nhạt cười, nói: "Phùng tỷ tỷ không cần phải khách khí, người gọi ta Chúc Yếu là được." Hiện tại nơi nào còn có cái gì công chúa? Nàng cùng Phùng Tinh Văn đều là Hành trung học sinh, là đồng học.

Phùng Tinh Văn gật gật đầu. Nàng tính tình dịu dàng, thanh âm có chút áy náy: "Trước đó. . . Trước đó ta cố ý giả bộ như không biết người. . . Thật xin lỗi."

Chúc Yếu vội nói: "Là ca ca của ta không tốt, luôn luôn quấy lầy người. Người không muốn cùng chúng ta có tiếp xúc, cũng là bình thường." Nói lên Chúc Hằng, Chúc Yếu hỏi nhiều một câu, "Ta ca ca gần nhất có hay không quấy lầy người? Nếu như hấn dám khi dễ người, người nói cho ta là được rồi, ta giúp người nói hấn."

Phùng Tinh Văn lắc đầu: "Không có." Gần nhất Chúc Hằng đều không có trêu chọc nàng. Có đôi khi trên đường đụng tới, nàng kinh hồn táng đảm, Chúc Hằng lại làm như không thấy. Ngày xưa thái tử Chúc Hằng là cái thay đổi thất thường tính cách, mà nàng bản thân liền chất phác không thú vị. Hấn không còn đối nàng cảm thấy hứng thú, cũng hợp tình hợp lý.

"Bá" một tiếng, ở giữa phòng thay quần áo rèm kéo ra, bên trong thay xong quần áo nữ sinh ra.

Không nói thêm lời, Phùng Tinh Văn nói một câu: "Người đi trước thay quần áo đi."

Chúc Yếu nói: "Tốt." Nàng dẫn theo túi giấy đi vào, muốn kéo màn cửa thời điểm, Phùng Tinh Văn bỗng nhiên tới, nhẹ tay khẽ kéo ở rèm.

Chúc Yếu ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Gặp nàng con mắt thẳng tắp, giống như có lời gì muốn cùng nàng nói, rất muốn nói, nhưng lại rất do dự.

Phùng Tinh Văn biết mình không nên xen vào việc của người khác, nhưng nhìn đến ngây thơ ngây thơ tiểu công chúa, vẫn là muốn nhắc nhở, thanh âm nhỏ giọng thăm dò: "Người cùng thái phó. . . Ở cùng một chỗ sao?" Mặc dù không cùng Nguyên Trạch tiếp xúc, nhưng là Phùng Tinh Văn cũng có thể khẳng định, Nguyên Trạch liền là chuyển thế thái phó.

Chúc Yếu con mắt đột nhiên tròn to, rất là kinh ngạc.

Ngày xưa nàng vẫn là công chúa lúc, dù ngưỡng mộ thái phó, nhưng là cái này cái cọc tâm sự, một mực bị nàng giấu ở đáy lòng. Thái phó là thiên chi kiêu tử, nàng không muốn bởi vì chính mình ảnh hưởng hãn tiền trình. Cho nên dù cho lại thích, đều không có hướng người bên ngoài lộ ra nửa phần. Bao quát thường xuyên tiến cung cùng nàng làm bạn tương lai hoàng tấu Phùng Tinh Văn.

Phùng Tinh Văn không biết nàng ái mộ thái phó. Mà ngày xưa thái phó, cũng cùng chính mình không hề có quen biết gì.

Chúc Yếu không rõ. Nàng vì cái gì, bỗng nhiên nói như vậy. . .

Phùng Tinh Văn mắt hạnh sáng mềm, nhìn xem tiểu công chúa nghi ngờ mặt, nhỏ giọng lại rõ ràng nói: "Ta chỉ là hi vọng, công chúa không muốn bỏ lỡ lương duyên."

Tác giả có lời muốn nói:

Buổi sáng tốt lành nha.

Chương này tiếp tục đưa tiểu hồng bao, trước 20 sau 50 ngẫu nhiên

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ăn Ý

Phùng Tinh Văn hoàn toàn chính xác không biết ngày xưa tiểu công chúa ngưỡng mộ thái phó. Càng thêm sẽ không biết được, cái kia bày mưu nghĩ kế thái phó cùng tiểu công chúa có cái gì gặp nhau.

Tại lúc ấy vẫn là khuê phòng nữ quyến Phùng Tinh Văn xem ra, hai người kia cơ hồ không có cái gì tiếp xúc. Thậm chí cùng tiểu công chúa chung đụng quá trình bên trong, cũng chưa từng nghe nàng nhắc qua vui vẻ nhà ai công tử. Một lần tình cờ, nàng từng từ Tiêu hoàng hậu trong miệng biết được, tiểu công chúa uyển chuyển cự tuyệt Nguyên Trạch vì rể an bài.

Khi đó, nàng hơi kinh ngạc —— đại Ngụy nữ hài nhi đều muốn gả nam nhi, làm sao tiểu công chúa vẫn là chướng mắt.

Tại Phùng Tinh Văn trong ấn tượng, liền không có lại đem tiểu công chúa cùng thái phó liên hệ đến cùng nhau.

Bởi vậy, đương nàng nhìn thấy một màn kia thời điểm, quá mức rung động. . . Đến mức hiện tại nàng không muốn cùng kiếp trước có liên quan người dây dưa, vẫn là không nhin được muốn nhắc nhở tiểu công chúa một câu: "Người nhất định phải cùng với hãn một chỗ."

Phùng Tinh Văn tri kỷ thay nàng kéo màn cửa. Phòng thay quần áo tia sáng lờ mờ, Chúc Yếu nắm vuốt túi giấy, khóa mi lặng im, nói với Phùng Tinh Văn mà nói, vẫn còn tồn tại nghi hoặc. Nàng thích Nguyên Trạch, đương nhiên sẽ cùng với hãn một chỗ. Thế nhưng là, lấy Phùng Tinh Văn

tính cách, vì sao lại cùng nàng nói cái này? Là có chút sự tình, là nàng không biết sao?

Bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này. Tóm lại, ngày sau có là cơ hội hỏi nàng.

Dem túi giấy đặt ở trên ghế, Chúc Yếu đem bên trong chõng chất chỉnh tề vấy bẩn xuất ra, chuẩn bị thay đổi thời điểm, đột nhiên phát hiện, nhu áo bả vai có hai nơi hủy hoại.

Hai bên trái phải, phân biệt kéo ra hai đạo lỗ to lớn, bên phải hủy hoại đến nhất là nghiêm trọng, nếu là mặc vào, chỉ sợ toàn bộ bả vai đều muốn lộ ra.

Bên ngoài. Triệu Thiển Đình đang cùng ban bảy ban trưởng nói chuyện. Cùng nàng trò chuyện vừa rồi đi vào Phùng Tinh Văn: "Ai, đó chính là ta hiệu trưởng nữ nhi a? Nhìn thật thấp điều a."

Ban bảy ban trưởng gật đầu, ánh mắt nhìn Phùng Tinh Văn đi vào phương hướng, nói: "Còn không phải sao. Nếu không phải lúc ấy Phùng hiệu trưởng vừa vặn nhìn thấy Chúc Hằng khi dễ nàng, đoán chừng đến tốt nghiệp ta cũng không biết. . ." Phùng Tinh Văn tính cách điệu thấp yên tĩnh, bình thường liền cùng ngồi cùng bàn Từ Diễm đi được gần.

Lần này tết nguyên đán hội diễn, ban bảy khó được đại thủ bút, cũng là bởi vì chủ nhiệm lớp nhớ tới Phùng Tinh Văn muốn lên đài biểu diễn.

Triệu Thiển Đình sờ lên cằm gật đầu.

Tiếp lấy nhìn thấy Chúc Yếu ra, biểu lộ sững sờ, tiến lên hỏi: "Làm sao không đổi quần áo a?"

Chúc Yếu đem nhu áo đưa cho nàng nhìn. Triệu Thiển Đình tiếp nhận, biểu lộ trong nháy mắt bạo tạc: "Ta đi, ai thất đức như vậy? Làm sao làm

thành dạng này. . . Này làm sao xuyên a?" Nhu áo vốn là đơn bạc, nho nhỏ một kiện, hiện tại làm cho rách tung toé một khối.

Váy ngắn giày thêu một mực đặt ở cái này trong túi giấy, Chúc Yếu căn bản không có động đậy. Sáng nay đưa đến trường học, một mực đặt ở trong ngăn kéo. Hiện tại muốn lên đài biểu diễn, không nghĩ tới bỗng nhiên liền biến thành dạng này. Không biết là ai làm cho. Hiện tại trọng yếu nhất, là nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

Chúc Yếu con mắt sụp xuống, nghĩ đến, ngẩng lên nhìn hướng Triệu Thiển Đình: "Hiện tại hỏi người biểu tở mượn còn kịp sao?"

Thư Đường phòng làm việc cách Hành trung gần, nếu là hiện tại đưa quần áo tới, theo lý thuyết có thể đuổi tới.

Triệu Thiển Đình phiền não nói: "Tết nguyên đán nghỉ, ta biểu tở hôm qua liền phi Thái Lan đi chơi, nhà nàng mặc dù có công việc phòng chìa khoá, nhưng là đến một lần một lần khẳng định không kịp." Trong tay nắm vuốt cái này rách rưới nhu áo, Triệu Thiển Đình càng nghĩ càng nổi giận, "Đều là bạn học cùng lớp, làm sao một điểm lớp vinh dự cảm giác đều không có. Thủ đoạn này thật mẹ nó ti tiện."

Triệu Thiển Đình biết ban chín là thuộc Hứa Du Du không ưa nhất Chúc Yếu. Lúc này mặc dù không có nói thẳng, lại trong lòng đã sớm nhận định, đây nhất định là Hứa Du Du làm.

Triệu Thiển Đình đem quần áo nhét vào túi giấy, phiền não vò đầu bứt tai.

Chúc Yếu ánh mắt bình tĩnh ngắm nhìn Triệu Thiển Đình, sau đó đưa tay, đem nhu áo cầm lấy, suy nghĩ nửa ngày. Trắng nõn khuôn mặt có cùng nàng nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược bộ dáng không hợp tình tảo, nàng nói: "Triệu Thiển Đình, người có biện pháp lấy tới kim khâu sao?"

Triệu Thiến Đình hoàn hồn, nghe Chúc Yếu mềm mềm thanh âm, con mắt đột nhiên trừng lớn: "Sát vách ban bảy có kim khâu, ta vừa nhìn thấy bọn hăn khâu cúc áo tới. . ." Ngừng tạm, thanh lượng cất cao, "Người không phải là muốn tại chỗ vá a?"

Cái này đều niên đại nào, nơi nào còn sẽ có nữ sinh am hiểu kim khâu.

Triệu Thiến Đình căn bản không có hướng Chúc Yếu tự mình may quần áo phương diện kia nghĩ, dù sao người ta đại tiểu thư, y phục trên người đều là danh bài. Thế là vẻ mặt cầu xin nói, "Ta liền châm cũng sẽ không xuyên, cái này thật vá không được. Nếu không ta hỏi một chút lớp học nữ sinh có hay không sẽ may y phục."

Chúc Yếu mỉm cười lắc đầu: "Người giúp ta chuẩn bị kim khâu là được, ân. . . Muốn cùng cái này như áo nhan sắc tương cận tuyến."

Triệu Thiến Đình lúc này đã hiểu, Chúc Yếu là muốn đích thân vá. Ánh mắt của nàng ba ba mắt nhìn Chúc Yếu.

Nàng đều phải gặp chết rồi, Chúc Yếu ngược lại là không có chút nào sốt ruột.

Cuối cùng Triệu Thiến Đình đi ban bảy bên kia cho mượn kim khâu, ở phía sau đài tìm nơi hẻo lánh bồi tiếp Chúc Yếu. Nhưng là trong lòng vẫn là có chút không yên lòng Chúc Yếu, thế là trên tay thì nắm vuốt điện thoại, bắt đầu ở lớp nhóm bên trong phát tin tức, hỏi thăm lớp học nữ sinh ai sẽ may y phục. Nếu là ai sẽ, mau tới hậu trường.

Một tới hai đi, ban chín đồng học cũng đều biết Chúc Yếu váy áo bị phá hủy sự tình.

Trong hội trường.

Tường Điền Nha nhìn xem lớp nhóm tin tức, nhin không được chữ nhỏ một câu.

Trình Gia Úy cũng đang cày lớp nhóm, đưa tay đưng một cái phía trước Tường Điền Nha đầu, hỏi: "Chuyện gì xảy ra a?" Lần trước trên tấm ảnh y phục kia không phải êm đẹp sao? Làm sao đột nhiên liền bị hư hao dạng này rồi?

Tường Điền Nha mắt nhìn bên người Hứa Du Du, không có chỉ mặt gọi tên, lẩm bẩm một câu: "Ai biết là cái nào thất đức quý làm. Thật âm hiểm!"

Hứa Du Du nhìn thấy lớp nhóm tin tức thời điểm, trong lòng cũng là "Lộp bộp" một tiếng.

Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, rõ ràng không có quan hệ gì với nàng, nhưng là bình thường nàng cùng Chúc Yếu quan hệ không tốt nhất, hiện tại Chúc Yếu quần áo bị người hủy hoại, nàng phản ứng đầu tiên liền là —— đồng học khẳng định sẽ tưởng rằng nàng làm.

Rõ ràng không có làm, nàng liền theo không hiểu chột dạ. Hết đường chối cãi cảm giác.

Hứa Du Du không cùng Tường Điền Nha náo, nhỏ giọng trả lời một câu: "Bệnh tâm thần."

Triệu Thiến Đình nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm lớp nhóm tin tức, gấp đến độ thẳng dậm chân. Sau đó nhìn thấy Lâm Chỉ Y phát cái tin: 【 ta biết một chút, bất quá chỉ là trình độ không tốt lắm. 】

Lâm Chỉ Y phẩm học kiêm ưu, từ trước đến nay điệu thấp. Học sinh tốt đại đại nhiều như đây, luôn luôn khiêm tốn. Tin tức một phát, đằng sau liền có nam sinh ồn ào.

- "Thời khắc mấu chốt, vẫn là đến hoa khô lớp xuất mã."

- "Lâm Chỉ Y học tập tốt như vậy thế mà lại còn may y phục. Đây cũng quá toàn năng."

- "Đặt cổ đại Lâm Chỉ Y liền là tiểu thư khuê các đi."

Lâm Chỉ Y không để ý đến nam sinh mà nói, @ Triệu Thiến Đình: 【 ta hiện tại tới sao? 】

Triệu Thiến Đình mặt mày giãn ra, cuối cùng là tìm tới cứu tinh. Tranh thủ thời gian đánh ra một hàng chữ, nhường nàng đến hậu trường. Phát xong sau, quay người nhìn về phía Chúc Yếu, sau đó. . . Triệu Thiến Đình tại chỗ sửng sốt.

Chúc Yếu chính bưng lấy quần áo ngồi tại nơi hẻo lánh.

Ánh đèn nhu vàng. Người chung quanh người tới nhìn. Nữ sinh thân ảnh tinh tế nhỏ nhắn xinh xắn, diễm tĩnh yên ảng. Đầu hơi thấp, mấy sợi tóc mềm nhẹ nhàng rơi xuống, vẽ lấy cổ điển trang dung khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc. Tinh tế trắng nõn cầm trong tay kim khâu, động tác thành thạo mà trôi chảy tại nhu trên áo lặt đi lặt lại xuyên qua.

Có lẽ là bởi vì trang dung quá cổ điển, ngoạn nhìn trong chớp mắt ấy, Triệu Thiến Đình nhìn thấy Chúc Yếu lúc, bỗng nhiên có loại vượt qua thời không cảm giác.

Triệu Thiến Đình ngừng thở, sau đó mấy bước đi đến Chúc Yếu trước mặt, cúi đầu, nhìn xem nàng rất quen đến không thể tưởng tượng nổi thêu thùa nhi.

Triệu Thiến Đình ánh mắt ngơ ngác, ánh mắt theo cái kia kim khâu vừa đi vừa về tả hữu phiêu động, chậm rãi há mồm, sau đó chậm rãi phun ra: "Ta. . . Thảo!"

Hậu trường ồn ào mà náo nhiệt, không có ảnh hưởng chút nào đến Chúc Yếu động tác.

Chúc Yếu cầm trong tay kim khâu, phi tốc may quần áo.

Không đơn thuần là may quần áo. Thời gian coi như dư dả, Chúc Yếu linh xảo đem may vá bộ phận cùng nhu áo hoa đào ám thêu kết hợp, tại may vá đồng thời, thêu thành đơn giản hoa đào hình dáng.

Triệu Thiến Đình mơ hồ có chút nhìn ra môn đạo, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, sợ hãi thán phục: "Chúc Yếu. . . Người không phải là từ cổ đại xuyên qua tới a?" Thế mà lại còn thêu thùa. Bình thường mảy may nhìn không ra. Ở trong mắt Triệu Thiến Đình, Chúc Yếu liền là một cái an tĩnh, không gây chuyện, thành tích rất kém cỏi, trong nhà lại rất có tiền đồng học.

Chúc Yếu mỉm cười, thanh âm trong veo: "Ta học qua một điểm."

Đại Ngụy nữ tử thêu nghệ phần lớn tinh xảo.

Chúc Yếu tuy là công chúa, nhưng tuổi nhỏ ngây thơ lúc, đã từng ước mơ quá một ngày kia tự mình thay phu quân may quần áo bào. Nàng thêu thùa, là đại Ngụy cung đình tốt nhất tú nương chỗ thụ. Cơ hồ là đốc túi tương thụ, nàng học được thời điểm cũng rất chân thành. Hiện tại mặc dù hồi lâu chưa tiếp xúc, nhưng đến cùng học tập nhiều năm, tay đụng một cái lấy kim khâu, đầu ngón tay liền có cảm giác.

Hứa Du Du bồi Lâm Chỉ Y khi đi tới, tại liền thấy Chúc Yếu yên tĩnh ngồi tại ghế ngồi tròn bên trên may quần áo. Bên mặt thấp. Từ góc độ này nhìn sang, nàng đưa tay lúc, lộ ra một tiểu tiết thủ đoạn, tuyết trắng tuyết trắng.

Lâm Chỉ Y ánh mắt cũng là khẽ giật mình.

Triệu Thiển Đình nhìn Chúc Yếu may quần áo nhìn đến xuất thần, cơ hồ quên Lâm Chỉ Y.

Hiện tại mới nhớ tới, ngưng ngưng nói: "Có thể muốn để người một chuyển tay không. . ." Nàng đưa tay chỉ Chúc Yếu, "Chúc Yếu thật thật là lợi hại a."

Lâm Chỉ Y cứng ngắt mặt rất nhanh lộ ra mỉm cười: "Không có việc gì, vấn đề giải quyết là được."

Hứa Du Du có chút giận: "Đây không phải giày vò người nha. Vừa rồi Chỉ Y đều lo lắng gần chết, vội vội vàng vàng chạy tới, kém chút còn ngã một phát."

Triệu Thiển Đình lập tức nói: "Thật ngại ngưng."

Lâm Chỉ Y lắc đầu, ánh mắt lại một mực rơi trên người Chúc Yếu.

...

Sân khấu.

Tiết mục đặc sắc xuất hiện, đã đến phiên cao tam ban ba. Người chủ trì giới thiệu chương trình xong, tiết mục bắt đầu. Dưới đài hàng phía trước trung ương, Phùng hiệu trưởng cùng các vị trường học lãnh đạo ngồi cùng nhau, lần lượt từng cái cho tiết mục chấm điểm. Chờ sân khấu âm nhạc vang lên, nặng nề màn che kéo ra, đèn chiếu đủ mọi màu sắc lấp lóe, sục sôi kinh bạo nhịp vang lên —— tuổi trẻ tinh thần phấn chấn nam sinh mặc quần bò cao bồi áo, nghiêng thân thể, tay đè ép mũ lưỡi trai, soái khí đấng tràng.

Lúc trước tiết mục phần lớn quy củ vui mừng, Chúc Hằng tướng mạo tuấn lãng, tao bao đứng ở trên đài, nhẹ nháy mắt phải, hướng phía phía dưới bay đi một cái hôn gió.

Nhằm chán học sinh nhất thời sôi trào. Nữ sinh vội vàng che mặt.

Nường theo lấy Chúc Hăng soái khí đùa nghịch côn động tác, cặp kia tiết côn tại hai tay của hắn cùng thân thể linh hoạt du tẩu vung vẩy, mồ hôi huy sái, lồng ngực đập trùng, toàn thân tản ra cao trung nam sinh nhiệt huyết thanh xuân.

Tràng quán sôi trào. Bầu không khí bị kéo theo bắt đầu. Liền bình thường e ngại Chúc Hăng các nữ sinh, đều thét lên liên tục.

Phùng hiệu trưởng thì mắt liếc thấy trên đài Chúc Hăng, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ, lẩm bẫm một câu: "Cái quái gì."

Phùng hiệu trưởng giơ tay lên bên cạnh hắc bút, chuẩn bị cho Chúc Hăng đánh cái phân. Mà trên đài Chúc Hăng múa côn chuẩn bị kết thúc, giơ cánh tay lên, liền đem trên đầu mũ lưỡi trai hái một lần, tùy ý ném tới dưới đài. . .

Đỉnh đầu tối sầm lại, có đồ vật gì đập xuống. Phùng hiệu trưởng tay run lên, tròn mắt chuyển động, phút chốc hướng phía phía trên nhìn một chút.

Một đỉnh mũ lưỡi trai công bằng, vừa vắn đeo ở trên đầu của hắn.

Phùng hiệu trưởng bình thường nghiêm túc đứng đắn. Bên cạnh trường học lãnh đạo nhìn thấy đầu hắn bên trên mũ lưỡi trai, đều che miệng, nhao nhao nén cười.

Phùng hiệu trưởng hừ nhẹ một tiếng, đem đầu bên trên mũ lưỡi trai hái xuống, sau đó cầm bút, trên giấy cho ban ba đánh một cái lịch sử thấp nhất phân.

Bản thân cảm giác biểu hiện tốt đẹp Chúc Hăng trở lại dưới đài chỗ ngồi. Tiếp nhận bên người tiểu đệ đưa tới nước, ừng ực ừng ực uống cái

thoải mái.

". . . Tiếng chổi tai nhất thiết lẫn lộn đạn, đại châu tiểu châu rơi khay ngọc. Bạch Cư Dị « tỳ bà hành » chắc hẳn mọi người nghe nhiều nên thuộc. Tỳ bà là nước ta cổ điển nhạc khí, mà dương cầm lại được xưng chi vì phương Tây cổ điển nhạc khí bên trong 'Nhạc khí chi vương'. Phía dưới, mời thưởng thức — cao tam ban chín Chúc Yếu cùng Đường Việt cho mọi người mang tới tỳ bà dương cầm hợp tấu « xuân sông hoa nguyệt đêm »."

Sân khấu ánh đèn hơi ám.

Thanh nhã tiếng đàn dương cầm dần dần truyền ra. Không thấy người, trước nghe huyền âm. Bên trái màn che từ từ kéo ra, ánh đèn cũng dần dần do ám biến minh. Xuất hiện trước chính là một khung màu đen nướng sơn dương cầm. Dương cầm đằng sau, khuôn mặt thanh tú nam sinh, mặc áo đuôi tôm, trước ngực mang theo hồ điệp cà vạt, ngón tay thon dài tại đen trắng phím đàn nhảy lên.

Nhu hòa âm nhạc tại nam sinh đầu ngón tay đổ xuống chảy xuống.

Nam sinh cánh tay dừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú đối diện.

Phía bên phải màn che dần dần kéo khai.

Phảng phất giống như một quyển đậm nhạt thích hợp tranh sơn thủy, quyển trục bị chậm rãi đến mở. Một vòng tinh tế diễm lệ thân ảnh, vượt qua thời không mà tới. Tay áo nhẹ nhàng họa bên trong sĩ nữ, ôm ấp tỳ bà, như nhàn hoa chiếu nguyệt. Không chịu nổi một nắm nhỏ bé yếu ớt khuỷu tay, lẳng lẳng rủ xuống khế cong nhạt nhẽo phi bạch, phảng phất giống như ánh trăng hoành tà. Nhỏ yếu ngọc bạch ngón tay gảy dây đàn, bên cạnh thấp mặt tinh xảo hoàn mỹ, rủ xuống mấy sợi nhu hòa toái phát. Bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, mặt như hoa đào.

Tiếng tỳ bà linh động ưu nhã.

Cùng cái trước náo nhiệt tiết mục hoàn toàn tương phản, dưới đài thầy trò đều vô ý thức lặng im.

Có nam sinh nhìn ngốc: "Đây là ban chín Chúc Yếu sao? Cái này thân cổ trang cũng quá đẹp."

Có người thì hỏi: "Ban chín đều là thứ gì thần tiên nhan giá trị? Bọn hần ban không phải có giáo thảo Nguyên Trạch cùng giáo hoa Lâm Chỉ Y sao? Làm sao hai vị này nhan giá trị cao như vậy?"

Nam sinh phản bác: "Ta cảm thấy Chúc Yếu so Lâm Chỉ Y mỹ nhiều."

Nữ sinh bên cạnh cũng nhao nhao gia nhập chủ đề thảo luận: "Chúc Yếu học tử cái này cổ trang hoá trang quả thực mỹ choáng ta, khí chất nhất lưu. . . Tỳ bà thể mà còn đạ đến tốt như vậy."

Cũng có trêu chọc Chúc Hăng Chúc Yếu hai huynh muội: "Chúc Yếu cùng nàng ca phong cách chênh lệch cũng quá lớn đi. Một cái hi hi tiểu vương tử, một cái cổ điển tiểu công chúa."

Tiếng đàn dương cầm vang lên lúc, sân khấu ánh đèn rơi trên người Đường Việt. Đến phiên tiếng tỳ bà vang lên, ánh đèn dịu dịu lại lồng hường Chúc Yếu.

Yên tĩnh đen nhánh tràn quán, phảng phất chỉ còn lại trên đài hai người. Phối hợp phi thường ăn ý.

Trình Gia Úy gặp qua Chúc Yếu xuyên váy ngắn ảnh chụp, nhưng lần trước không có trang điểm, lúc này chải lấy cổ trang búi tóc, thấp mắt đạ lấy tỳ bà, đối nam sinh tới nói, không thể nghi ngờ là một loại thị giác bên trên kịch liệt xung kích cùng kinh diễm.

Chúc Yếu yên tĩnh ngọt ngào, bình thường mặc rộng lớn đồng phục, yên lặng ôn tập, cả ngày bị cuốn tử ép tới tiểu thân bản thờ không được lên. Nhưng khi đỡ xuống nặng nề việc học, ôm tì bà đàn khúc thời điểm, liền sẽ đem những cái kia thu liễm quang mang phóng thích, yên lặng, lại hấp dẫn lấy ánh mắt mọi người.

Đại mi môi son, cổ vận uyển chuyển.

Tì bà âm đẹp, đàn tì bà người càng đẹp.

Trình Gia Úy quay đầu, nhìn về phía bên người Nguyên Trạch.

Gặp hẳn nhìn sâu thấu, biểu lộ yên tĩnh, ánh mắt nhưng không có dịch chuyển khỏi nửa phần. Hẳn đề thấp tiếng nói, hơi ngoái đầu lại, cố ý trêu chọc một câu: "Nhìn như vậy đi lên, Đường Việt tiểu tử kia, cùng người ngồi cùng bàn còn thật xứng a. Đặt cổ đại, gọi là cái gì tới. . ."

Trình Gia Úy sờ lên cằm suy tư, ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng "A" một tiếng: "Cằm sắt hòa minh nha."

Nguyên Trạch không nói gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Thái phó: Dem hẳn mạch cho ta bóp, cảm ơn.

...

Muốn thay đổi văn danh, lấy tên phế tác giả online xin giúp đỡ. « ngồi cùng bàn hẳn luôn luôn hôn ta » thật so hiện tại cái này được không?

Hoặc là, tiểu đáng yêu nhóm có nghĩ đến hay không tốt hơn danh tự? (ps: Một khi áp dụng đưa 100 nhuyển muội tệ hồng bao cùng tác giả-kun hôn hôn một viên.)

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ghen Ghét

Chúc Hằng năm vuốt nhựa bình nước vang lên kèn kẹt, hai chân chân dài trùng điệp, bắt chéo hai chân, cao bồi áo khoác bên trên kim loại trang trí ần ần lấp lóe quang mang.

Con mắt một mực nhìn chăm chăm bộ kia dương cầm phía sau thanh tú thiếu niên.

Muốn nói cái này hàm tình mạch mạch ánh mắt là có ý gì? Lần trước kéo cái hèm nhỏ bị đánh còn không có chịu đủ? Chúc Hằng bảo vệ con, cầm Nguyên Trạch không có cách, người bên ngoài thế nhưng là mơ tưởng ngấp nghé muội muội của hăn nửa phần.

Chúc Hằng càng xem Đường Việt càng cảm thấy khó chịu.

Cho Chúc Hằng đưa nước đưa đồ ăn vặt tiểu đệ, con mắt ba ba nhìn thấy trên đài, miệng há lớn, nhìn có chút ngốc: "Lão đại muội muội của người thật xinh đẹp a."

Chúc Hằng chân còn tại vãnh lên, liếc mắt, đuôi mắt giương lên. Hơi có vẻ lương bạc môi mở ra, thanh âm cực kì nhạt: "Xinh đẹp?"

Tiểu đệ đầu như già tởi: "Ân ân ân."

Đón lấy, Chúc Hằng miệng nghiêng một cái, "Ba" một bàn tay hô đến tiểu đệ trên trán, lôi kéo nhị ngũ bát vạn, tay hướng trên đài một chỉ: "Kia

là em gái ta!"

Tiểu đệ xoa đầu, thanh âm có chút ủy khuất: "Ta biết a."

Chúc Hằng nghiêm nghị, trông mắt trợn thật lớn: "Vậy người còn nhìn? Cẩn thận ta quất người a." Nói đưa tay, làm một cái rút động tác.

Tiểu đệ tranh thủ thời gian che đầu. Sau đó thừa dịp Chúc Hằng không chú ý, vụng trộm hưởng trên đài ngắm vài lần.

Tì bà dương cầm hợp tấu « xuân sông hoa nguyệt đêm » chào cảm ơn. Đường Việt cùng Chúc Yếu đứng dậy, hướng phía dưới đài trường học lãnh đạo cùng thầy trò cúi đầu. Đường Việt thanh tú cao gầy, Chúc Yếu một bộ tề ngực váy ngắn đứng ở bên cạnh hẳn, càng hiển nhỏ nhắn xinh xắn đơn bạc. Tiếng vỗ tay lôi minh, màn che bị chậm rãi kéo lên.

Đường Việt nghiêng đầu nhìn về phía Chúc Yếu, xấu hổ nói một câu: "Chúc Yếu, người dạng này xuyên. . . Thật xinh đẹp."

Chúc Yếu biết Nguyên Trạch không thích nàng cùng Đường Việt tiếp xúc, cho nên mấy ngày này, nàng đều không chút cùng Đường Việt nói chuyện qua. Mà Đường Việt đâu, biết nàng ca đối với hẳn có thành kiến, một lát, không biết nên giải quyết như thế nào, chỉ có thể quan sát từ đằng xa.

Chúc Yếu cười nói tiếng cảm ơn, mặc đơn bạc, vừa rồi chuyên chú đàm tì bà, còn không có cảm giác gì, hiện tại lạnh đến hàm răng phát run, trần trụi da thịt cóng đến nổi da gà. Cùng Đường Việt đi đến đài bên cạnh, Triệu Thiển Đình liền đem trong tay áo lông cho Chúc Yếu mặc lên, dáng tươi cười dào dạt tán dương: "Hai người vừa rồi phối hợp quả thực hoàn mỹ, quá có ăn ý."

Đường Việt ngượng ngùng vò đầu, ánh mắt nhìn về phía Chúc Yếu.

Chúc Yếu toàn thân phát run, rụt rụt đầu, nhỏ giọng hắt hơi một cái. Tú khí chóp mũi có chút đỏ lên.

Triệu Thiến Đình tranh thủ thời gian thúc giục: "Chúc Yếu người đi trước thay quần áo đi, đừng bị cảm."

Chúc Yếu liên tục gật đầu, run rẩy chạy tới phòng thay quần áo thay y phục.

Triệu Thiến Đình nhìn về phía Chúc Yếu bóng lưng, con mắt lại xem xét mắt bên trên Lâm Chỉ Y cùng Hứa Du Du. Vừa rồi không có rảnh bận tâm, hiện tại diễn xuất kết thúc, Triệu Thiến Đình lại nhìn Hứa Du Du ánh mắt lúc, liền không lớn đồng dạng.

Nàng không có trực tiếp nhận định là Hứa Du Du làm, chỉ là ngữ khí băng lãnh: "Phòng học hành lang đều có giám sát, Chúc Yếu quần áo sự tình, ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng."

Hứa Du Du biết Triệu Thiến Đình lời này là tự nhủ. Nàng không muốn cùng nàng nhiều kéo, trong lòng lại phiền lại loạn, lôi kéo Lâm Chỉ Y cánh tay, nói câu: "Chỉ Y, chúng ta đi."

Lâm Chỉ Y hơi hoảng hốt dưới, đi theo Hứa Du Du rời đi.

Đi một khoảng cách.

Hứa Du Du càng nghĩ càng thấy đến ủy khuất, tại Lâm Chỉ Y trước mặt, không có che giấu mình cảm xúc, mười bảy mười tám tuổi nữ sinh, nơi nào chịu được loại này ủy khuất.

"Làm cái gì sao? Làm sao đều cảm thấy Chúc Yếu quần áo là ta làm hư, ta cũng không đụng tới thật sao. Đến lúc đó thu hình lại điều ra đến, ta nhất định phải làm cho Triệu Thiến Đình nói xin lỗi ta."

Không phải nàng làm, lại đều ngầm thừa nhận là nàng làm. Nàng hết đường chối cãi, không hiểu thấu chột dạ.

Loại cảm giác này rất khó chịu.

Lâm Chỉ Y bỗng nhiên giữ nàng lại cánh tay, gọi lại nàng.

Hứa Du Du mờ mịt quay đầu, con mắt mơ hồ có chút lệ quang: "Thế nào?"

Lâm Chỉ Y mang theo tinh xảo băng tóc, khuôn mặt thanh tú, cánh môi tái nhợt, có chút suy nhược bệnh trạng cảm giác. Hứa Du Du ngu ngơ mấy giây, muốn hỏi nàng có phải hay không thân thể không thoải mái, bỗng nhiên trong đầu dần hiện ra một cái hoang đường ý nghĩ.

Rõ ràng rất hoang đường, nhưng là bất tri bất giác hỏi ra miệng: "Chúc Yếu quần áo, là người. . ."

Hứa Du Du phi thường hâm mộ Lâm Chỉ Y. Hâm mộ thành tích của nàng, hâm mộ tính cách của nàng, hâm mộ nàng thư hương môn đệ gia thế. Có thể cùng nàng trở thành bằng hữu, là nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo sự tình. Dưới cái nhìn của nàng, Lâm Chỉ Y là hoàn mỹ, không thể bắt bẻ. Cùng nàng chung đụng quá trình bên trong, nàng sẽ có ý vô tình bắt chước thói quen của nàng, mặc cùng giọng nói chuyện.

Lâm Chỉ Y bờ môi khẽ run, thanh âm rất thấp: "Ta cũng không biết vì cái gì."

Không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng dần dần lưu ý lên Chúc Yếu. Lớp thành tích kém nhất nữ sinh. Những cái kia vốn nên rơi ở trên người nàng lực chú ý, bỗng nhiên bị người khác cướp đi, nàng mặt ngoài không thêm để ý, kỳ thật trong lòng vô cùng để ý.

Nhìn thấy nguyên bản được mọi người coi nhẹ Chúc Yếu, từng chút từng chút bắt đầu được hoan nghênh.

Thấy được nàng mặc đắt đỏ váy áo, như cô công chúa nhỏ đồng dạng xuất hiện tại trước mặt bọn hắn. Yên lặng nghe bên người nữ sinh thảo luận Chúc Yếu mỗi ngày quần áo cùng cặp sách mới. Nhìn thấy Chúc Yếu cặp sách bên trên treo cùng nàng giống nhau như đúc gấu nhỏ vật trang sức, nàng nhịn không được đem chính mình cặp sách bên trên cái kia từ nhỏ trang sức cửa hàng mua được phảng phất phẩm hái xuống. Nhìn thấy thành tích của mình một mực chiếm cứ tại thứ hai, mà nguyên bản hạng chót Chúc Yếu, một lần so một lần tiến bộ. Cái loại cảm giác này, giống như chính mình đậm chân tại chỗ, nàng liều mạng đuổi theo, một ngày nào đó, cái này không đáng chú ý nữ sinh, sẽ vượt qua nàng. . . Còn có, Nguyên Trạch nhìn nàng ánh mắt, ôn nhu lại cứng chiều. Nhưng nàng đè nén tâm tư đổ kị trong nháy mắt bị kích thích.

Nàng nhìn xem tâm lý của mình một chút xíu bị bóp méo, lại bất lực.

Lâm Chi Y trong mắt ngậm lấy lệ quang: "Ta thật không biết, tại sao mình lại làm như thế."

Trong nháy mắt đó, nghĩ đến Chúc Yếu đăng tràng sau sẽ hấp dẫn lực chú ý của mọi người; nghĩ đến tết nguyên đán hội diễn sau, Hành trung trong miệng nghị luận nhiều nhất chỉ sợ không phải chính mình, lại biến thành Chúc Yếu; nghĩ đến trải qua trường học lúc, bên cạnh nam sinh chỉ trở, ngữ khí thanh đạm nói "A, cái này Lâm Chi Y là giáo hoa a, ta thế nào cảm giác bọn hắn ban Chúc Yếu so với nàng đẹp mắt nhiều". . .

Nàng liền không chế không nổi, làm một kiện ngu xuẩn ti tiện sự tình.

Hứa Du Du hốc mắt phiếm hồng, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của nàng, nói một câu: ". . . Người thật gốc."

. . .

Phòng rửa tay nước ào ào vang.

Chúc Yếu đã gỡ xong trang, đơn giản tẩy xong, dùng khăn giấy lau khuôn mặt. Nước băng đến thấu xương, lau xong mặt hồi hậu trường, liền thấy mặc trắng noãn múa ba-lê váy nữ sinh xấu hổ đứng tại Nguyên Trạch bên người nói chuyện. Liền là nhảy ra trận múa cái kia cao nhất hoa khôi lớp Trình Hiếu Oánh. Không biết nói cái gì, Trình Hiếu Oánh hai gò má đỏ bừng, con mắt xấu hổ mang e sợ.

Chờ Nguyên Trạch đi đến trước mặt nàng, đưa cốc nước cho nàng thời điểm. Chúc Yếu đưa tay tiếp nhận, hỏi hẩn: "Sao người lại tới đây?" Hẩn không phải hẩn là tại tiếp tân xem biểu diễn sao?

Nguyên Trạch nhìn chăm chăm nàng tuyết trắng khuôn mặt nhỏ, nói: "Tới nhìn người một chút."

Mở ra nắp cốc, sương trắng nóng hồi bốc hơi mà ra.

Chúc Yếu cả khuôn mặt nhân tại nóng trong sương mù, mi mắt dính lấy hơi nước, có chút ẩm ướt, đôi mắt cũng giống như bị tẩy qua, ô nhuận trong suốt, giống một loại nào đó trân quý bảo thạch.

Chúc Yếu nhếch tú khí môi, ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống vào nước nóng, cóng đến phát lạnh thân thể lập tức rót vào một dòng nước ấm. Toàn thân dễ chịu. Uống vào mấy ngụm, đem nắp cốc đập lên, Chúc Yếu giữa đầu nhìn hẩn. Vừa rồi hẩn cùng khác nữ sinh nói chuyện, nàng còn có một số nho nhỏ tức giận, có thể con mắt vừa nhìn thấy mặt của hẩn, cái kia cổ hơi hờn liền trong nháy mắt bốc hơi.

Triệu Thiển Đình đi đến Chúc Yếu bên người, đưa di động đưa cho nàng: "Chúc Yếu, điện thoại di động của người vừa rồi một mực tại chốn."

Chúc Yếu tiếp nhận điện thoại, mở ra sau, liền thấy mấy đầu q-q tin tức. Là Hứa Du Du cho nàng phát. Hứa Du Du q-q không biết là lúc nào

thêm. Chỉ là, nàng làm sao lại đột nhiên cho nàng phát tin tức. . . Chúc Yếu nghi hoặc ấn mở, liền thấy Hứa Du Du gửi tới, rất dài mấy đoạn tin tức. Nói là liên quan tới lần này nàng váy ngắn bị phá hủy sự tình.

Chúc Yếu mi mắt nhẹ nháy mấy cái. Khẽ nâng đầu, nhìn xem Nguyên Trạch, lại nhìn một chút Triệu Thiển Đình. Triệu Thiển Đình quan tâm hỏi một câu: "Thế nào?"

Chúc Yếu nói: "Hứa Du Du nói, ta váy là nàng cố ý làm hư, nàng. . . Hường ta xin lỗi."

Triệu Thiển Đình hừ lạnh: "Quả nhiên. Vừa nghe nói ta muốn tra giám sát, liền tranh thủ thời gian tự thú." Nàng hướng phía Chúc Yếu nháy mắt mấy cái, lặng lẽ cùng nàng nói, "Kỳ thật chúng ta phòng học camera hỏng đã mấy ngày, ta chính là cố ý lừa dối lừa nàng." Không nghĩ tới đâu, cái này Hứa Du Du nhanh như vậy liền bàn giao.

Chúc Yếu nhìn chăm chăm trên màn hình cái kia vài đoạn ngôn từ thành khẩn nói xin lỗi, an tĩnh đưa di động nhét vào túi bên trong.

...

Hứa Du Du không chỉ có tự mình hướng Chúc Yếu xin lỗi, hơn nữa còn chủ động tại lớp nhóm thừa nhận chuyện của mình làm. Là bởi vì ghen ghét Chúc Yếu, cho nên mới nhất thời xúc động làm ra chuyện như vậy, hi vọng có thể đạt được sự tha thứ của nàng. Hứa Du Du bình thường tùy tiện, miệng vốn là nát, ý vào cùng Lâm Chỉ Y là bạn tốt, làm mưa làm gió. Ban chín đồng học mặc dù không có nói thế nào nàng, nhưng là thái độ đối với Hứa Du Du rõ ràng lãnh đạm.

Có mấy cái nữ sinh, còn cố ý cho Chúc Yếu phát tin tức an ủi nàng.

Tết nguyên đán hội diễn kết thúc, trở về phòng học lúc. Hứa Du Du cùng Lâm Chỉ Y đã đi.

Tường Điềm Nha cầm sách lên bao thu xếp đồ đạc, miệng bên trong có chút không phục: "Loại chuyện này, ở trong nhóm xin lỗi tính là gì? Chẳng lẽ không nên mặt đối mặt xin lỗi sao? Thật không có thành ý."

Trình Gia Úy đem cặp sách lắc tại trên bờ vai, nhìn về phía Tường Điềm Nha, chặc chặc lắc đầu: "Nữ sinh các người thật sự là quá kinh khủng."

"Bá" đem cặp sách khóa kéo kéo, Tường Điềm Nha trừng mắt: "Người nói cái gì đó."

Trình Gia Úy cười đùa tí tởm, một thanh cầm lên bọc sách của nàng, vỗ nhẹ lên đầu của nàng, liền hướng phòng học bên ngoài đi: "Đi, ta đưa người về nhà."

"Ai muốn người đưa a, đem cặp sách trả lại cho ta a." Tường Điềm Nha tức hốt hển theo sau, hành lang vang dội hai người đùa giỡn thanh âm, dần dần từng bước đi đến.

Có chút biết Trình Gia Úy cử chỉ hàm nghĩa. Chúc Yếu trong lòng hiện ngọt, quay đầu, mắt nhìn bên người Nguyên Trạch. Liếc nhau, không nói gì. Liền ăn ý đi theo hẳn đi ra phòng học, đi xe đạp lều.

Trời chiều dư huy ôn nhu bao phủ tại trên thân hai người. Chúc Yếu đi theo hẳn đi ra lầu dạy học, trải qua bồn hoa, bách hoa tàn lụi, chỉ có đồ sậy ngạo sương đầu cành, mùi thơm trện trện. Nghe hương hoa, Chúc Yếu thân hình tựa ở bên cạnh hẳn, cùng hẳn nói Hứa Du Du sự tình: "Ta cảm thấy. . . Chuyện này, giống như không phải nàng làm."

Nguyên Trạch ngoái nhìn, ra hiệu nàng nói tiếp. Chúc Yếu thanh âm nho nhỏ, lại rất chắc chắn: "Người nhìn a, bình thường Hứa Du Du đâu, hoàn toàn chính xác cùng ta quan hệ không được tốt. Nhưng là nàng tính cách rất trực tiếp, bình thường đều là nói thẳng ra." Mà lại, nàng còn nhớ

rõ, có lần Hứa Du Du không cẩn thận đem phấn viết nện vào trên người nàng, lập tức liền xin lỗi.

Nguyên Trạch hơi cuộn lên khóe môi, ánh mắt so rắng chiều còn muốn ôn hòa: "Công chúa rất thông minh."

Nàng nơi nào thông minh. Là Hứa Du Du quá rõ ràng. Chuyện này không phải Hứa Du Du làm, nàng lại có thể như thế chủ động thành khẩn xin lỗi. Vậy chân chính làm chuyện này người là ai, có thể nghĩ.

Chúc Yếu sờ lên cằm vừa đi vừa nghĩ. Nàng cũng không có cái gì địa phương đắc tội nàng. Thành tích cũng không bằng nàng, tại ban chín nhân duyên, cũng không kịp nàng, chủ nhiệm lớp cùng các vị chủ nhiệm khóa lão sư, đều đưa nàng coi là lòng bàn tay bảo. Không có lý do ghen ghét nàng nha.

Chúc Yếu nhíu mày: "Hứa Du Du nói những cái kia ghen ghét ta, đoán chừng là ý nghĩ của nàng, thế nhưng là. . ." Ánh mắt dần dần từ đằng xa chuyển gần, cuối cùng rơi vào Nguyên Trạch tuần dật trên mặt. Bỗng nhiên một cái chớp mắt, Chúc Yếu con mắt tỏa sáng, bờ môi tràn cười.

Nguyên Trạch có chút hăng hái nhìn xem nàng.

Thanh âm của nàng vừa giòn vừa ngọt, "Ta cảm thấy là bởi vì người. Người nhìn a, nàng thích người, nhưng là người —— "

Khóe môi ngưng lại, Chúc Yếu con mắt thẳng tắp nhìn qua hãn, thiếu nữ trong veo dáng tươi cười còn tại trên mặt. Gió lạnh thổi phật, gỡ xong trang, tóc của nàng còn chưa kịp chải lên, ôn nhu tán tại bên mặt. Nguyên Trạch ánh mắt đen nhánh, cũng lẳng lẳng nhìn qua nàng.

Nhìn nhau mấy giây, Chúc Yếu mở miệng, chậm rãi lại nhỏ giọng nói: "Nhưng là người. . . Thích ta. Cho nên, nàng mới ghen ghét."

Nguyễn Trạch gật đầu: "Ân."

Chúc Yếu con mắt hiện ra ánh sáng, có chút thẹn thùng, nhưng là nghe được Nguyễn Trạch thanh âm, thoáng chốc mặt lộ vẻ vui vẻ.

Nàng nhảy lên, trực tiếp nhảy lên bên cạnh bồn hoa.

Đế giày giẫm lên sạch sẽ xanh lam bồn hoa gạch men sứ. Tại dưới nắng chiều, tiểu công chúa dáng tươi cười phá lệ ngọt ngào, thanh âm giòn sáng: "Người nói 'Ân' !"

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả-kun nghĩ đến tóc đều muốn trọc, kết quả nhìn thấy khá hơn chút mọi tử đều nói nguyên danh tương đối tốt.

. . . Các người đám này ma nhân tiểu yêu tinh.

—— chương này trước 50 nhân lại tiểu hồng bao.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ôm Một Cái

Cao tam thời gian vội vàng mà phong phú.

Tết nguyên đán thoáng qua một cái, nháy mắt mấy cái liền muốn nghênh đón cuối kỳ. Cao tam ban chín học sinh gắng sức đuổi theo ôn tập, mà mấy ngày nay, trường học cảm cúm liên tiếp phát sinh, ban chín liền có ba cái học sinh xin nghỉ. Một ngày trước, Nguyên Trạch có chút ho khan. Ngày này Chúc Yếu trở lại phòng học, Nguyên Trạch khó được không có sớm đến trường học.

Chúc Yếu cùng Tưởng Diềm Nha thảo luận đề toán lúc, Trình Gia Úy cà lơ phất phơ huyết sáo tiến đến. Cùng nàng nói Nguyên Trạch phát sốt xin nghỉ phép sự tình.

"Nghiêm trọng không? Hẳn có hay không đi bệnh viện a?" Chúc Yếu có chút bận tâm.

Trình Gia Úy đem cặp sách đặt xuống trên bàn, miễn cưỡng xốc một chút mí mắt: "Không có chuyện, uống thuốc, ngủ một giấc liền không sao."

Chúc Yếu nhẹ nhàng "Ân" thanh.

Sớm tự học bắt đầu, Chúc Yếu cầm bút nhìn về phía bên cạnh người vị trí, trống rỗng, bỗng nhiên có chút không quen lắm. Nàng đi học đến nay, hẳn đều ngồi tại bên người nàng, mặc dù không nói nhiều, nhưng là nàng

cảm thấy rất an tâm. Hiện tại hẳn đột nhiên sinh bệnh xin phép nghỉ, nàng cảm thấy có chút lẻ loi trợ trợ.

Trong lúc đó Triệu Khiêm Trác cũng quay đầu hỏi nàng: "Ban trưởng xin nghỉ nha?"

Chúc Yếu gật đầu một cái nói "Ân" : "Hẳn ngã bệnh."

Triệu Khiêm Trác "A" âm thanh, nhìn xem Chúc Yếu trắng nõn khuôn mặt, ngữ khí lo lắng: "Vậy người cũng chú ý giữ ấm, đừng bị cảm."

Triệu Khiêm Trác quay người lại sau, Chúc Yếu nắm vuốt bút, lẳng lẳng nghiêng đầu nhìn về phía phía bên ngoài cửa sổ. Hàn ý dốc đứng, ánh nắng yếu ớt lờ mờ bạc. Để bút xuống, Chúc Yếu mi mắt một phúc, thấp mắt, kéo ra đồng phục khóa kéo, từ trong túi lấy điện thoại cầm tay ra, muốn cho Nguyên Trạch phát tin tức. Màn hình điện thoại di động sáng lên, Chúc Yếu nhìn chăm chăm hẳn Wechat ảnh chân dung, ngón tay linh hoạt biên tập tin tức, sau đó. . . Đem đánh tốt hàng chữ kia từng chữ từng chữ rút về.

Hẳn hẳn là còn ở ngủ đi.

Chúc Yếu không cho hẳn phát. Đợi đến buổi sáng hai tiết khóa kết thúc, mới cho hẳn phát một đầu tin tức: 【 Nguyên Trạch, người bây giờ khá hơn chút nào không? 】

Coi là thật lâu mới có thể hồi, Chúc Yếu chuẩn bị đem điện thoại nhét vào ngăn kéo, không ngờ màn hình điện thoại di động chợt sáng lên hạ.

Là Nguyên Trạch hồi tin tức: 【 ngủ một giấc tốt hơn nhiều. Thật tốt lên lớp, không cần lo lắng cho ta. 】

Chúc Yếu khòe môi hơi cong, cho hẳn hồi: 【 nhớ kỹ đúng hạn uống thuốc, uống nhiều nước nóng. 】

Nguyễn Trạch hồi: 【 tốt. 】

Thứ sáu ngày hôm đó, giống như bị ấn chậm thả khóa, trôi qua đặc biệt chậm. Ráng chiều quang huy huy sáng, Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha Trình Gia Ủy bọn hắn ra cửa trường.

Tưởng Điềm Nha nhìn Chúc Yếu ánh mắt phiêu hốt, làm chuyện gì đều không làm sao có hứng nổi dáng vẻ, liền nói nàng: "Ban trường mới một ngày không đến trường học, người liền trà không nhớ cơm không nghĩ. Nếu là ban trường thường xuyên mời vài ngày nghỉ, thì còn đến đâu?"

Chúc Yếu khó được không có bởi vì Tưởng Điềm Nha trêu chọc mà thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc: "Hắn rất ít sinh bệnh."

Mặc kệ là ngày xưa thái phó, vẫn là hiện tại Nguyễn Trạch, đều rất ít sinh bệnh. Tại đại Ngụy lúc, tiểu công chúa trong trí nhớ, trẻ tuổi nhỏ nhà thái phó, hiếm khi sinh bệnh. Chỉ có một lần vào đông, đột gặp bệnh nặng. Lúc đó Tiêu hoàng hậu chính thu xếp tiểu công chúa kết hôn đại sự, mà tiểu công chúa biết thái phó sinh bệnh không có vào triều, càng là lo lắng tại cung điện đi qua đi lại, nơi nào còn có tâm tư nhìn những cái kia công tử ca chân dung?

Cái kia một lần thái phó trọn vẹn bệnh nửa tháng có thừa. Mà Nguyễn Trạch lành bệnh tiến cung diện thánh đầu một ngày. Chúc Yếu trùng hợp tại ngự thư phòng cần phải trải qua dưới hiên cùng hắn gặp nhau ——

Ngày đó rất lạnh, ngự hoa viên tung bay tinh tế tán tán tuyết, có chút theo cơn gió thổi tới dưới hiên.

Ngắn ngủi hành lễ ân cần thăm hỏi, hai người duy trì quân thần ở giữa khoảng cách. Tiểu công chúa trên mặt bưng hoàng gia tư thái, ánh mắt như có như không tại thái phó trên mặt nhẹ nhàng lướt qua. . . Thái phó tay áo lớn cách mang, hoa quan áo gấm, giống một cây đứng thẳng thúy trúc,

khuôn mặt tuấn tú nhưng lại có rõ ràng gãy gò. Chỉ là dáng vẻ vẫn như cũ vẫn nhã nhẹ nhàng.

Kia là tiểu công chúa lần thứ nhất nhịn không được, dừng bước lại, nhìn thẳng hẳn. Ân cần lời nói nên nắm chắc phân tấc, trong nội tâm nàng bách chuyển thiên hồi nghĩ tới rất nhiều lần, cũng luyện tập quá rất nhiều lần, đến bên miệng, nói chuyện không trôi chảy, như cái đồ đần: "Quá, thái phó, gần nhất trời rất lạnh, người nhớ kỹ muốn bao nhiêu xuyên điểm giày. . . Áo, quần áo."

Từ trước đến nay khiêm tốn vừa vặn thái phó, nâng lên tuấn lãng mặt mày, nhìn về phía tiểu công chúa. Ánh mắt ám trầm mà phức tạp, thật lâu mới hỏi: "Thần, đa tạ công chúa quan tâm."

Nàng chuẩn bị nhất vừa vặn lời nói, cuối cùng hiện ra ở trước mặt hẳn, là bết bát nhất hốt hoảng một mặt.

Thái phó thanh âm lắng nhược ngọc nát, rõ ràng là rất đơn giản hồi phục. Rơi vào tiểu công chúa trong tai, luôn cảm thấy thái phó khẳng định cảm thấy nàng cái này công chúa không có nửa phần hoàng gia phong phạm, lời nói ra cũng không hiểu thấu. Nàng quần đến hốt hoảng, gương mặt nóng hổi, căn bản không dám ở nhìn mặt hẳn, vội vàng rời đi.

...

Mê man, phảng phất trở lại đại Ngụy Nguyên trạch. Tiên viện mai vàng nở rộ, tuyết đọng phiêu hương. Mái hiên đình đài rơi thật dày tuyết trắng.

Tiếng bước chân dồn dập từ xa tới gần. Giẫm tại tuyết bên trên, két két két két rung động.

Nguyên Hạc Niên người khoác áo khoác, tóc mai điểm bạc, dù đã lặn năm, lại vẫn tinh thần quắc thước. Hẳn đạp trên tuyết, bước như sao băng,

phân phát tỳ nữ, mới mặt mày lãng sương, nhìn về phía trong đình nấu Tuyết Âm trà Nguyên Trạch: "Người không tốn tâm tư tại dạy dỗ thái tử trên thân, ngã xuống bồi dưỡng một đứa bé. Nguyên Trạch, đến tột cùng suy nghĩ gì?"

Nguyên Trạch đứng dậy hướng về phía trước, khom lưng hướng phía tổ phụ hành lễ, biểu lộ bình tĩnh: "Tổ phụ."

Gió tuyết xen lẫn, tổ tôn hai người đứng ở trong đình. Nguyên Hạc Niên ngữ khí thông thả một chút, nhìn hẩn con mắt, nói: "Đừng tồn lấy không nên có tâm tư, đem đứa bé kia đưa trở về, chuyện này, ta có thể không còn so đo."

Nguyên Hạc Niên muốn đi, sau lưng Nguyên Trạch thanh âm vang lên. Hẩn nói: "Đứa bé kia tư chất không tệ, trong thân thể lại chảy xuống Nguyên gia huyết mạch, đợi một thời gian, tôn nhi nhất định có thể đem hẩn bồi dưỡng thành tài —— "

"Sau đó thì sao!" Nguyên Hạc Niên thanh âm đột ngột giận, "Người đây? Sau đó người muốn làm cái gì?"

Nguyên Trạch lặng im nửa ngày, rốt cục mở miệng: ". . . Tôn nhi muốn cưới công chúa."

Nguyên Hạc Niên cơ hồ định tại nguyên chỗ, thần sắc sững sờ nhìn xem hẩn. Nguyên Trạch tuổi còn trẻ, liền đã là đại Ngự lương đồng, ở quan trường thành thạo điêu luyện, trên triều đình không người có thể cùng hẩn sánh vai, đại Ngự cùng hẩn cùng thế hệ tuổi trẻ nam tử bên trong, đều không cùng hẩn nửa phần phong thái. Một người như vậy, trung tâm, ổn trọng, cơ trí, tung hoành quyền mưu, ngày sau tiền đồ không thể đo lường. Hẩn tỉ mỉ bồi dưỡng hẩn vài chục năm, cơ hồ đem sở hữu hi vọng đều đặt ở trên người hẩn. Nguyên phủ, đại Ngự.

Hiện tại hẩn nói. . . Hẩn muốn cưới công chúa.

Nguyễn Hạc Niên muốn rách cả mí mắt, hốc mắt phút chốc xích hồng:
"Ta nhìn người là điên rồi!"

Cái kia hồi tại triều đình, hăn chủ động xin đi, muốn tiến đánh di quốc.
Liền đã điên rồi.

Nguyễn Hạc Niên nói: "Tuyệt đối không thể."

Hăn bước nhanh rời đi đình nghỉ mát. Nguyễn Trạch tùy theo sau lưng. Nguyễn Hạc Niên dừng bước lại, quay người, chỉ thấy cái kia lưng thẳng tắp tôn nhi, vén bào quỳ xuống. Đầu gối quỳ gối phủ kín cục đá đường mòn bên trên, vai rộng bàng rơi tuyết, thanh âm của hăn rất bình ổn:
"... Cầu ngài."

Nguyễn Hạc Niên vững tâm như sắt, trong nháy mắt đó, lồng ngực tràn đầy phần nộ cùng thất vọng. Liền vì hoàng gia vị công chúa kia. . . Nguyễn Hạc Niên thờ ơ, dù cho Nguyễn Trạch tại đất tuyết quỳ, dù cho quỳ đến bị bệnh, bị hạ nhân mang tới phòng, hăn dù đau lòng, nhưng trong lòng không có một tơ một hào dao động.

Hôm đó, Nguyễn phủ không ai biết tổ tôn hai người chuyện gì phát sinh, chỉ là khi đó lần thứ nhất, hoàn mỹ vô khuyết công tử, lộ ra nhất chập vật yếu ớt một mặt.

Nguyễn Trạch cứ như vậy nằm ở trên giường, sốt cao không thôi. Chờ hăn tỉnh lúc, nhìn thấy chính là ần ần xước xước nhảy vọt ánh lửa. Nguyễn Hạc Niên ngồi ở bên cạnh hăn.

Nghiêm khắc tổ phụ, thay hăn dịch dịch góc chăn, cùng hăn nói:
"Người muốn cưới ai cũng có thể, tổ phụ không yêu cầu là cái gì tiểu thư khuê các, chỉ cần người muốn cưới, cho dù là nô tỳ, tổ phụ cũng đồng ý. Nhưng là. . ."

"Ngoại trừ công chúa."

Nguyên Hạc Niên thanh âm bằng thêm mấy phần già nua. Hăn kỳ thật đã rất già, rất mệt mỏi. Giống một viên cao tuổi khô mục từng bách, trải qua gian nan vất vả, bởi vì một thân nông nghênh tại trong gió tuyết sừng sững không ngã.

Hăn nói: "Công chúa là cô nương tốt, đơn thuần, ngây thơ, thiện lương, có lẽ nàng cũng sẽ thích người. Nhưng là người có thể từng nghĩ tới, nếu là người rời đi quan trường, không có danh hiệu cùng chức vị, lấy người cái này buồn tẻ nhàm chán tính cách, phần này thích lại có thể duy trì bao lâu?"

". . . Người cho rằng, lại bồi dưỡng ra một cái ưu tú Nguyên gia đích tôn, người liền có thể bắt ra? Tổ phụ bồi dưỡng người hao tổn hơn mười năm, mà cái kia nam hài tư chất không bằng người. Người muốn công chúa chờ người bao lâu? . . . Còn nữa ——" Nguyên Hạc Niên thanh âm hơi ngừng lại, nhìn hăn con mắt, "Người cưới nàng, liền không lại có năng lực bảo hộ nàng."

". . . Người là muốn có nàng, vẫn là bảo hộ nàng?"

Cuối cùng Nguyên Hạc Niên hỏi một câu.

Câu nói này thật lâu tại Nguyên Trạch não hải phiêu đảng. Cái kia một cái chớp mắt, hoàng hôn bàn đè nén cảm giác mệt mỏi vỡ đê mà tới. Hăn giật giật bờ môi, thanh âm cảm đến nói không ra lời. Trùng điệp mí mắt lần nữa tiu ngử xuống. Giống như thiên lập tức tối. Rất đen rất đen.

Sau đó, bên tai loáng thoáng, là tiểu công chúa mềm mại ngọt nhu thanh âm: ". . . Người nhớ kỹ muốn bao nhiêu xuyên điểm giày. . . Áo, quần áo."

Hăn liềm tay áo đứng ở dưới hiên, gió lạnh ào ào rót vào tay áo lớn. Tâm mắt khê nâng, ánh mắt rơi vào tiểu công chúa phần gáy trần trụi một màn kia tuyết sắc, mềm mại, mỹ hảo. Giống khối hoàn mỹ ngọc. Cơ hồ có

như vậy một cái chớp mắt, trong đầu hiển hiện một cái rất điên cuồng ý nghĩ. Hãn muốn đem khối ngọc này giấu đi, chiếm thành của mình, giấu ở một cái ai cũng không biết địa phương.

"Ong ong ong". Là điện thoại chấn động thanh.

Nguyên Trạch mở to mắt, ánh mắt mỗi một mà mê mang, dần dần khôi phục thanh minh. Đầu còn có chút u ám, Nguyên Trạch nghiêng đầu, nhìn xem trên tủ đầu giường màn hình lấp lóe điện thoại.

...

Ngoài cửa.

Chúc Yếu dẫn theo giữ ấm cốc, bên cạnh Trình Gia Úy đang đánh Nguyên Trạch điện thoại. Vang lên mấy thanh đều không có nhận. Chúc Yếu nhíu mày, hỏi: "Làm sao? Không có nhận sao?"

Hôm qua nàng một mực lo lắng, hôm nay vừa lúc là thứ bảy, không cần lên khóa, liền sáng sớm nhìn cháo, nghĩ đến xem hãn. Nhà hãn ở tại bảy lầu, Trình Gia Úy nhà ở lân cận tràng bảy lầu. Chín giờ rưỡi đến cửa tiểu khu lúc, Trình Gia Úy liền đến tiếp nàng.

Hai người trò chuyện đến Nguyên Trạch cửa nhà.

Trình Gia Úy ngoẹo đầu một tay cầm túi quần, đầu lưỡi liếm lấy một vòng răng, "Bỉu" một tiếng, bên kia tiếp thông. Hãn cúi đầu hướng phía Chúc Yếu ánh mắt ra hiệu dưới, đối bên kia nói: "Ân. . . Đúng a. Ta bây giờ tại người cửa nhà, mở cho ta hạ cửa chứ sao. Trả lại cho người mang theo bữa sáng nha."

Gian phòng bên trong, Nguyên Trạch đơn giản lấy lệ vài tiếng, cúp điện thoại, xuống giường, mang lấy dép lê tới mở cửa.

Cửa cùm cụp mở ra.

Nguyên Trạch ánh mắt lãnh đạm, hướng phía bên ngoài nhìn lướt qua, sau đó, nhìn thấy Trình Gia Úy người bên cạnh, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại. Ánh mắt có kinh ngạc, nhưng lại có một loại rất kỳ quái cảm giác, giống như trải qua thiên sơn vạn thủy, xa xưa mà xa xôi.

Chúc Yếu cầm giữ ấm cốc, bờ môi hé mở, ánh mắt ngốc mà sững sờ. . . Nguyên Trạch mặc một thân nhạ xanh quần áo ở nhà, đại khái là mới từ trên giường xuống tới, quần áo hơi có vẻ nếp uốn, cổ áo rộng mở, lộ ra tuyết trắng tinh xảo xương quai xanh. Ánh mắt cơ hồ tại hấn hãm sâu xương quai xanh chỗ bồi hồi lưu luyến một lát, cuối cùng mới mím môi, ngửa đầu nhìn hấn.

Trình Gia Úy hì hì cười: "Kinh hỉ đi. Chúc Yếu còn nói muốn sớm nói với người một tiếng, ta liền nói không cần."

Nguyên Trạch đứng yên nửa ngày, mắt sắc hắc trầm, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng giữ chặt Chúc Yếu thủ đoạn. Hơi chút dùng sức, đưa nàng kéo vào trong phòng.

Tiếp lấy "Phanh" một chút đóng cửa, cửa tròng điệp đóng lại.

Trình Gia Úy chớp mũi tê rần, con mắt nháy mấy cái, trực tiếp hướng phía sau lui lại mấy bước. Ngu ngơ hai giây, mới nhảy lên chân chửi ầm lên: "Gặp sắc vong nghĩa!"

Cứ như vậy vào phòng.

Chúc Yếu biểu lộ mê võng, phấn nhuận cánh môi giật giật, vừa định cùng hấn nói Trình Gia Úy còn ở bên ngoài, ai ngờ mặt vừa nhấc, toàn bộ thân thể liền bị hấn ửng tiến trong ngực. . . Hấn giống khóa bị tuyết đọng ép loan liễu yêu cây, đem cái cầm chống đỡ tại đầu vai của nàng, hai tay ôm chặt lấy thân thể của nàng. Yên lặng, nhẹ nhàng hô hấp lấy, không nói gì.

Chúc Yếu mi mắt nhẹ nháy mấy lần, một tay nhấc lấy giữ ấm cổ, chậm rãi rũ xuống, một cái khác tay nhỏ, chậm rãi trèo lên lưng hẳn. Thiếu niên cứng rắn thân thể, cho người ta an toàn an tâm dày đặc cảm giác. Mùi trên người mát lạnh dễ ngủ. Chúc Yếu ngửa mặt lên, cảm thụ được hơi thở của hẳn nhẹ phẩy tại phần gáy của nàng.

Cuối cùng, nhịn không được nhẹ nhàng nói một câu: "Có chút. . . Có chút gấp."

Nguyên Trạch ôm nàng lúc, phần lớn ôn nhu. Cùng hẳn khiêm tốn ôn nhã tính cách đồng dạng, từ đầu đến cuối nắm chắc tiêu chuẩn. Một người như vậy, giống như thân của người thời điểm, đều là nho nhã lễ độ thân giống như. Nhưng là hiện tại. . . Quá chặt. Hẳn như thế ôm nàng, cánh tay lực đạo nắm chặt, có loại bị giam cầm, cảm giác hít thở không thông.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là mọc lên bệnh, cần ôm một cái thái phó.

Chương kế tiếp tiểu công chúa muốn gặp gia trưởng rồi~

—— chương này tiếp tục đưa tiểu hồng bao, trước 20, sau ngẫu nhiên.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thú Vị

Trình Gia Úy lúc đi vào, rũ cụp lấy mặt, hờn tiếng nói: "Qua sông đoạn cầu, quá phận!" Hăn khổ người lớn, tức giận, có chút đáng yêu.

Chúc Yếu mím môi bật cười.

Sau đó chuẩn bị đổi giày.

Trình Gia Úy giẫm lên gót giày linh hoạt đem bàn chân tránh ra, nhìn thấy Chúc Yếu muốn đổi giày, liền từ tủ giày đào ra một đôi nhét vào trước gót chân nàng: "Chúc Yếu, người xuyên này đôi đi."

Là Trình Gia Úy đến Nguyên Trạch nhà thường xuyên ăn mặc dép lê.

Chúc Yếu nhìn thoáng qua. Là đôi rất lớn nam sĩ dép lê. Nguyên Trạch gia đình tình huống nàng có hiểu biết, cùng gia gia hăn ở cùng một chỗ. Nhìn xem Trình Gia Úy một bộ rất quen thuộc đáng vẻ, Chúc Yếu nhẹ nhàng "A" thanh.

Nguyên Trạch lại mở miệng: "Người xuyên ta."

Là nói với Chúc Yếu. Hăn từ tủ giày tầng dưới chót nhất lấy ra một đôi màu xanh đậm bông vải dép lê, sau đó đem trên chân thay đổi, khom lưng, chỉnh tề phóng tới Chúc Yếu bên chân.

Trình Gia Úy làm bầm một câu: "Ta chân lại không thối."

Nguyễn Trạch ngoảnh mặt làm ngơ, nhẹ lời nói với Chúc Yếu: "Mặc vào."

Chúc Yếu gật đầu, mang dép. Hắn vừa xuyên qua nguyên nhân, bên trong còn lưu lại nhiệt độ. Dép lê rất lớn, nàng giật giật đầu ngón chân, cảm thấy rất thú vị. Mang lấy dép lê, đi theo Nguyễn Trạch đi vào.

Nguyễn Trạch nhà đại mà rộng thoáng, liền là có chút vắng vẻ. Trình Gia Úy cùng bản thân nhà, quen thuộc mang Chúc Yếu đi phòng khách xem tivi.

Nguyễn Trạch tại phòng vệ sinh rửa mặt.

Chúc Yếu nghe phòng vệ sinh thanh âm, quay đầu hỏi Trình Gia Úy: "Nguyễn Trạch gia gia hẳn thường xuyên không ở nhà sao?"

Trình Gia Úy gật đầu. Nói lên cái này, hẳn nhú mày lại, hai tay trùng điệp gối lên sau đầu, tựa ở trên ghế sa lon: "Àn, Nguyễn Trạch gia gia hẳn rất bận, khi còn bé ngược lại là quản được hẳn thật nhiều. Nguyễn Trạch từ nhỏ đi theo hẳn gia gia học thư pháp, cờ tướng loại hình, cùng ta thích chơi tính cách hoàn toàn không giống. . ." Nhớ tới sự tình trước kia, Trình Gia Úy cười âm thanh, "Mẹ ta tổng yêu bắt ta cùng hẳn so."

". . . Lên cấp ba sau, Nguyễn Trạch cơ hồ liền độc lập sinh sống. Vừa mới bắt đầu lúc ấy, ta còn sợ hẳn quạnh quẽ, muốn nói cùng hẳn ở vài ngày, kết quả hẳn còn ghét bỏ ta tới."

Nguyễn Trạch sinh hoạt quy luật, hành vi cử chỉ đều tuân theo chương pháp. Nơi nào giống Trình Gia Úy, tùy tiện.

Trình Gia Úy miễn cưỡng nói: "Có đôi khi ta thật cảm thấy ngày khác tử trôi qua rất nhàm chán, ngủ sớm dậy sớm, chưa từng thức đêm. . ." Hắn nhìn về phía Chúc Yếu, xích lại gần một chút, thanh âm ép tới trầm thấp, "Ai, người cùng hẳn tại cùng một chỗ, không cảm thấy buồn bực sao?"

Nguyên Trạch thích Chúc Yếu, Trình Gia Úy thật thật kinh ngạc. Chúc Yếu đáng đẹp là xinh đẹp, có thể Nguyên Trạch nếu là bởi vì nữ sinh dung mạo xinh đẹp liền cảm thấy hứng thú, cái kia tiểu học sơ trung đoán chừng đều có thể yêu đương.

Chúc Yếu lắc đầu, thả xuống hạ mắt: "Ta cảm thấy hẳn rất tốt a." Nơi nào buồn bực? Nguyên Trạch rõ ràng rất thú vị.

Trình Gia Úy cười.

Nguyên Trạch rửa mặt xong, ánh mắt trôi hướng phòng khách. Nhìn thấy Trình Gia Úy cùng nàng ở rất gần. Tựa như là đang nói cái gì buồn cười sự tình, tiểu công chúa con mắt cong cong, cười thật ngọt ngào. . . Nguyên Trạch ánh mắt hơi ngừng lại, sau đó kêu nàng một tiếng.

Trình Gia Úy xem xét Chúc Yếu một chút, ngược lại là thức thời: "Người quá khứ nói chuyện cùng hẳn đi, ta ở chỗ này xem tivi."

Chúc Yếu vội vàng đứng dậy quá khứ Nguyên Trạch bên người.

Nguyên Trạch cúi đầu nhìn nàng: "Đang nói chuyện gì?"

Cổ họng của hẳn có chút khàn khàn, âm điệu rất nặng. Tuần tú mặt mày hơi có vẻ suy nhược, khó được suy yếu bệnh trạng. Để cho người ta nhìn xem, liền không nhìn được nghĩ chiếu cố hẳn. Chúc Yếu nho nhỏ phản ứng một chút, đối hẳn đen như mực đôi mắt, trả lời nói: "Đang nói chuyện người nha."

Nguyên Trạch mặt mày thoáng thư giãn, mang Chúc Yếu đi phòng ăn.

Giữ ấm trong chén cháo chậm rãi ngược lại đến bát sứ bên trong, xộp giòn nát mềm nhu, mùi gạo bốn phía. Chúc Yếu ngồi ở bên cạnh hẳn, ba ba nhìn xem hẳn từng ngụm ăn, có loại rất mỹ diệu cảm giác thỏa mãn. Đột nhiên có chút minh bạch, những cái kia phim truyền hình bên trong nãi nãi

chúng nướng nướng, từng ngụm uy tiểu bảo bảo lúc ăn cơm cảm giác. Đại khái liền là loại này cảm giác thỏa mãn.

Hắn ăn vài miếng, đột nhiên hỏi: "Ta không nói lời nào, công chúa sẽ cảm thấy nhàm chán sao?"

Chúc Yếu lắc đầu: "Không biết a, người thật tốt húp cháo nha." Ánh mắt của nàng trợn to, nhìn về phía Nguyên Trạch con mắt, cảm thấy nơi nào có chút là lạ. Nghĩ nghĩ, nói, "Ta như vậy nhìn người uống cháo, có phải hay không cảm thấy có chút không quen a? Cái kia nếu không ta không nhìn người, ta đi phòng khách. . ."

Nàng muốn đứng dậy. Nguyên Trạch cấp tốc giữ nàng lại cánh tay, nói: "Theo giúp ta ăn cơm."

Chúc Yếu lần nữa ngồi xuống, lẳng lặng nhìn hắn húp cháo. Nguyên Trạch làn da trắng nõn, sinh bệnh bộ dáng gầy gò mà yên tĩnh, so với bình thường quạnh quẽ đậm nhạt, nhiều hơn mấy phần thuận theo. Chúc Yếu một tay chống đỡ mặt, lược ngoẹo đầu, tinh tế dò xét mặt mày của hắn, nhu hòa ánh mắt tỉ mỉ miêu tả hắn ngũ quan hình dáng. Từ cái trán, mi xương, mũi, đến miệng môi, cái cằm. . . Tại hướng xuống, là hắn hơi nhấp nhô hầu kết, sau đó là rộng mở cổ áo chỗ một mặt tuyết trắng. Là hẳn chắc tế gấp thiếu niên làn da.

Chúc Yếu tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Nguyên Trạch âm sắc hơi nhuận, nhẹ nhàng hỏi: "Đang nhìn cái gì?"

Chúc Yếu lắc đầu, đổi một tay chống đỡ mặt: "Không, không có gì."

Nguyên Trạch uống một ngụm cháo, cùng nàng đối mặt, thanh âm rõ ràng cười mỉm: ". . . Muốn nhìn?"

Chúc Yếu hai cánh tay đồng thời bưng lấy mặt, con mắt chớp hai lần, thanh âm mềm mại: "Có thể. . . Sao?"

"Khụ, khụ khục." Nguyên Trạch kịch liệt ho khan. Hãn buông xuống thìa, cầm lấy pha lê cốc nước uống hết mấy ngụm nước.

Nguyên Trạch ho đến gương mặt phiếm hồng, lồng ngực đập trùng lên xuống, tiếp lấy một đôi mắt thắm ướm thâm đen, nhìn xem Chúc Yếu.

Chúc Yếu hậu tri hậu giác thẹn thùng. Nàng đưa tay vỗ nhẹ lấy lưng hãn, giơ lên hạ con mắt, lại rủ xuống mắt, vênh môi nói thầm: "Ai bảo người luôn luôn đùa ta."

Nói xong, Chúc Yếu ngẩng đầu lên, khoe miệng cong cong, nhẹ nhàng cười. Hãn nơi nào nhàm chán? Rõ ràng rất thú vị. Hãn nói chuyện thời điểm thú vị, cho nàng giảng đề thời điểm thú vị, ôm nàng thời điểm thú vị, yên tĩnh đọc sách thời điểm thú vị, liền ngủ trưa đều rất thú vị. . . Nàng nhìn thấy hãn liền muốn cười.

Nàng vuốt lưng hãn, ân cần hỏi: "Khá hơn chút nào không?"

Nguyên Trạch "Ân" âm thanh, bên tai hiện ra nhàn nhạt phấn, sau đó rất nhẹ nói một câu: "Về sau cho người xem."

A? Chúc Yếu vịn hãn lưng tay dừng lại, đối đầu hãn xẹt qua ánh mắt, khuôn mặt bá biến đỏ. Nàng năm năm tay, chậm rãi buông xuống, bóp thành quyền. Nàng ánh mắt chớp lên lấy nhìn thẳng hãn, tinh mịch không nói gì, sau đó bờ môi nhếch lên, âm điệu hoạt bát nói: "Tốt lắm."

Nguyên Trạch trầm thấp cười. Ánh mắt còn dừng lại tại trên mặt nàng.

Cười đã chưa? Chúc Yếu ánh mắt nghi hoặc.

Hiện tại không thể so với đại Ngụy, Tướng Điềm Nha cùng nàng cùng nhau nói chuyện trời đất thời điểm, cũng sẽ thường xuyên trò chuyện liên quan tới nam sinh chủ đề. Hoặc là trò chuyện lên gần nhất lửa nóng phim truyền hình, bên trong nhân vật nam chính dáng người như thế nào như thế nào, khi tắm lộ ra cơ bụng sáu múi, cùng nhân vật nữ chính hôn lên giường lúc, như thế nào như thế nào chọc người. Mặc dù nàng thích Nguyên Trạch, nhưng cũng là mười bảy mười tám tuổi nữ sinh, đối với mấy cái này chủ đề bản năng cảm thấy hứng thú. Đại Ngụy nữ tử thâm thụ câu thúc, có chút nữ tử xuất giá lúc, cũng không biết phu quân tướng mạo. Hiện tại thế nào? Nam nữ bình đẳng, có thể tự do kết giao, thậm chí có thể làm một chút càn thân cận sự tình. . .

Nàng cũng từng tưởng tượng quá, cùng Nguyên Trạch thân cận tràng cảnh. Đã từng mơ tới quá.

Thẹn thùng, cùng lúc đợi.

Nguyên Trạch giơ cánh tay lên, nhẹ nhàng sờ một chút mặt của nàng.

Chúc Yếu con mắt lóe sáng sáng nhìn xem hắn.

Đúng lúc này, cửa trước chỗ truyền ra nhỏ xíu "Răng rắc" thanh. Cửa mở ra, ngừng tạm, tiếp lấy một cái thân thiết thanh âm hùng hậu vang lên:

"Tiểu Trạch, có đồng học tại a?"

...

Bàn ăn bên trên cháo hoa phiêu hương. Nguyên Trạch đã đứng dậy, kêu một tiếng "Gia gia", sau đó mắt nhìn bên cạnh Chúc Yếu, đối Nguyên Hạc Niên nói: "Gia gia, đây là ta ngồi cùng bàn Chúc Yếu." Thanh âm đè thấp, lại cùng Chúc Yếu nói, "Đây là gia gia của ta."

Nguyên Hạc Niên phong trần mệt mỏi, dù đã cao tuổi, nhưng khí độ nho nhã. Cùng tiểu công chúa trong trí nhớ Nguyên hầu giống nhau như đúc. Nguyên hầu cúc cung tận tụy, vì đại Ngụy kính dâng cả đời, là tiểu công chúa kính nể nhất tôn kính trưởng giả. Hiện nay Nguyên Hạc Niên đã không phải lúc đó Nguyên hầu, bộ dáng giống nhau, nhưng là cũng không có đại Ngụy cái kia bộ phận ký ức. Nhìn hẳn lúc, cũng là đơn thuần nhìn tiểu bối từ ái ánh mắt. Chúc Yếu mở miệng, vội vàng kêu lên: "Gia. . . Nguyên gia gia tốt."

Nguyên Hạc Niên cười nhẹ nhàng nhìn xem tôn tử bên cạnh tuổi trẻ xinh đẹp tiểu nữ hài, gật gật đầu: "Tiểu cô nương dáng dấp rất đáng yêu."

Chúc Yếu mím môi mỉm cười.

Nghe vậy, Trình Gia Úy cũng bước nhanh từ phòng khách ra, nhìn thấy Nguyên Hạc Niên, nhất thời thu hồi cà lơ phớt phơ bộ dáng, thái độ tôn kính kêu lên: "Nguyên gia gia, ngài trở về nha."

Nguyên Hạc Niên gật đầu: "Khó được nhìn thấy tiểu Trạch mời nữ sinh tới nhà làm khách."

Bầu không khí có chút kỳ quái, Chúc Yếu không hiểu khẩn trương. Cùng lúc trước cùng lão hầu gia lúc nói chuyện cảm giác hoàn toàn khác biệt. Lão hầu gia rất từ ái, sẽ còn giúp nàng đỡ tuyết người. Rất thân thiết. Hiện tại. . . Chúc Yếu nhìn xem Nguyên Hạc Niên, mặc dù cũng cùng thân thiết, nhưng là liền là nhin không được khẩn trương. Sợ hãi ở trước mặt hẳn biểu hiện không tốt. Thế là tự nhiên hào phóng nói: "Nguyên gia gia, hai ngày này Nguyên Trạch cảm mạo, ta cùng lớp đồng học đều rất lo lắng, cho nên mới muốn tới đây xem hẳn. . ."

Tiếp lấy Nguyên Hạc Niên lại cùng Chúc Yếu nói một chút lời nói. Đều là một chút Nguyên Trạch trong trường học sự tình, Chúc Yếu từng cái

trả lời: "Hắn rất ưu tú, lão sư đồng học đều rất thích hắn, ân. . . Cũng rất nhiệt tâm, thường xuyên cho ta giảng đề, các phương diện đều rất tốt."

Nguyên Hạc Niên cùng nàng hàn huyên một hồi, còn muốn lưu nàng xuống tới ăn cơm trưa. Chúc Yếu không có có ý tốt lưu, hiểu được Nguyên Hạc Niên khó được về nhà, tổ tôn gặp nhau, nàng không thật nhiều quấy rầy. Nguyên Hạc Niên cũng không có nhiều giữ lại. Cuối cùng Nguyên Trạch nhường Trình Gia Úy đưa nàng về nhà.

Tiến thang máy lúc, Trình Gia Úy mới xả hơi, nhấn hạ thang máy tầng lầu, nhìn Chúc Yếu: "Người không cảm thấy. . . Nguyên gia gia hắn có chút dọa người sao?"

Có sao? Chúc Yếu ánh mắt hồi hắn.

Trình Gia Úy trọng trọng gật đầu: "Liên là cái kia loại, mặc dù cười, nhưng là rất có khí thế, trong lúc vô hình cho người ta cảm giác áp bách cảm giác." Trình Gia Úy lại cùng nàng nói một chút sự tình, "Khi còn bé ta giống như người, cũng cảm thấy Nguyên gia gia rất thân thiết, không hiểu vì cái gì Nguyên Trạch tại gia gia hắn trước mặt câu nệ như vậy. . ."

Thăng đến có một ngày, Trình Gia Úy tìm Nguyên Trạch đi ra ngoài chơi. Khi đó Nguyên Trạch niên kỷ còn nhỏ, bị hắn lăm bằm, cuối cùng thật động tâm, để bút xuống cùng hắn đi ra ngoài chơi. Ngày đó chơi đến thật vui vẻ, bồi Nguyên Trạch về nhà lúc, Nguyên Hạc Niên nhìn thấy hai người bọn họ thái độ, nhất quán ôn hòa. Thăng đến Trình Gia Úy đi mà quay lại, nhìn thấy Nguyên Hạc Niên cầm thước, nhường Nguyên Trạch quỳ trên mặt đất. . .

Chúc Yếu tâm nhắc lên: "Nguyên gia gia đánh hắn sao?"

Trình Gia Úy: "Ân. Đừng nhìn Nguyên gia gia rất hiền lành một người, kỳ thật rất nghiêm khắc. Cha ta liền là hắn học sinh, trong nhà cha ta làm mưa làm gió, nhưng là gặp phải Nguyên gia gia, liền cùng chuột gặp

mèo giống như. Cự sớ hần. . . Kỳ thật cũng bình thường, Nguyên Trạch cha mẹ qua đời sớm, Nguyên gia gia vội vã muốn đem Nguyên Trạch tài bồi thành tài, có thể lý giải. May Nguyên Trạch không chịu thua kém, từ nhỏ thông minh."

Nghe Trình Gia Úy mà nói, Chúc Yếu càng thêm lo lắng. Mất hồn mất vía lấy ra điện thoại di động, cho Nguyên Trạch phát tin tức.

. . .

"Ông ông" chấn động âm thanh, đặt ở trên bàn ăn màn hình điện thoại di động tỏa sáng. Nguyên Hạc Niên nhìn xem tôn tử, hỏi một câu: "Cảm mạo khá hơn chút nào không?"

Nguyên Trạch gật đầu: "Uống thuốc tốt hơn nhiều."

Nguyên Hạc Niên nói: "Vậy là tốt rồi." Hẩn xem xét mắt điện thoại, già nua trên mặt hiển hiện vài tia ý cười, ". . . Người thích nữ hài?"

Nguyên Trạch biểu lộ rất bình tĩnh: "Ân."

Nguyên Hạc Niên ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua trên bàn ăn giữ ấm cốc cùng lạnh dần nửa bát cháo hoa, dáng tươi cười sâu mấy phần: "Là rất nhận người thích, bất quá ——" ánh mắt của hắn rơi vào tôn nhi trên thân, nói tiếp, "Việc học làm trọng, đừng ảnh hưởng người ta tiểu cô nương học tập."

Tác giả có lời muốn nói:

Lưu ý văn hạ tiểu độc giả nhắn lại, liên quan tới tiết tấu chậm rãi vấn đề. Tác giả-kun thẳng thắn nói, này văn không đại cương liền vội vàng mở. Tăng thêm một đoạn thời gian rất dài không có viết văn, cho nên xem như luyện tập, kịch bản hoàn toàn chính xác không có nhiều chập trùng, ngọt sủng thường ngày hưởng.

Đoán chừng ngọt lấy ngọt lấy liền tốt nghiệp, ngọt lấy ngọt lấy liền kết hôn = = ngọt lấy ngọt lấy liền kết thúc = =

Nếu như thích loại này ngọt ngào cảm giác, vậy liền nắm tác giả-kun tay cùng đi xuống đi thôi.

—— chương này tiếp tục đưa hồng bao, trước 20 sau ngẫu nhiên.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thư Tình

Trạm xe buýt.

Chờ lấy xe, Chúc Yếu cúi đầu nhìn xem mũi giày, nhàm chán thời khắc, lấy ra điện thoại di động liếc nhìn. Nguyên Trạch còn không có cho nàng hồi tin tức. Đưa di động thả lại túi, sau đó một giây sau, điện thoại bắt đầu chấn động. Chúc Yếu bận bịu lấy điện thoại cầm tay ra. Quả nhiên là Nguyên Trạch điện thoại. Ánh mắt của nàng mạch đắc tỏa sáng, vội vã vội tiếp gậy ra dòng điện lời nói: "Uy, Nguyên Trạch."

"Ân. . ." Bên kia rất yên tĩnh, hẳn tiếng nói trầm thấp, "Tới chỗ nào?"

Chúc Yếu mím môi: "Ta còn đang chờ xe buýt, cũng nhanh tới." Nàng buông thông mắt, thanh âm nhỏ tế nhu nhu, "Người gia gia hẳn, có hay không nói người cái gì. . ."

Nguyên Trạch thanh âm ôn nhu: "Không có, đừng nghĩ lung tung. Gia gia hẳn rất thích người."

"Thật sao?" Chúc Yếu trong lòng nho nhỏ mừng thầm.

Phòng ngủ sạch sẽ. Nguyên Trạch tĩnh tọa, mười ngón trắng nõn, một chút một chút nhẹ nhàng khuấy động lấy cặp sách bên trên gấu nhỏ vật trang sức, buông thông mắt, đôi mắt dạn lấy ấm áp: "Ân, gia gia mặc dù đối ta nghiêm khắc, nhưng là cao trung về sau, quản được cũng rất ít. Bởi vì hẳn tin tưởng, ta có thể đem năm tốt phân tặc. . ."

Nguyên Hạc Niên cho Nguyên Trạch nhất khắc nghiệt dạy bảo, nhưng là một tay đem hăn giáo dục sau khi lớn lên, đồng dạng cho hăn hoàn toàn tín nhiệm. Giống như biết hăn tính cách cùng cùng tuổi nam sinh khác biệt, càng xu hướng tại người trưởng thành cách tự hỏi, được mất lợi và hại, sẽ từng cái chiêm chước. Cho nên không cần quá nhiều giám sát uốn nắn, đối với hăn hoàn toàn yên tâm.

Chúc Yếu dẫn theo tâm rối cục buông xuống, sau đó thanh âm kiêu kiêu cùng hăn nói: "Ta vừa rồi đều lo lắng gần chết."

Nàng cho là mình tại gia gia hăn trước mặt biểu hiện rất tốt, nhưng là trải qua Trình Gia Úy nhắc nhở, mới phản ứng được. Hiện tại Nguyên Trạch gia gia không phải đại Ngụy thời kỳ lão hầu gia. Khi đó, thân là tiểu công chúa nàng, không cần làm cái gì, lão hầu gia liền rất thích nàng. Mà bây giờ, Nguyên Trạch cùng nàng đều chỉ là học sinh cấp ba, Nguyên Trạch gia gia đối với hăn kỳ vọng, như vậy nhìn thấy hăn cùng nữ sinh đi được gần như vậy, khẳng định sẽ phản đối. Cái kia một cái chớp mắt, nàng lòng tràn đầy đều nghĩ đến. . . Không muốn cùng hăn tách ra.

Nguyên Trạch khỏe môi dặt, ánh mắt tán nhạt ngăm nhìn ngoài cửa sổ, cùng nàng nói: "Mặc kệ lúc nào, công chúa đều không cần lo lắng."

...

Buổi tối viết bài thi, Chúc Yếu lại cùng Tưởng Điềm Nha nói chuyện này. Tưởng Điềm Nha tư duy phát tán, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ cùng nàng nói: "Dựa theo tiểu thuyết tình cảm lệ cũ, ban trưởng gia gia khẳng định phi thường phản đối các người cùng một chỗ, sau đó nghĩ hết biện pháp để các người tách ra, ân. . . Như thế cứng nhắc nghiêm cần lão nhân gia, bình thường thích cái kia loại có tri thức hiểu lẽ nghĩa xuất thân thư hương môn đệ nữ hài nhi, không chừng liền phụ mẫu chi mệnh, không nói tiếng nào liền cho ban trưởng định cửa việc hôn nhân."

Chúc Yếu cảm thấy nàng nói quá bất hợp lí: "Sẽ không, Nguyên Trạch nói gia gia hẳn cùng thích ta."

Tưởng Diễm Nha còn nói: "Người ngốc a, lấy ban trưởng tính cách, khẳng định là không muốn để cho người lo lắng, yên lặng gánh chịu chính mình mọi chuyện cần thiết, ân, bình thường nhân vật nam chính đều là dạng này, dạng này mới có thể thể hiện chính mình thâm tình nha. . ."

Chúc Yếu thật trầm mặc.

"Phốc ——" bên kia Tưởng Diễm Nha cười ra tiếng, răng rắc rắc rắc ăn khoai tây chiên, nói một câu, "Yếu Yếu người sẽ không thật tin chưa."

Tưởng Diễm Nha an ủi nàng: "Người yên tâm đi, đã ban trưởng đều nói không có việc gì, vậy liền khẳng định không có việc gì. Lại nói, người cùng ban trưởng cũng không có gì a. . ."

Chúc Yếu nhẹ nhàng "Ân" thanh.

Tưởng Diễm Nha đem khoai tây chiên cái túi đặt trên đùi, nói tiếp đi: "Chẳng lẽ không đúng sao? Hai người hiện tại liền chính thức người yêu quan hệ cũng không tính a?" Chúc Yếu rõ ràng trầm mặc, Tưởng Diễm Nha còn tại nói, "Mặc dù đi, ban trưởng đối người là rất tốt, nói cái gì tốt nghiệp về sau lại kết giao. Nhưng nghiêm ngặt nói đến, người bây giờ cũng không có gì danh phận nha. Coi như đi nhà hẳn nhìn hẳn, cũng là lấy đồng học, ngồi cùng bàn thân phận. Người nói những vấn đề kia, hoàn toàn không cần lo lắng a."

Tưởng Diễm Nha cảm thấy Chúc Yếu đơn thuần.

May là Nguyên Trạch, nếu là thay cái nam sinh. Nàng khẳng định cảm thấy nam sinh kia là có chủ tâm treo nàng. Nàng đâu, dần dần chờ. Hiện tại nàng cùng Trình Gia Úy rất quen, cũng thỉnh thoảng từ Trình Gia Úy bên kia nghe ngóng một chút liên quan tới Nguyên Trạch sự tình. Biết Nguyên

Trạch trước kia không có giao quá bạn gái, là lần đầu thật lưu ý một người nữ sinh. Bởi vậy có thể thấy được, đối Chúc Yếu là thật tâm.

Tưởng Diễm Nha càng thêm hiếu kì, nàng lại phá hủy một bao khoai tây chiên, kêu nàng một tiếng: "Yếu Yếu."

". . . Ân." Chúc Yếu ứng với.

Đón lấy, Tưởng Diễm Nha như tên trộm, rất nhỏ giọng rất nhỏ giọng hỏi: "Người cùng ban trưởng quan hệ đều như thế thân cận, còn không tính người yêu quan hệ, vậy người hai xác định quan hệ ngày ấy, hẳn có phải hay không liền muốn ngủ người a —— "

Ngủ. . .

Đầu "Ông" một chút.

Chúc Yếu khuôn mặt nóng hổi, nắm vuốt bút siết thật chặt, sau đó tranh thủ thời gian mở miệng: "Người, người không nên nói lung tung."

Chúc Yếu lúc đầu vênh tai yên tĩnh nghe Tưởng Diễm Nha nói chuyện. Nào biết được nàng đột nhiên toát ra một câu như vậy. . . Kỳ thật bọn hắn niên kỷ cũng không nhỏ, có chút nam nữ sinh lại sớm một chút đều làm qua thân mật hơn sự tình. Tưởng Diễm Nha bình thường liền tùy tiện, cùng Chúc Yếu quan hệ tốt, nói chuyện cũng trực tiếp.

Tưởng Diễm Nha cười, phản bác: "Ta làm sao lại nói lung tung. . . Đừng tưởng rằng ban trưởng nhìn xem quang phong tể nguyệt không dính khói lửa trần gian, nói thế nào đều là nam sinh. Nam sinh đều như vậy, lần trước ta tại Trình Gia Úy nhà, liền thấy trong phòng của hắn có những cái kia rất sắc - tình tạp chí —— "

"Người đi qua Trình Gia Úy nhà a?" Chúc Yếu con mắt trợn to. Nàng đều không biết.

Tưởng Diễm Nha bện bịu giải thích: "Có một lần ở bên ngoài, trời mưa không mang ô, vừa vặn gặp phải hăn, liền đi nhà hăn cho mượn đem ô." Sau đó trở về chủ đề, "Ai, đây không phải trọng điểm được rồi, trọng điểm là —— ban trưởng cũng là bình thường nam sinh. . ."

Tưởng Diễm Nha ý cười miễn cưỡng nói: "Hi hi, cái tuổi này nam sinh tinh lực thịnh vượng nhất. . . Xác định quan hệ ngày ấy, người muốn coi chừng nha."

Tưởng Diễm Nha cười đến rất xấu, Chúc Yếu không nói với nàng, khuôn mặt đỏ bừng cúp điện thoại.

...

Sáng sắc u ám. Hành trung lâu dạy học tràn ngập tại vào đông trong sương mù dày đặc. Thời gian còn sớm, chỉ có lầu số bốn ba bốn tầng đèn sáng. Chúc Yếu đêm qua cùng Tưởng Diễm Nha hàn huyên chút loạn thất bát tao, căn bản ngủ không ngon. Sáng nay năm giờ rưỡi liền mơ mơ màng màng tỉnh lại, cũng không có ngủ tiếp, dứt khoát liền sáng sớm.

Tiến ban chín phòng học lúc, liền thấy Trương Kha cầm điện thoại, cùng mấy cái nam sinh chiếm bục giảng nói chuyện: "Trương này thế nào? Xinh đẹp đi, Trình Hiếu Oánh eo thật là tế a, làn da cũng bạch, liền là tính tình hơi cao ngạo một chút. . ."

Có nam sinh trêu ghẹo: "Coi như không cao ngạo cũng không tới phiên người a."

Trương Kha phát tay vỗ xuống người kia đầu.

Các nam sinh hi hi cười cười còn tại trò chuyện, chặn lấy bục giảng vị trí. Chúc Yếu muốn đi qua, đeo bọc sách nhắc nhở một câu: "Phiền phức nhường một chút."

Các nam sinh nghe vậy quay đầu, thấy là Chúc Yếu, bện bịu nhường đường.

Chờ Chúc Yếu hồi vị trí sau, có nam sinh liền nói: "Tết nguyên đán hội diễn ngày đó Trình Hiếu Oánh ballet là nhảy không sai, bất quá ta cảm thấy vẫn là đạn tì bà Chúc Yếu đẹp mắt. . ." Cao nhất Trình Hiếu Oánh hoàn toàn chính xác eo nhỏ da trắng, nhưng bọn hăn ban Chúc Yếu eo càng tế, làn da trắng hơn a.

Trương Kha nghe tiếng không có phản bác. Đây là lời nói thật. Vừa định nói, Chúc Yếu bình thường mặc đồng phục, nhìn không ra dáng người còn rất có liệu, miệng hơi mở, nhìn thấy tiến đến cao gầy thân ảnh, bện bịu nhắm lại, sau đó ha ha cười thanh: "Ban trưởng."

Bên này Chúc Yếu vừa kéo ra thành ghế, liền nghe được "Lạch cạch" một tiếng, có đồ vật gì từ bàn trong bụng rơi ra.

Nàng cúi đầu nhìn lại.

Còn không có thấy rõ, đang đánh quét vệ sinh Tiền Vi đột nhiên mở miệng: "Oa, Chúc Yếu, hữu tình sách a, do ai viết nha. . ." Vừa dứt lời, bạn cùng lớp đều hiếu kỳ xoay người nhìn Chúc Yếu bên này. Cái tuổi này nữ sinh nha, đối thư tình loại hình càng cảm thấy hứng thú.

Chúc Yếu đi xem Tiền Vi, tiếp lấy liền thấy phía sau nàng, Nguyễn Trạch đi tới. Nhìn nhau một cái chớp mắt, Chúc Yếu không hiểu có chút chột dạ. Sau đó tranh thủ thời gian cùng Tiền Vi nói: "Ta cũng không biết."

Tiền Vi cầm trong tay cây chổi, mặt mũi tràn đầy hưng phấn: "Tranh thủ thời gian nhật lên nhìn xem nha."

Tốt a. Chúc Yếu khom lưng, đem rơi trên mặt đất thư tình nhật lên. Màu hồng phong thư, vùng ven vẽ lên một bức bút chì bấm phác họa giản bút họa, nữ hài nhi ôm tì bà giản bút họa, rải rác mấy bút, lại rất sinh động.

Ngón tay sờ một chút, bên trong là chõng lên ái tâm hình dạng giấy viết thư.

Tiền Vi đưa đầu tới liếc nhìn: "Cao nhị ban một —— Trương Dư Già. . . Nha! Đây không phải là tân tấn thể dục bộ bộ trưởng nha."

Chúc Yếu mê đầu học tập, căn bản không biết cái gì thể dục bộ bộ trưởng. Ban chín những nữ sinh khác giống như đều biết, nghe xong cái tên này phảng phất đều rất hăng say. Có nữ sinh liền nói: "Liền là thân cao cao, rất đẹp trai, cười lên còn có hai má lúm đồng tiền cái kia, nghe nói bình thường tính cách rất cao ngạo. . . Oa, Chúc Yếu người mị lực thật to lớn a."

Chúc Yếu không biết hãnh. Trắng thuần đầu ngón tay phong thư một góc, hủy đi cũng không phải, không hủy đi cũng không phải.

Tiền Vi mặc dù rất hiếu kì, nhưng thư tình loại vật này nha, dù sao cũng là người ta riêng tư. Cũng liền không quấy rầy nàng nhìn, cười ha hả tiếp tục quét dọn. Còn lại đồng học đều tất tiếng xột xoạt tốt tự mình nghị luận, ngược lại là cũng không đến tìm hiểu ngọn ngành.

Chúc Yếu nắm vuốt thư tình ngồi xuống, Nguyên Trạch cũng thuận thế ngồi vào bên cạnh nàng. Nàng quay người, xem xét mắt Nguyên Trạch bên mặt, sau đó cúi đầu nhìn một cái thư tình.

—— Chúc Yếu đồng học thân khái.

Rất sạch sẽ lưu loát chữ.

Loại cảm giác này rất kỳ quái. Hai đời đến nay, Chúc Yếu đều là chúng tinh cùng nguyệt tồn tại, duy chỉ có thiếu khuyết như vậy một chút phổ thông thiếu nữ bị theo đuổi thể nghiệm. Là cao quý hoàng gia công chúa, mặc ấm thực đều là trải qua tầng tầng kiểm nghiệm, đừng đề cập có thư truyền đến trong tay nàng. Nói đến, đây là nàng lần thứ nhất, thật sự, thu được nam hài nhi thư tình.

Nguyễn Trạch cầm bút, nhẹ nói: "Muốn nhìn liền xem đi."

A? Chúc Yếu nhìn về phía Nguyễn Trạch, con mắt nhẹ nháy mấy cái. Nói: "Có thể chứ?" Nàng còn tưởng rằng hẳn sẽ không vui.

Nguyễn Trạch giống như không có không vui, nhìn xem nàng nói: "Ân."

Vậy liền. . . Nhìn xem. Phong thư dùng nho nhỏ ái tâm thiếp giấy bịt lại, Chúc Yếu đem thiếp giấy xé mở, sau đó đem bên trong xếp thành ái tâm giấy viết thư lấy ra, chậm rãi mở ra. Bên trong lít nha lít nhít, độ dài rất dài, nhìn qua liền viết rất chân thành. Đại khái là cho là nàng thích nếp xưa, cho nên thư tình vận dụng đại lượng thơ cổ từ, phái từ đặt câu rất hao tâm tổn trí. Lưu loát một mảng lớn, từ thư viện ngẫu nhiên thấy được nàng, sau đó là bình thường trong sân trường gặp thoáng qua, lại về sau, là tết nguyên đán hội diễn trên sân khấu thì bà diễn tấu. . .

Chúc Yếu ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua.

Sau đó, một con thon dài tay xuất hiện tại tầm mắt của nàng bên trong, cầm bút, ngòi bút tại trong câu chữ, linh xảo bắt được một chữ, đồng thời vòng ra: "Cái chữ này viết sai, nhiều một điểm. . ."

Nguyễn Trạch thanh âm thanh nhuận bình tĩnh. Chúc Yếu nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hẳn, gặp hẳn bên mặt tuấn dật, thấp liễm suy nghĩ tiếp, hết sức chăm chú bộ dáng.

". . . Còn có, cái từ này là nghĩa xấu, không thể như thế dùng." Nguyễn Trạch lại dùng bút vòng ra một cái từ.

Chúc Yếu không tâm tư tiếp tục nhìn xuống, Nguyễn Trạch ngược lại là thấy rất chân thành, một bên nhìn, một bên mặt không thay đổi vòng ra dùng sai thành ngữ, sai từ chữ sai, thậm chí dấu chấm câu.

Chúc Yếu khỏe miệng cấp tốc giờ lên.

Không tiếp tục nhìn thư tình, chỉ nghiêng đầu nhìn qua hấn anh tuần mũi, dùng tay bắm lấy đầu, nhỏ giọng gọi hấn: "Nguyễn Trạch. . ."

"Ân." Nguyễn Trạch nhìn xem nàng, mắt sắc thanh minh, đối đầu tiểu công chúa mím cười con mắt, "Thế nào?"

Chúc Yếu bờ môi tràn ra dáng tươi cười.

Lược ngửa đầu nhìn thẳng hấn, lời nói thắm thía cảm khái nói: "—— người thật tốt nghiêm ngặt a."

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là rất nghiêm khắc thái phó = . =

Đêm giáng sinh, muốn cùng các người cùng nhau vượt qua.

—— chương này 15 chữ trở lên hẳn lại đều có tiểu hồng bao nha, hoạch trọng điểm, đều có! Hết hạn đêm nay 2 4 điểm.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hâm Mộ

Nghiêm khắc Nguyễn Trạch cẩn thận phê duyệt thư tình, uốn nắn sai lầm. Thuận đường còn cho Chúc Yếu giảng giải thư tình bên trong liên quan đến thể văn ngôn đặc thù kiểu câu.

Hắn giảng bài rất có một bộ, tiếng nói lảnh nhuận, suy nghĩ trong lúc lơ đãng liền bị hắn dẫn dắt, đầy trong đầu đều là hắn giảng giải tri thức. Đến mức về sau, đương Chúc Yếu đi ngang qua sân bóng rổ, bị cao lớn ánh nắng học đệ ngăn lại đường đi lúc, còn có chút phản ứng không kịp.

Học đệ đỏ lên bên tai hỏi nàng: "Lá thư này. . . Người xem sao?"

Chúc Yếu miệng hé mở, chợt nhớ tới, là cho nàng viết thư tình thể dục bộ bộ trưởng Trương Dư Già. Trương Dư Già nhìn nhẵn thần mê võng, có chút thất lạc: "Người không thấy sao?"

Chúc Yếu tranh thủ thời gian hỏi: "Ta xem."

Trương Dư Già nhất thời mặt lộ vẻ dáng tươi cười, hỏi nàng: "Cái kia. . . Vậy người cảm thấy ta thế nào?"

Chúc Yếu đành phải nói: "Người rất tốt a, bất quá. . ." Ngược lại là không có quá uyển chuyển, trực tiếp nói, "Cám ơn người thư tình, nhưng là ta đã có người thích."

Trương Dư Già biểu lộ sững sờ, có chút ngoài ý muốn Chúc Yếu trực tiếp như vậy. Nàng tướng mạo nhỏ nhắn xinh xắn yếu đuối, nhìn qua là cái kia loại rất thẹn thùng rất mềm tính cách. . . Cũng là bởi vì bị bạn tốt khuyến khích, nói loại này nữ sinh rất tốt truy, coi như không thích cũng sẽ không rất rõ ràng cự tuyệt, nam sinh chỉ cần thoáng cường thế chủ động một điểm là được, cho nên mới sẽ dũng cảm viết thư tình.

Trở về phòng học trên đường. Tưởng Diễm Nha lặng lẽ cùng nàng nói: "Oa, kỳ thật cái này Trương Dư Già dáng dấp rất đẹp trai đây này."

Thời học sinh liền thích loại này chơi bóng rổ rất lợi hại nam sinh, anh tuấn cao lớn. Chúc Yếu nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi nàng: "Người thích này chủng loại hình?"

Ân. . . Tưởng Diễm Nha nghiêm túc suy tư dưới, ra kết luận: "Tạm được. Mặc dù không có ban trưởng soái, nhưng là cùng loại này nam sinh kết giao hẳn là rất có ý tứ, mà lại rất có cảm giác an toàn."

Chúc Yếu muốn nói, này chủng loại hình, không phải liền là Trình Gia Ủy cái kia một cái nha.

...

Số 15 là Tưởng Diễm Nha sinh nhật. Ngày đó vừa lúc là thứ bảy. Chúc Yếu liền sớm đem quà sinh nhật đưa cho nàng. Tưởng Diễm Nha lúc trước liền cho nàng bắt chuyện qua, nhường nàng đừng tiền quá đắt. Chúc Yếu trong nhà có tiền, học sinh lớp mười hai dùng tiền địa phương không nhiều, Chúc Yếu chỉ là để dành tới tiền tiêu vặt liền rất khả quan. Tưởng Diễm Nha cũng biết, chút tiền ấy đối Chúc Yếu tới nói không tính là gì. Nhưng là, nàng cùng Chúc Yếu quan hệ tốt, cho tới bây giờ đều không phải bởi vì nhà nàng có tiền, càng sẽ không nghĩ đến chiếm nàng tiền nghi. Cuối cùng Chúc Yếu đưa nàng một cái rất tinh xảo túi tiền, Tưởng Diễm Nha rất thích.

Mà cùng ngày buổi tối, Tưởng Diễm Nha liền cùng nàng thông điện thoại. Nói Trình Gia Úy hướng nàng tỏ tình.

Chúc Yếu ngay tại đèn bàn hạ viết bài thi, tùy ý ghim tóc, khuôn mặt trắng nõn. Nàng nghe rất kinh ngạc, lập tức ngừng bút. Thanh âm mềm mềm hỏi: "Vậy người tiếp nhận sao?" Bình thường Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy cãi nhau âm ỉ, hoan hỉ oan gia, quan hệ rất tốt. Mà Tưởng Diễm Nha trước sinh nhật mấy ngày, Trình Gia Úy còn chuyên nhường nàng giúp đỡ tuyển lễ vật.

Tưởng Diễm Nha khó được nhận nhó: "Hắn rất vô lại a. . ." Tuy là phàn nàn mà nói, nhưng trong giọng nói tràn đầy đều là ngọt lịm. Đáp án rất rõ ràng.

Chúc Yếu miệng khê cong, nói: "Thích liền ở cùng nhau nha."

Tưởng Diễm Nha khoanh tay cơ ân ân gật đầu, ngại ngừng ngượng ngùng, cùng bình thường khác biệt quá nhiều. Tưởng Diễm Nha thanh âm rất nhẹ, yên lặng nói: "Bình thường ta đã cảm thấy hắn dần dần, suốt ngày không biết vui vẻ cái gì. . . Bất quá ——" nữ hài nhi thanh âm hoạt bát, cười dưới, "Còn thật đáng yêu."

Tưởng Diễm Nha cùng nàng nói không đến hai phút, bên kia Trình Gia Úy điện thoại liền đến. Chúc Yếu rất tri kỷ: "Các người trước trò chuyện đi, ta viết bài thi đâu."

Cúp điện thoại xong, gian phòng tĩnh mịch. Trên tường đồng hồ tí tách vang lên. Chúc Yếu cầm bút, nghĩ đến vừa rồi Tưởng Diễm Nha ngọt ngào bộ dáng, không hiểu có chút muốn Nguyên Trạch. Thế là một lần nữa đưa di động cầm lấy, trượt đến Wechat giao diện. Nhìn chăm chăm Nguyên Trạch ảnh chân dung hồi lâu, biên tập một hàng chữ, cuối cùng vẫn là rút về, hủy bỏ. Tiếp tục viết bài thi.

Thi cuối kỳ sắp đến, kiểm chế không khí khẩn trương, lại không chút nào tách ra thanh xuân học sinh yêu đương khí tức. Bình thường bốn người bọn họ liền thường xuyên tại một khối, có đôi khi Chúc Yếu đơn độc cùng Nguyễn Trạch ở chung, Trình Gia Úy liền sẽ rất tự giác bồi Tưởng Diễm Nha về nhà. Hiện tại Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy vụng trộm yêu đương, càng là như hình với bóng. Ngược lại làm cho Chúc Yếu bọn hắn thành dư thừa.

Trình Gia Úy tính cách cởi mở, nói đến yêu đương lúc, lại rất ngây thơ. Có loại cỡ lớn loài chó cảm giác, cả ngày dán Tưởng Diễm Nha. Mới kết giao một tuần, liền để Tưởng Diễm Nha cảm thấy ngọt ngào lại mỗi một.

Quầy bán quà vật sau khi ra ngoài.

Tưởng Diễm Nha bưng lấy trà sữa, đô đô miệng ngậm lấy thích, uống vào trà sữa, chân nhàm chán đá trên mặt đất hòn đá nhỏ nhai. Nàng không giống Chúc Yếu sợ lạnh, chưa từng xuyên thu quần, giữa mùa đông liền giữ ấm áo thêm áo len, bộ đồ áo khoác xong việc. Hôm nay bên trong mặc vào kiện màu hồng cổ thấp áo len, theo nàng đi lại, xương quai xanh chỗ trần trụi ra một khối nho nhỏ vết đỏ.

Chúc Yếu lơ đãng ngắm đến, nhỏ giọng hỏi nàng: "Người cổ thế nào?"

Tưởng Diễm Nha ngậm ống hút nhẹ nhàng nha âm thanh, con mắt nhìn về phía Chúc Yếu chỉ địa phương, mặt đột nhiên phiếm hồng.

Nàng không được tự nhiên lôi kéo cổ áo, tiếp lấy một đôi mắt tìm tòi nghiên cứu giống như nhìn về phía Chúc Yếu, thanh âm rất nhỏ giọng: "Người. . ." Muốn nói người không biết? Ngừng dưới, ánh mắt đối Chúc Yếu thủy nhuận hai mắt, đột nhiên hỏi, "Người cùng ban trưởng, không phải hôn qua sao?"

Chúc Yếu lông tai bông, hàm hồ á thanh.

Đại khái là Tưởng Điềm Nha mà nói ám chỉ tính quá rõ ràng, nàng giống như lập tức kịp phản ứng. . . Chúc Yếu mặt càng nóng, nhưng vẫn là nhin không được thấp giọng hỏi: "Người cùng Trình Gia Úy. . . Cũng hôn qua sao?"

Tưởng Điềm Nha ngượng ngùng sờ sờ mặt, gật đầu: "Ân."

Chúc Yếu hiểu kì: "Vậy các người hôn qua mấy lần a?" Nàng vừa hỏi xong, Tưởng Điềm Nha liền đỏ mặt. Chúc Yếu thận trọng hỏi, "Thế nào?"

Tưởng Điềm Nha miệng nhếch lên, nói câu: "Nói như thế nào đây. . . Cái này đếm như thế nào đến thanh a." Nàng có chút khó khăn, đuôi lông mày treo ngọt ngào.

Cao trung yêu đương, ở trường học tự nhiên quy củ, bất quá ngẫu nhiên bốn bề vắng lặng, cũng sẽ vụng trộm làm chút thân cận sự tình. Mà Trình Gia Úy cùng Tưởng Điềm Nha vừa xác định quan hệ, chính thức lửa nóng nhất ngọt ngào giai đoạn, mỗi ngày Trình Gia Úy đều cùng nàng về nhà, hai người đẩy xe đạp đi từ từ, người hôn ta một cái, ta hôn người một chút, vừa đi vừa nghỉ. Đến tiểu khu bên ngoài, càng là lưu luyến không rời, nhin không được ôm hôn. Thường xuyên một hôn thì hôn thật lâu.

Tưởng Điềm Nha nói đến liền không nhin được che mặt. Đỏ mặt đồng đồng, con mắt lóe sáng sáng, ngọt đến nổi lên phao.

Chúc Yếu liền khẽ cắn ống hút, ánh mắt hâm mộ nhìn xem nàng.

Tưởng Điềm Nha hờn dỗi: "Ta đã nói rồi, nam sinh rất hư. . ." Nàng sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, sờ lên cằm như có điều suy nghĩ, "Trình Gia Úy liền là vừa tiếp xúc với hôn cuồng ma."

Chúc Yếu tiếp tục hâm mộ nhìn xem nàng.

Tưởng Diễm Nha chú ý tới Chúc Yếu biểu lộ, đưa tay bắm một cái nàng bạch gương mặt non nớt, cười nói: "Yếu Yếu, người đây là ánh mắt gì sao?"

Chúc Yếu há mồm, con mắt lóe sáng mà triệt, tiếp tục hâm mộ cảm khái: "Các người phát triển thật nhanh a."

Mới kết giao một tuần.

Tưởng Diễm Nha liền nói: "Tạm được. Kỳ thật trước đó ta cũng đoán không được chính mình có phải thật vậy hay không thích hẳn, bất quá bây giờ đâu, giống như cùng với hẳn một chỗ còn thật vui vẻ. . ." Vụng trộm yêu đương, đại khái là thời học sinh nhất ngọt ngào sự tình.

Đang nói, đằng sau liền là một trận tiếng bước chân. Sau đó một cái đại thủ nhanh chóng từ Tưởng Diễm Nha trong tay đoạt lấy trà sữa. Tưởng Diễm Nha tay không còn, quay đầu, khó khăn lắm đối đầu Trình Gia Úy tấm kia dáng tươi cười cởi mở mặt. Đầu tiên là then thùng mím môi, sau đó mới nói: "Người trả lại cho ta."

Trình Gia Úy nắm tay nâng cao, cười đến có chút tiểu phôi. Nhìn xem Tưởng Diễm Nha nhảy nhót bộ dáng, cố ý không cho nàng, còn cúi đầu ngậm lấy ống hút, ừng ực ừng ực bắt đầu uống.

Tưởng Diễm Nha tức giận chống nạnh.

Trình Gia Úy bận bịu đem trà sữa nhét hồi trong ngực nàng: "Được rồi, trả lại cho người chính là."

Tưởng Diễm Nha khí: "Người cũng uống rồi."

Trình Gia Úy hai tay ôm ngực: "Ta đều không có ghét bỏ người, người còn ghét bỏ ta nha."

Tường Điềm Nha bắt hẩn không có cách.

Trình Gia Úy đằng sau, Nguyễn Trạch chậm rãi tới, đi tại Chúc Yếu bên cạnh. Chúc Yếu ngẩng đầu lên nhìn một chút hẩn, sau đó trầm mặc, ngậm nhẹ ở ống hút.

Trở về phòng học, tới cửa, vừa vặn Lâm Chi Y cùng Hứa Du Du ra, nhìn thấy Chúc Yếu, bước chân một chút ngừng, bầu không khí có chút xấu hổ. Tết nguyên đán hội diễn sau, Hứa Du Du thái độ đối với Chúc Yếu không giống trước kia nhằm vào, rất ít lại có giao lưu.

Chúc Yếu không quan tâm, yên lặng trở lại phòng học. Nâng khê đầu, liền thấy Trình Gia Úy nghiêng nghiêng tựa tại Tường Điềm Nha cạnh bàn, cúi đầu, cùng Tường Điềm Nha đang nói cái gì thú vị thì thầm. Tường Điềm Nha mặc dù một mặt không kiên nhẫn, nhưng khéo miệng lại kìm lòng không được giơ lên, tựa hồ là bị Trình Gia Úy chọc cười.

Đi ngang qua nam sinh trêu chọc: "Công cộng trường hợp chú ý một chút."

Trình Gia Úy không nhịn được phát phát tay: "Đi ra, đừng làm trở ngại ta cùng bạn gái của ta nói chuyện phiếm."

Bên cạnh đồng học đi theo ồn ào. Tường Điềm Nha toét miệng, cầm sách lên bản gõ một cái cánh tay của hẩn. Trình Gia Úy cũng không tránh, dứt khoát năm vuốt nàng thủ đoạn.

Chúc Yếu ngoẹo đầu, ánh mắt như có điều suy nghĩ. Nguyễn Trạch nghiêng đầu, gặp nàng phá lệ yên tĩnh, nhẹ giọng hỏi câu: "Thế nào?"

Ánh mắt đột nhiên cùng hẩn chạm vào nhau. Chúc Yếu ánh mắt khê run, vô ý thức nắm chặt bút, nói câu: "Không có gì. . ."

Nguyên Trạch dáng dấp thật nhìn rất đẹp, ánh mắt thanh thanh đậm đậm, vĩnh viễn là một bộ không tranh quyền thế người đứng xem tư thái. Khí định thần nhàn, siêu thoát bình tĩnh. Lúc trước nàng liền là bị hấn loại thanh nhã này khí chất hấp dẫn. Nàng có thể cùng hấn cùng nhau ngồi cùng bàn đọc sách, hấn sẽ dắt nàng tay, thỉnh thoảng sẽ hôn hôn nàng, nàng đã rất thỏa mãn. Nhưng là bây giờ, nhìn thấy Tưởng Điềm Nha cùng Trình Gia Úy thân cận như vậy, nàng bỗng nhiên có chút nhỏ nhỏ không biết đủ. . . Có chút hâm mộ, không, phi thường hâm mộ Tưởng Điềm Nha.

Chúc Yếu không nghĩ nhiều nữa, lật ra bài thi, chuyển tới, nói: "Nguyên Trạch, người cho ta giảng hạ đạo này đề đi."

Nguyên Trạch gật đầu, lại gần cho nàng giảng đề.

Chúc Yếu tử tế nghe lấy, sau đó kêu hấn một tiếng: "Nguyên Trạch."

Ân. Nguyên Trạch tầm mắt hơi cuộn lên, nhìn xem nàng. Đối đầu ánh mắt của hấn, Chúc Yếu nhẹ nhàng cắn môi: "Không, không có việc gì, liền muốn bảo người một tiếng. . . Người tiếp tục cho ta nói a. Cái này đề ta vừa rồi suy nghĩ thật lâu."

Nguyên Trạch tiếp tục giảng đề.

Mặt trời lặn lặn về tây. Lại một ngày kết thúc. Ban chín đồng học cũng lên cặp sách về nhà. Chúc Yếu còn tại trên chỗ ngồi chỉnh lý bài thi, Triệu Thiển Đình kéo lấy, nhắc nhở: "Chúc Yếu, hôm nay người lau bảng đen, đừng quên."

Chúc Yếu dùng kẹp kẹp lấy chỉnh lý tốt bài thi, thanh âm thanh thúy hỏi: "Ân, ta biết. Chờ một lúc liền xoa."

Sửa soạn xong hết lúc, trực nhật sinh đã đem phòng học quét dọn đến sạch sẽ. Cái bàn sắp xếp đến ngay ngắn trật tự. Nguyên Trạch giúp nàng

đem bảng đen lau xong, tẩy xong khăn lau chậu rửa mặt. Tất cả mọi thứ chỉnh lý tốt lúc, phòng học chỉ còn lại hai người bọn hắn.

Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch đi đến hành lang lúc, mới chú ý tới bên ngoài rơi ra mịt mờ mưa phùn.

Chúc Yếu nhìn thoáng qua, lập tức nói: "Người đợi ta dưới, ta trở về phòng học cầm ô."

Nguyên Trạch còn chưa mở miệng, Chúc Yếu đã quay trở lại đi lấy ô. Hành lang đèn sáng, Nguyên Trạch thân ảnh thẳng đứng cao, ngoái nhìn, nhìn xem nàng mảnh khảnh bóng lưng, sau đó chậm rãi đi vào theo.

Chúc Yếu trở lại chỗ ngồi, khom lưng đem bàn trong bụng ô xuất ra, tiếp lấy bước chân nhẹ nhàng chạy hướng cửa. Vừa đi đến cửa miệng, liền thấy Nguyên Trạch đứng ở nơi đó.

Thân hình của hắn cao gầy gầy gò, hai chân thẳng tắp thon dài. Chúc Yếu ôm ô, con mắt lược trọn to, thanh âm ngọt nhu: "Người cũng quên cầm đồ vật sao?"

Nguyên Trạch đơn vai cũng viết sách bao. Phía sau hắn hoàng hôn lờ mờ, mưa gió đập chờn. Lạnh thấu xương thuận gió lấy rộng mở cửa tiến vào, thấu xương lạnh. Thanh âm của hắn lại ấm áp giống ngày xuân nắng ấm, cúi đầu hỏi nàng: "Hôm nay không cao hứng?"

Ngón tay nắm chặt cán dù, Chúc Yếu lắc đầu: "Không có."

Nguyên Trạch liền đứng tại khung cửa bên cạnh, hành lang trải qua mấy nữ sinh nhao nhao chậm hạ bước chân dò xét, bàn luận xôn xao. Chúc Yếu nhìn xem mấy nữ sinh kia đi xa, lập tức lại khôi phục yên tĩnh. Chúc Yếu nói: "Chúng ta đi thôi."

Chúc Yếu cầm dù muốn đi ra ngoài, Nguyễn Trạch đứng không nhúc nhích, đợi đến nàng phải đi ngang qua thời điểm, cánh tay dài duỗi ra, đột nhiên nắm cánh tay của nàng. Cánh tay xiết chặt, Chúc Yếu quay đầu đi nhìn.

Nguyễn Trạch thuận thế mang theo nàng tiến phòng học.

Sau đó một cái tay khác lặng yên không tiếng động đem cửa phòng học khép lại.

Rét lạnh bị ngăn cản tại bên ngoài. Phòng học phá lệ yên tĩnh. Tại Chúc Yếu còn mơ mơ màng màng thời điểm, trên vai cặp sách bị dỡ xuống. Phần lưng của nàng kề sát cánh cửa, bên ngoài còn có đồng học trải qua tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện. Mà Nguyễn Trạch đứng tại trước gót chân nàng, khom người, con mắt cùng nàng nhìn thẳng.

Phòng học đèn đã đóng cửa, lại đóng lại cửa, tia sáng rất tối. Chúc Yếu hô hấp dần dần nặng, rất nhỏ giọng nói: "Người. . ."

Nguyễn Trạch nhìn chăm chú nàng nửa ngày, tiếng nói nặng nề: "Đừng luôn luôn hâm mộ người khác."

Chúc Yếu đỏ mặt, khẽ cắn môi, nước mắt sáng nháy mấy lần, thanh âm yếu ớt: "Vô cùng. . . Rất rõ ràng sao?"

Nguyễn Trạch khòe môi cong lên, cười: "Ân."

Chúc Yếu con mắt hướng xuống rử xuống, ngón tay khuấy động lấy dù che mưa, phục mà giương mắt.

Nguyễn Trạch thanh âm thấp nhu, phảng phất bám vào người bên tai thấp giọng nỉ non cảm giác. Hắn chậm rãi nói: "Thần cùng Trình Gia Úy khác biệt, trải qua so với hẳn nhiều, nghiêm ngặt tính toán ra, niên kỷ cũng muốn so với hẳn lớn hơn nhiều. Thói quen mà thôi, thần làm việc trước đó,

kiểu gì cũng sẽ nghĩ sâu tính kỹ, có quan hệ công chúa sự tình, nhất là thận trọng. Chuyện nam nữ. . ." Hãn ngừng tạm.

Nhìn qua trong ngực nữ hài nhi trắng nõn gương mặt, ô nhuận đôi mắt, kiều kiều sợ hãi khuôn mặt, tươi non đến giống như ngậm nụ muốn phun hoa. Nàng ánh mắt nghi hoặc, nho nhỏ quạt hương bồ bàn mi mắt chớp nháy. Hãn cười dưới, nói tiếp: "Công chúa còn nhỏ."

Nàng còn quá tiểu. Làm việc chỉ bằng yêu thích. Mà hãn không được, tuổi tác hư trường nàng mấy tuổi, luôn luôn muốn cân nhắc chu toàn một chút.

Chúc Yếu nóng lòng giải thích, phản bác: "Ta không nhỏ."

Nguyên Trạch ánh mắt liền giật mình. Chúc Yếu nhếch môi, đón ánh mắt của hãn, nói tiếp đi: "Nếu là tại đại Ngụy, ta. . . Ta đều có thể lập gia đình." Đại Ngụy nữ tử mười lăm liền có thể xuất các, nàng mười bảy tuổi, làm mẹ cũng không đủ.

Nàng nói xong, không khí tựa hồ có một nháy mắt ngưng trệ. Ánh mắt của nàng sững sờ nhìn xem hãn, hãn cũng lặng im không nói gì nhìn qua nàng.

Sau đó ——

Nguyên Trạch cúi người, dùng sức ngậm lấy đôi môi của nàng.

Thiếu niên mát lạnh khí tức phô thiên cái địa mà tới.

Chúc Yếu thân thể đột nhiên run lên, trái tim tựa hồ hụt một nhịp, ô từ lòng bàn tay trượt xuống, "Ba" rơi tại bên chân. Ngón tay hơi cuộn tròn, tựa hồ có chút mê mang, sau đó cái ót ngẩng, nhẹ tay nhẹ, nắm góc áo của hãn. Lập tức an tâm.

Hành lang có đứt quãng tiếng bước chân trải qua. Chúc Yếu chăm chú đóng lại mắt, mi mắt run rẩy, tiếng thở dốc rõ ràng gấp rút.

Ôn lương môi bắt đầu trở nên nóng hổi, liền hô hấp đều bỗng đến chộc người. Chúc Yếu hai chân như nhũn ra, bị hấn chống đỡ tại trên ván cửa, thân thể thiếu niên cường kiện mà rần chắc, đè xuống nàng, có chút thở không nổi. Nhưng là nụ hôn của hấn không có chút nào bá đạo, phảng phất chỉ có thân đến nàng một nháy mắt có chút cường thế, phía sau cử chỉ ôn nhu mà khắc chế.

Thân một hồi, hai người tách ra.

Chúc Yếu hơi mở mắt ra, nhìn thấy Nguyên Trạch con mắt phá lệ sáng, nàng thở phì phò, có một nháy mắt thất thần. Sau đó hấn lần nữa nghiêng thân, nhẹ nhàng mà nhỏ vụn hôn vào trán của nàng, chóp mũi, sau đó lại nhẹ nhàng mút ở bờ môi nàng.

Mặt của nàng hồng định rất đỏ. Nhịp tim quá nhanh, hết thở cũng không kịp nghĩ. Chỉ có vui vẻ ngọt ngào cảm giác. Nàng nhẹ nhàng kiễng chân lên, cánh tay dọc theo hấn vai rộng bồng đi lên trèo, thân mật ôm cổ của hấn. Khoảng cách của hai người thiếp càng chặt hơn.

Thân mấy lần, hấn buông nàng ra.

Bốn mắt nhìn nhau. Chúc Yếu khước miệng vênh lên. Nàng nhỏ giọng mở miệng.

Trong phòng học yên tĩnh, nữ hài nhi tiếng nói so bình thường càng mềm mại: "Còn, còn thân hơn sao?"

". . . Tốt." Nguyên Trạch cảm lấy cuống họng, thuận thế đưa nàng ôm lấy, nhẹ nhàng phóng tới trên bàn sách. Sau đó hai tay bưng lấy mặt của nàng, khom lưng, cúi đầu. Tiếp tục hôn nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người Giáng Sinh vui vẻ nha.

Mặc dù đôi mới lược muện, nhưng là tấu chương mập mà ngọt, hi vọng mọi người thích.

—— bên trên chương nhắn lại đã đưa hồng bao. Hôm nay lễ Giáng Sinh, chương này tiếp tục đưa hồng bao, 15 chữ trở lên bình luận đều có. Hết hạn sáng mai 8 điểm.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Kết Giao

Mưa tí tách tí tách, ướn át gió lạnh thổi qua khuôn mặt, tán đi một chút đỏ ửng. Ừng đỏ rút đi, Chúc Yếu khuôn mặt trắng nõn, con mắt còn ướn sững, hiện ra ónh ónh ánh sáng, cánh môi đỏ hồng. Đỉnh đầu có người thay nàng che ô. Lúc hành tẩu, tứ chi lơ đãng đụng chạm lấy. Dù cho không nói lời nào, cũng có loại như hình với bóng thân cận cảm giác. Chúc Yếu khước môi cong lên, chậm rãi có chút hoàn hồn, thanh tuyến trong veo hỏi: "Chúng ta dạng này. . . Còn không tính kết giao sao?"

Trong phòng học, hấn ôm nàng thân thật lâu.

Nguyên Trạch miễn cưỡng khen, mặt mày tuần tú, ô hạ tia sáng ảm đạm, hấn biểu lộ vui vẻ, hơi quay đầu. Nghĩ nghĩ, nói: "Tính." Dựa theo trước kia dự định, là chờ nàng tốt nghiệp trung học. Hiện tại lấy việc học làm trọng, tiểu công chúa liền giấc ngủ thời gian đều không đủ, hấn không nghĩ lại chiếm dụng tinh lực của nàng. Thế nhưng là. . . Kế hoạch rất dễ dàng liền bị nàng làm rối loạn.

Chúc Yếu bước chân ngừng lại, nhảy căng mừng rỡ, nhấp nhẹ lấy cánh môi, thử thăm dò nói: "Cái kia. . . Ta hiện tại liền là bạn gái của ngươi."

Nguyên Trạch gật đầu: "Ân."

Hấn nhẹ nhàng một cái ân, nhưng thật giống như là đập lên con dấu, lập tức trở nên danh chính ngôn thuận. Kỳ thật nàng có thể đợi, cao tam

thời gian trôi qua phong phú, nháy mắt mấy cái liền muốn một học kỳ quá khứ. Có thể nàng vẫn là cao hứng. Bạn gái. . . Nàng hiện tại là Nguyên Trạch bạn gái! Khỏe miệng không chế không nổi gương lên, Chúc Yếu nói tiếp: ". . . Vậy người chính là ta bạn trai."

Nguyên Trạch nắm vuốt cán dù tay nắm chặt lại, mặt phong khinh vân đạm, nói: "Là."

Bạn trai!

Nguyên Trạch là bạn trai nàng.

Chúc Yếu hai tay che hạ mặt, sau đó buông xuống, ngoái đầu lại nhìn xem hần, ánh mắt lấp lóe, nho nhỏ do dự một hồi, chậm rãi mở miệng gọi hần: "Bạn trai."

Nguyên Trạch cười đáp: ". . . Tại." Ánh mắt nhu hòa nhìn qua hần, đen nhánh đáy mắt, phản chiếu lấy tiểu công chúa xinh đẹp lúm đồng tiền.

Chúc Yếu cười khẽ một tiếng, lại kêu hần một tiếng: "Bạn trai."

Nguyên Trạch tiếp tục ứng: "Tại."

Chúc Yếu cười đến càng ngọt, con mắt lóe sáng đến giống như tôi đầy tinh quang, cùng hần thấp đôi mắt nhìn nhau cười một tiếng: "Bạn trai."

Nguyên Trạch nhẹ nhàng cười, dáng tươi cười nhất quán hàm súc nội liễm, nhưng là ánh mắt hiện ra ngọt. Đối mặt một lát, tiếp lấy ôn nhu trả lời: "Tại."

Chúc Yếu tiếng cười thanh thúy, mơ hồ phiêu tán tại sương hàn trong gió, dần dần biến mất. Hai bên đường cây ngô đồng trĩu lúi, đèn đường vàng ấm nhẹ nhàng, dưới ánh đèn tung bay rả rích mưa bụi. Nàng vênh lên

khóe miệng, mắt không chớp nhìn chăm chú hẳn, giống như làm sao đều nhìn không đủ.

Chậm ung dung đi vài bước, lại dừng lại, sau đó tay cánh tay một trương, giống con linh xảo chim bồ câu trắng, vẫy hai cánh, lập tức bổ nhào vào trong ngực của hẳn.

Khóe môi dáng tươi cười tràn ra.

Thân thể mềm mại cứ như vậy vội vàng không kịp chuẩn bị tiến đụng vào trong ngực của hẳn, Nguyên Trạch thân thể căng cứng, cánh tay run lên, chống đỡ ô rõ ràng thiên lệch ra. Đôi mắt của hẳn ngẩn người, sau đó cúi đầu nhìn về phía tiểu công chúa đỉnh đầu, khóe môi không ngừng giơ lên.

Chúc Yếu dán chặt lấy bộ ngực của hẳn, còn tại an tĩnh cười. Cánh tay của nàng vòng hẳn thẳng tắp cái eo, chôn lấy mặt chậm chạp nâng lên, cười đối đầu ánh mắt của hẳn, thanh âm ngọt đến tựa hồ chấm mật: "Bạn trai."

Ô một lần nữa dựng thẳng lên. Nguyên Trạch đậy mắt ý cười dần dần dày, rũ xuống một cái tay khác chậm rãi nâng lên, hư hư ôm nàng mảnh khảnh đầu vai. Thanh âm hẳn ôn nhu giống sắp hòa tan tuyết, tại không linh hoàn cảnh hạ thấp giọng ní non:

". . . Thần tại."

. . .

Cùng Nguyên Trạch sớm xác định quan hệ, thật giống như thi đại học được cử đi. Trước nay chưa từng có an tâm.

Chúc Yếu biết hẳn lo lắng. Sợ nàng thi đại học phân tâm, bởi vậy muốn càng thêm cố gắng ôn tập, tuyệt đối không thể để cho hẳn thất vọng. Bình thường ở trường học liền có thể nhìn thấy Nguyên Trạch, về nhà lúc

Chúc Yếu cũng đa số thời gian dùng để ôn tập, rất ít cùng hẳn trò chuyện thật lâu. Trừ phi nhện không được.

Thi cuối kỳ đúng hạn mà tới.

Ngày đầu tiên thi xong, trong phòng học rồi bời, ban chín đồng học vây tại một chỗ giao lưu đáp án. Trình Gia Úy dựa nghiêng ở Tường Điền Nha bên cạnh bàn, nhìn xem Tường Điền Nha tại bản nháp trên giấy tô tô vẽ tranh, phiền não nói: "Toán học bài thi cái kia hai đề đại đề quá khó khăn, ta liền viết đối phía trước một vấn đề nhỏ, phía sau đều sai."

Trình Gia Úy an ủi nàng: "Ta cũng không có trả lời a, khó như vậy đến đề ai viết ra a."

Tường Điền Nha liền phản bác: "Ban trưởng là được a."

Trình Gia Úy ghen lời.

Bên cạnh Hứa Du Du cũng đang hỏi Lâm Chỉ Y đáp án. Hứa Du Du thành tích không tốt, nhưng là cũng may khắc khổ. Cái kia hai đề rất khó toán học đại đề, vừa vặn tại viết qua vô số toán học bài thi bên trong đựng phải tương tự. Khó như vậy đề mục, Hứa Du Du làm được, cao hứng phi thường. Nhưng mà Lâm Chỉ Y lúc này phát huy thất thường, đối đáp án thời điểm liền có mấy đề nên trả lời không có viết đúng, mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng kỳ thật rất bức bối.

Hứa Du Du thật cao hứng, còn tại bên cạnh lú rú mà nói.

Lâm Chỉ Y nhú mày. Hứa Du Du vội hỏi: "Chỉ Y, người thế nào?"

Lâm Chỉ Y thản nhiên nhìn mắt Hứa Du Du, nói: "Ta lần này không có thi tốt."

Nha. . . Bên cạnh nam sinh liền trêu chọc: "Lâm Chỉ Y người đối với mình yêu cầu quá cao."

Tại đại đa số người trong mắt, học sinh tốt nói không có thi tốt, liền là khiêm tốn. Lâm Chỉ Y mỗi lần đều nói không có thi tốt, đến lúc đó thành tích ra, còn không phải một hàng xuyên điểm cao.

Lâm Chỉ Y khóe miệng khiên động, muốn nói thật không có thi tốt, nhưng nhìn đến các bạn học sắc mặt, liền không muốn nói thêm.

Chúc Yếu bên này rất yên tĩnh. Đại khái là ôn tập đúng chỗ, cái này hai trận khảo thí xuống tới, bản thân cảm giác cũng không tệ lắm. Hẳn là tiến bộ thật lớn. Nàng nhìn thấy tất cả mọi người tại giao lưu đáp án, vắn ra cốc nước uống một hớp nước, ngoái đầu lại, nhìn về phía bên cạnh Nguyên Trạch, cũng ngữ khí nhẹ nhàng hỏi một câu: "Nguyên Trạch, lựa chọn thứ hai đếm ngược đề cầu tang giá trị, đáp án tuyển A vẫn là tuyển C a?"

Nguyên Trạch cầm bút tay dừng lại, đôi mắt ôn hòa nhìn qua nàng, nói: ". . . B."

". . ."

Chúc Yếu con mắt nháy hai lần, đuôi lông mày ý cười đột nhiên thu lại. Chậm rãi nuốt xuống nước, nhẹ nhàng "A" âm thanh, lẩm bẫm nói: "B a."

Tiếp lấy liền không có lại tiếp tục đối đáp án.

Gò má của nàng trắng nõn tiểu xảo, giống một loại nào đó dịu dàng ngoan ngoãn tiểu động vật.

Nguyên Trạch đôi môi nhếch, chậm rãi cong lên một cái rất nhỏ bé độ cong. Sau đó đem bút buông xuống, tay phải nắm tay chống đỡ mặt, nghiêng nghiêng nghiêng đầu qua nhìn xem nàng.

Chúc Yếu rũ xuống mắt bộ dạng phực tùng, ánh mắt hướng bên cạnh nghiêng mắt nhìn đi, nhìn thoáng qua, vừa lúc đối đầu hắt ánh mắt. Mặt "Đằng" một chút đỏ lên, khóe miệng cũng đi theo nhếch lên.

Chúc Yếu lần nữa cúi đầu, vịn ra cốc nước, lại uống một hợp nước.

Tác giả có lời muốn nói:

Xác định quan hệ rồi

Về nhà muộn, hôm nay ngược ngùng dâng lên ngăn nhỏ quân, mặc dù ngăn, nhưng là đường phân đủ.

Ngày mai to dài.

—— vì đền bù ngăn nhỏ, tấu chương đặc biệt đưa tiểu hồng bao 100 mai, 15 chữ trở lên bình, tới trước được trước.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ô Mai

Cuối cùng một trận Anh ngữ khảo thí kết thúc.

Rời trường trước, Tưởng Diễm Nha cùng Chúc Yếu cùng đi WC. Tưởng Diễm Nha bước chân phù phiếm, toàn thân không sức lực, hữu khí vô lực cùng nàng phàn nàn: "Yếu Yếu, yêu đương thật tốt hao phí tinh lực." Nàng nói tiếp đi: "Ta cảm giác lần này thi cuối kỳ thi rất kém cỏi. . . Xong, lúc này năm khẳng định quá không xong, cha mẹ ta khẳng định phải nhắc tới chết ta."

Chúc Yếu nói nghiêm túc: "Người cùng Trình Gia Úy không phải thường xuyên cùng một chỗ ôn tập nha."

Tưởng Diễm Nha xoay quá mặt, phàn nàn: "Hắn đặc biệt phiền."

Chúc Yếu có thể hiểu được. Trình Gia Úy cùng Tưởng Diễm Nha đều là yêu não tính cách. Nàng liền nói: "Vậy người hai khắc chế điểm nha."

Tưởng Diễm Nha trịnh trọng gật đầu: "Đúng, dù sao hiện tại học tập thứ nhất, nếu là hắn lại hồ nháo, ta liền cùng hắn chia tay." Ngoài miệng nói chia tay, nhưng Tưởng Diễm Nha hiện tại cùng Trình Gia Úy cảm tình vừa vặn, ngọt giống mật. Chỉ là vừa thi xong tâm phiền ý loạn tùy tiện nói một chút.

Chúc Yếu nghĩ đến một ít chuyện, hỏi nàng: "Cao trung tình lữ có phải hay không rất dễ dàng chia tay a?"

Tưởng Diễm Nha nói là: "Ta hiện tại là thật thích hẳn, hẳn cũng thật thích ta. Nhưng là ta nghe nói a, rất đa tình lữ thi đại học kết thúc liền đường ai nấy đi. . ." Nói nàng yếu ớt thở dài một hơi, "Coi như còn tại cùng nhau, không có ở cùng một cái thành thị, cảm tình rất nhanh liền phai nhạt. . . Kỳ thật chia tay căn bản không cần quá nhiều lý do, muốn cái gì chân đạp hai thuyền chen chân, khoảng cách cùng thời gian như vậy đủ rồi."

Chúc Yếu lặng im lấy không nói chuyện.

Tưởng Diễm Nha cũng không có nói tiếp, dùng sức xoa hạ mặt, lập tức khôi phục sức sống.

Mới vừa đi tới nhà vệ sinh nữ ngoài cửa, liền nghe được bên trong có chút sảo sảo nháo nháo

". . . Đừng tưởng rằng một bộ nhu nhu nhược nhược bộ dáng Chúc Hằng liền sẽ thích người."

"Trước đó thành tích kém như vậy, giả trang cái gì học sinh tốt? Dục cầm cố túng, có chủ tâm treo Chúc Hằng, thật là tiện."

". . ."

Tưởng Diễm Nha chớ lên tiếng, nhẹ nhàng chỉ hướng nhà vệ sinh, nhỏ giọng nói: "Có người cãi nhau đâu, giống như cùng người ca có quan hệ a."

Bén nhọn giọng nữ, lời mờ nâng lên Chúc Hằng danh tự. Chúc Yếu xa xa nhìn sang, vừa vịn nhìn thấy có cái cắt sóng sóng đầu nữ sinh chống nạnh, giống như tại cùng trước mặt nữ sinh nói cái gì. Nhưng là nữ sinh kia đưa lưng về phía cửa, thấy không rõ mặt của nàng. Chúc Yếu con mắt híp híp.

Tưởng Diễm Nha nói: "Đây không phải mười một ban cái kia Hứa Tiểu Giai nha. . ."

Nói lên Hứa Tiểu Giai, Tưởng Điềm Nha còn có chút ghen. Kia là Trình Gia Úy lúc trước thâm mến qua nữ sinh, còn viết quá thư tình. Mặc dù Hứa Tiểu Giai không có tiếp nhận, lựa chọn cùng Chúc Hằng kết giao. Nhưng là nữ sinh nha, yêu đương lúc trong mắt vò không được hạt cát, nhớ tới lúc vẫn là sẽ để ý. Tưởng Điềm Nha quệt mồm, bất mãn nói, "Cái này Hứa Tiểu Giai trước đó rất ngoan, bất quá trong khoảng thời gian này giống như rất phản nghịch, nghe nói còn nhận sát vách trường thể thao giáo bá làm đại ca, rất chảnh đâu. . ."

Hứa Tiểu Giai trước đó là thành tích ưu dị ngoan ngoãn nữ, tướng mạo thanh thuần. Đặc biệt là một đôi mắt thủy linh, rất tiêu chuẩn mắt hạnh, vô tội đáng thương. Không phải lúc trước cũng sẽ không cùng lúc bị Chúc Hằng cùng Trình Gia Úy coi trọng. Nhưng là hiện tại cặp kia thanh tịnh mắt to lại lộ ra ngoan sắc. Ăn mặc cũng không giống trước đó biết điều như vậy.

Nữ sinh bên cạnh giật hạ Hứa Tiểu Giai ống tay áo, nhắc nhở: "Tiểu Giai, có người đến, chúng ta vẫn là đi đi."

Hứa Tiểu Giai hướng phía bên ngoài nhìn lại, gặp đi vào là Chúc Yếu, cũng không có tại tiếp tục.

Lúc trước cùng Chúc Hằng kết giao lúc, Hứa Tiểu Giai liền lưu ý quá mọi mọi của hắn. Dáng dấp rất xinh đẹp, nhưng mà tính cách rất hướng nội. Hứa Tiểu Giai là cố ý nghĩ lấy lòng Chúc Yếu, nhưng là Chúc Hằng gọi nàng đừng đi quấy rầy mọi mọi nàng, thế là cũng liền coi như thôi. Chúc Hằng là thay đổi thất thường phóng đảng công tử ca nhi, gia sản giàu có, lúc trước Hứa Tiểu Giai bị Chúc Hằng coi trọng thời điểm, tuy có quá do dự, cuối cùng bù không được Chúc Hằng cho nàng mang tới hư vinh cảm giác. . . Chúc Hằng hoa tâm, nhưng rất hào phóng.

Phổ thông cao trung nam sinh, tại bạn gái sinh nhật lúc, nhiều lắm là đưa cái mấy trăm đồng tiền quà sinh nhật. Bình thường quây bán quà vật

mua mua sữa chua khoai tây chiên loại hình tiêu đồ ăn vặt, liền đã rất sủng. Mà cùng Chúc Hằng động một tí động danh bài túi xách, nước hoa son môi loại hình so sánh với, căn bản cũng không có khả năng so sánh.

Cùng Chúc Hằng kết giao quá, những nam sinh khác liền không lọt nổi mắt xanh của Hứa Tiểu Giai.

Hứa Tiểu Giai cố ý muốn cùng Chúc Hằng hợp lại, là lấy tại Chúc Yếu trước mặt, lập tức thu liễm tài năng.

Hứa Tiểu Giai từ Chúc Yếu bên người trải qua.

Chúc Yếu tiến nhà vệ sinh lúc, đối diện liền đụng vào Phùng Tinh Văn ánh mắt. Phùng Tinh Văn hơi kinh ngạc. Chúc Yếu cũng sững sốt một chút, chợt nhớ lại vừa rồi Hứa Tiểu Giai nói lời, thế là quan tâm hỏi: "Người không sao chứ?"

Phùng Tinh Văn tính cách yếu đuối, kia là đối mặt Chúc Hằng lúc. Giống bây giờ loại này, đối mặt Hứa Tiểu Giai loại hình tiểu nữ sinh, những lời kia căn bản sẽ không so đo. Nàng hiện tại cái gì đều không nghĩ, chỉ muốn thật tốt đọc sách, thi một chỗ đại học tốt.

Phùng Tinh Văn lắc đầu nói không có việc gì, giải thích nói: "Nàng giống như hiểu lầm ta cùng Chúc Hằng quan hệ. . ."

Hứa Tiểu Giai là Chúc Hằng bạn gái trước, mặc dù chia tay, nhưng là còn thích Chúc Hằng, nghĩ đến cùng hẳn hợp lại. Mà trong khoảng thời gian này, nhìn thấy Chúc Hằng cùng Phùng Tinh Văn đi được gần, coi là Chúc Hằng đang đuổi nàng, liền muốn cho nàng điểm cảnh cáo. Để nàng không nên quẩn lấy Chúc Hằng.

Chúc Yếu có chút không yên lòng: "Vẫn là nói cho ta ca ca một tiếng đi." Hứa Tiểu Giai hiện tại cùng trường thể thao nam sinh đi được gần, vạn nhất muốn khi dễ Phùng Tinh Văn đâu.

Phùng Tinh Văn nói: "Không cần." Nàng không nghĩ lại cùng Chúc Hằng có dính dấp.

Gặp nàng thái độ kiên quyết, Chúc Yếu cũng không còn kiên trì.

Phùng Tinh Văn đi ra nhà vệ sinh sau, Tưởng Điềm Nha mắt nhìn nàng rời đi phương hướng, cùng Chúc Yếu nói: "Ta nghe Trình Gia Úy nói, người ca thái độ đối với Phùng Tinh Văn rất không giống chứ."

Trình Gia Úy cùng Chúc Hằng cùng một chỗ ăn xong điếm tâm, ngẫu nhiên cũng sẽ ở trên sân bóng rổ gặp phải, một tới hai đi ngược lại là có chút giao tình. Chúc Hằng cùng Trình Gia Úy lui tới, có một phần là bởi vì tính cách hợp nhau, cũng có rất trọng yếu một bộ phận, là bởi vì Trình Gia Úy là Nguyên Trạch hảo bằng hữu. Nguyên Trạch cái này lão sói vẫy đuôi mỗi ngày cùng muội muội của hắn tại cùng một chỗ, Chúc Hằng cái này làm ca ca, mặc dù không ngăn cản được, nhưng đầu gối cũng phải làm thứ gì — tỉ như nói thông qua Nguyên Trạch bằng hữu, hiểu rõ hơn một chút gia đình của hắn tình huống.

Chúc Yếu dạ.

...

Cao tam nghỉ đông gần. Hai mươi sáu tháng chạp bắt đầu nghỉ, mừng sáu hồi trường học, tính toán đâu ra đấy liền mười ngày.

Lần này thi cuối kỳ, Chúc Yếu tiến bộ rất nhiều tên. Toàn gia ở trên ghế sa lon ngồi hàng hàng lúc, Tiêu Minh Châu liền vui vẻ: "Yếu Yếu thật tuyệt, mụ mụ lúc trước còn lo lắng cho người thành tích học tập theo không kịp, hiện tại cuối cùng yên tâm. . ." Sau đó lại thói quen hỏi Nguyên Trạch.

Chúc Yếu ngay tại ăn cỏ dâu, hỏi đến Nguyên Trạch, vội vàng cười hỏi: "Nguyên Trạch vẫn là niên cấp thứ nhất, toán học thi mãi phân đâu."

Tiêu Minh Châu mi nhiệm vui mừng, phảng phất là nhà mình nhi tử thi mãn phân giống như. Tiếp lấy nhìn về phía bên người chơi game Chúc Hằng: "Người xem một chút người, trong khoảng thời gian này còn tưởng rằng người hồi tâm, kết quả thành tích kia đơn. . ." Nói lên Chúc Hằng thành tích, Tiêu Minh Châu liền ghét bỏ, "Thật mất mặt."

Chúc Hằng thao tác trong trò chơi nhân vật, cũng là biệt khuất. Thật sự là hãn rất cố gắng tới, mỗi ngày ôn tập. Khảo thí cái kia hai ngày, bài thi viết tràn đầy, đáp rất nghiêm túc, nộp bài thi đến đây hồi kiểm tra nhiều lần. Kết quả đây, thành tích ra, thế mà so với hãn trước đó mù mờ đáp đến còn muốn kém.

Thật sự là ngày uông. Chúc Hằng thở phì phì, cầm trò chơi xuất khí.

Chúc Tấn Ung cũng đang chơi trò chơi. Rũ cụp lấy mí mắt uể oải nói ngời châm chọc: "Băng dày ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh, phải vào bước, cũng phải từ từ sẽ đến nha. Ta nhi tử thông minh đâu, đến lúc đó coi như thành tích không lý tưởng, cũng có thể dựa vào mặt ăn cơm a." Chúc Tấn Ung cảm thấy ăn bám rất tốt.

Tiêu Minh Châu không có phản ứng Chúc Tấn Ung, nói tiếp Nguyên Trạch: "Yếu Yếu a, lớp các người bên trên có phải hay không thật nhiều nữ sinh thích Nguyên Trạch a."

Cái này sao. Chúc Yếu nháy hai lần con mắt, gật gật đầu.

Tiêu Minh Châu như có điều suy nghĩ "A" âm thanh, muốn nói Nguyên Trạch tại đại Ngụy liền danh mãn hoàng thành, dẫn tới vô số khuê phòng thiếu nữ tư mộ, đến nơi này, tự nhiên mị lực không giảm. Lại lặng lẽ meo meo hỏi: "Vậy có hay không cái nào nữ sinh cùng hãn khá là thân thiết a?"

Chúc Yếu phấn phấn quai hàm dừng lại. Nhớ tới bình thường Nguyên Trạch cùng nàng thân cận cử chỉ, tựa như ăn mật. Không thấy Tiêu Minh

Châu con mắt, nhỏ giọng nói: "Giống như không có."

Cầm di động Chúc Hằng mí mắt vừa nhấc, liếc mắt nhìn về phía Chúc Yếu, xì khê một tiếng.

Chúc Yếu tâm một hư, vùi đầu ăn cỏ dâu.

Chúc Tấn Ung nhìn xem có một lần hắc ngăn điện thoại, có chút bực bội, quay đầu hỏi Chúc Hằng: "Cái này 'Bát có thể chứa sao trời' là ai a? Đánh cho cũng quá thái, hạ đem đừng dẫn hấn, liền sửa người đều sẽ không. . ." Mặc kệ chết bao nhiêu hồi, Chúc Tấn Ung nói chuyện vẫn như cũ lực lượng mười phần. Huống chi Chúc Hằng hôm nay kéo đến cái này đồng đội xác thực chơi đến nát.

Chúc Hằng thấp mắt, nhìn xem trò chơi trong màn hình, song song ngã xuống đất đồng đội thi thế. Môi nhất câu, nói trúng tim đen nói: "Cha, là chính ngài mù mang tiết tấu tốt a."

Chúc Tấn Ung thích chơi dễ vỡ pháp sư, lại thích xông vào phía trước, bên cạnh có phụ trợ, càng thêm không kiêng nể gì cả. Pháp sư lên, phụ trợ cũng không rất cùng. Kết quả cuối cùng chính là, bên trong phụ liên động, vừa chết đưa tới.

Chúc Tấn Ung bĩu môi, chơi một hồi, tức giận đến nghĩ quãng điện thoại: "Hai người cứ như vậy chạy, mặc kệ ta?"

Chúc Hằng nói: "Cha, cái này gọi chiến lược tính rút lui. Không thấy ta ba đều tàn huyết sao? Đối phương người đều bao đến đây, có thể đi một cái là một cái a."

Chúc Tấn Ung liếc mắt: "Chó má!"

Tiêu Minh Châu nghiêm nghị nói: "Thật dễ nói chuyện." Nàng nhìn xem ổ trên ghế sa lon chơi game hai cha con liền đến khí, "Có nhàn công

phu, không bằng ra ngoài linh lợi mao mao."

Mao mao là gần nhất trong nhà nuôi đến một con chó.

Chúc Tấn Ung trong nhà nhàn rỗi nhàm chán, liền mua đầu tóc vàng tiêu khiển. Nghĩ đến trà dư tửu hậu ra ngoài lưu dật chó. Lý tưởng rất tốt đẹp, nhưng là bên ngoài quá lạnh. . . Trượt hai hồi Chúc Tấn Ung liền hồi hận. Cái này không phải dật chó a? Rõ ràng là bản thân tìm tội thụ.

Nhìn xem thường ngày bị Tiêu Minh Châu răn dạy Chúc Tấn Ung, Chúc Yếu đang ăn cỏ dâu, nhịn không được cười.

Nghỉ đông trong lúc đó, Chúc Yếu liền không cùng Nguyên Trạch tại gặp mặt. Thịnh thoảng sẽ gọi điện thoại trò chuyện Wechat, nhưng sẽ không giảng thật lâu. Ăn tết trong lúc đó, đi thân thăm bạn, Chúc Yếu trong nhà rất náo nhiệt. Ngày nghỉ cũng không rơi xuống ôn tập, bất quá ngẫu nhiên tiêu khiển, Chúc Hằng cũng sẽ lôi kéo Chúc Yếu cùng một chỗ chơi vài ván trò chơi. Chúc Hằng một thần mang bốn hố, chơi đến còn thật cao hứng.

Nghỉ đông chẳng mấy chốc sẽ kết thúc. Mừng bốn buổi chiều, Chúc Yếu chiều đãi xong thân thích, lấy ra điện thoại di động cùng Nguyên Trạch trò chuyện Wechat. Nguyên Trạch vừa vắn từ thân thích nhà ra, tiến vào Chúc Yếu nhà tiểu khu phụ cận, hỏi nàng muốn hay không ra gặp mặt. Chúc Yếu đứng lên, cơ hồ là lập tức hồi: "Muốn."

Chúc Yếu mang lấy dép lê vôi vàng xuống lầu. Tiêu Minh Châu nhìn thấy, thuận miệng hỏi một câu: "Yếu Yếu, người muốn ra cửa sao?"

Chúc Yếu một giọng nói "Ân", tại cửa trước chỗ đối trường ngoa, nhu thuận nói: "Bạn học ta tại phụ cận. Mụ mụ, ta một hồi liền trở về."

Tiêu Minh Châu không có hỏi nhiều.

Thay xong giày, mang tốt khăn quàng cổ mũ, Chúc Yếu lại để cho Phương đi cho nàng trang một hộp ô mai, vô cùng lo lắng đi ra ngoài.

Phương đi đem ô mai đưa cho nàng, đưa mắt nhìn Chúc Yếu sau khi ra cửa, đứng tại Tiêu Minh Châu bên cạnh, yếu ớt nói một câu: "Yếu Yếu tiểu thư. . . Sẽ không phải giao bạn trai a?"

Tiêu Minh Châu liếc mắt nhìn nàng.

. . .

Tiểu khu giảng đèn kết hoa, năm vị dày đặc.

Chúc Yếu đến tiểu khu trước công viên lúc, liền thấy một đạo cao thân ảnh đứng ở ghế dài bên cạnh. Giống như có thể cảm ứng được, hần cụp xuống mắt chậm rãi nâng lên, ánh mắt khó khăn lăm rơi vào trên mặt của nàng. Vừa đối đầu Nguyên Trạch con mắt, Chúc Yếu mặt liền không chế không nổi nóng lên, bất tri bất giác liền bắt đầu cười.

Nàng bước chân nhẹ nhàng đi tới, đứng tại hần trước mặt, ngửa đầu nhìn hần.

Có gần mười ngày không có gặp mặt, tựa hồ quá khứ rất lâu. Ánh mắt tinh tế đánh giá mặt mày của hần, tuần tú bộ mặt hình dáng, nhìn xem hần bên trong mặc màu xám nhạt áo len, mở lấy áo khoác. . . Chúc Yếu mím môi cười nói: "Ta còn tưởng rằng, nghĩ đông đều không gặp được người."

Nguyên Trạch nhàn nhạt cười, cũng đang nhìn nàng: "Vừa vặn đi ngang qua."

Chúc Yếu ừ một tiếng, giương lên trong tay giữ tươi hộp: "Ta mang theo ô mai, rất ngọt."

Hai người ngồi vào trên ghế dài, Chúc Yếu đem ô mai đặt ở trên gối, mở hộp ra, chọn lấy cái lớn nhất đưa cho Nguyên Trạch. Nguyên Trạch đưa tay tiếp nhận, gắp tiểu công chúa ba ba nhìn xem chính mình, bức thiết hỏi hẳn: "Ăn ngon không?" Hẳn cười gật đầu, nói, "Ăn ngon."

Thế là nàng lại đưa một viên cho hẳn.

Nguyên Trạch cười, tiếp tục ăn.

Ăn xong hai viên, nàng còn muốn đưa viên thứ ba. Động tác thành thạo trôi chảy, tựa hồ tại ném uy một loại nào đó dịu dàng ngoan ngoãn động vật. Nguyên Trạch vẫn như cũ mỉm cười tiếp nhận, sau đó liền là viên thứ tư, thứ năm khóa. . . Bất tri bất giác, một hộp ô mai chỉ thấy đáy, còn lại hai viên tiểu.

Ngồi một hồi, Nguyên Trạch chậm thanh mở miệng: "Công chúa lạnh không?"

Chúc Yếu chớp mắt, ngoái đầu lại nói: "Không lạnh a."

Nàng ăn mặc là ăn tết bộ đồ mới, màu nâu nhạt dề nhung áo khoác, bên trong là mềm nhu màu trắng áo len, phía dưới là váy xếp nếp cùng trường ngoa. Sâu còng trường ngoa bao vây lấy thiếu nữ thẳng tắp chân dài, váy xếp nếp dưới, ở giữa bộ vị, lộ ra một đoạn trắng nõn mảnh khảnh chân. . . Chúc Yếu dư vị tới, nhẹ "A" âm thanh, chỉ vào hai chân, hướng Nguyên Trạch giải thích nói: "Ta mặc vào quần bó, rất thâm hậu. . ."

Sợ hẳn không tin. Chúc Yếu bắt lấy hẳn để tay đến trên đùi, nói: "Rất dày đi."

Nguyên Trạch bỗng nhiên yên tĩnh, trên trán tóc ngắn dưới, một đôi mắt đen nhánh thâm thúy. Môi mỏng nhếch, thật sâu nhìn qua nàng.

Chúc Yếu cũng là ánh mắt khẽ giật mình, chậm chạp rủ xuống mắt, nhìn xem đặt ở nàng trên đùi con kia đều đặn dài rộng lớn bàn tay, bên tai như bị phồng, bện bện vung ra tay.

Nguyên Trạch không nhanh không chậm nắm tay thu hồi đi, ngón tay khẽ run, chậm rãi cuộn lên. Nhếch môi lặng yên không tiếng động hơi cong lên.

Hai người lặng im không nói gì.

Đột nhiên xuất hiện trầm mặc, kéo dài gần nửa phút.

Chúc Yếu hai tay chụp lấy giữ tươi hộp vùng ven, mặt có chút bóng, lại không nhìn được cười. Cuối cùng lặng lẽ giương mắt, nhìn về phía bên người Nguyên Trạch khó được không được tự nhiên biểu lộ, trên mặt ý cười càng đậm, thanh âm mềm mại giải thích: "Ta thật không lạnh."

". . . Ân." Nguyên Trạch đáp lại, dáy mắt ý cười thanh cạn.

Chúc Yếu nhìn xem hẳn, nhẹ giọng hỏi: "Nguyên Trạch."

"Ân."

Nàng hỏi: "VẬY NGƯỜI. . . CÓ HAY KHÔNG MANG MÓN GÌ ĂN NGON CHO TA NHA?"

Nguyên Trạch ngoái nhìn nhìn xem nàng.

Chúc Yếu hai con ngươi thủy nhuận, ánh mắt chậm rãi rơi vào trên môi của hẳn, sau đó nhẹ nhàng cười.

Nguyên Trạch đi theo cười, tiếng nói trầm thấp hỏi: "CÓ."

Nàng ra vẻ không hiểu, tiếng cười hỏi: "CÁI GÌ NHA?"

Nguyễn Trạch chậm rãi nghiêng thân, tại môi nàng nhẹ nhàng mỗ một chút.

Rất nhạt một nụ hôn. Chúc Yếu ngồi đoan chính thẳng tắp, vênh lên miệng bị hấn mềm mại môi rất nhỏ đụng chạm lấy. Sau đó mi mắt run rẩy, chậm chạp mở ra hai mắt. . . Chúc Yếu con mắt cong cong, nhìn qua gần trong gang tấc Nguyễn Trạch mặt, nháy mắt, thanh âm rất rất nhỏ nói: ". . . Có chút ngọt."

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay phần đường

—— chương này tiếp tục đưa 50 cái tiểu hồng bao, trước 50 đầu mười lăm chữ trở lên nhấn lại

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Con Rể

Chúc Yếu mặt mày hớn hở về nhà lúc, Tiêu Minh Châu khó được an tĩnh cùng Chúc Tấn Ung ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi.

Chúc Tấn Ung thay đổi ngày xưa lười nhác đòi phế bộ dáng, ngồi đoan chính. Chúc Yếu đổi xong giày quá khứ, Tiêu Minh Châu thuận miệng hỏi một câu: "Người đồng học đi rồi sao? Làm sao không mời người ta tới nhà ngồi một chút?"

Nhớ tới Nguyên Trạch, Chúc Yếu môi khẽ cong, con mắt nhìn về phía Tiêu Minh Châu, giải thích nói: "Bạn học ta tương đối hướng nội."

Tiêu Minh Châu nhàn nhạt "A" âm thanh, vẫn là nói: "Phải có lần sau, vẫn là mời người ta tới nhà tương đối tốt, bên ngoài nhiều lạnh."

Chúc Yếu mặt mờ ửng tiếng, sau đó nói: "Mụ mụ, ta trước lên tầng làm bài tập đi."

Tiêu Minh Châu nói: "Ân, viết một hồi nghỉ ngơi một chút con mắt, đừng quá mệt mỏi."

Chúc Yếu gật đầu một cái nói tốt, nhu thuận lên lầu.

Chúc Tấn Ung có chút không nín được, mở miệng gọi nàng: "Yếu Yếu. . ."

"Ân."

Chúc Yếu giẫm lên thang lầu chân dừng lại, quay đầu đi xem Chúc Tấn Ung, "Ba ba, làm sao rồi?"

Chúc Tấn Ung giống như có lời gì muốn nói. Tiêu Minh Châu lại trước tiên là nói về lời nói: "Không có việc gì, người ba ba liền là muốn gọi người một tiếng, Yếu Yếu người tranh thủ thời gian làm bài tập đi."

Chúc Yếu đứng tại chỗ, nhẹ nhàng chớp hai lần. Luôn cảm thấy nơi nào có chút không thích hợp. . . Nhưng cũng nói không ra. Kỳ kỳ quái quái. Chúc Yếu ngừng chân một lát, cũng không có nghe Chúc Tấn Ung có hậu lời nói, thế là đành phải lên lầu làm bài tập.

Trên lầu Chúc Yếu cửa gian phòng đóng lại cái kia một cái chớp mắt, kìm nén không nói lời nào Chúc Tấn Ung rốt cục mở miệng. Hắn mặt mày nghiêm khắc nhìn về phía Tiêu Minh Châu: "Vì cái gì không nói với Yếu Yếu? Vừa rồi. . ." Chúc Tấn Ung trên thân khó được hiển hiện một chút nhất gia chi chủ phong phạm, hắn đưa tay chỉ lầu bên trên, biểu lộ phức tạp, "Vừa rồi người ta làm sao đối người nữ nhi, người cũng không phải không thấy được?"

Tiêu Minh Châu không nói chuyện.

Vừa rồi, Chúc Yếu sau khi ra cửa, Tiêu Minh Châu nghĩ lại Phương di mà nói, cảm thấy cũng có chút hoài nghi. Thế là mang lên chó cùng Chúc Tấn Ung, cũng đi ra cửa đi dạo. Đương phụ mẫu, đối nhi nữ mọi chuyện để bụng, huống chi Chúc Yếu cái tuổi này, đúng lúc là yêu đương thời điểm. Hai vợ chồng lén lén lút lút đi theo, kết quả theo tới một nửa trong tay chó dây thừng tránh thoát, hai vợ chồng đuổi nửa ngày chó, cuối cùng ngay tại tiểu khu công viên trên ghế dài, nhìn thấy Chúc Yếu bóng lưng. . .

Bên cạnh nàng còn ngồi cái cao gầy nam sinh.

Yêu đương bản thân liền là có khí tức, ngay tiếp theo trong không khí đều tràn ngập ngọt lịm hương vị.

Xa xa, liền nhìn xem hai bóng lưng. Sóng vai sát bên ngồi chung một chỗ nhi, cái này trời đông giá rét, cũng không sợ lạnh. Tiểu tình lữ thân mật cho ăn lấy ô mai, không coi ai ra gì. Chúc Tấn Ung lúc ấy liền muốn xông đi lên, vẫn là Tiêu Minh Châu kéo hẳn lại, gọi hẳn lý trí.

Chúc Tấn Ung nơi nào lý trí được.

Nâng ở lòng bàn tay tiểu công chúa, thế nhưng là chưa hề bị nam tử xa lạ chạm qua một đầu ngón tay. Hiện tại. . . Chúc Tấn Ung tròn mắt đều muốn trợn lồi ra: "Người nhìn cái kia tiểu tử thối, còn dám sờ Yếu Yếu đùi. . . Không được, ta không phải đem tiểu tử này vượt chó chặt!"

Tiêu Minh Châu lần nữa ngăn lại hẳn.

Sau đó liền thấy cái kia tiểu tử thối nghiêng người, cúi đầu cùng Chúc Yếu hôn.

Tiểu tình lữ ở giữa rất thân mật cử chỉ.

Chúc Tấn Ung phối đều muốn tức nổ tung, mà tức giận đồng thời, cũng thấy rõ cái kia tiểu tử thối mặt. . .

Hai vợ chồng lập tức mắt trợn tròn.

Tiêu Minh Châu cũng thật bất ngờ.

Hiện tại ngồi trên ghế sa lon tinh tảo trong chốc lát, liền có quyết định. Nàng cùng Chúc Tấn Ung tảo bạo khóc lóc om sòm tính cách khác biệt, nhìn qua, tình xảo khuôn mặt lộ ra ưu nhã, nói chuyện không nhanh không chậm: "Người dạng này xông đi lên, sẽ hù dọa Yếu Yếu."

"Vậy người nói làm sao bây giờ?" Chúc Tấn Ung nhìn Tiêu Minh Châu.

Tiêu Minh Châu nhàn nhạt quét hần một chút, nói: "Ngồi xuống trước."

Chúc Tấn Ung lập tức ngồi xuống.

Hai vợ chồng khó được tâm bình khí hòa ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Tiêu Minh Châu ánh mắt thả hự, não hải nhớ lại đại Ngụy lúc từng màn, sau đó nói: "Ban đầu ở đại Ngụy, ta liền nghĩ, chúng ta Yếu Yếu, đến lúc đó nên tìm một cái dạng gì phò mã. . ."

Chúc Yếu việc hôn nhân, Tiêu Minh Châu là thao nát tâm.

Tại Chúc Yếu còn bảy tám tuổi lúc, liền bắt đầu lưu ý hoàng thành niên kỷ thích hợp quý tộc đệ tử. Phàm là có không tệ, đều sẽ để vào phò mã người ứng cử danh sách. Trong đó không thiếu từ nhỏ liền nho nhã lễ độ tiểu công tử. Tiêu Minh Châu có nhìn xem hợp ý, nhưng cuối cùng không tìm được vô cùng hài lòng. Thẳng đến đi ngự thư phòng để vương đưa canh thang lúc, tại vũ lang hạ cùng tân tấn thiếu niên thám hoa ngẫu nhiên gặp. Đoan trang hiền thực hoàng hậu, lập tức kinh động như gặp thiên nhân.

Phong thái kỳ tú thám hoa lang, văn võ song toàn, lại là Nguyên hầu đích tôn, xuất thân hiển hách tôn quý. Không thể nghi ngờ là con rể tuyệt hảo nhân tuyển. Cơ hồ là một nháy mắt, Tiêu Minh Châu liền muốn, nàng Yếu Yếu, liền nên gả một cái như vậy văn thao vũ lược tiên nhân chi tư phò mã. Chỉ là lúc ấy Nguyên Trạch đã đến hôn phối niên kỷ, mà tiểu công chúa vẫn là hồn nhiên ngây thơ nữ hài nhi. . . Hoàng hậu thường thức đồng thời, cũng âm thầm tiếc hận. Nếu như cái này thám hoa lang lại trẻ xuất sinh mấy năm liền tốt.

Về sau. Tuổi trẻ thám hoa lang cũng không tại thích hợp niên kỷ thành thân. Ngược lại theo hần tổ phụ, đem sở hữu tinh lực đều đặt ở trên triều đình. Năm qua năm, thiếu niên thám hoa lang trải qua năm tháng lẳng

động, trở nên thành thực nho nhã, cử chỉ nhẹ nhàng. Mà thiên chân khả ái tiểu công chúa, cũng trở mã đến duyên dáng yêu kiều.

Tiêu Minh Châu nói: "Lúc ấy ta hỏi qua Yếu Yếu, có thích hay không thái phó."

Chuyện này Chúc Tấn Ung biết. Hắn nhú mày lại, nói: "Yếu Yếu không phải nói không thích nha."

Tiêu Minh Châu có chút thờ dài, nhìn xem hắn nói: "Nữ nhi gia tâm sự, người một cái nam nhân làm sao lại rõ ràng. . ."

Có ý tứ gì? Chúc Tấn Ung nhìn về phía Tiêu Minh Châu, nháy nháy con mắt.

Tiêu Minh Châu nói: "Lúc ấy hậu cung sự vật dù rườm rà, có thể ta đã từng thời khắc lưu ý Yếu Yếu cử chỉ, đặc biệt là nàng mười ba mười bốn tuổi thời điểm. . ." Lúc kia, tiểu nữ hài liền mới biết yêu, biết tốt chất chất, thì mộ thiếu gái."Yếu Yếu không có cơ hội tiếp xúc ngoại nam, có đến vài lần, thái phó tiến cung, Yếu Yếu đều sẽ thỉnh thoảng cùng hắn ngẫu nhiên gặp."

Nam nữ hữu biệt, hưởng chi còn cách quân thần có khác. Công chúa cùng thái phó, tự nhiên chỉ là đi xong lễ liền phân biệt. Trừ cái đó ra, không tiếp tục quá nhiều giao lưu.

Chúc Tấn Ung càng nghe càng mơ hồ: "Cái, cái gì ý tứ?"

Tiêu Minh Châu đối đầu Chúc Tấn Ung mê mang ánh mắt, xì khẽ một tiếng. Cũng thế, hắn như thế nào lại hiểu? Tiêu Minh Châu nói tiếp: "Lúc ấy ta liền cho rằng, Yếu Yếu là ưa thích thái phó. Nàng thích, ta đương nhiên nghĩ đến tác hợp, ai biết ta hỏi nàng, nàng lại chém đing chặt sắt nói không thích. . . Bây giờ nghĩ lại, ở đâu là không thích?"

Chúc Tấn Ung không hiểu ra sao.

Tiêu Minh Châu nói tiếp đi: ". . . Đó là bởi vì rất ưa thích."

Lúc đó hoàng hậu coi là, kiêu sinh quán dưỡng tiểu công chúa ái mộ thái phó, tự nhiên cùng cái khác nữ nhi gia nghĩ thầm đồng dạng, thích gì, liền nghĩ chiếm hữu. Không hề nghĩ rằng, đơn thuần tuổi nhỏ tiểu công chúa, xa so với nàng nghĩ đến muốn xa.

Tiêu Minh Châu nói xong, hỏi Chúc Tấn Ung: "Thái phó phẩm hạnh như thế nào, người rõ ràng nhất. Yếu Yếu giao dạng này bạn trai, người còn có cái gì không hài lòng sao?"

Thái phó phẩm hạnh đích thật là không thể chê. Nhưng Chúc Tấn Ung vẫn cảm thấy không thoải mái, hăn giật giật bờ môi, nói không nên lời nơi nào liền xoay.

Hăn thường thức Nguyên Trạch là một chuyện, nhưng là thật nhìn thấy hăn cùng nữ nhi cùng một chỗ, vẫn cảm thấy trong lòng buồn đến hoàng. . . Làm phụ thân, đại khái cảm thấy trên đời này không có cái gì nam nhân có thể xứng với nữ nhi của mình. Lại hoàn mỹ người, cũng có thể lấy ra đâm tới.

Biết trong lòng của hăn lấp, Tiêu Minh Châu lại hỏi: "Nguyên Trạch từng là của người thần tử, lại là người nhi tử thái phó, người so ta tiếp xúc thời gian muốn nhiều, trong mắt người, hăn là cái dạng gì người?"

Cái này. . . Chúc Tấn Ung liền nhớ lại ngày xưa đủ loại, khách quan bình luận: "Tuổi trẻ, trầm ổn, khiêm tốn, làm việc giọt nước không lọt, mạnh vì gạo, bạo vì tiền. . ." Nghĩ đến Nguyên Trạch tại triều đình biểu hiện, lại nghĩ tới hăn chiến trường chém giết hành động vĩ đại, ngữ khí kích động mấy phần, "Hữu dũng hữu mưu, không quan tâm hơn thua."

Nguyên Trạch tại như vậy tuổi trẻ niên kỷ, liền ngồi vào như thế cao vị, lại không kiêu không gấp, bình thường tự mình tác phong cũng rất tốt.

Tiêu Minh Châu hài lòng gật đầu. Tiếp lấy tiếp tục hỏi: "Cái kia vừa rồi, tại Yếu Yếu trước mặt, Nguyên Trạch lại là như thế nào?"

Vừa rồi a. . . Chúc Tấn Ung bị Tiêu Minh Châu dẫn dắt suy nghĩ, liền đi nghĩ vừa rồi tại công viên trên ghế dài, Chúc Yếu uy Nguyên Trạch ăn ô mai, cùng bình thường Chúc Yếu uy trong nhà mao mao ăn thức ăn cho chó không có sai biệt. Về phần cái kia thành thực ổn trọng thái phó đầu, há mồm, một viên một viên, thuận theo đang ăn cỏ dâu, cười đến vô cùng. . .

Chúc Tấn Ung nghĩ nghĩ, nhìn Tiêu Minh Châu, nói: "Như cái ngu xuẩn."

Tiêu Minh Châu trừng hăn.

Chúc Tấn Ung cổ co rụt lại, che dấu dáng tươi cười, hăng giọng một cái, yếu ớt nói: "Là có chút ngốc nha."

Tiêu Minh Châu đứng dậy, sửa sang lại một chút áo len, hai tay ôm ngực, ở trên cao nhìn xuống nhìn về phía Chúc Tấn Ung: "Hiện tại không thể so với đại Ngụy, tất cả mọi người đối cảm tình thấy không phải rất nặng. . . Nhưng là Yếu Yếu thực chất bên trong còn có đại Ngụy lúc khuê các nữ hài nhi thận trọng, đối cảm tình rất thận trọng. Người nói xem, còn có so cùng Nguyên Trạch kết giao thích hợp hơn đối tượng sao?"

Chúc Tấn Ung nói không ra lời.

Hoàn toàn chính xác, hiện tại nam nam nữ nữ đều đối cảm tình thấy rất tùy ý, không thích hợp liền phân. . . Ở chỗ này, đi đâu tìm dắt cái tay nhỏ liền quyết định làm bạn cả đời đối tượng? Nhưng là là Nguyên Trạch. . . Chúc Tấn Ung ngây người, sau đó nhìn Tiêu Minh Châu, chậm rãi phun ra một câu: "Lão bà, ngài nghĩ đến có chút xa a?"

Tiêu Minh Châu nghiêm mặt nói: "Ta mặc kệ, nếu là người đem ta con rể dọa đi, ta không để yên cho người."

...

Buổi tối Wechat nhóm ảnh chân dung lấp lóe. Là Tiêu Minh Châu cùng Nguyễn Trạch đang tán gẫu. Đầu tiên là bình thường quan tâm. Đến cuối cùng, Tiêu Minh Châu hỏi một câu: "Ngày mai trong nhà chúng ta không đãi khách, người có rảnh hay không, nếu không còn muốn đến nhà chúng ta ăn một bữa cơm?"

Vàng ấm ánh đèn tại Nguyễn Trạch trên mặt dát lên một tầng vàng sáng nhàn nhạt, nhu hòa mà hư ảo. Nguyễn Trạch con mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, biểu lộ rất nhạt, trong lòng lại ần ần có một loại nào đó dự cảm. . . Hắn mím chặt môi, ánh mắt chuyên chú, trả lời nói: "Thần là tiểu bối, lẽ ra tiến đến bái phỏng."

Tiêu Minh Châu bên kia thật cao hứng.

Cùng Tiêu Minh Châu lễ phép nói an sau. Nguyễn Trạch yên tĩnh ngồi tại bên bàn đọc sách, ghé mắt, nhìn xem cửa sổ thủy tinh phía ngoài cảnh trí. Sau đó chậm chạp đứng dậy đi đến tủ quần áo bên cạnh, mở ra tủ quần áo, chọn lựa ngày mai muốn mặc quần áo.

...

Ngày thứ hai Nguyễn Trạch áo mũ chinh tề dẫn theo hoa quả đến Chúc Yếu nhà lúc, Chúc Yếu một nhà bốn miệng đều đang bận rộn sống. Tiêu Minh Châu tự mình xuống bếp, Chúc Yếu tại bên cạnh hỗ trợ, thuận tiện cùng Tiêu Minh Châu học tập. Mỗi ngày muốn ngủ tới khi mặt trời lên cao hai cha con cũng bị từ trong chăn đứng lên, tại phòng bếp hỗ trợ cắt hành lột tỏi trợ thủ.

Phòng bếp hương khí bốn phía, bận rộn tới mức khí thế ngất trời. Hương khí phiêu tán ra, ở phòng khách liền có thể nghe được bên trong bận rộn tiếng ồn ào.

Chúc Yếu vui vẻ ra lúc, trên thân còn vây quanh một kiện màu hồng nhạt tạp dề, tóc lưu loát đâm thành đuôi ngựa, trên tay còn mang theo bao tay. Đại khái là phòng bếp nóng, thon trắng làn da chường ra một tầng màu hồng, đôi mắt minh nhuận, nhìn thấy Nguyên Trạch liền cười: "Người tới rồi."

Thấy được nàng nhà ở bộ dáng, Nguyên Trạch có một cái chớp mắt lắc thần, ôn nhu gật đầu: "Ân."

Chúc Yếu hoạt bát quá khứ thay hẳn cầm đồ vật, ngựa đầu rất quen nói: "Không cần mang đồ vật." Quá khách khí, mà lại hẳn vẫn là học sinh, đến trong nhà nàng ăn một bữa cơm mà thôi.

Chúc Tấn Ung bị Tiêu Minh Châu đuổi ra chiêu đãi Nguyên Trạch.

Trong phòng bếp, Chúc Hằng bóc lấy sáng nay vừa đưa tới tươi non măng, ngoẹo đầu hướng phía phòng bếp phương hướng mắt nhìn, cùng ngay tại xào rau Tiêu Minh Châu nói: "Mẹ, người dạng này có thể hay không quá long trọng?" Lúc trước Nguyên Trạch là hẳn thái phó lúc, đều chưa từng thấy Tiêu Minh Châu long trọng như vậy. Hẳn chế nhạo câu, "Khiến cho cùng con rể tới cửa giống như. . ."

Tay cầm muôi Tiêu Minh Châu quay đầu nhìn hẳn.

Chúc Hằng vừa lột xong một viên trắng nõn măng, cảm thấy lộ bộ một tiếng, thốt ra: "Không, không thể nào. . . Ngài biết rồi?"

Tiêu Minh Châu bóp lấy eo: "Hóa ra Yếu Yếu cùng Nguyên Trạch sự tình, người lão đã sớm biết?"

Chúc Hằng chột dạ đảo đảo tròn mắt, yên lặng cúi đầu tiếp tục lột măng. Thanh âm yếu ớt nói: "Liên vừa gặp Nguyên Trạch lần đó, tại ta tiểu khu bên ngoài, hẳn cùng Yếu Yếu. . . Rất thân mật."

Khi đó hẳn cũng không nghĩ tới, thái phó giống như bọn họ lại tới đây, càng không có nghĩ tới, thái phó thành Chúc Yếu ngồi cùng bàn, càng càng không có nghĩ tới, thái phó sẽ thích muội muội của hẳn. Chúc Hằng nói: "Hẳn là nói thích Yếu Yếu nha, nhưng là. . . Nói sau khi tốt nghiệp lại cùng Yếu Yếu kết giao, ta cũng liền không nói với các người." Mà lại Chúc Hằng cảm thấy, nếu là Nguyên Trạch thích muội muội của hẳn, muốn cùng với nàng, quả thực rất dễ dàng. Nếu là hẳn nói ra, đoán chừng hẳn mù mù sẽ có thể sức lực tác hợp.

Tỉ như hiện tại.

Chúc Hằng cúi đầu nhìn xem trong tay mình măng.

Ban đầu ở đông cung bị thái phó dạy bảo lúc, hẳn cũng chưa từng nghĩ quá, một ngày kia sẽ vì thái phó lột măng. Mà hẳn tôn quý ung dung mẫu hậu, sẽ chủ động xuống bếp, thu xếp một bàn thức ăn thịnh soạn.

Phòng khách.

Chúc Tấn Ung phui phui ống tay áo bên trên không tồn tại tro bụi, tư thế ngồi đoan chính, ngược lại là khó được lộ ra trường bối phong phạm. Chúc Yếu bỏ đi tạp dề bao tay, tại bên cạnh cùng bọn họ nói chuyện. Sau đó đem chứa ô mai mâm đựng trái cây bất động thanh sắc hương Nguyên Trạch trước mặt đẩy. Chúc Tấn Ung cúi đầu liếc một cái Chúc Yếu tiểu động tác, thầm hừ một tiếng.

Nguyên Trạch đậy mắt mỉm cười.

Chúc Yếu khẽ mỉm cười, nắm tay thu hồi lại. Sau đó quay người mắt liếc bên người Chúc Tấn Ung. Cảm thấy hôm nay ba ba có chút không

giống nhau lắm. . . Bình thường luôn luôn lười nhác uốn tại trên ghế sa lon xem tivi chơi game, bây giờ lại là quần áo chỉnh tề, nhàn nhã uống trà. Chúc Yếu nhú mày, cảm thấy có chút kỳ kỳ quái quái.

Chúc Tấn Ung cùng Chúc Yếu nói: "Yếu Yếu, buổi sáng ba ba quên cho mao mao cho ăn thức ăn cho chó, người quá khứ ngược lại một chút."

". . . Úc." Chúc Yếu thuận theo ứng tiếng, lại nhìn hạ Nguyên Trạch, khoe miệng cười mỉm, sau đó đứng dậy quá khứ cho ăn thức ăn cho chó.

Chỉ còn lại Nguyên Trạch cùng Chúc Tấn Ung. Chúc Tấn Ung buông xuống sứ trắng chén trà, một tay đặt tại trên gối, ngón tay một dựng một dựng. Nổi lên một hồi, tiếp lấy hắng giọng một cái, nói: "Hôm qua tại tiểu khu công viên, ta cùng Yếu Yếu mù mù đều thấy được."

Nguyên Trạch khuôn mặt tuần tú bình tĩnh, không có bối rối chút nào. Cùng hẳn dự đoán không sai biệt lắm. . . Hẳn nhìn xem Chúc Tấn Ung, chậm rãi mở miệng nói: "Là thần. . . Cân nhắc không chu toàn. Chỉ là, thần là thật tâm thích công chúa."

Chúc Tấn Ung dò xét hẳn một chút.

Nhớ tới Nguyên Trạch người mặc triều phục lúc gió Nhã Tư thái, là bực nào ung dung nhã bước, bình thân tự nhiên tự nhiên. Chúc Tấn Ung đã từng cân nhắc qua hẳn đương chính mình con rể, dù sao nữ nhi của hẳn phò mã, sẽ làm là đại Ngụy tốt nhất nam tử. Mà không thể nghi ngờ, ngay lúc đó Nguyên Trạch, liền là toàn bộ hoàng thành hoàn mỹ nhất nam tử.

Hiện tại hẳn thật cùng nữ nhi của hẳn ở cùng một chỗ. Chúc Tấn Ung lại có chút phiền muộn: "Nhập gia tùy tục, người cũng không cần lại tự xưng thần."

Nguyên Trạch biết nghe lời phải, bình tĩnh trả lời: "Tốt, thúc thúc."

Chúc Tấn Ung đột nhiên ho hai tiếng, trấn định lại, sau đó lại nói: "Người là hạng người gì, ta cùng Yếu Yếu mù mù rõ ràng nhất. Tuy nói cái tuổi này không nên yêu đương, nhưng là chúng ta cùng bình thường người dù sao không đồng dạng." Tại đại Ngự, Chúc Yếu niên kỷ, là đã sớm có thể thành thân.

Nguyên Trạch thuận theo phụ họa.

Chúc Tấn Ung ngữ trọng tâm trường nói: "Người cùng với Yếu Yếu, chúng ta không phản đối, nhưng là đâu, cái này tiêu chuẩn nên nắm chắc tốt. . ." Nói lên cái này, Chúc Tấn Ung biểu lộ thì càng chuyên chú.

Nguyên Trạch tư thế ngồi đoan chính, cũng nghe được rất chân thành.

". . . Yếu Yếu niên kỷ còn nhỏ, hai người yêu đương, dặt dặt tay thì cũng thôi đi. Nhưng là loại sự tình này, tuyệt đối không thể làm."

Nguyên Trạch mắt đen liền giật mình, biểu lộ có một chút xấu hổ, bên tai khó được phiếm hồng. Hắn gật đầu: "Ta minh bạch."

Chúc Tấn Ung nói ra: "Người minh bạch liền tốt." Tối hôm qua hắn thương lượng với Tiêu Minh Châu thật lâu, Chúc Tấn Ung ý tứ đâu, không cho phép dặt tay hôn, mà Tiêu Minh Châu cảm thấy yêu đương dặt tay hôn rất bình thường. Một phen tranh chấp, cuối cùng Chúc Tấn Ung bất đắc dĩ thỏa hiệp. Dù sao bọn hắn không thể thời thời khắc khắc đi theo Chúc Yếu bên người, loại chuyện này cũng ngăn không được. Nhưng là ranh giới cuối cùng không thể đụng vào. . .

Chúc Yếu chính ngồi xồm ở thang lầu vừa cho mao mao ngược lại thức ăn cho chó. Năm tháng lớn tóc vàng đã rất lớn con, thân mật liếm láp Chúc Yếu mặt. Chúc Yếu cười khanh khách, con mắt cong cong, hoạt bát xinh đẹp.

Nguyên Trạch xa xa nhìn thoáng qua, chậm rãi đem ánh mắt thu hồi.

Phòng bếp bên kia, Tiêu Minh Châu đang kêu Chúc Tấn Ung. Chúc Tấn Ung phản xạ có điều kiện bàn lưu loát lại vang dội đáp: "Lão bà, ta tới." Hắn nhìn về phía Nguyên Trạch, thấp giọng nói, "Người trước tiên ở chỗ này phải xem tivi."

Nguyên Trạch nói: "Tốt, thúc thúc người đi làm việc trước đi."

Chúc Tấn liếc mắt, không được tự nhiên nhìn hắn một cái, muốn nói cái gì lời nói, cuối cùng không nói, trực tiếp chạy về phía phòng bếp.

Ngược lại xong thức ăn cho chó, Chúc Yếu chạy tới Nguyên Trạch bên người, cười hỏi hắn: "Vừa rồi cha ta cùng người cũng nói cái gì a?" Giống như cố ý đẩy ra nàng, không biết hai người nói cái gì lời nói.

Nàng nghi hoặc lúc, con mắt ónh nhuận, thanh âm ngọt nhu, nhu thuận mềm nhu cảm giác. Yếu ớt đáng yêu. Nguyên Trạch khóe môi một dặt, ánh mắt nhìn chăm chú nàng: "Thúc thúc nói, bình thường muốn ta quan tâm người."

A. Chúc Yếu mặt chợt nóng, bởi vì hắn xưng hô. Có loại rất kỳ quái cảm giác, không hiểu mặt bóng.

Ở trường học, hắn đã rất chiều cố nàng. Chúc Yếu không có hướng nơi khác nghĩ, chỉ cho là Chúc Tấn Ung căn dặn Nguyên Trạch chiều cố chính mình, tựa như lúc trước căn dặn thái phó quan tâm thái tử đồng dạng. . . Nàng nở nụ cười.

Chúc Yếu nga một tiếng.

Nguyên Trạch nhìn qua tiểu công chúa điềm tĩnh khuôn mặt, ánh mắt ôn hòa mềm mại, nhin không được lẳng lẳng cười.

Chúc Yếu có chút mộng, con mắt hơi nháy, thanh âm giòn giòn hỏi: "Người cười cái gì nha?" Hắn giống như rất cao hứng bộ dáng

Hắn vẫn là nhìn xem nàng, im ắng lại chậm rãi cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Toàn thế giới đều biết tiểu công chúa tại cùng thái phó yêu đương, chỉ có tiểu công chúa coi là giữ bí mật công việc làm được rất tốt.

Bốn bỏ năm lên, chương này liền là đỉnh hôn.

—— tấu chương tiếp tục đưa tiểu hồng bao, trước 50 đầu 15 chữ trở lên nhấn lại.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tinh Thông

Bữa cơm này ăn đến rất ấm áp. Cùng Nguyên Trạch lần đầu tới Chúc Yếu nhà so sánh, lộ ra thân cận hòa hợp rất nhiều. Nguyên Trạch muốn trở về thời điểm, Tiêu Minh Châu hướng về phía Chúc Yếu nói: "Yếu Yếu, người đưa tiễn tiễn Trạch." Nguyên Trạch đổi giọng gọi thúc thúc a di về sau, Tiêu Minh Châu liền rất quen thuộc bắt đầu gọi Nguyên Trạch nữ danh.

Chúc Yếu tuy có chút mờ mịt, ngược lại là rất nhanh đáp: "Tốt." Nàng cũng là nghĩ đưa Nguyên Trạch, trở ngại phụ mẫu đều tại, không tốt cùng Nguyên Trạch biểu hiện được quá thân mật.

Uống trà Chúc Tấn Ung hừ lạnh một tiếng.

Chúc Hằng ngay tại lộ hạt thông, nghe vậy vỗ vỗ tay đứng dậy: "Ta cũng đưa tiễn."

Tiêu Minh Châu trừng hăn: "Lên cho ta lâu làm bài tập đi, thi không đậu đại học người sẽ biết tay."

Chúc Hằng đã sớm ngờ tới sẽ là trường hợp như vậy, là lấy lúc trước hăn căn bản không nghĩ nói cho Tiêu Minh Châu Nguyên Trạch thích Chúc Yếu chuyện này. May hiện tại thời đại khác biệt, nếu là đặt đại Ngụy, chỉ sợ Tiêu Minh Châu đã sớm thúc giục Nguyên Trạch đến hạ sinh kết hôn.

Chúc Yếu hơi cười cợt, trong mắt đầy đờng đờng đều là Nguyên Trạch. Nơi nào sẽ còn đi chú ý biểu tình của những người khác. Mặc áo khoác quần lên khăn quàng cổ, liền đưa Nguyên Trạch đi ra ngoài.

Buổi chiều ánh nắng vừa vắn. Gió nhẹ nhàng thổi, ôn nhu thanh thản.

Hai người sóng vai đi tới, buông thõng tay trong lúc lơ đãng ma sát, như có như không đụng chạm. Đi một đoạn ngắn đường, Nguyên Trạch liền chủ động cầm nàng tay, mười ngón đan xen. . . Chúc Yếu nguyên bản tại quan sát hai người liên tiếp ảnh tử, tay liền bỗng nhiên bị cầm. Cước bộ của nàng có rất nhỏ đĩnh trệ, sau đó cười mỉm, nghiêng người sang nhìn hẳn, đột nhiên hỏi: "Nguyên Trạch, người cảm thấy hôm nay cái kia đạo đồ ăn món ngon nhất a?"

Nguyên Trạch đậy mắt bao hàm ẩn ẩn mỉm cười, ấm áp ấm áp. Sau đó nói: "Sợi khoai tây."

Chúc Yếu bước chân chợt dừng lại, vội nói: "Kia là ta làm."

Nguyên Trạch cũng dừng bước lại nhìn nàng: "Thật sao?"

"Ân." Chúc Yếu ân ân gật đầu, giống như rất kiêu ngạo. Trải qua Tiêu Minh Châu chỉ đạo, Chúc Yếu miễn cưỡng xào sợi khoai tây, kết quả xào đến cũng không tệ lắm. Chỉ là. . . Lại không sai, vậy cũng chỉ là một bàn đơn giản phổ thông sợi khoai tây a. Vui vẻ sau khi, Chúc Yếu con mắt lóe sáng oánh oánh nhìn xem hẳn, chắc chắn mà nói, "Làm sao người biết kia là ta làm?"

Nguyên Trạch khẳng định biết sợi khoai tây là nàng làm, cho nên mới nói ăn ngon. Thế nhưng là nàng rõ ràng không nói a.

Nguyên Trạch cười cười.

Nàng thích ai cũng sẽ biểu hiện tại hành vi cử chỉ bên trên, món ngon nhất đồ ăn đều đặt ở trước mặt hẳn, đơn độc kẹp một bàn phổ thông sợi khoai tây. Còn có, mỗi lần hẳn kẹp sợi khoai tây thời điểm, con mắt của nàng liền không có dịch chuyển khỏi quá. Rất dễ dàng đã nhìn ra.

Nguyên Trạch nói: "Thần không biết."

Chúc Yếu không tin, hai tay ôm lấy cánh tay của hẳn, âm điệu mang theo mấy phần hoạt bát: "Người khẳng định biết."

Nguyên Trạch nhìn xem nàng nâng lên mặt, cúi người, tại môi nàng nhẹ nhàng hôn hạ. Vẫn là rất ôn nhu một nụ hôn, Chúc Yếu mộng dưới, thính tai phiêu hồng, lòng bàn tay vô ý thức mò xuống cánh môi. Trong lòng rất ngọt, nhưng là. . . Chúc Yếu lần nữa ngửa đầu nhìn Nguyên Trạch, thanh âm rất nhẹ nói thầm câu: "Mỗi lần đều như thế nhẹ. . ."

Nguyên Trạch đột nhiên nhìn về phía nàng.

Chúc Yếu sững sờ, vô ý thức nuốt một ngụm nước bọt, vẫn là đỏ mặt nhỏ giọng cùng hẳn nói: "Tưởng Diễm Nha nói, Trình Gia Úy cùng nàng hôn thời điểm, luôn luôn rất kịch liệt. . ."

Mười ngón đan xen chậm tay chậm nắm chặt. Nguyên Trạch biểu lộ cũng có một cái chớp mắt cứng ngắc, chậm rãi từ yết hầu nội tình bên trong phun ra một câu: "Các người còn trò chuyện cái này?"

A?

Chúc Yếu gật đầu. Nàng không có kinh nghiệm yêu đương, Tưởng Diễm Nha mặc dù cũng là mối tình đầu, nhưng là lý luận tri thức so với nàng phong phú. Hiện tại bọn hẳn đều đang nói yêu đương, trò chuyện nhiều nhất liền là liên quan tới yêu đương. Tưởng Diễm Nha thích xem tiểu thuyết, mà Trình Gia Úy tính cách hoạt bát, tự mình lúc, Tưởng Diễm Nha luôn luôn nhường Trình Gia Úy diễn tiểu thuyết tình cảm bên trong kiểu

đoạn. Kịch bản cầu huyết tiểu bạch, nhưng là ở vào yêu đương bên trong tình lữ bản thân liền ngậy thơ, chơi đến còn thật vui vẻ. Có đôi khi Trình Gia Úy còn chủ động cung cấp kịch bản.

Bỗng nhiên trầm mặc.

Chúc Yếu gương mặt đỏ bừng, thanh âm mềm mềm thận trọng hỏi: "Nguyên Trạch, người có phải hay không. . . Không quá sẽ a?" Càng nghĩ, đại khái chính là như vậy. Nguyên Trạch yên tĩnh nội liễm, bình thường chuyên chú học tập, lại có kiếp trước cái kia bảo thủ một bộ phận tư tưởng tại, cùng Trình Gia Úy loại này sáng sủa nam sinh đương nhiên khác biệt. Người thông minh đến đâu, chưa có tiếp xúc qua đồ vật, đương nhiên sẽ không.

Nguyên Trạch biểu lộ hòa hoãn, ánh mắt lại đen nhánh thâm trầm.

Chúc Yếu khẩn trương liễm liễm môi, an ủi nói: "Kỳ thật, cũng không có gì."

Chúc Yếu nắm hãn tay, muốn đi gấp. Nguyên Trạch thân hình lại bình tĩnh đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích tí nào. Chúc Yếu nhìn xem hãn, nghi hoặc chớp mắt, mà xuống một khắc, tay bị hãn nắm chặt, lôi kéo nàng hướng bên cạnh đi.

Lực đạo của hãn rất lớn, bước như sao băng, lưng rộng rãi thẳng tắp, có loại lưu loát quả quyết tư thái, giống như muốn đi làm một chuyện rất trọng yếu. Chúc Yếu không rõ ràng cho lắm cùng sau lưng hãn, cơ hồ là chạy chậm đến quá khứ.

Đường mòn xanh thực nồng đậm.

Khúc kính thông u, chỗ sâu là cái yên tĩnh thanh nhã đình nghỉ mát. Bốn phía lực ẩm che khuất bầu trời, chỉ có rất nhỏ bé ánh nắng bị lá xanh si quá lẻ tẻ rơi xuống. Chạy chậm mấy bước, Chúc Yếu thở hồng hộc. Trên

đường đi, con mắt của nàng nhìn chăm chăm Nguyễn Trạch bả vai. Càng đến yên tĩnh chỗ, nhịp tim đến càng lúc càng nhanh. Nàng thở hào hển tiến đình nghỉ mát, còn chưa kịp nói chuyện, Nguyễn Trạch thân thể che dưới, đưa nàng chống đỡ tại sau lưng trên cây cột, lút nha lút nhút hôn cùng với nam tính khí tức liền rơi xuống.

Đại khái là đi được quá nhanh, hấn kịch liệt thở dốc. Ấm phỏng tay chưởng cố định đầu của nàng, môi lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng của nàng. Không giống bình thường như thế nguội cần thận, hấn hôn đến rất gấp, bảo tố thôn phệ cảm giác. . . Chúc Yếu cũng không kịp thẹn thùng, cả người trước hết mộng ở. Tinh tế yếu kém thân thể đứng ngơ ngác, đầu giơ lên.

Đợi đến cái lưỡi run lên, hô hấp bất quá khi đến, đầu mới "Oanh" một chút, cả người đều đốt lên.

Từ đầu đốt tới chân, ngón chân đều đi theo cuộn mình.

Kết thúc lúc, Chúc Yếu hai chân như nhũn ra, cả người cơ hồ dựa trong ngực hấn. Đỏ mặt một câu đều nói không nên lời.

Đợi đến Chúc Yếu về đến nhà, đóng cửa phòng, yên lặng ngồi ở trên ghế sa lon lúc, biểu hiện trên mặt còn có chút chất phác. Có chút thoáng tỉnh táo lại, Chúc Yếu thử thăm dò, nhẹ nhàng đụng một cái bờ môi, sau đó như giật điện thu tay lại, trên mặt thật vất vả lui tán đỏ ửng lại đốt lên.

Cầm lấy gối ôm liền đem mặt vùi vào đi.

Chúc Yếu ảo não lại thẹn thùng.

Ở trên ghế sa lon nhẹ nhàng thở dốc, nhớ tới cái gì, Chúc Yếu vội vã đứng lên, liền dép lê cũng không kịp mặc, vội vàng chạy hướng phòng vệ sinh.

Chúc Yếu đứng tại trước gương, nhìn xem bên trong thẹn thùng chính mình, sau đó chậm rãi, chậm rãi đưa tay, kéo ra áo len cổ áo. . .

Nhìn thoáng qua, Chúc Yếu đỏ mặt, nhanh lên đem cổ áo cài đóng.

Trong đầu vẫn là vừa rồi Nguyễn Trạch hôn nàng bộ dáng, không ngừng lặp lại chiếu lại. Môi lưỡi quần giao, hơi thở gấp rút nóng hổi, nhấn lấy nàng thân rất lâu. Cái loại cảm giác này cùng bình thường hoàn toàn khác biệt, nhiệt tình vội vàng xao động.

Hôn xong nàng lúc, còn uốn tại nàng cần cổ thở dốc.

Sau đó chậm rãi ngửa mặt lên, nàng đối đầu lúc, ánh mắt của hắn hắc trầm mê cách, bên trong là trùng điệp muốn. Ánh mắt kia, căn bản cũng không giống như là bình thường ôn nhuận như ngọc Nguyễn Trạch. . .

Ngược lại có chút. . .

Sắc - tình.

. . .

Mùng sáu cao tam khai giảng. Buổi sáng Chúc Yếu ngủ quên, vội vã cầm hai bánh bao liền mang theo cặp sách lên xe. Tiến phòng học lúc, sớm tự học còn chưa bắt đầu, ban chín đồng học cơ hồ đều lấy đến đông đủ.

Nguyễn Trạch ngồi tại vị trí trước đọc sách.

Chúc Yếu đeo bọc sách đi vào. Hành lang bên trên, Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy đang nói chuyện.

Trình Gia Úy nắm lấy đồ lau nhà tại lê đất, đột nhiên đứng thẳng, nghiêng đầu cùng Tưởng Diễm Nha nói: "Ta hôm qua tại trên mạng nhìn thấy một chuyện cười, có muốn nghe hay không?"

Tưởng Diễm Nha nghi ngờ nhìn sang. Trình Gia Úy đưa ra một cái tay hướng về phía nàng ngoắc ngoắc. Tưởng Diễm Nha tiến tới, Trình Gia Úy cười hì hì cúi người, tại nàng bên tai nói cái gì. Tưởng Diễm Nha nghe xong, nhẹ nhàng "Ai nha" một tiếng, tiếp lấy đẩy ra Trình Gia Úy, khiến trách tiếng nói: "Trình Gia Úy, người háo sắc tình a —— "

Chúc Yếu sững sờ, không hiểu đi xem Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch vừa vặn ngẩng đầu, ánh mắt cùng nàng đối đầu, ánh mắt ôn hòa vô tội.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là có chút sắc - tình thái phó = =

Đổi mới chậm, chương này đưa 100 cái tiểu hồng bao. Trước 20 sau ngẫu nhiên, bình luận 15 chữ trở lên nha

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Công Chúa

Chúc Yếu đi đến chỗ ngồi bên cạnh. Nguyên Trạch thay nàng kéo ra thành ghế, sau đó tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Học kỳ mới bắt đầu, mang ý nghĩa bên trong thi đại học càng ngày càng gần. Sớm tự học kết thúc trước, chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu tiến phòng học, trên bục giảng đồng dạng nói một phen cổ vũ mọi người. Nương theo lấy thanh thúy tiếng chuông tan học, Ứng Úc Lưu hạ bục giảng, trước khi đi gọi Lâm Chỉ Y ra ngoài nói chuyện.

Ban chín đồng học tại khe khê bàn luận:

"Hoa khôi lớp cuối kỳ kiểm tra một chút rất kém gia, đều rớt xuống niên cấp ba mươi mấy tên. . ." Hành trung niên cấp ba mươi mấy tên cũng là rất ưu tú. Nhưng là đối cơ hồ mỗi lần khảo thí đều có thể tiến trước ba Lâm Chỉ Y tới nói, trượt biên độ quả thật có chút lớn.

"Đúng vậy a đúng vậy a, lần trước nàng nói phát huy không tốt, ta còn tưởng rằng là khiêm tốn đâu, kết quả. . ."

"Lâm Chỉ Y thành tích không phải rất ổn định sao?" Có người hỏi một câu.

"Không biết a, đoán chừng là áp lực trong lòng đại đi." Tiếp lấy có người hỏi.

Chúc Yếu yên tĩnh đính chính lấy trong tay bài thi, Triệu Khiêm Trác quay đầu nói chuyện cùng nàng: "Chúc Yếu, người thi cuối kỳ thi không tệ lắm."

Chúc Yếu ngửa mặt lên, cười cười nói: "Àn." Ánh mắt rơi Triệu Khiêm Trác trên mặt, hấn trên sống mũi dán băng dán cá nhân, má trái gò má có trầy da vết tích, nho nhỏ quái âm thanh, quan tâm hỏi, "Người trên mặt chuyện gì xảy ra? Ngã sao?"

"Nha." Triệu Khiêm Trác sờ mũi một cái, "Cái này a." Hấn ngượng ngùng nói, "Sơ nhị ngày đó ta đường ca lái xe điện chở ta, xảy ra chút nhỏ ngoài ý muốn. Còn tốt liền một điểm nhỏ trầy da."

Chúc Yếu gật gật đầu: "Không có việc gì liền tốt."

Nguyễn Trạch nắm vuốt bút, mặt mày thanh lãnh, thanh âm trầm thấp mà chậm chạp, đối Chúc Yếu nói: "Chúc Yếu, viết bài thi."

Nha. Chúc Yếu một lần nữa cầm bút lên.

Triệu Khiêm Trác trên mặt tươi cười, trong mắt có một chút xấu hổ, thấp giọng trêu chọc: "Người ngồi cùng bàn quản được còn rất nghiêm."

Triệu Khiêm Trác đối Chúc Yếu có chút ý tứ, mà thường ngày ở chung xuống tới, cũng có thể nhìn ra được Nguyễn Trạch cùng Chúc Yếu ở giữa không tầm thường thân cận. Cái tuổi này yêu đương rất bình thường. Thích nữ sinh không thích chính mình cũng rất bình thường. Nếu là những nam sinh khác, Triệu Khiêm Trác cố gắng còn có thể tranh thủ một chút. Nhưng người kia là Nguyễn Trạch. . . Hấn thật đúng là không có tự tin.

Chúc Yếu nhẹ nhàng: "A?" thanh. Vô ý thức nhìn xuống Nguyễn Trạch bên mặt.

Kỳ thật Chúc Yếu cũng cảm giác được, Nguyên Trạch đối nàng là ôn nhu, nhưng khi nàng cùng nam sinh khác lúc nói chuyện, thái độ của hắn liền rất cường ngạnh. Đây đại khái là yêu đương lúc sinh ra lòng ham chiếm hữu. Nguyên Trạch là cái nhìn như ôn nhuận nhạt nhẽo tính cách, thế nhưng là lòng ham chiếm hữu giống như cùng bề ngoài của hắn không tương xứng. Rất mãnh liệt.

Triệu Khiêm Trác nói câu: "Đi, không quấy rầy người học tập."

Nói xong xoay người.

Chúc Yếu ánh mắt rơi vào Nguyên Trạch anh tuấn trên sống mũi, ngậm hạ nén cười. Nguyên Trạch lật ra một trang sách, ngón tay thon dài vừa ý khoác lên trắng nõn trang sách vùng ven, bên cạnh mắt, có chút hăng hái nhìn qua nàng.

Tiểu công chúa tai trắng nõn, bên mặt đường cong nhu hòa tinh xảo, làn da hiện ra ónh ónh ánh sáng. Con mắt nhẹ nháy, mang theo giáo hoạt, ngữ điệu thấp giọng hỏi hắn: "Nguyên Trạch, người buổi sáng ăn thang bao có phải hay không chấm rất nhiều dấm nha?"

Nguyên Trạch lại lật một trang sách, không nhanh không chậm mở miệng: "Không ăn thang bao, buổi sáng ăn đến là chứng sỏi cỏ."

Chúc Yếu cười "A" thanh. Chuẩn bị cúi đầu viết sai đề.

Liền nghe được bên người Nguyên Trạch chừng chặc đàng hoàng nói: ". . . Bất quá là chấm dấm." Dừng một chút, ôn hòa bổ sung, "Rất nhiều."

Hả?

Chúc Yếu lại đi nhìn Nguyên Trạch lúc, chỉ thấy hắn đã cúi đầu xuống. Từ khía cạnh nhìn sang, thanh nhã ôn nhuận, nghiêm nhiên trầm mặc ít nói nhẹ nhàng như ngọc thiếu niên lang.

Chúc Yếu nhin không được cười, trong lòng là cỡ không hiểu ngọt.

...

Buổi trưa nhà ăn ăn cơm.

Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy náo loạn khó chịu. Tưởng Diễm Nha khó được trầm mặc, thở phì phì ăn trong bàn ăn cơm. Trình Gia Úy đem chính mình trong bàn ăn chân gà nhà kẹp cho Tưởng Diễm Nha, yếu ớt nói: "Ta liền thấy nàng không hạ tâm ngã sắp xuống, giúp đỡ nàng một thanh."

Tức giận thì tức giận, có thể Tưởng Diễm Nha vẫn là đem chân gà ăn hết. Nàng lườm hăn một cái, ngữ khí âm dương quái khí: "Người thật là nhiệt tâm. . ."

Tuổi nhỏ nữ sinh bản thân liền tâm nhân tiểu. Huống chi Trình Gia Úy đỡ đến nữ sinh là Hứa Tiểu Giai, lúc trước hăn đối tượng thầm mến.

Trình Gia Úy nghĩ nghĩ nói: "Trước kia ta là đối với nàng có chút hảo cảm, bất quá ta hiện tại thật không có chút nào thích nàng, thật."

Tưởng Diễm Nha lập tức tiếp một câu: "Lúc trước còn thích chết đi sống lại, hiện tại liền nói không có chút nào thích. . ." Trịnh trọng ra kết luận, "Các người nam sinh thay lòng đổi dạ thật nhanh."

Trình Gia Úy: ". . ."

Ăn khoai sọ Chúc Yếu bận bịu đi xem đối diện Nguyên Trạch mặt.

Nguyên Trạch kẹp lấy sợi khoai tây tay chợt dừng lại: "Thế nào?"

Chúc Yếu lắc đầu: "Không có việc gì."

Tưởng Diễm Nha là cái đi thẳng về thẳng tính cách, đối Trình Gia Úy bất mãn nói hết ra, ngoài miệng mặc dù ái niệm lắm lắm, nhưng thực tế rất dễ dụ. Ăn cơm trưa xong đi quây bán quà vặt, Trình Gia Úy mua cho nàng mấy chi nàng thích nhất cây vải khâu vị kẹo que, lập tức lại dính lên.

Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy ở phía trước truy đuổi đùa giỡn.

Chúc Yếu chậm rãi đi tại Nguyên Trạch bên người, miệng bên trong hô hào rẽ nho vị kẹo que. Nhớ tới hôm qua tại trong lương đình hôn, trên mặt nổi lên một tầng phấn, hiếu kì lại do dự hỏi: "Nguyên Trạch, người trước kia. . . Có hay không hôn qua khác nữ sinh a."

Tại đại Ngụy lúc, Nguyên Trạch chậm chạp chưa lập gia đình vợ, trong phủ cũng không cơ thiệp, nhưng là chưa hẳn liền không có ái mộ nữ tử. Mà bây giờ, Nguyên Trạch là học sinh cấp ba, giống Trình Gia Úy lớn như vậy tùy tiện nam sinh, đều đã từng có thâm mến đối tượng, Nguyên Trạch có phải hay không cũng có từng có hảo cảm nữ sinh?

Nguyên Trạch hỏi: "Không có."

Thật sao? Chúc Yếu trong lòng vui vẻ. Chỉ cần là lời hản nói, nàng đều tin tưởng. Thế nhưng là. . . Chúc Yếu đỏ mặt, dừng bước lại: "Người hôm qua. . ." Nàng tổ chức một chút ngôn ngữ, sau đó trực tiếp hỏi, "Người làm sao như thế hội thân a?"

Nàng còn tưởng rằng hẳn sẽ không, sẽ chỉ nhẹ nhàng ngậm miệng nàng môi cái chủng loại kia thân. Không nghĩ tới. . .

Nguyên Trạch bước chân đi theo dừng lại, lưng kéo căng thẳng tắp, nhất thời lại cũng không biết nên làm sao đáp lại. Nghĩ nghĩ, mới nói: "Chuẩn bị bài quá."

"Cái này cũng có thể chuẩn bị bài sao?" Chúc Yếu hiếu kì, "Làm sao chuẩn bị bài?"

Nguyên Trạch thấp mắt, ánh mắt dần dần trở nên ôn nhu, lược ngậm lấy cười, hỏi nàng: "Công chúa biết tính nhấm sao?"

A?

Chúc Yếu ngậm lấy kẹo que miệng hé mở, cùng ánh mắt của hãn đụng vào nhau, sau đó đột nhiên đỏ mặt. . . Nói quanh co rủ xuống đầu, mút lấy trong miệng bánh kẹo.

Nguyên Trạch bờ môi câu lên, nhìn chăm chăm nàng rủ xuống cái đầu nhỏ, nhẹ giọng hỏi câu: "Thẹn thùng?"

Nghe vậy, Chúc Yếu đem kẹo que từ miệng bên trong xuất ra, ngẩng đầu lên thầm nói: "Ai thẹn thùng. . ." Nàng giật giật môi, âm điệu cao vút, "Ai thẹn thùng ai là chó con."

". . . Ân." Nguyên Trạch cười nhạt, ánh mắt dò xét mặt của nàng.

Bị hãn thấy có chút thẹn thùng, Chúc Yếu thẹn thùng cười một tiếng, minh nhuận con mắt nhìn xem hãn, nhẹ nhàng mở miệng, không có sức: ". . . Gâu."

Nguyên Trạch lập tức cười nhẹ lên tiếng. Hãn cảm xúc từ trước đến nay nội liễm, rất ít cười, cùng với Chúc Yếu lúc, phần lớn là cái kia loại nhàn nhạt mỉm cười. Hiện tại cười lên, toàn bộ bả vai đều đi theo rung động. Lập tức trở nên cởi mở cảm giác. . .

Chúc Yếu mặt hơi nóng, nhưng nhìn gặp hãn cười, cũng đi theo vui vẻ. Kỳ thật hãn cười lên, nhìn rất đẹp.

. . .

Tiếp xuống một đoạn thời gian, các loại kỳ thi thử hừng hực khí thế đang tiến hành. Thời gian trôi qua rất bình thản, nhưng là mỗi lần nghiêng

đầu liền có thể nhìn thấy Nguyên Trạch mặt, Chúc Yếu đã cảm thấy không có chút nào bình thản.

Ngày này từ nhỏ canteen ra, không có vội vã trở về phòng học, tại thao trường tản bộ. Tưởng Diễm Nha vội vã cuống cuống cùng nàng nói chuyện phát sinh ngày hôm qua: "Nghe được Trình Gia Úy gọi nàng 'Mẹ', ta đều giật mình. . ."

Hôm qua tan học về nhà, Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy tại một nhà cửa hàng đồ ngọt gặp Trình Gia Úy mụ mụ.

Chúc Yếu nở nụ cười: "Đây không phải là rất tốt nha, sớm gặp gia trường."

Nơi nào tốt, Tưởng Diễm Nha nói: "Ta đều xấu hổ chết rồi. . ." Nàng hai tay che mặt, càng nghĩ càng thấy đến xấu hổ.

Dù sao cũng là nữ sinh.

Bất quá ——

Tưởng Diễm Nha ánh mắt âm đạm, thấp giọng nói: "Hắn mụ mụ giống như không quá ưa thích ta. . ." Loại này trong lúc máu chốt yêu đương, gia trường đều sẽ phản đối.

Chúc Yếu liền nghĩ tới Nguyên Trạch gia gia. Phi thường có thể trải nghiệm Tưởng Diễm Nha cảm thụ. Nàng ghé mắt nhìn Tưởng Diễm Nha, bỗng nhiên an tĩnh hỏi: "Người có hay không nghĩ tới, tương lai a?"

Tương lai sao? Tưởng Diễm Nha đối đầu Chúc Yếu nghiêm túc mặt mày, nói: "Không có. . ." Nàng thở dài, bàn tay chống cằm, lẳng lặng nhìn ra xa chân trời mềm mại mây trắng, tầng tầng lớp lớp. Ánh mắt của nàng thả hự, thanh âm rất thấp, "Chúng ta nhân sinh vừa mới bắt đầu, hiện tại ta thích Trình Gia Úy, có lẽ khả năng sau khi tốt nghiệp liền tách ra. . . Cũng

có thể là không dùng đến tốt nghiệp, chờ hăn mụ mụ phản đối, chúng ta liền có thể chia tay."

"Yếu Yếu." Tưởng Diễm Nha bỗng nhiên gọi nàng.

Chúc Yếu đáp: "Ân."

Tưởng Diễm Nha biểu lộ rất chân thành: "Coi như ta cùng Trình Gia Úy cuối cùng không có cùng một chỗ, người cùng ban trưởng cũng nhất định phải thật tốt." Nàng tựa hồ là nhớ tới một ít chuyện, khẽ mỉm cười, ngữ khí thấp nhu, "Ban trưởng mặc dù cùng Trình Gia Úy cùng tuổi, nhưng là giống như so với chúng ta đều muốn thành thực. Người biết không? Mỗi lần ban trưởng xem người thời điểm, ánh mắt ấy, thật rất ôn nhu. . ."

Nói lên cái này, Tưởng Diễm Nha ánh mắt còn có chút hâm mộ.

"Thật giống như. . ." Nàng cố gắng trong đầu tìm kiếm thích hợp ví von, sau đó ánh mắt sáng lên, chậm rãi mà nói, "Thật giống như đời trước liền đã thích người cảm giác."

Ở đâu là Nguyên Trạch đời trước thích nàng? Chúc Yếu nhẹ nhàng cười. . . Rõ ràng là nàng đời trước liền thích Nguyên Trạch.

Tưởng Diễm Nha nói: "Người cười cái gì nha, ta nói nghiêm túc đây này."

Chúc Yếu nghiêng đầu: "Ta cũng rất chân thành a."

Chậm rãi tại thao trường đi nửa vòng.

Đằng sau đi theo Trình Gia Úy nguyên nhân chính là cùng Tưởng Diễm Nha yêu đương sự tình phiền não.

Trình Gia Úy ba ba lâu dài không ở nhà, hăn mụ mụ là cái rất cường thế người. Hôm qua mụ mụ nhìn thấy hăn cùng với Tưởng Diễm Nha lúc,

mặc dù không nói gì, chỉ làm cho hấn về nhà sớm. Nhưng là sau khi về nhà, Trình Gia Úy mụ mụ liền rất gọn gàng dứt khoát cùng hấn nói, muốn hấn cùng Tưởng Điềm Nha chia tay.

Trình Gia Úy ngay tại phát sầu, hiện tại biện pháp tốt nhất liền là trước kỳ thi tốt nghiệp trung học trước tách ra, đợi đến tốt nghiệp lại cùng một chỗ. Có thể khi đó, Tưởng Điềm Nha chưa hấn cùng mình cùng một trường đại học.

Trình Gia Úy bực bội đá đá dưới chân cục đá, tay cầm túi, cau mày nói: "Mẹ ta đã sớm thay ta quyết định tốt, đại học thi B đại, tuyển khảo cổ chuyên nghiệp, thừa kế nghiệp cha. . . Đến lúc đó nếu là cùng nàng tách ra, vậy khẳng định liền kết thúc."

Cảm tình nhất chịu không được dị địa.

Nguyễn Trạch trầm mặc không nói chuyện.

Trình Gia Úy đột nhiên hỏi hấn: "Người đây, người có nghĩ qua đại học niệm ngành nào sao?"

Nguyễn Trạch thành thật trả lời: "Còn chưa nghĩ ra."

Nguyễn Hạc Niên cũng không có yêu cầu hấn sau này đọc khảo cổ chuyên nghiệp. Theo Nguyễn Hạc Niên, hấn tương lai nhân sinh, do chính hấn lựa chọn.

Như thế kỳ, hấn coi là lấy Nguyễn Trạch tính cách, khẳng định đã sớm kế hoạch tốt tương lai. Hấn giật môi dưới góc, ánh mắt xa xa rơi vào nơi xa tản bộ nữ hài trên thân. . . Chợt thấy người bên kia càng vây càng nhiều, giống như xảy ra sự tình gì, vội nói: "Thảo, chuyện gì xảy ra."

Nguyễn Trạch thuận hấn ánh mắt nhìn lại, tâm lập tức nhắc lên, sải bước chạy tới.

Bên này.

Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha đang tản bộ thời điểm, trải qua thao trường nơi hẻo lánh, vừa vặn có mấy cái nam sinh vây quanh một cái nhỏ gầy nam sinh ở đánh nhau. Nhỏ gầy nam sinh bị còn lại nam sinh thôi táng, sau đó thừa dịp bọn hắn không chú ý, vội vội vàng vàng chạy ra, vừa lúc cùng đối diện tới Chúc Yếu cùng Tưởng Điềm Nha đụng vào. Tưởng Điềm Nha không có việc gì, tiện tay nắm giữ chút trầy da, mà Chúc Yếu sắc mặt có chút khó coi. . .

Tưởng Điềm Nha đi đỡ nàng, nóng nảy hỏi: "Yếu Yếu, người không sao chứ?"

Đi ngang qua các học sinh cũng đều dừng bước, đứng tại bên cạnh nhìn.

Chúc Yếu một chân đứng thẳng, cái chân còn lại hư hư huyền, thân thể trọng lượng hướng Tưởng Điềm Nha trên thân dựa. Chung quanh thanh âm rất ồn ào, các loại tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện. Chúc Yếu đứng được lung la lung lay, nhìn về phía Tưởng Điềm Nha, nói: "Ta chân giống như xoay đến, có đau một chút."

Vây quanh đám người bỗng nhiên đẩy ra một con đường. Sau đó là rất nhiều nữ sinh trầm thấp tiếng nghị luận. Chúc Yếu tìm theo tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyên Trạch bước nhanh tới.

Tưởng Điềm Nha kêu một tiếng: "Ban trưởng." Sau đó nói, "Yếu Yếu trặc chân."

Chúc Yếu hấp hấp môi, vừa muốn nói chuyện. Chỉ thấy Nguyên Trạch tại bên người nàng cúi người, trực tiếp đưa nàng ôm ngang lên. . . Thân thể một trận bay lên không, Chúc Yếu cả người liền vững vững vàng vàng rơi vào trong ngực của hắn, vì bảo trì cân bằng, dưới hai tay ý thức liền bầu vịu vào cổ của hắn.

Nguyên Trạch ôm lấy nàng, trực tiếp hướng y tế chỗ chạy.

Tụ tại nguyên chỗ các học sinh còn chưa tan đi đi. Ngơ ngác nhìn xem đi xa bóng lưng, sửng sốt vài giây đồng hồ, mới bỗng nhiên sôi trào, bắt đầu nghị luận — không phải nói Nguyên Trạch một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, xưa nay không cùng nữ sinh từng có tiếp xúc sao? ! Dựa vào, nữ sinh kia là ai a? Làm sao nhìn qua rất khẩn trương đáng vẻ!

Nguyên Trạch đi lại vội vàng, trên đường nhìn thấy học sinh đều dừng bước lại nhìn.

Dù sao cũng là trường học, coi như học sinh yêu đương, đều không có như thế rêu rao.

Cùng Ứng Úc Lưu gặp thoáng qua, bên người một trận gió đảo qua. Ứng Úc Lưu ngây ngốc đứng tại chỗ, đưa tay giúp đỡ một chút kính mắt khung. . . Bên cạnh lão sư thuận miệng hỏi một câu: "Đây không phải là lớp các người Nguyên Trạch sao?" Hành trung cơ hồ sở hữu lão sư đều biết Nguyên Trạch.

Ứng Úc Lưu nhìn xem cái kia nghênh ngang rời đi bóng lưng, tình tình gật đầu: "Giống như. . . Đúng thế."

Nguyên Trạch chạy có chút nhanh, ôm ấp xóc nảy. Chúc Yếu yên tĩnh ôm cổ hắn, rất lâu mới phản ứng được. Con mắt nhìn chăm chăm hắn cái cảm độ cong, cùng cái cổ chỗ đột xuất hầu kết, dạng này góc độ dò xét, vẫn là lần đầu.

Ánh mắt tại trên mặt hắn tới tới lui lui, Chúc Yếu nhếch môi cong lên.

Rốt cục mở miệng, nhẹ nhàng hỏi: "Đây là. . . Ôm công chúa sao?"

Còn có tâm tư hỏi cái này, đại khái không phải rất đau. . . Nguyên Trạch thấp mắt nhìn một cái.

Gặp trong ngực nữ hài nhi khuôn mặt nhỏ trắng nõn, con mắt ngậm lấy sáng chói ý cười.

Nguyên Trạch ánh mắt đột nhiên một nhu, thờ gấp hơi thở. Sau đó tay cánh tay nắm chặt, tiếng nói khàn khàn nói: ". . . Đúng vậy a, ta tiểu công chúa."

Tác giả có lời muốn nói:

Vế trên: Ôm công chúa ôm công chúa

Mời đối vế dưới.

ps: Rất vui vẻ có thể bồi mọi người cùng nhau vượt năm a, tấu chương rơi xuống hồng bao mưa, 15 chữ trở lên bình luận đều có. Hết hạn ngày mai 12 giờ trưa.

Hi vọng mọi người tại năm 2019 kiếm rất nhiều rất nhiều tiền!

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Về Sau

Chúc Yếu chân là rất nhỏ mắt cá chân bị trật, không tính nghiêm trọng. Dự tính hai tuần liền có thể khôi phục.

Thoa xong mắt cá chân theo nghề thuốc vụ phòng ra. Chúc Yếu vịn Nguyên Trạch cánh tay, khập khiễng, đi rất chậm.

Nghỉ trưa tiếng chuông sớm đã vang lên, hiện tại trường học rất yên tĩnh. Chúc Yếu chậm chạp đi tới, nhớ tới vừa rồi băng thoa lúc tại Nguyên Trạch trước mặt lộ chân, mặt liền có chút nóng lên. . . Thời đại này nữ hài nhi lộ chân rất bình thường, nhưng mà Chúc Yếu có đại Ngụy một đời kia ký ức tại, luôn cảm thấy có chút thẹn thùng.

Trầm mặc chốc lát, Chúc Yếu mở miệng: "Nguyên Trạch, người có vẻ giống như cái gì đều hiểu. . ." Vừa rồi tại phòng y tế, Nguyên Trạch cùng y tế trường ở giữa đối thoại, cùng phối hợp y tế trường thuần thực thay nàng xử lý mắt cá chân, quả thực so y tế trường càng giống y tế trường.

Nguyên Trạch cẩn thận từng li từng tí dìu lấy nàng, nói: "Thần kiếp trước liền lược thông y lý, lý thuyết y học."

Tại đại Ngụy lúc, hắn còn quá trẻ thân cư yếu chức, bên người tự nhiên rất nhiều hung hiểm, học y lý, cũng coi là phòng hoạn thủ đoạn một. Ở quan trường mười năm gần đây, hắn cũng từng lịch vô số lần bị tập kích, có sớm nhận được tin tức, cũng lơ là phòng bị, nhận qua to to nhỏ nhỏ tổn thương, nghiêm trọng nhất một lần, là trên chiến trường, một chi vũ tiễn

xuyên qua lồng ngực, ly tâm bắn bất quá hai thốn, kém chút mất mạng. Khi đó, nếu không phải mình từng đọc lướt qua y thuật, quyết định quả quyết, chỉ sợ đã mất mạng.

Chúc Yếu nho nhỏ kinh ngạc, trong mắt là tràn đầy sùng bái: "Người thật lợi hại." Nhớ tới chính mình, Chúc Yếu có chút xấu hổ, thanh âm yếu dần, "Không giống ta, cái gì cũng không biết."

Nguyên Trạch mím môi: "Thần có thể chiếu cố người."

Hả? Chúc Yếu ngẩng đầu đi xem hẳn.

". . . Cho nên công chúa không cần sẽ." Hẳn nhẹ nhàng nói.

. . .

Trở lại phòng học, Ứng Úc Lưu vừa vịn ra. Chúc Yếu lớn gọi một tiếng: "Ứng lão sư."

Ứng Úc Lưu ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch khuôn mặt, hỏi thăm xong Chúc Yếu mắt cá chân thương thế, xác định không nghiêm trọng sau rốt cục yên tâm. Cuối cùng hắng giọng một cái, thái độ nghiêm túc nói câu: "Thật tốt chuẩn bị kiểm tra, học tập thứ nhất, biết sao?"

Ứng Úc Lưu có ý riêng. Vừa rồi Nguyên Trạch vội vàng đem Chúc Yếu ôm đi phòng y tế, rất nhiều đồng học đều nhìn thấy. Ứng Úc Lưu thường xuyên chú ý Nguyên Trạch. Mỗi cái có thủ đoạn chủ nhiệm lớp, tại lớp học đều có chính mình "Nhân tuyển", biết Nguyên Trạch cùng Chúc Yếu quan hệ thân cận. . . Thi đại học sắp đến, có đôi khi thủ đoạn cường ngạnh rất có thể sẽ ảnh hưởng học sinh trạng thái.

Nguyên Trạch thành tích rất ổn, liên quan cái này Chúc Yếu thành tích đều có rất rõ ràng tiến bộ. . . Loại tình huống này, Ứng Úc Lưu có thể làm

cũng chỉ có thêm chút nhắc nhở.

Chúc Yếu giật giật trở lại chỗ ngồi. Nguyên Trạch thay nàng tới kéo mở thành ghế. Chúc Yếu ngồi xuống, tiếp lấy hạ giọng hỏi Nguyên Trạch: "Chủ nhiệm lớp nàng có phải hay không. . . Biết rồi?" Đi học kỳ, liền nói bóng nói gió đã báo cho nàng, học tập cho giỏi, càng thêm đừng ảnh hưởng Nguyên Trạch học tập.

Nguyên Trạch gật đầu: "Ân."

Chúc Yếu nghi hoặc: "Ta trước đó còn tưởng rằng, nếu là biết chuyện của hai ta, Ứng lão sư khẳng định phải mắng ta."

Nguyên Trạch cười, thần sắc rất ôn nhu: "Mắng người cái gì?" Cũng không phải nàng chuyện riêng.

Chúc Yếu nháy mắt mấy cái, ánh mắt rơi vào Nguyên Trạch nhu hòa trên khuôn mặt, đương nhiên nói: "Đương nhiên là cảm thấy ta sẽ đem người làm hư a." Nguyên Trạch là niên cấp thứ nhất, mà nàng lúc trước là niên cấp hạng chót. Tự nhiên cho rằng nàng sẽ ảnh hưởng Nguyên Trạch học tập.

Chúc Yếu đưa tay muốn uống nước, Nguyên Trạch thay nàng vặn ra cốc nước, đưa tới. Tiếp lấy nhẹ nói câu: "Yên tâm, mang không xấu."

...

Tan học chuông reo, Chúc Hằng nghênh ngang đi đến hai tầng.

Đầu bậc thang, Phùng Tinh Văn nhu thuận đeo bọc sách xuống lầu, ngay tại nói chuyện với Từ Diễm, thanh tú khuôn mặt treo nhàn nhạt mỉm cười, nói chuyện ấm giọng thì thầm. Ngay tại thảo luận một đạo đề toán, giảng được quá nghiêm túc, đến mức không thấy được có người đi lên.

Thằng đến mặt đối mặt, Phùng Tinh Văn bỗng nhiên đối đầu, lập tức như lâm đại địch, mặt trợn nhìn ba phần.

Bên trên một giây còn tại cười.

Chúc Hằng miệng bên trong điều rễ kẹo que, mí mắt từng từng, một bộ vừa tỉnh ngủ bộ dáng, nhúu mày, ngữ khí lại lạnh lại du côn: "Ta nói —— người có phải hay không học qua trở mặt a?"

Phùng Tinh Văn ánh mắt mờ mịt, nghe không hiểu hẳn. Chỉ là bản năng sợ hãi, chăm chú cùng Từ Diễm dựa chung một chỗ.

Chúc Hằng xì khê một tiếng: "Yên tâm, ta không phải tới tìm người. . ." Chúc Hằng sĩ diện, mỗi lần hẳn tìm Phùng Tinh Văn, đối phương đều là một bộ thấy hồng thủy mãnh thú bộ dáng, cùng đời trước giống nhau như đúc, nhìn xem liền phiền. Hết lần này tới lần khác hẳn liền là nghĩ trêu chọc nàng. . . Trên mặt không nhịn được, Chúc Hằng thái độ đương nhiên sẽ không quá tốt. Coi như lúc này mặc đồng phục, cũng là một bộ không dễ chọc giáo bá dạng.

Hai tay hướng trong túi một thăm dò, lông mày nhướn lên, liền nói, "Tránh ra điếm, đừng cản đường."

Phùng Tinh Văn liền hô hấp cũng không dám lớn tiếng, mi mắt hướng xuống buông thông, nhìn mình chăm chăm mũi chân. Nghe Chúc Hằng mà nói, động tác rất nhanh hướng bên cạnh nhích lại gần. Chủ động nhường đường.

Chúc Hằng liếc xéo nàng một chút, mở ra chân dài, hai giai thang lầu cũng thành một bước, trực tiếp lên ba tầng.

Phùng Tinh Văn trùng điệp thở ra một hơi.

Chúc Hằng trực tiếp tiến ban chín phòng học, ra đồng học nhìn thấy hẳn, dọa đến vội vàng lui về phía sau một bước, sau đó đeo bọc sách đi phía cửa sau. Chúc Hằng căn bản không có phản ứng bọn hẳn, đi đến hàng cuối cùng, bàn tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, thanh âm cứng chiều nói: "Đừng nói đề, mặt trời đều xuống núi."

Nguyên Trạch ngay tại cho nàng giảng một đề đề toán, vừa kể xong. Chúc Yếu ngẩng đầu một cái, liền thấy nhà mình mặt của ca ca, tươi sáng cười một tiếng: "Ca ca, sao ngươi lại tới đây?"

Nguyên Trạch chậm rãi đem bút thu hồi.

Chúc Hằng nhìn thoáng qua Nguyên Trạch, cảm thấy còn có chút bản năng tôn kính. Liền mở miệng nói: "Không phải chân lắc lắc sao? Trên dưới thang lầu nhiều không tiện, ta cũng ngại xuống lầu." Nguyên Trạch ôm Chúc Yếu đi phòng y tế, chuyện này, đến trưa đã tại toàn bộ trường học truyền khắp. Đồng học thụ thương, thân là ban trưởng ôm nữ sinh đi phòng y tế, là hẳn là. Có thể Chúc Hằng biết hai người bọn họ quan hệ trong đó. Ở trường học, tóm lại muốn thu liễm điếm.

Không nói hai lời, Chúc Hằng liền thay nàng đem bút ném vào bút túi, kéo ra, nhét vào trong túi xách.

Chúc Yếu mắt nhìn Nguyên Trạch: "Vậy, vậy ta đi trước."

"Ân."

Chúc Hằng khom lưng, nhẹ nhàng linh hoạt đem Chúc Yếu trên lưng, dương dương đắc ý mắt nhìn Nguyên Trạch sau, trực tiếp mang ra phòng học.

Nguyên Trạch nhìn xem hai huynh muội đi ra bóng lưng, ánh mắt rất nhạt.

...

Tại Chúc Hằng trên lưng. Chúc Yếu liền nghe hẳn đặc biệt đông dài hỏi nàng cùng Nguyên Trạch chung đụng tình huống, Chúc Yếu từng cái trả lời, hỏi Nguyên Trạch có hay không hôn nàng ôm nàng thời điểm, Chúc Yếu gương mặt đỏ bừng, thay Nguyên Trạch nói tốt, lăm bằm câu: "Hắn sẽ không khi dễ ta."

Ăn ngay nói thật. Nguyên Trạch tính cách quân tử, sẽ không miễn cưỡng nàng cái gì. Những cái kia thân cận sự tình, phần lớn là do nàng chủ động mở miệng yêu cầu.

Chúc Hằng không tin. Nam nhân hiểu rõ nhất nam nhân.

Hắn nói: "Đối mặt thích cô nương, nam nhân có thể có bao nhiêu đứng đắn a." Tại Chúc Hằng trong ấn tượng, Nguyên Trạch đích đích xác xác là cái phiến lá không dính nam tử, nhưng là hắn nhìn hắn muội muội ánh mắt, liền là nam nhân nhìn mình thích cô nương ánh mắt, cực nóng ôn nhu, muốn chiếm hữu.

Chúc Yếu miệng nhếch lên, hoàn toàn xem nhẹ trọng điểm, chỉ cười hì hì nghiêng đầu, âm sắc mềm mại: "Người cũng cảm thấy, hắn rất thích ta?"

Còn đặc ý lên. Chúc Hằng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng vẫn là không có cách nào: "Vâng vâng vâng, rất là ưa thích người."

Chúc Yếu mặt mày nhiễm cười, con mắt nhìn về phía phía trước, trong lòng là không nói ra được vui vẻ. Vô quýt ráng chiều nhuộm chân trời đám mây, cho người ta tĩnh mịch tường hòa mỹ hảo cảm giác. Ca ca lưng rộng lớn ổn định, nương nàng nhớ tới Nguyên Trạch ôm ấp.

Chúc Yếu còn tại cười, khuôn mặt nhỏ chững chạc đàng hoàng: "Ta cũng rất thích hắn."

Chúc Hằng nghe cảm thấy có chút cảm giác khó chịu. Bước chân ngừng lại, sau đó tiếp tục đi lên phía trước, ngữ khí ừ ừ nói: "Tiểu cô nương, cũng không xấu hổ. . ." Chúc Yếu tại đương đại Ngụy công chúa lúc, thế nhưng là rất thận trọng thận thùng. Ngoại trừ đến đến lúc lập gia đình niên kỷ nhìn nhau, cơ hồ không có cùng nam tử xa lạ nói riêng quá. Nào giống hiện tại, thẳng thắn nói thích. . .

Chúc Hằng càng nghĩ càng thấy đến tức giận, miệng nghiêng một cái, nhàn nhạt hỏi, "Có bao nhiêu thích a?"

Có bao nhiêu thích? Chúc Yếu híp mắt, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Nàng cúi đầu, lẳng lặng nhìn chăm chăm ca ca phần gáy, nhỏ giọng nói: ". . . Muốn gả cho hần cái kia loại thích."

Chúc Hằng có chút ghen ghét. Không muốn tiếp tục cái đề tài này, đi vài bước sau, tiếp tục nói chuyện:

"Yếu Yếu, hiện tại cùng đại Ngụy khác biệt, nữ hài tử kết cục không đơn thuần là lấy chồng, còn có sự nghiệp. . ." Chúc Hằng nghĩ đến, ngày sau cái này khổng lồ Bích Mậu tập đoàn, hần là không nghĩ tiếp nhận. Dù sao hần nhưng là liền hoàng vị đều không nghĩ kế thừa nam nhân. . . Chỉ là Bích Mậu tập đoàn tính là gì?

Chúc Hằng hỏi nàng, "Chờ người đọc đại học sau, sẽ phát hiện trên thế giới này còn có rất nhiều chuyện thú vị, rất nhiều người thú vị. . . Người có thể làm rất nhiều người muốn làm sự tình, đến lúc đó, người tầm mắt mở rộng, liền sẽ phát hiện, tất cả mọi thứ ở hiện tại không đáng kể chút nào."

Nguyên Trạch là tốt. Nhưng Chúc Hằng cảm thấy, khẳng định là có đại Ngụy một đời kia nhân tố tại. Khi đó, Nguyên Trạch là đại Ngụy hoàng thành sở hữu nữ hài nhi đều muốn gả nam tử. Có tầng này ấn tượng tại, đến nơi này, muội muội cùng hần sớm chiều ở chung, tự nhiên là hảo cảm tăng

gấp bội. Nhưng mà đại Ngụy lúc, cô nương gia đều nuôi dưỡng ở khuê các, dù là hoàng gia công chúa, cũng là câu tị cung đình. Tâm mắt nhỏ hẹp, cảm thấy nữ hài nhi đời này giúp chồng dạy con liền đầy đủ.

Chúc Yếu tinh tế nghe Chúc Hằng. Khó được nghe hãn dạng này lời nói thắm thía dạy bảo nàng, nghiêm nhiên là huynh trưởng phạm.

Chúc Yếu hiểu kì: "Vậ ca ca ngươi nghĩ tới, tương lai làm cái gì sao?"

Chúc Hằng nhú mày, trở về câu: "Dựa vào mặt ăn cơm đi."

Chúc Yếu nở nụ cười.

Chúc Hằng nghiêm mặt nói: "Thật, ngươi ca ca ta gương mặt này cũng không phải sống vô dụng lâu nay, ngày đó nghĩ quần tiến ngành giải trí mà nói, đó chính là trăm tỷ thiếu nữ muốn gả quốc dân lão công." Điểm ấy tự tin Chúc Hằng vẫn phải có. Nhớ ngày đó, Chúc Tấn Ung cũng là dựa vào mặt ăn cơm. Lúc trước liền là một trương anh tuấn mặt hấp dẫn Tiêu Minh Châu.

Một thế này Chúc Tấn Ung không có tổ tiên truyền thừa hoàng vị, mà là xuất thân nghèo khó. Nói đến, Chúc Tấn Ung cùng Tiêu Minh Châu cái kia đoạn cảm tình, cũng coi là truyền kỳ. Tiểu tử nghèo đi vào thành phố lớn khắp nơi thụ bạch nhãn, thế là đang học đại học thời điểm, liền đem chính mình đóng gói thành một cái phú nhị đại, mà Tiêu Minh Châu đâu, thì là điệu thấp, trong lúc học đại học làm công, bình thường tiết kiệm một mọt. Tiểu tử nghèo chứa tiền, nhà giàu nữ giả nghèo khó, đến nói chuyện cưới gả lúc, Chúc Tấn Ung hưởng Tiêu Minh Châu thẳng thắn gia đình tình huống, mà Tiêu Minh Châu ngược lại là không có nửa phần ghét bỏ, chỉ là biểu lộ bình tĩnh nói ra chính mình là Bích Mậ tập đoàn người thừa kế sự thật.

Muốn nói cảm tình, yêu đương lúc, hai người đích thật là có thật tình cảm. Nhưng mà Tiêu Minh Châu gia thế quá tốt, sau khi kết hôn Chúc Tấn Ung tính cách miễn cảm, cảm thấy tự ti, thế là thường xuyên cùng Tiêu Minh Châu cãi nhau. Tiêu Minh Châu vội vàng tiếp nhận gia tộc xí nghiệp, lại liên tục sinh hai đứa bé, làm sao có thời giờ cùng Chúc Tấn Ung cãi nhau, một tới hai đi, hai người cảm tình liền phai nhạt. . . Cũng may bỗng nhiên có đại Ngụy một đời kia ký ức, nhường Chúc Tấn Ung bắt đầu yên tâm thoải mái ăn bám.

Chúc Hằng bình thường mặc dù hồ nháo, nhưng lời nói này ngược lại là có chút kiến giải. Về đến nhà, Chúc Yếu lấy ra điện thoại di động, cho Nguyên Trạch phát Wechat: 【 người đến nhà sao? 】

Nguyên Trạch ngay tại ven đường quầy đồ nướng bồi Trình Gia Úy ăn xôi nướng. Cùng Tưởng Điềm Nha tạm thời tách ra, Trình Gia Úy tâm tình thật không tốt, hiện tại ngồi tại quầy đồ nướng uống bia, tửu lượng cùng hân tráng kiện thể trạng chênh lệch quá lớn, uống một lon bia liền bắt đầu ánh mắt mơ hồ, nói chuyện nói năng lộn xộn.

Nguyên Trạch nhíu lại mi tâm, chính phiền não. Nhìn thấy Chúc Yếu tin tức, bận bịu hỏi: 【 còn không có. 】

Tiểu công chúa lại từ từ đánh một hàng chữ tới, hỏi: 【 Nguyên Trạch, người có nghĩ qua về sau làm cái gì sao? 】

Về sau. . .

Nguyên Trạch ghé mắt, nhìn xem Trình Gia Úy phiếm hồng mặt, gập hân thân thể nghiêng lệch, đưa tay giúp đỡ hân một thanh, tiếp lấy cho tiểu công chúa hồi âm.

Lòng bàn tay điện thoại chấn động, là Nguyên Trạch hỏi Wechat. Chúc Yếu cắt tới màn hình, liền thấy Nguyên Trạch gửi tới tin tức:

【 học y. 】

Tác giả có lời muốn nói:

Lập tức liền đại học nha.

Bên trên chương nhìn thấy mọi người đứng về dưới, có cái về dưới rất tốt 【 tướng quân lệnh lệnh tướng quân 】 kiếp trước thái phó đi lên chiến trường, cũng coi là nửa cái tướng quân đi.

—— mọi người tết nguyên đán vui vẻ, tấu chương tiếp tục đưa hồng bao đi, 15 trở lên hẳn lại đều có, hết hạn ngày mai 12 giờ trưa.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thi Đại Học

Chúc Yếu thần sắc mờ mịt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, đỏ hồng cánh môi khẽ nhúc nhích, thì thào nhớ kỹ, bác sĩ. . . Sau đó trong đầu liền hiển hiện Nguyên Trạch mặc áo khoác trắng bộ dáng,

Chóp mũi bất tri bất giác bắt đầu phát nhiệt.

Chúc Yếu hít một hơi thật sâu, đôi mắt hiện ra liễm diễm thủy quang, hai má đỏ đỏ bừng, thế là tranh thủ thời gian nho nhỏ xoa nhẹ hạ trắng nõn chóp mũi, hỏi: 【 học y rất vất vả. 】

Mà lại. . . 【 sẽ đầu trượt nha. 】

Chúc Yếu khòe miệng nhếch lên, tiếp lấy bổ sung: 【 bất quá coi như người đầu trượt, cũng là đẹp mắt nhất đầu trượt. 】 giống Nguyên Trạch loại này tương mạo, coi như đầu trượt cũng nhìn rất đẹp.

Bên kia Nguyên Trạch khẽ mỉm cười, hỏi nàng: 【 cái kia công chúa ngày sau muốn làm cái gì? 】

Nàng nha.

Chúc Yếu bưng lấy điện thoại nhú mày suy tư, chi tiết trả lời: 【 ta còn chưa nghĩ ra đâu. 】

Cùng Nguyên Trạch trò chuyện xong, Chúc Yếu để điện thoại di động xuống, xuất ra một bộ toán học bài thi liền bắt đầu làm. Chấp nhất bút tay

dừng lại, Chúc Yếu mê mang nhìn chăm chăm bài thi bên trên đề mục, ánh mắt tan rã, suy nghĩ dần dần phiêu đến rất xa. Cùng là từ đại Ngụy mà đến, Nguyên Trạch liền so với nàng thích ứng muốn tốt. Tương lai. . . Tưởng Diễm Nha thích hoạt hình thiết kế, Trình Gia Úy sẽ niệm khảo cổ, mà Nguyên Trạch học y. Liền ca ca của nàng đều nghề kỹ, ngày sau dựa vào mặt ăn cơm cũng là một con đường tử. Liền nàng còn hoàn toàn ở vào không có nhân sinh quy hoạch trạng thái.

Đại khái là đại Ngụy thời kỳ ảnh hưởng quá lớn. Rất nhiều thực chất bên trong quan niệm chưa chuyển biến tới.

Đại Ngụy lúc, nàng không cần làm cái gì, hoàng gia công chúa, kim tôn ngọc quý nuông chiều lấy là được, liền mấy ngày liền sau muốn gả dạng gì phò mã, đều tùy ý nàng chọn lựa. Thời điểm đó tiểu công chúa, làm sao lại nghĩ quá có thể nào cầm tú đặc sắc tương lai.

Mà bây giờ, nàng có lựa chọn.

Chúc Yếu tâm tình vui vẻ, bắt đầu nâng bút bài thi. Từ từ sẽ đến, không nóng nảy, trước tiên đem thi đại học thi xong lại nói.

...

Phòng vệ sinh nóng sương mù bốc hơi.

Nguyên Trạch tắm rửa xong ra, ướt sũng lọn tóc chảy xuống nước, giọt nước thuận hàm dưới đường cong trượt xuống, nhẹ nhàng nhỏ tại trắng nõn xương quai xanh chỗ. Chạm rãi lau đầu xoa, Nguyên Trạch cầm lấy đặt ở bồn rửa mặt bên trên điện thoại nhìn, ngón tay trượt đến Wechat. Tiểu công chúa cũng không có gửi tin tức tới. Nguyên Trạch thấp mắt, tùy ý mở ra hai người nói chuyện phiếm ghi chép. Trượt đến nào đó một đầu thời điểm, dưới ngón tay ý thức dừng lại

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía tấm gương, biểu lộ nghiêm túc.

Đầu trọc. . .

Nguyễn Trạch đôi môi mím lại rất căng, đôi mắt hắc trầm, thon dài ngón tay tại ô nòng tóc ngắn ở giữa xuyên tới xuyên lui gầy. . .

Lấy lại tinh thần, Nguyễn Trạch bờ môi câu lên, cúi đầu cười cười, nhẹ nhàng thở dài.

. . .

Trung tuần tháng ba, Chúc Yếu nghênh đón lần thứ nhất mô phỏng thi đại học. Như đúc tương đối chính quy, cùng thi đại học tương tự. Tổng thể có thể phản ứng thi đại học trình độ. Thi xong cùng ngày, Chúc Yếu liền ần ần cảm giác cũng không lý tưởng. Thành tích sau khi ra ngoài, quả nhiên, rời đi năm Tấn đại trúng tuyển phân số kém đến rất xa.

Nguyễn Trạch vẫn là trước sau như một ôn hòa thứ nhất.

Phòng học hò hét ầm ĩ, các bạn học đều tại trao đổi lẫn nhau, trò chuyện đều là thành tích. Lâm Chỉ Y không có thi tốt, Hứa Du Du đang an ủi nàng. Đại khái là thật thi quá kém, Lâm Chỉ Y mắt đỏ vành mắt, khó được ngay trước lớp đồng học mặt khóc lên.

Chúc Yếu hướng phía Lâm Chỉ Y bên kia liếc nhìn, yên tĩnh nghe những cái kia lời an ủi.

Chạng vạng tối đến phiên Nguyễn Trạch trực nhật. Nguyễn Trạch đi xuống lầu đổ rác, Chúc Yếu liền đứng dậy, đem trong phòng học cửa sổ phiến phiến đều đóng kỹ. Quan cuối cùng một cánh cửa sổ lúc, có tiếng bước chân truyền đến, Chúc Yếu quay đầu đi xem, đi vào là Lâm Chỉ Y. Đeo bọc sách đi mà quay lại, tựa như là rơi xuống thứ gì. . . Chúc Yếu lễ phép hỏi một câu: "Rơi đồ vật sao?"

Lâm Chỉ Y gật đầu, trở lại chỗ ngồi, khom lưng lấy ra bàn trong bụng bút túi. Dỡ xuống cặp sách, đem bút túi chứa đi vào lúc, Lâm Chỉ Y ánh mắt hơi dừng lại, sau đó đi đến Chúc Yếu trước mặt, nói: "Chúc Yếu, ta có thể cùng người nói vài câu không?"

Lâm Chỉ Y khuôn mặt thanh tú, mặt mày thanh đạm có cỗ thư hương khí tức. Hốc mắt hơi đỏ lên, biểu hiện còn có thể nhìn ra khóc qua vết tích. Nàng nhìn xem chính mình, Chúc Yếu không hiểu: "Nói cái gì?" Nàng cùng nàng cơ hồ không có gì gặp nhau, bình thường đều là Hứa Du Du yêu ép buộc nàng. Mà tết nguyên đán hội diễn sau, Hứa Du Du liền rút cuộc không có nhằm vào quá hẳn. Mặc dù là trước sau bàn, đều rất ít nói chuyện.

Lâm Chỉ Y an tĩnh nói: "Ta lần này như đúc thi rất kém cỏi. . ."

Rất kém cỏi.

Chúc Yếu không nói chuyện. Nàng là nhìn qua phiếu điểm, cứ việc Lâm Chỉ Y phát huy thất thường, nhưng là cái thành tích này đi Tấn đại vẫn là dư sức có thừa. Mà nàng đâu. . . Thành tích tại lớp học trung hạ. Bình tĩnh mà xem xét, Chúc Yếu bây giờ nói không ra cái gì an ủi nàng.

Lâm Chỉ Y ánh mắt chậm rãi xẹt qua Chúc Yếu gương mặt, tại mặt mày của nàng, sợi tóc rất nhỏ dừng lại. Cùng là lớp đồng học, nàng còn là lần đầu tiên như thế quan sát tỉ mỉ nàng. Cô gái trước mắt nhi chân thực đẹp mắt, có được một bộ gương mặt tinh xảo, còn có lệnh người hâm mộ xuất thân. . . Lâm Chỉ Y nói thẳng: "Chúc Yếu, ta thật rất ghen ghét người."

Trải qua cuộc thi lần này, Lâm Chỉ Y khắc sâu cảm nhận được, thật sự nếu không thật tốt điều chỉnh tâm tính, đoán chừng những năm này cố gắng của nàng đều sẽ uổng phí. Nàng nhìn về phía Chúc Yếu, đem giấu ở đáy lòng bên trong mà nói nói hết ra: "Ta cũng không biết, từ lúc nào bắt đầu, liền không nhận được lấy chính mình cùng người so sánh, tương đối ăn mặc, tương đối tại lớp học nhân duyên, tương đối các lão sư yêu thích trình

độ. . . Bắt đầu là so sánh, chậm rãi liền biến thành ghen ghét. Người biết nha, từ nhỏ đến lớn, vô luận là ở đâu bên trong, ta đều là người đồng lứa bên trong ưu tú nhất. . . Tất cả mọi người cảm thấy ta trời sinh ưu tú, nhưng là không ai biết, ta ở sau lưng nỗ lực bao nhiêu. Muốn duy trì hoàn mỹ tư thái, thật quá khó khăn. . ."

Có lẽ ở trong mắt người khác, nàng làm chuyện gì đều là dễ dàng. Nhưng trên thực tế, nàng sớm lặp đi lặp lại luyện tập quá rất nhiều lần. Vì chính là hiện ra ở trước mặt mọi người tốt nhất một mặt.

Lâm Chỉ Y mỗi mệt thở dài: "Ta thật rất mệt mỏi. . ."

Chúc Yếu yên lặng nghe Lâm Chỉ Y nói. Kỳ thật có thể trải nghiệm loại tâm tính này. . . Đối với mình kỳ vọng quá cao, dung không được chính mình có một tia sơ sẩy. Nàng quan sát đến Lâm Chỉ Y biểu lộ, mặc dù bình thường cùng nàng quan hệ không tốt, nhưng vẫn là từ đáy lòng nói câu: "Người đã rất ưu tú."

Mặc kệ là trời sinh như thế, vẫn là ở sau lưng vượt qua thường nhân chăm chỉ. Giống Lâm Chỉ Y dạng này nữ sinh, từ nhỏ đánh tới duy trì ưu tú tư thái, mỗi lần thành tích đều một mực đi theo Nguyên Trạch đằng sau, số thực không dễ.

Mà càng là ưu tú người, phạm là xuất hiện một chút xiu sai lầm, đều sẽ bị vô hạn phóng đại.

Lâm Chỉ Y nắm chặt hai tay, suy nghĩ hồi lâu, mới lấy dũng khí nhìn về phía Chúc Yếu: "Có một việc, người khả năng mãi mãi cũng sẽ không biết. . ." Chuyện kia, kỳ thật đã đều đi qua. Nhưng là trong lòng nàng, vẫn luôn là tâm ma. Lâm Chỉ Y cắn môi, chậm rãi mà nói, "Kỳ thật ngày đó tết nguyên đán hội diễn, y phục của người là ta làm hư. . ."

Trong nháy mắt đó, nàng chỉ là không nghĩ Chúc Yếu trước mặt người khác biểu diễn.

Chúc Yếu ngược lại là không nghĩ tới nàng sẽ chủ động thừa nhận, nhàn nhạt nói: "Ta biết."

Lâm Chỉ Y hơi kinh ngạc, bờ môi mấp máy: "Vậy sao người. . ."

Làm sao không vạch trần nàng? Trong nháy mắt suy nghĩ, Lâm Chỉ Y đối đầu Chúc Yếu con mắt, bỗng nhiên minh bạch. Nàng một mực yên lặng cùng nàng so sánh, vụng trộm so sánh lấy kinh, mỗi lần chính mình khảo thí thi tốt, bị lão sư khen ngợi, bị đồng học hâm mộ, đều sẽ thỉnh thoảng đi chú ý nàng biểu lộ. Mà nàng căn bản liền không nghĩ tới cùng mình tương đối. . . Nghĩ tới đây, Lâm Chỉ Y bỗng nhiên có chút muốn cười.

Cái kia cố áp lực cảm xúc dần dần tán đi.

Lâm Chỉ Y chậm rãi nói: "Ta nhất ghen ghét, là Nguyên Trạch thích người."

Mỗi cái nữ hài nhi tại mới biết yêu thời điểm, đều ảo tưởng quá có Nguyên Trạch dạng này một vị hoàn mỹ quan tâm bạn trai. Khi đó, dù cho Nguyên Trạch không thích nàng, trong nội tâm nàng cũng không có bao nhiêu thất lạc. Bởi vì Nguyên Trạch đồng dạng không thích bất luận cái gì nữ sinh. Chỉ là nàng không nghĩ tới, một ngày kia, Nguyên Trạch cũng sẽ giống phổ thông nam sinh đồng dạng, sủng ái mình thích nữ hài nhi. . . Mà cô bé kia, không phải mình.

"Nguyên Trạch rất ưu tú, các bạn học luôn yêu thích đem ta cùng hẳn đặt chung một chỗ tương đối. Tại trong mắt mọi người, nếu có một ngày Nguyên Trạch muốn yêu, ta có lẽ liền là nhân tuyển tốt nhất. . ."

Lời nói này, Chúc Yếu làm sao nghe làm sao không thoải mái.

Lâm Chỉ Y cười dưới, nói: "Là ta nghĩ nhiều rồi." Nàng dừng một chút, tiếp tục mở miệng, "Những lời này đặt ở trong lòng ta thật lâu, ta đều

không có cùng Hứa Du Du nói qua. Hôm nay không biết chuyện gì xảy ra, liền muốn cùng người nói. . ."

. . .

Nguyên Trạch lúc đi vào, liền thấy Chúc Yếu ngồi tại vị trí trước ngấn người. Hoàng hôn tia sáng âm đạm, nữ hài nhi thân hình đơn bạc, cái cằm tiểu xảo, bên mặt làn da tuyết trắng. Trường tiệp yên tĩnh che dưới, tư thế ngồi thẳng tắp mà đoan chính. . . Trong thoáng chốc, nhường Nguyên Trạch thấy được vị kia một khúc thôi ôm tì bà tại đình nghỉ mát ngồi chơi hoàng gia công chúa.

Kia là giữa xuân thời tiết ngự hoa viên, đào Lý Phương Phi. Tiếng tỳ bà du dương thanh nhã. Âm nếu như người. Rõ ràng là vì phú từ mới mạnh nói buồn từ khúc, bắn ra tới tiếng đàn lại là một cỗ sạch sẽ thấu triệt, khắp nơi lộ ra ngây thơ.

Đại khái là hòa giải quan trường quá lâu, dạng này một phần đột nhiên xuất hiện sạch sẽ, với hẳn mà nói có loại trí mạng hấp dẫn. Quan phục hoa nhưng thám hoa lang ngừng giầy ngừng chân, ánh mắt yên tĩnh rơi vào trong đình cái kia xóa kiêu sắc. . .

Sau lưng hoạn quan cúi người, cung kính nói ra: "Vị kia chính là công chúa."

Thám hoa lang nhẹ nhàng gật đầu.

Tổ phụ nhường hẳn thủ hộ đại Ngụy. Lại không biết. . . Hẳn bảo vệ toà này lồng lộng trong hoàng thành, ở một vị trên đời tốt đẹp nhất tiểu công chúa.

Nguyên Trạch quá khứ, yên tĩnh ngồi tại bên người nàng. Chúc Yếu nghe vậy quay người, đối đầu Nguyên Trạch đen nhánh con mắt, trong lòng có loại không hiểu an tâm. Hẳn luôn luôn có thể cho nàng một cỗ cảm giác

an toàn. Chúc Yếu chống đỡ cái cảm nhìn xem hấn, con mắt cười mỉm, nhỏ giọng nói: "Nguyên Trạch, nếu là ta thi không đi Tấn đại, nên làm cái gì?"

Nàng khả năng không có cách nào cùng hấn niệm cùng một trường đại học.

Biết nàng thi không được khá tâm tình kém, Nguyên Trạch nhìn chăm chú nàng, nói: "Không quan hệ, công chúa hết sức liền tốt." Nàng đã rất cố gắng.

Hết sức.

Chúc Yếu cười cười. Tất cả mọi người đang cố gắng, bao quát nàng, nhưng là chưa hấn tất cả mọi người có thể thành công. . . Chúc Yếu mặt mũi tràn đầy trịnh trọng: "Không được, ta nhất định nhất định phải thi đi Tấn đại." Cao trung không thể yêu sớm, trong trường học liền có nhiều như vậy nữ sinh thích hấn. Đến đại học, giống Lâm Chỉ Y ưu tú như vậy nữ hài nhi khẳng định rất nhiều, ở trước mặt hấn đối tới đối lui, nói không chừng. . .

Nghĩ đến một vấn đề, Chúc Yếu nhìn xem hấn nói: "Nguyên Trạch, người vì cái gì thích ta a. . ." Nàng nhú mày, "Ta nơi nào đều không tốt."

Rõ ràng hấn như vậy kiên nhẫn phụ đạo, cho nàng chỉnh lý bút ký, nhằm vào nàng yếu kém hạng, chế định hoàn mỹ ôn tập kế hoạch, đồng thời giám sát áp dụng. Có thể kết quả vẫn là không như ý muốn. . .

"Thật sao?" Nguyên Trạch nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Ân." Chúc Yếu gật đầu.

Nguyên Trạch bỗng nhiên nghiêng thân, sau đó đưa tay, rất nhẹ đụng một cái trán của nàng.

Chúc Yếu ánh mắt nghi hoặc.

"Nơi này tốt." Hãn nói.

Tiếp lấy nhẹ nhàng điểm một cái cái mũi của nàng.

"Nơi này tốt." Hãn nói tiếp.

Hãn lòng bàn tay, xẹt qua mặt mày của nàng, rơi xuống gương mặt của nàng, nhu hòa vuốt ve.

"Nơi này cũng tốt." Hãn chậm rãi mà nói.

Kế tiếp là cánh môi.

"Nơi này cũng tốt."

Hãn cười dưới, chậm rãi thả tay xuống, cùng nàng nhìn thẳng. Con mắt đen sì chẳng khác nào mực, dường như nghiêm túc dò xét, cuối cùng ánh mắt ôn nhu lưu luyến, ra kết luận: "Công chúa nơi nào đều tốt."

Chúc Yếu cười khẽ một tiếng, trong mắt tựa hồ dạng lấy vỡ nát tinh quang. Nàng ánh mắt chắc chắn, ngửa đầu, trịnh trọng nói: "Nguyên Trạch, cuối tuần giúp ta học bù đi."

Nguyên Trạch gật đầu: "Tốt."

...

Thời gian trôi qua rất nhanh. Như đúc hai mô hình ba mô hình, sau đó là tháng sáu phần, số bảy số tám hai ngày thi đại học. Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học đêm, Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch nói chuyện điện thoại, hỏi hãn lúc trước thi khoa cử lúc là có hay không khấn trương.

Nằm ngoài dự liệu của nàng, Nguyễn Trạch nói: "Khẩn trương." Tổ phụ đối với hãn ký thác kỳ vọng, muốn nói nửa điểm không khẩn trương, kia là giả. Hãn nói xong, an ủi nàng, "Thích hợp khẩn trương là bình thường, công chúa học được rất khá, không cần quá khẩn trương, thi toàn quốc tốt.

Tâm bồng nhiên an định lại. Chúc Yếu trợn trợn gật đầu.

Đến thi đại học ngày ấy, Tiêu Minh Châu cố ý đưa ra hai ngày thời gian, cùng Chúc Tấn Ung bồi Chúc Hằng Chúc Yếu cùng đi thi đại học. Cho dù là bề nghề giới kinh doanh nữ cường nhân, ngày đó cũng cùng sở hữu thí sinh gia trưởng đồng dạng, ở trường học bên ngoài trông mòn con mắt. Chúc Tấn Ung còn giờ thi đại học tất thắng nhãn hiệu, một cái tay khác cho Tiêu Minh Châu che dù.

Tác giả có lời muốn nói:

Hậu trường giống như có chút ít vấn đề = = phát hồng bao không có phản ứng, bên trên chương hồng bao ta lát nữa tái phát.

Tấu chương trước 50 đưa tiểu hồng bao ~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đại Học

Thi thành tích cao ra ngày ấy, Chúc Yếu cả nhà đều canh giữ ở máy vi tính phía trước.

Bình thường ký mấy ngàn vạn hợp đồng đều con mắt không nháy mắt một chút Tiêu Minh Châu không hiểu khẩn trương. Ngay tại bảo dưỡng làn da Chúc Tấn Ung cũng mau đem mặt nạ bóc, nín hơi ngưng thần. Chúc Hằng vốn là không thèm để ý, dù sao coi như Chúc Yếu thi không được khá, Tiêu Minh Châu cũng có biện pháp nhường nàng đọc mình muốn đi đại học. . . Chỉ là bầu không khí bỗng nhiên liền trở nên ngưng trọng, Chúc Hằng cũng không tiện chơi trò chơi nữa, thu hồi điện thoại, ánh mắt yên lặng trôi hướng máy tính.

Chúc Yếu thấp thỏm mím môi, bắt đầu đưa vào chuẩn khảo chứng hào, giấy căn cước số cùng mặt mã.

Giao diện rất nhanh nhảy ra.

Màn ảnh máy vi tính quang đánh vào Chúc Yếu trên mặt, Chúc Yếu nháy mắt một cái không nháy mắt, sừng sốt một lát, vẫn là Chúc Tấn Ung trước kêu đi ra: "642!"

Chúc Yếu ánh mắt hiện mộng, có loại nghĩ vò mắt xúc động, tập trung nhìn vào, tổng điểm cái kia cột, sáng loáng số lượng: 642.

Cái kia một cái chớp mắt, Chúc Yếu hốc mắt phát nhiệt. . .

Hai tháng này, Chúc Yếu không có một khắc thư giãn quá. Nhìn xem trước phòng học phương cái kia bắt mắt thi đại học đếm ngược, nàng ngày ngày nhắc nhở chính mình.

Học hành gian khổ, là Chúc Yếu tại đại Ngụy lúc chưa từng trải nghiệm qua thời gian. Làm một cái mục tiêu mà phấn đấu, nguyên lai là một kiện như thế có cảm giác thành công sự tình.

...

Chúc Yếu điểm số đủ đi Tấn đại.

Khảo thí lúc, Chúc Yếu liền ần ần cảm thấy mình phát huy không tệ, lại không nghĩ rằng, so với nàng trước đó bất kỳ lần nào kỳ thi thử thành tích đều tốt hơn, mà lại tốt hơn rất nhiều. Mà Nguyên Trạch thì là phát huy ổn định, lấy 719 điểm số, trở thành Tấn tỉnh khối tự nhiên trạng nguyên.

Trình Gia Úy cùng Tưởng Diễm Nha cũng thi không sai.

Buổi lễ tốt nghiệp trước, ban chín tổ chức tạ sư yến.

Địa điểm tuyển tại Hành trung phụ cận một nhà khách sạn. Trong tiệc ban chín học sinh không còn giống bình thường như thế câu nệ, cùng giáo viên chủ nhiệm nhóm vui đùa. Chủ nhiệm lớp Ứng Úc Lưu cũng khó được dỡ xuống giá đỡ, hiền hoà mỉm cười biểu lộ cùng bình thường tưởng như hai người.

Cao trung ba năm, đây là lần thứ nhất thầy trò như thế hòa hợp sung sướng ở chung, cũng là một lần cuối cùng.

Mời rượu lúc, có mẫn cảm nữ sinh lệ nóng doanh tròng: "Ứng lão sư, ta trước kia cảm thấy người đặc biệt hung, bất quá nghĩ đến sau khi tốt nghiệp liền rút cuộc không gặp được ngài, liền đặc biệt khó chịu."

Nói chuyện nữ sinh là Văn Tĩnh, lúc trước cùng Tiết Dịch Tài yêu đương, bị Ứng Úc Lưu chia rẽ, trong lòng là hận chết.

Trương Kha liền trêu ghẹo: "Là cùng Tiết Dịch Tài hợp lại đi, tay trong tay lên đại học."

Ban chín liền số hăn nhất biết giải quyết nhi, lớn giọng vừa hô, hốc mắt ửng đỏ Văn Tĩnh nước mắt sinh sinh bị ép trở về, khuôn mặt đỏ bừng lên. Bên cạnh nàng Tiết Dịch Tài cũng thẹn lên, đỏ mặt, lại rất nam nhân nói câu: "Đừng khi dễ ta lão bà."

Lớp học học sinh lập tức phát ra liên tiếp "A a a. . ." làm ồn thanh.

Văn Tĩnh quay đầu thấp khiển trách: "Chớ nói nhảm."

Tiết Dịch Tài liền cười ứng: "Tuân mệnh, lão bà."

Trong tiệc lập tức náo nhiệt lên. Ứng Úc Lưu nhìn xem thanh xuân dào dạt học sinh, trong lòng cũng rất nhiều cảm khái: "Lúc trước lão sư cũng là vì các người tốt —— đừng cho là ta không biết, khi đi học, luôn luôn thừa dịp ta không chú ý thời điểm vụng trộm dặt tay."

"Oa, Ứng lão sư ngài cũng biết rồi a."

Ứng Úc Lưu hừ nhẹ một tiếng: "Trên bục giảng tầm mắt muốn so các người tưởng tượng đều khoáng đạt, các người tại dưới đáy những tiểu động tác kia, nơi nào giấu giếm được các lão sư pháp nhãn. . ."

Tốt nghiệp là một kiện rất chuyện thần kỳ. Bình thường chán ghét cực kỳ lão sư, đều sẽ trở nên thân thiết đáng yêu, mà những cái kia làm người đau đầu tinh nghịch học sinh, đều biến thành điều động bầu không khí vui vẻ quả. Cao trung ba năm, thật giống như một trận chạt vật chiến dịch, kẻ đáng ghét đến đâu, đều dù sao cũng là đã từng sinh tử gắn bó qua chiến hữu.

Tốt nghiệp từ biệt, từ đây trời nam biển bắc, đường ai nấy đi.

Ứng Úc Lưu uống một chút tiểu rượu, đỏ bừng cả khuôn mặt, con mắt rất sáng, ánh mắt phức tạp lướt qua đang ngồi lớp học sinh, phiền muộn cảm giác tự nhiên sinh ra. Thuận chỗ ngồi, từng cái lời bình đang ngồi học sinh.

Đầu tiên là Lâm Chỉ Y: "Người rất ưu tú, vẫn luôn là lão sư rất yên tâm đối tượng, có đôi khi lão sư sẽ đối với yêu cầu của người cao một chút, bởi vì lão sư biết, người có thể làm được càng tốt hơn. . . Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học người trạng thái chấp trùng rất lớn, lão sư thật vì người lau một vệt mồ hôi. . ."

Lâm Chỉ Y chớp mũi chua chua: "Ta biết." Nàng biết chủ nhiệm lớp đối nàng kỳ thác kỳ vọng, cho nên chính mình lui bước lúc, mới kinh hoàng thất thố.

Sau đó là Hứa Du Du.

Về sau chậm rãi, đến phiên Chúc Yếu. Ứng Úc Lưu nhìn thấy Chúc Yếu, hơi cười một tiếng, thần sắc có chút phức tạp: "Nói thật, kỳ thật vừa mới bắt đầu lão sư xác thực đối người tồn lấy thành kiến. . . Lão sư không nghĩ tới, cao tam một năm, tiến bộ của người như thế lớn. Lão sư thật thay người cảm thấy cao hứng. . ."

Ai có thể nghĩ tới, lúc trước cái kia các môn học khoa đều hạng chót học sinh, có thể thông qua một năm cố gắng, thi đi Tấn đại.

Chúc Yếu không thể nghi ngờ là ban chín bắt mắt nhất một con ngựa ô.

Trương Kha uống vào bia, giọng rất lớn, cười nói: "—— người ta toàn năng học bá ngồi cùng bàn, một đối một chuyên nghiệp phụ đạo. Sống sờ

sờ đem ban một cấp hạng chót học sinh kém kéo vào Tấn đại đại môn. . .
Ứng lão sư, ngài muốn thôi phòng đến mức khen ban trưởng a."

Trương Kha vừa mới nói xong, các học sinh ở giữa có khi một trận cười ha ha.

Đây chính là tàn khốc hiện thực. Có học sinh cao trung ba năm học hành gian khổ, liền lên nhà vệ sinh thời gian đều dùng để học thuộc từ đơn, làm sao có thời giờ yêu đương, cuối cùng miễn cưỡng thi cái hai bản; mà có học sinh lại là học tập yêu đương hai tay bắt, thành tích kém đừng hốt hoảng, học bá bạn trai giúp người phụ đạo, vài phút đưa người đi Tấn đại.

Bị kiểu nói này, Chúc Yếu mặt đột nhiên phiểm hồng. Nàng là vụng trộm cùng Nguyên Trạch kết giao, nhưng là bị dạng này tùy tiện phóng tới trên mặt bàn nói, vẫn là rất thẹn thùng. Cùng lúc đó, trong lòng cũng ngăn không được ngọt ngào, một đôi mắt nhin không được nhìn về phía đối diện Nguyên Trạch. . . Ánh mắt nhìn nhau, ngẫm hiểu lẫn nhau mỉm cười.

Các lão sư nơi nào nhìn không ra học sinh ở giữa mập mờ, có đôi khi chỉ là mở một con mắt thôi.

Ứng Úc Lưu bên cạnh Tiêu Thục Tuyết đẩy con mắt, quay đầu nhìn Nguyên Trạch, mặt mày mỉm cười nói: "Đích thật là nên khen ta một cái cái này khóa đại biểu. Giáo so với ta còn tốt, lão sư mặc cảm. . ." Tiêu Thục Tuyết đối Chúc Yếu vẫn là có mấy phần cứng. Lần này thi đại học, Chúc Yếu toán học thế nhưng là thi 125 phân.

Nguyên Trạch mặt mày tuấn tú, đối mặt lão sư đồng học chế nhạo, ngược lại là rất bình tĩnh.

Ứng Úc Lưu cười cười. Thời học sinh cảm tình mông lung thuần túy, mà Nguyên Trạch lại là hiếm thấy thành thực ổn trọng, tại cuối cùng một năm, có thể dạng này dùng sức kéo Chúc Yếu một thanh, hoàn toàn chính xác khó được đáng quý.

Một vòng xuống tới, Ứng Úc Lưu lần lượt từng cái cùng các học sinh đối thoại. Trong lời nói, đối lớp học mỗi vị học sinh như lòng bàn tay.

Kết thúc trước, Ứng Úc Lưu đứng lên, biểu hiện trên mặt lại khôi phục ngày thường nghiêm túc, thanh âm lưu loát: "Lên lớp!"

Nguyên Trạch đi theo: "Đứng dậy."

Toàn lớp học sinh đồng loạt đứng nghiêm.

Ứng Úc Lưu quét một vòng, bắt đầu bên trên bài học cuối cùng: "Thi đại học là kết thúc, nhưng là nhân sinh của các người vừa mới bắt đầu. . . Thi đại học chỉ là các người điểm xuất phát. Tiến đại học, lên xã hội, con đường của các người còn rất dài muốn đi, trên đường đi sẽ gặp phải rất nhiều người, trải qua rất nhiều chuyện. Tương lai có rất nhiều khả năng, lão sư không yêu cầu các người từng cái ưu tú, chỉ hi vọng các người đều có thể trở thành đối với xã hội hữu dụng người. . ."

Chủ đề kết thúc, Ứng Úc Lưu cười mở cười một tiếng: "Tan học."

Hốc mắt lại là âm ướn, trùng điệp nói một câu cuối cùng: "Các bạn học gặp lại."

"Lão —— sư —— lại —— gặp!" Ban chín học sinh từng cái ngẩng đầu ưỡn ngực, kêu so bất kỳ lần nào đều muốn chinh tề.

...

Đầu tháng chín, nắng gắt diễm diễm.

Chúc Yếu chính thức đi Tấn đại báo đến. Lần thứ nhất trọ ở trường, Tiêu Minh Châu cùng Chúc Tấn Ung đều không yên lòng, tự mình đưa nàng tới.

Báo đến sau, an bài tốt ký túc xá, Chúc Yếu cầm chìa khóa tiến phòng ngủ. Nữ sinh ký túc xá bốn người ngủ, còn lại ba vị bạn cùng phòng sớm đến, giường ngủ chỉ còn lại dựa vào cửa dưới giường. Chinh lý tốt giường chiếu, Tiêu Minh Châu đem chuẩn bị xong ba hộp nhập khẩu mỹ phẩm dưỡng da đưa cho đám bạn cùng phòng: "Nhà ta Yếu Yếu là lần đầu tiên trọ ở trường, có rất nhiều địa phương không hiểu, hi vọng chúng tiểu cô nương bình thường quan tâm nàng điếm."

Tiêu Minh Châu cố ý hóa một cái ưu nhã thân thiết trang dung —— bỏ qua bình thường nhất quán chính cung đỏ son môi, tô thành ưu nhã sâu bánh đậu sắc. Nhìn qua tài trí thân thiết.

Trưởng phòng ngủ Hà Vi Lam là cái thân cao một mét bảy ba đại tỷ đại hình nữ sinh, thích nhất chiếu cố Chúc Yếu loại này thuận theo nhỏ nhắn xinh xắn nữ hài nhi, thu lễ vật có chút xấu hổ, cười lời thề son sắt cam đoan: "Thúc thúc a di, các người cứ yên tâm đem nữ nhi giao cho ta, ta khẳng định chiếu cố thật tốt."

Chúc Yếu cảm thấy cái này trưởng phòng ngủ rất đùa.

Còn lại hai vị bạn cùng phòng Trương Giai Giai cùng Chân Điềm cũng không nhịn được che miệng cười.

Tiêu Minh Châu cùng Chúc Tấn Ung còn muốn bồi Chúc Yếu cùng đi trường học dạo chơi, quen thuộc hạ sân trường hoàn cảnh. Chúc Yếu nhu thuận nói ra: "Không cần, ba ba mẹ mẹ các người đi về trước đi, chính ta có thể. . ."

Hai vợ chồng hai mặt nhìn nhau, lập tức hiểu rõ. . . Nữ nhi khẳng định là muốn cùng Nguyên Trạch cùng nhau đi dạo. Chúc Tấn Ung xẹp xẹp miệng không tình nguyện, Tiêu Minh Châu lại rất yên tâm: "Vậy được, cái kia ba ba mẹ mẹ liền đi trước. Nhớ kỹ đúng hạn ăn cơm, mỗi ngày video trò chuyện. . ."

Thì thăm rất nhiều, Chúc Yếu đầu như già tôi.

Chúc Tấn Ung cũng nói liên miên lái nhái bổ sung: "Lúc ngủ điều hoà không khí mở ra cái khác đến quá thấp, coi chừng lạnh; huấn luyện quân sự lúc nhớ kỹ xoa kem chống nắng, ba ba cho người nhét trong rương, có mấy bình. . ."

Chúc Yếu cười nhẹ nhàng, liên tục gật đầu.

Rốt cục đưa tiễn hai vợ chồng.

Chân Điem tẩy nho tới, phân cho mọi người ăn. Nàng nói chuyện làm việc đều chậm rãi, dáng dấp hơi mập trắng nõn, phi thường đáng yêu, đưa cho Chúc Yếu nho sau, nháy mắt mấy cái cảm khái: "Người ba ba mù mù đều tốt có khí chất a."

Trưởng phòng ngủ Hà Vi Lam cũng nói: "Đúng vậy a, vừa rồi mù mù người tiến đến, ta còn tưởng rằng là cái nào minh tinh điện ảnh đâu. . ." Nói dò xét Chúc Yếu. Nghỉ hè Chúc Yếu cắt tóc, tế nhuyễn tóc đen lộn tóc lý đến chỉnh tề, ngũ quan thanh lệ xinh đẹp, khí chất cổ điển, có loại không nói ra được nhu thuận cảm giác. Cái này một nhà ba người, nhan giá trị đều cao đến kinh người, mà Chúc Yếu rõ ràng hoàn mỹ kế thừa song thân ưu điểm.

Hiếu kì hỏi đến Chúc Yếu mù mù ba ba công việc.

Chúc Yếu nghĩ nghĩ, như nói thật: "Mẹ ta là bán nhà cửa, cha ta. . ." Ngừng tạm, nói tiếp, "Cha ta còn không có tìm được việc làm, trước mắt chờ xấp xếp việc làm ở nhà."

Nha. . .

Cùng dự đoán có chút sai lệch.

Đang xem toàn tiếng Anh đồ trang điểm đóng gói Trương Giai Giai sừ ngỡ đầu, vui vẻ nói: "Thật là đúng dịp a, mẹ ta cũng là làm bất động sản tiêu thụ. . ." Trương Giai Giai mụ mụ tên hai tay phòng tiêu thụ quản lý, cho nên đặc biệt có thể hiểu được phần công tác này vất vả. Cảm thấy Chúc Yếu mụ mụ thân là nữ nhân, lại dứt khoát gánh vác nuôi gia đình trách nhiệm, phi thường khâm phục.

Cùng Trương Giai Giai hàn huyên một hồi, Chúc Yếu nhận đồng gậy gậy đầu: "Đúng vậy a, mẹ ta rất bận rộn."

Ở trong mắt Tiêu Minh Châu, công việc thứ nhất. Mà công việc, thì là vì nữ nhi.

Lần đầu trọ ở trường, Chúc Yếu khó tránh khỏi thấp thỏm, bây giờ thấy ba vị bạn cùng phòng đều thân thiết như vậy, nỗi lòng lo lắng lập tức liền buông xuống. Trên bàn điện thoại sáng lên, Chúc Yếu bận bịu cầm lấy, hoạch khai bình mạt. Là Nguyễn Trạch gửi tới Wechat. Chúc Yếu khoe môi giơ lên, cho Nguyễn Trạch hồi tin tức.

Nguyễn Trạch là một thân một mình đến báo danh, ký túc xá bên kia đã thu thập xong, hiện tại đến tìm nàng.

Chúc Yếu hỏi: 【 ân, vậy người nhanh đến gọi ta. 】

Nguyễn Trạch hồi tốt. Lại hỏi nàng: 【 muốn uống cái gì trà sữa. 】

Chúc Yếu bưng lấy điện thoại nghĩ nghĩ, sau đó quay lại: 【 ô mai vị. 】

Trương Giai Giai như tên trộm lại gần, con mắt hướng Chúc Yếu trên mặt nghiêng mắt nhìn, cười hì hì nói: "Cùng ai nói chuyện phiếm đâu? Cười đến ngọt như vậy."

Chúc Yếu trắng nõn khuôn mặt chất đống dáng tươi cười, thoải mái nói: "Bạn trai ta."

"Oa!" Ngay tại đi giày mang gò xanh thăm sợ hãi thán phục, kinh ngạc hỏi, "Nhìn không ra a. . . Ta coi là như người loại này học bá ngoan ngoan nữ cao trung chắc chắn sẽ không yêu đương đâu."

Học bá? Chúc Yếu cười khẽ một tiếng, thẳng thắn nói: "Ta thành tích rất kém cỏi. . ." Vừa nói vừa cho tới Nguyễn Trạch, "Nếu không phải cao tam hãn cho ta bổ một năm tròn khóa, ta khẳng định thi không đi Tấn đại."

Nguyễn lai bạn trai mới là học bá.

Độc thân đám bạn cùng phòng càng hâm mộ. Hâm mộ cao trung liền có cái học bá bạn trai, càng hâm mộ tốt nghiệp còn tại cùng nhau, hơn nữa thoát nhìn cảm tình tốt như vậy.

Trương Giai Giai liền nói: "Nhà khác bạn trai cho tới bây giờ không có khiến ta thất vọng quá."

Trương Giai Giai tướng mạo xinh đẹp, trong nhà xem như sung túc, cao trung lúc cũng nói qua yêu đương, đối phương thành tích rất kém cỏi, nhưng là dáng dấp đẹp mắt. Vì mặt liền cùng đối phương cùng một chỗ, ở chung đi sau hiện đối phương ngoại trừ mặt không còn gì khác, càng nguy hiểm hơn sự tình, nàng cũng đi theo hãn thành tích trượt. Nhấn tâm sau khi chia tay, thành tích của nàng mới rốt cục đi lên.

Một lát sau.

"Đông đông đông", có người gõ cửa.

Chân Điềm quá khứ mở cửa. Mở cửa, đứng ở phía ngoài một cái trường quyền phát nữ sinh, mắt nhỏ, mũi cao thẳng, có mấy khóa đáng yêu tàn nhang, nhìn thấy Chân Điềm liền hỏi: "Hà Vi Lam ở đây sao?"

Hà Vi Lam lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy bên ngoài nữ sinh, bần bịu thân thiết kêu lên: "Ái phi."

Sau đó quá khứ ôm lấy nữ sinh kia bả vai, hướng đám bạn cùng phòng giới thiệu: "Ta khuê mật, Cát Thiển Phi, cũng là ban tân văn, cùng chúng ta một lớp."

Cát Thiển Phi cùng mọi người chào hỏi, tiếp lấy thần bí hề hề nói: "Ta mới vừa rồi cùng bạn cùng phòng đi xuống lầu mua trà sữa, phát hiện cực phẩm soái ca một viên. . ."

Thanh âm cực kỳ hưng phấn khoa trương.

"Thật hay giả?"

Cao trung không cho phép yêu đương, thật vất vả nhịn đến đại học, thanh xuân xao động nữ sinh khó niệm đối với người khác phái sinh ra hiếu kì.

Cát Thiển Phi trọng trọng gật đầu, nhiều lần cường điệu: "Thật siêu cấp siêu cấp soái. . ." Nàng nghĩ nghĩ, "Àn. . . Có điểm giống sát vách pháp luật hệ hệ thảo Trần Tiện, bất quá so Trần Tiện còn muốn soái."

Chỉ cần trò chuyện lên soái ca, cho dù là không quen biết nữ sinh, cũng đều có thể quen thuộc cho tới cùng nhau, các nữ sinh lập tức thân thiết đến tựa như khuê mật.

Trương Giai Giai đề nghị: "Vậy chúng ta còn xử lý làm cái gì, nhanh chóng xuống lầu thưởng thức mỹ nam a."

Cát Thiển Phi thất lạc nói: ". . . Ta nhìn vị kia soái ca trong tay dẫn theo trà sữa, đoán chừng có bạn gái."

Nam sinh nơi nào sẽ mua trà sữa, mà lại bên này là nữ sinh ký túc xá.

Trương Giai Giai mở to hai mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: "Không phải đâu, ai ra tay nhanh như vậy!" Không có chứng cứ phán đoán đều không phải sự thật, vạn nhất người ta chờ không phải bạn gái, là muội muội loại hình đây này.

Các nữ sinh vẫn là hiếu kì, quyết định đi xuống lầu nhìn.

Chúc Yếu nghiêm túc nghe, giữ tại lòng bàn tay điện thoại chấn động, là Nguyên Trạch gửi tới Wechat: 【 ta đến. 】

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là ra tay rất nhanh tiểu công chúa = =

Kế tiếp là không biết xấu hổ không biết thẹn cưới sau. . . Phi, cuộc sống đại học.

Hôm qua thân thể không thoải mái rất sớm đã ngủ, hôm nay đổi mới sớm đi. Tấu chương tiếp tục đưa 50 cái tiểu hồng bao ~

...

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Khoe Khoang

Thế là Chúc Yếu đi theo đám bạn cùng phòng cùng nhau xuống lầu.

Lầu ký túc xá phía trước trồng một loạt lá đỏ lý, ngày mùa hè độc ác, lá cây rất nhỏ nhốn nháo. Sóng nhiệt trập trập, bốn phía đều là người.

Ra lầu ký túc xá lúc, Trương Giai Giai còn cố ý sửa sang lại một chút tóc, cố gắng trừng to mắt, rướn cổ lên, hỏi: "Chỗ nào đâu?"

Cát Thiển Phi kích động che mặt, khẩn trương nói quanh co lấy: "Ngay tại chỗ ấy, bồn hoa bên kia." Hương phía bồn hoa phương hương chỉ xuống.

Nghe tiếng nhìn lại. Bồn hoa bên cạnh dưới bóng cây, hoàn toàn chính xác đứng đấy một cái cao gầy thân ảnh, dáng người cao thẳng tắp, vẻ phần tướng mạo. . .

"Mẹ nha!" Trương Giai Giai nhin không được năm vuốt bạn cùng phòng cánh tay, "Thật rất đẹp trai a. Mà lại vóc người đẹp tốt, nhìn qua thật cao, nhìn ra 185 đi lên."

Chân Điem vận mi: "Đừng bóp ta, đau."

"Ngại ngừng ngại ngừng." Trương Giai Giai vội vàng xoa xoa bạn cùng phòng trắng nõn cánh tay, ánh mắt một mực không nỡ dịch chuyển

khỏi, kích động dậm chân, "Thật muốn biết vị niên trưởng này có bạn gái hay không. . ."

Trong đại học, dáng dấp đẹp mắt mới gọi học trưởng, dáng dấp phổ thông liền hết thầy gọi là đại nhị đại tam. . . Hà Vi Lam hai tay ôm ngực, liếc Trương Giai Giai một chút, cười nói: "Làm sao người biết người ta là học trưởng?"

Trương Giai Giai chững chạc dàng hoàng nói: "Nhìn qua rất thành thực ổn trọng." Đại bộ phận tân sinh đều rất ngây ngô.

Cát Thiển Phi liền nói: "Nếu như là học trưởng mà nói, ta làm sao không có ở diễn đàn bên trên thấy qua hẳn?" Trước khi vào học, Cát Thiển Phi ngay tại Tấn đại diễn đàn hỗn, Tấn đại các học viện hệ thảo rõ như lòng bàn tay, trong đó nhân khí cao nhất liền là pháp luật hệ hệ thảo Trần Tiệp.

Chúc Yếu liếc mắt liền thấy được Nguyên Trạch. Nghe đám bạn cùng phòng nhiệt nghị, nhấp môi dưới, đôi mắt mình nhuận lộ ra ý cười: "Hẳn có bạn gái."

Trương Giai Giai cấp tốc nhìn về phía Chúc Yếu: "Người làm sao biết. . ." Vừa định hỏi, bên người Cát Thiển Phi bỗng nhiên kinh hô, "Quá, đến đây! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?"

Các nữ sinh tranh thủ thời gian thận trọng đứng vững.

Trương Giai Giai còn cố ý hăng giọng một cái.

Chúc Yếu đôi mắt mím cười, tại Nguyên Trạch đi tới lúc, đi về phía trước hai bước, sau đó đưa tay, thân thiết đến xắn bên trên cánh tay của hẳn, ngửa đầu nhìn hẳn.

Sau lưng đám bạn cùng phòng nhất thời ngây ra như phỗng.

Chúc Yếu hướng phía đám bạn cùng phòng tươi sáng cười một tiếng: "Bởi vì hẳn bạn gái là ta nha. . . Chính thức giới thiệu một chút —— đây là bạn trai ta Nguyễn Trạch, viện y học đại nhất tân sinh." Sau đó hướng Nguyễn Trạch giới thiệu mấy người bạn cùng phòng.

Nguyễn Trạch mặt mày hơi có vẻ nhu hòa, mở miệng, lễ phép chào hỏi: "Các người tốt."

"Người tốt người tốt. . ." Đám bạn cùng phòng kề cùng một chỗ, rất thân thiết chào hỏi.

Đánh xong chào hỏi, Nguyễn Trạch cùng Chúc Yếu cùng đi quen thuộc sân trường hoàn cảnh. Đám bạn cùng phòng còn sững sờ xử tại nguyên chỗ. Trương Giai Giai ngữ khí hâm mộ: "Chúc Yếu đây cũng quá hạnh phúc, bạn trai hẳn không chỉ có soái hơn nữa nhìn ánh mắt của nàng thật ôn nhu. . ."

Đám bạn cùng phòng nhao nhao phụ họa.

Hà Vi Lam sờ lên cằm, nhú mày suy nghĩ: "Nguyễn Trạch. . . Làm sao danh tự này như thế quen tai a. . ."

Tạm thời nghĩ không ra.

Đợi đến các nữ sinh thừa thốt trở lại phòng ngủ, co quắp đến trên giường, Hà Vi Lam mới bỗng nhiên vỗ xuống trán, sau đó phút chốc nhảy lên, hướng phía đám bạn cùng phòng hô: "Đây không phải là Tấn tỉnh khối tự nhiên trạng nguyên sao!"

Thảo!

. . .

Đi ở sân trường, Chúc Yếu uống vào trà sữa, cùng Nguyên Trạch nói: "Vừa rồi ta bạn cùng phòng nói rằng lâu đến xem soái ca, không nghĩ tới lại là người."

Nói đến, Chúc Yếu đã cảm thấy xảo.

Nguyên Trạch chột ngừng chân, nghề hướng Chúc Yếu, thanh tuyến yếu ớt: "Công chúa cũng tới nhìn soái ca?"

A?

Chúc Yếu cắn hạ trà sữa ống hút, vô ý thức nuốt, cầu sinh dục rất mạnh trả lời: "Ta không phải a. . ." Nàng cười thật ngọt ngào, ánh mắt thản nhiên đối đầu hẳn, "Ta đến xem bạn trai ta."

Nguyên Trạch nhàn nhạt mỉm cười, nắm chặt tiểu công chúa mềm mại tay.

Chúc Yếu bước chân nhẹ nhàng, nói: "Ta trước đó còn thật lo lắng, sợ xử lý không tốt cùng bạn cùng phòng quan hệ, hiện tại cảm thấy các nàng đều thật đáng yêu."

Trước khi vào học, Tưởng Diễm Nha liền cùng nàng tán gẫu qua một ít nữ sinh tức xá sự tình. Tỉ như nói một cái ký tức xá sáu người, lại có xây bảy tám cái tiểu nhóm, nữ sinh quan hệ trong đó giao thoa phức tạp, là cửa rất thâm ảo học vấn.

Nguyên Trạch liếc nhìn nàng một cái.

Hắn từ trước đến nay lấy ác nhất ý nghĩ đi phỏng đoán lòng người, nhân tính ích kỷ lương bạc, bình thường cố gắng thân thiết đôn hậu, phàm là liên lụy đến lợi ích, liền sẽ lộ ra bản tính. Chỉ là nhìn Chúc Yếu có chút hăng hái, rõ ràng đắm chìm trong cuộc sống đại học mới mẻ cảm giác bên trong, cũng liền không đi quét nàng hào hứng.

Chúc Yếu hút miệng trà sữa, con mắt rất sáng, hỏi một câu: "Không yên lòng ta?"

Nguyên Trạch ngừng tạm, sau đó thành thật gật đầu: "Ân."

Chúc Yếu dáng tươi cười dần dần sâu: "Tốt xấu ta đã từng cũng là công chúa, có chút cách đối nhân xử thế đạo lý nên cũng biết." Nàng chỉ là tư tưởng tam quan cùng đám bạn cùng phòng tồn tại khác biệt, cơ bản xử thế đạo lý vẫn là lòng biết rõ. Dù sao tại đại Ngụy sinh sống vài chục năm, gần gũi một năm, hoàn toàn không đủ để nhường nàng hoàn toàn thích ứng cuộc sống ở nơi này.

Nguyên Trạch nói ra: "Vậy là tốt rồi."

Đối đầu hần ánh mắt, Chúc Yếu đã cảm thấy trong lòng hiện ngọt, chậm rãi đi tới, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp: "Vừa rồi hương bạn cùng phòng giới thiệu người, ta đặc biệt tự hào. . . Nguyên Trạch, người biết không? Ta trước kia không quá lý giải, vì cái gì những cô nương kia luôn luôn thích ganh đua so sánh, khoe khoang chính mình đồ trang sức y phục, hiện tại ta minh bạch cái loại cảm giác này. . ."

Nguyên Trạch dừng bước lại.

Chúc Yếu con người đen nhánh sáng, nhìn không chuyển mắt ngắm nhìn hần, tiếng nói ngọt mềm lộ ra tràn đầy kiêu ngạo: "Ta muốn hưởng toàn thế giới khoe khoang người —— ta có tốt như vậy bạn trai."

. . .

Tấn đại có gần hai mươi cái nhà ăn, cuối cùng hai người đi chính là tiếp giáp trường học Nguyệt Nha hồ nhà ăn. Không khí thanh nhã, tình lữ chiếm đa số. Một tầng là lưu nhàn phòng ăn, lấy bàn ăn bộ đồ ăn tự do đồ ăn.

Đi vào lúc, Chúc Yếu liền đưng phải gương mặt quen.

Là Đường Việt. Tưởng Điềm Nha cùng Trình Gia Úy đều đi lân cận thị S đại, ngược lại là Đường Việt, tiến Tấn đại niệm pháp luật hệ. Đều là bạn học cùng lớp, Đường Việt nhìn thấy Nguyên Trạch cùng Chúc Yếu tiến đến, tiến lên chào hỏi: "Thật là đúng dịp a, ngày đầu tiên liền đưng phải các người."

Chúc Yếu gật gật đầu: "Người đang chờ người sao?"

"Ân." Đường Việt cười lên, lộ ra hai viên răng trắng nõn rặng mè, rất đáng yêu. Hắn giải thích nói, "Đang chờ ta biểu ca, hẳn là pháp luật hệ sinh viên năm thứ 2. Chờ một lúc cơm nước xong xuôi muốn dẫn ta quen thuộc hạ sân trường. . ."

Chúc Yếu giật mình "A" âm thanh, trái lại Nguyên Trạch, một bộ cũng không phải là rất muốn nói chuyện với Đường Việt đáng vẻ.

Đường Việt cũng là thức thời: "Vậy các người đi trước ăn cơm đi, về sau tùy thời liên hệ."

Trước kia cùng lớp, trong phòng học đều rất ít nói chuyện, càng không nói đến hiện tại. Chúc Yếu đành phải chút lễ phép đầu, bởi Nguyên Trạch đi lấy bàn ăn.

Đi vào tuyến đồ ăn lúc, Chúc Yếu duỗi ra ngón tay, nhẹ nhàng đưng vào Nguyên Trạch cánh tay.

Nguyên Trạch cúi đầu, ánh mắt bình tĩnh nhạt nhẽo. . . Chúc Yếu thấp giọng nhắc tới: "Dù sao cũng là đồng học, gặp là duyên phận, chào hỏi luôn luôn muốn đánh."

Nguyên Trạch nhàn nhạt dạ.

Chúc Yếu ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, hấp môi nói: "Người trước kia không phải như vậy. . ." Ngày xưa thái phó, cho dù là đối mặt lại không vui người, đều sẽ bảo trì phong độ. Mà bây giờ, đối mặt những cái kia không nghĩ hiểu người, thái độ của hắn liền rất lãnh đạm, biểu hiện được rất rõ ràng.

Nguyễn Trạch nói: "Hiện tại không nghĩ." Như thế quá mệt mỏi.

Chúc Yếu ân ân gật đầu, hai tay ôm chặt lấy cánh tay của hắn, cũng không có chú ý tới cổ áo theo động tác có chút mở.

Nguyễn Trạch thân thể khẽ run. Trời nóng nực, hắn ăn mặc là ngắn tay, nàng thiệp cực kỳ, cái kia cổ mềm mại xúc cảm, lộ ra thiếu nữ hương thơm, lập tức chạy đi lên. Thân thể đột nhiên căng cứng, Nguyễn Trạch cơ hồ cứng tại tại chỗ, khuôn mặt có một cái chớp mắt ngưng trệ, đáy mắt đen nhánh.

Trở nên hoảng hốt, Nguyễn Trạch lơ đãng bàn đưa cánh tay rút về.

Sau đó bất động thanh sắc thay nàng kéo lại cổ áo, hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Suy nghĩ bị hắn dẫn dắt, Chúc Yếu cũng không có cảm giác được bất kỳ khác thường gì, con mắt đi xem cửa cửa sổ đồ ăn. Sau đó nói: "Dấm đường cá."

Nguyễn Trạch đưa tay, đi lấy dấm đường cá.

Đãi hắn tay muốn chạm đến bàn ăn vùng ven lúc, một cái tay khác thon dài tay xuất hiện, cơ hồ là đồng thời vươn đi ra, lập tức liền đụng phải.

Hai cánh tay dừng ở bàn ăn vùng ven, hình tượng dừng lại. Đồng dạng là cân xứng trắng nõn tay, khớp xương rõ ràng, khác biệt với Nguyễn Trạch chính là, một cái tay khác mang theo một khối màu đen đồng hồ đeo tay.

"Ngại ngùng. . ." Bên tai truyền tới một trong sáng tiếng nói.

Mang theo đồng hồ đeo tay tay thu về.

Chúc Yếu quay đầu đi xem, khó khăn lắm đối đầu một trương tuấn lãng khiêm tốn mặt, cùng một đôi ngậm lấy ý cười con mắt. Chúc Yếu ánh mắt sững sờ, há to miệng: "Người. . ."

"Chúc Yếu, là các người a."

Phía sau người nọ lại thoát ra Đường Việt trắng nõn mặt đến, hãnh cười nói, "Đây là ta biểu ca Trần Tiện. Biểu ca, hai vị này là ta cao trung đồng học."

Trần Tiện hướng phía bọn hãnh khẽ vuốt cằm.

Nguyên Trạch ánh mắt lướt qua Trần Tiện, dùng ánh mắt chào hỏi.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên quý dị.

Vẫn là Nguyên Trạch mở miệng trước: "Yếu Yếu, còn muốn ăn cái gì?"

Chúc Yếu không có chú ý tới đột nhiên lên thân mặt xưng hô, tiếp tục tuyên đồ ăn.

Nguyên Trạch cùng Chúc Yếu rất nhanh chọn tốt đồ ăn xếp hàng trả tiền. Phía sau Trần Tiện cùng Đường Việt lại là chậm rãi, Trần Tiện lấy một bàn quả cà, ghé mắt nhìn Đường Việt, thanh âm dè thấp, hỏi thăm: "Cái kia liền là người thích nữ sinh?"

Đường Việt ngậy thơ, lần đầu thăm mển nữ sinh. Bị biểu ca đâm thủng, trắng nõn bên mặt trong nháy mắt che kín ánh nắng chiều đỏ, nhún nhó gật đầu: "Đúng vậy a. . ."

Trần Tiện cùng Đường Việt quan hệ rất tốt, biết hẳn có yêu mến nữ sinh, cũng biết lúc ấy hẳn bị nữ sinh ca ca kéo tới trong hẻm nhỏ đánh một trận. Chọn tốt đồ ăn phóng tới bàn ăn, Trần Tiện mỉm cười đánh giá câu: "Là rất xinh đẹp."

Trần Tiện khích lệ Chúc Yếu, Đường Việt không hiểu tự hào: "Nàng tính cách cũng rất tốt." Hơn nữa còn tinh thông tì bà, rất đáng yêu nữ sinh.

Dừng một chút, Đường Việt bỗng nhiên lấy lại tinh thần, con mắt trợn to, nói: "Biểu ca, đây là ta lần đầu tiên nghe người khen nữ sinh xinh đẹp."

Trần Tiện chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Đường Việt từ nhỏ đã sùng bái Trần Tiện vị này biểu ca. Trần Tiện học cờ vây, hẳn đi theo học cờ vây, Trần Tiện học dương cầm, hẳn cũng mời nghệ sĩ dương cầm giáo, Trần Tiện đọc Tấn đại pháp luật hệ, hẳn cũng theo sát lấy, năm sau liền tiến Tấn đại pháp luật hệ đại môn. Có thể nói, Trần Tiện liền là nhân sinh của hẳn tấm gương.

Bên này, hai người chọn tốt vị trí ngồi xuống. Nguyên Trạch đem nước cam phóng tới trước mặt nàng lúc, Chúc Yếu mới lấy lại tinh thần, nói: "Đường Việt biểu ca. . ."

Nguyên Trạch đem đĩa đưa cho Chúc Yếu, tay có một sát na dừng lại, nhẹ đặt ở Chúc Yếu trong tay, sau đó chậm chạp mở miệng: "Trần Tiện Chi."

Chúc Yếu liền giật mình. Đường Việt biểu ca Trần Tiện, hoàn toàn chính xác cùng đại Ngụy lúc cùng nàng tương quá thân Trần tử công tử giống nhau như đúc, mà lại thiếu đi mấy phần ngại ngùng thiếu niên khí. Đại khái là đơn độc từng có một lần nhìn nhau, hay là Trần Tiện bộ dáng cùng Nguyên Trạch giống nhau đến mấy phần, cho nên Chúc Yếu còn rõ ràng nhớ kỹ gương mặt kia. Trần Tiện có lẽ liền là Trần Tiện Chi chuyên thể.

Nguyên Trạch lẳng lẳng nhìn xem nàng suy tư mặt, cái kia bộ phận ký ức lại lần nữa phun lên. Nhớ kỹ quá rõ ràng, phảng phất giống như hôm qua. . .

Là hắn đi đông cung giáo thái tử vào cái ngày đó. Ngang bướng thái tử khó được học được chịu khó, nửa lớp sau, liền cầu lấy hắn: "Thái phó, hôm nay là bản cung hoàng muội nhìn nhau phò mã thời gian, lúc này bản cung cái kia chuẩn muội phu ngay tại ngự hoa viên đâu, ngài nếu không phê chuẩn ta tới xem xem. . ."

Chấp nhất thư tịch thái phó lập tức ngón tay nắm chặt, con mắt nhàn nhạt nhìn về phía thái tử, lần đầu tiên cho phép.

Cùng công chúa nhìn nhau nam tử chính là hai năm này danh môn hoàng thành công tử văn nhã Trần Tiệp Chi. . . Hắn gặp qua mấy lần, là rất không tệ.

Khó được gặp thái phó đáp ứng, thái tử đầu tiên là khê giật mình, mắt trợn trừng, lẩm bẫm nói: "Ta không nghe lầm chứ. . ." Tiếp lấy tranh thủ thời gian để sách xuống, vung lên áo bào, chạy gấp chạy đến ngự hoa viên.

Về phần thái phó, thon dài thân ảnh đứng tại trước thư án, thần tình trên mặt âm đạm không rõ, thật lâu do dự, cuối cùng chậm rãi đi theo.

Chính vào giữa mùa thu, ngự hoa viên hoa cúc nở rộ, đan quế phiêu hương.

Xa xa nhìn lại, liền thấy Vạn Xuân trong đình, tỉ mỉ cách ăn mặc qua tiểu công chúa duyên dáng yêu kiều, bên người đứng đấy một cái cao gầy thân ảnh. Cầm bào đai lưng ngọc, phong thái lồi lạc.

Thái tử ẩn tại giả sơn sau nhìn, nghe được tiếng bước chân, ghé mắt nhìn thấy thái phó lúc, trên mặt hiện lên một trận kinh ngạc. Nhưng lúc đó,

hắn càng thêm bức thiết muốn cùng người bên ngoài chia sẻ giờ phút này tâm tình.

Tạm thời không để ý thái phó thân phận, ngoẹo đầu nhú mày đánh giá lấy: "Tiểu tử này nhìn xem cũng được. . . Không có gì bất ngờ xảy ra, đoán chừng liền là bản cung muội phu."

Công chúa ngại ngần thẹn thùng, lần thứ nhất nguyện ý cùng nam tử nhìn nhau, tại thái tử trong mắt, tự nhiên cảm thấy muội muội đối Trần Tiệp Chi rất có hảo cảm. Lúc ấy chính là Trần tứ công tử thanh danh vang dội thời khắc, tài hoa hơn người như vậy lại phong thái nhanh nhẹn tuổi trẻ nam tử, phối cùng công chúa, cũng coi là giai ngẫu.

Thái phó cũng không nói chuyện. Một đôi mắt bình tĩnh trôi hướng đình nghỉ mát.

Công chúa xinh đẹp, Trần Tiệp Chi mặt như ngọc, cũng là tuần lãng. Hai người đứng chung một chỗ, giống như bích nhân. Sau đó, Trần Tiệp Chi khom lưng thay công chúa nhật khăn tay, mỉm cười đưa cho công chúa. Công chúa tiếp nhận, nghiêng mặt, biểu lộ nhã nhặn, thấp giọng tại cùng hắn nói cái gì. Nghe không được. . . Nhưng là xa xa nhìn qua, liền biết trò chuyện rất tốt.

Cái kia một cái chớp mắt, hắn liền đối Trần Tiệp Chi động sát tâm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tấu chương cho sáng sớm tiểu đáng yêu nhóm phát 50 cái tiểu hồng bao, 15 chữ trở lên hừm ~

...

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Lợi Hại

Chúc Yếu trở lại phòng ngủ, Hà Vi Lam không tại, Trương Giai Giai cùng Chân Điem đang chơi điện thoại. Nàng quá khú đem mấy chén trà sữa phân cho bạn cùng phòng, cười nói: "Bạn trai ta mời khách." Vừa rồi Nguyên Trạch đến tìm nàng, chỉ cấp nàng mua trà sữa, đã đụng phải bạn cùng phòng, tóm lại muốn ý tứ ý tứ.

"Oa ~ cảm ơn a, quá tốt rồi, ta vừa vặn nghĩ đi mua trà sữa." Trương Giai Giai để điện thoại di động xuống tiếp nhận trà sữa, biểu lộ cực kỳ hâm mộ: "Chúc Yếu bạn trai người thật tốt."

Chân Điem đi theo gật đầu: "Đúng vậy a đúng vậy a. . ." Nàng lại gần một điểm, hiếu kì hỏi, "Nói với chúng ta nói người hai sự tình thôi, hai người ai đuổi đến ai vậy?"

Trương Giai Giai nhìn về phía Chân Điem: "Chúc Yếu xinh đẹp như vậy, khẳng định là bạn trai nàng đuổi đến nàng nha."

Chân Điem hơi chớp mắt, như có điều suy nghĩ nói một câu: "Giống bạn trai nàng loại này học bá hình soái ca, hẳn là rất cao lạnh a. . ."

Loại này cao lãnh nam thần, hẳn là chờ lấy nữ sinh theo đuổi đi.

Chúc Yếu trầm mặc một lát. Giống như. . . Cũng không nói lên được ai đuổi đến ai. Nàng là rất sớm trước đó liền thích hẳn, về phần Nguyên Trạch. . . Kỳ thật nàng cũng không rõ ràng, hẳn là lúc nào thích nàng. Đại

khái là chuyển thể đến tận đây, cùng nàng sớm chiều ở chung, dần dần đối nàng có hảo cảm. Thật muốn nói truy. . . Nguyên Trạch không có truy quá nàng.

Trương Giai Giai phốc cười ra tiếng, nàng cười lên bên phải có cái nhàn nhạt lúm đồng tiền: "Chúc Yếu người cái này biểu tình gì? Thật chẳng lẽ chính là người chủ động truy bạn trai người?" Chúc Yếu nhìn qua là cái kia loại văn tĩnh nhu thuận nữ sinh, thẹn thùng ngại ngùng, bình thường mà nói sẽ không chủ động theo đuổi nam sinh, huống chi là ở cấp ba.

Chúc Yếu cười hạ: "Không kém bao nhiêu đâu. . ." Mặc dù không có truy. Nàng ngượng ngùng sờ một cái mặt, "Ta trước thích hẳn."

"Oa —— "

Chân Điem kinh hô, ánh mắt sùng bái, hướng phía Chúc Yếu giơ ngón tay cái lên, "Chúc Yếu người quá lợi hại."

. . .

Bên này Nguyên Trạch trở lại nam sinh phòng ngủ, ba bạn cùng phòng vây quanh ở máy tính bên cạnh xem Tấn đại diễn đàn, sốt ruột thảo luận:

"Cái này cái này, cái này đẹp mắt, nhìn khí chất rất tốt."

"Đừng suy nghĩ, đây là Anh ngữ hệ hệ hoa lâu vi, vị này học tử thế nhưng là tiến cửa trường liên pháp luật hệ Trần Tiện thổ lộ, người ta chuyên tình đây. . ."

Nghe được tên quen thuộc, Nguyên Trạch biểu lộ hơi ngừng lại, sau đó nhẹ nhàng tương môn khép lại.

"Trần Tiện không phải không tiếp nhận nha."

"Vậy nhân gia có thể để ý người?"

"Người liền khỏi phải nhớ thương xinh đẹp học tử, vẫn là tìm tân sinh ra tay tương đối tốt. . ."

Tiếp tục xem, con chuột cấp tốc trượt, dừng ở nào đó một tấm hình lúc, ba vị nóng lòng thoát đơn nam sinh khoa trường che trái tim: "Cái này tiểu tiên nữ khẳng định là tân sinh, quá tiên. . ." Trong đó một tên bạn cùng phòng chuyển phía dưới, liền thấy trải qua phía sau bọn họ, dừng bước Nguyên Trạch.

"Trường phòng ngủ, người trở về rồi?"

Nguyên Trạch khí chất cao lãnh, cùng còn lại ba vị lăm lờ bạn cùng phòng tính cách khác hẳn. Bởi vì nhan giá trị quá cao, tiến ký túc xá, ký túc xá a di đều đối bọn hắn 606 phòng ngủ đặc biệt chiếu cố. Nguyên Trạch mặc dù không nói nhiều, nhưng là giơ tay nhắc chân đều khiêm tốn có lễ, có loại siêu thoát tuổi tác thành thực, nhường đám bạn cùng phòng trong lúc lơ đãng liền bị thần phục, nhất trí đề cử hắn vì trường phòng ngủ. . . Bất quá, lại thành thực, cũng là nam sinh a, đối nữ sinh xinh đẹp tự nhiên cảm thấy hứng thú

Không phải sao, cũng không nhịn được nhìn.

Bạn cùng phòng bạn bị chân chó đưa ra vị trí, hướng phía màn ảnh máy vi tính một chỉ: "Là rất xinh đẹp a, làn da thật trắng, con mắt vừa lớn vừa sáng. . ."

Ngồi trên ghế bạn cùng phòng cũng quay đầu, nhìn thấy Nguyên Trạch, liền trêu ghẹo: "Làm sao? Ta trường phòng ngủ cũng tâm động rồi?"

Giống Nguyên Trạch loại này, rõ ràng là sau lưng có một năm lớn nữ sinh truy loại hình, bình thường tướng mạo nữ sinh khẳng định không lọt nổi mắt xanh của hắn. Nhưng là trên tấm ảnh vị này, da trắng eo nhỏ, tóc dài phát phối, là thật mỹ. . .

Nguyên Trạch ánh mắt hướng màn ảnh máy vi tính nhìn lại, con người đen nhánh, không nhanh không chậm nói câu: "Bạn gái của ta."

"A, bạn gái của người a. . ." Đám bạn cùng phòng thần sắc thảnh thơi, tiếp tục xem thiệp mời.

An tĩnh gần ba giây, ba vị bạn cùng phòng dừng lại động tác, hai mặt nhìn nhau, mới ngạc nhiên: "Cái gì? ! Bạn gái của người!"

Nguyên Trạch mặt mày lãnh đạm, âm điệu rõ ràng thanh lãnh: "Cho nên —— không cho phép lại nhìn."

Ta thao!

Đám bạn cùng phòng yên lặng rời khỏi thiệp mời, có lớn mật hiếu kì quay đầu hỏi một câu: "Cái kia. . . Xinh đẹp như vậy nữ sinh, rất khó khăn truy a?"

Một tên khác bạn cùng phòng gõ xuống đầu của hắn.

Đổi lại bọn họ là khó truy. Cũng không nhìn một chút bọn hắn trưởng phòng phòng ngũ cái này tướng mạo, khó truy cái quý!

Nào biết được Nguyên Trạch trầm mặc nửa ngày, môi mỏng rõ ràng kéo lên, khe vuốt cằm dạ: "Là rất khó khăn truy. . . Đuổi thật lâu."

. . .

Tấn đại tân sinh khai giảng cần trái qua trong vòng hai mươi ngày huấn luyện quân sự.

Mặt trời chói chang treo cao.

Chúc Yếu mặc đồ rần rỉ ẩn tại đội ngũ ở giữa, tuyết trắng cái trán ẩm ướt cộc cộc, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu tử rì rào trượt xuống.

Chúc Yếu thân thể là rất dễ dàng xuất mồ hôi loại hình, trong một giây lát công phu lưng liền đã ướt đẫm, y phục dính lấy làn da, sền sệt, phi thường không thoải mái.

Huấn luyện quân sự nghiêm ngặt, có thể chất yếu nữ sinh nhẹn không được ngã xuống. Chúc Yếu còn khá tốt, cho tới trưa xuống tới, không chút bị giáo quan điểm danh quá.

Đến cơm trưa thời gian, do giáo quan lĩnh đội, toàn bộ đồng học nện bước chỉnh tề bộ pháp theo thứ tự tiến vào nhà ăn. Buổi trưa lúc nghỉ trưa ở giữa cũng không nhiều, cơm trưa Chúc Yếu liền cùng đám bạn cùng phòng cùng nhau. Tiếp xuống một tuần, cũng chỉ cùng Nguyên Trạch ăn hai lần cơm tối, tăng thêm huấn luyện quân sự thời gian mệt mỏi, đứng một ngày chân đã rất chua, cũng liền không cùng Nguyên Trạch ra ngoài tản bộ.

Tính toán ra, hai người ở chung thời gian, so với cấp ba lúc muốn ít rất nhiều.

Tối hôm đó Chúc Yếu trước tắm rửa xong, phơi tốt quần áo, nằm ở trên giường cùng Nguyên Trạch giảng điện thoại.

Chúc Yếu hai chân có chút nâng lên, phía dưới đệm lên xếp xong hạ bị, hai chân ngọc bạch tinh xảo. Môi khẽ trương khẽ hợp, thanh âm nhỏ nhỏ cùng Nguyên Trạch giảng huấn luyện quân sự lúc chuyện lý thú: "Người biết nha, hôm nay giáo quan thông cảm chúng ta, cố ý để chúng ta tại chỗ thoáng mát tư thế hành quân, kết quả vừa vặn ta vị trí kia ánh nắng dồi dào, lớp của ta bên trên đồng học đều cười điên rồi. . . Ta cũng nhẹn không được."

Tốt không may. Lẻ loi trợ trợ một cái, đặc biệt tốt cười.

Nguyên Trạch đứng tại ban công hóng mát, nghe trong điện thoại tiểu công chúa mềm giọng phàn nàn, cơ hồ có thể tưởng tượng đến ngay lúc đó hình tượng, nhẹn không được câu xuống khóe miệng.

Chúc Yếu trống trống má phấn, nhanh chóng hỏi một câu: "Người cũng cười, đúng hay không?"

"Ân. . ." Nguyên Trạch nhẹ nhàng cười.

"Ta liền biết thật buồn cười." Chúc Yếu cũng cười âm thanh, sau đó buông xuống chân, thân thể hướng ra ngoài, đưa di động đặt ở trên gối đầu, tới gần bên tai của nàng. Mí mắt càng ngày càng nặng, nhẹ nhàng ngáp một cái, "Nguyên Trạch. . ."

"Ân." Nguyên Trạch ôn nhu đáp.

Sau đó, đầu bên kia điện thoại thật lâu không âm thanh vang.

Nguyên Trạch cầm di động, màn hình tia sáng chiếu lên hắt bên mặt hình dáng thâm thúy, sụp xuống suy nghĩ, an tĩnh chờ đợi. . . Truyền đến, là một trận nhỏ xíu tiếng hít thở, đều đều kéo dài. Nguyên Trạch trường tiệp nhẹ che, tiếng nói nhu hòa nói câu: ". . . Ngủ ngon."

Thanh âm thuận gió đêm dần dần phiêu tán.

. . . Ngủ ngon, ta tiểu công chúa.

. . .

Huấn luyện quân sự trong lúc đó. Dừng lại lúc nghỉ ngơi, các nữ sinh trò chuyện nhiều nhất liền là nơi nào lớp có soái ca. Nào đó nào đó học trưởng dáng dấp rất đẹp trai nhưng là rất hoa tâm, chuyên chọn tiểu học nhóm ra tay, phải tất yếu cẩn thận. Đương nhiên cũng có tướng mạo phẩm hạnh kiêm hữu học trưởng, tỉ như ngành kiến trúc Thẩm mây lúc, lại tỉ như pháp luật hệ Trần Tiệp. . .

Chúc Yếu ở bên cạnh yên lặng uống nước.

Cùng cao trung không khí khẩn trương hoàn toàn khác biệt. Cao trung lúc, dù cho có nữ sinh thảo luận nam sinh, cũng là trong âm thầm, hoặc là một phần rất nhỏ, mà không giống hiện tại, đặt ở trên mặt bàn. Trong đại học, tất cả mọi người bắt đầu bức thiết muốn nói yêu đương, các nữ sinh học được cách ăn mặc chính mình, tại huấn luyện quân sự lúc hiện ra giọng hát của mình, các nam sinh cũng càng ân cần giỏi về biểu hiện mình.

Mấy ngày ngắn ngủi huấn luyện quân sự, liền có rất nhiều đôi tình nhân nhanh chóng phối đôi thành công.

Đi nhà ăn xếp hàng mua cơm lúc, Trương Giai Giai kéo lấy mỗi một thân thể, hiếu kì nói: "Mỗi ngày mệt như chó chết đồng dạng, bọn hã là thế nào rút thời gian đi tìm đối tượng?" Quả thực là không thể tưởng tượng.

Hà Vi Lam nắm tay khoác lên nàng trên vai, nói câu: "Đây chính là người độc thân nguyên nhân."

Người trẻ tuổi tinh lực vô hạn, có người trở lại ký túc xá liền tắm rửa đi ngủ, có người ban ngày tại mặt trời dưới đây phơi một ngày, buổi tối như thường có tinh lực cùng nam sinh đi ép đường cái. . .

Nhà ăn cửa hông thông hướng tiểu siêu thị, bên cạnh là tiệm trái cây. Chúc Yếu cùng bạn cùng phòng đi siêu thị mua đồ ăn vặt, không có gì muốn mua, liền mua mấy bao cá con làm cùng một bình sữa chua. Chính vào giờ cao điểm, nho nhỏ siêu thị đầy áp người. Chọn tốt đồ vật, Chúc Yếu quét một vòng không thấy được Trương Giai Giai bọn hã, trước hết đi xếp hàng trả tiền.

Đội ngũ rất dài.

Chúc Yếu nhàm chán nhìn xem sữa chua hộp bên trên sinh sản ngày cùng bảo đảm chất lượng kỳ, bên cạnh có người đi qua, đụng vào bờ vai của nàng.

"Ngại ngừng."

Chúc Yếu tìm theo tiếng ngãng đầu, nhìn thấy người trước mắt khuôn mặt, biểu lộ ngừng lại dưới, sau đó nói: "Không quan hệ."

Trần Tiện con mắt mờ mịt mấy phần thân thiết ý cười, rất có học trường tư thế, nhìn Chúc Yếu ánh mắt rất quan tâm. Hắn mở miệng nói câu: "Thật là đúng dịp."

Kỳ thật Chúc Yếu bất quá là Đường Việt đồng học, cùng Đường Việt quan hệ đều bình thường, Trần Tiện là Đường Việt biểu ca, bình thường gặp phải, đều chưa chắc sẽ đánh chào hỏi. Mà bây giờ nghe Trần Tiện ngữ khí, rõ ràng là muốn cùng nàng tiếp tục nói chuyện ý tứ.

Chúc Yếu nhớ tới ngày đó tại nhà ăn Nguyễn Trạch biểu lộ. Mặc dù Nguyễn Trạch không nói, có thể nàng cũng nhìn ra được, hắn cũng không thích Trần Tiện, cũng bởi vì Trần Tiện Chi đã từng cùng nàng tương quá thân, mà vị này Trần Tiện dáng dấp giống như Trần Tiện Chi, có lẽ liền là Trần Tiện chuyển thế. . . Chúc Yếu không rõ ràng, cũng không muốn truy đến cùng.

Nguyễn Trạch không thích sự tình, nàng không đi làm là được rồi.

Thế là Chúc Yếu khẽ dạ, không có nói nhiều.

Huấn luyện quân sự lúc, Chúc Yếu cũng nghe các nữ sinh nhiều lần nâng lên Trần Tiện, cũng khoe hắn ôn nhu quan tâm, phi thường thân sĩ. Mà Chúc Yếu thái độ rõ ràng lãnh đạm, theo lý thuyết, Trần Tiện cũng hẳn là nhìn ra được, nàng cũng không muốn cùng hắn nhiều trò chuyện.

Có thể kết quả là, nàng lấy lệ ứng xong, Trần Tiện chỉ cúi đầu mắt nhìn trong tay nàng sữa chua, hiểu kì hỏi: "Người thích ô mai vị?"

Trần Tiện xem như Tấn đại nhân vật phong vân, liền liền tân sinh cũng rất nhiều biết hẳn. Rất nhiều người nhìn về bên này. Có cái cảm bóng rổ nam sinh trải qua, ghé mắt nhìn, cười nói: "Trần Tiện, khó được gặp người cùng nữ sinh nói chuyện a?" Nghe ngữ khí, phải cùng Trần Tiện quan hệ không tệ, hiếu kì quan sát một chút Chúc Yếu.

Trần Tiện nhẹ nhàng gật đầu: "Nhận biết học muội."

"Dạng này a. . ." Nam sinh cười đến rất mập mờ, không hỏi nhiều, liền lại xem thêm Chúc Yếu một chút.

Rất nhanh đến phiên Chúc Yếu trả tiền. Chúc Yếu đem sữa chua cùng cá con làm phóng tới quầy thu ngân, lấy điện thoại di động ra trượt đến Alipay. Điện thoại lượng điện tích hồng, "Bữ bữ" hai tiếng liền tự động đóng cơ. Chúc Yếu nhú mày.

Đằng sau Trần Tiện nói: "Quét ta đi." Trong ngôn ngữ, liền phải đem điện thoại lấy ra.

"Không cần." Chúc Yếu nhanh chóng nói, nàng nhìn xuống Trần Tiện, nói câu cảm ơn, sau đó lễ phép nói, "Ta soát phiếu ăn là được rồi."

Nhà ăn bên này siêu thị là có thể soát phiếu ăn.

Trần Tiện thủ đoạn rõ ràng cứng lại. Hắn nhìn thấy Chúc Yếu đưa tay đem phiếu ăn đặt ở trả tiền trên máy, giao xong tiền, lấy được đồ vật, hướng phía hắn gật đầu liền đi ra ngoài. . . Hắn ánh mắt thuận bị dẫn dắt quá khứ, rơi vào nữ hài trên bóng lưng.

Là thống nhất quân huấn phục, màu nâu dây lưng bóp đến vòng eo tinh tế, quần lại trầm thấp đuôi ngựa, theo động tác nhẹ nhàng lắc lư.

Trần Tiện cười dưới, thu hồi ánh mắt, đem trong tay nước để lên quầy thu ngân.

"Liền một bình nước sao?"

"Ân." Trần Tiện gật gật đầu.

Đi ra siêu thị, Chúc Yếu không ở bên ngoài mặt nhìn thấy bạn cùng phòng, đại khái là còn tại bên trong trả tiền. Chúc Yếu chuẩn bị chờ một chút, ngẩng đầu một cái, liền thấy cầm nước khoáng Trần Tiện ra, hướng phía phương hướng của nàng đi tới.

Trần Tiện thân hình cùng Nguyên Trạch có chút giống, khí chất cũng cùng loại, chợt nhìn qua, đều là cái kia loại ôn nhuận quân tử hình.

Kỳ thật không phải.

Nguyên Trạch nhìn như ôn nhuận, chân thực đối xử mọi người trì trọng có độ, dù cho nói chuyện cùng người lúc là vô cùng có lễ phép, xem người ánh mắt nhưng thủy chung rất bình tĩnh, khiêm tốn bề ngoài dưới, lộ ra xa lánh lạnh lùng; mà Trần Tiện, nói chuyện thái độ là thật ấm áp, khoe miệng khẽ nhếch, con mắt chất đống cười nhạt ý, khiến người ta cảm thấy thân thiết hiền lành. . . Vậy đại khái liền là các nữ sinh nói hấn thân sĩ nguyên nhân.

Trần Tiện đứng ở trước mặt nàng, thấp giọng hỏi câu: "Người rất chán ghét ta?" Ngữ khí ẩn ẩn lộ ra mấy phần ủy khuất.

Chúc Yếu nhìn xem hấn, lắc đầu: "Không có." Cùng chán ghét không quan hệ.

Tựa như lúc ấy, nàng cùng Trần Tiện Chi nhìn nhau.

Khi đó, Trần Tiện Chi ở trước mặt nàng biểu hiện được không thể bắt bẻ, mọi cử động lộ ra quan tâm tôn trọng. Hấn mặt mày cùng Nguyên Trạch giống nhau đến mấy phần, nàng cũng hoàn toàn chính xác nhìn không được chăm chú nhìn thêm. . . Nhưng nhìn vài lần sau, liền không

ngĩ lại nhìn. Dù cho Trần Tiệ Chi cùng Nguyên Trạch có chút giống, tại tiểu công chúa trong lòng, nhưng lại chưa bao giờ động đậy nhường Trần Tiệ Chi thay thế Nguyên Trạch suy nghĩ, một cái chớp mắt đều không có. Trong lòng nàng, thái phó là độc nhất vô nhị.

Mà lại —— càng xem Trần Tiệ Chi, càng cảm thấy bọn hãn kỳ thật căn bản không giống.

Trần Tiệ cười dưới, nhìn qua trước mặt nữ hài nhi nhu mặt trắng gò má, nhẹ sai lệch phía dưới, nửa là nghiêm túc nửa là trêu ghẹo: "Đó chính là người bạn trai chán ghét ta."

Chúc Yếu dừng một chút, không biết nên nói thế nào.

Trần Tiệ còn tại mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt của nàng, lái chậm chậm miệng: "Chúc Yếu học muội."

Đối đầu nữ hài nhi cặp mắt nghi hoặc, hãn môi khẽ cong, ngữ khí dần dần chậm, ". . . Bạn trai người thật rất lợi hại."

Một chút, liền nhìn ra hãn tâm tư.

Tác giả có lời muốn nói:

Tao ngộ chất lượng tốt đối thủ, lại nhìn xem chương sắc - tình thái phó uổng dấm thượng tuyến, bảo vệ chủ quyền.

—— nhìn xem tiểu đáng yêu nhóm cuối tuần có hay không ngủ nướng a, chương này tiếp tục phát 50 cái tiểu hồng bao. Lần này trước 20 tất có, phía sau 30 cái ngẫu nhiên rút.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Không Cho Phép 【 Canh Ba Sát Nhập 】

Hà Vi Lam khi đi tới, tay trái tay phải đều cầm hai khối dưa hấu, phân cho Chúc Yếu một khối, hiếu kì hỏi một câu: "Yếu Yếu, vừa rồi nói chuyện cùng người nam sinh. . . Là Trần Tiện a?"

Chúc Yếu tiếp nhận dưa hấu, gật đầu: "Ân."

Trương Giai Giai cùng Chân Đềm cũng vừa giao xong tiền từ siêu thị ra. Trương Giai Giai là trông thấy Trần Tiện nói chuyện với Chúc Yếu, kích động hỏi: "Yếu Yếu, nguyên lai người cùng Trần Tiện cũng nhận biết a? Vừa rồi nhìn hai người nói chuyện, giống như rất quen bộ dáng." Trần Tiện tính cách ôn nhu, nhưng cũng không phải cái kia loại sẽ chủ động tìm nữ sinh nói chuyện trời đất.

Chúc Yếu há mồm cắn miếng dưa hấu, nói: "Hắn biểu đệ cùng ta là cao trung đồng học. Ta cùng hắn không quá quen, liền gặp mặt lên tiếng chào mà thôi."

"Dạng này a. . ." Trương Giai Giai giật mình.

Nâng lên Trần Tiện, liền có chuyện nói không hết đề: "Trần Tiện học trường đặc biệt có nữ sinh duyên, bất quá hắn lên đại học đến nay, giống như đều không có nói qua yêu đương, trước mấy ngày chúng ta tại phòng ăn gặp phải Lâu Vi học tử các người còn nhớ chứ? Nghe nói từ cao trung liền bắt đầu truy Trần Tiện, một mực đuổi tới đại học. . . Cũng không biết Trần Tiện học trường thích gì loại hình nữ sinh?"

Chân Điem nghi hoặc: "Cái kia Trần Tiện học trưởng không có cự tuyệt sao?"

Trương Giai Giai sờ lên cằm nói: "Đương nhiên cự tuyệt. Nghe nói ở trước mặt thổ lộ quá đến mấy lần, Trần Tiện học trưởng đều uyển cự. . . Chỉ là ——" nàng nhú mày, nghĩ đến tìm từ, "Liên là cái kia loại có lưu chỗ trống cự tuyệt, tạm thời không thích, có thể làm hảo bằng hữu loại hình. . ."

Chúc Yếu bỗng nhiên nói câu: "Không thích, vì cái gì không rõ cự tuyệt đâu?"

Trương Giai Giai liền nói: "Đại khái là muốn cho nữ hài nhi chừa chút mặt mũi đi."

Cái kia trong âm thầm, cũng hẳn là nói rõ ràng a. Đại khái là thầm mển trải qua phong phú, Chúc Yếu liền muốn: Nếu như khi đó nàng cùng thái phó không có thân phận hạn chế, nàng hướng thái phó thổ lộ, thái phó nói tạm thời không thích nàng. . . Cái kia nàng thương tâm sau khi, trong lòng vẫn là sẽ có lưu hi vọng. Liên sẽ nghĩ, hẳn chỉ là tạm thời không thích nàng, nói không chừng về sau liền thích nàng. Mà lại, nếu như thái phó cự tuyệt lúc thái độ ôn nhu, nàng thì càng dứt bỏ không được phần này tình cảm.

Không có rất rõ ràng cự tuyệt, đã nói lên còn có cơ hội.

Chúc Yếu còn đang suy nghĩ, bên người Chân Điem dùng cùi chỏ đụng đụng nàng, nhỏ giọng nói: "Yếu Yếu, bạn trai người —— "

Chúc Yếu lúc này hoàn hồn, khẽ nâng cái cằm nhìn lại, quả nhiên thấy Nguyên Trạch hướng phía nàng bên này đi tới. Mặc đồ rần rí, cao lớn thân hình tựa như thẳng tắp bạch dương, cho người giác quan sinh ra một loại quạnh quẽ cấm dục mỹ.

Chúc Yếu giơ lên môi, chạy chậm đến quá khứ.

Nguyên Trạch bước chân dừng lại, đưa tay đỡ lấy bờ vai của nàng, tiếng nói trầm thấp: "Vừa cơm nước xong xuôi, đừng chạy."

"Tốt." Chúc Yếu ngửa đầu, cười nhẹ nhàng nhìn xem hắn, "Sao người lại tới đây?"

Trán của nàng phát bị mồ hôi ướt nhẹp. Nguyên Trạch đưa tay, đem dán tại nàng cái trán mấy túm tóc đen đẩy đến hai bên, nói: "Cho người gửi tin tức không có hồi, liền đến nhìn xem."

"Điện thoại di động ta không có điện tự động đóng cơ. . ." Tối hôm qua quên nạp điện. Buổi sáng lúc ra cửa, điện thoại liền một ô điện. Chúc Yếu đưa tay cầm hắn tay, đầu ngón tay thân mật chụp lấy lòng bàn tay của hắn, cười hỏi, "Nguyên Trạch, chúng ta hôm nay cùng nhau ăn cơm có được hay không?"

Nguyên Trạch nhìn xem nàng, trở tay đưa nàng tay đặt vào lòng bàn tay, gật đầu: "Tốt."

Đám bạn cùng phòng ăn dưa hấu xa xa đang nhìn.

Trương Giai Giai nói: "Vừa rồi ta nhìn Trần Tiệp học trưởng cùng Yếu Yếu đứng cùng nhau lúc nói chuyện, hình tượng còn rất duy mỹ, nhưng là cùng bạn trai hắn cùng một chỗ, cái này trong không khí đều tràn ngập tia tia ý nghĩ ngọt ngào. . . Chính quy bạn trai quả nhiên liền là không đồng dạng."

Chân Diêm gật gật đầu: "Đúng vậy a đúng vậy a, vừa rồi ta còn tưởng rằng, Trần Tiệp học trưởng tại cùng Chúc Yếu bắt chuyện đâu. . . Đối lại là ta, khẳng định kháng cự không được."

Nhưng mà Chúc Yếu nói chuyện với Trần Tiệp lúc, thái độ lễ phép xa lánh, cùng bây giờ tại bạn trai trước mặt hoàn toàn là hai người. Tại bạn trai

trước mặt, nàng cười đến đặc biệt ngọt, giống như trong khoảnh khắc đó, toàn thế giới cũng chỉ nhìn thấy bạn trai một người giống như. . .

. . .

Huấn luyện quân sự kết thúc sau liền là quốc khánh nghỉ. Nghỉ trước một đêm, phòng ngủ đám bạn cùng phòng đều tại thu dọn đồ đạc. Chân Điem cầm tấm gương tại chiếu, cau mày phàn nàn: "Xong, lau chống nắng vẫn là rám đen."

Chúc Yếu từ phòng vệ sinh ra. Lúc mới bắt đầu, Chúc Yếu không có trải qua cùng bạn cùng phòng chung sống một phòng, có chút câu nệ, liền đi ngủ đều mặc đến quy củ. Ở chung vài ngày sau, Chúc Yếu được chứng kiến Hà Vi Lam tiến phòng ngủ liền thoát nội y, Trương Giai Giai tắm rửa xong mặc bên trong - quần ở trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện, liền nhu thuận đáng yêu Chân Điem đều để trần nửa người trên từ phòng vệ sinh ra, không coi ai ra gì mở ra tủ quần áo tìm áo ngủ. . . Mấy ngày gần ngủ, liền thường thức mấy người bạn cùng phòng tươi non - thịt - thể.

Ngay tiếp theo Chúc Yếu cũng không còn ngại ngùng, hiện tại tắm rửa xong ra, chỉ mặc kiện áo hai dây cùng quần ngủ.

Chân Điem bị Chúc Yếu tuyết trắng làn da chói sáng vầng mắt, vẻ mặt cầu xin nói: "Vì cái gì Yếu Yếu người một chút cũng không có rám đen a."

A? Chúc Yếu ôm chậu rửa mặt chuẩn bị giặt quần áo, nói: "Ta tô chống nắng."

Chân Điem quyết miệng: "Ta cũng bôi nha." Chân Điem hoài nghi mình mua đến giả kem chống nắng, "Yếu Yếu, người chống nắng là nhãn hiệu gì, ta về sau cũng mua loại này."

Kem chống nắng là Chúc Tấn Ung giúp nàng mua.

Chúc Yếu muốn học đại học, Chúc Tấn Ung đã sớm thay nàng làm một hệ liệt bài tập, đại học khóa thứ nhất liền là huấn luyện quân sự, chống nắng là thiết yếu, không phải chờ quốc khánh nghỉ trở về, liền là cái xám bản tiêu công chúa. . . Huấn luyện quân sự trong lúc đó, Chúc Yếu dùng cảm thấy không sai, là cái tên tiếng Anh chữ nhân hiệu, cụ thể kêu cái gì nàng thật đúng là không có nhớ kỹ.

"Ta không có lưu ý. Kem chống nắng ta thả trên mặt bàn, chính người nhìn xem nhân hiệu đi." Chúc Yếu xoa xoa quần áo, hai tay tất cả đều là mặt.

Chân Điem "A" âm thanh, chạy đi tìm kem chống nắng. Vừa hay nhìn thấy Chúc Yếu nạp điện điện thoại đang chần động, bện bện hướng phía nàng hô: "Yếu Yếu, có video điện thoại, là cái gọi 'Điem Nha' đánh tới. . ."

Tưởng Điem Nha điện thoại tới, Chúc Yếu xông ra tay, đi đến trước bàn máy vi tính, rút hai tấm khăn tay lau khô tay, đem video điện thoại nhận.

"Yếu Yếu!" Điện thoại vừa kết nối, Tưởng Điem Nha liền đung lên đến hai này hôn gió.

Chúc Yếu nhịn không được cười lên.

Tưởng Điem Nha cùng Trình Gia Úy đều đi S đại, ca ca của nàng Chúc Hằng cũng tại S đại.

Khác biệt chính là, Chúc Hằng tiến S đại, là Tiêu Minh Châu bỏ ra tiền. . . Không biết cái nào gân dưng sai, thật tốt tài chính chuyên nghiệp không học, Chúc Hằng càng muốn nháo đi học bác sĩ thú y. Tiêu Minh Châu mạnh miệng mềm lòng, khó được gặp Chúc Hằng nghĩ kỹ tốt học đại học, cũng liền theo hăn đi. . . Bất quá S đại khai giảng ngày đầu tiên, Chúc Yếu liền từ Tưởng Điem Nha trong miệng biết được, Phùng Tinh Văn cũng tại S đại, mà lại niệm đến liền là động vật y học.

Tưởng Diễm Nha cùng Chúc Hằng khác biệt hệ, bình thường cũng không đụng tới, chỉ là Chúc Hằng tiến S đại liền là danh nhân. Hẳn người này tao bao vô cùng, ở đâu đều muốn thu tiểu đệ. . . Đại khái là kiếp trước thái tử làm đã quen, liền thích loại này chúng tinh cùng nguyệt cảm giác.

Tưởng Diễm Nha cùng nàng nói: "Người ca hiện tại có thể uy phong, vừa mới đến S đại không có mấy ngày, những cái kia giáo hoa hệ hoa đều vì hấn tranh giành tình nhân."

Chúc Yếu lên đại học rất điệu thấp, mà Chúc Hằng lúc lên đại học, thế nhưng là mở ra Tiêu Minh Châu mua cho hấn mới xe thể thao đi. Đại nhất tân sinh, liền mở ra xe sang trọng, xuất thủ xa xỉ, tướng mạo vừa anh tuấn, không thể nghi ngờ là các nữ sinh trong lòng bạch mã vương tử.

Chúc Yếu hỏi: "Ta ca ca lại yêu đương sao?"

Cao trung liền thích tìm bạn gái, đến đại học, liền càng thêm không có lo lắng.

"Này cũng không có. . ." Tưởng Diễm Nha bên kia nói.

Cùng Chúc Yếu nói xong Chúc Hằng, Tưởng Diễm Nha lại hưng phấn đem gần nhất truy tiểu thuyết chia sẻ cho Chúc Yếu. . . Cao tam thời gian eo hẹp, Chúc Yếu căn bản không có thời gian đọc tiểu thuyết. Tốt nghiệp cấp ba nghỉ hè, Tưởng Diễm Nha đem nàng trân tàng tiểu thuyết cùng phim truyền hình đều chia sẻ cho nàng. Chúc Yếu cũng là phổ thông nữ hài nhi, những cái kia tiểu thuyết thấy say sưa ngon lành.

Bất quá lần này, Tưởng Diễm Nha đề cử xong, ho nhẹ hai tiếng, mặt mờ hướng phía nàng nhú nhú mày: "Người nhất định phải xem thật kỹ nha."

Lúc trước Tưởng Diễm Nha cho Chúc Yếu đề cử tiểu thuyết, đều là thiên ngâm thơ cái kia một tràng. Trong tiểu thuyết nhiều lắm là có hôn hỉ,

liền kéo đèn hình thuyền hí đều không có. Mà bây giờ đâu, Tưởng Điềm Nha cảm thấy Chúc Yếu đã lên đại học, cũng nên được thêm kiến thức. Thế là đề cử tiểu thuyết đều là kịch bản cùng thuyền hí gồm cả, dù sao Chúc Yếu cũng đã đến có thể đi nhà khách mượn phòng niên kỷ. Có nhiều thứ, hay là nên hiểu một chút.

"Cái gì nha. . ." Chúc Yếu lăm bằm một câu, cảm thấy Tưởng Điềm Nha có chút thần bí hề hề.

Cùng Tưởng Điềm Nha nói chuyện, Trương Giai Giai bỗng nhiên kêu nàng một tiếng: "Yếu Yếu, người mau đến xem a, diễn đàn có người cùng Trần Tiện học trường cùng khung ảnh chụp —— "

"Trần Tiện học trường? Ai vậy?" Trong màn hình, Tưởng Điềm Nha mặt bỗng nhiên xích lại gân, thả rất lớn."Yếu Yếu, có học trường truy người sao?"

"Không phải." Chúc Yếu dăm ba câu cùng Tưởng Điềm Nha giải thích xong, trước tạm thời cúp điện thoại, đi Trương Giai Giai trước máy vì tính nhin thiệp mời.

"Người nhìn." Trương Giai Giai đem thân thể hướng bên cạnh xê dịch, đưa ra không gian cho Chúc Yếu, "Giống như liền là lần trước cửa siêu thị cái kia một lần."

Tổng cộng năm tấm ảnh chụp, cùng một thời gian địa điểm ——

Tờ thứ nhất là Chúc Yếu tại xếp hàng trả tiền, theo sát phía sau Trần Tiện. Trần Tiện cúi đầu, Chúc Yếu ngẩng đầu, hai người ánh mắt đụng vào nhau, đang nói chuyện.

Tấm thứ hai là trả tiền lúc, Trần Tiện đem điện thoại di động của mình đưa lên, nhìn qua giống như là tại cho Chúc Yếu tính tiền.

Tấm thứ ba là cửa siêu thị, Chúc Yếu đứng tại chỗ, Trần Tiện hướng phía nàng quá khứ. . . Nhìn xem tựa hồ là Chúc Yếu đang chờ Trần Tiện.

Tờ thứ tư, thứ năm tương là hai người đứng chung một chỗ, siêu thị người người tới bên ngoài, hai người bọn họ đang nói chuyện, không coi ai ra gì. Một tương là từ khía cạnh chụp, Trần Tiện ôn nhu cười yếu ớt, mà Chúc Yếu khẽ nâng lấy cái cằm, khuôn mặt trắng nõn, khía cạnh nhìn qua tinh xảo xinh đẹp, tràn đầy thiếu nữ cảm giác. Chụp hình người rõ ràng rất chuyên nghiệp, tia sáng xử lý rất khá, rất có vài phần duy mỹ. Một cái khác tương là Trần Tiện ánh mắt đặc tả, khoe miệng giơ lên, một bộ rất cứng chiều dáng vẻ.

Rải rác mấy tương ảnh chụp, liền buộc vòng quanh một khúc ngọt ngào sân trường yêu đương.

Ảnh chụp vừa ra, Tấn đại nữ sinh nhao nhao suy đoán, vị này cùng Trần Tiện cùng khung nữ sinh, hẳn là hẳn kết giao đối tượng. Tan nát cõi lòng đồng thời, cũng cảm thấy Trần Tiện cùng vị này nữ sinh rất xứng đôi. Chí ít nhìn ảnh chụp, hai người hình dạng rất đặng đối.

Thiếp mời vừa ra, liền có người đào ra trên tấm ảnh nữ sinh là đại nhất tin tức ban hai Chúc Yếu. . . Đẳng sau lại dán mấy tương Chúc Yếu ảnh chụp, có nàng vừa mới tiến cửa trường, càng nhiều hơn chính là huấn luyện quân sự trong lúc đó, còn có tại nhà ăn ăn cơm. . .

Trên tấm ảnh, Chúc Yếu vĩnh viễn là một bộ yên lặng bộ dáng.

Đợi có người dán ra một tương Chúc Yếu tại đứng chỗ thoáng mát tư thế hành quân ảnh chụp —— toàn bộ đồng học đều tại chỗ bóng tối, duy chỉ có nàng tắm rửa dưới ánh mặt trời, ánh mắt mê mang, cái cằm nhỏ xuống lấy mồ hôi. . . Phối chữ: Nhỏ yếu bất lực vừa đáng thương mỹ lệ.

Thường thức tiểu học muội mỹ mạo đồng thời, mọi người đồng loạt xoát "Ha ha ha ha ha. . .". Đồng thời biểu thị: "Cái này cái cộc việc hôn

nhân ta đồng ý."

"Lộn xộn cái gì." Trương Giai Giai bực bội vỗ xuống con chuột."Yếu Yếu rõ ràng có bạn trai tốt a."

Mà lại bạn trai so Trần Tiện còn muốn soái.

Hà Vi Lam nằm ở Chúc Yếu gầy yếu bả vai, cùng nàng nói: "Tốt, thiệp mời đều là viết linh tinh, chăm chỉ liền là cùng mình không qua được, sinh viên nhàn rồi không chuyện gì làm, đợi ngày mai lại có mới thiệp mời. Yếu Yếu người đừng để trong lòng."

Diễn đàn diễn đàn loại hình, chính là không bao giờ thiếu lung tung phỏng đoán thiệp mời.

"Đúng thế đúng thế, ngày mai quốc khánh nghỉ, sau khi trở về lại là một nhóm mới bát quái, ta vẫn là sớm một chút tắm một cái ngủ đi." Chân Diễm cũng đã nói câu.

Chúc Yếu trầm mặc gật đầu. Nhưng là trong lòng lại rất không thoải mái. . .

Phơi tốt quần áo sau, Tưởng Diễm Nha lại cho nàng phát Wechat.

Chúc Yếu bưng lấy điện thoại, đem cùng Trần Tiện sự tình nói cho Tưởng Diễm Nha.

Tưởng Diễm Nha liền cùng nàng nói: "Người mỗi ngày cùng Nguyên Trạch tại cùng một chỗ, cảm tình tốt như vậy, thời gian lâu dài lời đồn liền tự sụp đổ. . . Nhìn bát quái người cơ hồ đều thích không có chuyện kiếm chuyện chơi, người nếu là vội vã đi làm sáng tỏ, không chừng liền bị nói thành bắt cá hai tay."

Thế là Chúc Yếu tạm thời đem chuyện này buông xuống.

Mà ngày thứ hai, có quan hệ Chúc Yếu thiếp mời đều bị không hiểu thấu xóa bỏ.

...

Quốc khánh ngày nghỉ kết thúc, Chúc Yếu liền bắt đầu con đường đại học. Đại nhất chương trình học cũng không nhẹ nhõm, cơ hồ mỗi ngày đều có khóa. Thứ ba buổi sáng có nửa ngày nghỉ ngơi, có thể ngủ nướng. Thứ sáu buổi chiều chỉ có một tiết mao khái khóa.

Thứ sáu thứ bảy trường học câu lạc bộ nạp mới.

Chúc Yếu bị bạn cùng phòng lôi kéo đi báo danh câu lạc bộ, có câu lạc bộ lãnh lãnh thanh thanh, thành đoàn khắp nơi kéo người; có nhiều người đến đội ngũ chụp đến lão dài. Trên đường đi, Chúc Yếu liền bị lấp rất nhiều trương giới thiệu câu lạc bộ truyền đơn. Chúc Yếu từng cái lướt qua, đều thật cảm thấy hứng thú. Từng tờ từng tờ truyền đơn lật qua, Chúc Yếu ánh mắt dừng lại tại cờ vây xã.

"Yếu Yếu, người thích cờ vây a." Chân Đềm lại gần hỏi.

"Cờ vây xã rất hỏa. . ." Trương Giai Giai nói câu, nàng hướng phía cách đó không xa kín người hết chỗ màu cam ô lều, "Ày, liền là bên kia. Cờ vây xã phó trưởng câu lạc bộ là Trần Tiện, cho nên báo danh nữ sinh đặc biệt nhiều."

Lại là Trần Tiện.

Chúc Yếu không sợ trường cờ vây, đối cờ vây yêu thích, cũng là bắt nguồn từ đã từng thấy qua Nguyên Trạch cùng người đánh cờ. Nàng lắc đầu: "Không có, ta tùy tiện nhìn xem. . ." Hỏi một câu, "Người nghĩ báo cái gì câu lạc bộ a, chúng ta cùng nhau đi."

Trương Giai Giai liền nói: "A, ta báo câu lạc bộ kịch cùng Hán phục xã. . ." Nói chuyện lên kịch xã, Trương Giai Giai liền đặc ý, ngửa ra ngửa cổ tử, ngữ khí kiêu ngạo, "Thực không dám giấu giếm, ta đã từng mộng tưởng là làm một cái diễn viên."

Hán phục, kịch bản a, đúng lúc Chúc Yếu cũng thích.

"Vậy ta cũng báo đi."

Cuối cùng Chúc Yếu cùng Trương Giai Giai tiến câu lạc bộ kịch cùng Hán phục xã. Hà Vi Lam tiến bóng rổ xã, Chân Đằm tiến vòng trượt xã.

...

Ngày này tối thứ sáu bên trên, Chân Đằm tiếp vào cùng bộ môn nam sinh một điện thoại. Nam sinh gọi Từ Huy, vừa mới tiến câu lạc bộ liền đối Chân Đằm có chút hảo cảm, gần nhất đang đứng ở mập mờ kỳ. Từ Huy ngay tại bên ngoài hát karaoke, gọi điện thoại hẹn Chân Đằm muốn hay không cùng nhau.

Chân Đằm đương nhiên là nghĩ đi, nhưng là nhát gan không dám đơn độc đi, thế là gọi lên ba vị bạn cùng phòng.

Hà Vi Lam không tại ký túc xá. Liền Trương Giai Giai cùng Chúc Yếu.

Trương Giai Giai nói: "Hai chúng ta bóng đèn có thể hay không không tốt lắm a?"

Chân Đằm khẩn trương nắm chặt tay cầm lắc đầu: "Sẽ không, hẳn cũng kêu rất nhiều bằng hữu. . . Hẳn nói để cho ta gọi các người cùng đi, nhiều nhận biết mấy người bằng hữu nha."

Hoàn toàn chính xác, trong đại học, ngoại trừ lý luận tri thức, còn có một môn rất trọng yếu học vấn, liền là xã giao. Thông qua một người, có thể trực tiếp gián tiếp giao đến thật nhiều bằng hữu. Tích lũy nhân mạch, có ít người từ thu được Tấn đại thư thông báo trúng tuyển ngày đó cũng đã bắt đầu.

Trương Giai Giai gật đầu: "Vậy được." Sau đó đứng dậy phóng tới tủ quần áo, tìm một kiện xinh đẹp tiểu váy thay đổi.

Hát karaoke địa phương khoảng cách Tấn đại có mười mấy phút đường xe. Tại trên xe taxi, Trương Giai Giai ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nói thầm câu: "Trường học phụ cận có rất nhiều KTV a, làm gì đi địa phương xa như vậy."

"Từ Huy nói là có người mời khách." Chân Điem trả lời.

"Nha." Trương Giai Giai nghiêng đầu sang chỗ khác, hỏi, "Ai vậy?"

Chúc Yếu cũng đi nhìn Chân Điem.

Chân Điem mắt nhìn Chúc Yếu, sau đó hỏi Trương Giai Giai mà nói, thanh âm rất nhỏ: "Không rõ ràng, hẳn không nói."

Đến lúc, có cái nhuộm tóc vàng nam sinh ở bên ngoài chờ, nhìn thấy Chân Điem bọn hắn liền chào hỏi. Chúc Yếu đánh giá một chút, 1m75 tả hữu bộ dáng, làn da lợt hắc, mắt một mí, sống mũi cao, tính tình hướng ngoại, rất hay nói.

Trên đường đi cười cười nói nói, cơ hồ không có tẻ ngắt quá.

Đến phòng khách cửa lúc, bên trong vừa lúc có người ra, có cái gầy gò nam sinh ra, mang theo một bộ hắc khung kính mắt, mắt nhìn Từ Huy, sau đó ánh mắt đảo qua bên cạnh hắn ba vị nữ sinh, cười hạ: "Hừm, tới nha, tranh thủ thời gian đi vào đi."

Từ Huy a a gật đầu, dẫn ba vị nữ sinh đi vào, cử chỉ rất lịch sự.

Phòng thờ mờ, tiếng âm nhạc đình tai nhức óc, mặt đất tựa hồ cũng tại chấn động. Vừa vào cửa, gặp nhìn thấy một người mặc màu trắng đai đeo váy nữ sinh cầm microphone đang hát, tiếng ca phấn khởi, một bên rộng một bên lắc hông chi.

Chúc Yếu mơ hồ nhận ra, nữ sinh này giống như liền là Tấn đại rất nổi danh Anh ngữ hệ hệ hoa Lô Vi. . . Không biết sao, trong lòng bỗng nhiên có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, chờ Chúc Yếu đi vào lúc, liền thấy Trần Tiệp ngồi ở chỗ đó, dáng tươi cười nho nhã, cầm trong tay bình bia, thấy được nàng, giơ lên lon bia, hướng phía nàng ra hiệu một chút.

Cơ hồ là một cái chớp mắt, Chúc Yếu biểu lộ cứng đờ, mắt nhìn Chân Điem, giống như minh bạch cái gì.

Từ Huy ở một bên thúc giục: "Chớ đứng, tranh thủ thời gian tìm chỗ ngồi xuống đi."

Chân Điem kéo lại Chúc Yếu cánh tay, mang theo nàng đi vào, ở trên ghế sa lon ngồi xuống. Âm nhạc tia sáng, phòng khách rất lớn, người bên trong cũng rất nhiều. Chúc Yếu yên tĩnh ngồi, trong lúc đó Từ Huy tới mời bọn họ ca hát, Chúc Yếu lắc đầu nói mình sẽ không, mà bên người Trương Giai Giai cùng Chân Điem thì rất vui vẻ đi lên ca hát.

Bên người vị trí bỗng nhiên trống đi, ngay sau đó, có người ngồi xuống.

Xa lạ nam tính khí tức, Chúc Yếu ghé mắt, ánh mắt đụng vào Trần Tiệp. Tư vàng khung đằng sau, là một đôi mỉm cười con mắt, phảng phất trong lúc vô hình tại cùng người nói lời yêu thương. . . Chúc Yếu thu tầm mắt lại, cầm lấy trước mặt đồ uống, uống một ngụm.

Cay độc kích thích, một nháy mắt, tràn ngập lan tràn toàn bộ khoang miệng. Chúc Yếu tưởng rằng nước trái cây, nào biết được uống hết là rượu. Bỗng nhiên sặc mấy lần, uống một ngụm, Chúc Yếu liền tranh thủ thời gian buông xuống.

Trần Tiệm đem một màn này nhìn ở trong mắt, yên lặng thay nàng đem cái cốc dịch chuyển khỏi, một lần nữa rót một chén coke.

Chúc Yếu ánh mắt rơi vào ly kia coke bên trên, không có uống một ngụm.

Như ngồi bàn chông, qua thật lâu, Chúc Yếu đi một chuyến phòng vệ sinh. Phòng vệ sinh so với phòng khách phá lệ yên tĩnh, chỉ xa xa, có thể nghe được hành lang hai bên phòng khách truyền đến tiếng âm nhạc. Chúc Yếu không nhanh không chậm tẩy tay, dùng khăn giấy lau khô, từ trong bọc lấy ra điện thoại di động. Vạch một cái khai bình mạc, liền có mấy cái điện thoại cùng Wechat nhảy ra.

Là Nguyễn Trạch gửi tới.

Một đầu cuối cùng là: 【 ta nhanh đến. 】

Hắn biết mình ở nơi nào sao? Không có suy nghĩ nhiều, Chúc Yếu tranh thủ thời gian gọi điện thoại.

Điện thoại đặt ở bên tai, chỉ vang lên một tiếng, điện thoại liền thông. .
. Chúc Yếu sững sốt một chút, mở miệng: "Nguyễn Trạch."

"Ân." Nguyễn Trạch thanh âm rất gấp, "Hiện tại ra."

Chúc Yếu nắm vuốt điện thoại: "Người bây giờ không ở phòng ngủ, ta ở bên ngoài. . ."

"Ta biết."

"Bành" một tiếng, là cửa xe khép lại thanh âm, giống như giao xong Tiền Cương hạ xe taxi. Chúc Yếu sừng sốt một chút, rất nhanh liền nói: "Làm sao người biết ta ở chỗ này?"

"Ta bạn cùng phòng cũng tại." Nguyên Trạch giải thích câu, lại hỏi nàng, "Có hay không uống rượu?"

Chúc Yếu liền nghĩ đến vừa rồi không cẩn thận uống đến rượu, thành thật nói: "Không cẩn thận uống một ngụm. . . Bất quá liền một ngụm." Vội vã bổ sung một câu.

"Tốt." Nguyên Trạch thái độ nghiêm túc, "Về sau ở bên ngoài không cho phép uống rượu."

Trong điện thoại, Nguyên Trạch tiếng bước chân phá lệ rõ ràng. Chúc Yếu cùng hắn nói mấy câu, đưa di động thả lại túi xách, ra ngoài chờ hắn.

Vừa ra cửa nhà cầu, liền thấy nam phòng vệ sinh, Trần Tiện chậm rãi đi ra. Chúc Yếu mắt nhìn, ngay cả chào hỏi đều không muốn đánh, Trần Tiện lại là chân dài một bước, cản ở trước mặt nàng.

Hắn tiếng nói nhất quán thân thiện, ngữ khí có mấy phần bất đắc dĩ: ". . . Lần thứ nhất có nữ sinh, như thế không nghĩ nói chuyện với ta."

Chúc Yếu ngẩng đầu: "Nghĩ nói chuyện cùng người nữ sinh rất nhiều, người có thể đi tìm bọn hắn." Tỉ như vừa rồi ca hát Lô Vi.

Trần Tiện hai tay ôm ngực, có chút hăng hái nhìn xem nàng. Nữ hài nhi nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn như yếu đuối, có thể tính tính tốt giống không nhỏ.

Trần Tiện chậm giải thích rõ nói: "Có lẽ ta cử chỉ hoàn toàn chính xác có chút mạo muội. . ." Ngữ khí của hắn dường như thờ dài dường như hồi ức, êm tai nói, "Nói ra khả năng người sẽ không tin tưởng, ta mặc dù không

có gặp qua người, nhưng là thấy đến người, luôn có loại cảm giác đã từng quen biết."

Đây là nam sinh bắt chuyện nữ sinh đều ngại lão thổ. Có thể Trần Tiệp nói ra, lại là thật tâm thật ý. Hắn nhìn thấy Chúc Yếu lần đầu tiên, liền ẩn ẩn cảm giác, giống như đời trước chỉ thấy quá nàng.

Trần Tiệp nói: "Đại khái là ta quá kích động, cho nên cử chỉ đường đột người. . . Bởi vậy để người cảm thấy khó chịu, ta rất xin lỗi, ở chỗ này, xin lỗi người."

Trần Tiệp xuất sinh quan ngoại giao thế gia, xử lý nhân tế phương diện, xác thực rất có một bộ. Một phen xuống tới, đổi lại những nữ sinh khác, nơi nào còn có khí?

Chúc Yếu môi khẽ mím môi, khuôn mặt không có chút nào ý cười, con mắt sáng tỏ lại rất có vài phần uy nghiêm, giống con giương nanh múa vuốt mèo con, bằng thêm mấy phần tức giận.

Nhưng nàng ngữ khí rất lạnh: "Đã như vậy, ta tiếp nhận xin lỗi. Chỉ là ——" con mắt của nàng bình tĩnh nhìn xem hắn, "Tính toán ra, chúng ta cũng bất quá là người xa lạ, về sau ở trường học gặp mặt, không cần lại chào hỏi, liền xem như không biết tốt."

Trần Tiệp cười khẽ một tiếng: "Người xa lạ?"

Ngay sau đó, hắn mắt sắc một nhu, mập mờ lại hỏi câu, "Người xa lạ kia có thể truy người sao?"

"Ta có bạn trai, mà lại chúng ta cảm tình rất tốt." Chúc Yếu trợn mắt nhìn, trả lời gọn gàng dứt khoát, gọn gàng mà linh hoạt, không có trợn lẩn bất luận cái gì mập mờ.

Trần Tiện buông tay biểu hiện ra chính mình: "Ta cũng không kém, mà lại. . . Hẳn là người thích cái kia một cái a?"

"Không phải." Chúc Yếu giật môi dưới góc, biểu lộ rất chân thành, "—— ta không có thích khoản tiền chắc chắn hình, chỉ có thích người."

Trần Tiện trầm mặc, cười hạ.

Chúc Yếu liền nói: "Tình cảm của ta rất thuần túy. Ta rất trân quý cùng bạn trai ta cảm tình, cùng người nói rõ ràng, một phương diện cũng là sợ ta bạn trai không cao hứng. Người là Đường Việt biểu ca, ta đối với người tồn lấy mấy phần tôn trọng, hi vọng người minh bạch, có một số việc, có chừng có mực."

Trần Tiện than nhẹ một tiếng, không hiểu hỏi: "Chúc Yếu học muội, người không cảm thấy bạn trai người lòng ham chiếm hữu rất mạnh sao? . . . Chẳng lẽ người nguyên nhân quan trọng vì hẳn, về sau không kết giao bạn nam giới?"

"Không cảm thấy. . ." Chúc Yếu nói, "Hẳn lịch duyệt so ta phong phú, dạng gì bằng hữu nên giao, dạng gì bằng hữu không thích hợp giao, trong lòng của hẳn rất rõ ràng, ta tin tưởng hẳn."

Dù là Trần Tiện đã từng đại biểu Tấn đại tham gia qua thi biện luận, đồng thời cảm tới quá tốt nhất biện tay, giờ phút này đối mặt như thế vô nào bao che khuyết điểm Chúc Yếu, cũng nửa ngày tìm không ra phản bác tới.

Chỉ là cảm khái cười thanh. Đồng thời hâm mộ bị nàng thích nam sinh kia.

Trần Tiện trầm mặc nhìn chăm chăm mặt của nàng.

Kỳ thật hẳn cũng không biết, vì cái gì nhìn thấy Chúc Yếu mặt, trong lòng liền có loại không hiểu xúc động, tự nhiên mà vậy, liền muốn truy nàng —— phảng phất chính mình đời trước liền thích nàng giống như.

Thật lâu, Trần Tiện nói câu: "Thật rất xin lỗi."

Thật rất xin lỗi. . . Mang cho người tới khổn nhiều.

Chúc Yếu cùng Trần Tiện một trước một sau đi đến hành lang lúc, xa xa, ngoài phòng khách, đứng đấy một cái cao gầy thân ảnh.

Cùng Trần Tiện nói dứt lời còn căng cứng khuôn mặt nhỏ lập tức tràn ra, Chúc Yếu con mắt ngậm lấy ý cười, cơ hồ là chạy vội chạy tới. . . Trực tiếp đập hẳn đầy cõi lòng."Nguyên Trạch."

Trần Tiện sững sờ, ngừng chân đứng ở tại chỗ, biểu lộ rất cứng ngắc, cuối cùng bất đắc dĩ cười khẽ hạ.

"Ân." Nguyên Trạch triển cánh tay đưa nàng cất vào trong ngực, bàn tay chụp lấy sau gáy nàng. Hẳn hơi giương mắt, liếc mắt đi tới Trần Tiện.

Trần Tiện cũng đang nhìn hẳn.

Hai nam nhân ánh mắt đối đầu, trong không khí tràn ngập hết sức căng thẳng □□ vị.

Nguyên Trạch mắt đen thâm thúy u lãnh, mặt mày là lẫm đông băng sương chi sắc, tay lại một lần một chút, nhu hòa vuốt ve trong ngực tiểu công chúa sợi tóc. Hẳn thu hồi ánh mắt, cúi đầu, tiếng nói nhu hòa: "Rất muộn, chúng ta trở về."

"Tốt." Chúc Yếu nhẹ nhàng trả lời.

Náo nhiệt phòng khách đã sớm bởi vì Nguyên Trạch đến mà đột nhiên tĩnh hạ. Chờ Nguyên Trạch nắm cả Chúc Yếu bả vai lúc rời đi, đào lấy

khung cửa những người khác mới nhin không được nghị luận: ". . . Vừa rồi vị kia, liền là viện y học tân sinh Nguyên Trạch đi, nhìn qua rất cao lạnh, không nghĩ tới đối bạn gái ôn nhu như vậy."

Có người yên lặng nói câu: "Báo đến ngày đó viện y học nữ sinh đều điên rồi, bọn hần hệ cuối cùng muốn ra giáo thảo."

"Giáo thảo? Không phải còn có Trần Tiện sao?"

"Người mù nha, Nguyên Trạch rõ ràng so Trần Tiện soái thật sao."

. . .

Đêm lạnh như nước, Nguyên Trạch nắm nàng tay tại trên đường đi từ từ. Hần không nói lời nào, Chúc Yếu đi theo hần bước chân, cũng trầm mặc. Yên lặng, không biết đi được bao lâu.

Tấn thị phồn hoa, không giống đại Ngụy, lại phồn hoa hoàng thành, đến buổi tối thì hoàn toàn tĩnh mịch.

Nơi này ngựa xe như nước, như nước chảy, xa hoa truy lạc, ban đêm nguyên so ban ngày muốn càng náo nhiệt. . . Đi tại con đường bên trong, hai bên là đậm đậm cây cối, Chúc Yếu kéo nhẹ hạ cánh tay của hần, thấp giọng hỏi: "Nguyên Trạch, người có phải hay không tức giận?"

Nguyên Trạch dừng bước lại, cúi đầu nhìn nàng.

Tức giận cái gì? Tức giận nàng đi ra ngoài chơi? Vẫn là tức giận nàng gặp phải Trần Tiện? Nàng tốt như vậy, ngày sau sẽ có càng nhiều chú ý tới nàng nam nhân. Không giống đại Ngụy, nàng ở tại thâm cung, cả đời đều chưa hần có thể cùng mấy cái nam tử có tiếp xúc.

Về sau nàng sẽ kết giao bằng hữu, có bạn nữ, cũng có bạn nam giới. . . Nàng sẽ có sự nghiệp của mình, chính mình vòng bằng hữu, bí mật nhỏ của

mình.

Hắn không nghĩ tới nhường nàng vĩnh viễn ở tại tháp ngà, nàng sẽ trưởng thành. Hắn tiểu công chúa, sẽ có thuộc về mình phần khích nhân sinh.

Chỉ là . . .

Nguyên Trạch khuôn mặt tuấn tú căng cứng, tay cấp tốc kéo quá bờ vai của nàng, đưa nàng kéo mang trong ngực, vội vàng không kịp chuẩn bị hôn lên. . .

Chúc Yếu còn đang chờ Nguyên Trạch đáp lại, cánh môi bỗng nhiên che bên trên, con mắt của nàng mộng dưới, cấp tốc kịp phản ứng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Ôn lương lòng bàn tay bưng lấy gò má của nàng, mềm mại đầu lưỡi cạy mở hàm răng, là độc thuộc về nam tính cường thế xâm lược.

Hắn hôn đến rất nặng, Chúc Yếu ần ần cảm giác được có chút đau. Chỉ là hắn không có buông ra, tiếp tục làm sâu sắc nụ hôn này.

Tĩnh mạch ban đêm, cách hơi mỏng quần áo mùa hè, tim của hắn đập rất nhanh, nàng cũng đi theo phù phù phù phù tim đập loạn. . . Hôn thật lâu, hắn buông nàng ra. Chúc Yếu miệng mở rộng, gấp rút thở dốc, đôi mắt liễm điếm, nhìn qua hắn.

Ánh trắng sáng sáng, con người của hắn đen nhánh, trong mắt là nàng đã từng nhìn thấy qua, rất nặng muốt.

Ngay sau đó, lại một hôn đè ép xuống. . .

Chúc Yếu thân hình lui hai bước, lưng tựa ở sau lưng trên cành cây. Thô lệ thân cây, gập ghềnh, mài đến nàng lưng làn da đau nhức.

Hắn khom người thân thể hôn nàng, môi lưỡi triền miên hồi lâu, mới chậm chạp rời khỏi. Nhấn tại mặt nàng bên cạnh ngón cái nhẹ nhàng thay nàng xoa xoa khoe môi, một chút một chút phủ. Môi dừng ở trên mặt của nàng không có dịch chuyển khỏi, như có như không đụng chạm, nhẹ mút lấy bờ môi nàng, lưu luyến bàn dọc theo khoe môi dưới đường đi trượt, rơi vào cần cổ của nàng.

Hô hấp của hắn nóng ướt. Nghiêng đầu, lại hôn vành tai của nàng, nhiệt khí quanh quần, nhu hòa vừa đi vừa về.

Thân thể có loại rất cảm giác xa lạ, không hiểu xấu hổ, hai chân hư mềm có chút đứng không vững. Chúc Yếu toàn thân đều căng cứng cùng một chỗ. Hai tay một mực ôm eo của hắn, vịn thân thể của hắn.

"Không cho phép nói chuyện cùng hắn. . ." Nguyên Trạch thanh âm trầm trầm, bám vào bên tai của nàng, nói thật nhỏ. Dục vọng phủ lên trôi qua nam tính tiếng nói phá lệ chọc người, giống mê hoặc nhân tâm mỉ người.

Chúc Yếu hô hấp run lên, cơ hồ quên suy nghĩ, chỉ bản năng nhẹ nhàng gật đầu: ". . . Tốt."

"Về sau cũng không cho phép."

"Tốt."

Không cho phép. . .

Nguyên Trạch nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Yêu đương, hắn bây giờ không có kinh nghiệm. . . Ôm nơi lỏng, sợ nàng chạy; ôm chặt, sợ nàng đau.

. . . Không cho phép thích người khác. Hẩn ở trong lòng yên lặng bổ sung.

Không biết ôm bao lâu, Chúc Yếu thoáng qua thần lúc, liền cùng Nguyên Trạch sóng vai ngồi tại ẩn tại ven đường trên ghế dài.

Đằng sau là hồ, bên hồ cây liễu bông bành, phía trước là hai hàng chỉnh tề không biết tên cây cối, che khuất bầu trời, trong không khí hòa hợp không biết tên hương hoa. Trước cây mặt, liền là đường cái.

Tại hỗn loạn phồn hoa an phận ở một góc cảm giác. Chúc Yếu tay còn bị Nguyên Trạch giữ tại trong ngực, nhớ tới vừa rồi Nguyên Trạch bộ dáng, Chúc Yếu nhin không được có chút muốn cười. . . Nàng quay đầu, vụng trộm dò xét hẩn một chút.

Vừa rồi. . . Hẩn hẩn là đang ghen đi.

Yên tĩnh ban đêm, Chúc Yếu trong bọc điện thoại ong ong chấn động.

Nguyên Trạch quay đầu nhìn nàng, Chúc Yếu nói ra: "Ta đón lấy điện thoại. . ." Nàng đưa tay rút về, từ trong bọc lấy ra điện thoại, nhìn thấy lấp lóe danh tự, ngẩng đầu nhìn một chút Nguyên Trạch, "Trường phòng ngủ đánh tới."

Nguyên Trạch gật đầu: "Ân."

Chúc Yếu nhận điện thoại, Hà Vi Lam liền rất lớn tiếng hỏi: "—— Yếu Yếu a, người đêm nay trả về ký túc xá không?"

A?

Còn có Trương Giai Giai thanh âm: "Người ta cùng bạn trai cùng một chỗ, cái giờ này gọi điện thoại, trường phòng ngủ người cái này có chút không thức thời a ~ "

Chúc Yêu sống sót một chút, để điện thoại di động xuống.

Nhìn xuống màn hình điện thoại di động. . . Bất tri bất giác thế mà đã 11.30.

Cuối tuần nữ sinh ký túc xá là mười một giờ bốn mươi gác công. . .

Hiện tại

—— giống như, đuổi không quay về.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu nhà khách, mở!

—— sáng sớm tốt lành, thứ hai vui sướng $\frown(\text{---}\smile\text{---})\frown$ ba chương lượng a. Không nhắc tới dương tác giả-kun ta liền khóc!

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Xấu Hổ

Tiếp điện thoại xong, Chúc Yếu nắm chặt điện thoại, trong lòng bàn tay thấm mồ hôi. Hơi hòa hoãn trái tim lại tiếp tục cuồng loạn, như đầu vụng về đi loạn nai con. Đầu ngón tay vô ý thức vuốt ve dập tắt màn hình điện thoại di động.

Đêm tĩnh đến càng thêm thâm trầm. Có ông ông con muỗi âm thanh, Chúc Yếu đưa tay, gãi gãi hiện ngứa phần gáy.

Nguyên Trạch đột nhiên đứng dậy. Chúc Yếu ngẩng đầu nhìn qua. Hẳn vóc người cao gầy thẳng tắp, hoàn cảnh quá mờ thấy không rõ biểu lộ, chỉ nhìn xuống nàng: "Đi thôi."

"Nha. . ." Chúc Yếu đứng lên, liếc nhìn nét mặt của hắn, mê vông há to miệng, muốn hỏi đêm nay ngủ chỗ nào. . .

Liên nghe Nguyên Trạch tùy ý hỏi một câu: "Thẻ căn cước mang theo sao?"

Thẻ căn cước? Quá rõ ràng ý vị như thế nào. . . Chúc Yếu mặt bá trở nên đỏ bừng.

Nàng đã tuổi tròn mười tám, mười tám tuổi mang ý nghĩa có thể cầm thẻ căn cước tự do xuất nhập quán net, cũng phù hợp đi nhà khách mượn phòng niên kỷ. Dù là Chúc Yếu thích ứng đến không toàn diện, nhưng

những này cơ bản thường thức vẫn hiểu. . . Đêm nay bọn hăn là không thể quay về ký túc xá, phải ở bên ngoài ở.

Chúc Yếu mặt càng đỏt càng đỏ, bút rút gật gật đầu: "Mang, mang theo."

Nguyễn Trạch hơi cong môi, cử chỉ tự nhiên dặt nàng tay, nói: "Cái kia đi thôi."

Chúc Yếu hít sâu một hơi, ngữ khí ra vẻ nhẹ nhõm: "Tốt."

Phồn hoa thành thị không bao giờ thiếu nhà khách khách sạn. Tấn đại phụ cận liền có rất nhiều tiểu nhà khách, mỗi đến cuối tuần, lễ tình nhân hoặc là học sinh ngày nghỉ trở lại trường nhật, kinh doanh cực kỳ đắt khách. Sinh viên không bao nhiêu tiền, tiểu nhà khách giá rẻ vật đẹp, dù cho cách âm hiệu quả không được tốt, cũng không ngăn cản được tiểu tình lữ nhóm lẫn nhau tổ tâm sự vì yêu vỗ tay.

Nguyễn Trạch không mang nàng đi cái kia loại tiểu nhà khách, tìm nhà phụ cận tương đối cao ngãn khách sạn ngủ lại.

Mặc dù thời gian muộn, có thể khách sạn làm ăn khá khấm. Chúc Yếu bọn hăn đi vào lúc, liền có uống đến say khướt nam nữ đi vào, nam áo sơ mi quần tây tinh anh bộ dáng, nữ ăn mặc sáng phiến váy ngắn, đại khái là từ quán bar loại hình địa phương tới. Cũng có ôm nhau từ dưới thang máy tới nam nữ, cử chỉ thân mật.

Khách sạn tiêu phí cấp độ trung thượng, đại đường xuất nhập phần lớn là tinh anh thành phần tri thức loại hình thành thực nam nữ.

Nguyễn Trạch cùng Chúc Yếu rõ ràng là học sinh bộ dáng, gương mặt non nớt ngây ngô. . . Mặc kệ là tướng mạo hoặc là niên kỷ, đều rất dễ thấy.

Nguyễn Trạch thần thái tự nhiên đem hai người thê căn cước đưa tới. Khách sạn phục vụ tiếp tân nhân viên là trải qua chuyên nghiệp huấn luyện, dáng tươi cười thân hòa tiếp nhận, tính nhẫn nại hướng bọn hắn giới thiệu khách sạn phần món ăn: Xa hoa giường lớn phòng, cảnh sông giường lớn phòng, lãng mạn tình lữ phòng. . .

Tiếp tân tiểu cô nương còn hướng về phía Chúc Yếu nháy mắt mấy cái, thanh âm ngọt ngào: "Cảnh sông phòng hôm nay có ưu đãi, bớt hai mươi phần trăm a, rất lợi ích thực tế, hai vị có thể suy tính một chút."

Cảnh sông phòng. . .

Chúc Yếu ghé mắt nhìn một chút Nguyễn Trạch, suy nghĩ rất loạn. Ngày xưa tại thâm cung không buồn không lo tiểu công chúa, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, một ngày kia, sẽ cùng nàng ngưỡng mộ thật lâu thái phó ra thuê phòng. . . Loại cảm giác này thật rất kỳ diệu, thấp thỏm xấu hổ, lại. . . Ân ân chờ mong.

Nguyễn Trạch quét mắt, cúi đầu hỏi Chúc Yếu: "Nghĩ ở cái nào ở giữa?"

Muốn nàng chọn sao? Chúc Yếu đều mắc cỡ chết được! Cơ hồ không dám nhìn Nguyễn Trạch con mắt, cố gắng tìm về thanh âm của mình, chậm rãi nói: "Ta, ta không biết. . . Người tuyển đi."

Nguyễn Trạch nhìn xem nàng xích hồng thính tai, đáy mắt mỉm cười, sau đó tuyển xa hoa giường lớn phòng. Dừng một chút, đối tiếp tân nhân viên bổ sung: "Hai gian."

Nguyễn Trạch tiếng nói thanh nhuận, tiếp tân tiểu cô nương sững sốt một chút.

Chúc Yếu cũng tỉnh tỉnh, lấy lại tinh thần, con mắt chớp hai lần. Bên nàng đầu nhìn xem Nguyễn Trạch cánh tay, ánh mắt chậm rãi bên trên rời,

rơi vào cằm của hắn. . . Nội tâm giãy dụa một lát, Chúc Yếu nhắm lại hai mắt, hít sâu một hơi, cấp tốc nói câu: "Ta muốn cùng người cùng nhau."

Tiếp tân tiểu cô nương lần nữa sửng sốt, nhìn Chúc Yếu ánh mắt nhiều hơn mấy phần tán thưởng.

Nguyên Trạch cũng choáng, cái kia một cái chớp mắt, thân hình cơ hồ cứng tại tại chỗ, toàn thân huyết dịch trở nên nóng hổi. Hắn mắt sắc phức tạp, rất chậm rất chậm cúi đầu, đối đầu tiểu công chúa con mắt. . .

Chúc Yếu cánh môi hé mở, gương mặt nổi lên đỏ ửng, vội vã giải thích: "Không phải, hai, hai tấm giường cái chủng loại kia." Nàng thật không có ý tứ gì khác, chỉ là không có đơn độc ngủ khách sạn kinh nghiệm, có chút bất an.

Nguyên Trạch hoảng hốt dưới, cổ họng khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng nói: ". . . Tốt."

Cuối cùng tuyên ở giữa đôi giường phòng.

. . .

Gian phòng tại 28 tầng.

Chúc Yếu đi theo Nguyên Trạch tiến thang máy, thang máy số lượng lấp lóe, chậm rãi bên trên rời, rất nhanh liền đến chỗ tầng lầu. Khách sạn hành lang đèn đuốc sáng trưng, phủ lên màu đỏ thắm, hành lang quanh co khúc khuỷu, kéo dài đến cuối cùng. Nguyên Trạch mau lẹ tìm tới gian phòng, quét thẻ đi vào.

"Lạch cạch" một tiếng, gian phòng mở.

Chúc Yếu tâm nhắc nhắc, không tự chủ lại thêm đột nhiên khẩn trương.

Cắm thẻ lấy điện, Chúc Yếu dịch bước đi theo Nguyên Trạch đi vào. Gian phòng rộng rãi, công trình đầy đủ, bắt mắt nhất chính là ở giữa hai tấm rộng lớn giường chiếu —— ga giường đệm chăn tuyết trắng, cửa hàng đến chỉnh tề. . . Chúc Yếu con mắt nhìn chăm chăm cái kia hai tấm giường lớn, ánh mắt không được tự nhiên dịch chuyển khỏi, liếc nhìn nơi xa cái kia mặt to lớn cửa sổ sát đất.

Phong bế u tĩnh hoàn cảnh, không nói lời nào, liền lộ ra phá lệ lặng im. Chúc Yếu thu tầm mắt lại, vụng trộm nhìn về phía Nguyên Trạch, mà Nguyên Trạch cũng vừa đẹp mắt nàng. . . Hai người ánh mắt trên không trung đụng vào nhau, riêng phần mình ngừng tạm.

Nguyên Trạch giống như không giống nàng như thế ngại ngùng, hỏi nàng: "Dưới lầu có cửa hàng tiện lợi, có cái gì muốn mua?"

Hắn thần thái tự nhiên, khiến cho Chúc Yếu cũng không tiện lại nhăn nhó. . . Bọn hắn là người yêu quan hệ, ở bên ngoài ở rất bình thường, mà lại cũng không phải ngủ một cái giường. Nghĩ như vậy, Chúc Yếu lạnh nhạt rất nhiều, nói: "Chúng ta cùng đi chứ."

Trời nóng nực không tắm rửa rất khó chịu, chỉ là nàng chân thực không mở miệng được nhường Nguyên Trạch mua cho nàng thay giặt đồ lót. . .

Nguyên Trạch cánh môi hơi cuộn lên, nói: "Tốt, vậy liền cùng đi."

"Ân." Chúc Yếu gật gật đầu, đi theo hắn đi dưới lầu cửa hàng tiện lợi.

Đêm khuya cửa hàng tiện lợi người lác đác không có mấy. Chúc Yếu tại kệ hàng bên trên chọn tốt vật mình cần, liền cùng Nguyên Trạch tụ hợp đi quầy thu ngân tính tiền.

Phía trước vừa vãn một cặp tình lứa trẻ tuổi tại trả tiền.

Thân mặt kéo tay, nam nhân tại kệ hàng trước, đối cái kia mấy hàng đỏ đỏ xanh xanh hộp trang thương phẩm chọn lựa, dáng tươi cười dập dờn, hỏi trong ngực bạn gái: "Thích gì vị?"

Bạn gái xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, tiểu khần thiết đập xuống lồng ngực của hắn, nhỏ giọng nói: "Ô mai vị."

Nam nhân còn tại cười, gật gật đầu, lấy một hộp ô mai vị.

Bạn gái đưa tay chỉ, nhắc nhở một câu: "Kiện thứ hai nửa giá."

Đối mặt như thế hiển lành bạn gái, nam nhân giây hiểu, lại lấy một hộp tính tiền.

Chúc Yếu yên tĩnh cùng sau lưng hắn, con mắt vô ý thức liếc mắt mắt bên người kệ hàng. Liếc mắt qua, đập vào mi mắt liền là "Thấu cảm giác siêu mỏng", "Kích tình bốn hợp một", "Vân tay trang", "Dụ hoặc ô mai", cùng. . ."Lớn mặt yêu đi". . . Loại hình chữ.

Phía trên dán bắt mắt ưu đãi tiêu chí: xx áo mưa, kiện thứ hai nửa giá.

Chỉ là nhìn ba chữ kia, Chúc Yếu liền một trận mặt đỏ tới mang tai.

Đến phiên bạn hắn tính tiền, Nguyên Trạch từng loại đem thương phẩm từ mua sắm trong giỏ lấy ra, để lên quầy thu ngân. Chờ Nguyên Trạch tay mò đến phần đáy màu hồng nhạt nữ sĩ đồ lót lúc, ngón tay uốn lượn, rất nhỏ dừng lại. Tim không hiểu hiện bóng, trên mặt biểu lộ lại nhàn nhạt.

Nguyên Trạch cử chỉ tự nhiên lấy ra, thuận lợi tính tiền.

Cửa hàng tiện lợi sau khi ra ngoài, Nguyên Trạch cùng Chúc Yếu trở về khách sạn gian phòng.

Vách tường đồng hồ treo tường tí tách vang lên, thời gian biểu hiện 00: 25.

Nguyên Trạch đem mua sắm túi phóng tới hai giường ở giữa tủ đầu giường, nói: "Không còn sớm, công chúa đi tắm trước đi."

Chúc Yếu thay đổi dép lê, đem túi xách treo lên, chậm rãi lấy điện thoại di động ra, chậm rãi tìm sạc pin, sau đó chậm rãi cắm ổ điện, chậm rãi sung lấy điện. . . Gian phòng quá an tĩnh, quá xấu hổ, Chúc Yếu còn không có chậm tới, phảng phất chỉ có tìm một số chuyện làm, mới sẽ không lộ ra quá xấu hổ.

Chúc Yếu có một nháy mắt hối hận, không nên ở một gian phòng. Nhưng là chờ Chúc Yếu để điện thoại di động xuống, đối đầu Nguyên Trạch tuần lãng gương mặt lúc, tâm lại "Phù phù phù phù" nhảy mấy lần. . . Có thể nhìn thấy Nguyên Trạch ngủ bộ dáng, điểm ấy xấu hổ đáng là gì.

Thế là Chúc Yếu cong môi dưới, trong lòng bỗng nhiên, lấy ra vừa mua đồ lót áo thun, mang lấy dép lê đi phòng tắm tắm rửa.

Phòng tắm xông đến ào ào tiếng nước, một mực trấn định tự nhiên Nguyên Trạch lẳng lặng đứng ở tại chỗ, căng cứng thân thể tại cái này một cái chớp mắt bỗng nhiên thư giãn, phảng phất lưng lay sắp đổ cao ốc, tại trong khoảnh khắc ầm vang sụp đổ.

Nguyên Trạch mấp má môi, nhẹ nhàng hơi thở, con mắt nhẹ nháy mấy cái. Hắn không có hướng phòng tắm bên kia nhìn, chỉ chậm rãi đi đến cửa sổ sát đất, quan sát thành thị cảnh đêm. Ráng chiều sáng chói, xa hoa truy lạc.

Nguyên Trạch đứng ở phía trước cửa sổ, hai chân thon dài thẳng tắp, vai rộng hẹp eo, nhìn qua cao lớn thẳng tắp, lờ mờ có đại Ngự quyền thần lúc thành thực hình dáng.

Mười phút sau, phòng tắm tiếng nước dần dần dừng. Chúc Yếu chỉ đơn giản tắm vội, tóc dùng da gân tùy ý đâm thành viên thuốc đầu, cố định tại đỉnh đầu.

Một khuôn mặt ướt sũng, lộ ra nhiệt khí nóng bức sau phần. Mặc trên người chính là cửa hàng tiện lợi tiện tay mua đại hào phim hoạt hình áo thun, trống rỗng mặc trên người, khó khăn lắm che khuất bắp đùi, bạch T phía dưới là hai đầu tuyết trắng thẳng tắp chân, liền đầu gối đều quá phận trắng nõn.

Chúc Yếu từ phòng tắm ra, tại cửa sổ sát đất tiền trạm thật lâu Nguyên Trạch xoay người, bốn mắt nhìn nhau, khoảnh khắc yên tĩnh.

Chúc Yếu ánh mắt sừng sốt một chút, kiều gầy thân hình đứng ở tại chỗ, bả vai nhỏ bé yếu đuối, lộ ra phá lệ điềm đạm đáng yêu. Nàng há mồm, nói: "Ta, ta rửa sạch. Người nhanh đi tẩy đi."

Nguyên Trạch hoàn hồn, nhìn qua tiểu công chúa ô nhuận đôi mắt, lạnh nhạt gật đầu: "Tốt."

Chờ Nguyên Trạch tiến phòng tắm, kính mờ cửa khép lại, Chúc Yếu mới đưa tay tại chính mình gương mặt trước nhẹ nhàng quạt gió, ý đồ đem mặt bên trên nhiệt khí mau chóng tán đi. . . Quạt mấy lần, Chúc Yếu thả tay xuống, lần nữa nhìn về phía trước mắt hai tấm giường lớn, nhin cười không được hạ.

Tiếp lấy bước chân nhẹ nhàng bổ nhào vào bên trong trên giường lớn, ghé vào đầu giường, cầm điện thoại di động lên chơi.

Nghe phòng tắm tiếng vang, Chúc Yếu một trái tim làm sao đều bình tĩnh không được, yên tĩnh gian phòng, cần tìm một số chuyện tới làm, mới có thể làm dịu xấu hổ.

Phòng tắm Chúc Yếu tìm cái tư thế thoải mái, gối lên mềm mại gối đầu, nghiêng thân bắt đầu đọc tiểu thuyết.

Là Tường Điềm Nha trước mấy ngày cho nàng giới thiệu, tên gọi « tham người », là một bộ nhẹ nhõm đô thị tiểu thuyết tình cảm.

Chúc Yếu ngoạo đầu, mở ra tiểu thuyết chương 1: . . .

Liên cùng họa phong nàng trước kia thấy thanh xuân ngôn tình hoàn toàn khác biệt —— mở đầu liền là giảng nữ chính uống say sau, cùng thầm mến nàng trúc mã phát sinh tình một đêm, ngay sau đó là dài đến hai chương rõ ràng thuyền hí. . . Chúc Yếu gương mặt ửng đỏ, một tay che mặt, trấn định một lát, lại lặng lẽ dịch chuyển khỏi tay, ánh mắt lại phá lệ sáng, tiếp tục xem.

Phảng phất trong nháy mắt bị mở ra thế giới mới đại môn. . .

Trong tiểu thuyết trúc mã, cũng chính là nam chính, là cái bề ngoài cấm dục quạnh quẽ, kỳ thật âm thầm giống như nghĩ nữ chính nhiều năm đồng thời ở lưng điên cuồng ghen nhớ quyến vở nhỏ bản nam biến thái. Hai người thiên lôi câu địa hỏa, nam chính gắt gao đem nữ chính nhấn trên giường dạng này như thế, các loại biến hóa tư thế, thẳng đến hừng đông.

Say sưa ngon lành nhìn xem tiểu thuyết, Chúc Yếu cơ hồ quên người ở chỗ nào, tâm chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Mà Nguyên Trạch tiến phòng tắm, đã nghe đến trong phòng tắm ướm át hương thơm, là sữa tắm hương vị. Nguyên Trạch hô hấp nhất trọng, quay đầu, liền thấy bồn rửa mặt bên trên, tiểu công chúa thay đổi nội y đồ lót, cạ phần mảnh vụn hoa.

Thân thể dâng lên một cỗ quen thuộc khô nóng, Nguyên Trạch nhúu mày, trầm mặc bóp bóp mi tâm, sau đó mở ra nước lạnh chốt mở, bắt đầu tắm.

Nguyên Trạch tắm rửa xong ra, nhìn thấy hình tượng chính là —— Chúc Yếu nằm nghiêng, lưng hướng về phía hẵn. Đơn bạc lưng, tóc xấp cửa hàng đến đầy gối, hai cái đùi tùy ý giao hòa, da như mỡ đông. Tiểu công chúa yên tĩnh chơi lấy điện thoại, cũng không có ý thức được hẵn ra. . . Nguyên Trạch nhàn nhạt dịch chuyển khỏi mắt, ngồi vào một cái giường khác bên giường.

Chúc Yếu lúc này mới chú ý tới hẵn, có chút chột dạ để điện thoại di động xuống, gương mặt còn rất đỏ, nhìn xem Nguyên Trạch hỏi một câu: "Người tẩy xong rồi?"

"Ân." Nguyên Trạch gật đầu, thanh âm hạ thấp, "Đừng đùa điện thoại di động, đi ngủ sớm một chút."

Đã rất muộn.

"Tốt." Giống như không có giống vừa rồi như thế lúng túng, Chúc Yếu rời khỏi tiểu thuyết đọc giao diện, đưa di động phóng tới tủ đầu giường tiếp tục nạp điện. Nhớ tới cái gì, mặc dép lê đi phòng tắm.

Nguyên Trạch hơi há ra, muốn nói cái gì, vẫn còn chưa kịp nói chuyện.

Chúc Yếu thì đã đi mà quay lại, khuôn mặt đỏ rực, thanh tú động lòng người đứng ở trước mặt hẵn, chi ngô đạo: "Y phục của ta, người. . . Người cũng tẩy sao?"

Nguyên Trạch biểu lộ trấn định gật đầu.

Chúc Yếu mặt lại "Bá" lại đỏ lên. . . Nhuận mắt sáng nhìn xem hẵn, một câu đều nói không nên lời —— nội y của nàng đồ lót, Nguyên Trạch đều giúp nàng rửa sạch.

Nàng chân thực không dám tưởng tượng Nguyễn Trạch giúp nàng tẩy quần lót đáng vẻ, quá, quá cảm thấy khó xử!

Nguyễn Trạch nhìn chăm chú Chúc Yếu khuôn mặt. . . Dạng này tràng cảnh chân thực quá xấu hổ, thế là nói câu: "Ngủ đi."

Chúc Yếu đỏ mặt gật đầu.

Gian phòng mở ra nhiệt độ thích hợp điều hoà không khí, rất dễ chịu. Giường chiếu mềm mại, rất lớn. Chúc Yếu nằm ở trên giường, nhin không được đi xem đối diện, Nguyễn Trạch vừa vặn đưa tay phải nhốt đèn. . . Hấn nhìn xem nàng, hỏi một câu: "Đều nhốt có thể chứ?" Hấn không biết nàng có hay không buổi tối mở ra đèn ngủ ngủ quen thuộc.

Loại cảm giác này, yên tĩnh mà thân mật, tựa như là sinh hoạt chung một chỗ giống như. Chúc Yếu nằm vuốt góc chăn gật gật đầu: "Đều quan đi." Nàng không quen lúc ngủ có ánh sáng.

"Lạch cạch lạch cạch" vài tiếng, to như vậy gian phòng đèn toàn bộ dập tắt. Yên lặng, chỉ có rất nhỏ đồng hồ treo tường tí tách thanh.

Chúc Yếu ngửi ngửi trên đệm chăn hương vị, tắt tiếng xột xoạt tốt nghiêng thân thể, mặt hướng phía Nguyễn Trạch phương hướng ngủ. . . U ám ban đêm, Chúc Yếu nhìn xem đối mặt trên giường Nguyễn Trạch hình dáng, nhẹ nhàng mở miệng hỏi câu: "Nguyễn Trạch, người buổi tối đi ngủ sẽ đánh hô sao?"

". . . Hấn là sẽ không." Nguyễn Trạch hồi.

"Nha." Chúc Yếu lại ngửa mặt nằm xong, nằm tay phóng tới bên ngoài chăn, nho nhỏ thanh âm tại an tĩnh ban đêm càng êm tai, "Ta cũng sẽ không, ta đi ngủ quen thuộc rất tốt. . ." Làm sao có loại chào hàng thói quen của mình. Chúc Yếu đỏ mặt hạ. Bất quá dù sao Nguyễn Trạch nhìn không thấy.

Thân thể của nàng thả lỏng, tiếp tục, "Bất quá ta có đôi khi sẽ nói chuyện hoang đường."

Không biết đêm nay có thể hay không nói chuyện hoang đường, không được âm ỉ tình Nguyên Trạch liền tốt.

Bỗng nhiên trầm mặc dưới, Chúc Yếu lại mở miệng: "Nguyên Trạch. . ." Lần này ngữ khí mang theo mấy phần ngại ngùng.

Nguyên Trạch rất mau trở lại ứng: "Ân."

Chúc Yếu hai tay nắm chặt dưới thân đệm chăn, thanh âm rất nhẹ: "Hôm nay chúng ta ở bên ngoài ngủ, người có hay không nghĩ tới. . ."

Nguyên Trạch trầm mặc, thân thể bỗng nhiên căng cứng, giống trương kéo căng cung.

Gian phòng bên trong, thanh âm của nàng nhu hòa, mang theo thiếu nữ e lệ: ". . . Loại sự tình này." Lại lớn mật ngay thẳng.

Chúc Yếu hỏi xong, cũng không dám nói chuyện, liền hô hấp cũng không dám lớn tiếng. Qua trong một giây lát, liền nghe Nguyên Trạch trả lời: "Công chúa còn quá tiểu. . . Có một số việc, chờ người lại lớn lên một chút lại nói."

Hắn tiếng nói có chút châm, thanh âm trầm thấp lẳng lẳng trôi tại Tịch dạ bên trong, ôn nhu mà ẩn nhẫn.

Rõ ràng Chúc Yếu hoàn toàn không có chú ý, lực chú ý tất cả câu trả lời của hắn bên trên, nói câu: "Cái kia muốn chờ lúc nào mới tính lớn lên?"

Nàng hiểu kì hỏi thăm.

Nguyên Trạch há to miệng, nhất thời cũng tìm không thấy thích hợp đáp án.

"Hai mươi tuổi tính lớn lên sao?" Nàng mười tám, hẳn cảm thấy nhỏ, cái kia nàng hai mươi tuổi, hẳn là liền "Lớn lên" đến không sai biệt lắm đi.

Nguyên Trạch lần nữa trầm mặc, thân thể trên giường trần trọc, nằm nghiêng. Con mắt thích ứng đen nhánh hoàn cảnh, hẳn nhìn xem đối diện hở ra đệm chăn, cũng không trả lời vấn đề của nàng, chỉ yên tĩnh nói câu: "Ngủ đi."

Chưa từ Nguyên Trạch trong miệng hỏi ra "Lớn lên" tiêu chuẩn. Chúc Yếu quyết miệng, tiểu lão thái thái giống như yếu ớt thờ dài, sau đó nhắm mắt lại đi ngủ.

Rất nhanh, Chúc Yếu liền ngủ say sưa.

Mà đối thành một bên Nguyên Trạch, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm gần tại đáy mắt tiểu công chúa, đáy mắt đen nhánh, từ đầu đến cuối không có buồn ngủ.

...

Một đêm ngủ ngon. Chúc Yếu chậm rãi trên giường tỉnh lại, mở to mắt, ánh mắt chờ đợi nhìn thấy xa lạ trần nhà cùng đèn treo.

Mới tỉnh lúc thân thể năng lực phản ứng hơi chút chậm chạp, Chúc Yếu nhẹ nhàng hơi chớp mắt, mới dần dần kịp phản ứng. . . Sau đó lập tức nhìn về phía bên cạnh người.

Đối diện trên giường lớn, Nguyên Trạch còn ngủ —— lại là nàng trước tỉnh lại.

Chúc Yếu khóe miệng vênh lên dưới, cảm thấy vui vẻ, gối lên bên mặt nhìn kỹ hồi lâu, cuối cùng kìm nén không được, lặng lẽ nhắc lên đệm chăn, đi chân đất giẫm ở trên thảm, rón rén quá khứ.

Ghé vào Nguyên Trạch giường bờ. Ngủ lúc Nguyên Trạch phá lệ ôn lương vô hại, giống phó nhu hòa thanh nhã tranh thủy mặc. Ở cấp ba lúc, nàng luôn luôn thích nhìn lên Nguyên Trạch ngủ trưa bộ dáng.

Nhưng là trên giường, lại là lần thứ nhất.

Tóc ngắn một chút lộn xộn, hấn che mi mắt, lông mi ô nông trường quyển, giống hai thanh tiểu lừa đảo. Chúc Yếu ánh mắt tham luyến, như làm tặc nhìn chăm chăm hấn mặt mày, cuối cùng nhịn không được bắt đầu động thủ, lặng lẽ, lặng lẽ, dùng lòng bàn tay miêu tả hấn ngũ quan.

Đầu ngón tay trượt nhẹ qua hấn mũi, phía dưới là cằm, phần mà mỏng cánh môi. . . Chúc Yếu liếm liếm môi, lập tức sắc đảm mọc lan tràn, chậm rãi đem mặt tiến tới.

Tại môi của nàng muốn đụng phải hấn cái kia một cái chớp mắt, Nguyên Trạch mi mắt run rẩy, từ từ mở mắt. Trong nháy mắt đánh tới thị giác kinh diễm, có loại cánh hoa tầng tầng lớp lớp lần lượt nở rộ mỹ cảm.

Chúc Yếu cơ hồ quên đi suy nghĩ.

Tại nàng hoàn hồn thời khắc, ánh mắt run rẩy, hốt hoảng lấy muốn đứng lên.

Nguyên Trạch lại khước miệng giường nhẹ, đột nhiên đưa tay chế trụ nàng phần gáy.

Sau đó chống lên đầu, đưa nàng môi nhẹ nhàng hôn.

Tác giả có lời muốn nói:

Đại nhất liền muốn lái xe, ngây thơ. Nói thế nào cũng phải đợi đến đại nhị đi,

Ân. . .

Chương kế tiếp liền đại nhị.

—— mọi người sáng sớm tốt lành, chương này cũng rất béo tốt a, sau đó đưa 50 cái tiểu hồng bao, trước 20 sau lập tức, nhắn lại 15 chữ trở lên ~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hiếu Kì

Chúc Yếu trở lại ký túc xá lúc, Trương Giai Giai vừa đánh xong một ván trò chơi, buông xuống con chuột liền hướng về phía nàng mập mờ chớp mắt: "Tối hôm qua rất vui vẻ nha. . ." Tại phòng khách, Trương Giai Giai là nhìn thấy Nguyên Trạch nắm cả Chúc Yếu đi, "Chật chặt chặt, đừng nói, bạn trai người quản được thật là nghiêm, chỉ sợ người bị bắt cóc."

Chúc Yếu khuôn mặt hồng nhuận, sắc như hoa đào, có yêu đương tuổi nhũn càng xinh đẹp. Nàng đem túi xách phóng tới trên giường, khom lưng đổi dép lê, thanh âm nhẹ nhàng ngọt ngào: "Ta thích bị hãm quản."

Nàng liền là thích Nguyên Trạch rất quan tâm bộ dáng của nàng, thích hãm ngẫu nhiên ghen dáng vẻ. . . Khó được chẳng phải đứng đắn nghiêm túc.

Trương Giai Giai hai tay ôm ngực "Chật chặt chặt" bắt đầu, sau đó hiếu kì xích lại gần, tròn mắt hơi híp, như tên trộm hỏi: "Tối hôm qua mấy lần?"

Trương Giai Giai từ trước đến nay bát quái lớn mật, Chúc Yếu ngồi tại mép giường, giải dây giày tay dừng lại, kịp phản ứng, mới đỏ bừng cả khuôn mặt nói: "Không, không có." Tại khách sạn, Nguyên Trạch rất nghiêm chỉnh, ngoại trừ buổi sáng bị hãm bắt bao lúc hôn một cái, cái gì khác đều không có làm.

Trương Giai Giai không tin, nhìn xem Chúc Yếu khom lưng lúc lộ ra tế cái cổ, bận bịu sau lưng đẩy ra nàng tản ra tế nhuộm tóc dài, nói: "Ôi uy, đều loại tiểu ô mai. . ."

A? Chúc Yếu sờ một cái phần gáy, biểu lộ mê mang.

Trương Giai Giai cấp tốc lấy ra tấm gương, đưa cho nàng nhìn.

Chúc Yếu tiếp nhận tấm gương, chuyển động cổ, nhìn thấy bên gáy sau một cái nho nhỏ điểm đỏ, nhẹ nhàng sờ mấy lần, mới cười âm thanh, nói: "Đây là con muỗi cắn." Tối hôm qua ở bên ngoài trên ghế dài ngồi thật lâu, con muỗi cắn nàng mấy miếng.

Trương Giai Giai biết Chúc Yếu có lẽ là then thùng, cũng liền không có nói tiếp, chỉ cùng nàng nói một chuyện khác: "Ta hôm qua quen biết một cái nam sinh, người đoán xem là ai?"

Ai vậy? Chúc Yếu hỏi: "Ta tại Tấn đại không có mấy cái người quen biết a." Huống chi là nam sinh.

Trương Giai Giai ngồi vào nàng bên cạnh: "Gọi Tống Nham Lỗi. . . Cùng bạn trai người một cái phòng ngủ, người nói có khéo hay không?"

Tống Nham Lỗi. Chúc Yếu chưa thấy qua Nguyên Trạch bạn cùng phòng, bất quá tối hôm qua Nguyên Trạch cùng nàng nói, hẳn bạn cùng phòng cũng tại phòng khách, đại khái liền là cái này Tống Nham Lỗi. Chúc Yếu kịp phản ứng, dò xét Trương Giai Giai biểu lộ, mắt lộ ra giáo hoạt: "Người cùng hẳn. . ."

"Ai nha." Trương Giai Giai đỏ mặt, bụm mặt, sau đó chọc nhẹ hạ Chúc Yếu nhu gương mặt non nớt, "Người thật đúng là cái tiểu cơ linh quý."

Trương Giai Giai còn nói: "Ta cảm thấy hẳn tính cách rất không tệ, mới vừa rồi còn mang ta chơi game tới, trước tiên có thể kết giao bằng hữu nha."

Trương Giai Giai tính cách hoạt bát hào phóng, mặt dài đến cũng không tệ, là tại trong nam sinh rất được hoan nghênh cái chủng loại kia.

Nói nói liền ngữ khí ai oán: "Đều tại người, cùng bạn trai ngọt như vậy mật, làm hại ta bức thiết muốn thoát đơn. . ."

Tốt một ngụm nôi lớn. . . Cũng may Chúc Yếu tâm tình tốt, vui lòng công.

Cùng Trương Giai Giai nói chuyện trời đất, Chân Điem từ phòng vệ sinh ra, nhìn thấy Chúc Yếu, dáng tươi cười ngọt ngào chào hỏi: "Yếu Yếu, người trở về nha."

Nhìn thấy Chân Điem, chuyện tối ngày hôm qua lại lần nữa hiện lên ở não hải, Chúc Yếu dáng tươi cười bỗng nhiên thu lại, đứng dậy nói: "Chân Điem, ta có việc muốn hỏi người."

Chúc Yếu dáng vẻ ngọt ngào, ở trường học, đại bộ phận là một bộ yên tĩnh thuận theo bộ dáng, cùng bạn cùng phòng cùng một chỗ lúc, cũng sẽ đánh đùa giỡn náo. . . Thật là tốt chung đụng tính cách. Mà bây giờ, trên mặt hốt nhiên nhưng không có dáng tươi cười, biểu lộ nghiêm túc, nhìn thấy người có phần sinh mấy phần hàn ý.

Chân Điem nắm chặt tay, nhẹ nhàng hỏi: "Cái gì nha?"

"Chuyện gì xảy ra a?" Trương Giai Giai người người bầu không khí có chút rất không thích hợp, nhìn một chút Chúc Yếu, lại nhìn một chút Chân Điem, không hiểu gãi đầu một cái.

Phòng ngủ trở nên rất yên tĩnh.

Chúc Yếu ánh mắt nhẹ nhàng chậm chạp lướt qua Chân Điem mặt, đối đầu con mắt của nàng, hỏi: "Người hôm qua, đã sớm biết Trần Tiện cũng ở đó, đúng hay không?"

"Yếu Yếu. . ." Chân Điem hấp hấp môi, sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Ta. . ."

"Mời khách người đang hát, liền là Trần Tiện. Người cố ý mang bọn ta đi. Đúng không." Cuối cùng mặc dù bồi thêm một câu nghi vấn, nhưng Chúc Yếu ánh mắt là chắc chắn.

Bầu không khí khẩn trương. Chân Điem chớp mắt mấy cái, hốc mắt dần dần phiem hồng, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy a, thế nhưng là ——" nàng nhìn xem Chúc Yếu, "Vậy thì thế nào? Tại trong đại học, nhiều nhận biết mấy người bằng hữu không tốt sao? Trần Tiện chỉ là muốn cùng người làm bằng hữu, Yếu Yếu, chẳng lẽ thêm một cái giống Trần Tiện bằng hữu như vậy không tốt sao? Hửn tại Tấn đại nhân mạch rất rộng. . ."

Trương Giai Giai đầu đơn giản, căn bản không nghĩ tới tầng này. . . Coi là hôm qua gặp được Trần Tiện chỉ là trùng hợp. Không nghĩ tới. . .

Trương Giai Giai nhú mày: "Người đây không phải hồ Yếu Yếu sao? Người biết rõ Yếu Yếu không muốn cùng Trần Tiện dính líu quan hệ."

Mặc dù Trương Giai Giai thưởng thức Trần Tiện, nhưng thời khắc mấu chốt, vẫn là phải trước bao che khuyết điểm.

Chúc Yếu bất đắc dĩ: "Cho nên người cảm thấy —— làm như vậy sự tình tốt với ta?"

Chân Điem lắc đầu, nói: "Thật xin lỗi, là ta ích kỷ, ta chỉ là. . . Chỉ là muốn để Từ Huy cao hứng."

Chân Điem hình thể hơi mập, có chút tự ti, cho nên đối Từ Huy có hảo cảm sau, liền đem tư thái của mình thả rất thấp. Từ Huy vẫn muốn tìm cơ hội cùng Trần Tiện giữ gìn mối quan hệ. Chúc Yếu liền là một cơ hội. Hẳn biết Chúc Yếu là Chân Điem bạn cùng phòng, cho nên mới thoát khỏi hẳn hỗ trợ. . . Thích nam sinh để cho mình hỗ trợ, Chân Điem không cần suy nghĩ liền đáp ứng.

Dù sao,

"Cũng không phải đơn độc cùng Trần Tiện, có rất nhiều người a, mọi người cùng nhau họp gặp ca hát mà thôi. . ."

Nói nhìn xem Trương Giai Giai: "Giai Giai hôm qua không phải cũng chơi đến rất vui vẻ sao? Nếu như không phải là bởi vì ta, người cũng không có cơ hội nhận biết Tống Nham Lỗi a?"

Trương Giai Giai ghen lời.

Chân Điem lại nói câu: "Cũng không phải việc ghê gớm gì." Lời này là nói với Chúc Yếu, cũng giống là nói phục chính mình.

Chúc Yếu không nói chuyện, con mắt nhìn Chân Điem thật lâu. Ký túc xá ba nữ sinh nàng đều rất thích, vừa tiếp xúc lúc, đã cảm thấy thân thiết. Nhưng là có ít người, chỉ có ở chung thời gian lâu dài, mới có thể hoàn toàn giải bản tính. Chân Điem cũng không có đại ác, tựa như nàng nói, đây chỉ là một kiện chuyện rất nhỏ, giống như ai cũng không có ăn thiệt thòi. . . Chúc Yếu chậm rãi nói: "Ta coi là, người sẽ hưởng ta nói xin lỗi."

Ai biết, Chân Điem căn bản cũng không có ý thức được.

Chúc Yếu nói: "Đây không phải việc nhỏ, ta không muốn cùng Trần Tiện liên lụy, cùng một cái phòng ngủ, các người rõ ràng nhất. Hôm nay người có thể vì lấy lòng Từ Huy hện ta ra ngoài ca hát, vậy ngày mai đâu?"

Người gạt ta ra ngoài cùng Trần Tiệp đơn độc hẹn hò, có phải hay không cũng cảm thấy dạng này rất tốt?"

Ở trong mắt Chân Điem, cùng Trần Tiệp dạng này người kết giao, đích thật là chuyện tốt.

Chân Điem chợt cười lạnh dưới, nói: "Chúc Yếu, người chính là quá ngây thơ rồi. . . Hiện tại người khả năng còn không hiểu, chừng hai năm nữa, có lẽ không cần người khác, chính người liền sẽ chủ động dán đi lên." Ai không muốn phải giống như Trần Tiệp dạng này bạn trai.

"Uy!" Trương Giai Giai liếc mắt, chống nạnh nhắc nhở câu: "Lời này quá mức."

Chân Điem nói tiếp: ". . . Người gia cảnh thường thường, sớm muộn sẽ rõ."

Chúc Yếu trong nhà còn có người ca ca, ba ba chờ sắp xếp việc làm, cả nhà liền dựa vào tại bất động sản môi giới đi làm mụ mụ, vừa mới tiến đại học, trân quý cùng bạn trai cảm tình, đối Trần Tiệp dạng này gia thế nam sinh không gọt một cổ, về sau đâu? Tướng mạo xinh đẹp nữ sinh, làm sao có thể ngăn cản được những cái kia hư vinh cùng vật chất?

"Các bảo bối, ta trở về ~" Hà Vi Lam nghênh ngang tiến đến, nhìn thấy lấy tạo thế chân vạc chi tư đứng đầy đám bạn cùng phòng, mộng dưới, cười nói, "Sao, thế nào?"

Hà Vi Lam sờ lấy cái ót. . . Không khí này, làm sao là lạ?

. . .

Chúc Yếu cùng Chân Điem chơi cứng. Hà Vi Lam biết được chân tướng, cùng Trương Giai Giai nhất trí đứng tại Chúc Yếu bên này —— lại nhiều đường hoàng mà nói, nói cho cùng vẫn là hổ Chúc Yếu. Tựa như

Chúc Yếu nói, đây là vấn đề nguyên tắc, hiện tại là nhỏ nhỏ hồ một thanh Chúc Yếu, mà lấy sau, không chừng có to to nhỏ nhỏ hồ.

Chân Điem căn bản là không có ý thức được tự mình làm sai, hoặc là, nàng không muốn thừa nhận tự mình làm sai.

Đại học cùng cao trung khác biệt, đều có hoạt động đều là lấy phòng ngủ làm đơn vị, có thể nói. . . Phòng ngủ thành viên, liền là trong đại học thân mật nhất quan hệ.

Về sau còn muốn ở chung nhiều năm. Loại tình huống này, Chân Điem xin đổi ký túc xá.

Chân Điem chuyển ra phòng ngủ sau, Hà Vi Lam đồng hương kiêm khuê mật Cát Thiến Phi dời tiến đến. Cát Thiến Phi nhớ tới lúc ấy tại lầu ký túc xá rủ xuống Chúc Yếu bạn trai sắc đẹp, còn có chút không được tốt ý tứ, bất quá nàng tính cách cùng Hà Vi Lam rất giống, đều là cái kia loại thích vô cùng chiều cổ người đại tỷ đại, ở chung vài ngày sau, liền bắt đầu lộ ra bản tính.

Tại dạ hắc phong cao ban đêm, dẫn đầu ký túc xá thành viên nhìn cấm - phiến.

Tra xong ngủ sau, Cát Thiến Phi liền gõ sờ sờ hướng phía đám bạn cùng phòng tay: "Tối tối tối, cho các người nhìn cái thứ tốt."

Trương Giai Giai vừa thôi xong đầu, đỉnh lấy một đầu Kim Mao Sư Vương kiểu tóc, tiến tới: "Có cái gì bảo bối tốt a?"

Cát Thiến Phi triệu tập xong bạn cùng phòng, sau đó "Ba" một tiếng nhấn hạ phát ra khóa. . . Tiếp lấy phát ra hình tượng là phim nhất quán mở đầu.

Nhìn thấy phim nhựa danh tự, Trương Giai Giai che miệng, con mắt trợn to, tiếng nói ép tới trầm thấp: "Oa! Đây không phải trước đó rất hỏa cái kia bộ cấm truyền bá ảnh chụp sao?"

Chúc Yếu quay đầu nhìn Trương Giai Giai.

Trương Giai Giai giải thích: "Liên là bên trong có rất nhiều giường hí. . . Ta trước đó còn muốn xem ra, tìm nửa ngày tìm không thấy tài nguyên."

Chúc Yếu vừa tắm rửa xong, mặc băng bông buồn ngủ, nghe xong Trương Giai Giai giải thích, liền biết là cái kia loại ảnh chụp. . . Thế là lúng túng nhớ tới thân: "Ta đi giặt quần áo."

"Đừng nha." Cát Thiển Phi ấn xuống nàng nhỏ gầy bả vai, nhỏ giọng hỏi, "Các người chẳng lẽ. . . Đều không tốt kỳ sao?"

Trong đại học nữ sinh, không có trải qua loại sự tình này, hoặc nhiều hoặc ít sẽ ôm lấy hiếu kì tâm thái. Chỉ là biểu hiện trình độ khác biệt, có treo ở bên miệng, hô bằng dẫn bạn tìm tài nguyên; có thẹn thùng, chỉ dám tự mình len lén nhìn; còn có càng nhát gan một bộ phận, chỉ dám nghĩ, không dám nhìn.

Chúc Yếu bỗng nhiên an tĩnh lại, đợi nàng kịp phản ứng là, ảnh chụp đã bắt đầu. . .

Tiếp xuống, toàn phòng ngủ người đều không nói chuyện, thẳng đến trời tối người yên, bốn vị nữ sinh mặt đỏ tới mang tai đều mang tâm tư nằm ở trên giường.

Phòng ngủ đã tắt đèn, điều hoà không khí nhẹ nhàng thổi.

Thường ngày dính lấy gối đầu liền có thể ngủ Chúc Yếu, hiện tại ngửa mặt nằm tại mặc vào, con mắt ónh sáng thanh tỉnh.

Yên tĩnh đêm khuya.

Hà Vi Lam bỗng nhiên mở ra chủ đề: "Các người cảm thấy —— yêu đương đàm bao lâu có thể làm loại chuyện đó a?"

Thẹn thùng chủ đề, lại rất làm cho người suy nghĩ.

Trương Giai Giai nghĩ nghĩ: "Nhìn người đi, nếu như cùng người thích mà nói, mới vừa ở cùng nhau là được. . . Chỉ cần làm tốt an toàn biện pháp là được rồi."

An toàn biện pháp? Chúc Yếu bỗng dừng nhớ tới ngày đó cùng Nguyên Trạch đi dạo cửa hàng tiện lợi kiện thứ hai nửa giá áo mưa, trong lòng thẹn thùng. . .

"Chúng ta phòng ngủ, liền Yếu Yếu có bạn trai a?" Cát Thiển Phi sâu kín nói câu.

Trương Giai Giai liền hì hì cười hì hì.

Tiếng cười quá mập mờ, Chúc Yếu ngăn không được đỏ mặt, đem chăn mỏng hướng trên mặt kéo một cái, che lại nửa gương mặt, ồm ồm nói: "Ta cùng Nguyên Trạch thật không có."

Trưởng thành nam nữ, vẫn là cảm tình rất tốt người yêu, ở bên ngoài thuê phòng, ở chung phòng phòng, thế mà quy củ ngủ hai tấm giường. . . Định lực là thật tốt.

Trương Giai Giai đột nhiên nhớ lại trước đó cao trung lúc bạn trai, vừa mới kết giao, cuối tuần liền ước nàng đi mượn phòng, động một chút lại ôm ôm hôn hôn, sờ tới sờ lui, nói lên bạn trai cũ, Trương Giai Giai liền không nhận được nhả rãnh: "Nói thật tốt, đều hôn lại hôn, thân lấy thân lấy liền sờ lão nương ngược. . ."

Chúc Yếu tinh tế nghe Trương Giai Giai miêu tả, mặt đi theo nóng hổi.

"—— vậy làm sao nói cũng là thịt a, cũng không phải đất dẻo cao su." Trương Giai Giai còn tại phần này.

"Phốc. . ." Hà Vi Lam nở nụ cười.

Cát Thiến Phi bắt đầu thuyết giáo: "Thực sắc tính dã. Mười tám mười chín tuổi nam sinh thể lực tốt nhất, lớn tuổi, thân thể liền đi xuống dốc. . ." Đối với phương diện này, nàng phảng phất rất có quyền uy, "Những cái kia tiểu thuyết tình cảm bên trong một đêm làm bảy lần, nhưng thật ra là tồn tại, cao trung đại học giai đoạn này nam sinh, thể lực quả thực tốt đến bạo."

Trương Giai Giai than nhẹ một tiếng: "Dù sao ta lần thứ nhất, nhất định phải hiến cho ta thích nhất người. Coi như cuối cùng không có cùng một chỗ, cũng sẽ không có lưu tiếc nuối."

Một mực trầm mặc Chúc Yếu hỏi một câu: "Vì cái gì cuối cùng không cùng một chỗ?"

Trương Giai Giai cười dưới, nghiêng người sang, gối lên đầu nói: "Sân trường tình lữ có mấy đôi có thể đi đến sau cùng. . ." Ngừng dưới, đại khái là nghĩ đến Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch, thế là liền nói, "Đương nhiên rồi, Yếu Yếu người cùng bạn trai người không đồng dạng, cao trung đến đại học, cảm tình như thế ổn định, khẳng định thật dài thật lâu."

Chúc Yếu mờ mịt "Ân" thanh. . .

Nàng lẳng lặng nhìn xem đỉnh đầu ván giường, căn bản cũng không có nghĩ tới, một ngày kia sẽ cùng Nguyên Trạch chia tay. Đương Nguyên Trạch dắt nàng tay cái kia một nháy mắt, nàng liền nghĩ cùng hắn đi đến cả đời.

Giường chiếu chấn động, Cát Thiển Phi bỗng nhiên đem đầu rủ xuống, đối giường dưới nói câu: "Yếu Yếu, bạn trai ngươi là học y, tốc độ tay hăn là rất nhanh đi."

Trương Giai Giai cười lên, giường bắt đầu" két két két két "Có tiết tấu run run, nói: "Ngươi thật là bỉ ổi a —— "

Chúc Yếu mặt đỏ lên, không nói chuyện.

...

Ngày này cuối tuần, Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch tại phụ cận trà sữa cửa hàng, hai người ngồi đối mặt nhau, bưng lấy điện thoại, cúi đầu chơi game.

Vừa mới bắt đầu là Trương Giai Giai cùng Tống Nham Lỗi đôi sắp xếp, Tống Nham Lỗi trình độ không sai, nhưng là Trương Giai Giai quá hổ, hai người thua thắng thua thắng, hơn nửa ngày còn rơi mất đẳng cấp.

Thế là Trương Giai Giai liền kéo lên Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch. . .

Chúc Yếu trình độ cùng Trương Giai Giai không phân sà sà nhau, đều chơi đến rất hổ. Cũng may có Nguyên Trạch, mỗi cục tiết tấu đều mang rất khá, Chúc Yếu chơi xe tăng bảo hộ hăn, đi theo hăn tiết tấu, thư thư phục phục năm thắng.

Nguyên Trạch lúc trước cũng chưa có tiếp xúc qua trò chơi này, nhưng là người thông minh học cái gì cũng nhanh. Chơi mấy ngày, trình độ liền đầy đủ bồi bạn gái bên trên phân.

Mà giờ khắc này, Chúc Yếu điện thoại lại một lần nữa trở tối.

Đang đợi trò chơi nhân vật phục sinh, Chúc Yếu nhấp một hộp trà sữa, nhìn về phía cửa sổ trò chơi —— Nguyên Trạch điều khiển nhân vật nước

chảy mây trôi không chút nào hoảng, rất có loại" mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành" ký thị cảm. . . Một trận đoàn chiến xuống tới, bọn hãn bên này chỉ còn lại Nguyên Trạch một người.

Chúc Yếu nhẹ nhàng để điện thoại di động xuống, một đôi mắt nhìn về phía Nguyên Trạch. Gặp hãn thấp liễm mi mắt, tại lạnh da trắng bên trên bỏ ra hai đạo bóng ma, mặt khuếch tuấn dật nho nhã, có loại năm tháng tĩnh hảo cảm giác an toàn.

Mà năm lấy điện thoại di động hai tay, ngón tay thon dài, khớp xương xen vào nhau rõ ràng, động tác linh hoạt mà mau lẹ. . .

Nhìn chăm chăm cái kia hai tay, Chúc Yếu trong đầu, bỗng nhiên liền hiện lên Cát Thiển Phi mà nói,

Thế là thốt ra: "Nguyên Trạch, người tốc độ tay thật nhanh a."

Nguyên Trạch tay run một cái.

Thao tác nhân vật tại nguyên chỗ dừng lại một giây, sau đó bị ngồi xồm cở quân địch đánh lén, cũng quần ẩu chí tử.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là gia cảnh thường thường tiểu công chúa

Cùng, tốc độ tay rất nhanh thái phó = =

—— phía dưới liền là đại nhị đại tam. Lúc đầu nghĩ viết đại mập chương, ngẫm lại vẫn là tách ra phát, không phải tiểu thiên sứ nhóm cũng không biết là đôi càng lượng.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Phòng Cho Thuê

Trong lúc học đại học, Chúc Yếu cùng Nguyễn Trạch cơ hồ không làm gì liền ở cùng nhau.

Cùng cái khác sân trường tình lữ đồng dạng, ép đường cái, xem phim, nếm mỹ thực. . . Cả người phảng phất rơi vào mật bình bên trong, sợ cũng không leo lên được. Tại Chúc Yếu còn mê vọng ngây thơ lúc, cuộc sống năm nhất đại học liền vội vàng kết thúc.

Đảo mắt liền nghênh đón đại nhị.

Niệm đại nhị lúc, các loại chương trình chuyên ngành, hai người dần dần bắt đầu trở nên bận rộn. Có thể dù cho bận rộn nữa, Nguyễn Trạch đều sẽ gạt ra thời gian theo nàng, đơn giản dặt tay tản bộ, đều lộ ra càng ngọt ngào.

Hai người như hình với bóng ngọt ngào bộ dáng, bị liên tiếp bắt giữ phóng tới forum trường học diễn đàn.

Nguyễn Trạch cùng Chúc Yếu cùng khung ảnh chụp xuất hiện lúc, diễn đàn diễn đàn ăn dưa quăn chúng sẽ không còn đem Chúc Yếu cùng Trần Tiệp liên lụy cùng một chỗ. . . Tình lữ gian dối mặt ánh mắt quá ngọt, ngay tiếp theo không khí chung quanh đều là ngọt lịm —— mù lòa cũng nhìn ra được, bọn hắn cảm tình phi thường tốt.

Về sau lại đào ra hai người đã từng là bạn học cùng lớp, vẫn là ngồi cùng bàn, tất cả mọi người nhao nhao phát tay, biểu thị: Tản tẩn.

Cũng có người hiểu chuyện cảm thấy hai người đi không được bao xa, không chừng ngày nào liền chia tay, liền đợi đến xem náo nhiệt.

Mà Nguyễn Trạch, từ lúc tiến Tấn đại lúc, liền bị nhất trí bình chọn vì Tấn đại giáo thảo.

Lúc ấy hậu tuyển đến còn có pháp luật hệ Trần Tiện. Hai người khoản hình tương tự, dù là Nguyễn Trạch có bạn gái, đang phiếu bầu ra lúc, vẫn là xa xa dẫn trước Trần Tiện một mảng lớn.

Hai người quan hệ, rất có loại "Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng" số mệnh cảm giác.

Ở phía sau trận bóng rổ, Nguyễn Trạch cùng Trần Tiện đối đầu, giương cung bạt kiếm, cuối cùng nghiền ép trí thắng; còn có một lần thi biện luận, hai vị càng là lưỡi rọc rở hoa sen, tài tư mẫn tiệp, một phen thần thương khẩu chiến, viện y học thế mà thắng luật học viện, tại luật học viện mà nói, quả thực là học viện sĩ nhục.

Tấn đại học sinh lòng dạ biết rõ, Nguyễn Trạch từ trước đến nay phong khinh vân đạm, đơn độc nhắm vào Trần Tiện, là bởi vì Trần Tiện đã từng ý đồ đào chân tường. . .

Nhu thuận góc tường tiểu công chúa, thì không còn có cùng Trần Tiện từng có gặp nhau, dù cho ngẫu nhiên ở trường học gặp phải, cũng đều không có chào hỏi. Mà Trần Tiện cũng không có lại quán lấy nàng.

Đại nhị kết thúc nghỉ hè, Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy chưa có trở về Tấn thị, mà là lưu tại S lúc kiêm chức.

Đoạn thời gian trước, Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy liền nháo chia tay, tách ra mấy ngày, lại lần nữa hòa hảo.

Video trò chuyện lúc, Tưởng Diễm Nha cùng nàng nói gần đây dự định: ". . . Đại tam ta liền định cùng hãn rời ra ngoài ở, gần nhất tại tích lũy tiền đâu, chờ tích lũy đủ tiền thuê nhà cùng tiền sinh hoạt liền ra ở."

Chúc Yếu giơ điện thoại, nhìn màn ảnh bên trong Tưởng Diễm Nha dáng tươi cười, tâm thần một dạng, không hiểu hướng tới.

Tưởng Diễm Nha ý cười đầy mặt: "Ta cùng hãn đều kế hoạch tốt, chờ tốt nghiệp liền lĩnh chứng, đến lúc đó hồi Tấn thị. . ."

Sau đó là kế hoạch mua nhà, sinh con, công việc. . . Tương lai nhân sinh đều hoạch định xong, là thuộc về bọn hãn hai người tương lai.

Oa.

Chúc Yếu cảm thấy kinh hô, cũng đi theo kích động. Nghĩ đến cái gì, lo lắng hỏi một câu: "Cái kia Trình Gia Úy mù mù nơi đó đâu?" Tưởng Diễm Nha cùng Trình Gia Úy yêu đương trở ngại đại bộ phận bắt nguồn từ Trình Gia Úy có cái cường thế mù mù. Đều là Trình Gia Úy trọng yếu nhất nữ nhân, Trình Gia Úy kẹp ở giữa, khó tránh khỏi khó xử.

Tưởng Diễm Nha cười hạ: "Người cũng biết nha, hãn mù mù đối với hãn ký thác kỳ vọng, cao tam ta cùng hãn yêu đương, hãn mù mù mới đối với ta ấn tượng không được tốt. . ." Nói giọng nói của nàng nhẹ nhõm nhiều, "Tháng trước hồi Tấn thị ta lại gặp phải hãn mù mù, đối ta thái độ rất tốt."

Chúc Yếu gật gật đầu, mừng thay cho nàng: "Vậy là tốt rồi."

Nói xong nàng, Tưởng Diễm Nha thuận miệng hỏi một câu: "Người cùng ban trưởng đâu? Ta tại Tấn đại có bằng hữu nha, nghe nói hai người

thế nhưng là Tấn đại nhất ngọt ngào sân trường tình lữ."

Nói lên Nguyên Trạch, Chúc Yếu trong lòng hiện ngọt. Chúc Yếu mỉm cười, trả lời nói: "Hắn đại tam cũng dự định ở bên ngoài phòng cho thuê ở. . . Nguyên Trạch nói, bọn hắn phòng ngủ nam sinh quá dơ dáy." Nhớ tới cái này, Chúc Yếu buồn cười.

Nàng biết hắn cái kia ba vị bạn cùng phòng, trong đó chơi tốt nhất tốt là Tống Nham Lỗi.

"Vậy còn người?" Tưởng Diễm Nha hỏi một câu.

Chúc Yếu nháy mắt mấy cái: "Cái gì nha?"

Tưởng Diễm Nha trầm mặc, ánh mắt mập mờ liếc về phía hắn, chậm chạp mở miệng: "Người chẳng lẽ không nghĩ tới. . . Ở chung với hắn sao?"

Cùng nhau. . . Chúc Yếu mộng hạ. Nàng là thật không nghĩ tới. Nàng lắc đầu: "Chúng ta. . ."

Nàng muốn nói, bọn hắn mới kết giao bao lâu, nhưng bỗng nhiên tính toán, bọn hắn kết giao đều nhanh ba năm. Giống như. . . Rất lâu.

Thế là Chúc Yếu đành phải nói: "Không nghĩ tới, Nguyên Trạch cũng không có đề cập qua. . . Ta cảm thấy, như bây giờ cũng rất tốt." Ở trường học gặp mặt hẹn hò, đã rất khá.

"Cũng thế." Tưởng Diễm Nha nói, "Ban trường thế nhưng là so nhà ta con chó kia nam nhân đáng tin cậy nhiều, hắn như thế có quy hoạch người, chuyện tương lai, khẳng định đều nghĩ kỹ. Lúc nào nên làm cái gì, trong lòng rõ ràng đâu."

Chúc Yếu cong môi, nhẹ nhàng gật đầu "Ân" thanh.

Chờ cùng Tường Điềm Nha màn hình kết thúc lúc, Chúc Yếu để điện thoại di động xuống, nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng có loại đột nhiên xuất hiện mê mang.

...

Đại tam vừa khai giảng, Tường Điềm Nha cùng Trình Gia Úy liền chuyển vào thuê tốt chung cư. Rất đơn giản một căn phòng, tiểu tình lữ ở còn rất rộng rãi. . . Thăng quan nhà mới ngày đó, Chúc Yếu vừa cùng Nguyên Trạch tại rạp chiếu phim hầu ảnh sảnh chờ mở màn.

Tường Điềm Nha phát video trò chuyện tới, kết nối sau, liền hướng nàng biểu hiện ra nhà mới của bọn họ —— đều theo chiếu Tường Điềm Nha yêu thích trang trí.

Đằng sau ngay tại chuyển rương Trình Gia Úy cũng hướng phía bọn hắn chào hỏi.

Video tham quan xong nhà mới của bọn họ, Chúc Yếu cất kỹ điện thoại, trên mặt còn tràn đầy dáng tươi cười, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bên cạnh Nguyên Trạch, nói: "Bọn hắn động tác thật nhanh a, vừa định tốt muốn phòng cho thuê, liền thuê tốt. . . Nghe Tường Điềm Nha nói, khẩn ngủ nghỉ hè, liền đem tiền thuê nhà tích lũy đủ."

Nguyên Trạch đem bắp rang đưa cho nàng, nói: "Trình Gia Úy hướng ta vay tiền." Hắn cùng Tường Điềm Nha đều là dùng tiền vung tay quá trán tính cách, nơi nào có thể nhanh chóng để dành được nhiều tiền như vậy.

Tiếp nhận bắp rang thùng, Chúc Yếu sững sốt một chút, nhìn qua hắn, phấn môi hé mở: "Người rất có tiền sao?"

Nguyên Trạch không phải cùng bọn hắn cùng tuổi sao? Ở đâu ra tích súc?

Nguyên Trạch đậy mắt ôn hòa, nhìn xem tiểu công chúa non mềm khuôn mặt, đưa thay sờ sờ gương mặt của nàng, nói: "Cũng được, toàn một điểm." Từ Hành trung gặp phải nàng ngày đó trở đi, hắn cũng đã bắt đầu nghĩ biện pháp kiếm tiền.

"Dạng này a. . ." Chúc Yếu bắt khóa bắp rang, con mắt cong cong, như có điều suy nghĩ nói câu, "Vậ ta cũng phải nỗ lực kiếm tiền."

Nàng cũng nghĩ, vì tương lai ra một phần lực.

Nguyên Trạch cười dưới, xoa nhẹ hạ tóc của nàng: "Sắp bắt đầu, chúng ta đi vào đi."

. . .

Xem hết phim trở lại phòng ngủ, Chúc Yếu đem mang tới xâu nướng phân cho bạn cùng phòng. Trương Giai Giai nghe được thịt xiên hương liền đánh tới, bắt rẽ xương sườn liền bắt đầu gặm. Ăn xương sườn, thuận miệng hỏi một câu: "Ta nghe Tống Nham Lỗi nói, bạn trai người học kỳ này ở bên ngoài phòng cho thuê. . . Ta cho là người hôm nay không trở lại đâu."

Trương Giai Giai cùng Tống Nham Lỗi đại nhất lúc quan hệ cũng không tệ, kết giao một đoạn thời gian, cảm thấy tính cách làm anh em tốt hơn, thế là chia tay thành bằng hữu. Ở chung bắt đầu ngược lại là so kết giao lúc tự nhiên hơn.

Chúc Yếu nhẹ nhàng "A" âm thanh, thần sắc có chút hoảng hốt. . . Giống như, tất cả mọi người cảm thấy nàng cùng Nguyên Trạch rất thân cận.

Thế nhưng là. . .

Chúc Yếu nói câu: "Hắn không có đề."

Nguyên Trạch cho tới bây giờ không cùng nàng đề cập qua phương diện kia ám chỉ, một lần đều không có. Trừ phi giống đại nhất khai giảng lần kia tình huống đặc thù, không phải hẳn tuyệt đối sẽ không để cho mình ở bên ngoài ngủ lại.

Chúc Yếu cùng Nguyên Trạch cảm tình tốt, Trương Giai Giai không nghĩ quá nhiều, chỉ khen Nguyên Trạch: "Dạng này người chịu trách nhiệm nam sinh thật không nhiều lắm, mấu chốt còn như thế soái. . . Mỗi lần nhìn thấy bạn trai người xem người ánh mắt, ta đều đổ kỵ muốn chết." Nói nghênh thiên trường khiếu, "Ta lúc nào mới có thể thoát đơn a."

Chúc Yếu trong lòng vui mừng, nở nụ cười. Đúng vậy a, tốt như vậy bạn trai, là nàng đâu.

Chuông điện thoại di động vang lên, Trương Giai Giai buông xuống xô nướng, rút tờ khăn giấy xoa tay, tiếp lên điện thoại.

Chúc Yếu mang theo vừa mua được nho đi vòi nước tẩy, tiếng nước ào ào, tinh màu tím nho tại chậu nhựa bên trong hiện lên đến, bị tắm đến sạch sẽ. Xa xa, có thể nghe được ban công Trương Giai Giai gọi điện thoại thanh âm, thanh âm xen lẫn nô khí, sau đó là trấn an thanh âm. . .

Điện thoại đánh thật lâu, Trương Giai Giai trở lại phòng ngủ, "Ba" một chút đưa di động đập vào trên mặt bàn, nắm lấy tóc bực bội nói: "Thật sự là làm tức chết!"

Cát Thiển Phi còn buồn ngủ từ giường trên leo xuống, cùng Chúc Yếu cùng nhau ăn nho, nhìn xem Trương Giai Giai bộ dáng, quan tâm hỏi một câu: "Thế nào?"

Trương Giai Giai chống nạnh, tức giận nói: "Ta và các người đề cập qua biểu muội ta đi."

"Ngô. . ." Cát Thiến Phi mồm mồm gật đầu: "Liền là cái kia đuổi tới nam thần biểu muội?"

Trương Giai Giai: "Đúng thế."

Trương Giai Giai biểu muội, từ nhỏ đã thăm mển nhà hàng xóm nam sinh. Nghe nói nam sinh kia là cái học bá, nhan giá trị cũng rất cao. Hai nhà trưởng bối quan hệ không tệ, nam thần bình thường rất chiều cổ nàng, nhưng cũng gần bằng với chiều cổ. . .

Biểu muội một mực thăm mển nam thần, cao trung văn lý chia lớp, vì cùng nam thần cùng một chỗ, yên lặng tuyển chính mình không am hiểu khối tự nhiên, về sau lại đi cùng nam thần cùng một cái thành thị học đại học. Nam thần trước đó có kết giao bạn gái, hai người tại thi đại học sau chia tay. Sau khi chia tay, nam sinh ở lạ lẫm thành thị, cùng biểu muội sớm chiều ở chung, liền tự nhiên mà vậy cùng với nàng. . .

"Vừa mới bắt đầu, ta còn rất thay nàng vui vẻ. Kết giao vào cái ngày đó, người biết nàng cao hứng biết bao nhiêu sao? Nam thần hôn nàng, nàng vui vẻ cả người đều muốn bay lên."

Trương Giai Giai cơ hồ chứng kiến vị này biểu muội khúc chiết thăm mển. . . Đã từng vô số lần khuyên nàng buông tay. Nhưng nhìn đến nàng thành công lúc vui sướng, cũng là thực tình hi vọng vị kia nam thần có thể cổ mà trân quý nàng.

". . . Kết giao đoạn thời gian kia, hai người bọn họ chung đụng được còn rất khá. Mà lại nam sinh kia rất quân tử, kết giao nửa năm, đều không có chiếm biểu muội ta tiện nghi, ta còn tưởng rằng nàng đây là khổ tận cam lai. . . Ai biết, cái kia hỗn đản thế mà yên lặng cùng bạn gái trước hợp lại."

Trương Giai Giai nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên liền đến khí, "Hiện tại nhớ tới, cái gì chính nhân quân tử a? Rõ ràng là sợ phụ trách."

Gia trưởng hai nhà đều biết, biểu muội lại là nam thần phụ mẫu nhìn xem lớn lên, kết giao về kết giao, nếu là thật cùng biểu muội phát sinh quan hệ. Cái kia biểu muội nháo trò, khẳng định là phải chịu trách nhiệm.

Bởi vì đến lúc đó không tốt chia tay, cho nên kết giao lúc mới không bằng bạn gái phát sinh quan hệ.

Trương Giai Giai thở hồng hộc nói: "Người biết cái kia hỗn đản nói cái gì sao?"

"Cái, cái gì?" Chúc Yếu sửng sốt một chút, trong lòng có loại không hiểu dị dạng.

Trương Giai Giai nói: "Lúc trước cùng biểu muội ta cùng một chỗ, chẳng qua là bởi vì tại lạ lẫm thành thị, lẫn nhau làm bạn an ủi sinh ra một loại ý lại. . . Còn nói kỳ thật vừa mới bắt đầu kết giao thời điểm, liền hối hận, vẫn muốn nói chia tay, nhưng là hai người quan hệ tốt như vậy, lại coi nàng là muội muội, luôn luôn nói không nên lời."

Cát Thiển Phi phi miệng: "Đây cũng quá cặn bã."

"Còn không phải sao."

Trương Giai Giai nhớ tới vừa rồi biểu muội khóc đến rút thút tha thút thít dưng, trong lòng liền khó chịu, "Không quá phận cũng tốt, cái này ngọc cô nương cũng coi là triệt để tuyệt vọng rồi."

Trương Giai Giai nghiêng răng nghiêng lợi chửi mắng vị kia cặn bã nam. Chúc Yếu tay nắm lấy nơ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ bất an. Nàng không suy nghĩ thêm nữa, yên lặng lấp cái nơ tiến miệng bên trong.
..

"Yếu Yếu, người cũng không nôn da a." Cát Thiển Phi nhắc nhở câu.

"A?" Chúc Yếu có chút hơi bưng tỉnh thần, lấy lại tinh thần lúc, nho đã nuốt xuống. Nàng cong cong khóe miệng, ngữ khí khoan khoái nói câu, "Không có chú ý."

Chúc Yếu không muốn nghĩ hỏi như vậy đề, chỉ là có đôi khi suy nghĩ là không bị khống chế. Mãi cho đến buổi tối, Chúc Yếu nằm ở trên giường chơi điện thoại, lật đến Wechat vòng bằng hữu. . . Nàng bằng hữu không nhiều, trong đại học, mặc dù kết giao rất nhiều đồng học, có cùng lớp, cùng bộ môn, cũng có học viện khác. Nhưng đều là phổ thông quan hệ, quan hệ không thể nói tốt.

Chậm rãi đảo vòng bằng hữu, bất tri bất giác, liền trượt đến hai giờ trước Tường Điềm Nha phát vòng bằng hữu tin tức:

"Tuổi còn trẻ liền chó mèo song toàn ta."

Phối đồ là nàng cùng Trình Gia Ủy, cùng trong ngực mập mập quýt mèo.

Chúc Yếu nhìn xem ảnh chụp, liền không nhịn được cười khẽ một tiếng, xoay người, nhẹ nhàng cho nàng điếm cái "Tán".

Điếm xong tán sau, Chúc Yếu rời khỏi Wechat giao diện, đưa di động phóng tới bên cạnh người, đưa tay giật giật thật mỏng hạ bị. . .

Vừa bị buông xuống điện thoại, bỗng nhiên sáng lên. Chúc Yếu nghiêng mặt qua, nhìn thấy màn hình điện thoại di động biểu hiện tin tức, đưa di động đâm mở.

Là Nguyên Trạch gửi tới tin tức: 【 ngủ không được sao? 】

A? Hả làm sao biết chính mình không ngủ. Chúc Yếu nhìn hẳn ảnh chân dung, liền trong lòng hiện ngọt, nhu thuận trả lời: 【 cũng nhanh ngủ. 】

Nguyên Trạch cùng nàng hàn huyên vài câu, sau đó nói cùng nàng nói, nàng trước đó rất muốn nhìn đến cái kia bộ phim, hẳn nghĩ biện pháp lấy được CD. . . Chúc Yếu nhìn chăm chăm Wechat tin tức, nhẹ nhàng căn môi, giống như ý thức được cái gì, sau đó cẩn thận từng li từng tí quay lại: 【 người là nói. . . Ngày mai đi người bên kia nhìn sao? 】

Nguyên Trạch hỏi: 【 công chúa không nghĩ cùng nhau nhìn sao? 】

Muốn! Chúc Yếu bỗng nhiên ngồi dậy, khoe miệng vênh lên, nhanh chóng hỏi: 【 muốn nhìn. 】

【 tốt, vậy ta ngày mai tới đón người. Đi ngủ sớm một chút. 】

Ân ân ân.

Phiền muộn tâm tình quét sạch sành sanh, Chúc Yếu ngoan ngoãn hỏi xong ngủ ngon, liền khoanh tay cơ nhắm mắt đi ngủ. Chỉ là. . . Tâm tình phấn khởi, có chút ngủ không được. Chúc Yếu trằn trọc, nhếch môi len lén cười, không biết qua bao lâu, mới mơ mơ màng màng ngủ.

Hôm sau Chúc Yếu rời giường, tắm rửa gội đầu, gội đầu vẩy liền áo, còn vẽ lên cái đậm trang, cuốn tóc. Tóc quăn tuyệt Chúc Yếu không rõ cách dùng, lòng bàn tay bị nóng hạ. Có đau một chút, bất quá khi quyển xong tóc, nhìn xem trong gương xinh đẹp chính mình, nhìn không được lộ ra dáng tươi cười.

Không có bạn trai Trương Giai Giai bắn thiu ra, gãi một đầu lộn xộn tóc dài, hỏi: "Lại đi hẹn hò à?"

Chúc Yếu cười thật ngọt ngào: "Đúng nha."

Dọn dẹp tốt, Chúc Yếu cầm lên túi xách, đóng cửa lúc, Trương Giai Giai hữu khí vô lực nói câu: "Yếu Yếu, khi trở về giúp ta mang xuống cơm tối được không?"

Chúc Yếu khép cửa tay dừng dừng, khuôn mặt dường như nhuộm xuân quang, tươi đẹp tinh thần phấn chấn, đáy mắt ónh sáng, khóe miệng vênh lên vênh lên nói câu: "Ta hôm nay khả năng không trở lại."

Cái gì?

Trương Giai Giai kịp phản ứng lúc, Chúc Yếu đã đem cửa đóng lại.

Nàng nháy nháy con mắt, mới cảm khái một câu: Thức ăn cho chó có lẽ sẽ đến trễ, nhưng tuyệt sẽ không quên nện vào đỉnh đầu của người.

...

Chúc Yếu chạy chậm đến xuống lầu lúc, túc quản a di ngay tại gặm hạt dưa, nhìn thấy Chúc Yếu, cười nhẹ nhàng nói câu: "Lại đi hẹn hò a?"

Chúc Yếu tướng mạo xinh đẹp, cùng Nguyên Trạch là một đôi rất đẹp mắt sân trường tình lữ, Nguyên Trạch dưới lầu chờ nhiều lần, túc quản a di đều nhìn quen mắt không được. Mỗi lần nhìn thấy tiểu tình lữ ngọt như vậy mật, liền không nhịn được cảm khái thanh xuân.

"Đúng nha." Chúc Yếu gật gật đầu, xuyên thấu qua cửa thủy tinh, xa xa liền đã nhìn thấy chờ ở phía ngoài Nguyên Trạch, hướng phía túc quản a di phất phất tay: "A di gặp lại."

Sáng rỡ dáng tươi cười, lượn vòng váy, chờ nam sinh. . .

Túc quản a di cũng tựa hồ bị lây nhiễm, cười cười nói: "Thật tốt."

Tuổi trẻ thật tốt.

Chúc Yếu trông thấy Nguyên Trạch, liền trực tiếp nhào vào trong ngực của hắn, ngửa đầu nhìn hắn.

Nguyên Trạch thấp mắt, đối đầu trong ngực tiểu công chúa mắt cười, cúi người dùng chóp mũi cọ xát hạ mặt của nàng, nhìn xem khoe miệng nàng không ngừng giơ lên, liền tiếng nói cúi đầu nói: "Trang điếm rồi?"

Không phải nói. . . Nữ sinh hóa đạ trang nam sinh là không nhìn ra sao? Chúc Yếu gương mặt hơi nóng, nghênh tiếp ánh mắt của hắn, nho nhỏ hỏi một câu: "Xem được không?"

Nguyên Trạch nhìn chăm chú nàng, mỉm cười hồi: "Đẹp mắt."

Chúc Yếu ý cười dần dần dày, ôm cánh tay của hắn, ngữ điệu dè dặt thường nhẹ nhàng: "Đẹp mắt là được."

Nguyên Trạch đưa tay nhẹ nhàng xoa nhẹ hạ đầu của nàng: ". . . Đi thôi."

Ăn cơm trưa xong, Chúc Yếu liền đi Nguyên Trạch thuê chung cư.

Chung cư ngay tại Tấn đại phụ cận, hoàn cảnh rất tốt, tương đối cao ngấn. Chúc Yếu tới qua hai lần, bất quá mỗi lần sắc trời chậm chút, Nguyên Trạch liền sẽ đưa nàng hồi trường học.

Vào cửa sau, Chúc Yếu liền rất quen thay dép xong. . . Dép lê là tình lữ khoản, một xanh một phấn, lúc ấy nàng bồi Nguyên Trạch tại siêu thị mua.

Nguyên Trạch là cái rất yêu sạch sẽ nam sinh, từ trước đến nay tự hạn chế, sinh hoạt vô cùng có quy luật, buổi tối cơ hồ đều không thức đêm. . . Hắn ở chung cư giản lược, đơn giản rõ ràng bố trí, sáng sủa sạch sẽ, cơ hồ không nhuộm bụi trần.

Nguyên Trạch mang nàng đi vào sofa ngồi xuống, đem rửa sạch nho đẩy lên trước mặt nàng, lại tìm ra mấy túi khoai tây chiên, đều là nàng bình thường thích khẩu vị.

Sau đó xoay người lại tú TV phiên CD, nghĩ đến cái gì, quay đầu nói câu: "Trong tủ lạnh có vừa ép tốt nước trái cây."

"Tốt." Chúc Yếu nghe vậy, "Lạch cạch lạch cạch" mang lấy cời chạy tới tủ lạnh bên cạnh, rất vui vẻ bộ dáng.

Quạnh quẽ chung cư, giống như trong nháy mắt liên não nhiệt.

Nguyễn Trạch nhìn xem nàng nhỏ nhắn xinh xắn bóng lưng, bờ môi nhẹ cong, sau đó bắt đầu thả CD.

Chúc Yếu cầm nước trái cây tới, nhìn Nguyễn Trạch bóng lưng, sau đó quá khứ, cúi đầu xuống, nhìn thấy thả CD ngăn kéo còn chưa khép lại, bên trong CD chong chát đến chình chình tề tề. . . Nghĩ đến cái gì, hỏi một câu: "Nguyễn Trạch, người bình thường. . . Nhìn cái kia loại ảnh chụp sao?"

Dù là quen thuộc nàng ngẫu nhiên ngay thẳng, có đôi khi Nguyễn Trạch cũng chống đỡ không được. . . Hấn lưng cứng đờ, bộ mặt biểu lộ ôn hòa tự nhiên, nhàn nhạt hỏi: "Không nhìn."

"Nha. . ."

Chúc Yếu mím môi, có chút xấu hổ, cúi đầu uống một ngụm nước trái cây, lấy làm dịu thời khắc này xấu hổ.

Ảnh chụp là Chúc Yếu trước đó cảm thấy rất hứng thú phim tình cảm, niên đại xa xưa, trên mạng tìm không thấy tài nguyên.

Chúc Yếu uốn tại ghế sofa, "Răng rắc răng rắc" ăn khoai tây chiên, con mắt nhìn chăm chăm tinh thể lỏng màn hình TV.

Yên tĩnh thanh thản buổi chiều, hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trên ghế sofa, xem phim. Phim trọn vẹn dài đến ba giờ rưỡi, phim nhựa

kết thúc lúc, đã chạng vạng tối. Vô quýt ráng chiều nhiễm thấu nửa bầu trời, màn hình TV phát hình phiến đuôi.

Chúc Yếu quay đầu lại, ánh mắt vội vàng không kịp chuẩn bị cùng Nguyên Trạch đụng vào.

. . . Hắn không biết nhìn nàng bao lâu, lại hoặc là, cũng giống như nàng vừa lúc quay đầu.

Chúc Yếu nháy mắt, nụ hôn của hắn liền rơi xuống. Bị hắn thân đến môi không bị khống chế giơ lên. . . Chúc Yếu cười một tiếng, lại nằng nặc hôn trả lại quá khứ.

Nguyên Trạch cười, chống đỡ lấy trán của nàng, một chút một chút thân, đáy mắt ôn nhu mà ngọt ngào.

Thân thật lâu, Chúc Yếu hít một hơi, nhịn không được bắt đầu khẩn trương, do dự, nhỏ giọng nói câu: "Nguyên Trạch, ta. . . Ta hôm nay không nghĩ hồi trường học."

Nguyên Trạch động tác dừng lại, nhẹ nhàng nhìn nàng.

Chúc Yếu nhịp tim rất nhanh, khống chế không nổi nín hơi, lại nhịn không được ngửa mặt lên, đi quan sát phản ứng của hắn.

Nguyên Trạch cười dưới, tiếng nói rất nhẹ nhàng: ". . . Tốt."

Chúc Yếu nhất thời liền nở nụ cười, ngửa đầu tại hắn trên cằm hôn một cái, sau đó ôm chặt lấy eo của hắn, cùng hắn dính vào cùng nhau.

. . .

Sau bữa cơm chiều, hai người ở bên ngoài tản một hồi bước. Tay từ trước đến nay hắn nắm, Chúc Yếu nâng lên khoe môi vẫn luôn không có buông ra quá. Thiên mật mờ hắc, ở đây bước vào chung cư lúc, cửa phòng

khép lại cái kia một cái chớp mắt, Chúc Yếu mới trì độ bắt đầu cảm thấy ngại ngùng.

Nguyên Trạch tiến phòng ngủ, Chúc Yếu không có đi theo vào, ở phòng khách nhấn lấy điều khiển từ xa, từng cái từng cái đổi đài.

Rõ ràng còn cùng buổi chiều ở chung lúc đồng dạng, nhưng là tâm lại bắt đầu phù phù phù phù cuồng loạn. . . Chúc Yếu sờ lên nóng hổi mặt, một chút một chút hơi thở.

Kênh truyền hình nhấn đến gần nhất nhiệt bá tiên hiệp kịch, Chúc Yếu ngừng lại, vừa vặn Nguyên Trạch từ phòng ngủ ra.

Chúc Yếu nhiễm cười ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyên Trạch tới. . . Trong tay hắn, còn cầm một đầu tấm thảm cùng một cái gối đầu.

Nam nhân thân hình cao lớn chậm rãi đi đến bên người nàng, tiện tay đem gối đầu tấm thảm phóng tới trên ghế sa lon, nhẹ giọng hỏi nàng một câu: "Muốn hay không bây giờ đang tắm?"

Chúc Yếu biểu lộ sửng sờ, dáng tươi cười ngừng một cái chớp mắt, lại gian nan giơ lên. Nàng đem bông xuống điều khiển từ xa một lần nữa cầm lấy, nhẹ nhàng nói câu: "Ta muốn thấy một lát TV, người đi trước tắt đi."

Nguyên Trạch lẳng lẳng nhìn xem nàng, thấp giọng mở miệng: "Công chúa?"

Chúc Yếu một tay chống đỡ cái cằm, một chút một chút nhấn lấy điều khiển từ xa, tựa hồ rất thanh thản bộ dáng. Không nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng lầm bầm câu: "Người đi trước tắt nha."

Nguyên Trạch đứng một hồi, đôi mắt tối tăm, mới chậm rãi nói câu: "Tốt, vậy ta trước tắt."

Chúc Yếu con mắt chăm chú nhìn màn hình TV, căn bản không có chú ý tới lúc cái gì hình tượng.

Đang nghe phòng vệ sinh cửa khép lại một cái chớp mắt, giấu ở đáy lòng bất an tựa hồ trong nháy mắt bộc phát, hốc mắt nóng lên, ánh mắt lập tức mơ hồ. . .

Mấy phút sau, Nguyễn Trạch tắm rửa xong ra.

Trong phòng khách TV đã nhốt. Tiểu công chúa không tại. Vô cùng vô cùng yên tĩnh, an tĩnh, phẳng phất trên đời liền chỉ còn lại hãn một người.

Nguyễn Trạch sát tóc ẩm tay trong nháy mắt cứng đờ, đầu ngón tay có loại sự lạnh lẽo thấu xương cảm giác. Giọt nước ẩm ướt cộc cộc từ lọn tóc lăn xuống, lạch cạch lạch cạch nhỏ tại làm bằng gỗ trên sàn nhà. . .

Nguyễn Trạch bước nhanh đi qua, nhìn thấy trên bàn trà thả một trương ghi chép:

【 Nguyễn Trạch, ta hồi trường học. 】

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này đưa 50 cái tiểu hồng bao đi, 15 chữ trở lên hẳn lại.

Buổi sáng viết trọn vẹn hơn một vạn chữ, tay không muốn động, hồng bao ngày mai phát.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nát Rồi 【 Đôi Càng Sát Nhập 】

Bóng đêm như lụa. Tiểu khu bồn hoa bên trong tường vi mở vừa vặn, mùi thơm ngào ngạt hương hoa trong không khí phiêu đảng. Một chút gió đêm thổi, cây cối liền hoa hoa tác hưởng.

Chúc Yếu khoanh tay cánh tay yên tĩnh ngồi tại bồn hoa vùng ven, tế nhuyễn tóc quần áo choàng, buông thông lọn tóc theo gió lắc lư... Mờ nhạt đèn đường tia sáng nhu nhu rơi xuống, trên mặt đất, là một tiểu đoàn bóng ma.

Nhìn qua lẻ loi trơ trọi.

Cúi đầu mắt nhìn trên chân không có cài tốt lạnh giày, Chúc Yếu cơ hồ nghĩ không ra, mới vừa rồi là lấy như thế nào tư thái xuống lầu. Nàng đưa tay, cài tốt chân trái lạnh giày, muốn chụp chân phải lúc, đầu gối làn da chột nóng lên, tựa hồ có đồ vật gì rơi xuống... Chúc Yếu sừng sốt một chút, vô ý thức sờ sờ mặt, ẩm ướt hồ hồ.

Chúc Yếu an tĩnh hít mũi một cái, tranh thủ thời gian phiên túi xách...

Tại trong bọc lật qua lật lại tìm ngày rưỡi, không có mang khăn tay.

Chúc Yếu nhẹ nhàng nức nở, nước mắt "Lạch cạch lạch cạch", rơi đến càng hung.

Trong bọc phát ra "Ong ong" điện thoại chấn động âm thanh, phá lệ rõ ràng. Chúc Yếu khóc nhìn về phía điện thoại, màn hình không ngừng lấp lóe, là Nguyễn Trạch mở ra. Ánh mắt bị nước mắt thấm ướt có chút mơ hồ, Chúc Yếu dùng mu bàn tay thô thô lau, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động —— lần thứ nhất, nàng không có tiếp Nguyễn Trạch điện thoại.

Nàng không biết nên nói thế nào.

Nàng không phải cái kia loại không muốn mặt người... Nàng cũng là nữ hài tử, cũng sẽ thẹn thùng. Thế nhưng là những này xa xa đều không kịp nàng đối Nguyễn Trạch thích. Có một số việc, Nguyễn Trạch không có nghĩ qua, nàng trước tiên có thể đề. Dù sao hẳn cũng thích nàng, ai chủ động kết quả đều như thế. Nhưng là bây giờ, nàng bỗng nhiên liền sẽ nghĩ một chút những chuyện khác...

Nàng bắt đầu hoài nghi: Nguyễn Trạch thật thích nàng sao?

Tựa như Trương Giai Giai biểu muội cùng nàng nam thân. Tại đại Ngụy lúc, nàng là công chúa, Nguyễn Trạch là trung thần, hẳn kính lấy chính mình. Đến nơi này, hẳn khó tránh khỏi nhớ tới ngày xưa tình cảm.

... Nếu như không có đại Ngụy lúc thân phận, Nguyễn Trạch hẳn là sẽ không cùng với nàng đi.

Nghĩ tới đây, Chúc Yếu đã cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Có rèn luyện lúc đi ngang qua một đôi lão niên vợ chồng, tại nơi hẻo lánh nhìn thấy Chúc Yếu, dừng bước lại, cùng bên cạnh người bạn già nói cái gì, sau đó tiến lên, ân cần hỏi: "Tiểu cô nương thế nào? Đã trở thế như vậy đừng một người ở bên ngoài."

Lão thái thái tóc hoa râu, dáng tươi cười rất hòa ái,

Chúc Yếu hút hạ cái mũi, thanh âm nghẹn ngào: "Ta không sao, lập tức liền trở về."

"... Tại sao khóc?" Lão thái thái mặt lộ vẻ lo lắng, thanh âm thả mềm một chút, "Bị người xấu khi dễ sao?"

Chúc Yếu nói không ra lời, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Bên cạnh bạn già nhìn xem Chúc Yếu trong tay không ngừng lấp lóe điện thoại, đã nói câu: "Cùng bạn trai cãi nhau a?"

Chúc Yếu không có phủ nhận.

Lão thái thái dường như giật mình, nhẹ nhàng "A" âm thanh, bắt đầu an ủi: "Người trẻ tuổi nha, tiểu ồn ào tiểu náo rất bình thường, có chuyện gì nói ra liền tốt..." Còn nói thêm, "Lại tức giận, điện thoại vẫn là phải tiếp, người dạng này chạy đến, người xem một chút bạn trai người nhiều nữa gấp a."

"Ân." Chúc Yếu gật gật đầu, "Cám ơn, ta đã biết."

Lão thái thái lại an ủi vài câu, trước khi đi còn có chút không yên lòng, khuyên nhủ, "Đừng ở lâu, về sớm một chút."

"... Tốt." Chúc Yếu nức nở, ứng tiếng.

Nguyên Trạch tìm tới Chúc Yếu lúc, liền xa xa, liền thấy nàng ngồi tại bồn hoa bên cạnh.

Váy bông thông, lộ ra tuyết trắng đầu gối, tại mờ nhạt dưới đèn đường, bóng lưng thon gầy đơn bạc, yếu đuối mà bàng hoàng... Trong nháy mắt đó, Nguyên Trạch nội tâm luống cuống, hiếm thấy bối rối, không biết nên lấy dạng gì tư thế đi ôm nàng.

Tựa như là có cảm ứng, Chúc Yếu buông thông đầu chậm rãi nâng lên, nhìn sang cái kia một nháy mắt, liền thấy Nguyên Trạch bước như sao băng hướng nàng đi tới...

Chúc Yếu hốc mắt đỏ bừng, há to miệng, không biết nên làm sao mở miệng, chỉ lung tung dụi mắt một cái. Một trái tim bất ổn, lo lắng bất an.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng ngồi xổm ở trước mặt nàng, khẽ run đưa tay, rất cẩn thận vuốt ve mặt của nàng, thanh âm nhẹ giống tiếng tăm: "Ngoan, không khóc..." Lòng bàn tay chậm rãi xẹt qua nàng sừng đỏ con mắt. Đại khái là khóc thật lâu, khuôn mặt hiện ra phấn, con mắt đỏ ngầu, giống tựa như thỏ.

Chúc Yếu không cầm được nước nỡ, nho nhỏ bả vai đi theo rung động. Nàng không lời nhìn xuống Nguyên Trạch.

Hắn vừa tắm rửa xong, tóc vẫn là ẩm ướt, đại khái là tùy tiện chụp vào kiện áo thun liền ra, lọn tóc nhỏ xuống giọt nước làm ướt cổ áo của hắn, màu trắng áo thun có vài chỗ pha tạp nước đọng. Rất chặt vật. Nhìn thấy mặt của hắn, Chúc Yếu gắt gao cắn cắn môi, nước mắt vẫn là không thể không nổi bừng lên...

"Lạch cạch" một giọt. Nóng hổi nước mắt rơi tại miệng hồ chỗ, Nguyên Trạch thay nàng lau mặt tay ngăn không được run lên, tiếng nói rất cảm: "... Đừng khóc, có được hay không?" Hắn tự xưng là trấn định, duy chỉ có đôi nàng nước mắt không có bất kỳ biện pháp nào, một nháy mắt đầu trống không... Chỉ muốn cầu nàng, đừng khóc.

Nguyên Trạch hai tay bưng lấy mặt của nàng, ngón cái lòng bàn tay một chút một chút xẹt qua con mắt của nàng, động tác nhẹ nhàng nhu nhu, cúi người, hôn một chút con mắt của nàng, lại hôn một chút nàng phiếm hồng chóp mũi.

Chúc Yếu khóc đến toàn thân đều đang run, con mắt đối đầu hấn, mở miệng lúng túng: "Nguyễn Trạch..."

"Ta tại."

Nàng nhìn không được hỏi: "... Người có nghĩ qua tương lai sao?" Nàng nhìn chăm chăm hấn con mắt, không muốn bỏ qua trên mặt hấn bất luận cái gì một tia biểu lộ, "Người như thế có quy hoạch người, khẳng định kế hoạch tốt tương lai, cái kia... Tương lai của người, có ta sao?" Thanh âm của nàng đang run, mang theo nghẹn ngào. Tại an tĩnh ban đêm, lộ ra pháp lệ linh hoạt kỳ ảo bất lực.

Nàng tiếng nói co lại co lại, hô hấp cũng không lớn thông thuận, lại bất an hỏi: "Nguyễn Trạch... Chúng ta sẽ chia tay sao?"

Hấn sẽ cùng nàng chia tay sao?

Nghĩ đến đây cái, Chúc Yếu khóc đến thở không ra hơi: "Ta không muốn cùng người chia tay, nhưng là nếu như cùng với ta, người cảm thấy không vui mà nói, ta nguyện ý chia tay..."

Nguyễn Trạch tay dừng lại, đáy mắt bối rối, trái tim dường như bị người trùng điệp nện cho một chút... Hấn không ngờ tới nàng sẽ như vậy bất an. Nguyễn Trạch thuận thế đem nàng vò tiến trong ngực, ôm chặt lấy nàng, chậm rãi nói: "Không biệt ly, chúng ta mãi mãi cũng sẽ không chia tay."

Chúc Yếu dựa vào trong ngực hấn: "... Thật sao?"

"Ân." Nguyễn Trạch gật gật đầu, bàn tay xoa đầu của nàng, "Về phần tương lai —— "

Nguyễn Trạch cong môi, hôn hôn nàng đỉnh đầu, nói: "... Yếu Yếu, chờ đến pháp định tuổi kết hôn, chúng ta liền kết hôn, có được hay không?"

Có quan hệ chuyện của nàng, hẳn luôn luôn cân nhắc quá nhiều, cực kỳ thận trọng. Mà nhưng lần này, hẳn không nghĩ lại lo lắng cái khác.

Chúc Yếu còn không có từ bi thương cảm xúc bên trong chậm tới, nghe được Nguyên Trạch mà nói, chột ngơ ngẩn. Mi mắt ẩm ướt, dính lấy nước mắt... Một lát sau, nàng nắm lấy góc áo của hẳn, buồn buồn nói câu: "Ta... Ta không có bức hôn ý tứ."

Giống như không khóc... Nguyên Trạch trái tim thoáng hòa hoãn, cúi đầu, đối đầu trong ngực tiểu công chúa đỏ rưng rục đôi mắt, cái trán chống đỡ lấy nàng, mỗi chữ mỗi câu trịnh trọng nói: "... Là thần tại hưởng công chúa cầu hôn."

Chân thực quá vội vàng, hẳn thử nghĩ quá vô số tràng cảnh, nhưng chưa từng nghĩ quá, sẽ ở dạng này một loại hoàn cảnh hạ... Nhìn xem nàng giống như mộng, Nguyên Trạch khước môi nhẹ câu dưới, chớp mũi nhẹ nhàng cọ lấy nàng, "Thần nghĩ chiếu cố công chúa một đời một thế... Sinh cùng chết cùng, chết chung huyết."

Tại trong gió đêm, thanh âm của hẳn thấp nhu triền miên, che dấu không ngừng thâm tình.

Lại tới đây, là thượng thiên đối với hẳn chiếu cố. Hẳn đã từng vô số lần cảm kích quá... Nhưng mà nơi này, nơi nào đều tốt, liền đơn độc có một chút không tốt, đó chính là —— không thể lập tức cưới nàng.

Chúc Yếu con mắt chớp hai lần, mi mắt nhẹ nhàng cọ qua hẳn mặt. Nàng hô hấp run lên, khăn trương mím môi: "Ta..." Vừa khóc qua, nàng tiếng nói còn có chút câm, lập tức hốt hoảng liếm liếm môi, "Người... Thật thích ta sao?"

Nguyên Trạch ánh mắt bất đắc dĩ.

Hắn cũng là lần thứ nhất đương bạn trai của người khác, giống như làm được không tốt đẹp gì... Thế mà lại để cho mình bạn gái cảm thấy, hắn không thích nàng. Quá không xứng chức. Nguyên Trạch thở dài, sau đó coi như trân bảo vuốt mặt của nàng, nhìn xem con mắt của nàng, trả lời: "Thích ghê gồm."

Chúc Yếu lập tức nín khóc mỉm cười, con mắt lóe sáng tinh tinh. Vừa khóc lại cười, như cái rớt cục muốn tới đường hài tử... Nàng nhin không được ôm chặt lấy eo của hắn, ngửa mặt lên nhìn xem hắn, tiếp lấy âm điệu vui vẻ mà nói, "Không cần cầu..."

"Cái gì?" Nguyên Trạch nhẹ nhàng cười.

Thanh âm của nàng mang theo ngọt, nói câu: "Ta muốn gả cho người nha."

Nguyên Trạch nở nụ cười. Bàn tay che ở nàng phần gáy ẩm ướt trên da thịt, nói: "Đáp ứng, đời này, liền không thể tuyển người khác."

Ở chỗ này, hắn dù cùng nàng cùng tuổi, nhưng tâm trí khách quan, hắn nghiêm nhiên xem như trưởng bối của nàng. Hắn đã thành thực, mà nàng niên kỷ còn nhỏ, đối với mình mê luyến, cố gắng tại tương lai sẽ có cải biến. Đây cũng là hắn một mực lo lắng vấn đề... Hắn không cách nào tưởng tượng nếu như về sau nàng thích người khác, nhưng nếu là, nàng thật không thích hắn... Hắn muốn chiếm hữu nàng, nhưng vẫn là mềm lòng cho nàng lưu lại đường lui.

Hiện tại, đường lui không có.

—— đáp ứng cùng hắn cùng chung quãng đời còn lại, nàng liền không thể lại tuyển người khác.

Chúc Yếu liền nói: "Ta mới không muốn tuyển người khác..." Bất kể là kiếp trước vẫn là kiếp này, nàng tuyển hạng, cũng chỉ có hắn một cái.

"Ân." Nguyên Trạch mỉm cười, chậm rãi buông nàng ra, kéo lên áo thun một góc cẩn thận từng li từng tí xoa xoa khuôn mặt của nàng. Cuối cùng cúi người tại môi nàng hôn một cái, "Chúng ta trở về đi."

Chúc Yếu gật gật đầu.

Nguyên Trạch cố lấy bờ vai của nàng đứng lên, lại ngồi xuống, thay nàng đem lạnh khóa giày tử cài tốt.

Chúc Yếu lẳng lặng nhìn xem hắn rộng lớn bóng lưng, chú ý tới hắn còn ướt tóc... Vừa rồi, hắn thế mà cứ như vậy ra. Nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, cố gắng nhìn xem Tưởng Điềm Nha cùng Trình Gia Úy đã kế hoạch xong tương lai, mà Nguyên Trạch vẫn luôn không có đề, hoặc là Trương Giai Giai biểu muội sự tình, nhường nàng có liên tưởng, còn có chính là... Nàng đã ám chỉ đủ rõ ràng, có thể là hắn hay là phải ngủ ghế sofa, trong nháy mắt đó, trong nội tâm nàng xấu hổ cùng ủy khuất đan xen, càng thêm bất an. Một chút cảm xúc liền không chế không nổi.

Hiện tại nhớ tới, Nguyên Trạch đối nàng tốt như vậy. Hắn có thích nàng hay không, nàng chẳng lẽ cảm giác không được sao? Làm sao bỗng nhiên liền... Suy nghĩ lung tung. Cảm xúc ổn định lại, Chúc Yếu lại nghĩ lên trước đó hành vi của mình, liền dừng lại đỏ mặt.

Tiến thang máy lúc, Chúc Yếu nghiêng đầu nhìn về phía Nguyên Trạch, biểu lộ ngưng ngò hỏi: "Ta hôm nay có phải hay không... Thật mất thể diện."

Nguyên Trạch nhấn xong thang máy tầng lầu, hai tay dắt nàng tay, nói: "Không phải, là ta không tốt, luôn luôn lo lắng quá nhiều."

Chúc Yếu mỉm môi mỉm cười, trong lòng mới hơi có chút an ủi.

...

Một lần nữa trở lại chung cư lúc, tâm tình có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chúc Yếu vào nhà sau, chuyện thứ nhất liền là đi phòng vệ sinh rửa mặt.

Đãi Chúc Yếu nhìn thấy trong gương chính mình bộ dáng lúc, đột nhiên giật nảy mình... Mặc dù nàng hôm nay hóa phải là đạm trang, nhưng vẫn là vẽ lên thường ngày hệ nhãn ảnh nhãn tuyến, hiện tại cũng khốc bỏ ra, vành mắt đen nhánh, con mắt lại đỏ vừa sưng... Quá xấu.

Đối mặt gương mặt này, Nguyên Trạch là thế nào hôn đi, còn... Cầu hôn.

Chúc Yếu nhếch miệng lên, mặt bắt đầu nóng lên, hít sâu mấy lần, sờ một cái mặt, sau đó bắt đầu dùng tháo trang sức giấy cẩn thận lau mặt. Muốn rửa mặt lúc, Chúc Yếu phát giác không mang da gân, bện bện đi ra ngoài tìm Nguyên Trạch...

Phòng khách không ai. Chúc Yếu nhìn xuống, cửa phòng ngủ là mở. Chúc Yếu giẫm lên dép lê liền đi vào, gọi hấn: "Nguyên Trạch, người ——"

Nguyên Trạch đứng tại tủ quần áo bên cạnh, xoay người lại.

Chúc Yếu lời nói dừng lại, ánh mắt ngơ ngác rơi vào hấn để trần nửa người trên... Cầm trong tay hấn áo thun, là vừa vặn chuẩn bị thay quần áo.

Trong nháy mắt đó, Chúc Yếu toàn thân huyết dịch tựa hồ cũng tuôn hướng đầu... Ánh mắt lại tại hấn đột hiển cơ bụng cùng cường tráng lồng ngực dừng lại một lát, mới mấp máy khô ráo môi, cố gắng để cho mình thanh âm nghe trở nên tự nhiên một chút: "Ta muốn hỏi... Trong nhà người có hay không da gân a, ta nghĩ đâm tọc."

Nguyên Trạch cũng hiển nhiên không ngờ tới nàng lại đột nhiên xông vào, trong mắt kinh ngạc chột lóe lên, biểu lộ nhìn qua nhất quán bình tĩnh: "Có." Đem áo thun bộ tốt sau, Nguyên Trạch liền đi tới bên giường, kéo ra tủ đầu giường, lấy ra một cây da gân, tới đưa cho Chúc Yếu.

Là rẽ rơi lấy ô mai phát vòng, Chúc Yếu trước đó rơi vào nơi này. Nguyên Trạch nói câu: "Một mực quên cho người."

Chúc Yếu mặt còn rất đỏ, đưa tay tiếp nhận phát vòng, con mắt hướng phía Nguyên Trạch mặt nhìn xuống, lộ ra ý cười, nói chuyện có chút không trôi chảy: "Vậy, vậy ta đi tắm trước."

"Ân, đi thôi." Nguyên Trạch cười nhạt một tiếng, nhìn xem nàng tiến phòng vệ sinh.

Chờ cửa khép lại lúc, Nguyên Trạch tại nguyên chỗ đứng một hồi, như có điều suy nghĩ, sau đó chậm rãi đi đến tủ đồ trước gương, trắng nõn ngón tay khoác lên áo thun vạt áo, chậm rãi nhấc lên, lộ ra răn chắc phần bụng... Nghĩ đến vừa rồi tiểu công chúa biểu lộ, Nguyên Trạch lại cười hạ.

Chúc Yếu chậm rãi tắm rửa xong, sắc trời đã rất muộn. Từ phòng vệ sinh ra, trên thân từng từng đổ đổ phủ lấy Nguyên Trạch áo thun. Bị nhiệt khí nóng bức qua làn da phấn trứng trắng sáng.

Nguyên Trạch chuẩn bị khối băng, dùng sạch sẽ khăn mặt bao vây lấy, thay nàng đắp sừng đỏ con mắt. Thoa xong con mắt sau, Chúc Yếu mới tiến phòng ngủ đi ngủ.

Đợi nàng quay người phải nhất cửa lúc, nhìn thấy Nguyên Trạch cùng ở sau lưng nàng, cầm trong tay một cái gối đầu...

Là... Vừa rồi đặt ở trên ghế sa lon gối đầu.

Còn chuẩn bị tắm tắm.

Chúc Yếu há to miệng, hai người ánh mắt yên tĩnh đối đầu. Ở chung hòa hợp tình lữ, tại cái này một nháy mắt, bỗng nhiên sinh ra một chút xấu hổ. Vẫn là Nguyên Trạch trước tới, đi đến trước mặt nàng.

Trên người hắn là sữa tắm hương vị, cùng nàng vừa rồi dùng đồng dạng, nghe bắt đầu nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu. Chúc Yếu nói: "Người... Không ngủ sô pha sao?"

Nhớ tới lúc trước chính mình rõ ràng như vậy ám chỉ Nguyên Trạch, nàng liền không nhịn được e lệ.

Nguyên Trạch thành thật nói: "... Không muốn ngủ."

Chúc Yếu ghen lời, không biết nên làm sao phản ứng, tim đập loạn.

Chờ Chúc Yếu lặng im lấy ngủ đến trên giường, nhìn xem Nguyên Trạch chậm rãi nằm xuống, bên cạnh người rõ ràng lồm, cảm thấy rất gấp gáp, nhịn không được néo néo ga giường. Mặc dù... Là dựa theo nàng tối hôm qua nghĩ tiến hành, thế nhưng là thật trải qua lúc, trong lòng hoảng đến không được. Tại nàng bối rối thời khắc, tay bị một con bàn tay ấm áp nắm chặt, mười ngón đan xen.

Chúc Yếu thân thể rung động dưới, quay đầu.

Nguyên Trạch nằm nghiêng, một cái tay cầm nàng tay, một cái tay khác một chút một chút tùy ý xoa sượt tóc của nàng. Mềm mại, hương thơm, bên người là độc thuộc về nữ hài nhi thơm ngọt khí tức. Kia là nam nhân không thể kháng cự khí tức...

Nguyên Trạch cổ họng khẽ nhúc nhích, tiếp tục đè nén, cuống họng có chút cảm: "Hôm nay không có chuẩn bị, ngủ sớm một chút."

Chuẩn bị? Chúc Yếu lập tức kịp phản ứng, Nguyên Trạch chỉ là áo mưa. Nàng trước đó sốt ruột, là bởi vì trong lòng bất an, hiện tại xác định

hắn thích nàng, loại sự tình này, tự nhiên là thuận theo tự nhiên. Hãm tại gối đầu bên trong gương mặt mềm mại mà nhu thuận, Chúc Yếu then thùng "Ân" thanh.

Nguyên Trạch ánh mắt mềm mại nhìn chăm chú nàng, Chúc Yếu nhìn lại hắn, hai người lẳng lặng đối mặt, không hề nói gì. Nhìn một hồi, Nguyên Trạch mới thoáng chống lên thân.

Đệm chăn một trận tất tiếng xột xoạt tốt, nửa người trên của hắn đè lên, một tay cố định trụ mặt của nàng, cúi người bắt đầu hôn nàng.

Kết giao gần ba năm, Nguyên Trạch thường xuyên hôn nàng. Hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc cạn hoặc sâu, mà trên giường cảm giác, hoàn toàn khác biệt... Bị hắn nhấn lấy thân trong chốc lát, Chúc Yếu đã cảm thấy, gian phòng bên trong điều hoà không khí mở giống như không đủ thấp.

Xâm nhập thân trong chốc lát, Nguyên Trạch mới buông nàng ra. Dưới thân nữ hài nhi mặt, hồng nhuận xinh đẹp, hai mắt thắm ướt, giữa lông mày có tầng nhàn nhạt mịn... Nguyên Trạch chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Chúc Yếu nhu thuận nằm, giật giật chân, đụng phải cái gì rất cứng đồ vật.

Nàng bỗng nhiên đỏ lên, há to miệng: "Người..." Giống như hiểu kì vừa lại kinh ngạc, phát hiện cái gì ghê gớm sự tình.

Nguyên Trạch cười nhẹ, trước ngực rất nhỏ chấn động, cuống họng cảm đến không được, ánh mắt rất tối, nghiêm túc nói: "Ta là nam nhân."

Hắn là nam nhân, cùng nam nhân khác không hề có sự khác biệt, cũng có dục vọng. Mà nàng phảng phất đem hắn xem như thánh nhân, mỗi lần luôn luôn cố ý trêu chọc...

"Ân..." Nàng không biết nên nói cái gì lời nói.

Nguyên Trạch tròng điệp hô hấp, buông tay, tại bên người nàng nằm xuống.

Chúc Yếu khí tức bắt đầu trở nên cân xứng nhẹ nhàng chậm chạp... Thấp mi mắt nhàn nhạt cười. Đúng thế, Nguyên Trạch cũng là nam nhân bình thường... Đại khái là nàng trong lòng hãnh quá cao to, cho nên rất khó tưởng tượng hãnh trên giường động tình bộ dáng. Chúc Yếu suy nghĩ trở nên sinh động. Nguyên Trạch không có tiếp tục hôn nàng, cũng không nói chuyện.

Chúc Yếu tại phòng ngủ ở lâu, trở nên thích trước khi ngủ nói chuyện, nhớ ra chuyện gì, mở miệng: "Nguyên Trạch, ta hỏi người một việc, người nhất định phải nói thật nha."

Nghe quanh quẩn tại bên người nữ hài nhi thơm ngọt khí tức, Nguyên Trạch chính điều chỉnh hô hấp, nghe nàng nghiêm túc ngữ khí, cũng chẳng chặc đàng hoàng hồi: "Tốt, người hỏi."

Thế là Chúc Yếu ngửa mặt lên, nháy mắt, tiến tới, nhỏ giọng hỏi: "Người thật... Chưa có xem cái kia loại ảnh chụp sao?"

Nam nhân bình thường đều sẽ xem đi.

Tiểu công chúa vừa dứt lời, Nguyên Trạch liền mông một lát, giống như căng cứng dây cung "Ba" một chút liền đoạn mất... Mi tâm thỉnh thoảng nháy, Nguyên Trạch nhìn chăm chăm mặt mày của nàng, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Đãi nàng hiếu kì nghiêng đầu đi nhìn, Nguyên Trạch liền bỗng nhiên tới gần, lập tức đưa nàng môi phong bế.

... Không cho phép nàng nói nữa.

Không phải thật không cần ngủ.

Lại ôm thân thật lâu, lại lại bình phục thật lâu... Chúc Yếu tựa ở trong ngực của hắn, an lòng xuống tới, mới có hơi bối rối.

Nguyên Trạch một chút một chút sờ lấy tóc của nàng, Chúc Yếu đôi mắt chuyển động, lại mở miệng: "Nguyên Trạch... Ta kể cho người chuyện tiểu lâm đi, ta trước đó tạt trên mạng nhìn thấy."

Nguyên Trạch tay khẽ run, thấp mắt nhìn nàng.

Chúc Yếu hì hì nở nụ cười: "Thật là đơn thuần buồn cười."

"... Tốt."

Chúc Yếu gương mặt trong ngực hắn cọ xát, tìm cái thoải mái vị trí dựa vào, nghe trên người hắn khí tức, thanh âm mang theo miễn cưỡng ủ rũ, bắt đầu giảng: "Lúc trước a, có khối pha lê, không cần thận từ trên nhà cao tầng ngã xuống, rớt xuống đất nát, người đoán —— đến rơi xuống trước đó, pha lê nói một câu lời gì?"

Nguyên Trạch nghĩ nghĩ, ánh mắt mê vờ.

Chúc Yếu sáng tỏ đôi mắt nhìn xem hắn, lộ ra ý cười, sau đó nói ra đáp án: "... Ngủ ngon, ta muốn nát nha."

Nguyên Trạch mắt sắc hơi dừng lại, kịp phản ứng, trầm thấp cười, đưa nàng thân thể ôm sát,

Nói: "... Ta cũng nát nha."

...

Sáng sớm ánh nắng đánh vào nặng nề màn cửa bên trên, phòng ngủ tia sáng lờ mờ.

Chúc Yếu tỉnh lại lúc, phòng ngủ yên tĩnh. Nàng đưa tay dụi dụi con mắt, nhìn hạ bộ bên cạnh, Nguyễn Trạch không biết từ khi nào giường. Vén chăn lên xuống giường, Chúc Yếu mở ra cửa phòng ngủ, xa xa, đã nghe đến một trận mùi hương.

Là từ phòng bếp truyền đến.

Chúc Yếu con mắt mỉm cười, rón rén tiến phòng bếp, đập vào mi mắt là Nguyễn Trạch cao lớn bóng lưng, chính cầm cái nồi đang nấu cơm... Rất nhà ở dáng vẻ, ấm áp yên tĩnh.

Chúc Yếu sau lưng hẩn nhìn một hồi, mới chậm rãi tới gần, duỗi ra hai cong mảnh khảnh cánh tay, từ phía sau ôm lấy eo của hẩn.

Hẩn giống như biết nàng đến đây, quay đầu nhìn nàng: "Đi lên?"

"Ân." Chúc Yếu gật gật đầu, mặt tại trên lưng hẩn cọ xát mấy lần. Giống mèo con, uể oải.

"Điểm tâm lập tức liền làm xong, đi trước rửa mặt."

Chúc Yếu ngoan ngoãn đáp: "Tốt."

Chờ Chúc Yếu tiến phòng vệ sinh rửa mặt lúc, bước chân hơi ngừng lại.

Khăn mặt trên kệ, chính tề treo hai đầu khăn mặt, một đầu là xanh lam, một đầu là màu hồng. Dưới tầm mắt chuyển, bồn rửa mặt bên trên, bày biện một đôi bàn chải đánh răng cốc, cũng là một lam một hồng —— liền đặt ở bên trong bàn chải đánh răng đều là cùng khoản.

Chúc Yếu nhìn xem thân mật rúc vào với nhau bàn chải đánh răng cốc, tươi sáng cười một tiếng.

Sau đó bắt đầu rửa mặt.

Tác giả có lời muốn nói:

Mở ra ngọt ngào ở chung hình thức, cùng hoàn tất đếm ngược hình thức!

Ta thật cảm thấy chương này hung ác ngọt!

—— hôm nay lại là ngọt ngào đôi càng, tiếp tục gõ bát cơm cầu khen ngọt ~

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ở Chung

Chúc Yếu rửa mặt xong, ngay tại treo khăn mặt, bên tai phát giác được nhẹ nhàng tiếng bước chân, đầu còn không có xoay qua chỗ khác, bả vai liền bị hai đầu cánh tay siết chặt ở. Thân thể của nàng bị người từ phía sau ôm lấy, thuận thế tựa ở một cái ấm áp mà rắn chắc trong lồng ngực. . . Là tình lữ gian rất thân mật tư thế.

Nguyên Trạch đem cái cằm chống đỡ tại đầu vai của nàng, nghe tiếng công chúa hôm vai hương thơm, tiếng nói ép tới rất thấp, gần như nỉ non: "Chuyển tới ở cùng nhau, có được hay không?"

Ở cùng nhau? Ba chữ này, ý vị như thế nào, Chúc Yếu đương nhiên biết rõ. Không biết là bởi vì liên tưởng đến cái gì mà thẹn thùng, hay là bởi vì môi của hắn dán tại nàng bên tai nguyên nhân, Chúc Yếu cảm thấy mình mặt rất hồng.

Nàng lặng im lấy không nói chuyện, Nguyên Trạch đợi nửa ngày, cười hạ: "Không nguyện ý sao?"

Rõ ràng hôm qua lá gan rất lớn nói muốn lưu lại qua đêm. . . Nguyên Trạch thở thật dài một tiếng, bưng lấy bờ vai của nàng đưa nàng thân thể quay tới, mặt hướng lấy hắn. Đặt ở nàng đầu vai trên hai tay rời, bưng lấy mặt của nàng, cúi người hỏi, "Công chúa có thể nghe qua 'Diệp Công thích rờng' cố sự?"

Chúc Yếu ánh mắt nghi hoặc, mờ mịt lấy gật gật đầu.

Nguyên Trạch mở miệng: "Công chúa cử động lần này liền là Diệp Công thích rỗng. . ." Hả ngừng tạm, thanh âm chậm dần thả nhẹ, "Hại thần cao hứng hực một trận."

Chúc Yếu lập tức liền nghe hiểu, mặt rất bóng, nội tâm là vui vẻ —— hẳn cũng nghĩ cùng nàng ở cùng nhau. Mím cười con mắt thử thăm dò nâng lên, đối đầu Nguyên Trạch chờ đợi ánh mắt, nàng nho nhỏ xoắn xuýt một chút, biểu lộ ngại ngùng: "Ta. . ." Do dự căn môi dưới, Chúc Yếu nụ cười trên mặt làm sâu sắc, gật gật đầu, "Tốt."

Nàng cũng nghĩ cùng hẳn ở cùng một chỗ, cũng nghĩ mỗi sáng sớm tỉnh lại liền có thể nhìn thấy hẳn.

Nguyên Trạch cười nghiêng thân, ngậm lấy môi của nàng, bắt lấy nàng mảnh khảnh cánh tay hướng trên cổ mình một vòng. Nàng rất tự nhiên nhốt chặt.

Quen thuộc hôn tư thái, lẫn nhau đều rất ăn ý. Nguyên Trạch đầu tiên là ngậm lấy môi của nàng lướt qua, sau đó chậm rãi làm sâu sắc nụ hôn này. Trong miệng đều nhẹ nhàng khoan khoái bạc hà vị, môi lưỡi chạm nhau, yên lặng, duy chỉ có còn lại hôn mật mờ thanh âm, cùng tiếng thở hào hển.

Thân lấy thân, Chúc Yếu nhin không được hì hì cười.

Nguyên Trạch đi theo cười, một bên cười, một bên thân.

Nguyên Trạch bàn tay che ở sau gáy nàng bên trên, thoáng dùng sức nhẹ nhấn, hôn một hồi, hai người đều đã thở hồng hộc. Hai người đều miệng mở rộng thở dốc. Nguyên Trạch đưa nàng đầu ép đến chính mình tim, thanh âm mang theo điểm dục vọng nhuộm dần qua ám cảm:

"Chờ quốc khánh nghỉ, ta liền đi bãi phóng thúc thúc a di."

...

Mấy năm này ngày lễ ngày tết, Nguyên Trạch đều sẽ đi nhà nàng.

Có thể Chúc Yếu còn không có đem chính mình cùng Nguyên Trạch kết giao sự tình nói cho Tiêu Minh Châu cùng Chúc Tấn Ung. . . Vừa mới bắt đầu là bởi vì cao tam, yêu đương thuộc về yêu sớm. Mà lại Chúc Tấn Ung tư tưởng bảo thủ, không cho phép nàng cùng nam sinh đi được quá gần, càng không nói đến yêu đương. Sau đó thì sao, Tiêu Minh Châu cùng Chúc Tấn Ung đều không nhắc tới quá có quan hệ phương diện này sự tình.

Đại học thời kì, nàng có hay không yêu đương. Bọn hã giống như đều chưa từng có hỏi. . . Chúc Yếu vẫn là hậu tri hậu giác nghĩ tới.

Quốc khánh ngày nghỉ, Chúc Yếu về đến nhà. Chúc Hằng lưu tại S thị, không có trở về.

Bàn ăn bên trên, nhắc lên Chúc Hằng, Tiêu Minh Châu liền tới khí: "Cái này tiểu tử thối, chỉ có không có tiền mới có thể nghĩ đến cha mẹ."

Mức. . . Chúc Tấn Ung gấp thức ăn tay dừng lại, máy móc thức quay đầu, nhìn xem Tiêu Minh Châu uốn nắn: "Ta nhi tử không có tiền cũng không nghĩ tới ta à. . ."

Tiêu Minh Châu liếc mắt nhìn hã: "Đó là bởi vì người cũng không có tiền."

Nha. . . Không có tiền Chúc Tấn Ung không nói gì nữa.

Chúc Yếu ngậm nhỏ ngậm nhỏ đang ăn cơm, cúi thấp xuống mắt, đang nổi lên, làm sao đem Nguyên Trạch sự tình nói cho ba ba mẹ mẹ.

Tiêu Minh Châu nhìn xem Chúc Yếu, quan tâm gấp thức ăn: "Ăn nhiều một chút, đừng tổng học những nữ sinh khác giảm béo."

Chúc Yếu không tính quá gầy, trời sinh khung xương nhỏ, nhìn xem nhỏ nhắn xinh xắn, sờ lấy đều là mềm mềm. Bình thường ẩm thực cũng sẽ hơi khổng chế, sẽ không giống Trương Giai Giai như thể rượu chè ăn uống quá độ đêm hôm khuya khoắt ăn bún thập cẩm cay cùng đồ nướng. . . Trừ phi nhịn không được. Chúc Yếu nghe nhỏ giọng "Ân" âm thanh, sau đó hít sâu một hơi, để đũa xuống, biểu lộ trở nên nghiêm túc: "Ba ba mù mù, ta có kiện sự tình muốn nói cho các người."

Nghe vậy, Tiêu Minh Châu cùng Chúc Tấn Ung trong lòng đều có chút ần ần bất an, nhìn xem chính vào phương hoa nữ nhi, lại nghĩ tới cùng ở tại Tấn đại Nguyên Trạch, không hẹn mà cùng nghĩ đến một cái từ —— chưa kết hôn mà có con.

Ngắn ngủi một cái chớp mắt, hai vợ chồng nội tâm đã trải qua quay đi quay lại trăm ngàn lần, thế là đối mặt nữ nhi lúc biểu lộ liền càng thêm nhu hòa.

Tiêu Minh Châu buông xuống bát đũa, thanh âm nhẹ nhàng nhu nhu: "Đừng sợ, có chuyện gì nói ngay, ba ba mù mù ở đây."

Chúc Tấn Ung cũng đi theo quán tính bàn phụ họa thê tử: "Đúng vậy a đúng vậy a."

Ân. . . Chúc Yếu mấp máy môi, con mắt nhìn xem Tiêu Minh Châu, lại nhìn xem Chúc Tấn Ung, nói ra: "Ta. . . Ta cùng với Nguyên Trạch."

"Nha." Tiêu Minh Châu nháy mắt một cái không nháy mắt, lẳng lặng chờ lấy nữ nhi câu nói kế tiếp.

Chúc Tấn Ung cũng nhận nhận "A" thanh.

Hả? Chúc Yếu có chút mơ hồ, lại lặp lại một lần: "Ta tại cùng Nguyên Trạch yêu đương."

Tiêu Minh Châu nói: "Yêu đương tốt." Nữ hài tử lớn lên, tự nhiên là muốn yêu đương.

Chúc Tấn Ung cũng nói: "Đúng đúng đúng."

Chúc Yếu kịp phản ứng, mới nói: "Các người. . . Đã sớm biết sao?"

"—— không phải người cho rằng, tiểu Trạch làm sao mỗi lần ngày nghỉ lễ đều hưởng nhà ta chạy?" Tiêu Minh Châu cười nói câu. Ngày xưa Nguyên Trạch là thái phó, mà trải qua mấy năm ở chung, nghiêm nhiên thích ứng hẳn thân là văn bối tư thái.

Chúc Yếu tỉnh tỉnh.

Nàng coi là. . . Nguyên Trạch đến nhà hẳn bái phỏng, là bởi vì nhớ kỹ kiếp trước tình cảm. Nguyên lai. . . Là bởi vì cùng nàng kết giao quan hệ sao? Chúc Yếu đáy mắt dần dần hiển lộ ra ý cười: "Cho nên ba ba mẹ mẹ, các người đã sớm biết." Nàng vẫn cho là, nàng cùng Nguyên Trạch đang len lén kết giao. Nguyên lai mọi người đều biết.

Tiêu Minh Châu cùng Chúc Tấn Ung gật đầu. Chúc Tấn Ung tựa hồ nghĩ đến cái gì, ngữ khí có chút tiểu sinh khí: "Mỗi lần hẳn đến một lần nhà ta, người cùng mẹ mẹ người đều đem ăn ngon đồ ăn hưởng trước mặt hẳn bà, trong mắt nơi nào còn có ta cái này ba ba."

Chúc Tấn Ung rất tức giận. Hết lần này tới lần khác kia là Tiêu Minh Châu hài lòng con rể.

"Dù sao cũng là khách nhân nha." Chúc Yếu không có lực lượng giải thích một câu, sau đó hỏi, "Cái kia —— ba ba mẹ mẹ các người là đồng ý ta cùng với hẳn một chỗ rồi?"

"Đương nhiên." Tiêu Minh Châu đã sớm coi Nguyên Trạch là làm người trong nhà, "Mẹ mẹ rất hài lòng."

Chúc Yếu hướng về phía Tiêu Minh Châu cười dưới, giọng nói nhẹ nhàng: "Vậy là tốt rồi."

Chúc Tấn Ung nằm sắp cơm, thuận miệng hỏi một câu: "Dự định nói tới mấy tuổi kết hôn a?"

Nói lên kết hôn, Chúc Yếu nhin không được bật cười, ngữ khí tràn đầy ngọt ngào khí tức: "Hắn nói. . . Chờ ta tốt nghiệp liền lĩnh chứng." Chúc Yếu đại học tốt nghiệp, khi đó Nguyên Trạch vừa vặn đến pháp định tuổi kết hôn, chứng nhận tốt nghiệp cùng giấy hôn thú có thể cùng nhau cầm.

Có kiếp trước trải qua cái này thêm điểm hạng, Chúc Tấn Ung đối Nguyên Trạch cũng tìm không ra sai.

Cao tam thời điểm, Chúc Tấn Ung cảm thấy, hai người niên kỷ còn nhỏ, yêu đương nhiều lắm là chỉ cho phép dắt tay;

Thời điểm năm thứ nhất đại học, Chúc Tấn Ung liền muốn, nếu là người yêu, cái kia dắt tay hôn có thể. . . Liền là không cho phép làm chuyện kia;

Đại nhị thời điểm, Chúc Tấn Ung đã tiếp nhận Nguyên Trạch cái này sắp là con rể, thanh niên có đôi khi khó kìm lòng nổi, nhin không được vì yêu vỗ tay, cũng không có gì lớn, dù sao về sau là muốn kết hôn, chỉ là nhất định phải làm tốt tránh thai biện pháp;

Hiện tại Chúc Yếu đại tam, vừa rồi nhìn xem nữ nhi một bộ muốn tuyên bố đại sự bộ dáng, Chúc Tấn Ung liền cho rằng là "Chưa lập gia đình trước dục", cái kia một nháy mắt, Chúc Tấn Ung cảm thấy cũng không có khó như vậy lấy tiếp nhận. . . Vừa vặn hắn ở nhà có thể giúp một tay mang hài tử.

...

Ngày thứ hai, Nguyễn Trạch liền đến báo phỏng Tiêu Minh Châu cùng Chúc Tấn Ung. Lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, có quan hệ ở chung sự tình, tự nhiên là thuận lý thành chương. Tiêu Minh Châu danh nghĩa chính là không bao giờ thiếu bất động sản, Tấn đại phụ cận có mấy chỗ tòa nhà, nghĩ đến nhường Chúc Yếu ở tốt một chút.

Chúc Yếu không có đồng ý, cảm thấy Nguyễn Trạch ở chung cư rất tốt, hai người ở phù hợp.

Hai đời đều là người không thiếu tiền nhà, tự nhiên là làm sao vui vẻ làm sao sống, Tiêu Minh Châu cũng không nhiều lời.

Đi đến quá trình, chờ trở lại trường lúc, Chúc Yếu liền muốn dời đi qua cùng Nguyễn Trạch ở.

Trở lại trường trước một đêm, Chúc Yếu trong nhà, cùng Tưởng Điềm Nha video trò chuyện. Video bên kia, Tưởng Điềm Nha ngồi tại trang điểm trước sân khấu thoa mặt nạ, nghe Chúc Yếu cấp bách "Hiến thân nhớ", cười đến trên mặt màng chấn động rớt xuống hai hồi, hai bả vai run lên một cái, trực tiếp cười ra ngỗng tiếng kêu.

Lại một lần đem mặt nạ nhặt lên thiếp trên mặt, Tưởng Điềm Nha tiếng cười rất cực yên tĩnh chút, cảm khái nói: "Yếu Yếu, ban trưởng như vậy thích người, làm sao lại cho người loại này ảo giác? Hẳn là dạng gì tính cách, người chẳng lẽ không rõ ràng sao? Cao trung lúc ấy, một đám ong bướm, người nhìn hẳn có để ý tới sao?"

". . . Nếu không phải thật thích người, làm sao lại miễn cưỡng chính mình cùng với người?"

Chúc Yếu chống cằm.

Tưởng Điềm Nha nói tiếp: "Còn cận bã nam đâu? Ban trưởng nếu là cận bã nam, nhà ta con chó kia nam nhân liền là cận bã."

"Không có. . ." Chúc Yếu lẩm bẩm phản bác, "Ta không nói hẳn là cận bã nam a." Nàng chỉ là thông qua Trương Giai Giai biểu muội sự tình có nhất định liên tưởng, cảm thấy Nguyên Trạch lựa chọn ngủ ghế sofa mà không phải cùng nàng cùng nhau ngủ là vì tốt chia tay, cũng không phải là đem Nguyên Trạch cùng biểu muội nam thân quy vị một loại.

Tưởng Diễm Nha trịnh trọng nói: "Đây đều là việc nhỏ a, yêu đương lúc vốn là dễ dàng suy nghĩ lung tung, cùng một chỗ có ma sát rất bình thường, mà lại người không cảm thấy, dạng này nào qua sau, cảm tình tốt hơn sao?"

Giống như cũng thế. Chúc Yếu trong lòng suy nghĩ, nhớ tới sau khi trở lại trường liền muốn dọn đi cùng Nguyên Trạch ở cùng nhau, lập tức hướng Tưởng Diễm Nha thỉnh giáo tình lữ ở chung công việc. Dù sao Tưởng Diễm Nha là người từng trải.

Tưởng Diễm Nha nói một tràng, cuối cùng mời khách hai tiếng, giữa lông mày có chút mất tự nhiên: "Còn có một chút. . ."

"Cái gì?" Chúc Yếu ngay tại làm bút ký, vểnh tai nghe, ánh mắt thanh tịnh, biểu lộ khiêm tốn thỉnh giáo.

"Liên là —— "

Tưởng Diễm Nha bỗng nhiên xích lại gần một điểm, màn hình điện thoại di động bên trong mặt thả rất lớn, ". . . Vừa mới bắt đầu mấy ngày nay, của người giấc ngủ sẽ thiếu nghiêm trọng."

...

Quốc khánh nghỉ trở lại trường, Nguyên Trạch liền đến giúp nàng dọn nhà.

Chúc Yếu cho là mình đồ vật không nhiều, thu thập mới phát hiện thật nhiều. Lật ra đến một chút chưa bao giờ dùng qua mỹ phẩm dưỡng da, Chúc Yếu đều đưa cho Trương Giai Giai bộn hăn. Chúc Yếu cùng bạn cùng phòng ở chung không sai, Tiêu Minh Châu ngẫu nhiên cũng sẽ đưa chút màu trang, đồ ăn vặt loại hình tiểu lễ vật cho mấy người bạn cùng phòng.

Trương Giai Giai thích nhất Tiêu Minh Châu tặng mỹ phẩm dưỡng da, mặc dù Trương Giai Giai coi là những cái kia mỹ phẩm dưỡng da là Tiêu Minh Châu kiêm chức vi thương sản phẩm, nhưng dùng đến hiệu quả xác thực phi thường tốt.

Chúc Yếu hành lý chuyển vào Nguyên Trạch chung cư lúc, cái kia ngắn gọn quạnh quẽ chung cư, lập tức có thuộc về nữ sinh khí tức. Giống như lập tức trở nên náo nhiệt.

Thu sạch nhật xong, sắc trời dần tối, hai người ra ngoài ăn xong bữa tối, sau đó đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày.

Cái giờ này siêu thị rất nhiều người. Nguyên Trạch đẩy mua sắm xe, Chúc Yếu tại kệ hàng trước mua sắm. Có rất nhiều đồ vật nàng đều lưu tại phòng ngủ không mang đến, rời ra ngoài một lần nữa lại mua một bên. Mua tốt sau, Chúc Yếu lại ôm một túi khăn tay, bỏ vào mua sắm xe, ngoẹo đầu cùng Nguyên Trạch nói: "Cái này nhãn hiệu khăn tay dùng đến thoải mái nhất."

Có chút phương diện, nam sinh liền không có nữ sinh như vậy chú trọng. Nhìn xem nàng nhảy nhảy nhót nhót tại siêu thị loạn đi dạo, cái gì đều muốn mua dáng vẻ, Nguyên Trạch đưa tay xoa nhẹ hạ đầu của nàng, nói: "Còn có cái gì muốn mua?"

Chúc Yếu vừa đi vừa nghĩ, liền đi tới băng vệ sinh kệ hàng, đập vào mắt xanh xanh đỏ đỏ rực rỡ muôn màu. Chúc Yếu nhìn Nguyên Trạch một chút, có chút nhỏ nhỏ xấu hổ. . . Nguyên Trạch cũng sững sốt một chút, nhẹ

nhà họ âm thanh, đem ánh mắt dịch chuyển khỏi, sau đó an tĩnh chờ lấy nàng chọn lựa.

Đội nàng đem chọn tốt bằng vệ sinh nhét vào mua sắm trong xe lúc, Nguyên Trạch cúi đầu mắt nhìn, yên lặng đem nhãn hiệu cùng loại hình ghi ở trong lòng.

Cuối cùng đi rau quả khu. Chúc Yếu chọn lựa hoa quả cũng được, là ở trường học đi theo Trương Giai Giai học, rau quả liền không quá sẽ chọn lấy. Nàng yên tĩnh tựa tại xe đẩy bên cạnh, lược ngửa đầu, nhìn xem Nguyên Trạch thấp mắt chọn lựa rau quả. Nguyên Trạch sau khi chọn xong, ngược mắt liền nhìn thấy tiểu công chúa trong mắt tràn đầy sùng bái. . .

Hắn nhìn không được cong môi dưới, tiếp lấy quá khứ rau quả tự phục vụ cân nặng cơ trước.

Mua xong rau quả sau, hai người đẩy xếp thành núi nhỏ mua sắm xe đi tính tiền.

Đội ngũ chậm chạp tiến hành, đại khái là bọn hắn mua sắm xe đồ vật quá nhiều, không ứng cử viên tại phía sau bọn họ xếp hàng, nhao nhao đường vòng. Chậm rãi tiến lên, nhanh đến phiên bọn hắn lúc, Nguyên Trạch tư thái thanh thản đẩy mua sắm xe. Trường thân ngọc lập, cứ như vậy khuôn mặt bình tĩnh đứng tại kệ hàng trước, sau đó đưa tay, tuyển mấy hộp áo mưa cùng kẹo cao su ném vào mua sắm xe.

Chúc Yếu vừa vặn thấy cảnh này. Mặt "Đặng" một chút đỏ lên.

Chúc Yếu đều mặc cỡ chết được. Thế nhưng là. . . Nàng ngửa đầu nhìn một chút Nguyên Trạch, hắn giống như rất bình tĩnh, không có chút nào lúng túng bộ dáng. An tĩnh một hồi, Chúc Yếu nhỏ giọng thăm thì một câu: "Có thể hay không. . . Nhiều lắm?"

Giống như mua rất nhiều hộp.

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Trạch: Nhiều không? Ta cảm thấy hoàn toàn không đủ dùng.

—— đầu hơi choáng váng, ta thiếu càng điếm. Chương này trước 50 đưa tiểu hồng bao, nhắc lại 15 chữ trở lên.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nhu Thuận

Siêu thị mua sắm ra, sau khi lên xe, Chúc Yếu bảo trì im miệng không nói, không nói gì thêm.

Nguyễn Trạch đem mua sắm túi phóng tới rương phía sau, lên xe, nghiêng quá thân thay nàg thắt chặt dây an toàn."Lạch cạch" cài tốt, ngược lại là không có vôi vã bắt đầu, hư hư ôm lấy nàg, ánh mắt nhìn qua tiểu công chúa đỏ thấu vành tai, mặt mày nhiễm cười. Cũng không nói gì, chỉ là nhìn xem nàg.

Chúc Yếu hai tay thả trên chân, ánh mắt cùng hăn đối đầu, trong nháy mắt đó, lẫn nhau đều ngầm hiểu lẫn nhau. Mặt của nàg càng đỏ.

Nguyễn Trạch ngồi xuống, bắt đầu lái xe.

Xe là ở bên ngoài phòng cho thuê sau mới mua, thuận tiện đi học. Chờ Chúc Yếu bắt đầu thực tập sau, cũng có thể đưa nàg đi làm. Mà Chúc Yếu, phảng phất không có làm cái gì chuẩn bị, ở chung sự tình, cứ như vậy tự nhiên mà vậy bắt đầu.

Cùng Nguyễn Trạch ở cùng một chỗ, Chúc Yếu lòng tràn đầy đều là vui sướng cùng mới lạ, mà bây giờ, dẫn theo mua sắm túi sẽ mang chung cư. Bật đèn, đóng cửa. . . Hai người đơn độc đãi tại trong căn phòng an tĩnh, Chúc Yếu mới ẩn ẩn cảm thấy có chút khẩn trương.

Nguyên Trạch đem mua sắm túi để lên bàn, phân loại, rau quả tươi nhét vào tủ lạnh, còn có Chúc Yếu thích uống sữa chua. Tủ lạnh lập tức bị nhét tràn đầy.

Chúc Yếu giúp đỡ lẫn cùng nhau chỉnh lý, giẫm lên dép lê, trong nhà chạy tới chạy lui, trong căn hộ đều là nàng nhẹ nhàng tiếng bước chân, hoạt bát mà chịu khó đáng vẻ. . . Giống như chỉ có tìm một chút sự tình làm, mới sẽ không lộ ra quá xấu hổ.

Tiếp lấy Chúc Yếu lại về đến phòng, đem chính mình mang tới quần áo xếp được chỉnh chỉnh tề tề, bỏ vào trong tủ treo quần áo. Đến cuối cùng, chân thực tìm không ra sự tình làm.

Chúc Yếu ra ngoài lúc, Nguyên Trạch vừa vịn từ phòng vệ sinh ra, nói: "Nước cất kỹ, đi vào tắm rửa đi."

Chúc Yếu kinh ngạc dạ, liền chạy tới tủ quần áo cầm thay giặt đồ lót cùng áo ngủ. . .

Đầu tiên là cầm một bộ mềm mại bằng bông áo ngủ, rộng rãi thoải mái dễ chịu kiểu dáng. Năm vuốt áo ngủ chậm tay chậm ngừng lại, Chúc Yếu biểu lộ lộ ra do dự, nghĩ ngợi, đem bằng bông áo ngủ nhét trở về, đổi một bộ màu hồng tơ lụa áo ngủ —— bên trong là đầu đai đeo váy, bên ngoài còn có kiện áo khoác, sờ tới sờ lui lạnh buốt tơ lụa.

Liền bộ này.

Chúc Yếu hít sâu, cầm lấy váy ngủ, tiếp lấy bắt đầu nghiêm túc chọn lựa quần lót. Đứng tại tủ quần áo trước lễ mờ cả buổi, Chúc Yếu mới chọn tốt muốn mặc quần áo, về sau ôm quần áo, giống con chạy trốn chết tiểu hamster, "Soạt soạt soạt" chạy tới phòng vệ sinh tắm rửa.

Phòng khách rất yên tĩnh, trong màn hình TV phát hình quảng cáo.

Nguyễn Trạch nhìn xem phòng vệ sinh cửa khép lại, mới đưa tay bên trong điều khiển từ xa buông xuống, sau đó đứng lên, chạy tới ban công hóng gió.

Tấn thị lúc tháng mười thời tiết còn có chút hơi khô, không khí buồn buồn. Nguyễn Trạch hai tay đặt ở trên lan can, ban công đèn cũng không có mở, thâm thúy tuần lãng khuôn mặt biến mất tại mờ tối tia sáng bên trong, ánh mắt phức tạp, để cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Tại ban công chờ đợi nửa ngày, Nguyễn Trạch quay người, quay trở lại phòng khách.

Nửa giờ sau, Chúc Yếu tắm rửa xong thổi xong đầu. Trên thân lau thân thể sữa, toàn thân thơm ngào ngạt, làn da là nhiệt khí mờ mịn qua trắng muốt, lộ ra tầng nhàn nhạt phấn. Sau khi ra ngoài, nhìn thấy Nguyễn Trạch vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, liền nhỏ giọng mở miệng, nói câu: "Ta rửa sạch."

Nguyễn Trạch bàn tay nắm chặt điều khiển từ xa, chậm rãi giương mắt, đập vào mi mắt, chính là vừa xuất dục tiểu công chúa. Hả rất ít gặp nàng mặc đồ ngủ bộ dáng, phấn phấn, trần trụi hai cái đùi, tinh tế, tuyết trắng ónh sáng. Trong tay điều khiển từ xa vô ý thức lại nắm chặt mấy phần, tiếp lấy Nguyễn Trạch đem điều khiển từ xa phóng tới trên bàn trà, bỗng nhiên đứng dậy: "Trước phải xem tivi đi."

Màn hình TV phát ra chính là Chúc Yếu trong khoảng thời gian này truy phim truyền hình.

Chúc Yếu gật gật đầu, ngồi vào trên ghế sa lon. Nàng tọa hạ vị trí, vừa lúc là Nguyễn Trạch ngồi qua địa phương, rất nhỏ lồm, làn da tiếp xúc lúc, có thể rõ ràng cảm nhận được lưu lại nhiệt độ. Chúc Yếu mặt bắt đầu đỏt, hướng bên cạnh xê dịch.

Nguyên Trạch tắm rửa rất nhanh, chỉ chốc lát sau liền từ phòng vệ sinh ra. Một đầu tóc ngắn vừa vặn tẩy qua, thối khô, mềm oặt rủ xuống, nhìn qua nhiều hơn mấy phần ôn lương vô hại.

Trên thân là bộ rất phổ thông ngắn tay áo ngủ, màu lam nhạt.

Tắm rửa xong, Nguyên Trạch tại Chúc Yếu bên người ngồi xuống. Hai người ở trên ghế sa lon ngồi đọan chính, từ mặt sau nhìn qua, một cao một thấp, bóng lưng thẳng tắp, dị thường đọan trang đứng đắn.

Chúc Yếu nghe bên cạnh Nguyên Trạch trên thân sửa tắm hương vị, cùng nàng khác biệt, mát lạnh bạc hà vị, là hãn bình thường mùi trên người, rất dễ chịu. Chúc Yếu không có nghiêng người đi xem hãn, một chút một chút nhấn lấy điều khiển từ xa, hết lần này tới lần khác khoảng thời gian này, TV đều tại truyền bá quảng cáo. . . Đối mấy cái đài, đều là quảng cáo.

Đại khái là quá an tĩnh, Nguyên Trạch mở miệng đề nghị: "Có muốn ăn hay không nho?" Hôm nay đi siêu thị, mua một chút nho.

Chúc Yếu nhấn điều khiển từ xa tay dừng lại, vô ý thức trở về câu: "Ta đánh răng qua. . ." Nàng nói xong, nháy mắt một cái, an tĩnh dưới, lại cấp tốc bổ sung câu, "Bất quá —— chờ một lúc có thể lại xoát một lần."

Nguyên Trạch câu môi, nói ra: "Vậy ta đi tẩy."

Thế là đứng dậy, đi tủ lạnh cầm xuyên nho.

Chờ Nguyên Trạch tẩy xong nho, trên TV quảng cáo vừa vặn truyền hình xong. Chúc Yếu ăn nho, quai hàm từng cở từng cở, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình TV, một viên tiếp lấy một viên, ăn xong mấy khóa. . .

Chỉ là ——

Phòng khách bầu không khí quá xấu hổ mập mờ, quá kỳ quái.

Chúc Yếu ăn nhỏ, lặng lẽ chuyển mặt, nhìn xem Nguyễn Trạch cũng tại an tĩnh ăn nhỏ, nhìn qua mặt mày của hắn, không biết sao, nhin không được "Phốc phốc" một tiếng nở nụ cười.

Nguyễn Trạch nhìn lại quá khứ, đối đầu nàng mỉm cười con mắt, cũng cười nhẹ lên tiếng.

Sau đó một tay lấy nàng ôm vào trong ngực, cúi người hôn hôn khoe miệng của nàng.

Khoe miệng là ngọt ngào nho vị, trên thân thơm thơm, là vừa sát qua ô mai kem dưỡng da mùi hương. Chúc Yếu ngửa đầu, khanh khách cười không ngừng: "Làm sao cảm giác. . . Giống như cao trung thời điểm." Rất thẹn thùng bộ dáng —— không dám nhìn ánh mắt của đối phương, mặc dù không nhìn hắn, nhưng là lỗ tai lại lặng lẽ nghe cử động của hắn, toàn thân trên dưới đều đang yên lặng chú ý hắn.

Cũng may một trận cười khẽ phá vỡ phòng khách không khí ngọt ngọt.

Hai người thuận lý thành chương chăm chú ôm ở cùng nhau, cảm thụ được quen thuộc thân mật cảm giác. Chúc Yếu uốn tại trong ngực của hắn, nâng lên sáng sáng con mắt, thanh âm nói chuyện nhỏ nhỏ: "Nguyễn Trạch, người nghĩ tới sao? . . . Loại sự tình này."

Nàng tiếng nói rất nhẹ, lộ ra rất nhỏ cười yếu ớt cùng ngượng ngùng: "Ta nghĩ tới. . ." Nàng ngừng tạm, thanh âm càng nhỏ hơn, "Cùng người."

Vừa dứt lời, Nguyễn Trạch mắt sắc hơi ám, còn sót lại lý trí âm vang sụp đổ, đột nhiên vừa dùng lực, liền đem nàng đặt ở trên ghế sa lon, nóng hổi hôn bỗng nhiên rơi xuống, phong bế môi của nàng. Khoác lên nàng bên eo bàn tay, cách thuận hoạt váy ngủ bản năng bên trên chuyển.

Chúc Yếu hơi ngược đầu, bị trùng điệp nhấn, không thể động đậy, ngay sau đó, quen thuộc hôn nường theo lấy gió tấp mưa rào cạy mở nường hàm răng, rất rõ ràng thô bạo vội vàng xao động. Chúc Yếu hốt hoảng mộng dưới, bị hấn hôn đến cái lưỡi run lên, cánh môi bị cắn xé, lộ ra mấy phần cùng bình thường hoàn toàn khác biệt ngang ngược.

Giống như. . . Nơi nào có chút không giống nhau lắm?

Không còn kịp suy tư nữa, nường nghẹn ngào bao phủ tại triền miên hôn nồng nhiệt bên trong. Chờ lẫn nhau rời môi mở, Chúc Yếu con mắt nhìn xem trên người người, con mắt ẩm ướt, mang theo một chút mộng lung.

Nguyên Trạch nhìn qua dưới đáy tiểu công chúa mặt, khí tức thô trọng, thanh âm nhu nhu: "Hừ đến người rồi?"

Là chỉ cái này thô bạo hôn sao? Chúc Yếu cùng hấn bốn mắt nhìn nhau, biên độ nhỏ lắc đầu, đỏ bừng môi hơi gấp: "Không có. . ." Nàng cười dưới, thẹn thùng mà nói, "Ta cảm giác rất tốt."

Nói xong, Chúc Yếu ngượng ngừng hai tay che mặt.

Nguyên Trạch ôn nhu mỉm cười, đưa tay đưa nường đặt ở trên mặt bàn tay vịn bung ra, đứng lên đi, hôn hôn chóp mũi của nường. Sau đó từ trên ghế salon xuống tới, không chút do dự, khom lưng đưa nường ôm ngang lên.

Thân thể một trận bay lên không, Chúc Yếu thở nhẹ một tiếng, bản năng đưa tay đi vòng cổ của hấn. Ngẩng đầu nhìn hấn lúc, đôi mắt của hấn hắc trầm, có nhàn nhạt cười. Chúc Yếu tâm bắt đầu phù phù phù phù nháy, biết tiếp xuống sẽ phát sinh cái gì, khẩn trương bất an, nhưng lại nhịn không được ần ần chờ mong.

Nguyên Trạch cúi người hôn một cái trán của nường, rắn chắc hai tay nhẹ nhõm đưa nường ôm vào trong ngực, nện bước chân dài, sỏi bước hướng

phía phòng ngủ phương hướng đi đến. . .

Cửa phòng ngủ là khép hờ, Nguyên Trạch thoáng quay người, dùng bả vai nhẹ nhàng linh hoạt phá tan. Tiến phòng ngủ, liền nhấc chân, "Bành" một tiếng, đem cửa phòng ngủ đóng lại.

Cái này. . .

Chúc Yếu tâm trùng điệp nhảy một cái. Ổ trong ngực hẫng, nhìn hẫng cử động, mặt bắt đầu nóng hổi, nhưng lại nhưng không ngưng cười, trực tiếp đem mặt vùi vào trong ngực của hẫng.

Vì cái gì cảm giác, như thế thẹn thùng đâu?

Phòng ngủ đèn đổi thành vàng nhạt ấm điều, Chúc Yếu bị đặt lên giường, thân thể hướng xuống hẫng, hẫng ức hiếp đi lên, một chút một chút mồ lẩy môi của nàng, sau đó đưa tay, đưa nàng tóc trên trán đi lên phát, đụng lên đi, hôn hôn nàng trơn bóng cái trán.

Đối đầu tiểu công chúa liễm diễm đôi mắt, Nguyên Trạch nói ra: "Lúc đầu không nghĩ là nhanh như thế."

Hất lên áo khoác rơi vào phòng khách ghế sofa, Chúc Yếu trên thân liền một đầu đai đeo váy, một bên cầu vai trượt xuống, đầu vai tiểu xảo oánh nhuận, trắng nõn, giống vào đông chồng chất tại mái hiên nhà trước tuyết.

Nàng hỏi một câu: "Vậy bây giờ đâu?"

Nguyên Trạch cuống họng rất tối, đối đầu con mắt của nàng, mỗi chữ mỗi câu nói: "Đã đợi không kịp —— thần đêm nay. . . Liền muốn làm phò mã." Đang khi nói chuyện, một tay bắt nàng tinh tế thủ đoạn, mau lẹ hướng sau đầu của nàng khẽ chụp, đón lấy, Chúc Yếu trên người đai đeo váy cùng

dưới đáy đồ lót bị đẩy tới thân thể hai đầu, thẳng đến rời đi thân thể, nhẹ nhàng rơi tại trên sàn nhà. . .

Nguyên Trạch cúi người hôn nàng, lấy hôn phong môi, sử dụng hết toàn chiếm hữu tư thái, đưa nàng nhấn lấy trên gối đầu trùng điệp gặm mút. Cực nóng hôn chậm rãi trượt xuống, một tắc một tắc ăn mòn da thịt của nàng. Thân trong chốc lát, Nguyên Trạch nửa quỳ tọa ky, đem trên thân áo ngủ vén lên, cởi vút bỏ trên mặt đất. Lại lần nữa cúi người hôn.

Nồng đậm nam tính khí tức quanh quần lấy nàng, lửa nóng đốt bên cạnh toàn thân, Chúc Yếu tuyết trắng ngón chân dùng sức cuộn mình. Đại khái là triền miên đầy đủ lâu, chờ chính thật tiến đến lúc, cái kia cổ cảm giác đau chỉ là một cái chớp mắt, càng nhiều hơn chính là ê ẩm sưng cảm giác. . .

Kết thúc lúc, Chúc Yếu mặt mũi tràn đầy ửng hồng, đôi mắt mê ly tan rã, cái trán là ẩm ướt cộc cộc mồ hôi, bị ướt nhẹ tóc dán làn da cùng phần cổ da thịt, sền sệt.

Nguyên Trạch lưng cơ bắp nắm chặt, thở hào hển, không ngừng ra bên ngoài thấm lấy mồ hôi. Hắn ôm chầm thân thể của nàng, đưa nàng đầu nhấn ở ngực, tay một chút một chút, sờ lấy sợi tóc của nàng.

Nghỉ ngơi một lát, Chúc Yếu mặt còn rất đỏ, thở ra khí hơi thở mang theo nóng rực khí ẩm. Nguyên Trạch thanh âm tại đỉnh đầu nàng vang lên: "Tấy hạ tắm đi ngủ, có được hay không?"

Chúc Yếu còn đắm chìm trong vừa rời thân mật bên trong, nghe Nguyên Trạch mà nói, khuôn mặt sửng sốt một chút. . . Vừa rời nàng có thể cảm giác được Nguyên Trạch ôn nhu, giống như là tận lực ẩn nhẫn.

Thế nhưng là. . . Cứ như vậy đã ngủ chưa?

Chúc Yếu nháy nháy con mắt nghĩ nghĩ, chôn trong ngực hấn mặt nâng lên, nhìn chăm chăm hấn trơn bóng lồng ngực, ánh mắt đi lên chuyển, liếm liếm môi. Nàng há to miệng, thử thăm dò đề nghị: "Nếu không. . . Chính ta động đi."

Nguyên Trạch mộng ở, xoa nàng đầu, thanh âm ần nhẫn khàn khàn: "Đừng tổng nhìn loạn thất bát tao sách."

". . . Nha." Chúc Yếu rầu rĩ hơi chớp mắt, hùa theo trở về thanh.

Nhìn xem hấn trong cổ không ngừng trên dưới nhấp nhô hầu kết, Chúc Yếu nho nhỏ do dự dưới, liền to gan đụng lên đi hôn.

Nguyên Trạch thân thể rõ ràng run lên một cái, toàn thân đều kéo căng lên, hấn hiện tại thân thể, căn bản không chịu nổi một tơ một hào trêu chọc. Nguyên Trạch trùng điệp hô hấp, không có suy nghĩ nhiều, một tay lấy bả vai nàng ấn xuống, hung hăng dùng đầu gối đẩy ra chân của nàng. . .

Sau đó, đưa nàng tiếng nghẹn ngào đều nuốt vào.

Nếu như nói lần đầu tiên là ôn nhu pha quay chậm, như vậy đằng sau mấy lần liền là gấp ba nhanh tiến nhanh, hơn nữa còn là siêu trường mãng lớn cái chủng loại kia.

Tiểu công chúa tiếng khóc một mực tiếp tục đến sau nửa đêm.

. . .

Ngày kế tiếp một giờ rưỡi chiều, Chúc Yếu mơ mơ màng màng mở to mắt. Giật giật con mắt, mí mắt vẫn là rất nặng, thân thể rất mệt mỏi rất mệt mỏi. Chúc Yếu ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chăm trần nhà, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, mặt liền bắt đầu nóng lên.

Hiện tại, nàng cứ như vậy lẳng lẳng ngồi phịch ở trên giường, hoàn toàn không muốn động. Cả ngón tay đều chẳng muốn động.

Chờ nghe được tay cầm cái cửa chuyển động thanh âm, có người chậm rãi tiến đến, Chúc Yếu mới động thủ, đem đắp lên trên người chăn hướng trên mặt kéo.

Nguyễn Trạch thấy được trên giường động tĩnh, đáy mắt mỉm cười. Tiếp theo tại mép giường ngồi xuống.

Chúc Yếu cảm nhận được bên giường sụp đổ, tâm khẩn trương nháy, khuôn mặt lẳng lẳng giấu ở dưới chăn, càng che càng lộ.

Đón lấy, có một tay để lên đến, kéo nhẹ góc chăn.

Là Nguyễn Trạch động tác nhu hòa lột xuống chăn —— chỉ giật một nửa, dưới chăn, lộ ra một đôi ngượng ngùng mắt to cùng cái mũi xinh xắn.

Nàng ánh mắt lấp lóe, không dám nhìn hẳn.

Nguyễn Trạch cười nhẹ, lòng bàn tay xẹt qua khuôn mặt của nàng, hôn hôn trán của nàng, tiếng nói mang theo rõ ràng cười: ". . . Hiện tại biết sợ?"

Hắn mới mở miệng, Chúc Yếu trong đầu lập tức hiện lên tối hôm qua ký ức. . . Hẳn, quá, quá điên cuồng. Nàng không biết mình là mấy điểm ngủ, chỉ biết là, một lần cuối cùng kết thúc lúc, nàng toàn thân đều đang run, nơi nào đều đang run, nước nỡ nói không ra lời, rút thút tha thút thít dựng khóc bị Nguyễn Trạch kéo trấn an, khóc khóc liền ngủ mất.

Thật mất thể diện. Chúc Yếu lại nghĩ che mặt.

Nguyễn Trạch biết nàng thẹn thùng, nói ra: "Đói bụng đi, bắt đầu ăn cơm."

Chúc Yếu hoàn toàn chính xác lại đói vừa mệt, nhớ tới cái gì, buồn buồn hỏi một câu: "Mấy giờ rồi rồi?" Mở miệng nói chuyện lúc, Chúc Yếu mới sững sốt một chút. . . Chính mình cuống hòng đều tâm.

Nàng xấu hổ cắn môi, khuôn mặt nhỏ giống sung huyết.

Nguyễn Trạch cạo nhẹ hạ chớp mũi của nàng, nói: "Một giờ rưỡi. Yên tâm, ta giúp người xin nghỉ."

Nguyễn bản Chúc Yếu sáng hôm nay là có hai tiết khóa.

Nghe Nguyễn Trạch nói như vậy, Chúc Yếu càng thẹn thùng, nội tâm cơ hồ kêu rên bắt đầu, chờ Nguyễn Trạch ra ngoài lúc, nhịn không được bực lấy chặn, trên giường lăn hai vòng.

Giấy dựa xong, Chúc Yếu đứng dậy, hai chân lúc rơi xuống đất, phát giác hai cái đùi đều tại run rẩy run lên, mệt mềm bất lực.

Chúc Yếu run rẩy đứng lên, vịn vách tường đi ra ngoài, bộ pháp tập tễnh tiến phòng vệ sinh.

Đi WC thời điểm, Chúc Yếu cảm thụ được đau rát, suýt nữa khóc lên.

Rửa mặt xong, Chúc Yếu lại vịn vách tường ra.

Buổi chiều ánh nắng sáng tỏ, phòng ăn bên trên đã cất kỹ bát đĩa, cực kỳ phong phú thức ăn. Đại khái là quá đói, Chúc Yếu nghe mùi cơm chín kìm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt.

Bên này, Nguyễn Trạch vừa vặn thịnh xong canh từ phòng bếp ra.

Cùng bình thường đồng dạng, ôn nhuận quan tâm nhà ở bộ dáng.

Chúc Yếu nhìn xem áo mũ chỉnh tề Nguyễn Trạch, ánh mắt có chút hoảng hốt. . . Tại nàng sững sờ thời khắc, Nguyễn Trạch cất kỹ canh, từ

trên bàn trà nhựa nội tình bên trong xuất ra thứ gì đến, đi đến trước mặt nàng.

Sau đó là một trận thanh âm huyền ảo, Chúc Yếu nghe được Nguyên Trạch thấp giọng nói: ". . . Há mồm."

Miệng so đầu phản ứng nhanh, nàng há miệng, Nguyên Trạch trong tay đồ vật liền lập tiến đến. Chúc Yếu mơ hồ ứng thanh hỏi: "Cái gì nha?"

". . . Nhuận hầu đường." Nguyên Trạch biểu lộ nhàn nhạt nói, tựa hồ hôm nay tâm tình phá lệ tốt, lúc nói chuyện ngữ điệu đều mang nhẹ nhàng cười.

Trong miệng lan tràn một cỗ lạnh buốt vị ngọt, mang theo cỗ nồng đậm thuốc Đông y vị.

Không cần phải nói, nàng liền lập tức nếm ra nhuận hầu đường hương vị. Chúc Yếu cúi đầu xuống, lúng túng "A" âm thanh, thanh âm nho nhỏ, nghe vào đặc biệt nhu thuận.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là đi WC cần vịn tường, cùng giấc ngủ không đủ tiểu công chúa = =

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Chốt Mở

Lúc ăn cơm, Chúc Yếu đặc biệt yên tĩnh.

Nàng không nói lời nào, trong nhà ăn chỉ còn lại bát sứt va chạm phát ra thanh âm, cùng rất nhỏ nhấm nuốt thanh.

Nguyên Trạch kẹp khối xương sườn phóng tới trong bát của nàng, lông mày gầy nhẹ, thanh âm nhu hòa nói: "Tại sao không nói chuyện?"

Bình thường hai người bọn họ cùng một chỗ lúc, nàng luôn luôn lúu rúu có rất nhiều lời, hận không thể đem một ngày phát sinh sự tình đều nói cho hắn biết. Hiện tại. . . Buông thông mắt, quai hàm phình lên. Đại khái là thật đói bụng, trong một giây lát một bát cơm chỉ thấy đầy.

Chúc Yếu đích thật là đói bụng, còn có một tầng nguyên nhân, là trải qua tối hôm qua một lần, thật trung thực, không còn dám tùy tiện trêu chọc hắn.

Nàng luôn cảm thấy Nguyên Trạch thanh tâm quả dục, cùng nàng hôn lúc đều là ôn nhu chiếm đa số, hiện tại thế nào, mặc dù vẫn là một bộ áo mũ chỉnh tề bộ dáng, có thể Chúc Yếu khắc sâu lãnh hội đến hắn thân là nam nhân bản năng —— Nguyên Trạch là nam nhân bình thường, cũng sẽ bị dục vọng thúc đẩy, hóa thân thành dã thú.

Tiếp xuống liên tiếp hai ngày, Chúc Yếu nhớ kỹ trên người đau nhức, không dám lại nói cái gì ngay thẳng mà nói trêu chọc hắn. Buổi tối tắm rửa

xong, mặc trên người đều là bảo thủ bằng bông áo ngủ. . . Xuyên xuống lầu tản bộ cũng không có vấn đề gì cái chủng loại kia.

Tối hôm đó hai người nhìn một lát chương trình giải trí tiết mục liền lên giường đi ngủ.

Chúc Yếu thích trước khi ngủ chơi điện thoại, xoát xoát weibo, nhìn một lát tiểu thuyết tình cảm loại hình. Ở chỗ này sinh sống ba bốn năm, trong lúc học đại học cùng đám bạn cùng phòng ở cùng một chỗ, đã hoàn toàn thích ứng cuộc sống ở nơi này, cũng dần dần dưỡng thành một chút cùng phổ thông cô gái trẻ tuổi đồng dạng thói quen sinh hoạt.

Mà Nguyên Trạch buổi tối thì không có muện điện thoại di động quen thuộc.

Hắn sinh hoạt đến đơn giản, đồng thời tự hạn chế, phòng ngủ liền là dùng để đi ngủ, dính giường liền sẽ không làm những chuyện khác. Bây giờ nhìn lấy Chúc Yếu nghiêng thân, say sưa ngon lành nhìn xem tiểu thuyết, nhịn không được uyển chuyển nhắc nhở: "Dạng này chơi điện thoại đối với con mắt không tốt."

Chúc Yếu cao tam lúc liền có rất nhỏ cận thị, ba năm này mặc dù thường xuyên chơi điện thoại nhìn chăm chăm máy tính, con mắt này số độ không chút làm sâu sắc, cũng coi là kỳ tích.

Nghe Nguyên Trạch mà nói, Chúc Yếu giương mắt lên nhìn hắn một chút, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì thú vị ý nghĩ, tiến tới, đưa di động đưa cho hắn: ". . . Vậy người đọc cho ta nghe đi." Dạng này nàng cũng không cần nhìn, sẽ không đả thương con mắt.

Nguyên Trạch cười dưới, tiếp nhận điện thoại di động của nàng, tiếp lấy triển cánh tay đưa nàng mò được trong ngực, bắt đầu cho nàng đọc tiểu thuyết:

". . .'XX nhìn xem trong ngực mặt mũi tràn đầy đỏ hồng tiểu nữ nhân, băng lãnh mắt ửng lộ ra một tia kinh diễm, gợi cảm môi mỏng vung lên, bị thiên sứ hôn qua từ tính tiếng nói dụ hoặc mười phần: Tiểu yêu tinh, đã chủ động đưa tới cửa, vậy ta liền không khách khí. . . ' "

Niệm một câu, Nguyên Trạch thoáng nhú mày.

Là một bản điển hình bá đạo tổng tài văn.

Chặt chém giảng được là nữ chính uống say gặp gỡ nam chính tình một đêm, liên miên bất tận sáo lộ.

Chúc Yếu nhìn qua rất nhiều, nhưng là mỗi lần đều sẽ bị cái này sáo lộ hấp dẫn. Hôm nay cũng bất quá tiện tay lật ra bản bắt đầu nhìn, mà bây giờ, nghe được Nguyên Trạch chững chạc đàng hoàng niệm, bỗng nhiên có loại rất mới lạ niềm vui thú.

Chúc Yếu nín cười, thanh âm nho nhỏ thúc giục: "Tiếp tục."

Ân. . .

Nguyên Trạch điều chỉnh một chút tư thế ngồi, tiếp tục.

Chúc Yếu ngoẹo đầu, ánh mắt rơi vào trên mặt của hắn, vẫn là cùng bình thường, chững chạc đàng hoàng bộ dáng.

Hắn đọc trong tiểu thuyết những cái kia xấu hổ lời kịch lúc, rõ ràng, tiếng nói thanh nhuận, ngữ điệu nhẹ nhàng không phập phồng chút nào: ". . .'XX nắm vuốt trước mặt tiểu nữ nhân cái cằm, ngữ khí lạnh như băng nói ra: Tối hôm qua trên giường người cũng không phải nói như vậy. Nữ nhân, thân thể của người có thể so sánh miệng của người đàng hoàng hơn. . . ' "

Đương Nguyên Trạch bình tĩnh niệm đến ". . . Nữ nhân này, lại đáng chết ngọt ngào" thời điểm, Chúc Yếu rốt cuộc không nín được, nắm sấp

trong ngực hẳn, cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt, hai bả vai run lên một cái.

Nguyên Trạch cảm thụ được thân thể của nàng đang không ngừng run rẩy, để điện thoại di động xuống, xoa nhẹ hạ đầu của nàng, bất đắc dĩ hỏi: "Bình thường liền nhìn loại sách này?"

". . . Ân." Chúc Yếu cười đến nước mắt đều đi ra.

Nguyên Trạch đưa tay, thay nàng xoa xoa khóe mắt.

Chúc Yếu nói: "Nhàm chán giết thời gian nhìn, mặc dù mở đầu có chút câu huyệt, bất quá có mấy quyển đăng sau viết còn có ý nghĩa."

Mỗi người đều có ưa thích của mình, Nguyên Trạch mặc dù không hiểu lắm nữ sinh yêu thích, nhưng cũng biết, tiểu công chúa trầm mê tiểu thuyết. Đại Ngụy lúc, liền thích xem các loại họa bản cùng màn kịch. Mặc dù đều là một chút không có dinh dưỡng, bất quá nàng như thế thích, cũng theo nàng đi.

Nguyên Trạch hỏi một câu: "Còn muốn nghe sao?"

Nàng đương nhiên là muốn nghe: "Muốn."

Thế là Nguyên Trạch lại đem điện thoại cầm lấy, tiếp tục cho nàng đọc. Nửa giờ sau, Chúc Yếu nghe được không sai biệt lắm, Nguyên Trạch mới dừng lại, đưa di động thả xuống đầu giường, thay nàng cắm tốt sạc pin. Chấn một trận tất tiếng xột xoạt tốt, Nguyên Trạch một lần nữa nằm xuống, đem nàng mò được trong ngực, liền bắt đầu thân.

Môi lưỡi giống hỏa thiêu giống như cháy lấy nàng phần cổ da thịt, phát giác được bàn tay của hắn từ vạt áo duỗi vào, Chúc Yếu thân thể khẽ run rẩy, đưa tay chống đỡ hắn đè xuống lồng ngực, đẩy hạ.

Nguyên Trạch dừng lại, thấp mắt nhìn qua nàng, thanh âm khàn khàn: "Còn đau không?"

". . . Ân." Chúc Yếu đỏ mặt đến sung huyết, dưới chần một đôi mắt ướt sũng.

Nghe vậy, Nguyên Trạch nắm tay thu hồi, thay nàng đem trêu chọc đến dưới ngực vạt áo để xuống, ôm nàng mềm mại vòng eo, mặt dán nàng, "Ngủ đi."

Chúc Yếu giật giật mặt, cánh môi sát qua hăn ôn lương cái cảm, nháy mắt mấy cái, rất nhỏ giọng nói câu: "Ngày mai liền hết đau."

Thanh âm của nàng rất nhẹ, tới gần, khí tức nương theo lấy môi ma sát mặt của hăn, ngây thơ lại ngay thẳng ám chỉ. Nguyên Trạch ôm vào nàng bên eo cánh tay nắm chặt, thân thể trẻ trung huyết khí phương cương, càng không nói đến nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, không thể nghi ngờ là loại dày vò. . . Hết lần này tới lần khác nàng lại là cái "Tốt vết sẹo quên đau".

Nguyên Trạch ngữ điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Ngày mai có còn muốn hay không lên lớp rồi?"

". . . Ngẫm lại nghĩ." Chúc Yếu xem như nghe ra mấy phần ý tứ tới. Thế nhưng là nàng thực sự nói thật a, ngày mai hăn là liền hết đau, có thể tiếp tục. . . Rõ ràng hăn cũng rất muốn, khiến cho giống như liền nàng nghĩ giống như.

Chúc Yếu ông cụ non thở dài, nhớ tới đêm đó điên cuồng Nguyên Trạch, càng phát giác không thể tưởng tượng nổi.

Nàng điều chỉnh hạ tư thế ngủ, chậm rãi đem đầu nâng lên, nhìn chằm chằm bên người Nguyên Trạch mặt, lẩm bẫm nói: "Đêm đó người làm sao.

. ." Chúc Yếu nghĩ tới điều gì, đưa tay lung tung sờ bộ ngực của hắn, "Nguyên Trạch, trên người người có phải hay không có cái gì chốt mở a?"

Nhấn về sau liền tiến vào điên cuồng hình thức chốt mở.

Nàng tay bắt đầu dọc theo bộ ngực của hắn đi lên sờ. Tuyết trắng đầu ngón tay xẹt qua hắn xương quai xanh, Chúc Yếu mắt sáng rực lên dưới, chọc lấy hạ hắn đột xuất hầu kết: "Nơi này, đúng hay không?"

Ngày đó nàng liền hôn một cái, hắn liền bỗng nhiên giống như là biến thành người khác giống như. Về sau nàng khóc đến lớn tiếng đến đâu, hắn đều không dừng lại tới.

Nguyên Trạch bắt được nàng không quy củ tay, bóp tại lòng bàn tay: "Không phải."

Chúc Yếu sờ sờ khẽ nhếch cái cằm.

Nguyên Trạch đôi mắt thâm thúy nhìn qua nàng, sau đó cầm nàng tay, chậm rãi để lên đến, dùng đầu ngón tay chọc lấy hạ nàng tiểu xảo chóp mũi. . . Ngứa một chút, Chúc Yếu nhịn không được động hạ cái mũi.

Nghe hắn tiếng nói cúi đầu nói: ". . . Là nơi này."

...

Buổi sáng rời giường, Nguyên Trạch quen thuộc chạy bộ sáng sớm, cảm thấy Chúc Yếu thể lực không tốt, liền sáng sớm đem nàng đánh thức, dự bị lôi kéo nàng cùng nhau chạy.

Tấn đại quy định học sinh chạy bộ sáng sớm đánh thẻ, chạy bộ sáng sớm đi làm suất cùng học phần móc nối, đại nhất đại nhị lúc, Chúc Yếu trải qua mỗi tuần chỉ ít ba bốn lần sáng sớm chạy bộ sáng sớm, hiện tại đại tam,

rốt cục không cần chạy bộ sáng sớm, lại muốn bị Nguyễn Trạch kéo lên chạy.

Nàng ỷ lại trên giường vờ ngủ không có bắt đầu, Nguyễn Trạch kêu nàng nhiều lần.

Kết quả cuối cùng là, Nguyễn Trạch cũng không có đi chạy bộ sáng sớm.

Ở chung hình thức chỉ là nhiều buổi tối ở chung thời gian, ban ngày cùng dĩ vãng không có khác nhau.

Buổi tối Nguyễn Trạch có tự chọn môn học khóa muốn bên trên, Chúc Yếu thì không có lớp trình an bài, bị Trương Giai Giai bòn hăn kéo đi dạo phố.

Trong phòng học, còn chưa tới thời gian lên lớp, học sinh còn chưa tới tề. Nguyễn Trạch tuyển chỗ ngồi ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, nhìn xuống Chúc Yếu vòng bằng hữu, thấy được nàng cùng bạn cùng phòng chụp ảnh chung, cười đến rất vui vẻ, thế là thói quen đem nàng một mình ảnh chụp bảo tồn lại.

Nguyễn Trạch ngồi phía sau hai tên nam sinh —— bên trái ăn mì xào, bên phải gặm tay bắt bánh.

Hai người trò chuyện rất hăng say.

Bên trái nói: "Đây là chuyện tốt a. Còn nhớ rõ đại học khai giảng lúc, người thế nhưng là chúng ta phòng ngủ duy nhất có bạn gái, mọi người nhiều hâm mộ. . . Hiện tại hai năm qua đi, người là ta phòng ngủ duy nhất xử nam. Thừa dịp lần này hẹn hò, tranh thủ thời gian toàn lũy đánh."

Bên phải nam sinh có chút ngại ngùng: "Bạn gái của ta nàng tính cách rất bảo thủ, ta đề nhiều lần, nàng không cho. . ."

"Gia trưởng đều gặp, còn không cho?"

Bên phải nam sinh gật gật đầu: "Chủ yếu là ta sợ nàng tức giận." Đối bạn gái cẩn thận từng li từng tí, rất trân quý bộ dáng.

"Ta nhìn a, bạn gái của người chỉ là thẹn thùng." Bên trái một bộ người từng trải tư thái, "Nhà ta vị kia, vừa mới bắt đầu cũng nói không nghĩ trước hôn nhân hành vi tình dục, kết quả đây, năm ngoái lễ Giáng Sinh cuối cùng đồng ý, hiện tại mỗi cái tuần lễ không đi hai chuyến tiêu nhà khách nàng còn cùng ta gặp đâu? Hiện tại hai ta cảm tình tốt bao nhiêu?"

"Đúng vậy a, thế nhưng là. . ." Bên phải nam sinh vẫn là rất xoắn xuýt.

"Thế nhưng là cái gì a?" Bên trái nam sinh tính cách gấp, đem dưa hường mì xào bên trên cắm xuống, nói, "Hai người là thanh mai trúc mã, phụ mẫu đều đồng ý, còn do dự cái gì? Bạn gái của người nói không muốn, kia là người ta thẹn thùng, người một cái đại lão gia, liền không thể kiên cường điểm sao? Ta nói với người a, kỳ thật nữ hài tử cũng không thích hoàn toàn thuận theo, thực chất bên trong kỳ thật càng ưa thích bá đạo điểm nam sinh. . . Ấm ôn nhu nhu, nữ hài nhi sẽ cảm thấy không sức lực, chỗ mọi nơi lấy liền ngán."

Ngồi ở phía trước Nguyên Trạch lưng thẳng thẳng.

"Dạng này a. . ." Bên phải nam sinh là có chút đã hiểu.

Bên trái nam sinh nhìn xem hẳn, lộ ra mẹ già sâu muộn dạng, cho hẳn chi chiêu: "Lần này hai người ở bên ngoài, ta nhìn cứ như vậy. . . Người không nói hai lời, đem nàng kéo vào phòng tắm, trực tiếp đóng cửa lại, không cho phép nàng ra ngoài, thái độ cường ngạnh một chút. . . Nữ sinh chỉ thích như vậy ngẫu nhiên bá đạo thô bạo."

"Dạng này có thể làm sao?" Bên phải nam sinh lại do dự.

Hai người trò chuyện hăng say nhi, thanh âm nói chuyện hơi bị lớn.

Nguyên Trạch nắm vuốt điện thoại, tư thế ngồi đoan chính thanh thản, mi mắt nhẹ che, không biết đang suy nghĩ gì. Có nam sinh ôm sách tới, nhìn thấy Nguyên Trạch bên người không vị, hỏi một câu: "Chỗ này có ai không?"

Nguyên Trạch nhàn nhạt hồi: "Không ai."

Nam sinh cười mở cười cười ngồi xuống.

Đằng sau hai vị nam sinh lúc này mới chú ý tới người phía trước.

Ăn mì xào nam sinh mí mắt vừa nhấc, nhìn xem Nguyên Trạch bên mặt, liền nhận ra vị này là viện y học Nguyên Trạch. . . Tấn đại học sinh nơi nào có không biết Nguyên Trạch, thanh quý đoan chính, quang phong tế nguyệt bàn nhân vật thần tiên, ở đâu là bọn hãnh những nam sinh này có thể so?

Nguyên Trạch vừa vịn quay đầu mắt nhìn.

Mì xào nam sinh đối đầu cái kia gương mặt kia, lúng túng ho thanh: "Ngại ngừng a. . ." Ở ngay trước mặt hãnh trò chuyện loại này thấp kém chủ đề.

Nguyên Trạch lễ phép cong môi, thái độ hiem thấy hiền lành: "Không quan hệ, các người tiếp tục."

". . . A?" Mì xào nam sinh thụ sủng nhược kinh gãi cái ót.

. . .

Chúc Yếu cùng bạn cùng phòng đi dạo đến gần chín điểm mới về nhà, mua một đồng lớn mới tận hứng mà về.

Trương Giai Giai là trả giá cao thủ, mỗi lần nàng đi theo Trương Giai Giai đằng sau, nhìn xem nàng cùng lão bản cò kè mặc cả bộ dáng, trợn mắt hốc mồm. Dài dòng trả giá đánh giăng co kết thúc sau, Chúc Yếu cũng chỉ cần đối lão bản nói một câu: "Giống như nàng, nhỏ nhất mã đến một kiện."

Sau khi về nhà, Chúc Yếu trước tắm rửa, che kín mặt nạ.

Hiện tại ghim viên thuốc đầu, mặc nông rộng áo ngủ, uốn tại trên ghế sa lon nhìn chương trình giải trí tiết mục. Trong tay còn cầm túi khoai tây chiên, một bên ăn một bên nhìn xem tiết mục cười khanh khách.

Phòng vệ sinh bên kia, Nguyên Trạch đang tắm, bỗng nhiên tiếng nước ngừng, cửa mở một cái khe nhỏ. Hả hô nàng một tiếng.

Chúc Yếu thè cổ một cái, vênh tai: "Thế nào?"

". . . Giúp ta cầm cái quần lót." Nguyên Trạch ngữ khí bình thản nói câu, giống như đã hoàn toàn thích ứng cùng nàng sinh hoạt chung một chỗ.

Chúc Yếu nho nhỏ "A?" âm thanh, mòng mòng một hồi một lát, gật gật đầu: "A, tốt. Người chờ chút." Đang khi nói chuyện, Chúc Yếu đem trong tay khoai tây chiên ném lên mặt đất, sau đó mang lấy dép lê, đi gian phòng thay Nguyên Trạch cầm đồ lót.

Nguyên Trạch đồ lót xếp được chỉnh tề, nhan sắc lấy lam xám chờ ám sắc điều làm chủ. Chúc Yếu những cái kia đồ lót, trên mặt phát nhiệt, khăn trương hô hai cái, sau đó xoa xoa hai tay, cầm đầu phía ngoài cùng.

Đầu ngón tay sờ đến đồ lót, Chúc Yếu trong lòng bàn tay ngăn không được đổ mồ hôi, nhưng vẫn là nhịn không được lòng hiếu kỳ, vuốt nhẹ mấy lần.

Thế nào thấy. . . Có chút hèn mọn. Chúc Yếu ghét bỏ âm thầm nhả rãnh chính mình.

Cầm đồ lót, Chúc Yếu ra vẻ nhẹ nhõm, nhảy nháy nhót nhót chạy tới ngoài phòng vệ sinh mặt, thành khẩn gõ cửa, thanh âm thanh thúy vui sướng: "Nguyên Trạch, ta lấy ra."

Nàng gõ hai tiếng, phòng vệ sinh cửa chậm rãi mở ra, bên trong ướt át không khí bùng lên, trong khe cửa, là Nguyên Trạch thân hình cao lớn. Chúc Yếu ánh mắt vừa vắn rơi vào bộ ngực của hắn, tráng kiện bộ ngực cơ bắp, vẫn là ẩm ướt, nước chảy châu. . .

Chúc Yếu liếm liếm môi, quay mặt chỗ khác, bàn tay quá khứ: "Cho."

Phòng vệ sinh cửa mở rộng chút.

Nguyên Trạch đứng ở đó nhi, tóc trán ướt nhẹ, giọt nước không ngừng rơi xuống, xẹt qua sống mũi cao, che đậy tại tóc trán hạ đôi mắt đen bóng thâm trầm, ánh mắt an tĩnh rơi vào Chúc Yếu quay đầu lúc phần cổ tế - cơ mềm da bên trên, sáng choang, giống tuyết.

Ngay sau đó, trong khe cửa, duỗi ra một con ướt sũng cánh tay, nắm tiểu công chúa mảnh khảnh thủ đoạn, trực tiếp đem người đi vào.

"Ba" một tiếng, màu xanh đậm đồ lót lè loi trơ trọi rơi trên mặt đất. Phòng vệ sinh cửa trùng điệp hợp ở, ngăn đi bên trong mưa gió chập chờn.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là khóc chút chút tiểu công chúa = =

Tết mừng tám tháng chạp vui vẻ, chương này phát 88 cái tiểu hồng bao đi, 15 trở lên nhắn lại, dựa theo nhắn lại trình tự.

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cưng Chiều

Sau một giờ, Chúc Yếu mới mệt không chịu nổi, toàn thân ướt sũng bị Nguyễn Trạch từ phòng vệ sinh ôm ra, chuyển đổi chiến trường.

Tiếp xuống một đoạn thời gian, Chúc Yếu rốt cuộc hiểu rõ Tưởng Diễm Nha trong miệng "Giấc ngủ không đủ" ý tứ.

Hai mươi tuổi nam sinh, đang đứng ở thể lực nhất dư thừa giai đoạn. Lại thêm Nguyễn Trạch lại là cái thích rèn luyện thân thể. . . Dạng này thời gian, cũng không có như Chúc Yếu lúc trước dự liệu, chỉ tiếp tục "Mấy ngày".

Tương phản, mãi cho đến đại tam đi học kỳ kết thúc, Nguyễn Trạch vẫn như cũ làm không biết mệt, nhiệt tình không chút nào giảm.

Năm mới tiến đến. Năm này tết xuân, Nguyễn Trạch chính thức mang nàng về nhà gặp gia gia.

Nguyễn Trạch đến cửa tiểu khu tiếp nàng lúc, nàng đặc biệt khẩn trương. Mà Nguyễn Trạch xa xa, liền nhìn thấy tiểu công chúa mang theo đồ vật, thần thái bất rứt đứng đấy chờ hẵn, chỉ là vừa nhìn thấy chính mình, con mắt "Vụt" một chút sáng lên, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười xán lạn, thanh âm ngọt ngào gọi hẵn: "Nguyễn Trạch."

Nguyễn Trạch quá khứ ôm lấy nàng, nghiêng thân dùng mặt từ từ nàng: "Có lạnh hay không?"

Chúc Yếu kiểng chân lên, hôn hôn cái cảm của hấn, nói chuyện mang theo điểm giọng mũi, càng giống nững nịu: "Ân. . . Chết cóng ta."

Nguyên Trạch đã hiểu, lông mày nhướn lên, nghiêm mặt nói: "Bị cảm?"

Chúc Yếu nhú lên lông mày nhỏ nhắn, nhịn không được nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Có chút cảm mạo." Cùng Nguyên Trạch ngủ quen thuộc, buổi tối lại đá chẵn liền không ai giúp nàng đóng, không để ý liền bị cảm.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng xoa nhẹ hạ mặt của nàng.

Ngày ngày dính vào nhau tiểu tình lữ ăn tết trong lúc đó tách ra vài ngày, hiện tại gặp mặt, khó tránh khỏi tưởng niệm. Vuốt khuôn mặt của nàng, Nguyên Trạch không khỏi cúi đầu xuống ngậm lấy môi của nàng, hôn lấy, thân mật cùng nhau nửa ngày.

Hôn xong sau, Chúc Yếu khuôn mặt hồng nhuận, con mắt phá lệ sáng, môi anh đào đỏ thắm, so với môi men còn muốn còn nhìn. Nàng nhìn xem hấn, trên mặt nhịn không được vui vẻ, lại kiểng chân lên, đụng lên đi "Bẹp" hôn một cái, sau đó kéo lại cánh tay của hấn: "Đi thôi."

Trên nửa đường, đi ngang qua tiểu khu ghế dài, mấy vị trong khu cư xá nhàn nhã nhất bát quái a di nhóm ngay tại gặm hạt dưa tán gẫu.

Trò chuyện nhà ai vợ chồng trẻ ly hôn, nhà ai hài tử ba mươi tuổi còn không có tìm đối tượng, nhà ai tiểu tôn tử đặc biệt thông minh, tuổi còn nhỏ liền có thể nói xong vài quốc gia ngôn ngữ. . . Ngày lễ ngày tết, nhàn rồi không chuyện gì làm a di nhóm, nhiệt tình nhất chính là cho độc thân vẫn bối giới thiệu đối tượng, lúc này đại gia hỏa ngay tại trao đổi tin tức, dự bị đem nhà ai khuê nữ giới thiệu cho nhà ai nhi tử. . .

Liền trò chuyện, nhìn thấy Nguyên Trạch nằm bên người tiểu cô nương tay, liền có a di thuận miệng nói câu: "Là tiểu Trạch a, mang bạn gái

về nhà?" Nói hiếu kì dò xét Chúc Yếu, hai người đứng cùng một chỗ, nghiêng nhiên phi thường đặng đối.

Nguyên Trạch lễ phép chào hỏi, Chúc Yếu cũng đi theo gật gật đầu.

Bọn hăn đi ngang qua, trên ghế dài a di nhóm lại bắt đầu bát quái.

. . . Nhìn xem người ta tiểu Trạch, bình thường không nói tiếng nào, hiện tại đại học cũng còn không có niệm xong, bạn gái liền mang về nhà.

Tiến thang máy, lại gặp được hàng xóm. Trong ngôn ngữ, tránh không được đối Chúc Yếu hiếu kì dò xét.

Chờ từ cửa thang máy ra, Chúc Yếu sờ lên đỏ lên mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Nguyên Trạch: "Ta có chút khẩn trương. . ."

Loại cảm giác này thật kỳ quái. Nguyên Trạch đem nàng giới thiệu cho người hăn quen biết, có quen biết, cũng có quan hệ bình thường, nhưng là cứ như vậy chậm rãi, nhận biết Nguyên Trạch vòng sinh hoạt bên trong những người kia, trong lòng liền không hiểu khẩn trương. Mà đồng dạng, giấu trong lòng vui vẻ.

Nguyên Trạch xoa bóp lòng bàn tay của nàng, trấn an nói: "Không cần khẩn trương." Không có gì tốt khẩn trương, về sau muốn cùng nàng sinh hoạt chung một chỗ, là hăn. Những người khác không trọng yếu.

Chúc Yếu vẫn là thấp thỏm, đến Nguyên Trạch cửa nhà lúc, chỉ vào trong tay lễ vật, nói: "Người gia gia có thể hay không không thích cái này lá trà a?" Đối thành tiệc rượu sẽ không càng tốt hơn một chút, lá trà nàng cũng không hiểu nhiều.

Khẩn trương như vậy? Nguyên Trạch thân hình đứng vững, cúi người cùng nàng bình thường, ánh mắt ôn nhu, bờ môi ngậm lấy ý cười: "Yên tâm."

". . . Ân." Chúc Yếu đôi mắt một dạng, gật gật đầu.

Nguyễn Hạc Niên chỉ đơn độc đối Nguyễn Trạch nghiêm khắc, trong khu cư xá cái khác tiểu bối, nói lên Nguyễn gia gia, đều nói hẳn hòa ái bác học. Chúc Yếu đi theo Nguyễn Trạch đi vào lúc, Nguyễn Hạc Niên cười đến rất hiền lành, chuẩn bị nữ hài nhi thích ăn đồ vật, còn làm một bàn lớn phong phú đồ ăn.

Nguyễn Hạc Niên đem xương sườn phóng tới Chúc Yếu trước mặt, nói: "Tiểu Trạch nói người rất thích ăn xương sườn, tài nấu nướng của hẳn đều là ta giáo, người ném thử nhìn, khẳng định so với hẳn làm được muốn tốt ăn."

Chúc Yếu thụ sủng nhược kinh, vui vẻ ăn xương sườn, thỉnh thoảng len lén liếc bên người Nguyễn Trạch.

Cơm nước xong xuôi, Nguyễn Trạch đi phòng bếp rửa chén. Trong phòng khách, Nguyễn Hạc Niên cùng Chúc Yếu nói chuyện.

Trên TV chiếu lại lấy tiết mục cuối năm, Nguyễn Hạc Niên mặt mày hiền hòa nhìn xem Chúc Yếu, cảm khái nói: ". . . Ta trước đó luôn cho là, tiểu Trạch tính cách này sẽ tìm không đến bạn gái."

". . . Nguyễn Trạch hẳn, rất tốt." Chúc Yếu thói quen tán dương Nguyễn Trạch.

Nguyễn Hạc Niên dáng tươi cười sâu chút, trên đầu tóc trắng so Chúc Yếu lần thứ nhất nhìn thấy hẳn là muốn bao nhiêu rất nhiều.

Lão nhân gia tinh thần tinh thần quắc thước, sống lưng cứng rắn, nói chuyện trung khí mườì phần: "Ngoại trừ dễ coi một chút, nơi nào so ra mà vượt Trình Gia Úy tiểu tử kia sẽ lấy nữ hài tử niềm vui. . ." Tựa hồ nghĩ tới điều gì, đối Chúc Yếu cười dưới, "Ta trước kia đối với hẳn quá nghiêm

khắc, tính cách quá trưởng thành sớm, ta còn lo lắng hẳn sẽ không hống nữ hài tử niềm vui, đến lúc đó không lấy được nàng dâu."

Nói lên đối Nguyên Trạch dạy bảo, Nguyên Hạc Niên tự hỏi chưa từng hối hận. Muốn thành tài, nhất định phải từ nhỏ đã dưỡng thành đầy đủ tự hạn chế. Chỉ là hiện tại lớn tuổi, hồi tưởng lại, Nguyên Trạch tuổi thơ quá cực khổ, đến mức sớm thiếu thốn cái kia bộ phận hẳn là có hoạt bát ngây thơ.

Chúc Yếu nghe được rất chân thành.

Mặc kệ là đã từng đại Ngụy Nguyên hầu, vẫn là hiện tại Nguyên gia gia, Chúc Yếu đối với hẳn đều là trong lòng còn có cảm kích.

Nàng khe khẽ lắc đầu, thái độ chân thành nói: "Ta cảm thấy Nguyên gia gia người đem hẳn giáo rất khá —— ta rất cảm kích ngài."

. . . Nếu không phải hẳn đem Nguyên Trạch dạy bảo đầy đủ ưu tú, tại lòng lòng hoàng thành, nàng căn bản gặp không thấy hẳn, cũng sẽ không bị hẳn hấp dẫn.

Nguyên Trạch đưa nàng về nhà lúc.

Chúc Yếu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn chăm chăm hẳn mặt hồi lâu, tựa hồ đang tự hỏi cái gì vấn đề nghiêm túc.

Phía sau nhất nghiêng một cái, trình trọng nói ra: "Nguyên Trạch, ta về sau nhất định sẽ đổi người tốt."

Nguyên Trạch xem xét nàng một chút, yên tĩnh cúi người thay nàng thắt chặt dây an toàn, sau đó mỉm cười thở dài một cái, mới bưng lấy mặt của nàng, nói: "Loại lời này, không phải hẳn là do nam nhân mà nói sao?"

"Dạng này a. . ." Chúc Yếu suy nghĩ một chút, hoạt bát bổ sung một câu, "Vậy chúng ta liền cùng nhau đối với đối phương tốt a."

Nàng cũng không muốn chỉ bị hấn chiếu cố, nàng cũng nghĩ chiếu cố hấn, cũng nghĩ sủng hấn.

Nguyên Trạch mỉm cười gật gật đầu, đồng ý cái này vẹn toàn đôi bên đề nghị.

. . .

Chính thức gặp qua gia trưởng, hai người cảm tình ổn định, đại tứ tốt nghiệp liền có thể lĩnh chứng.

Đại tam vội vàng kết thúc, đại tứ khai giảng lúc, Chúc Yếu liền bắt đầu bận bịu thực tập sự tình. Cùng Trương Giai Giai cùng nhau, tiến Tấn thị một nhà đài truyền hình bộ thông tin thực tập. . . Thực tập trong lúc đó tiền lương rất thấp, xa xa không kịp Chúc Yếu bình thường ra ngoài làm công kiếm tiền lẻ. Thực tập sinh tiếp xúc đều là một chút làm việc vặt chân chạy việc vặt, học không đến cái gì, nhưng là mỗi ngày đều rất mệt mỏi, vừa về tới nhà, Chúc Yếu liền ngồi phịch ở trên ghế sa lon, cũng không tiếp tục muốn động.

Loại này chính mình quy hoạch nhân sinh, vì tương lai mà liều mạng độ sức bận rộn cảm giác, là ngày xưa tại đại Ngụy cung đình sống an nhàn sung sướng công chúa chỗ trải nghiệm không đến.

Buổi tối Chúc Yếu đổ vào trên ghế sa lon, đem bắp đùi trắng như tuyết đặt tại Nguyên Trạch trên đùi. Hấn thay nàng năm vuốt bunn rùn hai chân, lập tức dễ chịu hài lòng ghê gớm.

Chúc Yếu nói: "Tiền bối dẫn dắt ta nói, ta hình tượng tốt, xử lý phát thanh chủ trì sẽ tốt hơn điểm."

Nguyễn Trạch bóp chân động tác hơi ngừng dưới, nhàn nhạt hỏi một câu: "Nam?"

Cái gì? Chúc Yếu hoàn toàn không có kịp phản ứng, sững sốt trọn vẹn ba giây, mới hiểu được Nguyễn Trạch ý tứ. Nàng nhin không được cười: "Nữ."

Nguyễn Trạch dạ.

Chúc Yếu miễn cưỡng duỗi ra chân, nói: "Mà lại mọi người đều biết, ta có bạn trai. . ." Dung mạo xinh đẹp nữ hài ở nơi nào đều được hoan nghênh, huống chi giống Chúc Yếu loại này nhìn xem xinh đẹp lại nhu thuận. Bình thường chủ động xum xoe nam nhân thật nhiều.

Chúc Yếu lại nói liên miên lái nhái nói thực tập phát sinh sự tình: "Người biết không? Hôm nay bộ thông tin lại tới một nhóm thực tập sinh, Chân Điem cũng tại. . . Người còn nhớ rõ sao? Liên là đại nhất vừa mới bắt đầu cùng ta ngủ chung phòng cái kia, biến hóa thật lớn. . ."

Nàng nói cả buổi lời nói, chậm rãi, đánh mấy cái ngáp, thanh âm nhỏ lại.

Nguyễn Trạch động tác trên tay dừng lại, giương mắt nhìn sang. Liên nhìn thấy tiểu công chúa méo mó đổ vào trên ghế sa lon, đóng lại mắt, ngủ rất ngon. Nguyễn Trạch cẩn thận từng li từng tí buông nàng xuống chân, tiến tới, ngồi chỗ cuối đem nàng ôm lấy. Trong lúc ngủ mơ, nàng rất quen tựa ở trong ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ cọ sát mấy lần, nỉ non nói: "Nguyễn Trạch, sáng sớm ngày mai điem gọi ta nha. . ."

Nguyễn Trạch hôn một cái khuôn mặt của nàng, tiếng nói nhu nhu trả lời: ". . . Tốt."

. . .

Ngày này Nguyễn Trạch bị Tống Nham Lỗi kéo đi tham gia tụ hội. Trong lúc học đại học, Nguyễn Trạch cùng mấy người bạn cùng phòng quan hệ cũng không tệ, trong đó cùng Tống Nham Lỗi giao tình tốt nhất.

Tống Nham Lỗi thích Chúc Yếu bạn cùng phòng Trương Giai Giai, vừa mới bắt đầu hai người kết giao một đoạn thời gian, về sau Trương Giai Giai cảm thấy cùng hắn tính cách quá tương tự, làm bằng hữu tương đối tốt. Mà Tống Nham Lỗi là ưa thích Trương Giai Giai, chỉ là vì có thể tiếp tục danh chính ngôn thuận đãi tại bên người nàng, liền cũng đi theo gật đầu, nói xác đáng anh em thoải mái hơn điểm. Cứ như vậy, hai người liền không có chia tay xấu hổ, có thể tiếp tục làm bằng hữu.

Nguyễn Trạch hình tượng xuất chúng, tụ hội bên trên, không biết ai mang đến mấy cái đại nhất tân sinh. Đại nhất các nữ sinh vừa mới tiến Tấn đại liền nghe qua viện y học Nguyễn Trạch đại danh, cũng tại Tấn đại diễn đàn thiếp xem quá có quan hệ hẳn thiếp mời. Hiện tại nhìn thấy chân nhân, càng là hai mắt tỏa sáng, ánh mắt thỉnh thoảng hướng bên này ngắm. . .

Các nữ sinh tự mình trầm thấp nghị luận.

Có nữ sinh nói: "Đừng suy nghĩ, ta vị này giáo thảo có thể tiến cửa trường liền danh thảo có chủ, bạn gái xinh đẹp đây?"

"Có bao nhiêu xinh đẹp?" Có người hỏi.

"So Lục Tâm Nghi xinh đẹp." Lục Tâm Nghi là ngành kiến trúc hệ hoa.

"Thật hay giả?" Có người không tin, ngữ khí khoa trương.

"—— đương nhiên là thật."

Chúc Yếu bắt đầu thực tập sau, cũng rất ít đến trường học. Đại nhất những học sinh mới đương nhiên không rõ ràng. Lúc này, nhìn xem

Nguyên Trạch tư thái thanh thần ngời, bên người ồn ào, duy hấn thanh quý ôn nhuận, khí chất lỗi lạc. . . Nhìn xem Nguyên Trạch đứng dậy ra ngoài, đại nhất các nữ sinh nghị luận lớn tiếng hơn:

"Ta cảm thấy Nguyên học trưởng tính cách rất cao lạnh, đoán chừng là hấn bạn gái đuổi đến hấn đi. . . Cũng không biết vị kia học tử là thế nào đuổi kịp hấn."

"Đúng vậy a đúng vậy a, ta cảm thấy Nguyên học trưởng là cái kia loại yêu đương đều rất ít nói tính cách, đoán chừng nữ sinh cùng hấn ở cùng một chỗ, rất có áp lực a."

"Người đây là không ăn được nho thì nói nho xanh đi." Có nữ sinh đổi một câu.

Có đại tứ học trưởng lại gần, cười hì hì hỏi: "Tiểu học muội nhóm trò chuyện cái gì vui vẻ như vậy a?"

Các nữ sinh chào hỏi, trong đó một tên tính cách sáng sủa điểm tóc ngắn nữ sinh nói: "Chúng ta đang nói chuyện Nguyên Trạch học trưởng đâu? Học trưởng, người cùng chúng ta nói một chút Nguyên Trạch học trưởng cùng hấn bạn gái sự tình thôi?"

"Đúng vậy a đúng vậy a, ta nghe nói gần nhất Nguyên Trạch học trưởng ở trường học đều là một người. . . Hấn có phải hay không cùng hấn bạn gái chia tay nha?" Câu nói sau cùng, hỏi được cẩn thận từng li từng tí.

Đại học yêu đương có rất ít lâu dài, coi như cao trung liền ở cùng nhau, cũng có khả năng chia tay.

Đại tứ học trưởng đẩy kính mắt khung, sau đó thần bí hề hề hướng phía các nữ sinh vẫy tay: "Theo ta được biết —— "

Các nữ sinh vểnh tai nghe.

Đúng lúc này, trên ghế sa lon không biết là rơi xuống điện thoại, màn hình phát sáng lên. . . Đại tứ học trưởng hướng người bên cạnh hỏi vài tiếng, không ai hồi, thế là quá khứ đưa di động cầm lên, lăm bẫm nói: "Cái này ai điện thoại a. . ."

Hướng phía không ngừng sáng lên trên màn hình liếc một cái, đại tứ học trưởng khoe miệng nghiêng một cái, nói câu, "Ôi uy, cái này ghi chú thật là đủ dính nhau. . ."

"Cái gì ghi chú a?" Các nữ sinh hiếu kì lại gần xem xét.

Chỉ gặp trên màn hình điện thoại di động, không ngừng lóe ra điện báo người ghi chú: Tiểu công chúa.

Trong đó một tên nữ sinh che miệng cười ra tiếng: "Thịt ngon ma a."

"Ha ha, không biết là vị kia học trưởng."

Lúc này, tính cách sáng sủa tóc ngắn nữ sinh bỗng nhiên há mồm, mở miệng yếu ớt: ". . . Vị trí này, tựa như là vừa rồi Nguyên Trạch học trưởng ngồi qua a?"

Tác giả có lời muốn nói:

Dự tính ngày mai hoàn tất. (chương này tiếp tục đưa hồng bao, trước 50 nhãn lại, 15 chữ trở lên ~)

Cái này vẫn là sân trường vẫn cho nên không có cưới sau, kỳ thật ở chung thường ngày bốn bỏ năm lên không sai biệt lắm liền là cưới sau rồi =. =

Bất quá sau đó phải mở hai cái hiện nói đều là không biết xấu hổ không biết thẹn cưới sau vẫn a, không có cất giữ trước tiên có thể cất giữ hạ.

】 Tiếp gần mới văn ↓↓↓ 【 đm tiến tác giả chuyên mục có thể cất giữ

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hoàn Tất

Không phải... A?

Các nữ sinh ghen hống nhìn trân trối, hai mắt nhìn nhau. Cao lãnh học trưởng? Cấm dục mỹ nam? ... Nhỏ, tiểu công chúa? Cái này ghi chú không khỏi cũng quá ngọt đi!

Mà cầm điện thoại di động đại tứ học trưởng hăng giọng một cái, nhận nghe điện thoại: "Uy."

Các nữ sinh nhao nhao nín hơi.

Điện thoại bên kia, Chúc Yếu chính ném đi chìa khoá, vừa vặn hôm nay chung cư mất điện, cầm điện thoại lẻ loi trơ trọi đứng tại cửa, điện thoại vang lên mấy âm thanh, Nguyên Trạch đều không có nhận. Vốn nghĩ chờ một lúc lại đánh, kết quả vừa định treo, liền bị người tiếp lên... Bất quá —— cũng không phải là Nguyên Trạch thanh âm. Chúc Yếu nghĩ nghĩ, nhúu mà: "Người là... Nguyên Trạch đâu? Hả làm sao không tiếp điện thoại?"

Ngọt nhu thanh nhuận tiếng nói thông qua dòng điện truyền ra, ngưng thần nghe lén các nữ sinh khẩn trương che miệng.

Thảo! Thật là Nguyên Trạch học trưởng điện thoại? Còn cho bạn gái ghi chú là "Tiểu công chúa" ! Bạn gái thanh âm còn như thế êm tai... Rất ngọt a!

Nguyễn Trạch đang từ phòng rửa tay ra, trở lại phòng khách.

Đại tứ học trưởng nhìn thấy Nguyễn Trạch thân ảnh, lập tức cảm thấy cái này thanh quý cao lãnh chi hoa phảng phất có một chút khói lửa khí tức, giờ điện thoại trên gheo cái này nói: "Nguyễn phò mã, người nhà tiểu công chúa điện thoại tới —— "

Lớn giọng vừa hô, học sinh trong bao sương đều cười ha ha lấy ồn ào.

Nguyễn Trạch lại là sắc mặt như thường, hai đầu lông mày lạnh nhạt tự nhiên, chỉ bộ pháp hơi tăng tốc. Hắn quá khứ tiếp nhận điện thoại di động của mình, phóng tới bên tai, tựa hồ không hề hay biết ánh mắt chung quanh, tiếng nói ôn nhu nói: "Yếu Yếu."

Chúc Yếu bên kia, cũng kém không nhiều nghe được xảy ra chuyện gì, bưng lấy điện thoại nhỏ giọng cùng hắn nói: "Nguyễn Trạch, chung cư bị cúp điện, ta chìa khoá không cẩn thận ném đi..."

"Ân, người chơi trước một lát điện thoại, ta lập tức trở về... Đừng sợ, ta rất nhanh liền đến." Hắn nhẹ liềm lấy mặt mày, nhu nhu thanh tuyến mang theo trấn an, giữa lông mày ẩn giấu băng tuyết, tựa hồ tại trong khoảnh khắc lặng yên hòa tan.

Tiểu học muội nhóm si ngốc quan sát, đợi đến Nguyễn Trạch lễ phép nói dừng, đi lại vội vàng rời đi.

Mới kích động đến như muốn nhảy lên: "Nguyễn Trạch học trưởng đối với hắn bạn gái cũng quá sủng bá! Giọng điệu kia, thần thái kia! Còn 'Tiểu công chúa'... Ta ghen ghét!"

Đại tứ học trưởng cười nhìn học muội, không nhanh không chậm mở miệng: "Thấy được chưa, các người cái này Nguyễn Trạch học trưởng cùng nhà hắn tiểu công chúa cảm tình dính nhau đây. Từ đại nhất vừa mới tiến

đến, hai người bọn họ liền như hình với bóng, đại nhị thời điểm, ta còn gặp được quá hai người bọn họ tại rừng cây nhỏ hôn, gọi là một cái ngọt a..."

"Oa —— "

Tiểu học muội nhóm càng kích động, "Nguyên Trạch học trưởng dạng này nam thần, thế mà cũng sẽ cùng bạn gái chui rừng cây nhỏ... Quá kích thích đi!"

Đại tứ học trưởng nói tiếp đi: "Còn có rất nhiều đâu."

"Tiếp tục tiếp tục oa." Tóc ngắn nữ sinh trông mong nhìn qua học trưởng, kích động mặt đều đỏ lên.

Đại tứ học trưởng quét nàng một chút, kính mắt tiếp theo ánh mắt mỉm cười, giống con bắt động thanh sắc lão sói xám: "Thật nhiều, một lát giảng không hết, như vậy đi, ta nhưng lấy thêm cái Wechat, có rảnh chậm rãi trò chuyện..." Kẻ già đời học trưởng nhìn trước mắt cái này bé thỏ trắng học muội, móc ra điện thoại di động của mình, "Đến, quét ta là được."

Thế là tiểu học muội nhóm tranh nhau chen lấn bắt đầu quét học trưởng Wechat mã hai chiều.

...

Nguyên Trạch trở lại chung cư lúc, tiểu công chúa chính khoanh tay cơ tại cùng Tưởng Diễm Nha trò chuyện Wechat. Khuôn mặt trắng nõn nhu thuận, không có chút nào bởi vì mất điện mà sợ hãi.

Đại khái là trò chuyện rất đầu nhập, Chúc Yếu hoàn toàn không có chú ý tới. Nguyên Trạch chậm rãi đi đến bên người nàng, qua mấy giây, nàng mới đột nhiên kịp phản ứng, "Nha" một tiếng, sau đó mở to hai mắt, nở nụ cười: "Nguyên Trạch."

Hắn trở về lúc nào? Một điểm động tĩnh đều không có.

Nguyễn Trạch nắm ở bờ vai của nàng, lấy ra chìa khoá mở cửa.

Chúc Yếu đi theo hắn bên người, còn tại cùng Tường Điềm Nha nói chuyện phiếm, tựa hồ cho tới cái gì chuyện thú vị, cười khanh khách, bả vai đều đầu động.

Nguyễn Trạch cúi đầu tùy ý mắt nhìn.

"Răng rắc" vài tiếng, chìa khoá chuyển động hai vòng, cửa mở ra.

Nguyễn Trạch đi vào, từ cửa trước chỗ tủ giày xuất ra dép lê, phóng tới bên chân của nàng. Chúc Yếu đã trò chuyện xong, thu hồi điện thoại, cúi đầu đổi giày.

Nguyễn Trạch bỗng nhiên mở miệng, sau đó hỏi một câu: "Điện thoại giấy dán tường đổi?"

Vừa rồi Nguyễn Trạch không cẩn thận ngắm đến một chút, trên màn ảnh điện thoại di động là cái nam nhân ảnh chụp —— là gần đoạn thời gian đại nhiệt nào đó bộ tiên hiệp kịch nhân vật nam chính ảnh sân khấu... Chúc Yếu cùng phổ thông nữ hài đồng dạng, thích xem tiểu thuyết truy phim truyền hình, gần nhất bộ này phim truyền hình nhân vật nam chính nhân vật thiết lập rất sáng chói, bạch y tung bay cấm dục hệ, chính là Chúc Yếu tốt chiếc kia.

Chúc Yếu giẫm lên dép lê, không hiểu chợt dạ. Bình thường Nguyễn Trạch cũng sẽ theo nàng truy kịch a, đổi thành nam minh tinh ảnh sân khấu, hẳn là không vấn đề gì... A? Chúc Yếu thanh âm không có sức: "... Chỉ là minh tinh nha."

Nàng nghĩ đến cái gì, linh cơ khẽ động đổi chủ đề, "Ta nghe Trương Giai Giai nói, trường học phụ cận mới mở một nhà tiệm lẩu, rất chính tông,

chúng ta cuối tuần cùng đi ăn có được hay không?"

Nguyễn Trạch tựa hồ thành công bị nàng dờ đi chủ đề: "Không phải nói sợ trường đậu sao?"

Chúc Yếu làn da tốt, bình thường không dài đậu, nhưng là ngẫu nhiên ăn kích thích cay độc, liền sẽ bạo đậu. Vừa mới bắt đầu ở tại mấy ngày nay, Chúc Yếu khắp nơi câu nệ, duy trì hoàn mỹ trạng thái, hiện tại ở chung thời gian lâu dài, ngẫu nhiên trường khóa đậu đậu, cũng là không phải cái đại sự gì.

Chúc Yếu nói: "Ta ăn ít một chút là được rồi."

Hai người vui sướng định ra cuối tuần nời lẩu ước hẹn.

Mà tới được buổi tối, Chúc Yếu tiếp tục ngồi ở trên ghế sa lon, truy cái kia bộ tiên hiệp kịch, kịch bản chính đến cao - triều bộ phận, Chúc Yếu thấy nhìn không chuyển mắt... Sau đó, vòng bả vai nàng cái tay kia bỗng nhiên trượt, nhẹ nhàng vuốt nàng bên eo thịt mềm.

Bất luận là học tập vẫn là cái khác, người thông minh học cái gì cũng nhanh, mà không thể nghi ngờ, Nguyễn Trạch tại bất luận cái gì lĩnh vực đều là người nổi bật. Chỉ là rất nhỏ trên chọc, Chúc Yếu liền toàn thân tê dại, đẹp hơn nữa phim truyền hình, đều trở nên tẻ nhạt vô vị.

Nguyễn Trạch ỨC HIẾP đi lên, trên thân là mát lạnh sữa tắm khí tức, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, triền miên hôn vào phần cổ của nàng, mút cắn cắn cổ thịt mềm.

Chúc Yếu toàn thân lâng lâng, ôm eo của hắn, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hồi, trở về phòng."

"TV còn nhìn sao?" Chôn ở nàng hôm vai Nguyễn Trạch đột nhiên hỏi một câu, tiếng nói khàn khàn gợi cảm.

"Không, không nhìn." Chúc Yếu thở khê lấy hồi.

"Tốt." Nguyễn Trạch đưa tay, chuẩn xác không sai từ Chúc Yếu chân bên cạnh sờ đến điều khiển từ xa, "Ba" một tiếng, tắt tv, sau đó đem điều khiển từ xa tùy ý ném tới trên bàn trà.

Phòng khách trong nháy mắt an tĩnh lại.

Nguyễn Trạch cũng không có ôm nàng trở về phòng, nặng nề thân thể đưa nàng chống đỡ ở trên ghế sa lon, tùy ý hôn. Mơ mơ màng màng ở giữa, liền muốn tiến vào chủ đề.

Lâm môn một cước, mà Nguyễn Trạch lại ngừng lại.

Loại tư vị này... Thật không dễ chịu.

Chúc Yếu được yêu thích gò má đỏ hồng, ánh mắt liếm diễm nhìn qua hẳn. Trong lòng ngứa một chút, hơi chống lên đầu, hôn một chút môi của hẳn.

Nguyễn Trạch hiếm thấy bất vi sở động, đôi mắt đen nhánh, sau đó không biết từ nơi nào đem điện thoại di động của nàng sờ ra, vẽ mặt thành thật đưa cho nàng: "Đưa di động giấy dán tường đổi."

Chúc Yếu: "..."

Ngày thứ hai, Chúc Yếu xoa môi như eo, miệng bên trong ngậm lấy nhuận hầu đường, nhìn xem trên màn hình điện thoại di động nàng cùng Nguyễn Trạch chụp ảnh chung, luôn cảm thấy nơi nào có điểm không thích hợp...

Nghĩ như thế nào đều có chút thua thiệt đáng vẽ.

...

Nguyên Trạch 22 tuổi sinh nhật ngày đó vừa lúc là thứ bảy. Cuối tuần cục dân chính không đi làm, bởi vậy muốn Nguyên Trạch sinh nhật sau cách một ngày mới có thể đi lĩnh chứng.

Mặc dù đã sinh hoạt chung một chỗ, có thể chính thật muốn nghênh đón lĩnh chứng vào cái ngày đó, Chúc Yếu trong lòng vẫn là không hiểu thấp thỏm, luôn cảm thấy có chút cảm giác không chân thật.

Chủ nhật ngày này, Chúc Yếu thu được Thư Đường gửi đến nhanh đưa.

Thư Đường là Chúc Yếu cao tam đồng học Triệu Thiển Đình biểu tỳ, mở bản gốc Hán phục cửa hàng, bởi vì Thư Đường thích Chúc Yếu Hán phục hình tượng, những năm này hai người duy trì liên hệ. Đoạn trước thời điểm, Chúc Yếu cố ý xin nhờ Thư Đường một việc... Không nghĩ tới, nhanh như vậy sẽ làm tốt.

Nhìn xem Chúc Yếu mặt mũi tràn đầy kích động hủy đi chuyến phát nhanh, Nguyên Trạch hiếu kì hỏi một câu: "Mua cái gì? Cao hứng như vậy?"

Chúc Yếu bên cạnh hủy đi chuyến phát nhanh, bên cạnh nói chuyện với Nguyên Trạch: "Ta còn nhớ rõ Thư Đường sao? Chính là ta trước đó cùng người đề cập qua, mở Hán phục cửa hàng bằng hữu."

Nguyên Trạch đương nhiên nhớ kỹ. Chúc Yếu còn tại Thư Đường trong cửa hàng mua qua mấy bộ váy ngắn, bất quá không xuyên ra đi qua, chỉ ở nhà bên trong mặc cho hăn nhìn qua.

Trước đó hăn không cần thận xé hỏng nàng một bộ váy.

Nguyên Trạch mi tâm khẽ nhúc nhích: "Lại mua?"

"Ừm!" Chúc Yếu vui vẻ gật gật đầu, đợi nàng đem bao bọc nghiêm nghiêm thật thật hộp giấy nhỏ mở ra, đem bên trong Hán phục lấy ra lúc, là một bộ trắng non bạch Hán phục...

Bất quá ——

Nguyên Trạch ánh mắt rơi vào trên tay của nàng trên quần áo.

Là thân lụa chất cầm bào.

Hộp với màu đen cách mang cùng gấm giày, chế tác tinh lương, tay áo lớn chỗ ám thêu trúc văn sinh động như thật.

Chúc Yếu lòng bàn tay vuốt lên mặt đồ án, so với nàng dự liệu còn tốt hơn. Nàng giương mắt mắt nhìn Nguyên Trạch, đáy mắt ẩn ẩn chờ mong.

Nguyên Trạch trong lòng hiểu rõ, tiếp nhận cầm bào gấm giày, vào phòng.

Phòng khách TV chính chiếu lại lấy chương trình giải trí tiết mục, Chúc Yếu đứng tại trước sofa, chờ đợi Nguyên Trạch.

Nửa ngày, sau lưng truyền đến bình ổn tiếng bước chân.

Chúc Yếu nghe tiếng quay người, chậm rãi giương mắt nhìn lên, liền thấy trong trí nhớ cái kia như cách đám mây thái phó, chậm rãi đi tới.

Bạch bào đai lưng ngọc, tại hăn nhập sĩ sau, cũng rất ít mặc loại này nhan sắc áo bào, ngoại trừ quan phục, bình thường áo bào phần lớn lấy lão thành màu xanh sẫm, tịnh xanh, thạch thanh làm chủ. Bạch bào hăn chỉ mặc quá một lần, kia là công chúa mười bốn tuổi sinh nhật bữa tiệc.

Chúc Yếu ánh mắt lẳng lẳng ngắm nhìn hăn, trong đầu hồi tưởng lại từng màn, đã từng "Ngẫu nhiên gặp" thái phó tràng cảnh.

Tám tuổi năm đó, nàng trên Kim Loan điện, gặp phải mười lăm tuổi thám hoa lang, nhìn thoáng qua;

Mười bốn tuổi lúc, nàng tại sinh nhật bữa tiệc, gặp phải bạch bào nhanh nhẹn thái phó, liền là ngày đó, nàng đối với hãn cảm tình, từ một cái tiểu nữ hài nhi sùng bái, chuyển biến làm thiếu nữ ái mộ.

Từ đây giữa lòng mảy trong lòng, nhớ mãi không quên.

Tâm mắt của nàng, liền rốt cuộc không có từ trên người hãn dịch chuyển khỏi quá.

Chúc Yếu hốc mắt có chút hiện nóng, có đôi khi cảm thấy, đại Ngụy những chuyện kia, giống như đã qua thật lâu, kia là đời trước chuyện. Nhưng bây giờ, nhìn thấy Nguyên Trạch mặc thành dạng này xuất hiện ở trước mặt nàng, lại phảng phất giống như hôm qua... Cái kia tại dưới hiên tương ngộ với nàng, có chút cúi người hướng nàng thỉnh an thái phó. Cung kính, tôn trọng, không có một tư một hào vượt khuôn.

Chúc Yếu bờ môi nhúc nhích, nhẹ nhàng nói: "Ta, ta thích người."

Nguyên Trạch ánh mắt nhu hòa nhìn về phía nhìn ngốc Chúc Yếu, tựa hồ vẫn là trong trí nhớ cái kia luôn luôn thích nhìn lên hãn tiểu công chúa... Chỉ là lần này thái phó, cũng không có cùng công chúa duy trì quân thần khoảng cách, tiến lên tới gần, cúi người, cùng nàng nhìn thẳng. Sau đó mỉm cười, mở miệng:

"Thần cũng là... Thần vui vẻ công chúa, thật lâu sau."

Chúc Yếu phốc phốc cười ra tiếng, trong mắt mang theo nước mắt. Tựa như là kiếp trước một cái tâm nguyện, tại kiếp này có thể đạt thành.

Chúc Yếu ngọt ngào gọi hãn: "Nguyên Trạch."

"Ân."

"Áo cưới cùng mũ phượng khăn quàng vai, ta đều nghĩ xuyên, đến lúc đó — chúng ta sẽ làm hai trận hôn lễ đi."

"Tốt."

Như thế, ta liền hai đời đều gả cho người.

— 【 chính văn xong 】 —

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm tạ mọi người một đường làm bạn, chính văn liền đến nơi này kết thúc. (bài này một lần cuối cùng đưa hồng bao, trước 50 cái 15 trở lên nhắn lại, mọi người đến một phát đi ~)

Ta nghĩ người hai ngày đổi mới phiên ngoại.

Phiên ngoại hai thiên: Một thiên Chúc Hằng & Phùng Tinh Vân, một thiên thái phó tiểu công chúa cổ đại phiên. (thời gian đổi mới không xác định, mọi người có rảnh tới xoát một chút là được.)

Hố mới tạm định 2.14 đào, « hố người tiểu tường vi » cùng « tham người » tuyển một, đều là ngọt ngào cưới sau văn.

Ăn tết trong lúc đó ta sẽ tồn cáo, nhìn cái nào thiên viết thuận tay viết trước cái nào thiên. Hai thiên văn đều sẽ lấp.

Cuối cùng phiền phức đáng yêu tiểu thiên sứ nhóm hỗ trợ cất giữ bí ối người chuyên mục, thật xin nhờ mọi người. Tác giả-kun rất lâu không có trưởng quá làm thu =. =

CÔNG CHÚA NGOAN MỘT CHÚT!

[C]

Mạt Trà Khúc Kỳ
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phiên

Từ khi ra đời lên, Phùng Tinh Văn liền là hoàng thất khâm định con dâu.

Khi còn bé Phùng Tinh Văn cũng nết như hãn nữ hài nhi như vậy ngây thơ hoạt bát, ngọc tuyết đáng yêu.

Tỉnh tỉnh mê mê thời khắc, đã từng bò ngồi vào phụ thân trên đùi, nghiêng cái đầu nhỏ mơ mơ màng màng hỏi một câu: "Phụ thân, cái gì là thái tử phi? Hoàng cung lại là cái gì?"

Nàng còn quá nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu.

Chỉ nghe các trưởng bối nghị luận, nàng về sau là phải vào hoàng cung đương thái tử phi... Giống như cũng là bởi vì câu nói này, tất cả mọi người nhìn nàng lúc ánh mắt liền không lớn đồng dạng —— các trưởng bối tán dương nàng, nói nàng nhu thuận thông minh; cùng tuổi tiểu nữ hài hân mộ nàng, còn vụng trộm cùng nàng nói: Hoàng cung là cái phi thường xinh đẹp địa phương.

Phụ thân liền mỉm cười cùng nàng nói:

"Hoàng cung vàng son lộng lẫy, là đại Ngự xinh đẹp nhất địa phương. Thái tử chính là tòa cung điện này tiểu chủ nhân, Văn Văn trưởng thành, liền muốn tiến cung cùng thái tử ở cùng một chỗ, trở thành thái tử phi."

Tiểu nữ hài nhi đều thích chiếu lấp lánh đồ vật, Phùng Tinh Vân cũng không ngoại lệ. Bởi vì phụ thân trong miệng toà này "Chiếu lấp lánh hoàng cung", Phùng Tinh Vân lần thứ nhất đối hoàng cung có ả ả ước mơ. Cũng đối "Thái tử" có chút nhận biết —— về sau sẽ cùng nàng sinh hoạt chung một chỗ người.

Bảy tuổi lúc, hoàng cung thiết yến. Phùng Tinh Vân lần thứ nhất vào cung.

Nàng mặc vào xinh đẹp đào phấn váy ngắn, chải lấy tinh mỹ quán phát. Xe ngựa lăn lộc cộc tiến lên, trong tay nàng ôm cái tiểu mộc điều —— dự bị đưa cho thái tử lễ vật.

Hoàng cung hoa lệ, so với nàng trong tưởng tượng muốn mỹ nghìn lần gấp trăm lần. Cung vũ nguy nga, điêu lan họa toà.

Vào cung, tại hành lang ngược lên chạy, nghiêm chỉnh huấn luyện cung tỳ chinh tề trải qua, phảng phất giống như bị - điều khiển con rối, tinh xảo thống nhất, lại đơn độc thiếu điểm tức giận.

Khi đó, Phùng Tinh Vân chỉ chú ý tới hoàng cung hoa lệ trang nghiêm, miệng mở rộng, đầy mắt hiếu kì cùng kinh diễm. Hoàng cung một ngọn cây cọng cỏ, một viên ngói một viên gạch, đều là nàng gặp qua đỉnh đỉnh tốt.

Mà vào tịch sau, cái kia khoan thai tới chậm, từ trước mặt nàng tiến vào tiểu nam hài, cũng là nàng gặp qua đỉnh đỉnh đẹp mắt.

Lúc ấy nàng nhu thuận ăn hoa sen xộp giòn, mẫu thân nhẹ giọng cùng nàng nói: "Vị kia chính là thái tử."

Thái tử. Phùng Tinh Vân nhìn sang. Liền gặp được ngay tại hoàng hậu trước mặt hành lễ thái tử, ước chừng cao hơn nàng ra nửa người, một thân

hoa phục, trên đầu mang theo một đỉnh kim quan... Từ mặt sau nhìn sang, nghiêng nhiên là cái kim khảm ngọc nam hài nhi.

Hoàng hậu cùng thái tử nói cái gì, tiếp lấy lại kêu Phùng Tinh Văn có mặt.

Phùng Tinh Văn có chút sợ hãi. Mẫu thân nhẹ nhàng nhéo một cái của nàng tay, nhỏ giọng căn dặn: "Văn Văn đừng sợ, đến hoàng hậu nương nương bên người đi."

Phùng Tinh Văn gật gật đầu. Nho nhỏ nữ hài, thoáng chốc thành yển hội tiêu điểm. Nàng nắm chặt trong ngực tiểu mộc điều, bước nhỏ bước nhỏ đi đến hoàng hậu trước mặt, chững chạc đàng hoàng hành lễ, vấn an.

Hoàng hậu tựa hồ rất thích nàng, sau đó đối thái tử nói: "Hằng nhi, đây là người Phùng muội muội... Người trước mấy ngày không phải tranh cãi nói muốn gặp người ta tiểu cô nương sao?"

Hắn... Muốn gặp nàng sao?

Phùng Tinh Văn mím chặt đôi môi, đánh bạo, nghiêng mặt qua, nhìn về phía trong tay thái tử... Mặt ngọc má phấn, ô mắt trường tiệp, là trương so nữ hài nhi xinh đẹp hơn mặt. Bị nhiều người như vậy nhìn chăm chú lên, nhưng không có khẩn trương chút nào, bình tĩnh thanh thản, xinh đẹp con mắt quét chính mình một chút, uể oải ánh mắt, không nói chuyện, chỉ khoe miệng hơi phiết.

Trong cung người, đều lớn lên đẹp mắt như vậy sao?

Hoàng hậu, tiểu công chúa, cùng trước mắt vị này thái tử. Phùng Tinh Văn cơ hồ có chút nhìn ngốc, cũng không lưu tâm thái tử thái độ đối với nàng, chỉ nhu thuận vấn an.

Thật lâu, châu ngọc đập lên tiêu thái tử rất cục mở miệng. Hấn khê
nhếch cái cằm, ánh mắt kiêu căng, tựa hồ lời bình bàn nói câu:

"Thật xấu."

Nhẹ nhàng một câu, lại giống khối cự thạch nện vào mặt hồ. Phùng
Tinh Văn biểu lộ mồm mồm ôm mồm điếu, một hồi lâu mới phản ứng được,
hốc mắt lập tức ướt át, "Oa" một tiếng khóc lên.

Nàng ánh mắt mơ hồ, chỉ mơ hồ nhìn thấy trước mặt thái tử hình dáng.

Trong nháy mắt đó, nàng thanh âm gì đều nghe không được, chỉ nghe
được thái tử dùng thanh âm thanh thúy để nghe nói: "Khóc lên càng xấu...
Người quái dị."

Thái tử đem nàng làm khóc. Hoàng hậu nương nương muốn thái tử xin
lỗi, có thể thái tử lại không nghe, thuận miệng tìm cái cớ liền ra yến hội.

Thẳng đến ba ngày sau, tại Phùng Tinh Văn cơ hồ muốn quên chuyện
này thời điểm, thái tử đột nhiên giá lâm, nói là cố ý đến bồi tội.

Thái tử tôn quý, hấn đến Phùng phủ, cả nhà trên dưới đều đến đây quỳ
lạy nghênh giá. Phùng Tinh Văn còn bị mẫu thân đốc thúc lấy đôi thân xinh
đẹp váy áo, quỳ gối mẫu thân sau lưng. Thái tử không có để bọn hấn bắt
đầu, ai cũng không dám ngẩng đầu, Phùng Tinh Văn cứ như vậy cúi đầu
quỳ, nho nhỏ một đoàn.

Thẳng đến một đôi tơ vàng thêu phúc lộc văn gấm giày rơi vào bên tay
hấn.

Phùng Tinh Văn lại nghĩ tới ngày đó trong cung tràng cảnh, căn môi
không nói lời nào.

Ngay sau đó, một đôi tay nâng cái gỗ tử đàn hộp nhỏ, đưa tới trước mắt nàng: "Đưa cho người."

Hộp nhỏ rất tinh mỹ. Liền cái kia kim hoàng khóa chụp đều tinh xảo vô cùng. Cái kia một cái chớp mắt, Phùng Tinh Vãn có chút nhỏ nhỏ chờ mong, giấu trong lòng hiếu kì, nhìn xem thái tử, sau đó hai tay tiếp nhận.

"Người mở ra nhìn xem, có thích hay không."

Phùng Tinh Vãn gật gật đầu nghe vậy mở ra, tại hộp chậm rãi nhắc lên thời khắc, vang dội một tiếng "Oa ——" chấn động đến nàng hai tay run lên.

Nàng bản thân liền nhát gan, lập tức bị hù dọa, trong tay hộp "Ba" rơi xuống đất. Một con cáp - mô từ bên trong ngã ra. Mấp mô lưng, tròng đến tròn trịa con mắt, oa oa kêu... Phùng Tinh Vãn toàn bộ đầu đều căng lên, mặt bị dọa đến trắng bệch, lại một lần nhịn không được khóc lên.

Thái tử thì cười ha ha.

Hai mắt đăm lẹ mông lung ở giữa, Phùng Tinh Vãn ngẩng đầu lên mắt nhìn trước người thái tử —— lần thứ nhất, nàng có vô cùng chán ghét người.

Ngay tiếp theo toà kia kim quang lóng lánh hoàng cung, nàng cũng bắt đầu sinh lòng mâu thuẫn

...

Có thể hết lần này tới lần khác Phùng Tinh Vãn là quyết định thái tử phi. Từ nàng về sau, hoàng hậu liền thường xuyên mời nàng vào cung làm bạn.

Hoàng hậu rất tốt, tiểu công chúa cũng xem nàng như chị em ruột, duy chỉ có thái tử, mỗi lần nhìn thấy nàng, liền thích trêu chọc nàng. Biết nàng sợ cấp - mô châu châu, hẳn liền cố ý bắt đến lấy tới trên người nàng, nhìn xem nàng oa oa kêu to, hẳn liền vui vẻ phình bụng cười to.

Tuổi nhỏ thời điểm, Phùng Tinh Văn mỗi lần đều bị thái tử dọa khóc.

Thời gian dần trôi qua, Phùng Tinh Văn lớn lên, từ ngây thơ tiểu nữ hài nhi trưởng thành duyên dáng yêu kiều thiếu nữ, học tập các loại trong cung lễ nghi, mẫu thân đối nàng rất hà khắc. Liền một miếng cơm muốn nhai mấy lần, đều có quy định.

Mẫu thân nói nàng ngày sau là muốn vào cung đương thái tử phi, gặp chuyện không thể bối rối, muốn học tập đem cảm xúc ẩn tàng, học tập nhìn mặt mà nói chuyện, học tập ẩn nhẫn.

Ước chừng là tự có quán thâm tư tưởng, Phùng Tinh Văn làm được rất tốt —— điều kiện tiên quyết là, không có gặp phải thái tử.

Đoan trang diễm lệ dịu dàng tương lai thái tử phi, mỗi lần gặp phải thái tử, bởi vì nhiều năm qua nội tâm bóng ma, từ đầu đến cuối làm không được lạnh nhạt đối mặt. Nàng bắt đầu nhìn thấy hẳn liền toàn thân phát run, vừa nghe đến thanh âm của hẳn, liền ngăn không được sắc mặt trắng bệch. Càng thậm chí hơn... Có thể xa xa, từ tiếng bước chân, liền có thể phân biệt ra tới chính là thái tử.

Ngang bướng thái tử thì biến thành phong lưu hoàn hảo thái tử. Không còn dùng khi còn bé những cái kia trò vặt trêu chọc nàng, chỉ là ngẫu nhiên thấy nàng, liền dừng lại ghét bỏ: "Cùng cái người gỗ, thật chán."

Phần lớn thời gian, Phùng Tinh Văn chỉ có thể chịu đựng trong lòng sợ hãi, đứng tại chỗ, vô thanh vô tức.

Hôn kỳ càng ngày càng gần, mà thái tử phong lưu chi danh, từ lâu tại hoàng thành truyền ra. Trong mắt đại đa số người, nam tử phong lưu, là một cộc chuyện rất nhỏ, cũng không vội vàng. Tầm thường nhân gia nam tử đều có tam thê tứ thiếp, hưởng chi trữ quân, đãi thái tử đẳng cơ, hậu cung ba ngàn cung phi, cũng hợp tình hợp lý.

Nữ tử nên rộng lượng. Đây là mẫu thân một mực dạy bảo của nàng, Phùng Tinh Văn ghi nhớ trong lòng. Đại khái là nàng không thích thái tử, cho nên căn bản không quan tâm thái tử phong lưu hay không. Càng thậm chí hơn, thái tử phong lưu, trong nội tâm nàng còn ẩn ẩn có chút cao hứng... Ý vị này, coi như ngày sau tiến cung, thái tử cùng nàng chung đặng sự tình cũng sẽ không rất nhiều.

Nàng một chút đều không muốn nhìn thấy hắn, càng thêm không nghĩ phục thị hắn.

Chỉ là Phùng Tinh Văn chung quy là khuê phòng thiếu nữ, chân chính nhìn thấy lúc, nội tâm vẫn là không cách nào làm được không có chút nào gợn sóng.

Ngày này Phùng Tinh Văn từ hoàng hậu cung điện ra, đến ngự hoa viên, thường thức hiếm thấy đôi nhụy lan. Hoa lan thanh u, nghe ngóng khiến người tâm thần thanh thản, Phùng Tinh Văn yêu lan, tại nàng khom lưng thưởng lan lúc, bờ môi hơi cuộn lên, tại này yên tĩnh tường hòa thời khắc, lại có thanh vui cười thanh tự thân bên cạnh giả sơn truyền đến.

Nữ tử tiếng cười đùa, cùng nam tử tiếng cười.

Cái sau tiếng cười nàng không thể quen thuộc hơn được, chỉ cần vừa nghe đến, toàn bộ lưng đều căng cứng. Bản năng hình thành một loại phòng ngự tư thái.

Nàng tại nguyên chỗ ngừng một lát, không còn dám nghe. Thường ngày nàng chỉ nghe qua thái tử phong lưu, nhưng chưa từng nghĩ, hắn lại

phong lưu đến bạch nhật tuyên âm tình trạng.

Phùng Tinh Văn trong mắt lóe lên một tia chán ghét, dự bị quay người rời đi.

Mà thái tử nhưng từ giả sơn sau đi ra. Áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vô lại, tả hữu ôm lấy hai xinh đẹp cung tỳ, mắt nhìn ngốc đứng đấy Phùng Tinh Văn, khước miệng khẽ nhếch: "Nghe đủ không?"

Phùng Tinh Văn đứng ở tại chỗ, sắc mặt "Bá" một chút trợn nhìn.

Thái tử lại cười nhạt một tiếng, không đứng đắn nói: "Làm sao? Muốn gia nhập?"

Phùng Tinh Văn là cô nương gia, vốn là da mặt mỏng, bị thái tử kiểu nói này, một trương trắng bệch mặt lập tức đỏ bừng.

Cũng không lo được lễ nghi, quay đầu liền chạy.

Thái tử nhìn xa xa nàng chạy trốn chết bóng lưng, ôm lấy hai cung tỳ hai tay rũ xuống, chợt cảm thấy không thú vị. Trong lòng càng là không hiểu bức bối, nôn câu: "Thật chán."

...

Phùng Tinh Văn càng thêm không thích thái tử. Chỉ cần nghĩ đến, tuổi già liền muốn tại hoàng cung vượt qua, cùng thái tử cùng một chỗ, nàng liền vô cùng mâu thuẫn cái này tương lai. Có đôi khi nàng sẽ nghĩ, đại Ngụy nữ hài nhi như vậy nhiều, vì cái gì hết lần này tới lần khác là nàng đâu? Càng thậm chí hơn, nàng sẽ còn nghĩ, nếu như thế gian này không có thái tử, thật là tốt biết bao.

Thăng đến một ngày này ——

Nguyên thái phó đại bại di quốc, mang theo binh khải hoàn. Cả nước cùng chúc mừng.

Phùng Tinh Văn từng có may mắn chiêm ngưỡng quá thái phó phong thái. Đối thế gian nam nhi không ôm bất cứ hi vọng nào nàng, khi nhìn đến thái phó lúc, liền sợ hãi thán phục: Nguyên thế gian này còn có như vậy mỹ hảo nam tử. Nàng thường thức thái phó, cùng tình yêu nam nữ không quan hệ, thuần túy sùng bái.

Trên bữa tiệc, không uống rượu nàng uống non nửa chén rượu. Rượu ngon thuần hương, nàng không thẳng tửu lực, nửa chén vào trong bụng, đã hơi say rượu, hai gò má ửng ửng hiện phấn.

Phùng Tinh Văn nửa đường rời tiệc, đi ngợ hoa viên Vạn Xuân đình hóng gió. Nàng cười nhẹ nhàng ghé vào trước lan can, nhìn xem sóng biếc dập dờn, con cá vui đùa âm ỉ lá sen ở giữa, liền gọi nha hoàn đi lấy cá ăn.

Cười nhìn cá bơi hí liên, Phùng Tinh Văn bực bội tâm rớt cuộc tìm được một lát yên tĩnh. Ngay sau đó, "Phù phù" một tiếng, hồ sen kích thích to lớn bọt nước, vui đùa âm ỉ bày cá bị kinh hãi lấy trong nháy mắt chạy trốn ra. Phùng Tinh Văn tìm theo tiếng nhìn sang, liền thấy có người tại bên hồ bơi rơi xuống nước.

Cũng lần đầu tiên nhận ra, cái kia rơi xuống nước người, chính là thái tử.

Mặt nàng tái đi, muốn đứng lên hô người, cái kia điện quang hỏa thạch ở giữa, trong đầu lại không đúng lúc toát ra một cái rất hoang đường dọa người suy nghĩ... Nếu như thái tử cứ như vậy chết đuối, cái kia nàng cũng không cần tái giá thái tử. Có lẽ nàng cũng vô pháp tái giá cho người khác, có thể chỉ cần không gả cho thái tử, nàng tình nguyện cô độc sống quãng đời còn lại.

Ý nghĩ này, chỉ có ngăn ngủi một cái chớp mắt.

Mà này một cái chớp mắt, Phùng Tinh Văn trong lòng đời sông lấp biển, trên mặt chệnh choáng trong khoảnh khắc tán đi, nàng quay đầu nhìn qua mặt ao giã dựa người, nội tâm của nàng cũng giống như giống như hần, liễu mạng giã dựa, sắp gặp tử vong.

Cuối cùng,

Phùng Tinh Văn vẫn là chạy tới, hướng phía nàng ghét nhất người kia đưa tay ra cánh tay. Ống tay áo vung lên, tuyết trắng mảnh khảnh cánh tay kéo dài thật dài, lần thứ nhất, không còn bối rối, ngữ khí trấn định cùng hần nói: "Đưa tay cho ta."

Chúc Hằng đầu từ mặt nước hiện lên một cái chớp mắt, vừa trầm xuống dưới, lại một lần nữa liễu mạng hiện lên đến, sau đó nắm thật chặt của nàng tay.

Bắt lấy!

Phùng Tinh Văn tâm nhắc lên, tiếp lấy nước sức nổi, dùng sức đem thái tử kéo lên.

Chỉ là, cánh tay bỗng nhiên một trận rơi lực, tiếp lấy "Phù phù" một tiếng, nàng cũng bị kéo xuống nước.

Phùng Tinh Văn cũng sẽ không nước, lạnh buốt nước lan tràn đến xoang mũi lúc, cái kia loại cảm giác hít thở không thông làm nàng bối rối không thôi, chỉ bản năng chăm chú leo lên lấy người bên cạnh.

Hai chân của nàng ở trong nước loạn đạp, váy cung thao dây dựa đứng cùng nhau... Mà có một tay, nắm lấy lòng bàn tay của nàng hướng lồng ngực nhấn, vẫn là cà lơ phớt tiếng nói, lộ ra cười xấu xa: "Phùng Tinh Văn, người có phải hay không gốc a?"

Cái gì? Phùng Tinh Văn sửng sốt, ngay sau đó, cái kia tay nắm lấy nàng, "Soạt" một tiếng, đưa nàng giữ chặt.

Chung quanh lá sen rung chuyển. Nàng thẳng tắp đứng tại mặt nước, cúi đầu mắt nhìn vừa cùng bộ ngực mình mặt nước, đột nhiên kịp phản ứng, gương mặt lên nhìn về phía thái tử.

Thái tử lưng cật bờ, vóc người đã cao hơn nàng ra quá nhiều, ở trên cao nhìn xuống nhìn qua nàng, khuôn mặt tuấn tú ướt sũng, con mắt hẹp dài mà đen nhánh, còn tại cười: "Người không phải rất chán ghét cô sao?" Làm sao gặp hấn rơi xuống nước, còn muốn cứu hấn.

Hấn chợt cúi người: "Vừa rồi người do dự, đúng hay không?"

Phùng Tinh Văn tim trì trệ, lập tức liền kịp phản ứng. Nguyên lai hấn vẫn là đang trêu chọc nàng!

Nàng sợ hãi thái tử, mỗi lần nhìn thấy hấn nhịn không được khóc, lần này, nước mắt không bị khống chế rì rào rơi xuống, cũng không phải là bởi vì sợ hãi... Vừa rồi nội tâm của nàng vô cùng giãy dụa, kết quả là, lại là hấn mở một cái nho nhỏ trò đùa. Kiểm chế ở trong lòng đầy ngập úy khuất, tựa hồ trong nháy mắt bộc phát.

Hấn dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì luôn luôn khi dễ nàng!

Dựa vào cái gì dùng phương thức như vậy khi dễ nàng!

"Uy!" Thái tử vỗ nhẹ nhẹ hạ mặt của nàng. Êm đẹp, tại sao lại khóc?

Phùng Tinh Văn tựa hồ không có chú ý tới thái tử đụng vào, hai mắt nhắm lại, khóc đến thở không ra hơi. Trên người nàng ăn mặc là tề ngực váy ngắn, rất đoan trang bảo thủ kiểu dáng, có thể lúc này ngâm nước, ướt sũng dán bộ ngực, dưới cổ mặt tuyết trắng liên miên.

Thái tử vụng trộm xem xét mắt. Về sau trong lòng lộ bộ một tiếng... Nàng là tương lai của hãn thái tử phi, hãn nhìn nàng thế nào? Cần như thế len lén sao?

Thái tử ngược lại là không tiếp tục nhìn. Nhìn nàng bộ này khóc sướt mướt như cũ, trong lòng hơi bức bối, lung tung lau mặt của nàng, nói: "Không cho phép khóc." Bình thường Phùng Tinh Văn rất nghe hãn mà nói, mỗi lần hãn không để cho nàng hứa khóc, nàng liền sẽ cố gắng kìm nén, mi mắt thấm ướt, nước mắt run run rẩy rẩy muốn rơi, nhưng thủy chung không có đến rơi xuống.

Lúc này, giống như không được việc.

Thái tử nhíu mày, thấp giọng đe dọa: "Người nếu là lại khóc, cô liền thân người!"

Phùng Tinh Văn tiếng nước nức nở chợt ngừng lại, nước mắt mông mông mắt hạnh nhìn về phía hãn.

Thái tử trong lòng thầm mắng một tiếng, không biết là bởi vì cái gì. Tóm lại tâm phiền đến muốn mạng.

Cuối cùng thái tử nâng mông của nàng trợ nàng lên bờ. Hai người đều là ướt sũng, thái tử không được tự nhiên xoa xoa đôi bàn tay, ánh mắt rơi vào toàn thân ướt đầm Phùng Tinh Văn trên thân. Hơi mỏng váy ngắn kề sát da thịt, dán đùi, lộ ra hai đầu thon dài tế chân hình dáng, ánh mắt đi lên, là sung mãn bộ ngực. Từ nhỏ quyết định thái tử phi, Phùng gia tất nhiên là nuôi đến vô cùng tốt, trên thân mỗi một tấc da thịt đều là tuyết trắng trơn nhẵn.

Thái tử bất động thần sắc dò xét nàng.

Phùng Tinh Văn thấy thế, hai tay vòng cánh tay, một mực ôm lấy thân thể của mình, hơi thấp cái đầu, không nói gì. Phình phình lượn lờ, hương

thơm muốn phun, nhả nhận giống gốc bị nước mưa ướt nhẹ hoa lan.

Cánh tay nàng một khép, cái kia bộ ngực bị nàng chen lấn run run rẩy rẩy vô cùng sống động. Thái tử cái trán thành thạch trực nhảy, dịch chuyển khỏi mắt, buồn bực nói câu: "Ngu xuân đến muốn chết."

Hắn lại mắng nàng. Phùng Tinh Văn cắn môi, trong lòng yên lặng nghĩ.

...

Rơi xuống nước sau, Phùng Tinh Văn phát sốt cao. Thiêu đến mơ mơ màng màng thời khắc, nàng hỏi mẫu thân: "Mẫu thân, nữ nhi có thể hay không không gả cho thái tử."

Mẫu thân cùng nàng nói: "Thiêu hồ đồ đúng hay không?"

Đúng vậy a, là nàng hồ đồ rồi... Nàng thân đến liền là thái tử phi. Phùng Tinh Văn lại chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu, hiện lên rất nhiều thái tử trên cột của nàng tràn cảnh, còn có ghét bỏ nàng lúc nói lời, nói nàng xuân, nói nàng ngờ ngác mọc mọc không tốt đẹp gì chơi...

Hắn coi là, chỉ có hắn ghét bỏ nàng sao? Ngoại trừ thái tử thân phận, hắn còn có cái gì hơn được người bên ngoài? Mà những lời này, Phùng Tinh Văn chỉ dám ở trong lòng yên lặng nghĩ.

Nàng lại chán ghét thái tử, đời này, lại phải cùng thái tử buộc chung một chỗ. Căn cứ đại Ngụy hoàng thất tập tục, trăm năm về sau, nàng cũng sẽ cùng hắn táng cùng một chỗ.

Như vậy, nàng chỉ có thể khẩn cầu kiếp sau, đừng lại gặp phải thái tử.

...

Mà Phùng Tinh Văn không hề nghĩ rằng, lần này đời, vậy mà tới nhanh như vậy.

Nàng tại một cái lạ lắm mà hoàn cảnh quen thuộc bên trong tình lại. Xa lạ là đại Ngụy lúc Phùng Tinh Văn, mà cảm thấy quen thuộc, là bởi vì đây là hiện tại cái này Phùng Tinh Văn nhà.

Nàng nằm ở trên giường, thuộc về cổ thân thể này ký ức bốn phương tám hướng đánh tới. Nàng còn không có chính lý tốt, liền bị mẫu thân kêu lên ăn điểm tâm. Nàng mơ mơ màng màng, mà thân thể bản năng lại phát hiện đi một bước, thuần thực đánh răng rửa mặt, ăn điểm tâm, đeo bọc sách, đi trường học.

Chờ Phùng Tinh Văn đứng tại trước cửa phòng học, nhìn xem bên trong ngây thơ thanh xuân các bạn học mặt, rốt cục chính lý tốt đời này ký ức.

Nữ tử có thể đọc sách, có thể thi đại học, có thể công việc, có thể yêu đương, có thể tự mình lựa chọn vì người phụ nữ...

Nơi này, không có thái tử, không có khâm định thái tử phi. Chỉ có nàng Phùng Tinh Văn.

Cao tam ban bảy Phùng Tinh Văn.

Cử chỉ câu thúc, quen thuộc cười không lộ răng Phùng Tinh Văn, lần thứ nhất, lộ ra tươi đẹp cười mở dáng tươi cười.

Đang đứng tại bục giảng lau bảng đen nam sinh, nhìn thấy Phùng Tinh Văn bỗng nhiên hướng về phía chính mình cười, ngăn không được đỏ mặt, cùng nàng chào hỏi: "Sớm a."

Phùng Tinh Văn nhìn về phía hấn, trong lòng nhảy căng vô cùng, mắt hạnh tràn đầy đều là vui sướng, thanh âm cũng hoạt bát hoạt bát: "Sớm

nha."

Phùng Tinh Vãn ngồi trở lại chỗ ngồi, ngồi cùng bàn Từ Diễm lại gần:
"Tinh Vãn, đây là học ủy toán học sách bài tập, cho người mượn chép."

Học ủy... Liền là vừa rồi lau bảng đen nam sinh Chu Tinh Vũ. Phùng Tinh Vãn mắt nhìn sách bài tập, cũng biết lúc đầu Phùng Tinh Vãn thành tích cũng không tốt, ngày hôm qua toán học bài tập không trả không có viết xong...

Nàng mắt nhìn đưa tới sách bài tập, sau đó hướng về phía Từ Diễm cười một tiếng:

"Không cần, ta muốn chính mình viết."

*

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Chúc Yếu 【 Đại Tu 】【

Chương 2: Ban Trưởng 【 Đại Tu 】【

Chương 3: Làm Việc Thiên Tư 【 Đại Tu 】【

Chương 4: Lên Lớp

Chương 5: Nguyên Trách

Chương 6: Wechat

Chương 7: Dạy Người

Chương 8: Quan Tâm

Chương 9: Thư Tình

Chương 10: Tài Nghệ

Chương 11: Tì Bà

Chương 12: Ngả Ngón

Chương 13: Mời

Chương 14: Thứ Bảy

Chương 15: Ôm Một Cái

Chương 16: Ôn Nhu

Chương 17: Ôn Trọng

Chương 18: Rất Ngọt

Chương 19: Cố Lên

Chương 20: Bút Ký

Chương 21: Cười Yếu Ớt

Chương 22: Rất Ấm

Chương 23: Công Bằng

Chương 24: Thẹn Thùng

Chương 25: Dắt Tay

Chương 26: Bình Dấm

Chương 27: Hoàn Mỹ 【 Canh Một 】【

Chương 28: Hôn 【 Canh Hai 】【

[Chương 29: Nũng Nịu](#)
[Chương 30: Tập Hợp](#)
[Chương 31: Thức Ăn Cho Chó](#)
[Chương 32: Ấm Tay](#)
[Chương 33: Thành Thật](#)
[Chương 34: Nhịp Tim](#)
[Chương 35: Thật Xấu 【 Thêm Tiêu Kịch Trường 】](#)
[Chương 36: Giáng Sinh](#)
[Chương 37: Phim](#)
[Chương 38: Váy Ngắn](#)
[Chương 39: Ảnh Chụp](#)
[Chương 40: Coi Là](#)
[Chương 41: Phi Tiên](#)
[Chương 42: Ăn Ý](#)
[Chương 43: Ghen Ghét](#)
[Chương 44: Ôm Một Cái](#)
[Chương 45: Thú Vị](#)
[Chương 46: Thư Tình](#)
[Chương 47: Hâm Mộ](#)
[Chương 48: Kết Giao](#)
[Chương 49: Ô Mai](#)
[Chương 50: Con Rể](#)
[Chương 51: Tinh Thông](#)
[Chương 52: Công Chúa](#)
[Chương 53: Về Sau](#)
[Chương 54: Thi Đại Học](#)
[Chương 55: Đại Học](#)
[Chương 56: Khoe Khoang](#)
[Chương 57: Lợi Hại](#)
[Chương 58: Không Cho Phép 【 Canh Ba Sát Nhập 】](#)
[Chương 59: Xấu Hổ](#)
[Chương 60: Hiếu Kì](#)

[Chương 61: Phòng Cho Thuê](#)

[Chương 62: Nát Rồi 【Đôi Càng Sát Nhập】](#)

[Chương 63: Ở Chung](#)

[Chương 64: Nhu Thuận](#)

[Chương 65: Chốt Mở](#)

[Chương 66: Cứng Chiều](#)

[Chương 67: Hoàn Tất](#)

[Chương 68: Phiên](#)